

>>>>>>> EDIT

DIỄM SẮC

CUNG

Hoa hồng đỏ và súng

DIỄM THỐ NGƯ

Hoa Hồng Đỏ Và Súng

Tác giả: **Điềm Thổ Ngu**

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Tên truyện: [Trình thám – Showbiz] Hoa Hồng Đỏ Và Súng

Hán Việt: Hồng Mân Côi Dữ Thương

Tác giả: **Điềm Thổ Ngu**

Tình trạng: 75 chương + 4 ngoại truyện

Editor: Linh Nhi, Yyan

Beta: Linh Nhi

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, hiện đại, HE, tình cảm, trinh thám, ngọt sủng, song khiết, showbiz, giải trí, thanh mai trúc mã.

Văn Án

Đội trưởng hình sự phong lưu nhưng không hạ lưu VS Tiểu yêu tinh bề ngoài quyền rũ nhưng bên trong tổn thương.

Cảnh sát hình sự VS Diễn viên.

Có rất nhiều nghi vấn tại vùng đất này.

Trong bóng đêm mênh mông, những thế lực có quyền lực nối tiếp nhau chôn giấu xuống đất những nỗi oan khuất, vô số lời khó nói bị chôn sâu dưới lòng ngực, vô số bí mật ẩn sâu dưới lòng đất không thể đưa ra ánh sáng, dần dần vùng lên.

Đằng sau, hy sinh trong đám cháy; Đằng trước, không khí sôi động bùng bùng.

Phiên bản chính thức:

Hạ Nam Chi vì muốn che giấu chuyện cô thích Kỷ Y Bắc, đã phải đáp ứng đưa phí bịt miệng cho một người bạn khác giới... để xua tan ý định kết hôn của mẹ cậu ta.

Vì thế cô nhấp môi nhìn quý phu nhân ngồi đối diện mình.

Quý phu nhân: 500 vạn! Rồi xa con trai của tôi!

Hạ Nam Chi híp con mắt lại, cười rộ lên...

“Dì à, con và anh ấy là thật lòng yêu nhau, nên phải thêm tiền chứ.”

Cùng lúc đó, “phanh” một tiếng, cánh cửa bị mở ra.

Kỷ Y Bắc đứng ở trước cửa.

“Anh trai?”

Hạ Nam Chi sửng sốt một hồi.

Anh bước nhanh đến chỗ hai người, lấy giấy tờ tùy thân ra rồi ném lên bàn trà.

“Hạ Nam Chi, cô bị nghi ngờ có liên quan đến một vụ lừa đảo, cô phải đi theo tôi ngay lập tức.”

Lưu Ý:

1. Ngọt văn! Cốt truyện sẽ có chút lo lắng, nhưng đường tình cảm thì vô cùng ngọt ngào!
2. Nam nữ chính cùng nhau lớn lên dưới một mái nhà, nguy anh em.
3. Giá trị thông minh và giá trị nhan sắc của nam nữ chính đồng thời rất cao!

Tag: thanh mai trúc mã, giới giải trí, ngọt văn, trinh thám, huyền nghi.

Vai chính: Kỷ Y Bắc, Hạ Nam Chi.

Mục lục:

[Chương 1: Về nhà](#)

[Chương 2: Đôi mắt](#)

[Chương 3: Đưa em về nhà](#)

[Chương 4: Thăm vấn](#)

[Chương 5: Anh trai](#)

[Chương 6: Gan to bằng trời](#)

[Chương 7: Diễn kịch](#)

[Chương 8: Chuyên phát nhanh](#)

[Chương 9: Xung đột](#)

[Chương 10: Hồi ức giết người](#)

[Chương 11: Thăm yêu](#)

[Chương 12: Trò chơi](#)

[Chương 13: Bảo vệ ghé con](#)

[Chương 14: Chung Kỳ](#)

[Chương 15: Thích](#)

[Chương 16: Tin tưởng anh](#)

[Chương 17: Phá hoại](#)

[Chương 18: Tự tay phá hủy](#)

[Chương 19: Cuồng Phong](#)

[Chương 20: Chân tướng](#)

[Chương 21: Độc thân](#)

[Chương 22: Say rượu](#)

[Chương 23: Bữa sáng](#)
[Chương 24: Điềm đăm đáng yêu](#)
[Chương 25: Thả thính \(phần 1\)](#)
[Chương 26: Theo đuổi \(phần 2\)](#)
[Chương 27: -1: Bị thương](#)
[Chương 27: -2: Bị thương](#)
[Chương 28: Nước mắt](#)
[Chương 29: Huỳnh hữu muội cung](#)
[Chương 30: Ngủ nhờ qua đêm](#)
[Chương 31: Tinh Tinh](#)
[Chương 32: Du thuyền](#)
[Chương 33: Vượt qua nguy hiểm](#)
[Chương 34: Theo đuổi tử tế](#)
[Chương 35: Nghi ngờ chồng chất](#)
[Chương 36: Tiếng chuông](#)
[Chương 37: Livestream](#)
[Chương 38: Quá khứ](#)
[Chương 39: Lưu manh](#)
[Chương 40: Ăn giấm](#)
[Chương 41: Về nhà](#)
[Chương 42: Mơ](#)
[Chương 43: Vết thương do đạn bắn](#)
[Chương 44: Lật lại bản án cũ \(phần 1\)](#)
[Chương 45: Cánh tay bị thiếu \(phần 2\)](#)
[Chương 46: Điều tra](#)
[Chương 47: Tai chiêu phong*](#)
[Chương 48: Đầu mâu thuốc lá](#)
[Chương 49: Súng](#)
[Chương 50: Túc giận](#)

[Chương 51: Sự cứu rỗi](#)
[Chương 52: Bức ảnh](#)
[Chương 53: Thần đàn](#)
[Chương 54: Đột phá](#)
[Chương 55: Tạm biệt](#)
[Chương 56: Đảm bảo](#)
[Chương 57: Bắt chết](#)
[Chương 58: Mất kiểm soát](#)
[Chương 59: Sống sót sau tai nạn](#)
[Chương 60: Câu đố](#)
[Chương 61: Chú Phó](#)
[Chương 62: Tai nạn giao thông](#)
[Chương 63: Ôn lại chuyện cũ](#)
[Chương 64: Điểm yếu](#)
[Chương 65: Trang Web](#)
[Chương 66: Hy sinh](#)
[Chương 67: Trở tay không kịp](#)
[Chương 68: Máu](#)
[Chương 69: Vương bát đản](#)
[Chương 70: Sống lại](#)
[Chương 71: Còng tay](#)
[Chương 72: Thư](#)
[Chương 73: Hồi tưởng](#)
[Chương 74: Cuộc sống mới](#)
[Chương 75: Một năm sau](#)

-----oOo-----

Chương 1: Về nhà

Editor: YYan

Beta: Cham Cham

Trên đường cao tốc xe qua lại vô cùng đông đúc, tình trạng kẹt xe diễn ra hàng giờ đồng hồ. Thời điểm ấy, xe bình thường muốn di chuyển cũng khó huống hồ đây lại là một chiếc siêu xe màu trắng lái cực kỳ khó khăn.

Hạ Nam Chi bị tiếng phanh xe không ngừng đánh thức, vừa mở mắt ra vẫn còn hơi ngái ngủ và cảm thấy không hề dễ chịu.

Qua hơn mười giây ngáp ngấn ngáp dài, cô mới tỉnh táo lại.

Cô có một đôi mắt vô cùng đẹp. Nó long lanh ướt ướt, đuôi mắt vênh nhẹ làm người đối diện mỗi khi nhìn vào muốn được chở che, bảo vệ cô. Đôi tay trắng ngần đem tóc vuốt ra sau một cái rồi ngoảnh mặt sang nhìn người đại diện hỏi:

“Tới đâu rồi?”

“Sắp đến công ty rồi.”

Thân Viễn nhìn đồng hồ:

“Gặp phải giờ tan làm cao điểm rồi, không biết chúng ta sẽ kẹt lại đây bao lâu nữa?”

Hạ Nam Chi thả lưng dựa lên ghế ngồi, khép mắt lại, ngón tay thon dài ở trên cửa sổ thủy tinh thờ ơ mà gõ theo nhịp.

Qua một hồi lâu, ngón tay của cô dừng lại, lấy trong túi xách điện thoại ra xem giờ, sắp đến sáu giờ rồi.

“Anh Viễn, anh hãy trực tiếp đưa em đến tiểu khu Lục Thành đi, em không muốn đến công ty nữa.”

“Ôi tiểu thư, em định làm cái gì? Không phải đã nói rõ là đi bàn chuyện hợp đồng rồi sao?”

Thân Viễn oán giận, bực bội mà đem hợp đồng đang cầm trên tay ném lên đùi Hạ Nam Chi.

Hạ Nam Chi nhún vai, thản nhiên mà lật xem qua từng trang hợp đồng.

“Anh giúp em đi bàn bạc là được rồi, năng lực này của anh đối với loại hợp đồng này không phải là chuyện nhỏ sao?”

Thân Viễn khinh thường mà trợn mắt:

“Em không muốn đi nên mới đang nịnh nọt anh, chẳng phải sao?”

Hạ Nam Chi nhếch miệng khẽ cười một tiếng, nhõng nhẽo:

“Anh là tốt nhất!”

Thân Viễn xua tay rồi mô phỏng động tác nôn mửa, Hạ Nam Chi liền biết là anh ta đồng ý rồi, thoải mái mà vắt chéo chân, hai tay để ở sau đầu ngâm nga bài hát.

Ngủ một giấc lâu cuối cùng cũng bù lại được cảm giác thiếu ngủ vì quay phim, ánh mắt Hạ Nam Chi nhàn nhã mà nhìn qua những người đàn ông ngồi trên ghế lái xe ở đường dành cho xe cao tốc.

Cuối cùng, xe dừng lại ngay cạnh bên một chiếc xe Audi màu đen.

“Anh Viễn, em đi trước đây.”

“Em chờ chút, đây là ở trên đường dành cho xe cao tốc em đi xuống làm cái gì!”

Hạ Nam Chi vừa đội mũ vừa quàng khăn, gõ xuống cửa sổ:

“Anh trai em.”

Dứt lời cô liền nhẹ nhàng nhảy xuống xe rồi lưu loát kéo cửa xe đối diện ra, chuyển sang phía bên kia, người lái xe Audi vẫn bình thản.

Thân Viễn đuổi cổ thò người ra nhìn thì trông thấy thì ra đây là một cảnh sát nhân dân.

Anh ta xua tay:

“Được được, em đi đi... Hầy! Đừng để bị người ta nhận ra!”

Hạ Nam Chi thực ra là người mới vào nghề, nhưng mà ở trong mắt của Thân Viễn có thể nói là ứng viên sáng giá có tiền đồ rộng lớn dù hiện tại vẫn là sinh viên năm bốn của Học viện điện ảnh. Cô đóng bộ phim đầu tiên mà đã được hợp tác với sao nam hot nhất hiện nay Lục Tiềm, khó có được thiện cảm với khán giả. Thực ra, lần đóng phim này, mọi sự chú ý của công chúng đều dồn vào phía Lục Tiềm, Nam Chi nếu diễn xuất đạt thì nói chung là cơ bản đã thành công.

Không cần chủ xe Audi chào hỏi, Hạ Nam Chi đã trực tiếp mở cửa ghế sau ngồi xuống.

Lúc này, cô mới phát hiện ở trên ghế phụ lái còn có một người con gái cũng mặc cảnh phục, nhìn cô đầy nghi hoặc.

“Hello.”

Hạ Nam Chi thân thiện cười hỏi.

“Ôi! Cô trông rất giống người diễn viên... cái người mà diễn cùng với Lục Tiềm. Bộ phim đó tên là gì ấy nhỉ?”

Hạ Nam Chi nhướn mày, ra vẻ ngạc nhiên, đưa tay lên mà sờ mặt của chính mình:

“Oh, thật vậy ư, cô là người đầu tiên nói như vậy đây.”

“Chính là cô ấy.”

Người đàn ông ngồi trên ghế điều khiển đột nhiên mở miệng, đôi lông mày lộ rõ vẻ không kiên nhẫn, nhăn lại.

Dư Hiểu Dao ngồi trên ghế phụ lái sững sờ một lúc.

“Soạt” một lần nữa quay đầu nhìn về phía Hạ Nam Chi, nhìn thấy cô mỉm cười gật đầu mới dám tin, vừa rồi người đột nhiên ngồi vào trong xe vậy mà thật sự là mình tinh.

“Anh á, anh còn giả vờ không nhìn thấy được người trên xe là em?”

Lời này là Hạ Nam Chi nói với Kỷ Y Bắc.

Dư Hiểu Dao ở trong xe đột nhiên bị không khí gương cung bạt kiếm làm cho đầu óc choáng váng, trước kia cũng chưa từng nghe qua Kỷ đội nhắc đến mình quen biết mình tinh.

Hai người này rốt cuộc là có quan hệ gì?

Dư Hiểu Dao hoài nghi mà nhìn chằm chằm hai người. Cô thấy Hạ Nam Chi ở ghế sau đã nhắm mắt lại.

“Ánh mắt cô kiểu gì đấy hả, đang thăm vắn phạm nhân sao?”

Kỷ Y Bắc giơ lên một bàn tay đánh một cái vào sau gáy Dư Hiểu Dao, tay xoay đầu của cô ấy quay lại.

Dư Hiểu Dao nhin không được ở trong lòng oán thăm, Kỷ đội này thực sự là có bao nhiêu con mắt mà cái gì cũng đều có thể nhìn thấy.

Nghĩ như vậy, linh cảm của cô ấy đột nhiên hiện ra.

Kỷ Y Bắc, Hạ Nam Chi.

“Tôi biết rồi! Hai người là anh em đúng không?”

Dư Hiểu Dao vì sự nhanh trí của bản thân mà đắc ý:

“Hồ mã y bắc phong, Việt điều sào nam chi(*). Đúng không!”

(*) Hồ mã y bắc phong, Việt điều sào nam chi: Hồ mã đến từ phương bắc, vì vậy nó được gắn với gió bắc, chim Việt đến từ phương nam, vì vậy nó làm tổ ở nam chi. Ý ẩn dụ là đừng quên gốc gác.

“Ha!”

Hạ Nam Chi vui vẻ, lười biếng đuổi người nói:

“Tôi chưa từng nghĩ đến cảnh sát mấy người cũng rất có văn hóa, tôi trước kia còn tưởng rằng cảnh sát đều có bộ dạng giống như Kỷ Y Bắc đấy, thật sự vô cùng xin lỗi!”

Kỷ Y Bắc nghe thấy nhướn mi, từ trong kính chiếu hậu lãnh đạm liếc nhìn cô một cái:

“Giống anh em chỗ nào.”

“Ồ... Cũng đúng... cũng đúng.”

Dư Hiểu Dao thấy bầu không khí không ổn, ngượng ngùng cười một tiếng rồi biết điều lập tức ngậm miệng.

Tuy rằng Kỷ đội của bọn họ tính khí lúc bình thường cũng nhiều lời, tính lầy lội nhưng lúc thật sự cáu lên thì vô cùng đáng sợ, Dư Hiểu Dao cũng không dám trêu chọc.

Hạ Nam Chi nghe được lời nói của anh đột nhiên mở mắt ra, thật sự nghiêm túc mà nhìn anh một cái, ánh mắt lạnh lẽo, không mang theo cảm tình.

Cuối cùng ánh mắt kia lại một lần nữa dừng lại ở trên sau gáy anh.

Ở kia có một vết sẹo từ phần lưng kéo dài ra.

Vì thế Hạ Nam Chi bỗng mỉm cười khuôn mặt thánh thiện như trước đó, cô vén mái tóc lộn xộn ở hai bên trán, đưa tay sờ lên vết sẹo rất nhỏ rất nhạt ở trên đó.

Dọc đường mọi người đều im lặng, không nói gì.

Hạ Nam Chi lại gặp giấc mơ đây.

Vừa tỉnh giấc thì lại bị Kỷ Y Bắc đạp lên cẳng chân, cô nhất thời kinh ngạc rồi do không chế không được mà ho khan kịch liệt.

Nữ cảnh sát ở ghế phụ lái đang ngồi lơ đãng nên không nhìn thấy cảnh đó.

“Đến rồi!”

Kỷ Y Bắc nghiêng người dựa ở bên cửa xe, đưa tay vút điều thuốc vừa hút, miệng phun ra một ngum khói cuối cùng, ánh mắt lười nhác cụp xuống nhìn người phụ nữ trước mắt.

Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team.

Xem ra là cô đã trưởng thành rồi, tính trẻ con hay giận dỗi khi bị ghẹo cũng không còn nữa.

“Kỷ đội lái xe vất vả rồi.”

Hạ Nam Chi cười, lông mày giơ lên từ trong xe đi ra:

“Gặp phải vụ án khó làm hả?”

Kỷ Y Bắc kéo ra cái cúc ở cổ áo, gõ gõ cửa xe, chờ Hạ Nam Chi vừa xuống xe liền “Phanh” một tiếng đóng cửa xe lại, đầu cũng không quay lại mà đi vào trong nhà.

Hôm nay là ngày mười lăm tháng một.

“Cha mẹ!”

Kỷ Y Bắc vừa mở cửa đi vào trong vừa hô to một tiếng.

“Ồ, hai người các con hôm nay về cùng nhau?”

Trần Khê vẫy tay, đi ra.

“Chú dì.”

Hạ Nam Chi ngoan ngoãn nói:

“Trên đường trở về đúng lúc gặp xe anh nên cùng nhau đến luôn.”

Kỷ Y Bắc nhìn không được mà nghiêng đầu ra đằng sau nhìn một cái, chẹp miệng, nhanh như vậy lại đổi một bộ mặt khác.

“Hai đứa sao lại ăn mặc phong phanh như vậy? Y Bắc huấn luyện thân thể bình thường đều mặc vô cùng ít nên dì cũng thông cảm cho nó nhưng còn con làm sao cũng mặc ít như vậy?”

Trần Khê lôi kéo tay Hạ Nam Chi lo lắng.

“Người quản lý của con nói là ra bên ngoài phải mặc đẹp chút.”

Hạ Nam Chi cười trả lời.

“Con xem con lúc đó đột nhiên lại thi vào học viện điện ảnh gì đó, trong mùa đông lạnh như thế này còn không thể mặc ấm.”

Thời điểm cấp ba năm đó, Hạ Nam Chi không nói với ai lời nào, một mình đi Bắc Kinh tham gia thi nghệ thuật, cuối cùng, sau khi có điểm, Trần Khê với Kỷ Triết mới biết.

Có lẽ là khoảng mười tuổi, Hạ Nam Chi luôn sống ở nhà họ Kỷ, quan hệ thân thiết nhưng dù gì cũng không phải là cha mẹ ruột, tuy rằng Trần Khê và Kỷ Triết thấy cô tự làm chủ cũng không vui lắm nhưng cũng không phê bình gì.

Vào mùa hè năm ấy.

Hạ Nam Chi thực ra là người không hay nhớ về quá khứ.

Nhưng chẳng qua có một chuyện làm cô vẫn còn nhớ mang máng.

Kỷ Triết là cục trưởng cục cảnh sát, có lẽ là bởi vì nguyên nhân này, lúc Kỷ Y Bắc học cảnh sát nhuộm hắc quả đầu màu vàng vô cùng trào lưu mà không hề bị khai trừ.

Năm đó cô cấp ba, Kỷ Y Bắc chắc là đại học năm bốn.

Sau đó có điểm số của các trường học, Hạ Nam Chi lấy thành thích hạng nhất của nghệ thuật và hạng hai của điểm văn hóa vào học viện điện ảnh hạng nhất hạng nhì.

Buổi tối ngày hôm ấy, Kỷ Y Bắc không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, vậy mà lại đem tóc nhuộm đen trở lại, còn cạo tóc đầu đỉnh.

Trước kia là bởi vì màu tóc này, bị Kỷ Triết đánh qua một trận, Kỷ Y Bắc kiên quyết không thay màu vàng gọi là “Thả bay tự do”, lúc này đột nhiên nhuộm đen mọi người đều phản ứng không kịp, Trần Khê cho rằng có phải hay không anh gặp suy sụp gì đó nên muốn dẫn anh đi xem bác sĩ tâm lý.

Sở dĩ đến bây giờ Hạ Nam Chi còn nhớ rõ chuyện này, là bởi vì đột nhiên cô phát hiện Kỷ Y Bắc còn rất đẹp trai.

—

Giống như là không muốn chấp nhận loại nhận thức này, lúc Hạ Nam Chi hoàn hồn liền hơi bực mà trừng mắt liếc nhìn Kỷ Y Bắc một cái.

Trên người anh có cỗ khí lưu manh, có chút giống như mấy người tài tử trong TVB(*) kia, một cái đầu đỉnh, lông mày, ánh mắt đều vô cùng có khí chất anh hùng, có lúc Hạ Nam Chi cảm thấy nếu không phải trong mắt anh có một ánh sáng vừa vặn với chính khí, bộ dạng của anh so với phạm nhân còn giống với phạm nhân hơn.

(*) TVB: là kênh truyền hình miễn phí ở Hồng Kông.

Vẫn là kiểu loại phạm nhân thiên tài.

“Nam Nam mau đến ăn cơm.” Kỷ Triết hướng cô vẫy tay.

Vào bàn ăn, trên tivi đang phát tin tức.

.... Hôm nay, trong Cảnh Thành phát hiện một cô gái chết ở trong nhà, trước mắt cảnh sát vẫn đang dốc toàn lực điều tra việc này, hiện đơn đốc mọi người khi ở nhà một mình phải cảnh giác người lạ gõ cửa.....

Kỷ Y Bắc cúi đầu bới cơm, lổ tai bởi vì giọng nói trong tivi truyền đến, lông mày nhíu lại.

“Người tình nghi có manh mối chưa?”

Kỷ Triết hỏi.

Kỷ Y Bắc gạt đầu, gấp lên một cái bánh bao cầm ở trong tay cắn một miếng:

“Còn đang tra.”

“Người chết như thế nào đây?”

Hai tay Hạ Nam Chi cầm bát, nhẹ nhàng thổi canh nóng trong bát, giọng điệu bình thản lơ đãng giống như là đang hỏi một chuyện rất bình thường.

Kỷ Y Bắc dừng nhai lại vài giây, sau đó cười một tiếng:

“Bảo mật.”

Hạ Nam Chi không để bụng, uống một ngụm canh:

“Nghĩ ngờ sẽ trở thành án giết người liên hoàn sao?”

Kỷ Y Bắc không nói chuyện, ánh mắt thâm thúy mà liếc nhìn cô một cái.

Chính xác.

Bình thường án mạng vô cùng đẫm máu và khủng bố thì sẽ vì ổn định xã hội mà không công bố, dù rằng án mạng bình thường sẽ lên tin tức, nhưng sẽ không có lời nói nhắc mọi người cảnh giác, như vậy càng có thể khiến cho xã hội hoảng sợ, trừ khi, lúc cảnh sát hoài nghi án mạng này sẽ trở thành vụ án giết người liên hoàn.

Kỷ Triết thở dài, lắc đầu.

“Con phải nhanh chóng sớm giải quyết được vụ án này, đừng để cho người bị hại thứ hai xuất hiện.”

“Con biết, ngày mai tổ chuyên án sẽ xét duyệt xuống dưới.”

Kỷ Y Bắc vẫn là cũng rất sợ cha anh, không có chút cười đùa nào.

“Được rồi ông, con trai cũng đã lớn rồi chuyện này còn không biết sao, còn cần ông nói.”

Trần Khê bắt mãi mà dùng đũa gõ xuống đôi đũa mà Kỷ Triết đang gấp thít.

Sau khi ăn cơm xong, cũng giống như tết nguyên tiêu mọi khi, Kỷ Y Bắc và Hạ Nam Chi đều ở lại đây.

Phòng trước đại học của hai người chính là ở ngay sát vách.

Hạ Nam Chi cầm theo hai đĩa trái cây đi lên lầu, đi qua phòng của Kỷ Y

Bắc, cửa khép hờ.

“Em đi vào đây.”

Câu này không phải là hỏi, mà là đề thông báo, không chờ đáp trả, cửa đã bị đẩy ra.

Kỷ Y Bắc vừa mới tắm rửa xong, tiện tay mặc lên một cái áo hoodie, lúc Hạ Nam Chi đi vào thì vừa đúng lúc anh đang mặc được một nửa, lộ ra những đường gân ở đằng sau lưng, thậm chí cô còn cảm thấy được hơi nóng mờ mịt của phòng tắm còn ở trên làn da kia.

Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team.

Hạ Nam Chi liếm môi, trêu đùa nói:

“Dáng người không tệ nha.”

“Em đến làm gì?”

Kỷ Y Bắc nhẹ nhàng nhướn mày.

“Dì bảo em đưa trái cây cho anh.”

Hạ Nam Chi đem đĩa trái cây đặt lên trên bàn.

“Chờ chút.”

Cô vừa định đi ra ngoài liền bị Kỷ Y Bắc gọi lại:

“Em muốn ở lại Cảnh Thành bao lâu?”

“Không biết.”

Hạ Nam Chi nhún vai, thờ ơ nói:

“Có thể là một tháng, gần đây không có việc gì.”

“Vậy lúc em ở nhà một mình phải cẩn thận một chút.”

Hạ Nam Chi rất có hứng thú mà nhìn anh, lộ ra một đôi mắt đen nhìn thẳng, cuối cùng cũng sắp chọc Kỷ Y Bắc đến phiền rồi, cô mới nhẹ nhàng cười:

“Cảm ơn anh trai quan tâm.”

“...”

Kỷ Y Bắc đen mặt, hồi hận bản thân đột nhiên nổi lên lòng tốt, môi khẽ nhếch lên:

“Cút.”

Trở lại phòng của mình, trong phòng một mảnh tối đen, màn hình di động sáng lên ném về phía trên giường, lộ ra một vòng ánh sáng.

Tiếng hát du dương truyền ra.

Ăn khớp với nhịp mà Hạ Nam Chi bình thường vẫn hay dùng tay gõ.

Cô nằm ở trên giường, cái trán xuất hiện một tầng mô hôi mỏng, trong bóng tối ánh mắt rời rạc, trong con mắt giống như hiện lên một tia lửa.

-----oOo-----

Chương 2: Đôi mắt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

Ngày mười sáu tháng một, Cảnh Thành lại có một vụ án mạng, vẫn là xảy ra ở trong nhà, không có camera ghi lại.

Kỷ Y Bắc ngáp một cái, trên tay cầm một cái túi trong suốt màu đen, ngón trỏ day day huyết Thái Dương, hùng hổ mà gấp gáp bước vào cổng chính của cục cảnh sát. Ngày hôm qua tiểu khu xảy ra án mạng đột nhiên cúp điện, rạng sáng năm giờ hàng xóm báo án phát hiện thi thể. Trời còn chưa sáng Kỷ Y Bắc đã chạy đến chỗ xảy ra án mạng để điều tra manh mối, còn ngủ chưa đến năm tiếng.

“Ôi! Kỷ đội đến rồi!”

Thư Khắc Chính xuống lầu, đứng đối diện chào hỏi.

Kỷ Y Bắc đem cái túi màu đen trong tay đưa qua nói:

“Bồi Thập, cậu đem cái này đi đối chiếu với trường hợp 505 của ngày hôm qua đi. Xem có phải cùng một người làm hay không?”

Thư Khắc: “.....Ồ.”

Có một đội trưởng sau thập niên 90 thật là tốt. Xử án rất dũng cảm mà cũng rất thận trọng. Bởi vì có một bộ phim hoạt hình tên “Thư Khắc và Bồi Thập” cho nên liền đem tên của cậu ấy đổi thành “Bồi Thập”.

Bộ dạng của Thư Khắc so với bộ dạng của Thư Khắc trong phim hoạt hình cũng rất giống nhau. Một bộ đôi gây họa chọc cho người khác phải chú ý, mặt rất nhỏ, nhưng thịt trên mặt lại rất nhiều, lúc cười lộ lên liền có hai dòng nếp đường pháp lệnh(*).

(*) Đường pháp lệnh: Chính là hai vết hằn chạy dài từ hai bên cánh mũi xuống dưới cằm (đường pháp lệnh hay được dùng để xem tướng).

Bước chân Kỷ Y Bắc không dừng lại, trực tiếp đi vào phòng làm việc của tổ chuyên án, ngón tay gõ ở trên cửa kính.

“Đều đến đủ rồi chứ? Chúng ta mở cuộc họp thôi.”

Mấy phút sau trong phòng tập hợp hơn mười người cảnh sát phụ trách vụ án

này. Kỷ Y Bắc ngồi ở giữa, hai tay đan vào nhau đặt lên bàn, trên màn hình chiếu sau lưng để hai bức ảnh đầy máu me.

“Hai vụ án này, vết thương chí mạng của người bị hại đều ở ngực, hơn nữa nghi ngờ hung khí giết người đều là một con dao nhỏ rộng 2,5 centimet. Hai người bị hại đều ngã ở cửa, trước mắt suy đoán đối với hung thủ có quan hệ tương đối tin tưởng, ít nhất ở trước nhất dao đầu tiên thì người bị hại đều không có dấu hiệu vùng vẫy rõ ràng, cũng không có bảo vệ vết thương.”

Kỷ Y Bắc dừng lại một chút, thu hết vẻ mặt nghiêm túc của mọi người vào trong mắt, uống ngụm cà phê, ngón tay ở trên bàn phím gõ một cái. Tấm ảnh chụp tiếp theo hiện lên.

Là ảnh chụp cận cảnh hai cái đầu của người bị hại. Mắt phải đầm đìa máu tươi, tròng mắt bị người ta khoét đi.

Dư Hiểu Dao không khỏi nhú mày. Cách làm tàn bạo như vậy làm cho cô nhìn thấy không khỏi giật mình.

“Kỷ đội, xác định là giết người liên hoàn chứ không phải là hành vi mô phỏng sao? Hai vụ án thậm chí cách nhau chưa đến 24 giờ.”

Kỷ Y Bắc chậm chạp lắc đầu nói:

“Chắc là không phải đâu. Hai người bị hại đều bị khoét đi mắt phải vào lúc còn sống”.

Phía dưới liền có tiếng hít vào.

Tin tức nạn nhân bị khoét mắt phải không được không bố, người bên ngoài không thể biết.

Kể cả có biết thì người bình thường đều sẽ làm một loại hành động mang tính trừng phạt như vậy sau khi người bị hại đã chết. Nhưng hai trường hợp này đều hoàn thành khi nạn nhân chưa tử vong, quá trùng hợp rồi!

Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team.

“Đội trưởng, dấu vết bảo vệ vết thương của người bị hại chỉ xuất hiện ở lòng bàn tay sao?”

“Đúng vậy. Có lẽ là dấu vết lưu lại sau khi nạn nhân ngã xuống do bị chém vào ngực. Cuối cùng trước khi hai nạn nhân còn chưa tử vong thì đã bị khoét mất tròng mắt, ở xung quanh cơ mắt bị thương còn phát hiện ra một lượng lớn tế bào bạch cầu.”

Điện thoại ở trên bàn đột nhiên rung lên một cái. Kỷ Y Bắc đưa tay lật điện thoại lại, là tin nhắn của Wechat.

Hạ Nam Chi: Xuống lầu ăn cơm.

“.....”

Khóe miệng Kỷ Y Bắc nhếch lên, không trả lời, lại một lần nữa ấn chuyển hình ảnh, thay đổi sang hình ảnh tiếp theo trên máy chiếu, tiếp tục nói.

“Hung thủ có khả năng là một kẻ sát nhân trả thù trên mạng xã hội, rất có thể sẽ lập tức xuất hiện người bị hại tiếp theo. Hiện tại chúng ta phải cùng hấn tranh thủ từng phút từng giây. Dư Hiểu Dao, cô mang mấy người đi điều tra mạng lưới quan hệ của hai người bị hại, xác định có phải hay không là người quen gây án. Bối Tháp, mang theo hai người một lần nữa đi điều tra lại hiện trường. Những người khác đi tra thông tin cơ bản của hai người chết, theo dõi tình hình xung quanh. Tan họp!”

Mọi người thu xếp lại thông tin xong rồi lập tức phân tán đi điều tra.

Kỷ Y Bắc ngửa đầu uống một ngụm cà phê cuối cùng. Thời gian gấp nên nước vẫn chưa nóng lắm, bên dưới còn có một ít đường trắng còn chưa có tan, ngọt đến nỗi anh nhin không được mà nhấp môi dưới.

Anh không vội vàng rời khỏi phòng họp, một mình ngồi quan sát ảnh chụp ở trong máy tính một lát.

Tám ảnh đầu tiên là ảnh chụp của hai nạn nhân khi còn sống.

Mặc dù tướng mạo cũng không quá hấp dẫn người khác, nhưng mà ánh mắt lại rất đẹp, trong veo như đôi mắt của con nai, đuôi mắt dài mảnh vểnh lên, đột nhiên làm tướng mạo vô cùng tầm thường trở nên thật câu người.

Kỷ Y Bắc nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên đôi mắt kia của Hạ Nam Chi.

Anh thở dài, nghĩ thầm: Hy vọng cô đừng đem lời cảnh cáo tối hôm qua của mình xem như gió thoảng bên tai.

Tiếp đó, anh rất nhanh liền thay đổi quyết định. Kỷ Y Bắc mắng lên một tiếng, mạnh mẽ mà ấn xuống con chuột tắt máy chiếu phim.

Mẹ nó!

Hạ Nam Chi người này căn bản không biết sợ mà!

Kỷ Y Bắc đem cốc giấy ném vào trong sọt rác, nghiêng người dùng tay đẩy cửa phòng họp ra, lấy điện thoại ra trực tiếp gửi giọng nói để trả lời tin nhắn của Hạ Nam Chi: Tôi buổi sáng đi làm rồi, cô ở nhà?

Anh một lần nữa bỏ đi động vào trong túi, vừa mới nhắc chân thì nghe thấy Tôn Kiểm của khoa pháp y gọi anh.

“Kỷ đội, trong kẽ móng tay của người bị hại số một dính ít vụn giấy, có màu nâu nhạt. Ngoài ra ở trên người của hai nạn nhân đều có một chút mùi rượu, nhưng hàm lượng còn ở trong máu chỉ có 0,003%, cho nên có lẽ là mùi của hung thủ nghiện rượu lâu năm lưu lại.”

“Ồ?”

Kỷ Y Bắc hơi nhướn mày nói:

“Đi, đi phòng thí nghiệm nói chuyện”.

Trong phòng thí nghiệm có mùi máu, có vẻ như bây giờ là mùa đông nên mùi gay mũi cũng ở một trạng thái nhất định mà bị đông cứng, còn không

đến mức quá gay mũi.

“Trước mắt còn chưa xác định vụn giấy trong kẽ móng tay xuất hiện lúc xảy ra vụ án hay là đã có từ trước rồi.”

Kỷ Y Bắc khom lưng nhìn tỉ mỉ. Sau một lúc lâu đột nhiên chỉ vào một vết màu xanh lam nhạt trên cổ áo len của người bị hại hỏi:

“Đây là cái gì?”.

“À, là sơn móng tay”.

Kỷ Y Bắc vẫy vẫy cổ tay, rửa sạch tay, nhìn ngoài cửa sổ nói:

“Là lúc xảy ra án mạng lưu lại.”

“Hả?”

Tiểu Tôn sững sốt:

“Sao lại nói như thế?”

“Người bị hại vừa bị giết đã được phát hiện rồi. Lúc đó hơi nước trên kính nhà vệ sinh của người bị hại còn chưa có tản ra, nhãn hiệu của quần áo còn chưa kịp xé, suy đoán thời gian tử vong là 7 giờ sáng. Người bị hại vừa mới tắm rửa xong, mới bôi xong sơn móng tay, sơn móng tay còn chưa khô. Cô ấy chắc là muốn đi hẹn hò. Lúc này chuông cửa vang lên, cô ấy đi mở cửa sau đó liền xảy ra án mạng.”

Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team.

Đã đặc biệt sơn móng tay để đi hẹn hò thì không có khả năng không đem vụn giấy ở trong kẽ móng tay nhạt ra.

Kỷ Y Bắc dùng khăn tay lau sạch ngón tay, quay đầu cười:

“Đây là suy đoán của tôi.”

“Không sai không sai. Giải thích như vậy liền rõ rồi.”

Tôn Kiêm vỗ tay một cái nói:

“Vậy có phải hung thủ chính là đối tượng hẹn hò của cô ấy hay không?”

“Kỷ đội?”

Kỷ Y Bắc trầm mặc một hồi, cho đến khi Tiểu Tôn gọi anh hai tiếng mới hồi phục lại tinh thần.

Anh chóng đầu, hơi hơi nhú mày. Không biết vì cái gì mà ánh mắt của hai người bị hại lại hiện lên ở trước mắt anh. Trực giác của anh biết không có khả năng là đối tượng hẹn hò của nạn nhân.

Đôi mắt.

Rốt cuộc với cái chết của bọn họ có quan hệ gì?

Chẳng qua cảnh sát chỉ có thể dựa vào chứng cứ, mà không phải là trực giác.

“Còn chưa rõ ràng. Tôi đã bảo Hiểu Dao điều tra mạng lưới quan hệ của người bị hại rồi.”

“Được. Vậy tôi trước hết đi điều tra vụn giấy màu nâu này.”

Tôn Kiêm nói xong liền cầm lấy vật mẫu chạy ra bên ngoài.

Kỷ Y Bắc hiếm khi cảm thấy có chút hoảng hốt.

—

Lúc Kỷ Y Bắc 15 tuổi, có một ngày Hạ Nam Chi đột nhiên được mẹ dắt đến nhà bọn họ, còn nói với anh, sau này cô sẽ ở chỗ này, phải gọi cô là em gái.

Lúc còn nhỏ ngoại hình của Hạ Nam Chi rất đẹp, đặc biệt là đôi mắt kia, lần đầu tiên Kỷ Y Bắc nhìn thấy cô, anh đã rất thích cô.

Cho đến hai ngày sau, phòng ngủ của anh bị chiếm. Kỷ Y Bắc bị đuổi đi ngủ ở phòng khách bên cạnh, còn cái phòng bị anh dán đầy các loại áp phích anh hùng kia thì trở thành phòng của Hạ Nam Chi.

Trẻ nhỏ đều vì loại chuyện như này mà rất dễ dàng chán ghét một người.

Huống chi Kỷ Y Bắc từ nhỏ nghịch ngợm phá phách không biết đã bị cha đánh biết bao nhiêu lần. Nhưng Kỷ Triết từ trước đến giờ cũng không to tiếng với Hạ Nam Chi. Cứ như vậy, trong lòng của anh liên càng thấy không cân bằng rồi.

Cuối cùng anh có thể được gọi là chung sống hòa bình với Hạ Nam Chi vì từ đó về sau mỗi khi anh phạm lỗi đều có thể đổ lên đầu cô, làm cho Kỷ Y Bắc vui vẻ trải qua mấy năm.

Có một lần nghỉ hè, anh chơi bóng ở trong phòng khách không cẩn thận làm vỡ TV. Mắt thấy cha mẹ sắp tan làm về nhà, anh liền gọi Hạ Nam Chi xuống lầu ngồi ở trên đồng hồ vỡ kia, chờ cha vừa hỏi anh liền nói là Hạ Nam Chi làm, còn bản thân thì đang giúp cô sửa.

Hạ Nam Chi cũng chưa bao giờ giải thích.

Cô chỉ yên lặng cúi đầu, rất lâu sau mới nghẹn ra một câu:

“Xin lỗi.”

Thế là Kỷ Triết và Trần Khê liền cười an ủi cô:

“Tivi hôm qua đã vỡ rồi, vừa đúng lúc nên đổi cái mới thôi. Nam Nam đã làm một chuyện tốt đấy.”

Sau mấy lần như vậy, ngược lại Kỷ Y Bắc lại không muốn để cô thay mình chịu tội nữa.

Hạ Nam Chi lúc đó cũng không có đức hạnh như bây giờ.

Lúc đó, ấn tượng của Kỷ Y Bắc đối với cô chính là tâm lý u sầu, nhìn không thấy ánh sáng và tình thương. Cho nên anh không thích chơi cùng cô, nhưng sau đó lại không biết từ lúc nào, Hạ Nam Chi dần dần thay đổi.

Nhưng khúu giác trời sinh sắc bén và nhanh nhạy của Kỷ Y Bắc lại cho anh biết, Hạ Nam Chi thay đổi chẳng qua là ngụy trang ngoài mặt mà thôi.

Trong xương cốt cô vẫn là bộ dáng cũ.

—

Thoát khỏi hồi ức của mình, sự hoảng sợ trong đáy lòng của Kỷ Y Bắc lại càng nghiêm trọng thêm.

Anh mở điện thoại lên, lại có một tin nhắn Wechat.

Hạ Nam Chi: Phải đi về rồi, anh trai hôm nay làm sao lại quan tâm em như vậy?

Kỷ Y Bắc biết cô nói đi về là về khu nhà mà cô ở một mình, lười cùng cô trêu chọc:

“Bị em nói trúng rồi. Có vụ án giết người liên hoàn, một mình em phải cẩn thận.”

Bên kia rất nhanh liền trả lời. Lần này Hạ Nam Chi cũng gửi tin nhắn bằng giọng nói:

“Biết rồi.”

Khi nghe giọng nói kia thì Kỷ Y Bắc liền có thể tưởng tượng ra bộ dáng không thèm quan tâm của cô, nhất thời đen mặt đem điện thoại ném sang bên cạnh, cách một lúc lâu lại nhặt lên.

“Mắt của hai người bị hại có hình dáng rất giống của em.”

“Phải không? Còn có người có mắt đẹp như vậy sao? Có ảnh không?”

“.....”

Kỷ Y Bắc rút cuộc bị cô triệt để mà làm mất đi kiên nhẫn. Anh cũng lười để ý cô liên tắt điện thoại, chuẩn bị đi hiện trường xảy ra vụ án một chuyến.

Hạ Nam Chi từ tiểu khu Lục Thành đi ra liền trở về nhà. Cô trực tiếp kêu xe chạy đến tầng hầm, chuẩn bị đi thang máy đi lên.

“Đỉnh” Cửa thang máy mở ra.

Tay của Hạ Nam Chi đang cầm điện thoại để ở bên tai nghe giọng nói mà Kỷ Y Bắc gửi đến – Mắt của hai người bị hại có hình dạng rất giống của em.

Cô giương mắt, phát hiện Thân Viễn đang ở trong thang máy.

“Anh Viễn, anh đến tìm em hả?”

Thân Viễn ngẩng đầu, vừa thấy là Hạ Nam Chi thì lại bắt đầu ồn ào:

“Em có thể để anh bớt lo lắng chút được không? Này, hợp đồng ký xong rồi. Em xem đi.”

Hạ Nam Chi đi vào thang máy, cùng với Thân Viễn lên lầu.

Lúc đóng cửa nhà lại, cô ngẩng đầu, mắt nhìn camera ở đối diện cửa, trong lòng “Hừ” một tiếng. Mặc dù hung thủ thật sự biến thái muốn giết nữ sinh có ánh mắt đẹp thì cũng sẽ không ngang ngược đến mức hành động ở ngay dưới camera.

“Bộ phim này diễn với ai?”

Hạ Nam Chi hỏi.

Vẻ mặt Thân Viễn đáng khinh mà nhìn cô chớp mắt vài cái, vô cùng có tiết tấu mà nói:

“Chính em tự xem đi.”

“Mẹ nó, không phải là Lục Tiềm chứ?”

Hạ Nam Chi trợn mắt, lấy tay để lên cổ làm động tác cắt cổ.

“Bingo!”

“.....”

“Làm gì vậy! Có biết bao ngôi sao nữ tuyên một điều muốn diễn chung với Lục Tiềm đấy. Chỉ có em là không vui thôi.”

Bộ dạng của Thân Viễn hận không thể rèn sắt thành thép(*).

(*) Hận không thể rèn sắt thành thép: ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được (nguồn: lylydancorner).

“Hai bộ phim đều diễn chung với Lục Tiềm, anh cũng không sợ em sẽ bị fans của anh ta gửi cho mấy lưỡi dao hả?”

Hạ Nam Chi không để ý đem điện thoại cầm lên, đột nhiên hiện ra một dòng tin nhắn.

Con mẹ nó!

Hạ Nam Chi muốn chửi bậy rồi!

Lục Tiềm: Nam Nam, nghe nói em cũng ở Cảnh Thành, buổi tối đi chơi một lát không?

Ông nội này tuyệt đối là muốn đùa chết cô mà!

“Kỳ thực phần lớn fans của anh ta cũng rất thích em đấy. Còn có một đám fans CP(*). Để anh nhớ lại xem nó tên gì ấy nhỉ? Còn rất khó nghe... À, là CP đáng giá.”

(*) Fans CP: yêu thích một cặp đôi nào đó.

“.....”

Hạ Nam Chi lại tròn mắt, lắc lắc điện thoại nói:

“Lục Tiềm hẹn em buổi tối đi quán bar chơi.”

Thân Viễn đột nhiên hít vào một hơi, lập tức phản chân mà đứng lên.

“Anh nói này, Lục Tiềm sẽ không có ý tứ gì với em chứ? Anh ta xuất đạo lâu như vậy đều không có chuyện xấu gì, chỉ có lần này là nhiệt tình đến sôi sùng sục.”

Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team.

Hạ Nam Chi nghe lời anh ta nói mà không hề đỏ mặt chút nào, ngược lại cảm thấy anh ta nói vô cùng có đạo lý mà gật đầu.

Còn không quên quạt gió và châm ít lửa:

“Cũng không nói chắc được. Bộ phim lần trước cũng là Lục Tiềm với đạo diễn đề cử em đấy. Có lẽ nào là vừa gặp đã thích không?”

Đôi mắt hẹp dài của Hạ Nam Chi híp lại, đuôi mắt nhẹ nhàng vênh lên, trông giống như yêu tinh.

Lúc đó diễn viên nam chính đã sớm quyết định là Lục Tiềm rồi, mà nữ chính lại ở trong năm người mới mà chậm chạp không có quyết định. Sau đó cũng không biết Lục Tiềm là nhân rồi hay thế nào, giống như hoàng đế lật bài mà hướng lên người Hạ Nam Chi một chút liền quyết định luôn.

“Chuyện quan trọng như vậy thế mà cô cũng không nói cho anh biết!”

Thân Viễn oán giận nói.

Anh ta một tay cướp lấy điện thoại của Hạ Nam Chi, đánh chữ “Ok” và gửi đi.

Hạ Nam Chi: “.....”

-----oOo-----

Chương 3: Đưa em về nhà

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Hong Nguyen

Beta: LinhNhi

Trong quán bar ánh đèn lập lòe, âm nhạc ồn ào, đối lập với bên ngoài tuyết bay tán loạn là tiếng người ồn ào và mồ hôi đầm đìa. Theo tiếng nhạc ngày càng lên cao là một đám người nhảy nhót, sống mơ mơ màng màng.

Hạ Nam Chi thật sự không thích bầu không khí này. Cô bị Thân Viễn bắt lấy và đưa vào trong quán ba này. Ở đây mỹ nữ còn nhiều hơn những người mà cô từng kết giao.

Phi.

Hạ Nam Chi phun miếng kẹo cao su trong miệng ra, đá một cục đá hướng phía xe rời đi.

Thân Viễn này, nếu anh ta là một người phụ nữ ở cổ đại thì chắc chắn là một tú bà gian xảo.

Chờ cô phản ứng lại thì lại đem chính mình phi nhỏ khi so sánh mình như vậy. Hạ Nam Chi mắng một câu, đem khăn quàng cổ của cô kéo cao lên chóp mũi và đi vào trong bar.

“Soái ca, Lục Tiềm ở đâu?”

Hạ Nam Chi tùy tiện tóm lấy một nam phục vụ ở quầy bar hỏi.

Trong quán bar này sẽ thường xuyên có người có chút quyền thế hoặc minh tinh đến chơi. Những người này sẽ được sắp xếp ở lầu hai, có tầm nhìn tốt và để tránh tai mắt, không dễ dàng bị người ta phát hiện.

“Cô là... Hạ Nam Chi sao?”

Hạ Nam Chi sửng sốt, tầm mắt chuyển qua trên người nam phục vụ. Cô không nghĩ rằng đến nơi này mà còn gặp được fans, liền không đứng đắn mà cười hừ một tiếng:

“Lên”

Nam phục vụ ở quầy bar liền đổ rượu trong tay vào một ly tam giác trung và đưa tay ra hướng về phía cô.

“Hạ tiểu thư, xin mời.”

Hắn có một đôi tay thon dài, một đôi tay đẹp mà tất cả phụ nữ đều muốn có. Ở chỗ gan bàn tay (phần giữa ngón cái và ngón trỏ) có một miếng băng dán khiến cho tầm mắt của Hạ Lan Chi lưu luyến.

Cô đi theo nam phục vụ lên lầu hai.

Lục Tiềm ngược mắt lên thấy cô thì vỗ đùi một cái, đứng lên nói:

“Mẹ nó, cô rốt cuộc cũng tới, đây là đến đùa giỡn danh tiếng của chúng tôi?”

Trên người Lục Tiềm toát ra khí chất minh tinh độc đáo khiến hắn khác xa tất cả mọi người xung quanh. Trên người mặc một bộ quần áo đen trắng rộng thùng thình, đeo một cặp kính gọng vàng mỏng khiến cho anh ta trông như một tên cận bã có văn hóa. Chiếc áo sơ mi có cổ màu lam, trên người

còn thoảng mùi nước hoa.

Kỳ thật Hạ Nam Chi cùng anh ta chơi khá tốt, nhưng cô luôn cảm thấy Lục Tiềm, con người này...

Lẳng lơ.

Hạ Nam Chi hạ mí mắt, quét qua một lượt những người khác ngồi trên ghế sofa. Đều là một số ngôi sao nổi tiếng thường thấy trên màn ảnh, ngoại trừ Lục Tiềm thì cô đều chưa từng hợp tác cùng.

“Anh còn không biết xấu hổ sao? Tôi nào dám so sánh với danh tiếng của những người ở đây.”

Mặc dù nói như vậy nhưng cô lại hành động tùy tiện giống như chính cô mới là “Thiên Vương lão tử” ở nơi này.

Miệng Lục Tiềm hiện lên một nụ cười nhạt, anh ta chính là thích giọng điệu này của Hạ Nam Chi.

Không coi ai ra gì còn không thềm che dấu điều đó, cái thói lưu manh này dường như cũng phải khuyết điểm gì lớn.

“Ôi, bằng hữu của tôi, Hạ Nam Chi.”

Lục Tiềm khoác tay lên bả vai cô, dựa vào cô, giới thiệu cô với mọi người.

“Nam Chi, cái tên rất đặc sắc, là nghệ danh sao?”

Một người hỏi.

“Không phải, là tên thật.”

Hạ Nam Chi nhàn nhạt nói.

Khuôn mặt Hạ Nam Chi không biểu cảm bắt tay cùng với mọi người, sau đó tiến về phía Lục Tiềm ngồi xuống.

Trong vòng giải trí thực ra rất hiện thực, mặc dù Hạ Nam Chi là bạn tốt của Lục Tiềm thì mọi người cũng chẳng đối đãi khách khí với cô, đề tài của cuộc nói chuyện vẫn xoay quanh Lục Tiềm.

“Lục ca, năm nay anh có rất nhiều tác phẩm mới đúng không?”

“Không.”

Lục Tiềm xua tay. Hình như cũng chỉ có hai bộ, năm ngoái còn bận rộn tham gia các chương trình giải trí.

“Chương trình giải trí cũng tốt. Hiện giờ các chương trình đa dạng có thể thu hút người hâm mộ nhanh hơn nhiều so với quay phim.”

Lục Tiềm cười cười, không tỏ ý kiến.

Hạ Nam Chi ngồi ở một bên giống một pho tượng Phật, dường như không có ý muốn tham gia cuộc nói chuyện của bọn họ. Cô lấy một nhúm hạt dưa đặt lên lòng bàn tay, cắn hạt dưa trông như một tên ngốc.

“Này, tôi cũng muốn ăn.”

Lục Tiềm lấy khuỷu tay chọc cô.

Hạ Nam Chi chia một nửa số hạt dưa trong lòng bàn tay sang tay khác của mình, đưa qua nhưng lại không thấy Lục Tiềm nhận lấy.

“?”

“Cô bóc vỏ cho tôi đi.”

“Anh điên à.”

Hạ Nam Chi cả mí mắt đều không động đậy, một lần nữa đem hạt dưa bỏ lại vào lòng bàn tay. Cô lười cùng với con người nhàm chán này so đo.

Ăn ăn uống uống, một lúc lại đổi chén. Hạ Nam Chi cắn hạt dưa đến đau miệng. Bỗng nhiên một người bên cạnh nói:

“Tôi nghe nói quán bar này mới có một đám tiêu cô nương không tồi, hay là chúng ta gọi mấy người đến chơi thử?”

Đề nghị này lập tức được mọi người hưởng ứng nhiệt tình.

Chẳng bao lâu sau, ông chủ quán bar mang lên mười mấy cô gái mặc váy ngắn chữ T hở rốn đi vào, nhìn thì dường như đều là học sinh cấp ba, sau đó là mấy nam sinh tiêu thịt tươi mảnh khảnh.

Ông chủ quán cười mỉm tiếp đón mọi người.

“Các vị soái ca mỹ nữ, cứ tùy ý mà chọn.”

Những người khác đều đã tự chọn cho mình, sau cùng chỉ còn lại Hạ Nam Chi và Lục Tiềm là không chọn.

“Nam Chi sao không chọn lấy một người?”

Một nữ minh tinh rất nổi mấy năm gần đây lôi kéo một tiêu nam sinh, vẻ mặt cười đầy quyến rũ hỏi Hạ Nam Chi.

Nữ minh tinh này mấy năm gần đây đều diễn những vai ngốc ngốc, ngọt ngào, quả thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

Ý nghĩ này ở trong đầu của Hạ Nam Chi dạo một vòng. Cuối cùng cô mắt nhìn mũi mũi nhìn tim làm như cái gì cũng không thấy được, không đứng đắn mà xua tay:

“Hôm nay không có hứng thú.”

Sau đó cũng không ai tiếp tục kiên trì hỏi, ngược lại quay sang Lục Tiềm hỏi:

“Lục ca thích loại nào?”

“Có người nào như cô không? Cô không thấy gần đây tôi đang theo đuổi Nam Nam à? Làm gì có ai trước mặt bạn gái mà bao gái chứ?”

Mọi người đều hiểu rõ, lập tức nhìn về phía Hạ Nam Chi, ánh mắt kính nể vài phần.

Hạ Nam Chi cảm thấy đau răng, dường như đầu lưỡi của cô bị răng cắn trúng. Cô ném một ánh mắt xem thường về phía Lục Tiềm.

Mẹ nó, cô là tâm lá chắn bị thương mà.

Cô vẫn còn thắc mắc tại sao Lục Tiềm lại ân cần với cô như vậy, thì ra là vì điều này.

Lục Tiềm nhìn về phía cô cười xin lỗi, ghé đến bên tai cô nói nhỏ.

“Giang hồ cấp cứu gấp mà huynh đệ, đừng bán đứng tôi.”

Hạ Nam Chi cảm thấy khó chịu liền nhẹ nhàng vừa cười vừa chỉ vào cô gái da trắng nõn nà nhất nói:

“Cô lại đây giúp Lục ca bóc hạt dưa đi. Anh ta muốn ăn hạt dưa.”

Cô gái bị chỉ tên nhìn thấy là Lục Tiềm liền vui sướng mà chạy tới, nhu nhược như không có xương mà dựa ở vào bên cạnh anh ta.

“Vừa rồi không phải anh muốn tôi bóc hạt dưa cho anh sao?”

Hạ Nam Chi vừa cười vừa khiêu khích.

“Đi đây.”

Hạ Nam Chi nói xong những điều này liền phui tay rời đi, lại bị Lục Tiềm bắt lấy tay.

“Sớm như vậy đã về làm gì, ở lại chơi một lát nữa.”

Hạ Nam Chi quay đầu lại nhìn anh ta, dư quang trong ánh mắt nhìn thoáng qua quầy bar trên lầu, nơi Kỷ Y Bắc ngồi uống rượu.

Ánh đèn lưu ly đảo qua trên người Kỷ Y Bắc làm lộ ra sườn mặt góc cạnh rõ ràng, ẩn ẩn dưới lớp áo sơ mi trắng là cơ bắp nóng bỏng, đường cong tuyệt đẹp. Ở anh lộ ra hơi thở mê người cảm dục, mày giãn ra, cực kỳ tùy ý dùng tay xoa đầu.

Trên đời này sao lại có người đẹp trai như vậy?

Hạ Nam Chi liếc mắt một cái liền quên đi sự không vui lúc trước. Cô ngoan ngoãn theo Lục Tiềm mà ngồi xuống.

Lục Tiềm biết tính tình của nha đầu này, sẽ không vì một câu nói của anh mà ở lại, liền hướng tầm mắt về phía cô nhìn.

“Ồ, Kỷ đội cũng ở đây sao?”

Hạ Nam Chi sửng sốt, quay đầu về mặt tò mò hỏi:

“Anh cũng quen anh ấy sao?”

“Ừ, đều người quen cũ.”

Thế giới này thật đúng là nhỏ mà.

“Đi không?”

Lục Tiềm đứng lên, chỉ ngón tay về phía Kỷ Y Bắc.

“Đi.”

Lục Tiềm đeo khẩu trang, nhìn về phía chiếc kính chỉnh lại tóc. Sau đó móc từ trong túi ra một chiếc khẩu trang đưa cho Hạ Nam Chi.

Không lâu sau, hai bên Kỷ Y Bắc liền có một nam, một nữ ngồi cạnh.

Người nam vỗ một phát thật mạnh lên lưng anh còn người nữ thì gác hai chân thon dài ở trên ghế, lập tức kêu một ly rượu.

“Kỷ đội, cuộc sống sau khi tan làm cũng thật phong phú.”

Lục Tiềm không đứng đắn mà trêu đùa.

Kỷ Y Bắc nhìn thấy hai người cũng không hề kinh sợ.

“Tăng ca gì đâu.”

Anh vừa nói vừa liếc nhìn người đàn ông đang ngồi cách đó không xa.

Hạ Nam Chi tinh mắt đã bắt được khoảnh khắc này. Cô phát hiện người kia chính là nam phục vụ đã dẫn cô lên lầu hai.

“À.”

Lục Tiềm thuận miệng đáp lại.

“Kỷ đội khi nào có thời gian, có thể cùng tôi chơi một trò chơi không? Fans của tôi đều rất nhớ anh đấy.”

Chuyện này Hạ Nam Chi biết bởi vì cô từng nghe Thân Viễn nói qua.

Lục Tiềm được xem như là lưu lượng có tiếng. Người đại diện yêu cầu anh ta mỗi tháng đều phải phát sóng trực tiếp với fans. Anh ta không vui, không muốn lộ mặt liền phát sóng trực tiếp khi chơi trò Playerunknown’s Battlegrounds. Khi đó đồng đội của anh ta có một người có giọng trầm và bởi vì thanh âm rất quyến rũ đó liền lên top 1 hot search.

Như vậy xem ra, cái giọng trầm và quyến rũ kia chính là Kỷ Y Bắc.

“Không rảnh, bận muốn chết, tự mình chơi đi.”

“Anh không gánh tôi, tôi chẳng có cách nào thắng cả.”

Kỷ Y Bắc khinh thường liếc anh ta một cái, lười biếng uống một ngụm rượu.

“Nếu tôi nhàn rồi, không có việc gì thì sẽ mang anh đi ‘ăn gà’. Cùng anh chơi thật chẳng có tí hứng thú nào. Đúng là một người ‘ăn gà’ ăn mặc lịch sự nhất.”

Sau khi nghe Kỷ Y Bắc nói xong, Lục Tiềm liền nở nụ cười. Bởi vì mang khẩu trang nên hai mắt kính đã biến thành một màn sương mù.

Truyện được edit bởi Điểm Sắc Cung Team.

Việc này phải kể đến khi hai người chơi trò chơi. Kỷ Y Bắc phát hiện hai cái mũ giáp cấp ba liền có ý tốt hỏi Lục Tiềm có muốn hay không. Ai ngờ tên tiểu tử này không sợ chết, đồng dục đáp:

“Không cần, tôi đường đường là một nam nhân thời thượng không thể mang mũ xấu như vậy được.”

Vừa nói dứt lời hắn đã bị một phát đạn bắn vỡ đầu.

Không sai.

Chính là Kỷ Y Bắc đã bắn một phát khiến đồng đội vỡ đầu chỉ vì ngại anh ta phiền.

Hai người câu được câu không nói chuyện phiếm. Hạ Nam Chi ngồi ở một bên uống sạch ly rượu mình gọi rồi đứng lên đi ra ngoài.

Kỷ Y Bắc lúc này còn đang nói chuyện phiếm với Lục Tiềm liền tóm lấy cổ áo của Hạ Nam Chi kéo cô ngồi xuống.

Anh quay sang hỏi cô:

“Đi đâu vậy?”

“Đi về nhà.”

Hạ Nam Chi tức giận nói.

“Một mình?”

“...Bằng không thì với ai nữa?”

Kỷ Y Bắc thu đôi chân dài lại, móc từ trong ví ra một xấp tiền mặt để trên quầy bar, sau đó quay về phía Hạ Nam Chi nói:

“Anh đưa em về.”

Hạ Nam Chi:?

Một lúc sau, hai người đứng trước cửa quán bar, Kỷ Y Bắc lấy điện thoại di động không biết đã hết pin từ lúc nào ở trong túi ra.

“Cho anh mượn điện thoại.”

Hạ Nam Chi đưa điện thoại của mình cho anh mượn, nhìn Kỷ Y Bắc tìm kiếm phần mềm gọi xe, cô liền không có lời nào để nói.

“Kỷ đội, chẳng lẽ anh không biết “đưa em về nhà” là không bao gồm gọi taxi sao?”

Kỷ Y Bắc lười biếng dựa vào bức tường bên cạnh, đưa mắt lên nhìn Hạ Nam Chi.

“Lúc này tại sao không gọi là anh trai?”

Thì ra Kỷ đội thích cách gọi này. Hạ Nam Chi vòng đôi tay ở trước ngực, cảm thấy thú vị mà nhìn anh.

Một đôi mắt đen ở trong đêm đen lấp lánh sáng lên. Kỷ Y Bắc nhếch mép cười.

“Không, anh chỉ đang nhắc nhở em ý tứ của ‘đưa em về nhà’ thôi. Em

không phải là em gái tôi, không đưa em về trên một chiếc xe đạp là đã tốt lắm rồi.”

Hạ Nam Chi: ...

Bên đường phía đối diện là một hàng cây thấp bé đang được tu bổ, Hạ Nam Chi nhìn một lát, đột nhiên chau mày.

Có paparazzi (phóng viên) đang hướng camera về phía cô.

Hạ Nam Chi quay mặt, cùng Kỷ Y Bắc nói:

“Kỷ đội, đằng kia có thợ săn ảnh.”

“Ồ.”

Kỷ Y Bắc nhàn nhạt liếc mắt nói:

“Anh sớm đã thấy bọn họ rồi, cứ để họ chụp đi. Là một người cảnh sát giỏi thì có gì không thể gặp người đâu.”

???

Hóa ra đám paparazzi là tới để chụp anh. Tốt xấu gì thì Hạ Nam Chi cô dù không nổi tiếng thì vẫn được tính là một nửa minh tinh đúng không?

Hạ Nam Chi á khẩu, không biết nên nói gì nữa.

-----oOo-----

Chương 4: Thẩm vấn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

Ngày thứ hai, khi Hạ Nam Chi lười biếng từ trong ổ chần đứng lên thì đã sắp đến mười giờ. Điện thoại để ở trên tủ đầu giường đã rung được hai tiếng rồi.

“Ồn cái rắm!”

Vừa ngủ dậy nên cô có chút cáu kỉnh, cũng không thèm nhìn liềm tùy tiện ném điện thoại đi. Sau đó liền dựa vào gần mép giường ngồi dậy, trên mặt còn buồn ngủ mà liếc một vòng, không tìm thấy dép lê, trực tiếp để chân trần đi vào phòng tắm mà tắm rửa.

Lúc cô mặc áo tắm dài màu trắng đi ra, đầu cuối cùng cũng bắt đầu thanh tỉnh. Hạ Nam Chi lại lần nữa nhặt di động lên, nhìn một cái.

Tất cả đều là Thân Viễn gửi đến.

Cái đồ phiền toái này!

Hạ Nam Chi bấm mở, một dòng lại một dòng kéo xuống dưới.

“Em... Cái con người này thật là càng ngày càng khôn nạn hơn rồi! Lại dám cùng đàn ông con trai cùng nhau về nhà?”

“Con mẹ nó! Bảo em đi gặp Lục Tiềm là để cho em cùng với tên đàn ông khác lôi kéo không rõ hả? Anh bình thường nhìn em cũng rất hiểu chuyện của giới giải trí cơ mà! Làm sao lại không biết dùng nó trên người mình hả!”

“Được! Không để ý anh phải không! Có tin hay không hiện tại anh lập tức xông đến nhà em bắt kẻ thông dâm không!”

...

Hạ Nam Chi nhìn ba dòng trước và mười mấy dòng đằng sau đều là nói cùng một chuyện, cũng không biết anh ta làm sao mà nhiều chuyện như vậy.

Dừng một chút, Hạ Nam Chi nhanh chóng gõ xuống máy chữ: Paparazzi đã phát ảnh chụp rồi?

Mới vừa gửi đi, điện thoại của Thân Viễn liền gọi đến luôn.

“Alô?”

Hạ Nam Chi không đành hoảng mà lười biếng kêu một tiếng.

“Alô cái rắm! Tổ tông vừa mới tỉnh ngủ đúng không? Anh nói em sao con người em không có một chút cố gắng nào muốn nổi tiếng như vậy? Cũng không hiểu sao em lại muốn vào cái vòng lẩn quẩn của giới giải trí này nữa! Vốn dĩ hôm qua anh đã sắp xếp ổn thỏa cho em rồi, chỉ chờ em và Lục Tiềm cùng nhau từ trong quán bar đi ra liền có thể lãng xê một phen. Hot search anh cũng mua cho em xong rồi. Còn em! Con bài tốt như vậy liền bị em chơi thua rồi!”

Hạ Nam Chi vốn chỉ là mở loa ra, vừa nghe anh ta nói vừa mặc quần áo, nghe đến câu sau lại cảm thấy không đúng lắm.

Cô sững sờ, giọng nói lạnh nhạt cắt ngang Thân Viễn đang lải nhải:

“Paparazzi là anh sắp xếp à?”

“Đúng vậy! Hiện tại biết hồi hận rồi hả!”

Anh ta đặc chí.

“Đợi đã.”

Hạ Nam Chi kéo rèm cửa sổ ra, đứng ở trước cửa sổ, nhìn chằm chằm vào chỗ bản trên cửa kính nói:

“Anh làm loại chuyện này sao không nói trước với em một tiếng?”

Những lời này của cô mặc dù mang theo ý cười, giọng điệu của đoạn cuối

còn hơi cao lên nhưng lại làm cho đáy lòng của người nghe nhin không được mà run rẩy, sinh ra chút ớn lạnh.

Thân Viễn vừa nghe giọng điệu đáy của cô, liền thâm nghĩ không tốt, đem tổ tông này chọc tức rồi.

“Đây, đây không phải là sợ em không đồng ý đấy sao?”

“Hừ! Anh còn biết là em sẽ không đồng ý à?”

Hạ Nam Chi cười lạnh, giọng điệu gọn sóng không kinh ngạc, trực tiếp ngắt điện thoại.

Hạ Nam Chi để chân trần, một đôi chân trắng nõn mảnh khảnh bước ở trên sàn nhà lạnh lẽo, lại giống như hoàn toàn không cảm nhận được sự lạnh lẽo. Vạt dưới áo tắm rộng thùng thình đến tận đầu gối, đôi chân nhỏ đều đặn, gân xanh lơ mờ hiện ra.

Một lát sau, cô mở Weibo lên, muốn xem đám paparazzi ngày hôm qua viết về cô và Kỷ Y Bắc như thế nào. Nhưng lúc bấm mở bảng hot search lên, ngón tay của cô dừng lại một chút, nhìn thấy tiêu đề đầu tiên của hot search là “Trả lại cho tôi xã hội công bằng” đã bao rồi.

Hạ Nam Chi cười, tức giận trong lòng cũng tiêu tan đi một nửa. Sở dĩ Thân Viễn tức giận như vậy chỉ là vì cô không làm theo như anh ta nghĩ, cùng với Lục Tiềm truyền ra tai tiếng. Còn bởi vì tin tức này đột nhiên nổ ra đã thu hút ánh mắt của mọi người nên càng ít người để ý tai tiếng mà cô nổ ra.

Ngón tay cái của cô ở trên màn hình vuốt lên trên, nhìn thấy hot search mà Thân Viễn mua kia “Đêm khuya Hạ Nam Chi hẹn hò với đàn ông” đã rơi xuống hạng 48 rồi.

Hạ Nam Chi ở dưới đáy lòng tự chế giễu một tiếng.

Đoán chừng đám paparazzi đều lười đi theo cô về tiểu khu. Ảnh chụp vẫn là hình chụp ở trước cửa quán bar. Ở trong ảnh chỉ có hình bóng của Kỷ Y Bắc và sườn mặt của Hạ Nam Chi.

Sau khi Kỷ Y Bắc đưa cô về nhà anh chưa được một phút đồng hồ thì đã đi rồi.

Cô bấm vào hot search đầu tiên xem, mặc dù Hạ Nam Chi cũng bị cái mà cô nhìn thấy kia dọa sợ.

Đó là ảnh chụp một bức “huyết thư” được dùng bởi mực nước màu đỏ viết ra. Giấy trắng chữ đỏ, nhìn thấy mà ghê người. Nội dung của huyết thư đã được chuyển thành văn bản. Hạ Nam Chi đọc từng chữ từng chữ, chờ cho đến khi nhìn thấy tám ảnh chụp cuối cùng thì nhịp tim đập đột nhiên tăng nhanh.

Cục cảnh sát bên này mới sáng sớm đã bận tới mày tới mặt.

Kỷ Y Bắc quả là bị tên điên này bức điên rồi!

Bảy giờ sáng hôm nay, một tài khoản weibo chưa xác nhận tên thật phát ra một bài chữ viết màu đỏ, bên trên tự thuật nói bạn gái của hắn vì xảy ra tai nạn xe cộ mà chết, nhưng lại ở trong tình huống chưa được sự đồng ý đã phải đem mạng giác mặc hiến tặng cho một người phụ nữ khác. Mà người phụ nữ kia chính là con gái của vị quan lớn nào đó cũng ở cùng trong hiện trường xảy ra tai nạn xe cộ làm bị thương đến mất.

Ở trong cái xã hội kim tự tháp cá lớn nuốt cá bé này, quần chúng đối với người ở đỉnh chóp của kim tự tháp bao giờ cũng vừa sợ hãi lại vừa căm hận. Hận không thể đem bọn họ kéo lên đàn tề.

Thế là cái tin tức này liền nhanh chóng lấy một loại tốc độ không tầm thường mà hot lên.

Mà nguyên nhân khiến Kỷ Y Bắc chú ý đoạn tin tức này là vì cái tài khoản kia còn công bố ảnh chụp con gái của vị quan lớn kia.

Cô ta có một đôi mắt hoa đào rất xinh đẹp.

Trong cục cảnh sát, một người đàn ông có thân hình rắn rỏi, bước đi phát ra gió, một tay đẩy cửa phòng thí nghiệm ra, một chân liền nhanh chóng bước vào.

Trong tay Kỷ Y Bắc cầm một cái ly rượu thủy tinh được bọc kín trong một cái túi tung lên, lại vững vàng tiếp được.

“Tôn Kiêm, giúp tôi kiểm tra vân tay ở trên ly rượu này. Đến cơ sở dữ liệu lấy mẫu, tra xem có manh mối hay không.”

Tiểu Tôn mang bao tay lên, tiếp nhận ly rượu, phát hiện bên dưới ly rượu còn viết chữ “198”.

198 là một quán bar ở Cảnh Thành.

“Thứ này từ đâu đến đây?”

Kỷ Y Bắc nghiêng đầu cười:

“Trộm đến đây. Chẳng qua tôi hoài nghi bên trên sẽ có vân tay của kẻ tình nghi.”

Buổi chiều ngày hôm qua lúc anh đi điều tra lại phòng của người bị hại, phát hiện trong phòng của hai người bị hại đều đặt giấy tuyên truyền của quán bar kia. Chẳng qua dựa theo hàm lượng còn trong máu, người bị hại chắc là không phải bị chết trong vòng 24 giờ.

“Lão đại, bạn trai của người bị hại đầu tiên Trương Ý Xuân là Thẩm Dũng đã được đưa đến rồi.”

Thư Khắc đẩy ra cửa phòng thí nghiệm, thò đầu vào.

“Đi.”

Kỷ Y Bắc và Thư Khắc cùng nhau đến phòng thẩm vấn.

Thẩm Dũng mặc một bộ quần áo jean màu xanh nhạt bị giặt đến bạc màu, dưới mắt có một quầng thâm mắt rất sâu, nhưng mà có thể nhìn ra là cuộc sống trước đó cũng không hề lười thôi. Ngón tay được cắt tỉa chỉnh tề, lông mày cũng được sửa qua. Chẳng qua hiện giờ xung quanh đã có một vùng lông tơ tương đối lộn xộn, trên má cũng lờ mờ có râu màu nâu nhạt. Có lẽ là liên quan đến hai ba ngày không có cạo râu.

Vừa thấy Kỷ Y Bắc đi vào, cả người Thẩm Dũng chấn động một chút, kính cẩn lễ phép mà kêu lên:

“Anh cảnh sát khỏe!”

“Không thể nào khỏe được.”

Kỷ Y Bắc đánh giá anh ta một lượt, thuận miệng đáp. Anh nhìn thấy tay của Thẩm Dũng đỏ vì lạnh, liền nhìn qua trong phòng quan sát, chỉ về hướng có điều hòa. Không lâu sau nhiệt độ ở trong phòng thẩm vấn tăng thêm vài độ.

“Thẩm Dũng, có mấy vấn đề muốn hỏi anh.”

Kỷ Y Bắc đẩy đầu bút bi lên trên bàn.

Thẩm Dũng cứng đờ gật gật đầu, người run càng thêm lợi hại, run run rẩy rẩy nói:

“Cảnh sát, Ý Xuân thật sự không phải là tôi hại chết... Tôi thật sự không biết gì hết.”

Kỷ Y Bắc giương mắt nhìn thoáng qua, không mang theo cảm xúc gì, tiếp tục hỏi:

“Chuyện xảy ra buổi sáng ngày hôm đó, người Trương Ý Xuân muốn gặp có phải là anh không?”

“...Đúng.”

“Hẹn mấy giờ? Hẹn ở chỗ nào?”

“Hẹn tám giờ rưỡi, tôi đến nhà đón cô ấy.”

Kỷ Y Bắc trầm xuống, lật hồ sơ. Thời gian báo án chính là chín giờ. Kỷ Y Bắc không lộ thanh sắc, ở trên giấy viết xuống mấy chữ.

“Hai người có quan hệ như thế nào?”

“Rất, rất tốt...”

Mắt Kỷ Y Bắc nhìn ngón tay của anh ta bởi vì hút thuốc lâu dài mà có dấu viết bị ô vàng. Anh từ trong túi lấy ra một gói thuốc lá, rút ra hai điếu, một điếu ngậm ở trong miệng, một điếu ném lên trước mặt Thẩm Dũng.

Thẩm Dũng run rẩy nhận lấy, môi dưới run run, thật không dễ dàng đem thuốc bỏ vào trong miệng.

Kỷ Y Bắc vòng qua cái bàn, đi đến bên cạnh anh ta, lười nhác mà ngồi ở trên bàn, lại gần giúp Thẩm Dũng châm thuốc.

Chờ Thẩm Dũng hút sâu một ngụm thuốc, hơi bình tĩnh lại, Kỷ Y Bắc nhấc tay vỗ lên vai hắn nói:

“Thẩm Dũng, đây là cục cảnh sát, là vụ án hình sự quan trọng. Nói thật đi.”

Thẩm Dũng vì câu nói này của anh mà sắc mặt biến đổi, đột nhiên không ngậm chắc được thuốc nữa, tàn thuốc rơi ở trên tay nóng đến mức in hằn một vết đỏ, rơi trên mặt đất nhanh chóng bị Kỷ Y Bắc dẫm tắt.

“Nói đi.”

Kỷ Y Bắc thở ra một hơi, quay đầu nhìn máy giám sát và phòng quan sát sau lưng, bất vi sở động(*) mà lấy lưng che đi camera, dập tắt thuốc vừa mới châm lửa, lại lần nữa quay trở về chỗ ngồi.

(*) Bất vi sở động: Không vì tác động của bên ngoài mà biến động, thay đổi.

“Tôi và Ý Xuân... Từ hồi trung học chúng tôi đã quen nhau rồi. Sau đó cô ấy học đại học ở Cảnh Thành, tôi không thi đậu nên ở Cảnh Thành tìm công việc. Tôi theo đuổi cô ấy rất nhiều năm. Con người cô ấy ham chơi, bạn bè cũng nhiều. Sau đó khi chúng tôi yêu nhau thì cô ấy cũng đối xử với tôi rất tốt. Một ngày trước chúng tôi đi một chuyến đến quán bar. Tôi...”

Thẩm Dũng đột nhiên có chút do dự, thử liếc mắt nhìn Kỷ Y Bắc một cái.

“Tiếp tục.”

“... Tôi gặp được một người phụ nữ là Đinh Tịnh. Tôi liền cùng cô ta nói chuyện mấy câu, kết quả Ý Xuân bắt đầu làm loạn. Lúc đó tôi thấy rất phiền, liền đánh cô ấy. Buổi sáng ngày hôm đó... là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt sau khi cãi nhau.”

Kỷ Y Bắc cũng không ngạc nhiên, ngẩng đầu lên liếc nhìn anh ta một cái nói:

“Nói chuyện vào sáng sớm ngày mười lăm tháng một đi.”

“Vâng. Buổi sáng ngày hôm đó, bảy giờ tôi đã ngủ dậy rồi, nghĩ muốn nói một câu xin lỗi với cô ấy nên đi cửa hàng bán hoa mua một bó hoa. Chỉ là tôi không nghĩ tới ngày hôm đó xe lại nhiều như vậy. Xe buýt bị kẹt xe rất lâu. Lúc tôi đến thì... bên ngoài phòng của Ý Xuân đã vây đầy cảnh sát rồi. A, đúng rồi! Tôi thấy sắp bị muộn, còn gọi điện thoại trước cho cô ấy, nhưng cô ấy không nhận.”

Ngày mười lăm tháng một, trên đường xe kẹt rất nhiều.

“Mua hoa có hóa đơn không?”

Thẩm Dũng lắc đầu: “Cửa hàng hoa chưa mở.”

“Sau đó thì sao? Anh không lập tức đi xem xem bạn gái anh xảy ra chuyện gì à?”

“Tôi... tôi ở xa nhìn thoáng qua. Tất cả đều là máu... tôi không dám đi vào. Liên, liên bỏ chạy...”

Kỷ Y Bắc hướng phòng quan sát nhìn một cái, tai nghe ở trong lỗ tai lập tức truyền đến giọng nói của Dư Hiểu Dao.

“Đội trưởng, điện thoại của Trương Ý Xuân đúng là có thông báo điện thoại của Thẩm Dũng lúc năm giờ. Ngoài ra tôi đã bảo người đi kiểm tra ghi chép máy giám sát của trạm xe buýt rồi.”

Kỷ Y Bắc ho khan một tiếng, nhắm lại đôi mắt có chút xót. Đã rất lâu anh không có giấc ngủ ngon rồi.

“Dư Hiểu Dao, có thuốc nhỏ mắt không?”

Kỷ Y Bắc đẩy ghế dựa về phía sau, chỉ có hai chân của hai chiếc ghế ở trên mặt đất, anh ngẩng đầu hướng về camera trên đỉnh đầu hỏi.

Dư Hiểu Dao trong phòng quan sát đột nhiên bị điểm danh, ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vô lại của Kỷ Y Bắc trên màn hình, làm cho cô nhin không được mà khinh bỉ, khom lưng lại gần microphone.

“Có, chút nữa tôi đưa cho anh.”

Kỷ Y Bắc nằm ngửa trên ghế một lúc, vẫy vẫy tay.

Phòng thẩm vấn lập tức có hai hình ảnh từ ngoài cửa đi vào, một trước một sau áp giải Thẩm Dũng ra ngoài.

Thẩm Dũng lập tức hoảng sợ bật người dậy, ra sức vùng ra khỏi trói buộc của cảnh sát, bổ nhào vào trên người Kỷ Y Bắc.

“Cảnh sát Kỷ, thật sự không phải tôi mà.”

Kỷ Y Bắc nhắm mắt lại, không nói chuyện. Anh chỉ vươn hai tay chỉ huy, Thẩm Dũng một lần nữa lại bị người mang đi.

Chờ sau khi anh ta đi, Dư Hiểu Dao đẩy cửa đi vào, ném cho anh một lọ thuốc nhỏ mắt nói:

“Tôi cảm thấy Thâm Dũng không giống như đang nói dối.”

Hai ngón tay Kỳ Y Bắc kéo căng mí mắt, nhỏ hai giọt thuốc nhỏ mắt vào, trong mắt lập tức mát lạnh một trận, nhất thời không mở mắt ra được. Anh nhắm mắt trả lời:

“Hung thủ không phải Thâm Dũng.”

Không có khả năng là anh ta.

Trước lúc anh ta đi vào thăm vấn thì anh đã biết rồi.

Hung thủ là người đưa ra yêu cầu “Trả lại tôi xã hội công bằng” kia. Nếu những lời nói trong “huyết thư” không phải là giả, vậy thì bạn gái của hung thủ là vì tai nạn xe cộ mà chết. Thâm Dũng không phù hợp điều kiện này.

Kỳ Y Bắc nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát.

“Đã cho người bảo vệ Hoàng Nhã Hòa chưa?”

Hoàng Nhã Hòa chính là con gái của quan lớn mà kẻ điên kia đã công bố trên mạng.

“Rồi, đã cử Võ Cảnh canh giữ ở dưới nhà của cô ta rồi. Ngoài ra cha của cô ta cũng gửi cho cô ta mấy vệ sĩ vạm vỡ để bảo vệ rồi.”

“Còn phía bệnh viện?” Kỳ Y Bắc xoa cái trán hỏi.

“Hoàng Nhã Hòa nói tai nạn xe cộ xảy ra ở thành phố bên cạnh. Chúng ta đang hướng cục cảnh sát của bọn họ tìm kiếm trợ giúp.”

“Được. Bảo bọn họ tốc độ nhanh một chút. Hung thủ sẽ không chờ chúng ta đâu.”

“Vâng!”

Một tiếng “Vâng” đồng dạng và hùng hồn mạnh mẽ của Dư Hiều Dao kia còn chưa hô xong, đột nhiên cửa vang lên một tiếng phịch phịch, bị mở ra làm át đi âm thanh.

Thư Khắc ở cửa thờ hồng học nói: “Kỷ đội, mau, mau...”

Cậu ta hít thở không nổi.

Kỷ Y Bắc nhăn mày, có một cỗ dự cảm không tốt.

“Lại có người báo án. Người bị hại thứ ba xuất hiện rồi!”

-----oOo-----

Chương 5: Anh trai

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

Có thể xác nhận rằng người bị hại thứ ba đã chết vào khoảng 6 giờ sáng...

Kỷ Y Bắc đứng ở hiện trường vụ án, thi thể đã được đem đi xử lý, trên mặt đất còn dư lại một vũng máu lớn, anh ngồi xổm xuống nhìn kỹ một lúc, chú ý tới có một khoảng trống ở giữa vũng máu.

“Hừm, nơi này có bị người nào phá hư không?” Kỷ Y Bắc tiện tay tóm một cảnh sát xử lý hiện trường hỏi.

Vị cảnh sát kia lật xem những tấm ảnh chụp lúc đầu nói: “Không có. Lúc chúng tôi vào thì đã như vậy rồi.”

“Cái này rất kỳ quái. Một mảng máu này hẳn là máu của người bị hại lưu lại sau khi ngã xuống đất, không nên vô cớ trông ra một khoảng...”

Hai mắt Kỷ Y Bắc nguy hiểm mà híp lại, đường cong bên sườn mặt đột nhiên căng thẳng.

“Thư Khắc, sáng nay dòng Weibo đó được đăng vào lúc mấy giờ?” Kỷ Y Bắc hỏi.

“7 giờ 08 phút.”

Kỷ Y Bắc lấy ra một cây bút máy màu đen sáng bóng từ trong bộ đồng phục cảnh sát, sau đó mở nắp ngược chiều kim đồng hồ, đem mực bên trong vẩy ra, tiếp đó đem ngòi bút máy dìm qua vết máu trên mặt đất, từ từ hút máu vào ruột bút.

Trên mặt đất xuất hiện một vòng trong tương tự.

Kỷ Y Bắc hít sâu một hơi, đột nhiên đứng lên bước nhanh ra ngoài cửa.

“Mẹ kiếp! Đồ điên!”

Hắn một cước đá lên cầu thang của lầu chung cư, lan can vốn đã rỉ sét lập tức phát ra tiếng kêu không chịu nổi.

“Kỷ đội! Tôi có một vấn đề muốn hỏi anh.” Thư Khắc từ trong phòng đi ra, trong phòng nồng nặc mùi máu làm cậu ấy có chút khó thở.

“Cái gì?” Trong giọng nói của Kỷ Y Bắc ý cả lơ phất phơ như bình thường, lại nhiều thêm một phần lạnh lùng.

“Nạn nhân thứ ba, ngoài vết thương trí mạng ở ngực ra, còn có một vết dao sâu trên cổ tay. Điều này không giống như hai nạn nhân đầu tiên.”

Kỷ Y Bắc hừ lạnh một tiếng: “Người ẩn danh đó trên Weibo cơ bản có thể xác định là hung thủ. Bức thư máu đó không phải mực đỏ, là máu thật.”

Chính là máu của nạn nhân.”

“Cái gì!?”

“Hơn nữa, hắn ta còn ở nơi xảy ra vụ án viết khoảng một tiếng đồng hồ rồi mới rời đi.” Kỳ Y Bắc lạnh lùng nói.

Kiều ngạo lạnh lùng, không sợ hãi, nội tâm âm u, thậm chí còn vì thế mà tự mãn.

Còn có một vấn đề.

Ba nạn nhân hầu như không có mạng lưới quan hệ giống nhau. Bây giờ mỗi đêm tin tức đều sẽ nhắc nhở người dân thành phố không được tùy tiện mở cửa cho người lạ, với lại trong nhà của nạn nhân đã được trang bị mắt mèo, thật sự đều là trùng hợp mở cửa cho người lạ sao?

Hoặc là nói...

Giữa các cô ấy có một loại quan hệ không giống nhau.

—

Trong khi đó, Dư Hiểu Dao đang ngồi trước màn hình xem máy giám sát, ghi chép lại mọi hoạt động của bệnh viện Lâm Thị ngày mừng bảy tháng tám năm ngoái đã được gửi đến đây.

Đó là một bệnh viện tư nhân.

Ghi chép giám sát của phòng bệnh bình thường qua nửa năm đã sớm bị xóa bỏ rồi, chỉ có ghi chép giám sát ở cửa của phòng bệnh cao cấp còn được lưu giữ.

Dư Hiểu Dao tăng tốc độ phát gấp mười hai lần, ánh mắt nghiêm túc nhìn lên màn hình.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, đột nhiên trước cửa phòng bệnh xuất hiện một

cái gáy, yên lặng đứng trước phòng bệnh rất lâu.

Dư Hiểu Dao lại tua lại, giảm tốc độ phát lại, xem đi xem lại nhiều lần.

Là một người đàn ông cao gầy, nhưng toàn bộ quá trình hoàn toàn không lộ mặt.

Cô nhanh chóng dùng điện thoại di động chụp ảnh gửi cho Kỷ Y Bắc.

Xử lý xong việc này, Dư Hiểu Dao đứng dậy rót một ly nước, duỗi thắt lưng đi ra ngoài. Khi đi ngang qua phòng trực ban đột nhiên thoáng nhìn thấy một thân hình có chút quen thuộc.

Gần đây vụ án này làm cho cô luôn nghi thần nghi quỷ, lập tức dựa vào bên tường len lén nhìn xung quanh.

Đó là một người phụ nữ xinh đẹp.

Làn da trắng nõn, một cái áo khoác ngoài màu trắng gạo ném ở trên bàn, từ góc độ nhìn của Dư Hiểu Dao vừa lúc có thể nhìn thấy dáng người của cô ấy rất tốt, hai dây hoa tai lấp lánh bên tai, ở trong mái tóc đen như ẩn như hiện lóe sáng.

Người phụ nữ kia đột nhiên vuốt tóc ra sau, lộ ra sườn mặt.

Dư Hiểu Dao nhìn thấy đôi mắt giống như cát giấu ánh sáng của cô ấy, đột nhiên nhớ ra.

Đây không phải là minh tinh ngày hôm đó Kỷ đội đưa cô đi gặp Phó cục thì gặp phải hay sao!

Khí chất của vị minh tinh này quả thật không giống người bình thường. Ở trong đám người đều giống như phát sáng vậy. Nghĩ như vậy, Dư Hiểu Dao đẩy cửa đi vào.

“Tiểu Trần, có chuyện gì vậy?”

“Ôi? Dư đội phó, cô tìm tôi à?” Tiểu Trần quay đầu lại vừa thấy Dư Hiểu Dao thì lập tức đứng lên.

Dư Hiểu Dao xua tay, chào Hạ Nam Chi: “Sao cô lại đến sở cảnh sát?”

Thực ra Hạ Nam Chi không nhận ra người trước mắt này, nhưng trên mặt một chút cũng không biểu lộ ra, tự mình liếc nhìn tên côn đồ chán ghét bên cạnh.

Lời nói ra âm thanh rất lớn, hiên ngang lắm liệt: “Bị sờ soạng.”

Dư Hiểu Dao: “...”

“Cô gái này bị quấy rối.” Tiểu Trần giải thích cho Dư Hiểu Dao, lại nói với Hạ Nam Chi:

“Đây là Dư đội phó của đội cảnh sát. Cô muốn tìm Kỷ đội nhưng tôi thật sự không biết. Nói không chừng Dư đội phó biết.”

“Cô tìm Kỷ đội sao? Anh ấy đi làm nhiệm vụ rồi.” Dư Hiểu Dao nói.

“Ồ.” Hạ Nam Chi trong lòng không để ý mà gật đầu nói: “Vậy cô giúp tôi đưa cái này cho anh ấy đi.”

Hạ Nam Chi ngồi ở trên ghế, một đôi bàn tay mảnh khảnh đưa ra, một cái hộp giữ nhiệt được móc trên ngón tay trở.

Dư Hiểu Dao đi qua nhận lấy, rất không để ý mình là người ngoài mà đem nắp hộp giữ nhiệt mở ra, hít một hơi thật sâu nói: “Thơm quá! Là cô làm sao?”

“Không phải, là mẹ anh ấy đưa đến. Tôi rảnh rồi không có việc gì làm liền mang qua cho anh ấy, không ngờ đến còn gặp phải lưu manh.”

Hạ Nam Chi trừng mắt hung tợn nhìn tên đàn ông đang co lại ở trong góc, giũ áo khoác rồi mặc lên, hai tay để vào túi.

Một chút cũng nhìn không ra cô bị người kia ăn hiếp.

“Hai người thật sự là anh em à?” Dư Hiểu Dao hỏi.

Lúc này Hạ Nam Chi mới nhớ ra nữ cảnh sát này chính là người ngồi trên ghế cạnh ghế lái ngày đó, vẻ mặt vẫn như cũ không thay đổi.

“Có thể coi như thế, hoặc là không.” Hạ Nam Chi dễ chịu mà thở ra một hơi, mí mắt buông xuống nói: “Vậy tôi đi đây.”

Ra khỏi cục cảnh sát, toàn thân Hạ Nam Chi lập tức trở nên lạnh lùng, tháo xuống những nguy trang kia, càng tôn lên sự mảnh khảnh kiên cường của cô, ngăn cách với bên ngoài, vô cùng thoát tục.

Mùa đông tháng chạp, nóc nhà, trên thân cây đều phủ một tầng tuyết trắng. Trong không khí đều tràn ngập một cỗ mùi vị vô cùng lạnh lẽo xơ xác, không có sức sống.

Đột nhiên, ở phía xa vang lên một tiếng “Kỷ đội” lạnh lót.

Hạ Nam Chi nhìn qua.

Tuyết trên mặt đất, một thân quần áo cảnh phục phẳng phiu, trong miệng của người đàn ông kia thở ra một hơi khói trắng, vẻ giận giữ lộ ra giữa lông mày làm cô tựa như cảm giác được xung quanh có một đoàn khói lửa.

Thân thể vốn lạnh lùng lại kỳ lạ mà nóng lên một chút.

“Con mẹ nó khởi động lên cho tôi! Lại thêm một nạn nhân nữa thì tôi xem đến lúc đó mấy người làm thế nào mà báo cáo kết quả!” Kỷ Y Bắc nghiêm khắc quát.

Dư Hiểu Dao ở sau lao ra, đem hộp giữ nhiệt nhét vào trong lòng Hạ Nam Chi.

Ném lại một câu “Đội trưởng tức giận rồi. Cô tự mình đưa đi”, liền vội vàng mà chạy đi qua, hành văn liền mạch lưu loát đến trước mặt Kỷ Y Bắc,

đứng nghiêm.

“Kỷ đội, nhìn thấy ảnh chụp tôi gửi cho anh chưa?” Dư Hiểu Dao hỏi.

Kỷ Y Bắc lấy di động ra, lục lọi Wechat, bấm mở dòng tin nhắn chưa đọc, nhìn chăm chăm mười giây.

Cho đến khi đột nhiên có một giọng nói trong trẻo.

“Anh.”

Mọi người sửng sốt, bởi vì Kỷ Y Bắc tức giận nên không dám nhiều lời, nhưng đều nhanh chóng trao đổi một cái ánh mắt mập mờ.

Tuần nam mỹ nữ, còn gọi “Anh”, trong tay ôm một cái hộp giữ nhiệt, cứu bọn họ trong nước sôi lửa bỏng.

Đây tuyệt đối là chuyện bát quái rồi!

Kỷ Y Bắc quay đầu lại nhìn thấy cô liền sửng sốt, tức giận dưới mắt tiêu tan đi một chút.

Về điểm này anh với cha anh hoàn toàn giống nhau, tin tưởng đàn ông không nên đem bất mãn trong công việc trút lên những việc hoặc người ngoài công việc. Nhưng lúc này, ở trong mắt mọi người, hoàn toàn là một ý tứ khác rồi.

Kỷ Y Bắc hắng giọng hỏi: “Sao em lại đến đây?”

“Dì bảo em đưa đến cho anh.” Hạ Nam Chi một bộ dạng ngoan ngoãn, hai tay cầm hộp giữ nhiệt đưa ra.

Nhất thời trong không khí ‘bùm bùm’ lên một loạt ánh mắt lập lòe phát ra tia lửa, quả nhiên có bát quái! Đến mẹ cũng đã gặp qua rồi!

Trước kia cũng chưa từng nghe Kỷ đội nhắc qua chuyện có bạn gái.

Kỷ Y Bắc nhận lấy, Hạ Nam Chi cũng không ở lại, lúc này xoay người liền muốn rời đi.

“Đi đâu?” Kỷ Y Bắc nắm lấy quần áo của cô túm về phía sau, giống như xách một con vịt.

“Ngủ.” Hạ Nam Cho không cao hứng lắm thoát khỏi tay của anh.

“Anh tan làm sẽ đưa em về. Hiện tại đi vào cùng anh.”

Hạ Nam Chi nhướng mắt, hạ thấp giọng mắng một câu thô tục, không muốn cùng anh lôi kéo nữa.

“Kỷ đội đây là làm Lôi Phong[1] làm đến nghiện rồi?”

Kỷ Y Bắc nhẹ nhàng nhú mày, ánh mắt ử dợt mà nhìn chăm chăm cô.

Nha đầu này lại đột nhiên mắc bệnh gì rồi.

Kỷ Y Bắc cũng bị vụ án khó giải quyết này mà lười lại cùng cô tranh cãi, hướng sau lưng cô bộp một bàn tay, mắng: “Ngốc uy hiếp này nọ, sợ em có nguy hiểm.”

Cũng không biết những lời này của anh đã lấy lòng của Hạ Nam Chi.

Bỗng nhiên cô cười, lạnh lùng trên mặt vừa nãy trong phút chốc tan thành mây khói, hai tay để trong túi cũng không quay đầu mà đi vào cục cảnh sát.

Áo khoác rộng lớn, bị gió thổi đến phòng lên.

Kỷ Y Bắc đột nhiên cảm thấy tức giận lúc nãy của cô là thật, mơ hồ nhảy nhót cũng là thật.

Nhưng anh còn chưa kịp suy xét một phen, thì lại bị vụ án chen qua rồi.

Không để ý về mặt giật mình của những người xung quanh, Kỷ Y Bắc gào một tiếng: “Đều đi vào tổng hợp tin tức cho tôi!”

Trong phòng họp.

“Dư phó, cô đến nói một chút về phát hiện trong ghi chép của máy giám sát đi.” Kỷ Y Bắc nghiêm mặt, đem vị trí chính giữa nhường cho cô ấy.

“Được!” Dư Hiểu Dao nhanh chóng chỉnh lý lại văn kiện, ở trên bàn gỗ.

“Trước mắt, trọng điểm kẻ tình nghi chính là người này.” Dư Hiểu Dao đem ảnh chụp vừa mới in ra dán lên trên bảng.

“Vào ngày 8 tháng 7, Hoàng Nhã Hòa chính thức được nhận giác mạc. Sau khi phẫu thuật xong, ở bên ngoài phòng bệnh của cô ta xuất hiện người đàn ông này quanh quần hai mươi phút. Hơn nữa toàn bộ hành trình không có lộ mặt chính diện với camera. Tôi nghi ngờ lúc này anh ta đã sinh ra ý định trả thù, cho nên đặc biệt cố tránh khỏi tất cả camera. Phán đoán người đàn ông này cao khoảng 1m78, cân nặng 60 đến 70 kg.”

“Chúng tôi đã liên hệ với người nhà của bạn gái cũ của anh ta, đối với người bạn trai này của con gái họ không quá cảm kích, chỉ biết là hai người có lẽ là mùa đông năm ngoái ở bên nhau.”

Chờ cô ấy nói xong toàn bộ, Kỷ Y Bắc hất cằm lên nhìn thông tin trên bảng, đột nhiên nhớ ra.

“...Bức thư máu trên weibo là đăng vào 7 giờ 8 phút.”

Hoàng Nhã Hòa là vào ngày 8 tháng 7 tiếp nhận phẫu thuật.

“Như vậy cơ bản có thể phán đoán bức huyết thư trên weibo chính là hung thủ đăng. Chỉ là địa chỉ IP bị xử lý qua rồi, chúng ta phá không được, không thể kết luận hung thủ ở chỗ nào đăng tin tức lên.”

Kỷ Y Bắc nhắm mắt, lại mở to mắt nói: “Hung thủ là ở nơi xảy ra vụ án đăng tin tức lên. Bức huyết thư là dùng máu của nạn nhân thứ ba viết.”

Bên dưới một loạt âm thanh hít không khí.

Kỷ Y Bắc gõ xuống bàn, trong phòng một lần nữa yên tĩnh lại. Anh nhìn quanh một vòng.

“Hung thủ là một người cực kỳ máu lạnh tàn nhẫn. Thậm chí tôi nghi ngờ anh ta không hề sợ mình bị bắt. Có lẽ là anh ta muốn dùng sự hi sinh của chính mình để thu hút sự chú ý của mọi người để anh ta có được cái gọi là ‘Công bằng’.”

Thư Khắc tức giận nói: “Công bằng cái chó má gì! Công bằng chính là để anh ta giết hại ba người mà vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật sao!”

Kỷ Y Bắc tỉnh táo lại, vỗ vỗ vai cậu ấy.

“Theo như lời kể của người nhà nạn nhân số ba, bình thường cô ấy là một người tương đối cảnh giác. Vào bữa cơm tối của hôm qua còn nhắc đến trong thời sự, nhưng mà vì sao cô ấy vẫn mở cửa cho hung thủ mà không hề phòng bị?”

Kỷ Y Bắc dừng lại một chút, đột nhiên nhớ đến cái gì nói: “Toàn bộ ba tổ đi công ty sửa chữa điện nước của Cảnh Thành, nhân viên giao đồ ăn, nhân viên chuyển hàng và tài sản tiểu khu nơi xảy ra vụ, điều tra nhân viên phù hợp với thân phận kẻ tình nghi, sàng lọc điều tra từng người một!”

Người như thế nào sẽ làm cho người khác không hề phòng bị đây?

Có lúc có một số nghề nghiệp sẽ có sự giúp đỡ.

“Là người quen gây án sao?” Một giọng nói vang lên sau khi đẩy ra cửa phòng họp mà truyền đến trong phòng rõ ràng.

Mọi người đứng lên, thu lại tức giận trên mặt, đứng đắn hô một tiếng: “Phó cục.”

Một người đàn ông trung niên tóc bạc nhưng không lộ chút già nua nào bước thong thả vào phòng họp, kéo ghế ra ngồi xuống.

Kỷ Y Bắc gật đầu, trả lời: “Trước mắt chúng cứ biểu hiện ra không có khả năng là người quen gây án.”

“Y Bắc này, bây giờ quan trọng nhất là bảo đảm an toàn của mọi người, không thể lại để chuyện này lên men nữa.”

“Tôi biết rồi, Phó cục. Ba vụ án đều xảy ra ở trong chung cư không có camera giám sát. Trước mắt chúng tôi đã sàng lọc ra một số tiểu khu tăng cường tuần tra điều tra rồi.”

Phó cục gật đầu, xua tay để cho những người khác đi làm việc bận trong tay trước, giữ lại Kỷ Y Bắc.

“Hừm, đầu năm nay cục cảnh sát không dễ làm.” Ông ấy cảm thán.

Kỷ Y Bắc nhìn ông, đứng thẳng tắp, không nói chuyện.

“Vừa rồi lúc tôi đi qua đây nhìn thấy cạnh tường có một cô gái, tôi đi qua hỏi, cô ấy nói là đợi cậu?”

Kỷ Y Bắc thoáng dừng một chút, trong mắt lóe ra một cảm xúc kỳ lạ, trả lời: “Là con gái của Hạ đội.”

“Ồ.” Phó cục rõ ràng ngẩn người, sau một lúc lâu lại lặp lại một câu: “Hạ đội này, cũng nhiều năm như vậy rồi...”

[1] Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc.

-----oOo-----

Chương 6: Gan to bằng trời

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: LinhNhi

Ngoài cửa, ánh lửa không ngừng đem mọi thứ đều in đỏ rực một mảnh. Bên ngoài, tiếng còi cảnh sát âm ỹ, lẫn vào đó là âm thanh cao áp của vòi phun nước từ xe cứu hỏa. Trong phòng, không khí ngột ngạt bay trên trần, một khi hít vào thì cổ họng sẽ rất nhanh bị khô và ngứa, thêm vào đó còn rất đắng và cay.

Năm đó, Hạ Nam Chi mới mười tuổi. Khi cô thức dậy khỏi sự nóng bức từ giấc mơ của mình, những gì cô nghe và thấy chính là cảnh tượng này.

Bố mẹ cô đều mất mạng trong vụ hỏa hoạn đó.

Hạ Nam Chi ngồi xồm cạnh tường, cửa phòng họp không đóng nên tiếng thảo luận từ bên trong cứ truyền đến tai cô.

Phó cục: “Haiz, tôi không nghĩ rằng cô bé ngày xưa ấy giờ đã lớn như vậy rồi. Tôi nghe bố cậu nói rằng sau vụ hỏa hoạn cô ấy liền chuyển đến nhà cậu ở?”

Kỷ Y Bắc: “Vâng, lúc ấy đã hai ba tuổi rồi.”

Phó cục: “Tiểu cô nương cũng thật đáng thương. Nhỏ như vậy đã không còn bố mẹ rồi.”

—Cốc cốc.

Hạ Nam Chi dựa ở cánh cửa nhòm vào, nhìn không ra biểu cảm, nhẹ giọng nói: “Kỷ Y Bắc, anh có đi không?”

Lúc này chả ra dáng “anh trai” quái gở, cũng không phải giả vờ ra dáng “Kỷ đội”.

Kỷ Y Bắc nhìn mặt đồng hồ nói: “Em đợi một tí.”

Hạ Nam Chi phớt lờ anh, hờ hững liếc mắt nhìn Phó cục một cái, buồn chán mà đá đá chân, quay lưng bỏ đi luôn.

“Cô gái nhỏ tính khí vẫn còn rất lớn nhỉ?”

Phó cục nhìn về hướng Hạ Nam Chi rồi đi. Ông đã làm cảnh sát mười mấy năm rồi, cũng không nhớ đã cùng bao nhiêu kẻ địch so tài đấu trí. Vậy mà ông cũng không nhìn ra được chút oán hận nào trong mắt Hạ Nam Chi.

Kỷ Y Bắc cười lạnh: “Đúng là rất lớn. Phó cục, tôi đưa em ấy về trước.”

“Được, đi đi.”

Khi anh đuổi theo Hạ Nam Chi thì thấy cô đã ra đến cổng của sở cảnh sát. Kỷ Y Bắc chạy vài bước, đứng bên cạnh cô.

“Yo, đi cũng nhanh đấy chứ.”

“Cũng không nhanh lắm, là do chân dài.”

Kỷ Y Bắc nhìn lướt qua, đúng là chân dài thật.

“Đi, anh đưa em về.”

Hạ Nam Chi không lên tiếng, đầu cũng không ngẩng lên, cùng Kỷ Y Bắc vòng xuống nhà để xe dưới tầng hầm, ung dung mà cất bước ngồi vào.

“Tại sao anh lại nghe được Dư Hiểu Dao nói rằng em bị quấy rối?”

“À.” Hạ Nam Chi không quan tâm, nhún vai nói: “Chỉ là một tên lưu manh không có đầu óc ở trước sở cảnh sát mà động tay động chân với em, sau đó bị em tóm lôi vào đồn rồi.”

Kỷ Y Bắc cười nhạo một tiếng, khước miệng vì thấy thú vị mà câu lên.

Khi chiếc xe chạy ra khỏi gara tầng hầm thì vừa đúng lúc hoàng hôn buông xuống. Mí mắt của Hạ Nam Chi run lên vì ánh nắng mờ nhạt nhưng vẫn mang theo độ nóng. Cô lấy tay kéo tấm che nắng xuống.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc cung Team.)

“Kỷ Y Bắc?” Cô đột nhiên lên tiếng trong khi vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Kỷ Y Bắc liếc nhìn về phía cô: “Sao vậy?”

“Tại sao lại muốn làm cảnh sát?”

“... Cảm thấy mặc cảnh phục cũng đẹp trai nên làm thôi.” Kỷ Y Bắc tùy ý mở miệng nói ra một lý do.

Hạ Nam Chi từ ghế phụ hơi cuộn tròn người lại, hai má ở trên cổ áo cọ tới cọ lui, nhẹ nói: “Không thấy vậy.”

Kỷ Y Bắc chỉ cần nghĩ đến việc phải đưa Hạ Nam Chi về rồi lại phải quay lại tăng ca để giải quyết tên hung thủ giết người mất trí kia thì liền mang cả một bụng tức. Cũng vì vậy mà anh càng thêm quý trọng thời gian nhàn nhã như thế này.

Kỷ Y Bắc một tay cầm vô lăng, hiếm khi anh tử tế đến mức muốn dùng thân phận anh trai này mà dạy dỗ lại cho cô em gái khó bảo kia thật tốt.

Nhưng đi được nửa đường, còn chưa kịp mở lời thì có một cuộc gọi đến.

“Đội trưởng! Hoàng Nhã Hòa mất tích rồi!” Thư Khắc hét lên qua điện thoại.

Điện thoại của Kỷ Y Bắc đang có chút trục trặc, làm những người khác có thể mơ hồ nghe thấy nội dung của cuộc gọi kể cả khi anh không bật loa ngoài. Chưa kể với giọng hét của Thư Khắc giờ phút này làm cho Hạ Nam Chi ngay lập tức có thể nghe thấy.

Hoàng Nhã Hòa... Con gái của một quan chức cấp cao, có đôi mắt giống cô, là nguyên nhân của ba vụ án mạng.

Lúc buổi sáng khi cô đang xem tin nóng thì nhìn thấy.

“Địa chỉ?” Kỳ Y Bắc hỏi.

Đầu dây bên kia Thư Khắc liền nói ra một địa chỉ.

Kỳ Y Bắc cân nhắc một chút, nơi đó ngược đường cùng với nơi Hạ Nam Chi sống. Bây giờ cách chỗ đưa cô về nhà phỏng đoán cũng mất hai mươi mấy phút.

Hạ Nam Chi lúc này vô cùng tri kỷ mà hỏi: “Anh đang suy nghĩ làm thế nào để có thể khiến em cuốn xéo đi sao?”

Kỳ Y Bắc gật đầu, nghiêm trang nói: “Đúng là có ý định này.”

“Em đi cùng với anh.” Hạ Nam Chi nhẹ giọng nói, sau đó lại bổ sung thêm: “Em hiện tại cũng được coi là đối tượng quan trọng cần được bảo vệ đúng chứ?”

Kỳ Y Bắc dẫn đo một hồi, cuối cùng anh đánh tay lái, lao thẳng vào hướng dòng xe rẽ trái, dặn dò: “Vây đến lúc đó đừng gây phiền phức cho anh.”

Lúc này đường vẫn tắc như thường lệ. Tuyết cũng rơi rồi. Mặc dù tuyết trên đường đã được dọn sạch nhưng vì rất nhiều xe cộ đi lại nên vẫn hình thành nên một lớp băng mỏng. Mọi người đều đang lái xe rất cẩn thận, chỉ có xe của Kỳ Y Bắc là phóng như bay.

Suốt quãng đường, chiếc xe bám còi liên tục, phanh xe không ngừng. Khi Hạ Nam Chi chuẩn bị nôn ra thì cuối cùng xe cũng đã đến nơi.

Khu biệt thự cao cấp, trên bậc trước cổng của tiểu khu có một người đàn ông hăng hái đứng chào hỏi, dù trên vành mũ đọng đến hai cm tuyết và cả khuôn mặt lẫn bàn tay đều đã đỏ ửng lên vì lạnh.

Cảnh tuyến đã được dựng lên trong tiểu khu. Kỳ Y Bắc đỗ xe bên ngoài, liếc mắt nhìn người đàn ông đang chào hỏi, nói: “Có bệnh gì vậy?”

Xe vừa dừng lại, Hạ Nam Chi liền xuống xe để hít thở không khí trong lành, cuối cùng cũng kìm chế được cơn buồn nôn.

Thư Khắc vừa nhìn thấy xe của Kỷ Y Bắc liền chạy tới, vì trượt chân nên suýt thì lao vào vòng tay của Kỷ Y Bắc. May là Kỷ Y Bắc nhanh nhẹn nghiêng mình, anh đã làm thay đổi tình huống từ sự xấu hổ khi lao vào vòng tay của đội trưởng trở thành đâm vào chiếc xe lạnh lẽo của đội trưởng.

Thư Khắc thở ra một hơi, trấn định: “Đội trưởng, Hoàng Nhã Hòa đã trở lại rồi. Mới vừa bị đặc vụ được phân tới của khu vực dẫn về. Nha đầu đóng phim này lại có thể đi giải khuây!”

Kỷ Y Bắc: “... Đưa tôi đi xem dũng sĩ đó.”

Lúc cùng Thư Khắc bước đến cổng biệt thự của Hoàng Nhã Hòa, Kỷ Y Bắc mới nhớ đến Hạ Nam Chi mới vừa ở bên cạnh anh, anh quay đầu lại tìm kiếm thân ảnh cô.

Cuối cùng phát hiện ra cô đang cầm trên tay chiếc hộp giữ nhiệt do Kỷ Y Bắc vứt trên xe, rót ra một nắp canh nóng hổi, đưa cho người đàn ông đứng gác ở cổng.

Kỷ Y Bắc: “...”

Trên tầng hai của căn biệt thự, Hoàng Nhã Hòa ngồi xếp bằng trên chiếc sofa với vẻ mặt khốc lóc thảm thiết, phía sau có bốn vệ sĩ trông rất nghiêm túc. Vệ sĩ đứng ở cửa đang gọi điện thoại cho bố mẹ cô ta báo họ đã an toàn.

Kỷ Y Bắc phát hiện Hoàng Nhã Hòa đang mặc đồng phục học sinh cấp ba. Lúc trước anh chỉ nhìn qua tấm ảnh mà hung thủ phát trên mạng, thấy cô ta có trang điểm một chút, anh còn nghĩ cô ta đã ngoài hai mươi rồi.

Kỷ Y Bắc bước tới, đi đến chiếc sofa đơn bên cạnh Hoàng Nhã Hòa mà nằm xuống.

Anh ngả đầu trên chiếc sofa, nhìn nghiêng sang phía cô ta hỏi: “Có nhìn thấy kẻ nào khả nghi không?”

Ai biết Hoàng Nhã Hòa này không giống với những đứa trẻ bình thường khác, một chút cũng không sợ người cảnh sát trước mặt này. Khi nhìn thấy Kỷ Y Bắc, cô ta còn nhanh chóng chỉnh trang tốt lại bản thân, còn lấy giấy ướt trên bàn để lau lại mặt.

Cô ta thì thảo: “Chú cảnh sát, chú phụ trách vụ án của cháu đúng không?”

“Không phải vụ án của cô, là vụ án của ba nạn nhân.” Kỷ Y Bắc nheo mắt nhìn cô ta, cảm thấy rất không vui.

Hoàng Nhã Hòa không biết rằng chính mình đã làm cho Kỷ đội có tính khí không được tốt này mất hứng.

“Em đang rất sợ hãi. Anh trai, anh đưa Wechat cho em đi, như vậy thì em mới có thể an tâm một chút.”

Kỷ Y Bắc mặt không chút biểu cảm, sau đó mơ hồ cong khóe môi lên, nhanh chóng từ một người cảnh sát nhân dân biến thành một tên xã hội đen đường phố.

“À, cô không phải giỏi lắm sao?”

Hoàng Nhã Hòa sững sốt một lúc rồi nói tiếp: “Dù sao thì cũng có rất nhiều chú cảnh sát bảo vệ em. Em không nghĩ rằng những kẻ xấu đó có thể làm hại em được. Lúc này khi em lên ra ngoài, em cảm thấy mình như anh hùng trong phim Hollywood vậy!”

Cô ta không những không nhận ra sai lầm mà còn có vẻ rất tự hào về điều đó. Còn không chút dấu vết đem hình tượng anh hùng trong lòng Kỷ Y Bắc bị bôi đen.

Nụ cười bên khóe miệng Kỷ Y Bắc gần như đã biến mất, mĩa mai nói: “Đừng có trở thành anh hùng nữa. Cô vẫn nên lo lắng không biết mình có trở thành “liệt sĩ” hay không đi.”

Ngay khi bên Kỷ Y Bắc cuối cùng cũng làm cho cái miệng chạy như tàu

hỏa này an phận lại, bắt đầu tra hỏi từ đầu đến cuối các tình tiết của ngày 8 tháng 7 thì bên kia, Hạ Nam Chi và những người đồng đội của anh đã tạo nên một tình bạn khó mà quên được.

Hôm nay khi nhìn thấy Hạ Nam Chi, họ đã cảm thấy bầu không khí giữa cô và đội trưởng rất kỳ lạ.

Mà Dư Hiểu Dao, lấy tư cách là nữ phó đội hiếm hoi của lực lượng cảnh sát, đã khai thông kiến thức cho các đồng nghiệp, với tinh thần bất diệt. Buổi chiều sau khi họp xong, cô liền chia sẻ tất cả những điều mà cô biết.

Chỉ có điều, những câu chuyện bát quái qua lời kể của cô đều đã bị tam sao thất bản cả rồi.

“Mặc dù Hạ Nam Chi gọi Kỷ đội là anh trai, nhưng tôi cũng không rõ là loại ‘anh em’ nào. Dù sao thì khi Kỷ đội nghe Hạ Nam Chi thừa nhận hai người là anh em kết nghĩa cũng có vẻ không được vui vẻ gì.”

Mọi người à một tiếng tỏ vẻ đã hiểu.

Vì vậy mà mối quan hệ của hai người họ đã trở thành mối quan hệ mập mờ giữa anh trai và em gái. Hơn nữa, rất có thể là Kỷ đội đã chủ động nổi lên suy nghĩ ‘em gái Lâm’ bảo bối.

Mà sau khi Dư Hiểu Dao chia sẻ thông tin một cách vui vẻ, cô liền miễn cưỡng vỗ tay một tiếng thật to, kêu gọi mọi người nhanh chóng trở lại làm việc.

Có chuyện bát quái tầm bở, mọi người một lần nữa tràn đầy năng lượng, ngay cả bị gọi làm tăng ca cũng không cảm thấy mệt nữa.

Kỷ Y Bắc là đối tượng được rất nhiều người trong sở cảnh sát ngưỡng mộ, chưa đến ba mươi tuổi đã giữ chức đội trưởng, có cách giải quyết tội phạm của riêng mình mà hiệu suất lại còn rất cao, thường cùng cấp dưới cười đùa, lại không hề tỏ vẻ kiêu ngạo vì mình là đội trưởng.

Vì vậy mà mọi người đều rất tò mò không biết người như thế nào sẽ có thể

lọt vào mắt xanh của anh.

Khi Hạ Nam Chi cầm theo hộp giữ nhiệt, hỏi một đám cảnh sát đang vừa đói vừa lạnh như họ rằng có muốn uống một chút canh ấm không, thì họ đột nhiên hiểu ra.

Hòa nhã lịch sự! Dịu dàng! Xinh đẹp!

Đổi thành ai thì cũng đều sẽ thích cô!

Hạ Nam Chi rót canh vào cốc dùng một lần rồi chia cho mọi người xung quanh. Cuối cùng cô lại tự mình ngồi trên một chiếc ghế dài nhỏ, uống ngụm canh cuối cùng. Sau đó lại đột nhiên nhớ ra Trần Khê đã yêu cầu cô mang canh này cho Kỷ Y Bắc.

Dưới sự ‘hối lộ’ của cô, mọi người đã sớm không còn coi cô là người ngoài cuộc nữa, bắt đầu thảo luận về vụ án mà không hề có ý né tránh cô.

Mặc dù Hạ Nam Chi không có hứng thú nghe những tình tiết đầm máu đó nhưng dù ít hay nhiều thì cô vẫn nghe thấy.

Ví dụ như, Tiểu Tôn ở bên cạnh nói với Du Hiểu Dao rằng mảnh giấy màu vàng nâu được tìm thấy trong móng tay của nạn nhân số một có vẻ phù hợp với thành phần của bề mặt thùng cát tông.

Hạ Nam Chi nhớ lại ảnh chụp của hồ sơ vụ án mà cô vô tình nhìn thấy trên màn hình điện thoại của Kỷ Y Bắc lúc chiều.

Trong ảnh, ngoài tấm lưng không có tác dụng cho việc nhận dạng thì còn có một bàn tay của hấn ta đang chống vào tường.

Cũng không biết tại sao mà cô cảm thấy bàn tay này có chút quen mắt. Đó là một bàn tay đẹp hiếm thấy. Nhưng trong trí nhớ của cô, đôi tay kia có dán một miếng băng dán vết thương.

Mà cảm giác đó rất mơ hồ. Thậm chí cô cũng không biết đó là mơ hay là thực.

Hạ Nam Chi đột nhiên quay đầu lại hỏi Tiểu Tôn: “Chẳng lẽ là băng dán vết thương?”

“Sao cơ?” Tiểu Tôn chưa kịp phản ứng lại.

“Mảnh giấy màu vàng nâu đó.”

“À, chắc là không phải đâu. Các loại băng dán vết thương màu nâu vàng trên thị trường có thành phần khác với loại này.”

Dư Hiểu Dao liếc nhìn Hạ Nam Chi, không ngờ tới cô lại hỏi một câu như vậy.

“Cô đang nghi ngờ gì sao?”

Hạ Nam Chi quán một sợi tóc trong tay, xoay nhẹ ngón tay, chậm rãi lắc đầu: “Cũng không hẳn, tôi chỉ cảm thấy bàn tay của nghi phạm trong ảnh có chút quen mắt.”

“Cô quen biết người có bàn tay tương tự sao?” Dư Hiểu Dao kích động hỏi.

“Tôi cũng không rõ. Tôi chỉ thấy có chút quen mắt. Tôi không nhớ được là ai. Trí nhớ của tôi không được tốt lắm.”

Lông mi Dư Hiểu Dao khe rung lên, nghiêm chỉnh ngồi lại.

“Ý của cô là có thể cô đã nhìn thấy hung thủ?”

Ban đầu, khi Kỷ Y Bắc suy luận rằng hung thủ chọn nạn nhân dựa vào đôi mắt của họ, mọi người đều không tin, cảm thấy điều này quá điên rồ. Nhưng bây giờ, ba nạn nhân cộng với Hoàng Nhã Hòa đều có một đôi mắt rất giống nhau. Cùng với tin tức trên Weibo trước đó, mọi người không muốn cũng phải tin vào suy luận này.

Dư Hiểu Dao nhìn chăm chăm vào đôi mắt đào hoa đang nhếch lên của Hạ Nam Chi, một tầng da gà liền nổi lên.

Nhưng ai biết Hạ Nam Chi lại nhẹ nhàng nhường mảy, chấp tay lại thở ra một hơi.

Cô thờ ơ: “Cũng có thể.”

Dư Hiểu Dao: “...”

Không hổ là người được Kỷ đội coi trọng.

Gan to bằng trời.

Thật can đảm.

-----oOo-----

Chương 7: Diễn kịch

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: LinhNhi

Đèn đường được bật lên, ánh đèn mờ ảo, khi chiếu lên tuyết tạo ra chút cảm giác ấm áp.

Kỷ Y Bắc cầm một quyển sổ từ biệt thự bước ra. Vừa ra ngoài thì anh đã nhìn thấy Hạ Nam Chi đang ngồi trên chiếc ghế dài dưới ngọn đèn.

Hóa ra cô vẫn còn ở đây. Anh còn cho rằng cô sớm đã không còn kiên nhẫn mà rời đi. Anh vừa bị Hoàng Nhã Hòa, người mà nói cũng không ra hơi kia giữ lại một tiếng rưỡi đồng hồ mới có thể đem mọi việc hỏi cho rõ ràng. Anh đột nhiên cảm thấy Hạ Nam Chi trở nên dễ thương hơn.

Dư Hiểu Dao chạy đến, kể lại những lời vừa nãy Hạ Nam Chi đã nói cho Kỷ Y Bắc, lại nói thêm: “Vừa nãy cô ấy định đi, tôi đã giữ cô ấy lại rồi.”

Kỷ Y Bắc gạt đầu, lấy từ trong túi ra viên kẹo cao su không biết có từ đâu.

đưa cho Hạ Nam Chi.

“Tí nữa mời em ăn cơm. Ở lại đợi một lúc nữa.”

Hạ Nam Chi nhận lấy kẹo cao su, bóc vỏ rồi cho vào miệng.

Kỷ Y Bắc hỏi: “Nhớ ra bàn tay trong trí nhớ của em nhìn thấy trong hoàn cảnh nào chưa?”

“Không có ấn tượng.” Hạ Nam Chi cầm chai nước khoáng dưới chân lên nói: “Mở cho em.”

Kỷ Y Bắc cười: “Khi nào em nhớ ra thì anh mở cho em.”

Đột nhiên Thư Khắc chạy tới, hốt hoảng nói: “Kỷ đội! Có manh mối mới về một dấu vân tay! Dấu vân tay rõ ràng đã được để lại trên mặt gương trong nhà vệ sinh của nạn nhân số ba!”

“Có thể so sánh với kho vân tay trong các vụ án không?”

“Không thể. Từ trước đến nay chưa có bản ghi chép lại.”

Kỷ Y Bắc im lặng, đưa tay lên xoa cằm, ánh mắt dần trở nên sắc bén.

Hung thủ sẽ không phải là người lỗ mãng đến mức để lại dấu vân tay ở hiện trường vụ án như vậy chứ?

“Cậu gửi dấu vân tay này cho Tôn Kiểm. Trước đó tôi đã bảo cậu ấy kiểm tra một dấu vân tay khác. Cậu nói lại với cậu ấy, cậu ấy sẽ hiểu.”

“Vâng!”

Dư Hiểu Dao nói: “Đúng rồi đội trưởng, lúc chiều anh nói mấy anh em nhân viên trong ba tổ chuyên nghiệp tiến hành điều tra sơ bộ, nhưng trước mắt không có người nào phù hợp với các đề mục đã đưa ra.”

Kỷ Y Bắc lại một lần nữa trầm mặc.

“Kỷ đội.” Hạ Nam Chi lên tiếng: “Tại sao hung thủ lại lưu lại dấu vân tay trên gương trong nhà vệ sinh?”

Chẳng lẽ hẳn ta còn đi quanh nhà sau khi đã gây án sao?

Kỷ Y Bắc chơi đùa với cây bút trong tay, viết vội một số thứ vào trong quyển sổ. Sau một lúc cân nhắc liền quyết định nói với Hạ Nam Chi một số chi tiết của vụ án.

Cũng có ý muốn khiến cho cô biết sợ một chút.

“Buổi sáng đã xem qua Weibo rồi chứ? Hung thủ viết câu chuyện thao thao bất tuyệt đó ở trong nhà của nạn nhân, thứ được dùng không phải mực đỏ mà là máu của chính nạn nhân. Vì vậy mà hiện trường xuất hiện một khoảng trống giữa vũng máu, cũng có thể hung thủ đã đi vệ sinh...”

Anh vẫn chưa nói xong thì Hạ Nam Chi đột nhiên bật dậy, cúi xuống bên cạnh một cái cây mà nôn.

“Này... Em không sao chứ?” Kỷ Y Bắc sững sốt.

Hạ Nam Chi vội vàng cầm lấy chai nước chưa được mở nắp kia, dùng sức vặn mở, ngửa đầu uống hai ngụm.

Kỷ Y Bắc bước tới trước, vuốt vuốt lưng cho cô, có chút an tâm nói: “Tri thức chính là sức mạnh. Câu nói này quả là không sai.”

“?” Hạ Nam Chi vừa tức vừa khó hiểu.

Kỷ Y Bắc nâng cằm ra hiệu cô nhìn vào chai nước trong tay.

“...”

Hạ Nam Chi nôn đến mức mặt trắng bệch, son tô trên môi cô trông càng đỏ hơn.

“Anh có bệnh à?” (một câu mắng người)

Cô đứng dựa vào gốc cây, nhắm mắt hít thở sâu, cuối cùng cũng ổn định được hơi thở.

Kỷ Y Bắc từ xa mang qua cho cô một cốc nước nóng. Hạ Nam Chi uống xong, ánh mắt rơi vào vỏ kẹo cao su rơi trên mặt đất.

Toàn thân Hạ Nam Chi dường như cứng lại.

“Kẹo cao su từ đâu ra?”

“À, chắc là từ quán bar lần trước.”

.....

“Em nhớ lại rồi.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Giọng nói của Hạ Nam Chi một lần khỏi mờ ảo trong đêm đen, một tia sáng xoẹt qua trong đầu, Kỷ Y Bắc nhìn vào hồ sơ của cô, phảng phất như một hồ sơ tĩnh mịch.

“Là người pha chế của 198.”

Kỷ Y Bắc sững sốt.

“Lần trước hẳn ta còn hỏi em có phải Hạ Nam Chi không?”

Kỷ Y Bắc cau mày, nhanh chóng lấy bộ đàm ra nói: “Đội hai mau thay đổi thường phục và tập chung tại cổng lớn trong vòng hai phút để đi bắt giữ nghi phạm!”

Anh vừa nói vừa chạy đến bên cạnh xe, mở cửa ra nhanh chóng cởi đồng phục cảnh sát rồi mặc vào một chiếc áo khoác da bò, lại mặc vào một cái quần tây rộng thùng thình, động tác nhanh nhẹn, bước chân không dừng, lại

vừa gửi một tin nhắn cho Dư Hiểu Dao bàn giao công việc.

Đêm đó lúc vào quán bar anh cũng đã nghi ngờ người pha chế đó rồi, nhưng chỉ là suy đoán của bản thân anh. Ly rượu mà anh đưa cho Tôn Kiểm chính là cái ly mà người pha chế đã chạm vào.

“Đều đến đủ rồi chứ?”

Kỷ Y Bắc liếc nhìn một lượt, vung tay nói: “Đi hai xe, tôi dẫn đội. Trước tiên đi quán bar nghe ngóng đã, đợi tôi thông báo rồi các cậu mới được vào bắt người.”

“Tuân lệnh!”

Kỷ Y Bắc nhanh chóng vòng qua chiếc xe, chạy vào ghế lái rồi ngồi xuống.

Cùng lúc đó, cửa bên ghế phụ được mở ra, một mùi thơm nhẹ phả vào bên trong.

“Làm gì vậy?” Kỷ Y Bắc giật mình, lông mày đều dựng cả lên, nhìn chăm chăm vào Hạ Nam Chi đang ngồi bên cạnh.

Hạ Nam Chi nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Em cũng muốn đi.”

“Đừng có làm loạn. Anh đã bảo Dư Hiểu Dao sau khi kết thúc công việc sẽ đưa em về rồi.” Kỷ Y Bắc vội nói: “Nhanh xuống xe!”

“Anh cảm thấy hưng thủ có hứng với em hay với anh hơn?”

“Chính vì hắn có hứng thú với em hơn nên mới không thể cho em đi theo.”

“Bất kể thế nào thì bố em cũng là cảnh sát. Em tự có chừng mực.”

“...”

Kỷ Y Bắc im lặng, biết rằng mình không thể thuyết phục được Hạ Nam Chi nên anh nhìn cô với vẻ mặt rất tức giận rồi cầm bộ đàm lên nói: “Chốc nữa

nhớ bảo vệ Hạ Nam Chi. Hung thủ rất có thể ra tay với cô ấy!”

Đạp ga lên hết tốc độ, ‘bùm’ một tiếng, xe chạy trên đường như một mũi tên.

Ánh mắt Kỳ Y Bắc sâu thẳm, môi mím chặt, vẻ mặt lạnh lùng.

Hạ Nam Chi không thể không nhìn chăm chăm vào anh, chiếc áo khoác da bò bên ngoài, chiếc áo trắng bên trong, mũ lưỡi trai đen đội trên đầu.

Âm thầm trong lòng phun nước miếng gu thắm mỹ của anh, so với cảnh phục đẹp hơn nhiều!

Cuối cùng đuôi xe đảo một cái, đầu Hạ Nam Chi theo quán tính đập vào cửa sổ: “A...”

“Vẫn còn biết đau à.” Kỳ Y Bắc liếc cô một cái, soi gương chiếu hậu đem áo kéo làm ra vẻ có chút không chỉnh tề.

“Chốc nữa chỉ cần đứng bên cạnh anh. Đừng có tự mình chủ trương.”

“Biết rồi.”

Hạ Nam Chi cũng học theo anh, đem bản thân mình chỉnh sửa lại một lượt.

Áo khoác bị cởi ra, áo len cổ rộng bên trong bị kéo lệch một bên, lộ ra một bên vai thanh mảnh, ngón trở nhẹ nhàng chấm một chút son trên môi bôi lên hai má. Má cô nhanh chóng ửng hồng, nhìn như đang say rượu.

Cải trang xong rồi, Hạ Nam Chi yếu ớt cười với người đàn ông bên cạnh, nháy mắt hai lần nói: “Đi thôi.”

Giọng nói của Tôn Kiểm phát ra từ tai nghe của Kỳ Y Bắc: “Kỷ đội, hai đầu vân tay này trùng khớp nhau!”

Kỳ Y Bắc tháo tai nghe vứt sang một bên, trao đổi ánh mắt với Hạ Nam Chi rồi cùng cô xuống xe. Anh thì thầm trên đầu cô: “Cẩn thận một chút.”

Trái lại Hạ Nam Chi vươn cánh tay dài ra trấn an, vỗ vỗ vai anh nói: “Thả lỏng đi, Kỷ đội.”

Ánh đèn trong quán bar mờ ảo, những ánh đèn nhấp nháy mơ hồ xoẹt qua những khuôn mặt đang say và mơ màng. Những viên gạch sáng màu trên quầy bar phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, mang đến cảm giác hơi lạnh.

Kỷ Y Bắc châm một điếu thuốc, hút một hơi một, cũng không vội vàng, liếc qua lại trong làn khói thuốc. Anh cúi đầu gõ nhanh trên di động: “Hung thủ có thể không ở trong quán bar. Chú ý bên ngoài.”

“Anh đẹp trai, rượu của anh đây.”

Một người đẹp trang điểm đậm, eo thon gợi cảm đi từ quầy bar bên kia đến, đặt hai ly rượu lên bàn.

“Cô là chủ quán bar?” Kỷ Y Bắc vuốt ngực, nhếch mép cười nói: “Mỹ nữ đáng người không tồi.”

“Ôi, anh đẹp trai thật là có mắt nhìn. Tôi tưởng cô gái bên cạnh anh là bạn gái của anh chứ?”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Hạ Nam Chi uống cạn ly rượu, đầu lưỡi không biết có ý hay vô ý quét qua miệng cốc nói: “Tôi là em gái của anh ấy, không xen vào chuyện hai người đâu.”

Chủ quán bar từng chút một câu lấy tay của Kỷ Y Bắc đang đặt trên bàn, chạm vào nút áo cài trên cổ tay anh, nhưng lại nói chuyện với Hạ Nam Chi: “Hai anh em còn cùng nhau đến quán bar sao?”

Kỷ Y Bắc mơ hồ nháy mắt với cô, để cô bất động mà sờ tay mình, nói: “Làm sao có thể là em gái chứ?”

“Anh đẹp trai.”

“Sao vậy?”

“Có vẻ là anh không thích em rồi.”

“Sao thế?”

Chủ quán bar bấm hai ngón tay vào cổ tay anh, nói: “Mạch đập không nhanh chút nào.”

Mạch đập rất ổn định, không có chút gợn sóng nào.

Kỷ Y Bắc bật cười, xoay người lại nắm lấy tay cô ta, nhẹ nhàng xoa xoa: “Vậy để anh ra ngoài chạy một vòng rồi lại về tìm em, nhé?”

Gương mặt vô cảm của Hạ Nam Chi bị những câu nói của anh làm cho ấn tượng nhảy lên.

“Anh ý, đáng ghét!” Chủ quán bar buông tay anh ra, sờ lên cơ ngực của Kỷ Y Bắc, khước môi nhếch lên nói: “Anh đẹp trai đang làm công việc gì thế?”

“À, lúc trước không thích học tập, cũng không thi đỗ đại học, bị bắt đi lính vài năm.” Kỷ Y Bắc tùy ý bịa ra câu chuyện.

“Năm ngoái mới được thả về.”

“Hóa ra là một anh lính à. Vậy... Vậy không phải là rất lợi hại sao?”

Đoạn ngừng giữa câu của lời này rất có hàm ý, vừa ám muội vừa câu người.

Kỷ Y Bắc lùi về phía sau, lảng tránh tay cô ta, một lần nữa ngả ngón mà bắt lấy, nhưn mày: “Cô nói xem.”

Chủ quán bar ngồi trên ghế cười duyên dáng, nghiêng người về phía trước, lộ ra mảnh ngực trắng như tuyết, nói: “Hôm nay anh đến chỉ là để uống rượu với em gái sao?”

Kỷ Y Bắc có chút động tâm, cuối cùng cũng đem đề tài nói chuyện nói đến đây.

“Không phải. Trước đây cô ấy đến quán bar của cô phát hiện ra một tên rất thú vị, cho nên liền kéo tôi đến đây để tìm.”

“Yo, là ai? Nói với chị, tất cả những vị khách từng đến đây chị đều quen biết.”

Hạ Nam Chi xuất thân từ khoa diễn xuất chuyên nghiệp, đôi mắt đen láy chớp chớp, lông mày hơi nhíu lại, hai má ửng hồng, một chút xinh đẹp lại thêm một chút xấu hổ.

“Em là một người cuồng tay đẹp. Em cũng không nhớ anh ấy nhìn như thế nào nữa, nhưng tay thì rất đẹp. Tối qua em đến tìm bạn, chính anh ấy còn dẫn em đi đấy.”

“Nói nửa ngày, ý em là người pha chế sao?”

Hạ Nam Chi giả vờ sững sờ, một lúc sau mới gật đầu: “Đúng vậy.”

“Chị có ảnh của tất cả bọn họ đây. Chị cũng không biết ai có bàn tay đẹp như thế nữa.” Chủ quán bar rút điện thoại từ túi quần ra, mở lên một bức ảnh chụp tập thể, đẩy lên trên bàn nói: “Em nhìn xem.”

Hạ Nam Chi cắn ngón tay, chăm chú nhìn, thật giống như một hoa si đang tìm kiếm trai đẹp vậy.

Cuối cùng, ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào một người đàn ông ở góc bên trái bức ảnh. Trong số những người pha chế, hẳn ta cũng không được tính là cao. Mặc dù hẳn ta đang cười nhưng Hạ Nam Chi dường như có thể cảm nhận được ý cười u ám mà rừng rợn của hắn.

“Người đẹp, hình như là anh ấy, nhưng mà có vẻ hơi lùn. Em lúc ý cũng không chú ý lắm, nhưng có vẻ vẫn rất đẹp trai đấy.” Hạ Nam Chi chỉ vào một người và hỏi.

“Anh ta? Em cũng không cần nhìn anh ta đẹp trai hay không nữa. Hết ca trực đêm qua anh ta đã xin nghỉ việc rồi.”

Tranh thủ lúc bà chủ đang cúi đầu nói, Kỷ Y Bắc và Hạ Nam Chi liền liếc nhìn nhau một cái.

Đến muộn mất rồi.

“Hả? Tại sao mỗi lần là người em thích thì lại nghỉ việc chứ?” Hạ Nam Chi tức giận đánh lên người Kỷ Y Bắc một cái, mắc nhiếc: “Tất cả là tại anh! Hôm qua em đã nói với anh rồi mà anh còn không để ý đến em!”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Y Bắc khịt mũi, từ trên chiếc ghế cao ngời thẳng dậy, một châu câu lắc, cúi đầu nhìn bức ảnh nói: “Thế này mà là đẹp trai à? Ánh mắt của em có vấn đề à?”

Hai người hợp tác rất ăn ý. Hạ Nam Chi lập tức nói: “Anh thì biết cái rắc gì! Đây, người đẹp, còn bức ảnh nào nhìn gần hơn không?”

Chủ quán bar lướt ngón tay to sơn đỏ của mình trên màn hình vài lần.

“Đây, chính là tấm này.”

Hạ Nam Chi nhìn kỹ rồi chửi một câu: “Khốn kiếp!”

Cô ngẩng đầu uống cạn ly rượu trong ly, đặt lên bàn ‘rầm’ một tiếng rồi hưng phấn nói: “Em thích ngoại hình như thế này! Tên là gì? Có biết đi đâu làm việc rồi không?”

“Này, tôi nói cô gái nhỏ của anh cũng thật là bệnh. Người này tên Sầm Kính Lộ, có lẽ là anh ta đã không còn ở Cảnh Thành nữa rồi. Trước khi nghỉ việc anh ta có nói bạn gái anh ta xảy ra chuyện, cần anh ta về giúp đỡ.”

Động tác hút thuốc của Kỷ Y Bắc ngừng lại, dư quang nhìn thoáng qua Hạ Nam Chi, ngay lập tức bình tĩnh lại.

“Anh ta có bạn gái rồi đấy...”

Hạ Nam Chi mặt như đưa đám nói: “Chị chẳng nói sớm. Bạn gái anh ấy xinh bằng em sao?”

“Chị nào đã gặp đâu. Còn chưa đến quán bar một lần nào. Nhưng mà hai người họ còn rất dính nhau đấy. Bị chị mấy lần bắt gặp đang gọi điện cho nhau trong giờ làm việc nữa.”

Chủ quán bar cầm lấy một điều thuốc mỏng có đầu lọc màu hồng, ngậm trong miệng nhưng không châm lên. Sau khi liếc nhìn Hạ Nam Chi xong lại nói:

“Nhưng mà không biết chừng em có hy vọng đào được góc tường nhà người ta cũng nên.”

“Hả? Tào sao?” Hạ Nam Chi lấy điện thoại ra, bình tĩnh mà chụp bức ảnh trên màn hình gửi cho Kỷ Y Bắc.

“Chị đoán là trước đó bọn họ đã chia tay rồi. Lâu rồi mà chả có động tĩnh gì. Cũng không biết tại sao mà đột nhiên lại làm hòa rồi.”

“Vậy sao?” Hạ Nam Chi cười, trông giống như một con mèo lười biếng.

Chủ quán bar liếc nhìn chiếc vòng Cartier trên cổ tay cô một cái, cười một tiếng.

“Vừa có tiền vừa xinh đẹp như em, có ai mà không thích chứ.”

Kỷ Y Bắc lắc nhẹ ngón trỏ, gạt tàn thuốc đi. Đột nhiên nhớ tới gì đó, hô hấp của anh nhảy mắt trở nên căng thẳng.

Chương 8: Chuyển phát nhanh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: LinhNhi

Kỷ Y Bắc nhanh chóng bỏ đi nụ cười ác ý trên mặt, cầm điện thoại lên, khuôn mặt trở nên căng thẳng.

“Thư Khắc! Nhanh chóng tăng cường bảo vệ cho Hoàng Nhã Hòa ngay lập tức! Hung thủ rất có thể sẽ ra tay với cô ta trong vòng 12 tiếng đồng hồ sắp tới! Đặc biệt là vào khoảng 7 giờ sáng mai.”

“Ồ! Cậu đây là...” Bà chủ quán bar bị shock, nhìn chằm chằm vào Kỷ Y Bắc với vẻ mặt ủ rũ.

Khi cô ta có ý định gọi bảo vệ thì bị Hạ Nam Chi giữ tay lại, thấp giọng ghé vào tai cô ta nói: “Đừng làm lớn chuyện, đây là vụ án đặc biệt. Đây không phải là tự làm hại mình sao? Làm mọi người chú ý đến thì sau này quán bar làm sao có thể tiếp tục hoạt động nữa?”

Trong lời nói của cô có mang theo ý cảnh cáo.

Sau khi dặn dò xong, cô đội chiếc mũ lưới trai mà Kỷ Y Bắc đặt ở quầy bar lên, kéo vành mũ xuống thấp nhất có thể, kéo lại cổ áo, tự mình đi ra ngoài mà không nói một lời nào.

Cả người cô như được bao phủ bởi ánh sáng lạnh lẽo, thật giống như con người quyền rũ, rụt rè và nhút nhát lúc này đột nhiên biết mất.

Trầm lặng, kiêu ngạo, lại khó đoán.

Kỷ Y Bắc nói: “Ngoài ra, ngay lập tức kiểm tra thông tin về bạn gái quá cố của hung thủ, xem xem có dấu vết của hung thủ không, đặc biệt là điện thoại, công việc và bạn bè chung.”

Trong lúc đang dặn dò, một vài cảnh sát mặc thường phục của nhóm hai

cũng đã tiến vào quán bar, đứng cạnh Kỷ Y Bắc nói: “Kỷ đội, cô Hạ nói rằng anh gọi chúng tôi vào.”

Kỷ Y Bắc sững sốt một lúc, lập tức lấy giấy tờ tùy thân đưa ra, nói với bà chủ quán bar: “Thật xin lỗi, có một số việc cần mời cô về sở cảnh sát hợp tác.”

Bà chủ quán bar vừa hoàn hồn sau cú shock, không nói gì mà ngoan ngoãn bước ra ngoài cùng bọn họ.

Rốt cuộc thì cô gái vừa nãy nói cũng không sai. Nếu làm to chuyện này lên thì quán bar của cô ta cũng không cần mở nữa rồi.

Phần lớn doanh thu của quán bar đều từ những kẻ vừa có tiền vừa có quyền, kỳ nhất là chuyện có người chết và những chuyện phong thủy như thế này.

Bây giờ nhớ lại những gì ban nãy họ hỏi cô ta, có thể đoán được Sầm Kính Lộ đã phạm phải tội gì đó. Chỉ là cô ta không thể ngờ rằng một người đàn ông gầy gò, yếu ớt, thậm chí là nhát gan như vậy lại có thể làm ra được chuyện gì.

Trong quán bar vẫn vô cùng náo nhiệt, không có ai phát hiện ra rằng chính bản thân mình đã từng gần tên hung thủ giết người đang thu hút sự chú ý của cả thành phố này đến như thế nào.

Con đường phía trước quán bar thường xuyên đỗ những chiếc siêu xe, những chiếc xe đẹp mắt đã được cải tạo, ‘brum brum’ những tiếng vang lớn, làm cho đường phố đầy khói bụi, pha trộn với hơi thở mạnh mẽ của chủ nghĩa tư bản.

Khi Kỷ Y Bắc bước ra từ quán bar thì thấy Hạ Nam Chi đang cúi đầu, đứng dựa vào chiếc xe Audi mà anh lái đến, dù vành mũ đã che đi nửa khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhìn thấy được cô đang không thoải mái.

Xung quanh cô có hai thanh niên không đành lòng đang vây quanh.

Cây ngô đồng đã khô héo. Kỷ Y Bắc giẫm lên những chiếc ra, dưới chân

phát ra tiếng xào xạc.

“Các cậu đang làm gì thế?” Kỷ Y Bắc khoác tay lên vai một cậu nhóc, cười cười hỏi.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

“Liên quan cái rắm gì đến mày?!” Hai thanh niên muốn đẩy Kỷ Y Bắc ra, nhưng lại đẩy không nổi.

Hạ Nam Chi ngẩng đầu nhìn anh, mặt không biểu cảm nói: “Mở cửa. Lạnh chết em rồi.”

Kỷ Y Bắc buông hai thanh niên phiền phức kia ra, mở cửa xe. Hạ Nam Chi lập tức vọt vào trong, lấy chiếc áo khoác mặc lên.

“Này em gái, cái xe Audi rách này thì có gì đáng để ngồi vào chứ. Sang chiếc Maserati của anh bên kia ngồi thử đi?” Hai thanh niên một chút nhận thức cũng không có.

Tự nhiên lại bị chế nhạo, Kỷ Y Bắc trợn tròn mắt, lại một lần nữa lấy ra giấy tờ tùy thân, đưa cho hai thanh niên kia xem.

“Ban nãy đưa xe có chiếc Maserati này đúng không? Trình giấy tờ tùy thân và bằng lái xe ra. Không biết giới hạn tốc độ của đoạn đường này là 60km/h à? Chạy quá tốc độ trừ 12 điểm.”

Cô gái ngồi trong xe yên lặng mà lắng nghe lời anh nói. Đột nhiên khóe miệng cong lên, cười một tiếng.

Kỷ Y Bắc bàn giao lại sự việc này cho cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ tại đoạn đường này rồi quay trở lại xe nói: “Bây giờ các thông tin đang được xác nhận. Anh đưa em đi ăn ít đồ trước.”

Hạ Nam Chi lười biếng đồng ý, ngồi trên chiếc ghế phụ như thể không có xương vậy.

Chiếc xe chạy ổn định trên suốt quãng đường.

Cô đột nhiên lên tiếng: “Tại sao anh lại nghĩ lần này hung thủ sẽ xuống tay với Hoàng Nhã Hòa?”

Kỷ Y Bắc không ngờ rằng cô sẽ hỏi vấn đề này, anh suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Còn nhớ chủ quán bar nói hôm qua hung thủ đã từ chức không? Anh còn nghi ngờ rằng hắn ta đã chuẩn bị để có một kết thúc hoàn hảo rồi. Cho nên dấu vân tay hắn ta để lại hiện trường không phải do bất cẩn mà là cố ý. Hung thủ bởi vì chuyện của bạn gái mà vô cùng bị quan chán đời. Hành động này của hắn có thể là đang khiêu khích và khinh thường cảnh sát.”

“... À, đói quá. Đi đâu ăn vậy?”

“...”

Hơn mười giờ tối, ánh đèn của các cửa hàng tiện lợi 24h sáng rực.

Hạ Nam Chi nhớ rằng khi cô còn đi học thì nơi đây là một nhà hàng phương Tây rất có phong cách, mỗi lần cô đi học đều sẽ đi ngang qua đây.

Hồi trước đó là trường gộp cả cấp 2 và cấp 3, Hạ Nam Chi học bên cấp 2, còn Kỷ Y Bắc thì học bên khối cấp 3. Cứ 5 giờ chiều hằng ngày là con đường đó sẽ bị tắc nghẽn vì xe của phụ huynh đến đón con, lối vào quán ăn Tây đó không có chỗ để xe, thành ra kinh doanh ế ẩm.

Cho nên cũng chả có gì ngạc nhiên khi bây giờ nó đã biến thành cửa hàng tiện lợi.

Hạ Nam Chi ngồi trên chiếc xích đu ở trước cửa hàng, chân nhẹ nhàng đung đưa.

Chiếc xích đu này cũng là của nhà hàng Tây kia.

Gió lạnh thổi qua mắt cá chân đang lộ ra của cô làm nó vì lạnh mà dần chuyển sang trắng bệch.

Hạ Nam Chi nhướn mày nhìn người đàn ông đang ngồi xồm bên cạnh chiếc thùng rác kia, cầm một bát mì ăn liền mà húp sì sụp, sau đó không chịu được nữa mà hít một hơi sâu.

Tối qua Kỷ Y Bắc bảo sẽ đưa cô về nhà, sau đó lại dùng điện thoại của cô gọi một chiếc taxi.

Hôm nay Kỷ Y Bắc bảo sẽ mời cô ăn cơm, sau đó liền dẫn cô đến cửa hàng tiện lợi hỏi cô muốn ăn sandwich hay mì ăn liền.

Đúng là nảo tàn!

Kẻ ‘nao tàn’ ở đằng kia đã ăn xong bát mì, vứt nó vào thùng rác, miễn nguyện mà đứng lên. Anh đưa tay ra hiệu với Hạ Nam Chi.

“Thực sự không đói sao?”

“... Không đói.”

Ban nãy sự phối hợp ăn ý ngầm giữa hai người đã làm Kỷ Y Bắc thay đổi cách nhìn về cô em gái này.

“...”

Hạ Nam Chi sắc mặt tối sầm, lê bước chân nặng nề bước vào trong xe.

Phanh!

Cửa bị đóng lại một cách nặng nề.

Kỷ Y Bắc xách theo một túi lớn đồ ăn cho các anh em tăng ca bước lên xe.

“Vừa nãy kỹ thuật diễn của em không tồi.”

Hạ Nam Chi đưa mắt nhìn anh, giấu cợt nói: “Còn không bằng được Kỷ đội.”

Không ngờ rằng anh lại dễ dàng chấp nhận đánh giá này, còn nói thêm với tâm trạng vui vẻ: “Phong lưu chứ không hạ lưu, quá khen.”

Cuối cùng cũng đến tiểu khu, vị Kỷ đội không biết xấu hổ còn tự nhận mình là ‘phong lưu mà không hạ lưu’ này còn rất tri kỷ mà đem người em này đưa đến trước cửa nhà.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Vào ba ngày từ 15 đến 17 tháng 1, mỗi buổi sáng đều có một nạn nhân xuất hiện. Buổi sáng ngày thứ tư, cả thành phố đều cảnh giác. Đặc biệt là phải bảo vệ Hoàng Nhã Hòa.

Để ngăn chặn tình trạng mất kiểm soát, các tay súng bắn tia đã được bố trí xung quanh ngôi biệt thự, một vài cảnh sát đặc nhiệm cũng đã được đưa vào bên trong, chỉ chờ hung thủ tự mình sa lưới.

Lúc này trong văn phòng, Kỷ Y Bắc đang xem lại chi tiết của ba vụ án.

Rõ ràng kẻ sát nhân muốn từng bước mở rộng ảnh hưởng của vụ án này nên mới áp dụng phương pháp tàn bạo như vậy để gây sự chú ý của phía cảnh sát. Lại còn sử dụng những vụ giết người liên hoàn để gây hoang mang cho xã hội. Sau khi giết xong nạn nhân thứ ba còn phát Weibo làm xã hội phải chú ý, tố cáo rằng bạn gái anh ta không ký vào giấy hiến tạng cho Hoàng Nhã Hòa, mà lúc đó bệnh viện và phía cảnh sát cũng không tiếp nhận xử lý.

Vì trước mắt vẫn chưa có bằng chứng trực tiếp và thuyết phục chứng minh rằng người đăng bài Weibo đó là hung thủ nên cảnh sát chưa thể công bố ra và giải thích được. Tình tiết của vụ án tạm thời vẫn được giữ bí mật.

Cư dân mạng vẫn cho rằng bài đăng này chỉ là lời tố cáo từ một người bình thường khốn khổ, không có quyền lực gì, căn bản không biết rằng sau câu chuyện đó là một vụ án đẫm máu.

Hôm qua sau khi về nhà, Kỷ Y Bắc đã đọc một lượt những bình luận của

người dân.

Hoàn toàn là những lời mắng chửi bệnh viện và cảnh sát.

“Kỷ đội, thông tin cơ bản về bạn gái của Sầm Kính Lộ đều đã tra được rồi.”

Thư Khắc đi tới, sắp xếp lại dữ liệu trong tay và bắt đầu báo cáo.

“Lịch Hi, qua đời tại Bệnh viện Nhân dân Đông Thành lúc 3 giờ sáng ngày 8 tháng 7. Lúc đó mới 24 tuổi, trình độ tốt nghiệp cấp 3. Tổng số dư trong hai thẻ đăng ký bằng chứng minh nhân dân của cô ấy là 3710 tệ. Số tiền này đã được mẹ cô ấy rút ra từ ngân hàng vào ngày 13 tháng 7. Ngoài ra chúng tôi cũng đã liên hệ với một bạn học cùng cấp 3 ở quê cô ấy. Theo chia sẻ thì cô ấy là một cô gái năng động và hòa đồng với mọi người. Trước khi qua đời, Lịch Hi làm việc tại Công ty Chuyển phát nhanh Cảnh Chúng. Chúng tôi cũng đã liên lạc với quản lý của công ty này vào sáng nay, họ cũng có đánh giá tương tự về cô ấy.”

“Đợi một chút.” Kỷ Y Bắc ngắt lời anh ta. “Cô ấy ở công ty chuyển phát nhanh làm công việc gì?”

“Giao hàng tận nhà.”

“Đi kiểm tra thông tin chuyển phát nhanh mà hôm nay công ty đó gửi cho Lịch Hi.” Biểu cảm của Kỷ Y Bắc trở nên nghiêm trọng.

Thư Khắc bị lời nói của anh làm cho sợ hãi mà nín cả lưỡi: “Ai.... Ai cơ?”

“Lịch Hi! Trực tiếp đi điều tra người phụ trách giao việc cho cô ấy, xem có người đàn ông nào đảm nhận thay thế không.”

Thư Khắc đột nhiên nhớ đến mảnh giấy màu vàng nâu trong kẽ ngón tay của nạn nhân, cùng với sự việc mỗi nạn nhân đều mở cửa cho kẻ sát nhân mà không có một chút cảnh giác nào.

Chẳng trách lúc họ đi điều tra thân phận của nhân viên chuyển phát nhanh thì không có ai đáng nghi cả!

Nếu hung thủ chỉ lợi dụng sơ hở để thay thế vị trí của bạn gái hắn thì dù có đào bới trong hồ sơ nhân viên đến thế nào cũng đều là vô ích!

Mà mảnh giấy vàng nâu trong kẽ ngón tay nạn nhân rất có thể là mảnh giấy trên hộp chuyển phát nhanh.

Thư Khắc chạy lại bàn làm việc của mình và gọi điện ngay cho công ty chuyển phát nhanh. Sau nhiều lần chuyển tiếp điện thoại thì cuối cùng cũng đến chỗ của người phụ trách công việc của Lịch Hi.

Kỷ Y Bắc bước đến bên cạnh anh ta, Thư Khắc gật đầu và chỉ tay về phía ống nghe.

Kỷ Y Bắc nhận lấy ống nghe rồi nói thẳng vào vấn đề: “Xin chào, tôi là Kỷ Y Bắc, đội trưởng đội cảnh sát hình sự Cảnh Thành. Tôi muốn hỏi vài điều về Lịch Hi làm việc ở chỗ anh năm ngoái.”

Một giọng nói vừa lắp bắp vừa lo lắng phát ra từ đầu dây bên kia: “Cái này... Người anh nói là ai? Tôi không biết.”

“Vậy anh không thể không biết bạn trai cô ấy, Sầm Kính Lộ, một người cao khoảng 1m76, 27 tuổi.” Kỷ Y Bắc cau mày hỏi một cách bình tĩnh.

“Tôi, tôi cũng không biết anh ta.”

Giọng người phụ trách run rẩy, anh ta khẳng định rằng anh ta không biết. Kỷ Y Bắc không biết liệu anh ta đang nói lắp vì trong lòng có quỷ hay vì anh ta thực sự sợ cảnh sát.

Chỉ có thể trực tiếp hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình: “Tôi nói cho anh biết, vụ án hình sự này rất có thể liên quan đến Sầm Kính Lộ. Cùng lắm là anh không ký hợp đồng lao động, cũng không báo cho phía công ty. Nhưng nếu bây giờ anh không nói ra sự thật thì sự việc cũng không còn đơn giản như thế đâu.”

Người phụ trách dừng lại tầm chục giây trước khi nói tiếp, giọng anh ta rầu

ri.

“Tôi, tôi chính là thầy anh ta rất đáng thương...”

Vài phút sau, Kỷ Y Bắc cuối cùng cũng tìm ra những điều anh còn băn khoăn đằng sau vụ án giết người hàng loạt này.

Vào ngày 8 tháng 7 năm ngoái sau khi Lịch Hi chết, công việc lúc cô ấy còn sống đáng lẽ phải được chuyển giao, nhưng đúng lúc này, Sầm Kính Lộ lại tiếp cận người phụ trách tuyên bố rằng hắn ta muốn nhận công việc bán thời gian của Lịch Hi, lại còn sẵn sàng nhận một mức lương thấp nữa. Miễn là hắn ta có thể gần gũi hơn với người bạn gái đã khuất của mình.

Người phụ trách cũng vì muốn trục lợi mà đồng ý với hắn ta. Hắn ta không ký hợp đồng, thay vào đó dùng thông tin cũng của Lịch Hi trong hệ thống nhân viên để sử dụng. Vì vậy mà Sầm Kính Lộ trở thành lao động rẻ tiền trong mắt ông ta. Dù sao thì quản lý cũng không biết họ, bằng cách này thì người phụ trách mỗi tháng lại nhận được thêm 1000 tệ đáng lẽ thuộc về hắn ta.

Cũng bởi vì thông tin của Sầm Kính Lộ không được chính thức đăng ký nên cảnh sát chưa bao giờ xem xét đến khía cạnh này.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Y Bắc đọc địa chỉ email rồi nói: “Anh lập tức kiểm tra thông tin chuyển phát nhanh hôm nay của Sầm Kính Lộ rồi gửi vào địa chỉ email này. Đúng rồi, hôm nay có chuyển phát nhanh đến khu biệt thự Thanh Sơn không?”

“Được, được rồi... Nhưng mà không ít cư dân ở khu biệt thự Thanh Sơn từ chối tiết lộ địa chỉ chính xác của họ. Chúng tôi gửi chuyển phát nhanh của họ đến bưu điện gần đó, sau đó những nhân viên ở đó lại gửi đi.”

Kỷ Y Bắc hơi ngạc nhiên và suy nghĩ một lúc.

“Vậy Sầm Kính Lộ có thể giao hàng tận nơi bằng cách nào khác không?”

Anh vừa hỏi vừa mở thông tin chuyển phát nhanh được gửi trong mail ra.

“Không thể nào!” Người phụ trách đột nhiên ồn ào, giọng nói khinh bỉ.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, đầu dây bên kia là một người cảnh sát, giọng nói trầm thấp: “Khu biệt thự đó không phải là nơi người như bọn họ có thể vào được.”

Kỷ Y Bắc vẫn hiểu rõ lý do thì đột nhiên ánh mắt anh dán chặt vào một cột thông tin trên màn hình.

Người nhận: Hạ Nam Chi.

-----oOo-----

Chương 9: Xung đột

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

“Xin chào, mời ký nhận chuyển phát nhanh.”

Chuông cửa căn hộ của Hạ Nam Chi vang lên.

Hạ Nam Chi đứng lên đi ra cửa, tay đặt ở trên cửa vừa muốn mở ra, đột nhiên nhớ đến cảnh cáo liên tục gần đây của Kỷ Y Bắc, đi đến gần mắt mèo nhìn.

Người đàn ông ngoài cửa mặc quần áo lao động màu xanh lam, trong tay ôm một cái thùng vừa vặn che khuất mặt.

Mà lúc cô thu lại tầm mắt tính mở cửa, lại liếc đến băng dán vết thương trên tay của người đàn ông đó.

Thân thể Hạ Nam Chi lập tức căng thẳng, nhanh chóng lấy điện thoại ra, phát hiện một phút trước thể mà có một thông báo cuộc gọi nhỡ của Kỷ Y Bắc.

Gọi lại, điện thoại đầu bên kia rất nhanh được nhận, còn chưa đợi cô nói chuyện, Kỷ Y Bắc liền ầm ầm một trận: “Nghe đây, rất có khả năng hung thủ sẽ đi tìm em, ngàn vạn lần không được mở cửa cho nhân viên chuyển phát nhanh!”

“Hung thủ đang ở ngay trước cửa.” Hạ Nam Chi hạ giọng nói.

Kỷ Y Bắc hít một hơi, tay cầm điện thoại lập tức nắm chặt: “Đừng sợ, bọn anh đang trên đường đến chỗ em rồi.”

Anh vừa nắm rõ được tình hình liền ra lệnh hai đội mang súng truy bắt, Kỷ Y Bắc nhìn tình hình giao thông, lại bảo hình cảnh lái xe đi đường tắt.

Hạ Nam Chi hỏi: “Em giúp anh giữ chân anh ta. Em sợ em không trả lời một lát nữa anh ta liền đi luôn.”

“Không cần. Nghe rõ, có thể hung thủ có kính nhìn trộm, lập tức lấy đồ gì để che mắt mèo đi.”

Hạ Nam Chi sửng sốt, cuối cùng nhỏ ra kẹo cao su ở trong miệng dán lên trên mắt mèo, lại mạnh mẽ mà ấn xuống: “Được rồi.”

“Có ai không, chuyển phát nhanh!”

Người ở ngoài cửa lại hét, có chút không kiên nhẫn mà ấn chuông cửa ba lần.

“Em đem điện thoại mở loa lên, âm lượng chỉnh đến mức lớn nhất, đem điện thoại đến gần cửa.”

“Được.” Hạ Nam Chi làm theo lời anh nói.

Vài giây sau liền truyền ra giọng nói của Kỷ Y Bắc.

“Tôi có mua đồ gì đâu, có phải hay không anh nhầm địa chỉ rồi?”

Người ngoài cửa ngừng một lát, mắt mở to, không dám tin mà xác nhận thông tin chuyển phát nhanh mấy lần: “Không sai mà! Người nhận hàng là Hạ Nam Chi.”

Kỷ Y Bắc lại hét: “Người anh em anh đừng nói lung tung nữa, đây chỉ có tôi và vợ tôi, Hạ Nam Chi này thật sự không ở đây, lát nữa vợ tôi lại cãi nhau với tôi.”

“Đây không phải là nhà số 4 phòng 128 sao?”

“Đúng vậy, có phải cô gái kia điền thông tin sai rồi không? Tôi thấy anh vẫn nên là về sớm chút đem vấn đề của đơn hàng đi giải quyết đi.”

Ngoài cửa im lặng một hồi.

Hạ Nam Chi một lần nữa đổi thành kiêu ông nghe, đi đến ban công nhìn ra hành lang nói: “Ngoài cửa không có tiếng động rồi, đến bây giờ anh ta vẫn chưa đi. Anh lúc nào thì đến?”

“Lập tức đến.” Kỷ Y bắc lại hỏi: “Em ở ban công? Mau đi vào đi, đừng để anh ta phát hiện.”

Ngoài cửa người đàn ông đem hộp chuyển phát nhanh rút ở cạnh chân, từ trong ba lô lấy ra kính nhìn trộm, hướng mắt mèo chụp lại, nhẹ nhàng xoay tròn, nhìn vào bên trong.

Một mảnh mờ mịt, chỉ có khe hở bên mép.

Quả nhiên là bị người che lại rồi.

Đột nhiên có một âm thanh phá cửa lộn xộn, xen lẫn âm thanh chói tai xẹt qua ván cửa. Vừa rồi hung thủ còn gọi là rất bình tĩnh, đột nhiên lại phát điên.

Đột nhiên Hạ Nam Chi quay đầu lại.

Lúc này xe cảnh sát đã đi vào tiểu khu, chạy thẳng đến nhà số 4. Kỷ Y Bắc đã nghe được động tĩnh ở bên kia, nói với người trong xe: “Lập tức kéo còi báo động!”

Còi báo động lạnh lót cắt qua bầu không khí vốn dĩ yên tĩnh của tiểu khu.

Làm tỉnh giấc mộng đẹp của nhiều người còn đang ngủ nướng vào ngày thứ bảy.

Cùng lúc cũng công phá phòng tuyến lý trí cuối cùng của hung thủ.

Lại nói thế nào nhỉ, anh ta đã từng chỉ là một bartender nhỏ không có tiếng tăm gì ở trong quán bar, sau khi làm một loạt chuyện như này, làm người ta không nói nên lời, đến cuối cùng đối mặt với kết cục của bản thân thì không có khả năng vẫn có thể duy trì bình tĩnh rồi.

Hai mắt Sầm Kính Lộ đỏ au, hai tay run run, trong đầu toàn là tiếng còi báo động chói tai, con dao nhỏ nắm trong tay dùng để mở chuyển phát nhanh kia cũng vì thế mà rơi xuống đất.

Tiếp theo anh ta giống như phát điên, luống cuống không phân biệt được đường, mở cửa cầu thang, hướng sân thượng chạy lên.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Hạ Nam Chi nghe được động tĩnh ở bên ngoài, gõ xuống kệ cao su dính ở trên mắt mèo, nhìn thấy Dư Hiểu Dao từ cửa cầu thang đi ra, ngay trước khi cô ấy gõ cửa liền mở cửa ra.

“Không sao chứ!” Hai tay Dư Hiểu Dao cầm súng, hỏi.

“Không sao, hung thủ chạy lên lầu rồi?”

“Ừ.” Dư Hiểu Dao gật đầu, đẩy Hạ Nam Chi vào trong nhà, dặn dò nói:

“Trước khi tôi gõ cửa thì đừng đi ra ngoài. Một chi đội đã theo Kỷ đội đi

lên truy bắt rồi. Cô đừng lo lắng.”

Cửa một lần nữa bị đóng mạnh lại.

Kỷ Y Bắc nép sát vào tường hướng lên trên đuôi theo. Cũng may tiếng còi báo động vừa rồi có tác dụng uy hiếp, làm mọi người đều trốn ở trong nhà vì sợ hãi nên cầu thang không có ai cả.

“Sầm Kính Lộ! Anh giết nhiều người như vậy có nghĩ qua làm thế nào để nói với Lịch Hi không!”

Hành lang vang lên giọng nói của Kỷ Y Bắc.

Âm thanh va chạm lão đao trên đỉnh đầu đột nhiên biến mất, sau đó là một trận tiếng cười làm người ta sờn tóc gáy: “Cảnh sát mấy người thì hiểu cái quái gì! Đồ nhỉnh ọt!”

Kỷ Y Bắc một bước ba bậc thang hướng lên trên chạy.

Sầm Kính Lộ đã sớm biết con đường này của bản thân chính là con đường chết, cảnh sát truy bắt ở phía sau, chắc là xung quanh tiểu khu đã bố trí canh phòng nghiêm ngặt, anh ta có thể nào cũng trốn không thoát được.

Nhưng anh ta vẫn liều mạng dốc toàn lực mà xông lên trên.

Anh ta còn có một số lời muốn nói, còn có một chuyện cuối cùng muốn làm.

Cuối cùng anh ta chạy lên tầng thượng cao nhất, một tay kéo ra cửa sắt nặng trĩu. Gió lạnh thổi ở trên tám tôn phát ra một âm thanh chói tai, Sầm Kính Lộ xông ra ngoài.

“Sầm Kính Lộ!” Kỷ Y Bắc từng bước đi vào sân thượng, lớn tiếng hét về phía người đang ở bên lan can lung lay sắp đổ kia: “Vụ án của Lịch Hi đã chính thức giao cho cục cảnh sát Đông Thành rồi, thêm một bước nữa liền lập tức có kết quả điều tra!”

“Điều tra? Nửa năm trước sao bọn họ lại không điều tra? Rốt cuộc pháp luật ở đâu hả?” Cảm xúc của Sầm Kính Lộ kích động, nửa chân đã bước ra ngoài lan can, vắt qua ngói ở bên trên, thân thể gầy yếu bị gió thổi càng lộ rõ khoảng không trống vắng.

“Anh bình tĩnh một chút!” Kỷ Y Bắc giữ chắc anh ta, xoay người bảo cảnh sát ở đằng sau đừng động, một mình tự cong lưng từ từ đi về phía trước.

“Tôi rất bình tĩnh. Tôi ngày ngày chờ mong ngày này đây.” Mặc dù nói như vậy nhưng tay của anh ta vẫn run rẩy đến khó mà kiềm chế.

Anh ta giờ điện thoại trong tay lên, làm lắc lư, Kỷ Y Bắc nhìn không rõ hình ảnh, chỉ nhìn thấy ngón tay của anh ở trên góc phải ấn một cái.

“Sầm Kính Lộ!”

Ai cũng đều không có dự liệu rằng người vừa rồi còn có ý định làm ra vụ án thứ tư, thế nhưng đã không hề do dự, không hề lưu luyến chút nào mà thả người nhảy xuống.

Giây phút cuối cùng, Kỷ Y Bắc ra sức bỏ nhào về phía trước, thân thể mạnh mẽ đập lên lan can, phát ra một tiếng kêu rên, vừa vặn bắt được tay của Sầm Kính Lộ.

Theo quán tính Kỷ Y Bắc bị kéo xuống dưới, nhất thời cảm thấy cánh tay và vai của bản thân như tách rời rời.

Hình cảnh ở phía sau đang muốn xông lên kéo giúp thì Sầm Kính Lộ nhanh chóng lấy ra một con dao dự bị nhỏ, ánh sáng lạnh lẽo hiện lên. Kỷ Y Bắc không khỏi nhắm mắt, ngay sau đó liền cảm thấy một trận đau đớn sắc nhọn ở trên cánh tay.

Sầm Kính Lộ ở trên cánh tay của anh cắt qua một vết dao.

Ở dưới sức kéo lớn, máu tươi đỏ thẫm bắn ra vài giọt, rơi trên mặt của Sầm Kính Lộ.

Trong ảm đạm đen tối pha lẫn với giọt máu đỏ tươi, khuôn mặt thật dữ tợn.

Tay của Kỷ Y Bắc đột nhiên không có sức, trong nháy mắt sức lực liền bị rút cạn, Sầm Kinh Lộ ngẩng đầu cười với anh, buông lỏng tay ra.

Bịch!

Sau tiếng vang lớn, tất cả đầu mối đều tiêu tan hết.

Kỷ Y Bắc trợn to hai mắt, mắt nhìn Sầm Kinh Lộ từ trên tầng 22 rơi xuống, rơi ở trên kính chắn gió của chiếc xe chuyên phát nhanh mà sáng nay anh ta lái đến kia, lập tức nứt ra giống như mạng nhện.

“Kỷ đội, không sao chứ?”

Thư Khắc đem vị trí nửa treo lơ lửng ở trên lan can của anh kéo trở về, lúc này mới phát hiện cả tay của anh đều bị máu thấm ướt rồi.

“Không sao.” Tay trái không bị thương của Kỷ Y Bắc tùy ý mà lắc lư, thờ ơ ra một hơi, ở dưới ty suất tim đập nhanh não cũng rất nhanh mà chuyển động lên.

Vì sao tháng bảy Lịch Hi đã tử vong rồi mà người bị hại ở tháng hai mới xuất hiện, tốc độ gây án còn là một ngày một người, vượt mức bình thường.

Vì sao Sầm Kinh Lộ không quan tâm đến máy theo dõi cũng nhất định muốn đến giết hại Hạ Nam Chi?

Vì sao anh ta lại cam chịu bỏ qua cho đầu sỏ gây ra cái chết của Lịch Hi – Hoàng Nhã Hòa, liền cam chịu như vậy mà buông tha “Sứ mệnh” cuối cùng của bản thân để nhảy lầu?

Vì sao cuối cùng anh ta lại lộ ra nụ cười thỏa mãn như được giải thoát?

Trong nhà trọ số 128. Hạ Nam Chi đứng trước cửa sổ, nhìn người đàn ông nằm ở trong vũng máu. Cô bình tĩnh mà nhìn, một loạt hình ảnh của mười mấy năm trước ở trong đầu tuần hoàn hiện lên.

Lâu sau, cô đột nhiên nhớ ra trước kia đã đọc qua một câu.

Pháp luật xa không thể đuổi kịp, nhưng nắm đấm lại ở trong gang tấc.

“Pháp luật xa không thể đuổi kịp, nhưng nắm đấm lại ở trong gang tấc.” Cô lẩm nhẩm.

Trước lúc Sầm Kinh Lộ rơi xuống, ấn vào trang Weibo mà lần trước gây nên sóng to gió lớn, lại gửi ra một đoạn Weibo sớm đã được biên soạn tốt.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Anh ta biết rõ làm thế nào để lợi dụng tốt lòng tin và sự phẫn nộ của công chúng, ở những lời mạnh mẽ kịch liệt trong bài đầu tiên, sau đó dựa vào lý lẽ để tranh luận, một dòng này lại ẩn ý gợi tình, súc tích không nóng không lạnh mà kể chuyện yêu đương của anh ta và Lịch Hi, cuối cùng lại lấy một câu kết “Chỉ có máu tươi mới có thể vạch trần những u tối trong đó”.

Vì thế liền trở thành một bộ chuyện Đậu Nga(*) thời đại mới.

(*) Đậu Nga oan là một bộ vở tạp kịch xuất sắc tiêu biểu của Trung Quốc, nội dung kể về một người đàn bà bình thường chết oan, khiến trời đất cũng phải rung động.

Hàng loạt thông tin của Hoàng Nhã Hòa đều bị công bố trên internet, trong nhất thời dùng ngòi bút làm vũ khí, đem bối cảnh gia đình của cô ta, dữ liệu đen tối ở trong trường học thêm mắm thêm muối đều được đào ra hết.

Ở ngay sau khi Lịch Hi chết, Sầm Kinh Lộ đã suy nghĩ mọi biện pháp để đối phó với Hoàng Nhã Hòa rồi, nhưng không biết vì sao một biện pháp tiếp cận cũng không có.

Trần trở nhiều tháng, khi Sầm Kinh Lộ lần đầu nhìn thấy Trương Ý Xuân là với thân phận nhân viên chuyên phát nhanh, hốt hoảng qua một ngày.

Cô ấy có một đôi mắt giống với Hoàng Nhã Hòa, nhưng đôi với nỗi căm

hận của một người khi đã lên đến đỉnh điểm, vậy sự căm hận và tội ác dâng trào càng rất dễ dàng lan sang người khác.

Lúc này cách thời gian Lịch Hi chết đã hai tháng, Sầm Kinh Lộ cũng không sốt ruột. Sau khi ở đó, anh ta lại phát hiện người bị hại thứ hai và thứ ba, một ý niệm tội ác khủng bố được hình thành ở trong đầu anh ta.

Ở trong mắt của anh ta, những sinh mệnh tươi sáng của những người bị hại kia đã trở thành vũ khí thúc đẩy lên men những chuyện kia. Khi anh ta ý thức được bản thân không thể đối kháng với thế lực ở sau lưng Hoàng Nhã Hòa, anh ta chỉ có thể nghĩ ra biện pháp như này.

Ở trong kế hoạch của anh ta, chưa từng có Hoàng Nhã Hòa. Cuối cùng chính là Hạ Nam Chi người có thân phận diễn viên, lấy cái chết của cô để hình thành sức ảnh hưởng to lớn cho xã hội, mà sau khi cảnh sát hướng xã hội công khai vụ án, Sầm Kinh Lộ ắt sẽ bị chửi rủa, đồng thời, Hoàng Nhã Hòa cũng sẽ bị đẩy lên đỉnh cao trào.

Các nhà truyền thông nhanh chóng hành động.

Sầm Kinh Lộ nhảy lầu chưa đến một tiếng, các loại tin tức thêm mắm thêm muối đã nóng hổi ra lò.

Ở lời nói kích động của bọn họ, dưới giọng văn đầy căm phẫn trào dâng, lại giống như ong vỡ tổ đi tranh giành sôi nổi nhất, hiếm khi có người đi chú ý đến câu chuyện ở sau lưng Sầm Kinh Lộ.

Cảnh sát còn chưa đối với người giết vụ án liên hoàn đến nghe rợn cả người này hoàn thành kết án cuối cùng, người dân không hiểu rõ tình hình thực tế lại đã dành cho Sầm Kinh Lộ một cái đồng tình sâu sắc.

Hạ Nam Chi lạnh lùng nhìn điện thoại di động phát hoạt động ký tên “Vi Sầm Kinh Lộ lên tiếng” trên điện thoại của Kỷ Y Bắc.

“Không sao chứ? Em nghe Dư Hiểu Dao nói anh bị thương rồi?”

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi... Ừ, lấy cái này đem về, đi kiểm tra xem có phải là máu của người bị hại không.”

Hạ Nam Chi nghe thấy nửa câu sau của anh, hỏi: “Anh không đi bệnh viện à?”

“Vết thương nhỏ, đã băng bó trên xe rồi... Ồ đúng rồi, Phó cục nói vụ án lần này em công hiến không ít, bảo anh đi tặng cò thưởng cho em.”

Hạ Nam Chi: “... Tất đây.”

Kỷ Y Bắc lật nhìn ghi chép xe chuyên phát nhanh của Sầm Kính Lộ, lúc này đang điều tra chỗ ở của Sầm Kính Lộ, bận đến hai tay cũng không rảnh, chỉ đành dùng bả vai kẹp lấy điện thoại, Hạ Nam Chi tắt điện thoại rất lâu rồi mới rảnh mà gỡ xuống.

“Thật là nhìn không ra đây.” Ở bên cạnh Dư Hiểu Dao từ trong quyền vớ lấy ra ảnh chụp khi Sầm Kính Lộ còn đi học nói: “Kỷ đội, anh xem lúc này Sầm Kính Lộ còn rất sáng sủa đó.”

Kỷ Y Bắc thần nhiên liếc nhìn cô ấy một cái, rất không bình thường mà không có tiếp lời, chỉ bình tĩnh nói: “Nhanh lục soát bằng chứng, tí nữa về trong cục còn phải sắp xếp lại.”

-----oOo-----

Chương 10: Hồi ức giết người

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: LinhNhi

Thời đi học, đôi khi một cô gái nhìn quá xinh cũng không phải điều gì tốt, đặc biệt là khi tính cách của cô gái ấy cũng không quá hòa đồng. Về ngoài tỏa sáng đó sẽ chỉ làm tôn thêm khuyết điểm của cô ấy, trở thành lý do khiến mọi người ghét, hoặc thậm chí là cô lập cô ấy.

Khi Hạ Nam Chi học cấp 2, sự sắc sảo ẩn giấu bên trong tính cách của cô đã thể hiện rõ ra ngoài. Tuy rằng cô sẽ không chủ động khiêu khích người khác, nhưng nếu người khác khiêu khích cô thì cô một chút cũng sẽ không nén giận cho qua.

Lần đầu có kinh nguyệt của cô đến vào một ngày hè u ám báo hiệu sắp có một cơn giông bão, thời tiết oi bức, cô vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ ngồi ở vị trí của mình.

Đợi đến khi tan học đứng dậy đi vệ sinh thì cô mới phát hiện ra một vùng máu đỏ trong quần lót của mình. Cô đương nhiên biết đây là chuyện gì, không vội vàng cuốn hai lần khăn giấy lên đó, chạy ra căng tin mua băng vệ sinh và thay vào.

Nhưng khi cô quay lại lớp học thì bên dưới nổi lên những tràng cười lớn.

Ánh mắt Hạ Nam Chi quét qua từng gương mặt đang cười, cuối cùng phát hiện ra tầm mắt của các cô ấy đang nhìn vào một chiếc ghế được đặt ở phía trên bục giảng.

Trên mặt ghế có mảng vết máu, thậm chí có người còn cắt ruột của cây bút đỏ rồi nhỏ mực lên trên, nhìn vào càng thấy kinh khủng hơn.

Trên bảng đen vẽ những biểu cảm buồn nôn bằng những nét vẽ non nớt và lạnh lùng.

“Ai làm?”

Hạ Nam Chi không những không khóc như họ nghĩ mà còn nhếch khóe miệng, bình tĩnh hỏi.

Trong lúc nhất thời, không ai thú nhận rằng mình là kẻ kiêu ngạo ức hiếp người lúc đầu kia, mặt đối mặt nhìn nhau.

“Dương Vân Vân?” Hạ Nam Chi gọi tên một cô gái ngày thường hay trêu chọc cô: “Là cô sao?”

Cô gái được gọi tên có phần rủ rø, nhưng ở trước mặt mọi người lại không tỏ ra chút sợ hãi, vì vậy mà cô ta đứng lên, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, hét vào mặt cô: “Là tôi! Làm sao!”

“À, lại là cô.” Hạ Nam Chi cười nghiêng ngả, từng bước từng bước đến gần cô ta, biểu cảm lạnh lùng mà đáng sợ.

Sau đó, Hạ Nam Chi nắm tóc Dương Vân Vân kéo đi, các học sinh trong lớp một mảnh xôn xao, lại kéo theo chiếc ghế trên bục giảng, túm Dương Vân Vân kéo ra khỏi lớp.

Buổi chiều hôm đó...

Hạ Nam Chi ném cho cô ta một cái giẻ lau, Dương Vân Vân bị nước mưa xối cho ướt sũng, ngồi lau cho chiếc ghế thật sạch sẽ trở lại.

Tất nhiên mọi chuyện không dễ dàng kết thúc như vậy. Dương Vân Vân tan học liền gọi một vài nam sinh cấp 3 mà cô ta quen biết đến, chặn Hạ Nam Chi lại trên con đường bên cạnh trường.

Một chiếc ô hoa đã hỏng bị ném vào một góc tường, trước mặt là 7 8 tên cao lớn ở trường cấp 3, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào cô.

Đèn đường vào ngày mưa được bật lên sớm. Nơi này là một nhà máy cũ bị bỏ hoang, ánh đèn mờ tối, thỉnh thoảng còn có tiếng chó sủa từ các con hẻm sâu.

Hạ Nam Chi rất nhanh bẻ gãy chiếc compa trong tay, chỉ để lại đầu nhọn của nó, một chân tiến lên trước, hơi cong lưng, giống như một con thú nhỏ toàn thân bị xối ướt đẫm, lộ ra sự nguy hiểm.

“Hạ Nam Chi, sao em vẫn còn chưa về nhà?”

Đột nhiên, một giọng nam vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng.

Kỷ Y Bắc tay cầm ô và xách cặp trên vai, đứng đối diện, hơi cau mày.

Mưa càng lúc càng to rồi.

Cơn gió to quét qua lối đi nhỏ hẹp, phát ra tiếng gào rú.

“Có thể miêu tả lại tình cảnh lúc đó không?” Kỷ Y Bắc cắt ngang ký ức của Hạ Nam Chi, công bằng liêm chính hỏi.

Hạ Nam Chi ngồi ở bàn làm việc ở sở cảnh sát, kể lại quá trình một lần.

“Chuyển phát nhanh bên trong có cái gì, có bị chậm hay chuyển trước thời hạn không?”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Hạ Nam Chi nhún vai: “Em không biết. Em chưa mở ra.”

Kỷ Y Bắc nhìn cô một cái: “Điện thoại không có ghi lại à?”

“Chắc là đồ trước đây ở Châu Âu đặt mua, mười mấy cái liên, em cũng không biết là cái nào.”

“Em mua nhiều đồ như thế, đã mua cả mộ cho mình chưa?”

Kỷ Y Bắc đột nhiên đùa một câu, Hạ Nam Chi sửng sốt, sau đó cười thản nhiên nói: “Ồ, vậy đến lúc đó em sẽ chen chúc cùng một chỗ với anh, cũng không cần tiêu xài lãng phí nữa.”

Tất cả bằng chứng trực tiếp và gián tiếp của vụ án đều đã được thu thập đầy đủ, việc gọi Hạ Nam Chi đến cũng chỉ là một thủ tục, không lâu sẽ kết thúc.

Kỷ Y Bắc nằm dài trên ghế nhắm mắt lại, hai ngón tay xoa xoa ở hai bên thái dương, một lúc lâu sau đột nhiên đứng dậy, mở ngăn kéo, lấy một điều thuốc ra.

“Anh đi hút một điếu.”

Hạ Nam Chi nhìn anh bước ra khỏi phòng làm việc, gửi một tin nhắn cho Thân Viễn: “Muộn một chút hãy đón em, em còn có chút việc.”

Lúc Thân Viễn nghe tin Hạ Nam Chi suýt gặp phải kẻ sát nhân thì bị dọa một trận, lúc này nhận được tin nhắn của cô lại cả kinh một lúc.

Thân Viễn: Sao vậy? Không có chuyện gì chứ?

Hạ Nam Chi: Không sao đâu, chỉ là cần phải đi an ủi một người thôi.

Sau khi gửi tin nhắn xong, Hạ Nam Chi đứng thẳng lên hỏi Dư Hiểu Dao: “Đội trưởng của cô tâm trạng không tốt sao?”

Dư Hiểu Dao tức giận mà xoa tay: “Đừng nhắc nữa, Kỷ đội cứu Sầm Kính Lộ còn bị anh ta cào một cái. Nhóm người ăn dưa kia không biết gì còn chửi cảnh sát chúng tôi một trận.”

Hạ Nam Chi cũng đã nhìn thấy điều này trên Internet. Bình thường Weibo chính thức của Công an Cảnh Thành chỉ có vài bình luận, nhưng bài đăng mới nhất lại có hàng trăm nghìn bình luận, mỗi bình luận đều là những lời mắng chửi khó nghe.

Bởi vì tình tiết vụ án rất man rợ và nghiêm trọng nên không thể tiết lộ cho công chúng cho đến khi vụ án được giải quyết hoàn toàn, chỉ có thể đưa ra thông báo kêu gọi người dân hãy lý trí và tin tưởng vào cảnh sát.

Những lời chửi bới càng ngày càng khó nghe.

“Hơn nữa, sở cảnh sát Đông Thành mới là người thực sự chịu trách nhiệm về vụ án này. Liên quan cái rắm gì đến đội chúng tôi. Ài, Kỷ đội của chúng tôi, cô đừng thấy bình thường anh ấy không đứng đắn, thực ra anh ấy yêu cầu rất cao ở bản thân mình. Vụ án đầu tiên chúng tôi gặp phải là một nhóm chuyên bắt cóc và buôn bán trẻ em. Cuối cùng có hai đứa trẻ không giữ được, bị giết rồi. Vụ việc đó đã khiến Kỷ đội tự trách mình một trận.”

Hạ Nam Chi hơi nhướng mày, kinh ngạc hỏi: “Nhưng không phải mọi người đã cứu được rất nhiều đứa trẻ khác sao?”

“Đúng vậy. Sau đó Phó cục nói với Kỷ đội rằng là một người cảnh sát, vĩnh viễn không thể khoan tay đứng nhìn, nhưng cũng phải nhớ rằng chúng ta là đang cứu người chứ không phải hại người. Đội trưởng thực ra là người miệng lưỡi sắc bén nhưng tâm lại như hũ đậu phụ vậy, thực ra người so với ai đều tốt hơn. Lại cứ cố tình làm bản thân mình trông giống như tên lưu manh vậy.”

Hạ Nam Chi gật đầu, cô cũng đồng ý với điều này.

—

Ngày đó sau khi tan học, Kỷ Y Bắc cứu Hạ Nam Chi khỏi con hẻm, lại cùng với nhóm người đó đánh một trận.

Không giống như anh hùng cứu mỹ nhân, một đánh bảy, Kỷ Y Bắc bị một gậy đánh vào lưng, đến bây giờ vẫn còn để lại sẹo, mà trán của Hạ Nam Chi cũng chảy không ít máu.

Sau đó họ được bảo vệ trường phát hiện ra và giải cứu.

Cả hai chiếc ô đều đã bị gãy trong lúc đánh nhau, Kỷ Y Bắc cởi đồng phục học sinh của mình ra và đội nó lên đầu, lại kéo Hạ Nam Chi đang chán nản bên cạnh cùng vào trú mưa.

Khi họ về đến nhà, Trần Khê và Kỷ Triết đã đợi đến hổng rồi, lại nhìn thấy hai người mặt mày xám xịt, lưng Kỷ Y Bắc đầy máu và ướt sũng nước mưa.

“Đây là xảy ra chuyện gì, sao hai đứa lại có thể làm mình thành cái bộ dạng này?”

Trần Khê là pháp y, cũng được coi là một nửa bác sĩ, lập tức lấy hộp thuốc ở nhà ra băng bó vết thương cho hai người.

Kỷ Y Bắc nhướng mày, liềm liềm đôi môi khô khốc, liền nhìn Hạ Nam Chi

rồi nói: “Tên phiền phức này không biết làm sao lại chọc vào mấy tên cấp 3, con là bị thương một cách anh dũng.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Triết đánh một cái vào đầu anh, quát: “Mỗi con là có lý hả!”

Việc này ở nhà thì cũng có thể dễ dàng cho qua được, nhưng ở trường thì lại không như thế.

Dương Vân Vân nói với nhà trường về việc Hạ Nam Chi bắt nạt cô ta, đồng thời còn che giấu những điều bất lợi đối với cô ta.

Tiết tự học kết thúc cô liền bị giáo viên gọi lên văn phòng.

“Chiều hôm qua cô hại cho Dương Vân Vân dầm mình dưới mưa quá lâu rồi, quần áo đều ướt sũng. Cha mẹ người ta hôm qua đều gọi điện thoại cho tôi! Còn tưởng là bị bạo lực học đường rồi chứ!”

Hạ Nam Chi nhìn cô giáo chủ nhiệm, nhẹ giọng nói: “Cô ta trêu chọc em trước.”

“Ồ, bạn ấy trêu chọc em thì có thể bắt nạt bạn ấy như vậy sao? Gọi điện cho cha mẹ em đến ngay!”

Hạ Nam Chi sững sốt một lúc, sau đó mắt dần đỏ lên.

Cha mẹ ở đâu ra chứ?

Cô còn chưa trả lời thì Kỷ Y Bắc đã mở cửa bước vào, mỉm cười chân thành với thầy hiệu trưởng, vỗ nhẹ vào đầu Hạ Nam Chi.

“Cô giáo, em là học sinh bên cấp 3, anh trai của Hạ Nam Chi, cha mẹ em đều là cảnh sát, bình thường họ đều rất bận, điện thoại thường xuyên không gọi được. Nếu có chuyện gì thì cô có thể nói với em, em sẽ nói lại với họ.”

Đồng phục thì mặc không nghiêm chỉnh, tay áo được xắn lên đến khuỷu

tay.

Trên lưng thì có một vết bầm tím, được quần băng gạc và có mùi rượu thuốc lan cả ra ngoài quần áo.

Vừa nhìn đã biết là một sinh hư.

Cô giáo chủ nhiệm sau khi nghe nói hai người là anh em, cha mẹ đều là công an, gọi đến trường sẽ để lại hình ảnh không tốt.

“Quên đi, Hạ Nam Chi sau này phải chú ý bản thân, đừng suốt ngày bắt nạt bạn học nữa.”

Hạ Nam Chi nhìn một vòng, không nói gì.

Kỷ Y Bắc ở một bên vui vẻ nói: “Đó là điều chắc chắn rồi, làm sao có thể bắt nạt bạn học chứ!”

“Được rồi, các em về đi.”

“Vâng, cảm ơn cô giáo.”

Kỷ Y Bắc khoác vai cô bước ra ngoài, cuối cùng khi mở cửa văn phòng, anh đột nhiên quay đầu lại.

Anh nâng cằm lên, đứng trước Hạ Nam Chi nửa bước, nhìn cô giáo chủ nhiệm từ trên xuống dưới, sau đó nở nụ cười khiêu khích.

“Vừa nãy em có nghe thấy em gái em nói rằng các bạn trong lớp trêu chọc cô ấy trước, cô nên hỏi những bạn ấy đã làm gì với Hạ Nam Chi.”

Hạ Nam Chi cùng chủ nhiệm lớp đều sững sốt, Hạ Nam Chi ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên cảm thấy thất lưng thẳng tắp.

Kỷ Y Bắc nói tiếp: “Cha mẹ bạn ấy gọi điện cho cô, cô không điều tra gì đã đổ lỗi cho em gái em sao? Nếu tối hôm qua cha mẹ em không tăng ca, biết em ấy bị bắt nạt như vậy, thì hôm nay cô định sẽ mắng ai?”

Cho nên nói, tiềm năng để trở thành cảnh sát của Kỳ Y Bắc đã xuất hiện từ lúc ấy.

Hôm qua Trần Khê và Kỷ Triết đều không tăng ca, và Hạ Nam Chi cũng chưa bao giờ nói cho họ về nỗi oan ức của cô.

Nói xong, Kỳ Y Bắc dắt cô gái gầy gò, yếu ớt rời khỏi văn phòng.

Người anh cao, chân lại dài, bước chân nhanh. Cô gái nhỏ lon ton chạy theo bước chân anh.

Bí mật cúi đầu cười một cái.

Mắt ngọc mày ngài.

Đó là lần đầu tiên Hạ Nam Chi cười thoải mái như vậy sau vụ hỏa hoạn kia.

Thật không may, mọi thứ đã không phát triển theo hướng mà Kỳ Y Bắc mong đợi. Tối hôm đó thầy hiệu trưởng gọi điện cho Kỷ Triết, một mặt xin lỗi vì Hạ Nam Chi bị bắt nạt ở trường, mặt khác lại “an ủi” người được gọi là anh trai của Hạ Nam Chi.

Kỳ Y Bắc hôm đó bị phạt ngồi xổm trước cửa nhà và không được ăn cơm.

—

Cuối hành lang là một chiếc cửa sổ đang được mở một nửa.

Kỳ Y Bắc đứng trước cửa sổ với điều thuốc trong tay, không biết đang nhìn gì ngoài cửa sổ, anh nhả ra một ngụm khói, khói nhanh chóng bị gió thổi bay.

Hạ Nam Chi đi đến, đưa cốc cà phê trong tay cho anh.

“Tâm trạng không tốt?” Hạ Nam Chi hỏi.

Kỷ Y Bắc thu lại tầm mắt, nhấp một ngụm cà phê nói: “Vẫn tốt, anh chỉ đang nghĩ về câu hỏi mà trước đó em hỏi anh.”

“Gì?”

“Sao lại muốn làm cảnh sát.”

Hạ Nam Chi nghiêng đầu nhìn anh: “Ồ, không phải bởi vì mặc cảnh phục trông đẹp trai sao?”

Kỷ Y Bắc cười nhạo một tiếng: “Nhu anh bây giờ, đã vượt qua cảnh giới người chỉ dựa vào y phục rồi hiểu không?”

Hơ, vẫn còn có thể trêu đùa, xem ra đã không sao rồi.

Hạ Nam Chi nghĩ trong lòng.

Nhưng do dự một hồi, cô vẫn không rời đi, còn kiên nhẫn hỏi: “Thế thì vì sao?”

Bị gió thổi trong một thời gian dài, loại bỏ sự nóng nảy lẫn những lời phản nản trong trái tim anh.

“Thực ra lúc đó quyết định vào trường cảnh sát là do phản nghịch. Lúc đó cha anh không đồng ý, anh lại càng muốn làm.”

Hạ Nam Chi ngạc nhiên: “Bác không đồng ý?”

“Làm cảnh sát thật ra rất nguy hiểm. Ông ấy nói dù có nhiệt huyết đối với nghề này, nhưng nếu là anh, thì thà để anh làm một công việc bình thường và an toàn, chỉ cần không phải là phạm pháp. Lúc đó anh không hiểu, còn cho rằng ông ấy đang coi thường anh.”

Hạ Nam Chi không nói gì, biết anh còn chưa kể xong, yên tĩnh chờ đợi.

“Đợi đến khi vào Học viện Cảnh sát rồi, mới phát hiện ra rằng nó không oai phong như anh nghĩ. Mỗi ngày đều tập luyện nhiều đến mức anh có thể ngủ

được kể cả khi đang đứng. Khi anh đến sở cảnh sát địa phương để thực tập, mỗi ngày đều phải ra ngoài từ sáng sớm để giải quyết các vụ tranh chấp, tất cả đều là những việc nhỏ nhất và nhàm chán.”

“À, lúc đó anh còn nhuộm tóc vàng, lúc đó còn cảm thấy lão tử là số một thế giới. Luôn cảm thấy nếu mình sinh ra trong thời đại khó khăn thì chắc chắn anh là anh hùng của ngày tận thế.”

Hạ Nam Chi nghĩ đến dáng vẻ đó của anh, trong mắt có chút ý cười.

“Về sau sao lại nhuộm lại vậy?”

“Bởi vì có người nói với anh, khiến anh nhận ra rằng làm cảnh sát còn có trách nhiệm lớn như vậy.”

“Ai?”

Kỷ Y Bắc nhìn cô.

“Em.”

—————

-----oOo-----

Chương 11: Thầm yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: LinhNhi

Các dây thần kinh trên gáy của Hạ Nam Chi đột nhiên căng thẳng, kiềm chế lại nụ cười trên môi, trở nên nghiêm túc hơn.

“Em?”

“Ừ, ngày kết quả xét tuyển đại học của em được công bố.” Đôi mắt của Kỷ

Y Bắc phản chiếu hình ảnh của cô.

“Em nói: Em không muốn trở thành cảnh sát, bởi vì em sợ rằng một số người sẽ chết vì những sai lầm hoặc sự bất cẩn của em. Vì vậy nên Kỹ Y Bắc, em rất ngưỡng mộ anh.”

Đó là lúc Hạ Nam Chi hiếm khi tâm sự với người khác.

Hạ Nam Chi khép lại cổ áo, nhàn nhạt nói: “Em sắp quên mất lúc đó rồi.”

Bóng tối in sâu lên khuôn mặt Kỹ Y Bắc, góc cạnh rõ ràng, cằm ghì chặt, giọng nói điềm đạm: “Lập lòng vì trời đất, lập nghiệp vì sinh kế của nhân dân, tiếp tục học hỏi từ các bậc hiền nhân, kiến tạo hòa bình cho mọi thời đại... Có thể đó là lý do tại sao anh lại muốn trở thành cảnh sát.”

Hạ Nam Chi nghịch ngón tay trong túi, cả trái tim đều trở nên nhiệt huyết, còn có xu hướng ngày càng đập mạnh lên, chỉ cần nhìn Kỹ Y Bắc sẽ thấy anh như đang phát sáng vậy.

Cô vội vàng nhìn đi chỗ khác, thậm chí có vẻ hơi xấu hổ, may là Kỹ Y Bắc không nhìn thấy.

Như thế này thật không đúng mà.

Cô mặc niệm trong lòng.

“Trước đây anh còn nghĩ rất khó để có thể hiểu được em.” Kỹ Y Bắc đột nhiên nói.

Hai bên thái dương Hạ Nam Chi nhảy lên, không khỏi thở chậm lại.

Kỹ Y Bắc xoay cốc cà phê trong tay, mắt sụp xuống, chậm rãi nói: “Thực ra em cũng chỉ đang đeo một chiếc mặt nạ, tự mình nghĩ rằng mình là một cô bé rất tuyệt vời.”

“...”

Phi.

Xong đời.

Đòn đánh cuối cùng, tiêu diệt hết lượng máu còn lại của Hạ Nam Chi.

“... Anh có bệnh à?” Hạ Nam Chi lúng túng mắg.

Kỷ Y Bắc đảo mắt, nhướg mày nhìn cô, nhếch môi lên, vươn tay vỗ đầu cô nói: “Sói non mắt trắng, tránh ra.”

Hạ Nam Chi cũng nhanh chóng nói lời tạm biệt: “Em tránh đây, anh trai.”

Dù cô có thừa nhận hay không thì Kỷ Y Bắc – chính là anh trai.

Chờ lúc cô bừng tỉnh đi ra khỏi sở cảnh sát thì Thân Viễn đã đến rồi. Hạ Nam Chi kéo cửa xe ngồi vào nói: “A Viễn, gần đây em có lịch trình gì không?”

“Không phải em nói mấy ngày gần Tết này sẽ nghỉ ngơi sao, anh đều lùì lại hết rồi.”

Công ty quản lý mà Hạ Nam Chi ký kết không giống với những công ty thông thường, là một thể lực mới xuất hiện trong vài năm gần đây, không có nhiều hạn chế như những công ty khác, hơn nữa người đứng đầu còn là một phú nhị đại. Vào thời điểm đó là đích thân Hạ Nam Chi ký kết cùng công ty, cho nên vị trí của cô trong công ty có chút đặc biệt.

Thân Viễn bình thường cũng sẽ dung túng cho cô.

“...”

Hạ Nam Chi bình tĩnh đè nén cơn đau nhói lên trong lòng, đe dọa: “Nếu anh không muốn một số tin tức như ‘bạn trai Hạ Nam Chi’ bùng nổ trong mấy ngày tới thì nhanh chóng sắp xếp lịch trình cho em đi, không phải ở Cảnh Thành.”

Thân Viễn ngẩn người, không hiểu cô lại phát bệnh gì nữa!

“Bạn trai? Ai? Còn có người đang theo đuổi em à? Lục Tiềm?” Hàng loạt câu hỏi dồn dập.

Hạ Nam Chi cup mi, bình tĩnh nói: “Không phải, là em muốn theo đuổi.”

“... Ai cơ?” Ngập ngừng một lúc rồi lại nói thêm: “Hợp đồng thực ra không cấm yêu đương, chỉ là trước lúc công khai thì phải có sự đồng ý của công ty.”

Hạ Nam Chi nghiêng răng nói: “Một người đàn ông vừa keo kiệt vừa ngu ngốc, anh có đồng ý không?”

“... Vẫn là khẩu vị của em độc đáo.”

Mặt trời ló rạng, ánh sáng chiếu xuống qua kẽ lá, trên mặt đất tạo nên những hình bóng sặc sỡ.

Hạ Nam Chi bình tĩnh ấn ngực, cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ, năm đó bị anh kéo ra khỏi văn phòng cũng là loại cảm giác này.

Nhưng mà có vẻ như cũng không giống lắm.

Thậm chí còn nhanh hơn hồi trước, lại còn không thể chậm lại.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

“Đã liên hệ cho em quay một video quảng cáo rồi.” Thân Viễn đặt điện thoại xuống nói: “Lần trước đã gửi tin nhắn cho em, lúc đó em đang quay phim nên phải lùi lại. Lần này vừa đúng lúc có thể hợp tác.”

“Lúc nào quay?”

“Ngày kia.”

“Vâng.”

Vẫn phải chạy trốn.

Kỷ Y Bắc này, quá nguy hiểm, vẫn là nên tránh xa thì tốt hơn.

Hạ Nam Chi trong lòng thở dài một tiếng, đột nhiên nhớ tới lời của Dư Hiểu Dao lúc nãy, bấm vào Weibo của ‘Công an Cảnh Thành’ xem, quả thật là khó coi.

Cô đọc từng dòng một, cho đến khi đọc thấy một dòng bình luận, ánh mắt Hạ Nam Chi đột nhiên trở nên sắc bén.

Tôi là người sống ở tiểu khu nơi Sầm Kính Lộ nhảy lầu kia. Tôi nhìn thấy cảnh sát truy đuổi và chặn đường hấn ta, cuối cùng hấn ta không còn đường để chạy nên buộc phải nhảy lầu. Mọi người tùy tiện nghĩ là biết tại sao cảnh sát lại muốn bắt hấn ta, còn không phải là hấn ta chủ động động vào mũ quan của một số người sao!

Vừa bị những lời nói của Kỷ Y Bắc làm phiền, khiến Hạ Nam Chi biểu hiện ra cảm xúc khác thường.

Ngón tay bấm nhanh trên bàn phím.

Cảnh sát người ta vì bảo vệ mọi người mà phải tăng ca không kể ngày đêm, cánh tay còn bị thương, họ có kêu ca gì không? Anh sống ở tiểu khu nào, con mẹ nó tôi còn suýt bị Sầm Kính Lộ giết rồi đây! Không hiểu thì đừng có bb, rồi sẽ có lúc bị vả mặt đấy.

Thân Viễn vẫn còn đang ở đẳng kia ngâm nga một bài hát, cảm thán rằng Hạ Nam Chi nhà anh cuối cùng cũng đã lớn rồi.

“Hạ Nam Chi! Em đang cố tình chống đối anh đúng không!”

“Em làm sao?” Cô trừng mắt, mờ mịt hỏi.

“Em là một con người của công chúng, bình luận gì đúng thì không nói, lại cứ phải đi ngược lại với mấy nghìn người trên mạng? Em có còn muốn

mạng nữa không! Mau xóa đi cho anh!”

Hạ Nam Chi khinh thường: “Không cần, em cũng đâu có chửi sai.”

“Em không chửi sai nhưng không phải sự việc này còn chưa công khai sao? Em không thể an phận đợi công an công khai, để bọn họ tự nhận ra lỗi sai sao!” Thân Viễn đáng vẻ một bộ ‘tiếc không rèn sắt thành thép’.

“Em thấy người đó viết, còn nói cảnh sát ép hấn ta nhảy lầu, có bệnh à, suốt ngày toan tính vớ vẩn, phóng túng cái gì chứ?”

Tuy nhiên, sự việc này không ngừng nóng lên, cuối cùng phát triển đến nỗi vượt xa sức tưởng tượng của cô.

Cũng không biết ai nỏ ra chỗ ở của Hạ Nam Chi, một nhóm ‘sứ giả công lý’ cầm những tấm bìa cứng vẽ bằng tay một cách vội vã, chặn ở cổng của tiểu khu.

Vào buổi trưa phòng chường Kỷ Y Bắc đã xem thông tin trên mạng, còn gọi điện thoại cho cô nhưng Hạ Nam Chi không nhận máy.

Những lời mắng chửi trên mạng cứ ùn ùn kéo đến, tin nhắn riêng của Hạ Nam Chi đều muốn nổ tung rồi, thậm chí còn không vào được Weibo.

Nhưng mà cô hoàn toàn giống như chả có việc gì xảy ra cả, một chút tức giận cũng không có, trong khi người sắp tức đến điên lại là Thân Viễn.

Hạ Nam Chi còn đổ thêm dầu vào lửa, cười toe toét nói: “Anh xem, em lại lên hạng một hot search rồi.”

“Tráng sĩ! Ban rượu!” Tân Nhiên đưa ly rượu trong tay ra, cung kính mà dâng lên cho Hạ Nam Chi.

“Cậu đừng có cười tở nữa.” Hạ Nam Chi xua tay, uống một ngụm rượu, hạ mắt nhìn người đang hát trên quầy bar kia.

Gần đây có vẻ như cứ cách ngày là đến quán bar này.

Tân Nhiên là bạn đại học có mối quan hệ tốt nhất với Hạ Nam Chi, cô ấy trời sinh đã sôi nổi và ồn ào. Trước đây trong các lớp diễn xuất cả hai thường được cô giáo khen ngợi. Tân Nhiên diễn rất sinh động và nhanh nhẹn, mà Hạ Nam Chi lại tinh tế và khéo léo.

Có điều khi hai người lần đầu gặp mặt thì Tân Nhiên lại không thích Hạ Nam Chi. Năm nhất đại học, Tân Nhiên theo đuổi nam thần của trường vào thời điểm đó nhưng bị từ chối. Sau đó nam thần gửi cho Hạ Nam Chi một bức thư tình. Hạ Nam Chi nhìn cũng không nhìn đã vứt nó đi. Sau khi Tân Nhiên biết chuyện này đã vui vẻ mấy ngày liền. Hào cảm giữa nữ sinh cũng không hiểu sao bắt đầu từ lúc đó.

Tân Nhiên thu lại sự vui sướng khi có người gặp họa, nghiêm túc hỏi: “Những người đó vẫn tụ tập ở cửa nhà cậu à? Tôi nay cậu có muốn qua nhà tớ ngủ không?”

Cô vào trang Weibo của Hạ Nam Chi xem qua, rất nhiều lời chửi bới, nói cô ấy cộc nhiệt, không có tố chất, nịnh nọt cảnh sát, loại nào cũng có, kể cả những tin vịt cũng rục rịch nổi lên.

“Không cần đâu, dù sao mai tớ cũng đi rồi.”

“Đi đâu?”

“Anh Quốc, đi quay quảng cáo.”

“Ồ, vậy cậu cẩn thận một chút.” Tân Nhiên gõ ngón tay lên đầu gối, đột nhiên nháy mắt bất quá, bẹo má cô nói: “Nhưng mà tại sao cậu lại đột nhiên tranh cãi với người ta trên mạng thế, chẳng giống cậu gì cả.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Hạ Nam Chi đảo mắt, thở dài một hơi, điềm nhiên như không nói: “Đột nhiên lương tâm trời dậy, quyết định công hiến điều gì đó cho xã hội.”

“Cho tớ xin.” Tân Nhiên khịt mũi: “Cậu lừa quỷ à.”

Hạ Nam Chi cười nhẹ, đột nhiên chiếc di động trên bàn trà rung lên, va vào chiếc ly tạo ra âm thanh ầm ỹ.

Hiện lên người gọi là Kỷ Y Bắc.

Cô dừng lại, nhìn chăm chăm vào điện thoại hồi lâu, cuối cùng duỗi tay ra tắt cuộc gọi.

Tân Nhiên đem động tác của cô thu hết vào trong mắt, có chút tò mò hỏi: “Đây là ai thế, sao cậu không nghe?”

“Anh trai tớ, đội trưởng của vụ án đó.” Cô im lặng bỏ qua câu hỏi thứ hai.

“Wow, vậy cũng lợi hại đó. Cậu chửi người là vì anh ấy?”

Hạ Nam Chi liếc cô, nhàn nhạt đáp lại một tiếng.

Một lúc sau, Tân Nhiên đeo lên một chiếc mặt nạ tơ tằm tinh xảo, kích động xoay người chen vào sàn nhảy hòa mình cùng dòng người.

Hạ Nam Chi một mình ngồi một góc, khoanh chân trên ghế sofa, hai tay khoanh trước ngực nhìn Tân Nhiên uốn éo thân mình quyến rũ như yêu tinh.

Đúng lúc này, một người bước từ cửa quán bar đi vào.

Tia sáng từ bên ngoài chiếu lên mặt Hạ Nam Chi, lúc này lại bị hình bóng người kia chặn mất, làm Hạ Nam Chi không thể không nhìn ra cửa.

Kỷ Y Bắc nhìn một vòng, ngay lập tức thấy Hạ Nam Chi có người ngồi một bên.

Bốn mắt nhìn nhau, tim cô lập tức thất lại.

Kỷ Y Bắc nhắc chân đi về phía cô, đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, cũng may là bản thân Hạ Nam Chi đủ mạnh mẽ, không tỏ ra yếu thế.

“Anh sao lại...”

Kỷ Y Bắc ngắt lời cô: “Hạ Nam Chi, quán bar này anh đến 10 lần sao lại tình cờ thấy em những 9 lần?”

Hạ Nam Chi không khỏi bịu môi, trong lòng nghĩ cô chỉ đến có 3 lần, 2 lần đụng trúng anh, còn một lần là cùng anh đến còn gì.

Trong mắt cô vô ý hiện lên ý cười, nhìn anh nói: “Anh trai, sao anh không nói anh đến còn nhiều hơn em một lần?”

“...”

Một chiếc túi được ném vào tay Hạ Nam Chi, ánh sáng trong quán bar mờ ảo, nhìn không rõ là thứ gì. Hạ Nam Chi rút cuộn giấy trong đó ra, trải nó ra, chỉ nhìn một giây liền nhanh chóng để nó lại nguyên vẹn.

“Em không cần.” Hạ Nam Chi ném cái túi lên bàn.

“Cho thì em cầm đi.” Kỷ Y Bắc bật cười, ngồi xuống cạnh cô.

Trong túi là một chiếc cờ khen thưởng màu đỏ và vàng rực rỡ, trên đó viết 6 chữ ‘dũng cảm hỗ trợ phá án’.

Vô cùng xấu xí.

Hạ Nam Chi hỏi: “Sao anh biết em ở đây?”

Kỷ Y Bắc sững sốt, đưa tay về phía cô nói: “Đưa điện thoại cho anh.”

“... Làm gì?” Mặc dù hỏi vậy nhưng cô vẫn đưa điện thoại cho anh.

Kỷ Y Bắc mở khóa màn hình, ấn ấn một hồi rồi nói: “Anh đã cài hệ thống theo dõi cho em từ lần trước lấy điện thoại em để gọi taxi rồi. Bây giờ vụ án

đã được phá, anh giúp em xóa nó.”

Nói thật đúng lẽ hợp tình, không có gì phải hổ thẹn.

Hạ Nam Chi tức giận, trợn mắt, giật điện thoại lại nói: “Anh thật con mẹ nó là một tên lưu manh.”

Kỷ Y Bắc nhún vai: “Quá khen rồi.”

Hai người không nói lời nào nữa, Hạ Nam Chi ngồi cạnh anh mà tim đập như sấm, thậm chí cô còn cảm thấy may mắn vì tiếng nhạc rất ồn, chưa đến nỗi để tiếng tim đập của bản thân phản bội chính mình, vì thế chỉ đành uống từng ly rượu một, giả vờ to ra thư giãn và thoải mái.

“Đúng rồi, chuyện ngày hôm nay có ảnh hưởng lớn gì đến em không?”

Cô biết Kỷ Y Bắc đang ám chỉ điều gì, có chút không thoải mái đáp lại: “Vẫn tốt, dù sao đợi sau khi sự thật được công bố thì tốt rồi.”

“Mọi người trong nhóm của anh rất biết ơn em đây, cũng không muốn em bị mắng chửi như vậy, còn tự tăng ca để sắp xếp lại hồ sơ vụ án. Có lẽ hiện tại đã đăng thông báo chính thức rồi.” Kỷ Y Bắc xem đồng hồ trên tay.

Hạ Nam Chi sững sốt, lông mày khẽ nhíu, môi đỏ cong lên, hít lấy mùi rượu thuốc còn lưu lại ở vết thương trên người anh, ngoài ý muốn nghĩ rằng nó rất thơm, mùi hương làm cho người ta yên tâm.

Không nghe thấy động tĩnh gì từ cô, Kỷ Y Bắc liền quay sang nhìn, ngoài ý muốn phát hiện ra ý cười trên môi cô, không khỏi nhìn thêm một lúc.

“Bình thường nếu người đàn ông khác nhìn em như vậy, em sẽ nghĩ rằng anh ta đang có hứng thú với em.” Hạ Nam Chi nhìn thẳng phía trước, nói với người bên cạnh.

Kỷ Y Bắc nhìn đi chỗ khác, giấu cợt một tiếng.

“Cũng chỉ là một nha đầu.”

Sau khi Kỳ Y Bắc tham gia đội cảnh sát hình sự, có vụ án liền phải tăng ca cả ngày lẫn đêm, không có vụ án thì nhàn rỗi hơn nhiều, nhưng anh cũng không thềm đến một nơi như quán bar để giải trí.

Chẳng qua trước lúc khi đi làm anh cũng rất hỗn, điểm này thì Hạ Nam Chi biết. Vì vậy anh sẽ không bị gò bó khi ở trong quán bar như những người không thường xuyên đến đây.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Anh ngồi ở đây chưa bao lâu thì một vài người đẹp đi giày cao gót đã đến xin số, nhưng đều bị anh từ chối.

Hạ Nam Chi ngồi bên cạnh, ánh sáng bị Kỳ Y Bắc chắn lại, mái tóc dài bù xù, đầu cúi xuống, không dễ bị người khác nhận ra.

Cô bình tĩnh nhìn lướt qua cô gái bàn bên phải phía trước, tổng cộng có tám cô gái, bảy người đến xin số điện thoại đều không thành công, còn cô gái cuối cùng đang háo hức muốn thử.

“Kỳ Y Bắc.” Cô đứng dậy, đến trước mặt anh nói: “Đưa em về đi.”

“Anh uống rượu rồi.”

“Đề anh gọi xe.”

“...”

Lại có bệnh gì vậy?!

Hạ Nam Chi vẫy tay ra hiệu với Tân Nhiên trên sàn nhảy, vừa rồi cô uống vừa vội vừa nhiều, dù tửu lượng có tốt đến đâu thì mặt cũng đã đỏ lên rồi.

Hai người đứng ở ngoài cửa, thân hình thẳng tắp, đặc biệt bắt mắt.

Hạ Nam Chi âm thầm đeo khẩu trang lên.

Tài xế taxi gọi điện đến: “Alo, tôi sắp đến rồi, cô mặc quần áo gì?”

Không biết là do thực sự uống say rồi, hay là do Kỷ Y Bắc làm cho tâm phiền ý loạn, hoặc có lẽ là do liên quan đến việc hôm nay bị chửi bới không có điểm dừng trên mạng.

Hạ Nam Chi buột miệng nói: “Anh quản tôi mặc gì sao?”

Kỷ Y Bắc đá nhẹ vào bắp chân cô, vươn tay giật lấy điện thoại nói: “Alo, bác tài thật xin lỗi. Cô ấy uống say rồi. Chúng tôi đang đứng ở cửa quán bar, mặc một chiếc áo bông màu đen và một chiếc áo khoác màu be.

“Kỷ Y Bắc!” Hạ Nam Chi đột nhiên hét lên một tiếng, nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt có chút rời rạc, đã say đến bảy phần rồi.

Kỷ Y Bắc nheo mắt nhìn cô: “Làm sao?”

Màn đêm mờ ảo, những vì sao sáng lấp lánh, đầu tóc Hạ Nam Chi hơi loạn, mềm mại rủ xuống trước ngực.

Đang nhìn anh.

Cắn nhẹ môi dưới, rồi lại thè lưỡi liếm liếm môi.

Kỷ Y Bắc:...

“Em có đẹp không?” Cô hỏi.

“...”

Bíp bíp.

Taxi đỗ phía trước và bấm còi.

Kỷ Y Bắc không chịu nổi nữa mở cửa xe ra, quăng Hạ Nam Chi đang say khướt vào trong xe.

“Đừng lên cơn say nữa.” Anh thì thầm cảnh cáo cô, đẩy cô lùi vào một chút rồi tự mình lên xe.

Cũng may Hạ Nam Chi chưa hoàn toàn say đến mức bất tỉnh, cô ngơ ngác một hồi, sau khi nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông bên cạnh liền an tâm chìm vào giấc ngủ, không làm loạn nữa.

Kỷ Y Bắc chợt nhớ ra mai là ngày 8 tháng 2.

Ánh mắt anh nhìn Hạ Nam Chi dịu lại, thậm chí có một chút xót xa mà ngày thường không thể thấy trong mắt anh.

-----oOo-----

Chương 12: Trò chơi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: LinhNhi

Ngày hôm sau tỉnh dậy.

Hạ Nam Chi vuốt lại mái tóc rối bù của mình, buộc tóc đuôi ngựa tùy hứng, bắt đầu nhớ lại xem hôm qua làm sao mà về nhà được, chả qua trí nhớ mờ hồ, vẫn là từ bỏ thôi.

Cô mở rèm cửa, đi chân trần đến trước cửa sổ, bên ngoài trời âm u mưa nhỏ.

Ngày 8 tháng 2 những năm gần đây đều là kiểu thời tiết này.

Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, bắt xe đến nghĩa trang phía đông của Cảnh Thành.

Không phải Giao thừa, cũng chẳng phải Tết Thanh Minh, nghĩa trang rộng lớn lạnh lẽo, chỉ có lác đác vài tán ô, rải rác thừa thớt ở trong vườn, bầu trời

trên đầu xám xịt, làm cho lòng người không nhìn được trầm xuống.

“Chú.” Hạ Nam Chi cất ô, đi vào phòng bảo vệ.

“Ài, chú biết là hôm nay cháu sẽ đến mà, mẫu đăng ký đã chuẩn bị sẵn rồi.” Ông lão trông coi nghĩa trang cười tủm tỉm, đeo một cặp kính gọng bạc trên sống mũi đã có chút bị tuột xuống.

Hạ Nam Chi năm nào cũng đến vào ngày này, cũng chỉ đến vào ngày hôm nay, khi đến cô thường mang theo chút đồ ăn nhẹ cho ông lão nên ông rất có ấn tượng về cô.

“Món này chú có thể ăn vào lúc buồn chán.” Hạ Nam Chi đặt miếng bánh ngọt trong tay lên bàn, lấy một chiếc bút ra chuẩn bị viết đăng ký.

“Người này cũng đến sao ạ?”

Cô chỉ vào tên ‘Kỷ Y Bắc’ trên tờ đăng ký.

Ông lão cúi đầu xem, gật gật đầu, quay đầu nhìn đồng hồ đằng sau nói: “Đến từ một tiếng trước, vừa mới rời đi rồi.”

Hạ Nam Chi cũng không quá để ý, cúi người ký tên rồi đi vào.

Cô bước từng bước một, gót giày đập nhẹ vào tấm xi măng, trong lòng cô đếm từng bước chân, đếm đến 28 thì rẽ phải, đi thêm 2 bước thì dừng lại.

Trước mặt có hai bia mộ.

Hạ Anh Lâm và Trương Hàm.

Bức ảnh trên bia mộ là khi hai người họ còn trẻ, nở nụ cười rạng rỡ.

“Cha, mẹ, con đến rồi.”

Hạ Nam Chi đặt bó hoa trong tay xuống, chú ý thấy đã có một bó hoa được đặt giữa bia mộ, là Kỷ Y Bắc để lại.

Ngoại trừ bó hoa, cũng không để lại gì nữa.

Lúc chàng vạng ra sân bay gặp Thân Viễn, Hạ Nam Chi mới biết thông báo mới của Cảnh sát Cảnh Thành đã được đưa ra ngày hôm qua. Không chỉ vụ án được đảo ngược mà sự việc liên quan đến Hạ Nam Chi cũng được đảo ngược.

Câu cuối cùng trong thông báo là: Lần này chúng tôi phải cảm ơn sự giúp đỡ của cô Hạ Nam Chi, còn đăng kèm tấm ảnh chiếc cờ hiệu được tặng cho cô ngày hôm qua.

Mà sự nhìn nhận của công chúng về cô đã chia làm hai phe với thái độ rõ ràng. Một phe cho rằng Hạ Nam Chi chẳng chỉ là cọng nhiệt làm tăng độ hot của mình. Mà phe còn lại đều quý gồi dưới váy cô, còn gọi cô là ‘đại ca’, ‘chồng’.

“Anh đã bảo là với tính cách này thì em sẽ hot mà.” Thân Viễn vui vẻ.

Hạ Nam Chi không thèm để ý đến anh ta, cũng không biết hôm qua ai còn mắng cô máu chó đầy đầu.

Thân Viễn vẫn đứng một bên luyện thuyên: “Fans của em cũng rất giống em, hoang dã! Cũng không đi gây gổ với những người mắng chửi em mà còn làm tăng độ hot của em.”

“Fans của em làm sao?”

“Em tự đọc bình luận trên Weibo của em đi, hôm qua làm anh đọc vui chết mất.”

Weibo của cô sau khi bị sập hôm qua thì cô vẫn chưa mở ra xem tiếp.

Hạ Nam Chi đọc một vài bình luận hot, không khỏi nhếch nhếch miệng.

[Hội em trai quản lý của Hạ Nam Chi]: Không ngờ lại có người mắng đại ca của chúng ta! Đại ca còn chưa động dao là vẫn còn nhẹ nhàng đây!

[Hôm nay Lục Tiềm Nam Chi đã kết hôn chưa]: Đại ca không cần sợ hãi! Từ bây giờ em sẽ là tay sai của chị, chuyên cho chị con dao.

[etgvzhmt]: Không phải là một sb muốn cộ nhiệt để hot lên sao, không ngờ vẫn còn có một nhóm nào tàn quỷ gồi nữa.

[Tôi là một fan lý trí]: Tên lâu trên lại chửi người kìa! Fans chúng tôi xin được tuyên bố, hành vi của thần tượng fans chúng tôi không trả tiền, các người muốn mắng chửi thì nhắm vào Hạ Nam Chi đi, mắng chửi fans chúng tôi thì được tính là gì!

Hạ Nam Chi:...

Nửa tháng trôi qua.

Thực ra quảng cáo quay trong 3 ngày là kết thúc rồi, Hạ Nam Chi lại ở Anh Quốc đi đây đi đó tận mấy ngày liền, cho đến khi bộ <Độc Ân> được ký năm ngoái bắt đầu quay thì cô mới về nước.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

<Độc Ân> kể về chuyện của cảnh sát chống ma túy, tuyến nội dung và tình cảm của nhân vật diễn biến song song, Hạ Nam Chi và Lục Tiềm là nữ thứ hai và nam chính, đều là cảnh sát chống ma túy. Nhưng nó không chỉ nói về vấn đề buôn bán ma túy mà còn liên quan đến câu chuyện của kiếp trước.

“A Viễn, nữ chính là ai vậy?” Hạ Nam Chi ngồi trong xe bảo mẫu, vừa học lời thoại vừa hỏi.

“Anh chưa nói cho em biết sao? Chung Kỳ đó, lần này quay sớm hơn một tháng cũng là vì để khớp với lịch trình của cô ta đấy.”

Chung Kỳ.

Hạ Nam Chi không thích cô ta.

Lần đầu gặp Chung Kỳ là khi cô vẫn còn đang đi học, cô ta và Kỷ Y Bắc học cùng khối. Lần đó là lễ tốt nghiệp trung học, Hạ Nam Chi bị gọi đi làm người chủ trì chương trình.

Tuy Hạ Nam Chi là người không mấy quan tâm đến chuyện bát quái, nhưng cũng đã nghe không ít tin đồn về Chung Kỳ.

Ví dụ như một tuần thay một người bạn trai, cấp hai đã từng mang thai, tính cách kỳ quặc ngang ngược, nhưng trời sinh cô ta rất xinh đẹp nên có không ít nam sinh coi cô ta là nữ thần.

Nhưng lý do duy nhất khiến cô thực sự không thích Chung Kỳ – vào thời điểm đó Kỷ Y Bắc và Chung Kỳ đều là những người tạo cảm giác tồn tại mạnh mẽ trong khối. Trong buổi tốt nghiệp hôm đó không biết là ai đã kích động, mà Chung Kỳ dưới sự kích động đó đã tỏ tình với Kỷ Y Bắc.

Mọi người ồn ào, kẻ tung người hứng mà hô hào ‘hôn đi’ ‘hôn đi’.

—

Xe bảo mẫu đi thẳng vào trường quay, đạo diễn đã thông báo trước tiên sẽ quay cho xong cảnh của kiếp trước. Hạ Nam Chi đóng vai một tiểu nha hoàn ở Trung Hoa Dân Quốc, đất diễn không nhiều.

Cô xuống xe, vừa đến đã bị lôi đi trang điểm, Hạ Nam Chi rút cuộc cũng là người mới, vẫn còn chậm chạp, ngoài trừ người quản lý Thân Viễn này ra cũng không tìm lấy một trợ lý hay thợ trang điểm.

Lục Tiềm và Chung Kỳ đều có phòng hóa trang riêng, Hạ Nam Chi thì dùng chung phòng hóa trang với các diễn viên phụ khác.

Điều hòa trong phòng hóa trang vẫn chưa bật sang nóng, Hạ Nam Chi xoa xoa tay, nhét tay vào túi áo, nhắm mắt lại để thợ trang điểm làm việc.

“Da của cô thật là đẹp, trang điểm cũng không cần dùng kem che khuyết

điểm.” Thợ trang điểm khen ngợi.

Hạ Nam Chi cười nhẹ: “Cảm ơn.”

Sau khi trang điểm xong thì chính là thay trang phục để lát nữa diễn.

Thợ phục trang lấy ra một bộ trang phục hầu gái và đưa cho cô, áo màu hồng nhạt cùng với váy vải thô màu xanh lá cây, Hạ Nam Chi nghĩ trong lòng ‘thật xấu xí’, dù vậy vẫn ôm nó vào phòng thay đồ.

Sau khi thay xong, thợ phục trang ngả người về phía sau, chống cằm nhìn một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu: “Đổi một chiếc áo rộng hơn đi, chiếc này bó sát người tôn dáng quá, không làm nổi bật được diễn viên chính.”

Hạ Nam Chi nhìn vào gương, cũng không nói nhiều.

“Đây không phải rất đẹp sao, đổi làm gì?”

Lục Tiêm ôm ngực đứng ở cửa, khóe miệng cong lên.

Anh ta cũng đã trang điểm và thay trang phục xong, hóa trang thành một tên lưu manh ở Trung Hoa Dân Quốc, một thân đen.

Anh ta vừa đến thì phòng hóa trang lúc này còn yên tĩnh liền trở nên ồn ào, vài người đều vây quanh anh ta để chào hỏi.

Hạ Nam Chi ra hiệu từ xa cho anh ta, tỏ vẻ mình đi thay trang phục trước. Đợi sau khi cô thay chiếc áo rộng hơn đi ra, anh ta đã đứng đợi ở ngoài cửa rồi.

“Tìm tôi có việc?”

Hạ Nam Chi đi ra ngoài, đứng đối mặt với anh ta, dựa vào một bên tường của hành lang.

“Cũng không có việc gì, chỉ là nhàn rỗi buồn chán nên tìm cô nói chuyện thôi.” Lục Tiêm phỉu nhẹ lớp bụi trắng củ tường rơi trên trang phục của anh

ta.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

“Ồ.” Cô gật đầu, cũng không nói nữa, buồn ngủ mà ngáp một cái.

Lục Tiềm tức đến bật cười, giơ tay đánh nhẹ cô một cái: “Tìm cô nói chuyện, ồ cái gì mà ồ.”

Hạ Nam Chi nhướn mày: “Anh tìm tôi nói chuyện còn muốn tôi nghĩ chủ đề à?”

“Phân cảnh đầu tiên có phần của cô đúng không?”

“Ừ, có thể hôm nay chỉ có phân cảnh này có phần của tôi thôi, kiếp trước chủ yếu là phân cảnh của anh và Chung Kỳ phải không?”

Lục Tiềm nhướn mày, ‘yo’ một tiếng, một bên túm cổ cô nói: “Hôm nay phần của tôi cũng không nhiều, tí nữa kết thúc rồi có muốn cùng chơi game không?”

Hạ Nam Chi mặc trang phục của hầu gái, bị anh ta kéo cổ xuống nên phải khom lưng tiếp chuyện, cô hơi cau mày, nhìn vào có chút buồn cười.

Cuối cùng cô cũng thoát khỏi tay của anh ta, vuốt vuốt lại tóc: “Game gì?”

“PlayerUnknown’s Battlegrounds(*).”

(*) Pubg đó mng:)))

“Là trò mà Kỷ Y Bắc bảo anh là đồ bỏ đi à?”

Lục Tiềm trợn mắt, nhưng cũng không cãi lại được, đó quả thực là sự thật, huống chi Kỷ Y Bắc học cảnh sát cũng không phải là học cho vui, trong trò chơi anh đương nhiên dùng súng rất 6(*) rồi.

(*): ý là siêu giỏi

“Tí nữa tôi đi hỏi anh ta xem, chung team chứ?”

Hạ Nam Chi giật mình, cô đã nửa tháng không liên lạc với Kỷ Y Bắc rồi.

“Tôi không biết chơi, tôi xem các anh chơi.”

“Cũng được.”

Hai người cùng bước ra ngoài, Chung Kỳ đã đến chỗ quay phim rồi, đang ngồi trên một chiếc ghế trắng, tay cầm kịch bản đọc, trên người mặc một bộ sườn xám màu hồng nhạt, hai chân vắt chéo, vừa đứng chỉ lộ ra cặp đùi trắng nõn mềm mại, phong cảnh vô hạn.

“Còn sớm như vậy đã đến rồi à.” Lục Tiềm đã hợp tác với cô ta vài lần, lên tiếng chào hỏi.

Chung Kỳ quay đầu, nhướn mày nhìn anh ta, thoáng nhìn thấy Hạ Nam Chi đứng bên cạnh, cô ta đứng dậy hào phóng đưa tay ra nói: “Hạ Nam Chi đúng không, tôi là Chung Kỳ, mong được chỉ giáo.”

Hạ Nam Chi cũng vươn tay ra bắt tay, giọng điệu lạnh lùng mà xa cách: “Xin chào tiền bối.”

Trong phân cảnh này Hạ Nam Chi chỉ có hai lời thoại, chủ yếu là kể về bối cảnh của nữ chính, hai người ngầm hợp tác một lần liền thông qua.

Hạ Nam Chi quay xong, lấy chiếc áo khoác bông trên tay Thân Viễn mặc vào, cầm lấy bình giữ nhiệt liếc nhìn Lục Tiềm đang ngồi một góc chơi máy tính.

Nhật mộ tứ hợp, gió lạnh từng trận.

Lúc cô ngồi xuống liền nghe thấy một giọng nói trầm âm: “Có ông ngầm 4x không?”

Giọng nói quen thuộc, chính là của Kỷ Y Bắc.

Lục Tiềm nhanh chóng thao tác ngón tay trên bàn phím, ngay cả khi Hạ Nam Chi đi tới cũng chỉ liếc một cái.

Vừa rồi trong nhà có hai người vừa bị Kỷ Y Bắc giết, Lục Tiềm đang vui vẻ mà nhặt hòm, vừa nhặt vừa không biết xấu hổ nói: “Hehe, tôi có, nhưng không cho anh đâu.”

Kỷ Y Bắc bắn một phát súng không có đạn về phía anh ta, để lại một câu: “Anh cầm 4x để ngắm cảnh à?”

Hạ Nam Chi ngồi khoanh chân trên ghế, rúc mắt các chân lạnh buốt vào trong đùi cho ấm.

Lục Tiềm liếc nhìn cô một cái.

“...”

Vẫn mặc trên người phục trang là chiếc váy vải thô màu xanh lục, hai chân đều nhét vào trong váy, nhưng dưới váy vẫn có thể nhìn được thoáng qua đôi chân.

“Cô có thể dè dặt hơn được không?” Anh ta câu lên khóe miệng, trào phúng.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

“?” Hạ Nam Chi vẫn không động đậy, cho anh ta ánh mắt ‘liên quan cái rắm gì đến anh’.

Game này là tổ đội 4 người, ngoại trừ Kỷ Y Bắc ra, hai người còn lại đều là bạn tốt của Lục Tiềm, đột nhiên nghe thấy anh nói một câu sau đó hỏi: “Bên cạnh anh còn có người à?”

Lục Tiềm ấn lên bàn phím, nhảy xuống xe nói: “Ừ, Hạ Nam Chi, cùng nhau

quay phim.”

Một ván của trò chơi rất nhanh liền kết thúc, Lục Tiềm dưới sự bảo vệ và cứu mạng của đồng đội, thực khó khăn mới có thể trụ lại đến cuối cùng để ăn được gà.

“Ài, hôm nay vận khí không tồi, hay là tôi livestream? Người quản lý của tôi giục rất lâu rồi.”

Kỷ Y Bắc chế nhạo một tiếng: “Là vận khí không tồi khi ba người chúng tôi có thời gian gánh anh.”

“...”

Lục Tiềm suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Kỷ Bắc, tí nữa livestream không sao chứ?”

Hai người còn lại cũng được coi là một nửa người trong giới, lúc livestream gọi tên thì cũng không sao cả, nhưng mà Kỷ Y Bắc là cảnh sát, dù sao cũng là nghề nghiệp đặc biệt, hướng chi cũng có ít nhất một nửa fans của Lục Tiềm phát cuồng vì anh.

“À? Không sao, không gọi tên là được rồi.”

“Được được được.”

Lục Tiềm phấn khởi, một lúc sau liền bắt đầu livestream, lập tức có một hàng ‘aaaaaa’. ‘đuổi kịp rồi’ linh tinh các loại truyền đến.

Một ván mới bắt đầu.

“Sau khi xuống thì tìm xe trước.” Kỷ Y Bắc chỉ huy.

Bình luận thoáng chốc bùng nổ.

[Aaaaaa! Là anh trai có giọng nói rất hay lần trước sao!]

[Anh trai ơi!]

[Cầu anh trai bật livestream! Không muốn xem livestream ‘gà cay’ này!]

(*) gà cay: đồng âm với rác rưởi trong tiếng Trung.

[Hahahahaha tên phía trên nói Tiềm Tiềm của chúng tôi là ‘gà cay’ mau đứng lại! Không thích xem thì mời cắt, tôi xin phép cắt trước đây]

-----oOo-----

Chương 13: Bảo vệ nghề con

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: LinhNhi

Hạ Nam Chi nhướn mày, khóe mắt cong lên.

Chỉ nghe thấy Lục Tiềm rống lên: “Các người rút cuộc là fan của ai hả!”

Lục Tiềm lướt xem bình luận một hồi, mắng chửi: “Chỗ cũng con mẹ nó nghèo quá rồi, cái gì cũng không có”

Một người đồng đội khác về cơ bản đã nhặt xong đồ ở khu vực của chính mình: “Tôi có một chiếc xe Jeep, có ai đi cùng tôi không?”

Lục Tiềm: Cậu đi trước đi, tôi vẫn còn toàn nhà chưa nhặt xong.

Kỷ Y Bắc: Tôi cũng có xe rồi, tí nữa tôi sẽ theo sau.

Đồng đội 2: Tôi sắp xong rồi, cậu đến đón tôi đi.

Đợi đến lúc Lục Tiềm cuối cùng cũng nhặt xong đồ, ba người còn lại đã rời khỏi khu vực đấy rồi, bản thân cũng đã ở ngoài vòng bảo vệ: “Kỷ đội, đến đón tôi đi?”

Kỷ Y Bắc: Không, tự chạy đi.

Lục Tiềm: ...

Một lúc sau, một loạt đạn mù “anh trai nhỏ hờ hững” liên tục lướt qua.

Lục Tiềm: Đang livestream đây, cho tôi ít mặt mũi đi.

Kỷ Y Bắc cười nhẹ, tâm trạng không tồi nói: quên mất là đang livestream, chết rồi, hình tượng cậu ảm súp đồ mất rồi.

Lục Tiềm: ...

Hạ Nam Chi: ...

Một lúc sau.

Kỷ Y Bắc: Bảo bối, anh đến rồi, đưa em đi Thổ Nhĩ Kỳ lãng mạn.

Lục Tiềm: Anh đừng có chém gió nữa, fan của tôi nhiều người còn chưa thành niên đâu! .... Đợi tôi với, tôi vừa làm rơi ít đạn, quay lại nhặt đã.

Kỷ Y Bắc: Nhanh chóng cút xuống cho tôi, đợi cậu 10 giây.

[Hahahaha anh trai nhỏ hỉ nộ vô thường, tính tình gắt gỏng]

[Lục Tiềm lúc chơi game đúng là đồ bỏ đi]

[Tên của anh trai nhỏ là Quý đội hay là gì, viết ra đi!]

[Anh trai nhỏ có thiếu con dâu nhỏ chưa thành niên không, cái loại chia tay mà cắt cổ tay ấy!]

—

“Mọi người có muốn ăn chút gì không?”. Nhân viên hậu trường mang một túi đồ ăn nhẹ và đặt nó lên chiếc bàn trước mặt mọi người.

Lục Tiềm hoàn toàn chú tâm vào trò chơi, thỉnh thoảng lại mắng chửi vài câu, hoàn toàn không để ý có người đang hỏi mình, vì vậy Hạ Nam Chi đành phải nhận lấy: “Cảm ơn”

Nhân viên hậu trường cười với cô, vò vò tóc nói: “Không có gì”

[Bên cạnh còn có một người phụ nữ??]

[Trên đầu tôi dường như có một màu xanh rồi, chồng tôi đang ở cùng với một người phụ nữ khác!!!]

[Bạn gái??]

[Chắc là không phải đâu, Đại Lục không phải đang quay bộ phim gì đó về ma túy sao, chắc là người quay cùng đúng không?]

Hạ Nam Chi cũng không muốn fan của anh ta hiểu lầm, đọc lại một lần tên ID của fan nói đang quay phim: “Thông minh, chúng tôi đang ở trường quay, vừa mới khai máy”

Cuối cùng như chợt nhớ ra điều gì đó, không tìm được mà nói thêm: “Bây giờ Chung Kỳ đang quay, chúng tôi cảm thấy buồn chán nên mới chơi game”

Nói xong, cô im lặng một lúc.

Bên kia không có động tĩnh gì.

Lông mày cô khẽ nhíu lại, cũng không biết vì sao mà tâm trạng rối bời của cô mất một lúc mới khôi phục lại bình thường. Nãy cô vừa nhắc đến “Chung Kỳ”, Kỳ Y Bắc cũng không tiếp chuyện.

Cuối cùng linh hồn của Lục Tiềm cũng trở về với thân xác, liếc nhìn bình luận, ngón tay cũng không dừng: “Không phải bạn gái tôi, là Hạ Nam Chi”

[Cờ lớn của CP Chi Tiềm mau vùng dậy!]

[Đại Lục đã nói không phải là bạn gái rồi, còn đẩy thuyền CP, có bệnh à?]

Không bao lâu sau, bình luận của hai phe liền nổ ra xung đột.

Sao lại càng giải thích càng loạn rồi, Hạ Nam Chi nghĩ.

“Mấy người chọn tên CP Chi Tiềm cũng quá khó nghe rồi”. Lục Tiềm không sợ chết tiếp tục nói: “Mấy người đẩy thuyền CP tôi thấy sao cũng được, có gì mà phải cãi nhau, chẳng qua không phải chúng tôi chỉ đóng cùng nhau một bộ phim làm cho mọi người cảm giác được CP không tôi liền đẩy thuyền sao, Hạ Nam Chi có diễn xuất không tôi, tính tình còn thẳng thắn, tôi cũng giống cô ấy... Haha không cần thận lại tự đắc rồi, vì vậy mối quan hệ của chúng tôi không tôi, nhưng mà vẫn chỉ là bạn bè thôi”

Hạ Nam Chi đang cầm một cái đĩa ngồi ăn bánh bên cạnh sững sốt một chút, sau khi cô phản ứng lại liền lặng lẽ ra hiệu với Lục Tiềm: Cảm ơn.

“Aaaaaaa!!”

Lục Tiềm không thềm để ý, đột nhiên anh ta bị sốc bởi bóng người vụt qua khi đang mở cửa, ngay lập tức bắn ra một viên đạn.

Hệ thống nhắc nhở – Vô ý làm thương đồng đội.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Y Bắc: ... Lấy oán báo ơn.

Lục Tiềm ngượng ngùng cười: thất lễ thất lễ, để tiểu nhân nâng ngài dậy.

Bình luận hiện lên một tràng “hahahahaha”, xen lẫn những dòng chữ đỏ chói, rất nổi bật.

Hạ Nam Chi liếc nhìn.

[Hạ Nam Chi thẳng thắn? Cũng chỉ là một đứa ngu ngốc muốn cọ nhiệt độ

nổi tiếng, dù có đẹp đến đâu cũng chỉ là một con yêu quái phẫu thuật thẩm mỹ mà thôi, ghê tởm!]

Hạ Nam Chi gõ ngón tay lên đầu gối vài lần, hết kiên nhẫn, lười biếng nói.

“Người bạn này, cảm ơn đã khen tôi đẹp nhé, nhưng mà tôi chưa có phẫu thuật thẩm mỹ, từ nhỏ tôi đã đẹp như thế này thôi, thật ngại quá”

[Hahahaha quả nhiên là đại ca]

[Hahahaha đúng là thiếu đánh! Thừa nhận cô lớn lên xinh đẹp được chưa!]

[Bản thân là tay sai của Hạ Nam Chi]

Tất nhiên vẫn không thiếu những lời mắng mỏ cô, bị cô bỏ qua từng cái một, một cái cũng lười phải nhìn.

Lại qua một phút.

Kỷ Y Bắc đột nhiên nói: “Lục Tiềm, trận sau đổi cho Hạ Nam Chi, để chứng minh cho cậu xem kỹ thuật của cậu tệ như thế nào”

Lục Tiềm hiểu rõ, giọng điệu hơi gọn lên, ‘ồ’ một tiếng.

[Chà, anh trai nhỏ và Hạ Nam Chi quen biết sao?]

???

Hạ Nam Chi sững sờ, mặc dù cô đã xem vài lần cũng đại khái hiểu được cách chơi như thế nào, nhưng không hiểu vì sao khi được gọi đích danh tên thì trong lòng cô có chút buồn buồn, cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào mà vẫn đổi vị trí cho Lục Tiềm.

Lần đầu chơi, cũng không hiểu các mẹo, Hạ Nam Chi sau mấy giây đã nhảy xuống.

Kỷ Y Bắc: ... Ai cho em nhảy rồi?

Cảng R, không còn cách nào, Kỷ Y Bắc cũng chỉ có thể nhảy xuống cùng cô.

Hạ Nam Chi: ai bảo anh kêu em chơi.

Đáng tiếc vận may quá xui xẻo, lúc gần chạm đất liền thấy còn có một người khác: “Kỷ đội, em sợ lạnh, phía dưới có người”

Kỷ Y Bắc: có súng liền chạy, không có súng thì dùng nắm đấm.

Chạm đất.

Hạ Nam Chi và người kia nhìn nhau.

Có vẻ như người kia cũng là tay mơ, cũng trần như nhộng giống cô, trên người không có đồ gì.

Hạ Nam Chi chạy về phía trước vài bước, nhảy lên, đâm mạnh một cú, người kia cũng nhanh chóng phản ứng lại quay sang đánh nhau với cô, nhưng cô linh hoạt né tránh, vài giây sau đã hạ gục được người kia.

Cô giành được đầu người đầu tiên của đội.

“Ay dô, cũng trâu bò đấy”. Lục Tiềm gào lên.

Hạ Nam Chi cười đắc chí, nửa đùa nửa thật nói: “Hồi bé tôi từng học qua võ voi bó tôi, đúng dịp được luyện tay.

Vì vậy ngay sau đó một lượt thủy quân ‘đại ca’ đã nhấn chìm bình luận.

Sau lần giết đầu tiên, Kỷ Y Bắc cũng tìm thấy một chiếc xe lái đến đón cô: “Lên xe, nơi này vừa nghèo vừa không an toàn”

Sau khi lên xe lại nghe anh nói: “Đổi vị trí đi, em lái xe, anh có súng”

Hạ Nam Chi sau khi lên xe liền suy nghĩ một hồi, sau đó liền phóng xe đi

như một mũi tên, mấy lần Kỷ Y Bắc đã nghĩ sắp lật xe rồi, nhưng cuối cùng nó vẫn ổn định được lại.

Sau này không được ngồi sau tay lái của cô nữa, Kỷ Y Bắc thầm nghĩ.

Khi chiếc xe băng qua bãi cỏ chuẩn bị lên đường lớn thì có tiếng súng bắn trúng xe.

Hạ Nam Chi: Ai đang đánh chúng ta vậy? Có đánh lại họ không?

Kỷ Y Bắc: Súng em cũng không có đánh cái gì mà đánh? Em chỉ cần lái xe thôi, trái phải đều có người, hắn ta một khi bắn súng sẽ lộ vị trí, chắc nữa chắc sẽ xảy ra hỗn chiến.

Hạ Nam Chi: ... Cũng được, tí nhai tất báo(*).

(*) Tí nhai tất báo: một thành ngữ của Trung Quốc, ý chỉ lòng dạ cực kỳ hẹp hòi.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Quả nhiên phía sau liên tục vang lên những tiếng súng, số người còn sống đã giảm đi mấy người.

Kỷ Y Bắc: Đi vòng sang nhóm người lúc nãy ở bên trái, đem em đi nhặt hòm.

Vì vậy hai người bí mật đi vòng gần nửa con đường, dựa vào một Hạ Nam Chi trần như nhộng và một cây súng trên tay Kỷ Y Bắc, không cần mạng mà đi một vòng nhặt đồ.

Hạ Nam Chi đỗ xe sau một tảng đá gần đó.

Kỷ Y Bắc: Em trốn ở đây, chú ý phía sau.

Dứt lời anh liền đi phía trước, tận dụng cơ hội bắn phát súng cuối cùng khi kẻ địch còn lại một chút máu.

Không biết xấu hổ, lấy được đầu người.

Sau đó anh nâng súng lên, nhìn qua ống ngắm 4x, vẫn còn hai người nữa, Kỷ Y Bắc ném bom khói ra, lao vào trong đám khói, động tác nhanh chóng và chuẩn xác giết nốt hai người còn lại.

Hạ Nam Chi ở bên này nhường mảy, không thể không nói, vẫn là rất đẹp trai đấy chứ.

“Xong rồi, em đến nhặt đi”

Hạ Nam Chi chậm rãi nói: “Kỷ đội, nhặt hòm thì nói nhặt hòm, nói cho hoàn chỉnh, không lại có hàm ý khác đó”

Kỷ Y Bắc: ...

Lục Tiềm: Hai người có thể kiểm chế những lời lằng lơ được không?

Sau một lúc im lặng, Kỷ Y Bắc chạy sang đối diện để nhặt hòm, để lại hai hòm gần nhất cho Hạ Nam Chi,

Lục Tiềm không phục: “Anh đây là đang phân biệt giới tính! Sao tôi bảo anh đón tôi một chút thì anh còn phàn nàn tôi đến nửa ngày chứ?”

Kỷ Y Bắc cười nhạo một tiếng, lười nói cùng anh ta.

—

Sau gần một tiếng đồng hồ chơi game, Hạ Nam Chi chơi đến choáng váng cả đầu, vẫy tay đứng dậy, cô đã hỏi qua đạo diễn biết rằng hôm nay cô không còn thêm cảnh quay nào nữa, vì vậy chuẩn bị đứng lên đi về khách sạn.

Bầu trời u ám, trời mưa tầm tã.

Hạ Nam Chi kéo chiếc khăn choàng lên đầu, chạy vào màn mưa, đầu cũng

không ngoảnh lại.

Khi gần đến khách sạn, cô phát hiện một ông lão đang vừa khóc vừa tranh cãi với bảo vệ ở cửa, tóc bạc, nước mắt chực trào ra từ đôi mắt đục ngầu, nó chảy vào những nếp nhăn sâu và nông trên khóe mắt của ông, nhìn thật buồn bã và bất lực.

Đột nhiên nhân viên bảo vệ đẩy ông lão ra, ông lão va vào người Hạ Nam Chi.

Hạ Nam Chi nhanh chóng đỡ ông lão đứng vững, cau mày lạnh lùng nhìn nhân viên bảo vệ: “Anh làm cái gì thế hả?”

“Trời ơi, ông lão va vào đồ sứ đấy!”. Nhân viên bảo vệ thản nhiên vẫy tay chào.

“Phạt tứ phạt tứ!”. Ông lão đứng dậy, vẫy tay với Hạ Nam Chi, miệng lắp bắp nói một hồi, mắt lại đỏ lên, bóng mắt gần như chảy xuống đến má.

Hạ Nam Chi cẩn thận lắng nghe một lúc.

Đáng tiếc là cô căn bản nghe không hiểu, ông lão nói tiếng địa phương, Hạ Nam Chi chỉ mới vừa tới đây để quay phim, làm sao có thể hiểu được tiếng địa phương.

Do dự một lúc.

Hạ Nam Chi lấy điện thoại ra gọi cho cảnh sát.

Cô luôn cảm thấy ông cụ có gì đó muốn nói, nhưng lại cô lại khó giao tiếp, mà bảo vệ của khách sạn có vẻ cũng không sẵn lòng đáp lại.

Cô dắt ông lão vào trong khách sạn ngồi một lúc, ông lão cũng biết Hạ Nam Chi không phải người địa phương nên nghe không hiểu ông nói, vì vậy ông học theo trên TV nói tiếng ‘phổ thông’.

Thử nói một vài lần nhưng vẫn không rõ ràng.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Hạ Nam Chi lắc đầu và nói nhỏ: “Cháu nghe không hiểu, cháu đã gọi cho cảnh sát rồi, bọn họ sẽ đưa ông về nhà”

Mặc dù ông lão không nói được tiếng phổ thông nhưng ông vẫn hiểu được, khi nghe thấy cô nói vậy liền lắc đầu mạnh hơn.

Hạ Nam Chi sững sốt một chút, đoán chừng hỏi: “Ông không có chỗ ở ă?”

Vẫn là lắc đầu.

“Vậy...”. Cô nhớ đến lúc này ông lão cãi nhau với sắc mặt tái nhợt, cùng với bảo vệ không cho ông vào khách sạn: “Là do khách sạn có chỗ nào không phải với ông ă?”

Ông lão lại khóc, nước mắt giàn dụa trên khuôn mặt già nua.

Lần này thì ông lão gật đầu.

Hạ Nam Chi thở phào nhẹ nhõm, nhẹ giọng an ủi ông: “Vậy tí nữa ông kể lại với cảnh sát là được rồi, bọn họ có lẽ có người có thể hiểu được tiếng ở đây”

Cô hòng ông lão cứng lại, nói lời cảm ơn với cô, mặc dù giọng điệu đã thay đổi thành ‘xiaxia’*.

*tiếng Trung từ cảm ơn đọc là ‘xiexie’.

Xe cảnh sát gầm rú trong mưa gió, một cảnh sát béo bước xuống, Hạ Nam Chi ra hiệu cho anh ta, đỡ ông lão đi qua.

“Ông lão hình như có gì đó muốn nói, tôi nghe không hiểu tiếng địa phương”

Cảnh sát béo nhìn ông lão, anh ta nắm lấy tay ông, tỏ vẻ rất thân quen: “Sao

ông lại đến đây rồi, đều đã kết án rồi. Hay là như thế này đi, ông trước tiên lên xe đợi cháu, cháu sẽ nói chuyện với ông sau”

Hạ Nam Chi nhìn theo bóng lưng của ông lão: “Có chuyện gì?”

“Haiz, vài tháng trước cháu gái của ông lão mất tích ở khách sạn này, mới đang học cấp 3”. Anh ta vừa nói vừa lắc đầu: “Về sau phát hiện ra là tự sát, ông lão nhất thời không chấp nhận nổi, cứ nói là cháu gái mình đã gặp phải người xấu nào đó”

Hạ Nam Chi nghe xong, lại nhìn vào bóng lưng đang run rẩy của ông lão.

Người đầu bạc tiền kẻ tóc xanh.

Nhìn vẻ mặt của ông lão, thực sự rất đáng thương và tuyệt vọng.

Nghĩ đến đây, Hạ Nam Chi cười khổ, nếu như trận hỏa hoạn kia chỉ thiêu chết một mình cô thì sẽ ra sao?

—

Đầu bên kia, cuối cùng Lục Tiềm cũng kết thúc livestream, nói tạm biệt với fan rồi tắt livestream.

Trò chơi vẫn chưa kết thúc, hai người đồng đội đã out ra, chỉ còn lại Kỷ Y Bắc và Lục Tiềm.

“Anh đúng thật là rất bảo vệ người em gái này đây”. Lục Tiềm uể oải nói trong khi thu xếp đồ.

Kỷ Y Bắc cười cười, không nói gì.

Lúc này đột nhiên bảo Hạ Nam Chi chơi game, một là để cô thoát khỏi tầm mắt của những người trên bình luận, miễn cho cô phiền lòng; hai là trò chơi này cũng có thể giúp cô thu hút thêm fan. Giới giải trí đã lục đục rồi, càng ngày càng câu xé lẫn nhau, có thêm fan cũng không phải là điều gì xấu.

“Nhân tiện, chúng tôi quay phim lấy bối cảnh sở cảnh sát, tôi vừa nghe đạo diễn nói có thể sẽ quay về Cảnh Thành để quay”

“À, tôi nhận được thông báo từ cấp trên rồi, nói rằng nó đã được phê duyệt, có lẽ là sẽ quay ở chỗ chúng tôi”

“Ồ, vậy thì thật trùng hợp”

Trong lúc nói chuyện, Lục Tiềm nhận được một tin nhắn, anh ta nhìn một cái, ý cười trong mắt sâu thêm mấy phần.

“Tắt game thôi, tôi về đây”. Lục Tiềm nói.

Bóng cây nghiêng nghiêng, trời tối như mực, phía sau phim trường có một nơi rất vắng vẻ, ngay cả đèn đường cũng rất thưa thớt, một số còn bị hỏng, khắp nơi tỏa ra một bầu không khí bí ẩn và kỳ lạ.

Lục Tiềm quần chặt lấy thân mình, chạy dọc con đường.

Đến gần một chiếc xe màu đen gần như hòa quyện vào với màn đêm, anh ta mở cửa ngồi vào, chửi nhẹ một câu: “Cái thời tiết quái gì, lạnh chết tôi rồi”

Người đàn ông ngồi trên xe cất điện thoại đi, sờ sờ tóc của Lục Tiềm: “Vẫn là màu đen đẹp hơn”

Nghe vậy, Lục Tiềm ‘này’ một tiếng, nghịch nghịch tóc mình.

“Sao anh không nói sớm hơn?”

Người đàn ông bên cạnh cười tủm tỉm, vặn chìa khóa xe hỏi: “Đi đâu ăn?”

-----oOo-----

Chương 14: Chung Kỳ

Editor + Beta: LinhNhi

Không bao lâu sau, phân cảnh kiếp trước của <Độc Ân> đã hoàn thành, cả đoàn liền chuyển đến Cảnh Thành, chính thức định cư tại sở cảnh sát Cảnh Thành.

Vì bộ phim này có tính giáo dục xã hội và khuyến cáo mọi người không được sử dụng ma túy nên cục đã đặc biệt chấp thuận cho họ quay ở đây, nhưng họ được phân cách với khu vực làm việc bình thường, họ cũng đã được sắp xếp ở một vài phòng khác.

Hạ Nam Chi thay xong cảnh phục liền bước ra.

Quả nhiên người với người mặc cảnh phục đều không giống nhau, sự lười biếng lúc đầu của Hạ Nam Chi đều bị bộ cảnh phục này che giấu đi, ngược lại nhiều hơn một phần khí chất chính trực.

Cô nhìn vào khuôn mặt trong gương, dịu dàng mảnh khảnh, đội chiếc mũ trên đầu.

Trong lúc nhất thời cô có chút xúc động. Người cha trong trí nhớ của cô cũng mặc một thân cảnh phục như vậy, lúc đó cô còn quá nhỏ, đã không còn nhớ được chính xác cha cô nhìn như thế nào khi mặc những bộ đồ khác nữa.

Ngón tay cô chạm lên vành mũ, vuốt ve nó.

Cảnh sát.

Khi còn nhỏ, cô luôn phàn nàn với cha mình, mỗi khi trường học tổ chức hoạt động với cha mẹ, những đứa trẻ khác đều có cả cha lẫn mẹ đi cùng, nhưng cô chỉ có mẹ đi cùng.

Khi giáo viên hỏi mọi người muốn làm nghề gì trong tương lai, một bạn nhỏ mập mạp giơ tay mà nói mình muốn làm cảnh sát. Lúc đó Hạ Nam Chi

rất khinh thường, làm cảnh sát thì có gì tốt?

Bảo vệ nhân dân, đánh đuổi ngoại xâm, liên tục tăng ca không kể ngày tháng, thường xuyên mặc một bộ đồ ra ngoài, bạn là biểu tượng của đất nước, nhưng còn người nhà thì sao?

Thường xuyên hoảng hốt lo sợ, bởi vì một cuộc điện thoại không thể kết nối mà cả đêm không ngủ được, mỗi lần nhìn thấy tin tức về những cảnh sát hy sinh liền kinh hồn bạt vía.

Lại đến sau đó, khi cha cô trong lúc tra án thì phát hiện ra dấu vết sơ hở của phần tử phạm tội, cuối cùng bị tội phạm dùng một mối lửa thiêu thành than, ngay cả mẹ cô cũng không còn nữa.

Vì vậy Hạ Nam Chi có cảm giác rất phức tạp đối với nghề này, vừa tôn kính hướng về, lại vừa bài xích chán ghét.

Vì trời đất lập tâm.

Vì mưu sinh lập mệnh.

Vì kiến thức không bị thất truyền.

Vì dĩ vãng khai thái bình.

Những gì Kỷ Y Bắc nói đột nhiên hiện lên trong tâm trí cô.

Biểu cảm khi nói của anh ngày hôm đó vẫn sống động trước mắt cô.

Đường nét trên khuôn mặt rắn rỏi, khuôn hàm săn chắc, đôi mắt thâm trầm, nhìn về phương xa, kiên định mà dứt khoát.

Phương xa cách núi, tương lai dẫn lối, ngay cả trong màn đêm cũng ngập tràn hy vọng về ánh bình minh.

Kỷ Y Bắc đối với cô mà nói, chính là một sự tồn tại như vậy.

Bởi vì biết rằng chính mình ảm đạm u ám, nhưng không muốn cứ vậy mà tiếp tục trầm luân, vì vậy mà liều mạng muốn bắt lấy một tia sáng, hoặc có lẽ chỉ là một chút hy vọng.

Nó giống như một người sắp chết đuối nhưng lại vớ được một cọng rơm.

Mặc dù đã kiềm chế, nhưng một khi đã đến gần thì thân bất do kỷ*.

*thân bất do kỷ: có nhiều khi mình không khống chế được những việc mà mình đang làm, có những chuyện mình không muốn làm mà vẫn phải làm để tồn tại với hoàn cảnh sống hiện tại của mình.

Thật giống với hiện tại.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Hạ Nam Chi thoáng thấy gương mặt thân thuộc trong gương, bước ra khỏi cửa, đứng trước mặt anh cười nói: “Kỷ đội, thật trùng hợp”

Kỷ Y Bắc lùi lại một bước, nhìn cô rồi nhận xét: “Không tồi, sô với quần áo bình thường của em đẹp hơn đây”

Hạ Nam Chi trợn mắt: “Anh có thẩm mỹ không thế?”

“Ô, Kỷ Y Bắc?”. Chung Kỳ cũng thay xong quần áo và đi ra, cô ấy đóng vai người nhà của nạn nhân, chỉ mặc một chiếc áo cotton màu trắng, lộ ra đôi chân thon gọn: “Thật trùng hợp, anh làm việc ở đây sao?”

Kỷ Y Bắc đã nghe qua đồng nghiệp nói Chung Kỳ là nữ chính của bộ phim này, đột nhiên gặp mặt có chút không nhận ra được.

“Chung Kỳ”. Anh lên tiếng chào hỏi.

Ánh mặt Hạ Nam Chi rơi vào hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, sau vài giây im lặng, đầu cũng không ngoái lại mà đi mất.

“Đã nhiều năm không liên lạc rồi, anh thế nào rồi?”. Chung Kỳ chào hỏi.

Ánh mắt Kỳ Y Bắc lại rơi vào bóng lưng của Hạ Nam Chi, nhún vai nói:
“Chính là như thế này, vẫn tốt”

“Nhưng có nói lại thì...”. Chung Kỳ cúi đầu cười: “cho dù có muốn liên lạc cũng không được, năm đó em đã chặn anh rồi”

Kỳ Y Bắc sửng sốt, chuyện này anh thực sự không biết.

Anh cũng không chủ động đi tìm Chung Kỳ, đột nhiên phát hiện mình bị người ta đơn phương chặn 7 năm rồi.

“Có sao”

Chung Kỳ chưa kịp nói gì thì Kỳ Y Bắc đã lấy điện thoại ra nghe, đáp lại mấy tiếng rồi vội vã chạy đi.

Chung Kỳ đứng đó vài giây, cho đến khi đằng sau có người gọi mới bước đi, cô cúi đầu cười.

Nhiều năm không gặp, mị lực vẫn như cũ.

—

Nhận một vụ án bắt cóc.

Vốn dĩ là một vụ án mất tích, bình thường những vụ án mất tích đều không thuộc phạm vi quản lý của Sở cảnh sát, nhưng vụ án này có chút kỳ lạ.

Con gái đã mất tích hơn 4 ngày rồi, người nhà cũng rất lo lắng, nhưng sáng nay họ lại bất ngờ nhận được được một tin nhắn của con gái, một đồng mã loạn thất bát tao, gọi điện lại thì máy đã bị tắt rồi.

Vì vậy vụ án này được chuyển thành chuyên án bắt cóc, do đội cảnh sát hình sự phụ trách.

Tuy nhiên, các vụ bắt cóc bình thường nhằm mục đích tống tiền, nhưng

trong vụ án này, cô gái không chỉ sinh ra trong gia đình không mấy hiển hách, mà ngoài đoạn mã bị cắt xén được gửi từ điện thoại của cô ấy ra thì không còn tin nhắn nào nữa.

“Đừng sốt ruột, ít nhất có thể tạm thời khẳng định rằng đứa trẻ vẫn còn sống, cũng có thể là lạc vào tổ chức bán hàng đa cấp nào đó, cô bé rất thông minh, sẽ biết bảo vệ tốt bản thân”. Kỹ Y Bắc an ủi người phụ nữ ngồi trước bàn làm việc.

Anh mở ra hồ sơ của vụ án mất tích đã được đăng ký trên sở lúc trước.

Người con gái tên Hà Yểu, 16 tuổi, học lớp 11 ở trường Trung học Số 1 Cảnh Thành, nhìn tấm ảnh được đính kèm trong tài liệu là một cô bé mi thanh mục tú*.

*mi thanh mục tú: lông mày dài nhỏ, mắt đẹp, chỉ diện mạo đẹp đẽ.

Mẹ Hà khóc suốt suốt, hai mắt sưng đỏ như chiếc đèn lồng, hai má cũng vì khóc mà đỏ như bị dị ứng: “Yểu Yểu rất ngoan, sao có thể lạc vào chỗ bán hàng đa cấp chứ”

“Cũng không nhất định, trước tiên để tôi làm rõ tình huống. Hà Yểu mất tích vào ngày 10 tháng 3 sau tan học đúng không?”

“Đúng... đúng thế”

Kỹ Y Bắc đứng dậy rót cho bà ấy một cốc nước ấm: “Cô bé bình thường có về nhà đúng giờ không?”

“Có... Yểu Yểu nhà chúng tôi rất ngoan, trước giờ không bao giờ đi lung tung, nếu về nhà muộn thì cũng nhắn tin cho tôi báo trước một tiếng”

“Gần đây cô bé có gì bất thường không?”. Kỹ Y Bắc hỏi.

“Không có... vẫn đi học bình thường, điểm số cũng rất ổn định, không thấy có điểm nào bất thường...”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Dư Hiểu Dao đứng ở một bên, do dự một lúc rồi mới hỏi: “Quan hệ giữa cha mẹ và con cái như thế nào?”

Mẹ Hà sửng sốt, bất giác trở nên căng thẳng, bà ấy cảnh giác liếc nhìn Dư Hiểu Dao rồi đáp: “Tôi... tôi và cha con bé đã ly hôn lâu rồi... nhưng mà Yếu Yếu có quan hệ rất tốt với cả hai chúng tôi”

Kỷ Y Bắc ngược mắt lên nhìn chăm chăm bà ấy một lúc, sao đó đặt một dấu chấm hỏi trên dòng ‘mối quan hệ tốt với cha mẹ’.

“Vậy sau khi ly hôn thì bà phụ trách nuôi con sao? Hãy nói tình hình cụ thể cho chúng tôi”

“À, đúng vậy, khi Yếu Yếu học lớp 2 thì chúng tôi ly hôn”. Mẹ Hà nói: “Cha con bé trả tiền phí sinh hoạt hàng tháng cho chúng tôi, đứa trẻ Yếu Yếu này rất hiểu chuyện, rất hòa thuận với cha mình, cũng không vì cuộc ly hôn của chúng tôi mà bị ảnh hưởng”

“Cha cô bé có biết về vụ mất tích này không?”

Mẹ Hà cup mắt, hai tay xoắn vào nhau: “Biết, biết chứ... tôi nói với ông ấy rồi... nhưng ông ấy đang đi công tác... không về được”

Kỷ Y Bắc và Dư Hiểu Dao nhìn nhau một cái.

Điều này không hợp lý.

Đây thật là vô lý, dù cha mẹ đã ly hôn đi nữa, khi con gái của mình mất tích đã 4 ngày rồi, còn có thể là bị bắt cóc, thì một người cha có quan hệ tốt với con gái sao lại không thể trở về được?

Kỷ Y Bắc trầm giọng hỏi: “Có thể nói cho chúng tôi lý do vì sao lại ly hôn với cha cô bé không?”

Mẹ Hà đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt đỏ hoe, bà khuyu chân đứng dậy,

giọng nói bỗng trở nên đanh thép: “Côn gái tôi mất tích! Các người đào chuyện tôi và chồng tôi ly hôn làm cái gì!”

Dư Hiểu Dao giữ lấy vai của mẹ Hà, ấn bà ấy về lại chỗ ngồi, vỗ vỗ vai bà rồi giải thích: “Theo những gì bà nói, bản thân Hà Yếu hầu như không có vấn đề gì, cho nên chúng tôi phải tìm manh mối từ chỗ khác”

Mẹ Hà đột nhiên lấy tay che mặt, bắt đầu khóc nức nở, trên một vài ngón tay loang lổ vết bầm tím.

Bà thút thít trả lời: “Sau khi cưới không bao lâu, anh ta bắt đầu đánh đập tôi... tôi chịu đựng mấy năm trời, cuối cùng cũng phải ly hôn”

Sau khi hiểu tình hình, Dư Hiểu Dao đỡ mẹ Hà ra ngoài.

Dư Hiểu Dao nhìn về phía bà rời đi, thần ra một lúc, lại nghe thấy Kỷ Y Bắc ở phía sau nói: “Khi hỏi đến cha của cô bé thần sắc bà ấy có vẻ kỳ lạ”

Dư Hiểu Dao hoàn hồn lại: “Anh cũng nghĩ như thế? Giống như đang nói dối”

“Ừ”. Kỷ Y Bắc lắc đầu: “Quên đi, trước tiên đi kiểm tra vị trí của tin nhắn được gửi”

“Lúc này tôi đã nhờ người kiểm tra rồi”. Dư Hiểu Dao nói: “Đội trưởng, tôi có thể đi xem đoàn làm phim một tý không, nghe nói có cả Lục Tiềm và Chung Kỳ đấy!”

Kỷ Y Bắc liếc cô một cái: “Có cái gì để xem, không phải trên TV cũng nhìn thấy rồi sao?”

Dư Hiểu Dao tức tối: “TV và người thật có thể giống nhau sao!”

“Tất nhiên là không giống rồi, người thật đẹp trai hơn!”. Chưa nhìn thấy người đã nghe thấy giọng, Lục Tiềm chậm rãi bước vào văn phòng, nháy mắt với Dư Hiểu Dao.

Dư Hiểu Dao sững sờ, nhìn Lục Tiềm ngồi xuống bàn của Kỷ Y Bắc, đặt lon cà phê đang cầm trên tay lên bàn.

Hai người rõ ràng là có quen biết, còn có quan hệ không tồi.

“Bạn không? Tí nữa cùng nhau ra ngoài ăn tối không?”. Lục Tiềm hỏi.

Kỷ Y Bắc nghiêng đầu nhìn đồng hồ: “Tí nữa rồi nói, có một vụ án mới, xem xem có kịp không đã”

“Anh, các anh quen nhau sao?”. Dư Hiểu Dao vẫn đang kinh ngạc đến mức cả khuôn mặt cứng ngắc, chỉ vào hai người đàn ông cao lớn trước mặt.

Không thể không nói, hai người này đứng cùng một chỗ với nhau đúng là mười phần đẹp mắt.

Lục Tiềm quay đầu lại gật đầu: “Đúng vậy, tôi và Kỷ Bắc là bạn cũ”

“Đội trưởng!”. Dư Hiểu Dao trừng anh một cái: “Sao anh không nói sớm! Không biết là tôi thích Lục Đại của chúng ta sao!”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Y Bắc nhún vai, vô cùng vô tội nói: “Chỉ cần lớn lên đẹp một chút là cô đều thích, mỗi người đều nói qua một lần thì biết nói đến lúc nào?”

“Sai! Tôi không thích anh!”

“À, đây là đang khen tôi đẹp trai sao?”. Kỷ Y Bắc mặt không thay đổi mà tự tăng bốc mình, một bên lại sắp xếp thông tin gọn gàng.

“...”

Dư Hiểu Dao lười để ý đến anh, nhanh chóng thay đổi thành vẻ chân chó, lấy giấy bút trong túi ra, đư cho Lục Tiềm: “Lục Đại, tôi rất thích anh! Ký cho tôi một chữ nhé?”

Lục Tiềm hào phóng chấp nhận, rồng bay phượng múa ký lên một chữ mà không nhìn ra là chữ gì.

Kỷ Y Bắc đánh vào lưng anh ta: “Biến đi biến đi, đừng ở đây để cho các đồng hương nữ có cơ hội trục lợi nữa”

Lục Tiềm đứt hai tay vào túi quần, giờ hai ngón tay lên vẫy vẫy với Dư Hiểu Dao, Dư Hiểu Dao lấy tay che trái tim như ngay lập tức có thể ngắt đi bất cứ lúc nào.

“Kỷ đội”. Tiểu Vương cầm máy tính bước vào: “Tin nhắn được gửi đến nằm trong khu vực này, là một khu mua sắm ở trung tâm thành phố, không có khả năng là nơi ẩn náu của nạn nhân”

Kỷ Y Bắc tới và nhìn vào chấm đỏ đang nhấp nháy trên màn hình.

Không còn cách nào, manh mối này cũng bị đứt rồi, chỉ có thể bắt đầu từ những manh mối khác.

Ví dụ như người cha kỳ quái kia của Hạ Yếu.

—

Những ngày của tháng 3, lúc nắng lúc mưa, không khí trộn lẫn mùi ẩm ướt và trong lành, văn phòng dành cho quay phim là một phòng đã lâu không được sử dụng của Sở cảnh sát, có chút lạnh lẽo.

“Cắt!”

Hạ Nam Chi và Chung Kỳ xuống trang điểm, Lục Tiềm thay thế lên diễn.

“Cô diễn không tồi”. Chung Kỳ nói với Hạ Nam Chi.

Hạ Nam Chi lễ phép cười với cô: “Cảm ơn”

“Lúc này đi ngang qua tôi thấy cô và Kỷ Y Bắc đang nói chuyện với nhau, cô cũng quen biết anh ấy sao?”. Chung Kỳ nhắm mắt để trang điểm, giọng

điều không nghe ra được cảm xúc gì.

Hạ Nam Chi cũng bình tĩnh, nhàn nhạt ‘ừm’ một tiếng, cũng không trả lời nhiều.

Chung Kỳ mở một mắt ra liếc nhìn cô, nhìn thấy nụ cười hờ hững của cô, giác quan thứ sáu của cô ta nhạy bén cảm nhận được điều gì đó.

Rồi cô ta lại lười biếng nheo mắt lại và mỉm cười, chẳng có gì phải lo lắng cả, một Hạ Nam Chi chưa đủ lông đủ cánh không khiến cô phải lo lắng bất cứ điều gì, cho dù bộ dạng lớn lên quả thực xinh đẹp nhưng Chung Kỳ tự nhận là khi đối phó với đàn ông, chỉ dựa vào khuôn mặt thì đúng là chưa đủ.

-----oOo-----

Chương 15: Thích

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: LinhNhi

Lúc này Kỳ Y Bắc đã lái xe đến quầy hoa quả ngoài tiểu khu của nhà họ Hà.

Tiểu khu này không cũ cũng không mới, ngược lại rất sạch sẽ, nằm ngay giữa ngã ba của khu thành thị và nông thôn ở phía Đông của Cảnh Thành, ở phía Đông có một mảnh đất đang bị xóa bỏ.

Kỳ Y Bắc nhìn quanh một vòng.

Việc này quả nhiên có điểm kỳ lạ. Mẹ Hà từ khi kết hôn đã không còn đi làm nữa, sau khi ly hôn thì cuộc sống của hai mẹ con cũng phụ thuộc vào cha Hà Yếu – Hà Chí Cương. Ngôi nhà này cũng là tài sản trước hôn nhân của Hà Chí Cương, được chuyển cho mẹ Hà sau khi ly hôn.

Nếu nhìn theo tình huống này, Hà Chí Cương đúng là rất tốt với hai mẹ con. Một người cha như vậy có thực sự làm ngơ được trước đứa con gái đã mất tích bốn ngày không?

Điện thoại rung lên, là Thư Khắc gọi tới.

“Kỷ đội, xe của Hà Chí Cương đúng là đang đậu ở bãi đỗ xe của sân bay, tôi đã lấy hồ sơ của camera hành trình rồi, chính ông ta đã lái xe đến sân bay một ngày sau khi Hà Yếu mất tích, nhưng không có thông tin lên máy bay và điện thoại cũng không thể kết nối được.”

“Không lên máy bay sao?” Kỷ Y Bắc cau mày: “Cậu đi kiểm tra thông tin tài khoản và mạng xã hội của ông ta một lần nữa xem.”

“Vâng.”

Nếu Hà Chí Cương và Hà Yếu cách nhau một ngày đều mất tích thì Hà Chí Cương càng giống như một cuộc chạy trốn có chuẩn bị hơn, rất có thể có một mối quan hệ chặt chẽ giữa sự biến mất của hai người.

Chỉ là tại sao mẹ Hà lại phải nói dối?

Sau khi cúp điện thoại, Kỷ Y Bắc mở cửa xe đi đến quầy hoa quả, cầm một miếng cam đặt ở chỗ ăn thử cho vào miệng.

“Cô ơi, cam này bán như thế nào?”

“7 tệ nửa cân, soái ca muốn mua một ít sao?”

Kỷ Y Bắc một tay dứt túi quần, tay kia cầm hai quả cam đưa lên ngửi: “Cô giúp cháu chọn với, cháu cũng không biết như thế nào là ngon.”

Chủ quầy trái cây kéo một cái túi xuống, đi vòng sang bên cạnh vừa nhặt vừa nói: “Cam của tôi ngọt lắm đấy.”

“Vâng, đúng là rất ngọt.”

Lúc này, bên ngoài có vài học sinh tiểu học chạy qua, cười đùa ầm ĩ, đeo cặp sách trên lưng chạy nhảy tung tăng trên đường.

Kỷ Y Bắc nhìn một lúc rồi nói: “Bọn trẻ bây giờ chạy loạn như vậy cũng không sợ xảy ra tai nạn.”

“Đúng thật đấy.” Chủ quầy trái cây vui đùa chọn cam, lại nói: “Cách đây mấy ngày có một bé gái ở tiểu khu đối diện đi lạc, mẹ cô bé còn ly hôn rồi, lúc trước tôi còn thấy cô bé khóc thật thương tâm.”

Kỷ Y Bắc giả vờ ngạc nhiên: “Ồ, mấy tuổi ạ?”

“Cũng khá lớn rồi, nghe nói là học ở trường Trung học Số 1, điểm số còn rất tốt, lại gặp phải trường hợp này, nghĩ đến bố mẹ chắc đau lòng lắm.”

Kỷ Y Bắc gạt đầu, chỉ vào quả táo ở bên cạnh: “Cô chọn cho cháu thêm mấy quả táo với... Sao đã lớn như vậy học cấp 3 rồi mà còn đi lạc được chứ?”

Chủ quầy hoa quả lắc đầu thở dài: “Ai biết chứ, cũng có thể là không bị lạc mà bỏ nhà đi đấy, bây giờ nhiều trẻ con khiến cho người ta không thể yên tâm được mà.”

“Haiz, hồi cháu còn nhỏ sau khi bị cha dạy dỗ xong cũng muốn bỏ nhà đi, như thế nào? Mẹ của đứa trẻ tính khí không tốt ạ?”

“Không phải, là do đứa trẻ kia tính khí không tốt, tôi mấy lần thấy con bé cãi nhau với mẹ rồi. Lần trước đến chỗ tôi mua hoa quả còn chọn ba bốn lần, cái này không ăn cái kia không ăn, nói là muốn đi chỗ của cha nó.”

Kỷ Y Bắc nhướn mày: “Không phải bình thường con gái có quan hệ với mẹ tốt hơn sao?”

Chủ quầy hạ giọng nói: “Bố con bé giàu, tôi đoán vậy, cô gái nhỏ cũng rất hóm hỉnh, còn biết sau khi bố mẹ ly hôn thì theo người nào giàu hơn.”

Kỷ Y Bắc kịp thời dừng lại, không tiếp tục hỏi nữa, trả tiền hoa quả xong liền lái xe về sở.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Ngay lúc Kỷ Y Bắc lái xe về đến sở, còn chưa kịp đi vào thì tại cửa gặp được ba người bọc kín kẽ đang đi ra.

Hạ Nam Chi, Lục Tiềm và Chung Kỳ.

“Thật trùng hợp, đi, đi ăn trưa.” Lục Tiềm khoác vai Kỷ Y Bắc nói.

Hạ Nam Chi đi phía sau, vì yêu cầu của vai diễn nên cô buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, để mặt mộc, chỉ đánh một lớp kem nền và son môi hồng nhạt, cắm vùi vào trong cổ áo cao.

Nhìn thoáng qua, khi mắt cô rũ xuống lông mày liền nhu hòa hơn, nhìn còn có vài phần nhu thuận, nhưng khi cô ngược mắt lên và lộ ra cảm xúc thì lại biến thành con người lạnh lùng và xa cách.

Ngược lại, Chung Kỳ – người đóng vai nạn nhân lại có đôi môi đỏ và hàm răng trắng bóng, trên má thoa một ít phấn hồng làm cô ta trở nên quyến rũ hơn.

Hạ Nam Chi nhìn Chung Kỳ thông thả từ phía sau bước đến bên cạnh Kỷ Y Bắc: “Anh đang làm nhiệm vụ à?”

“Chưa, đi điều tra tình hình một chút.”

“Ồ.” Chung Kỳ gật đầu, ngẩng lên nhìn anh: “Cảnh sát hình sự các an tra án rất cực khổ nhỉ.”

“Còn tốt.”

Lục Tiềm quay đầu nhìn Hạ Nam Chi đang chậm rãi đi đằng sau, gờ tay

lên: “Nam Nam, đi nhanh lên nào.”

Hạ Nam Chi đi theo, nâng mắt lên nhìn Lục Tiềm, tâm trạng không vui đáp: “Đừng gọi tôi là Nam Nam.”

“Chắc chắn, cô thật khó chiều.” Lục Tiềm cũng không cẩu, uể oải nói.

Bốn người băng qua đường, đến một phòng bao của tiệm ăn đối diện Sở cảnh sát.

Mặc dù tiệm ăn này khá là nhỏ nhưng công việc kinh doanh lại rất tốt, đặc biệt kể từ khi nó được giới thiệu trên TV vào một năm trước, việc kinh doanh càng thịnh vượng hơn.

“Mọi người có kiêng gì không?” Lục Tiềm vừa xem menu vừa hỏi.

Chung Kỳ cởi chiếc áo khoác nặng ra và treo lên trên mắc áo, bên trong chỉ mặc một chiếc váy mỏng tang: “Tôi đang giảm cân, gọi cho tôi một đĩa salad và một cốc nước ép trái cây là được rồi.”

Hạ Nam Chi chống cằm nói: “Tôi sao cũng được.”

Cũng không biết có phải ảo giác hay không mà khi cô vừa nói xong, Hạ Nam Chi dường như nghe thấy người bên cạnh khinh thường ‘phì’ một tiếng, sau đó nghe thấy Kỷ Y Bắc nói.

“Không ăn thịt cừu, những thứ khác cậu tự gọi đi, đừng có món này cũng chọn cay, rau mùi hành củ hành lá đều cho ít thôi.”

Hạ Nam Chi sững sốt.

“...” Lục Tiềm không ngờ rằng một người đàn ông lại có nhiều thứ không thể ăn như vậy, nhin không được mà phì nhở: “Đàn ông gì còn khó chiều hơn cả con gái.”

Kỷ Y Bắc liếc nhìn Hạ Nam Chi, chỉ vào cô nói: “Là cô ấy không ăn được những món đấy, cứ nghĩ thấy mùi thịt cừu là buồn nôn.”

Ngay khi những câu này vừa được nói ra, Hạ Nam Chi tức khắc cảm nhận được ánh mắt sắc nhọn của Chung Kỳ ngồi đối diện đâm vào người cô.

Cô gõ hai lần ngón trỏ lên bàn, ung dung mà ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt của Chung Kỳ.

Sau đó cô nhướn mày khiêu khích.

Sau cơn mưa trời lại sáng, Hạ Nam Chi đơn phương đoạn tuyệt với Kỷ Y Bắc sau đó lại hòa giải, lẳng lơ đảo mắt liếc sườn mặt của anh, tiếp đó câu khóe miệng lên nở một nụ cười.

Không bao lâu sau thức ăn đều đã được mang lên.

Lục Tiềm định rót một ly rượu cho Kỷ Y Bắc thì anh liền xua tay từ chối: “Tôi còn làm việc, uống rượu làm sao được.”

“Chỉ một ly thôi không say được đâu.”

Kỷ Y Bắc giơ cánh tay phải lên, xắn tay áo lên một nửa, trên tay còn một vết sẹo mới, uốn lượn thành một đường cong đáng sợ, là do lần trước cứu Sầm Kính Lộ bị anh ta cào một vết.

“Vẫn chưa lành lại, không được uống rượu.”

Hạ Nam Chi: “Đã một tháng rồi mà vẫn chưa lành sao?”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

“Ừ.” Kỷ Y Bắc thờ ơ nói: “Lần trước đi làm nhiệm vụ trong một trận mưa bão, lúc trở về liền bị viêm.”

Hạ Nam Chi gấp một miếng rau lên nhai, khi cô ngẩng lên liền phát hiện Lục Tiềm đang đưa cột nhìn mình, cô cau mày, cho anh ta một ánh mắt ‘anh có bệnh à?’.

Lục Tiềm hai tay cầm bát cơm và cơm vào miệng, cười một cái rồi nhìn đi chỗ khác.

Cho đến khi cô quay lại chung cư vào buổi tối, Hạ Nam Chi mới biết ánh mắt khó hiểu của anh ta là có ý gì.

- Tiểu cô nương, thích đội trường Kỳ rồi đúng không?

Hạ Nam Chi sắc mặt không đổi nhìn tin nhắn, cô cảm thấy mình uống nước sai thời điểm vì khi nước vào đến khí quản liền không thở nổi, cô nhìn chăm chăm vào màn hình vài giây, sau đó mới cầm điện thoại lên.

Sau khi suy nghĩ liền đáp lại một dấu ‘?’.

Rất nhanh liền có tin nhắn hồi âm.

Lục Tiềm: Hôm nay ánh mắt cô nhìn Y Bắc và Chung Kỳ đúng là không lừa được người, quá rõ ràng rồi! Thế nào, có muốn anh Lục giúp cô một tay không?

Hạ Nam Chi:...

Hạ Nam Chi sững sờ, không khỏi nhìn lên hình ảnh phản chiếu trên TV.

Cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng hào phóng thừa nhận, đối với một người chỉ sợ thế giới không loạn như Lục Tiềm, nếu như giấu diếm thì không biết còn có thể xảy ra việc gì nữa.

Hạ Nam Chi: Anh giữ mồm giữ miệng là được.

Tuy nhiên Lục Tiềm còn không biết xấu hổ hơn cả cô nghĩ, lập tức giẫm lên mặt mũi – Cô giúp tôi một việc, tôi liền không nói cho anh ta.

Hạ Nam Chi:...

Hạ Nam Chi: Anh nói.

Tối hôm sau, sau khi Hạ Nam Chi quay xong liền đi đến địa chỉ hôm qua Lục Tiềm đưa cho cô.

Một cửa hàng cà phê được trang trí xa hoa đầy lộng lẫy, khắp nơi đều trắng lẹ và rực rỡ, cứ như chỉ sợ không thể làm lóa mắt người khác. Hạ Nam Chi nhìn quanh, trong lòng không khỏi khinh thường nhà thiết kế.

“Chào ngài, xin hỏi ngài đã đặt chỗ trước chưa ạ?”

Hạ Nam Chi đọc số phòng, đi theo người phục vụ vòng qua mấy chỗ ngoặt mới đến nơi.

Cô cởi khăn quàng cổ và khẩu trang ra, rồi cởi tiếp áo khoác ngoài, bên trong là một chiếc áo len quây bó sát người phù hợp với sở thích thô tục của quán cà phê này, nhưng trong trời đông giá rét này thì cách ăn mặc của cô khó tránh khỏi lộ vẻ quyền rũ dung tục.

Cô đứng ở cửa một lúc rồi gõ hai cái, đi giày cao gót lắc mông vô cùng phong tao mà đi vào.

Chỗ ngồi đã có một người phụ nữ trung niên, mái tóc xoăn ngắn ngang vai, cổ tay đeo một chiếc vòng xanh lá cây tươi tắn, khí chất tao nhã.

Hạ Nam Chi bước lên trước, đứng trước mặt bà rồi đưa tay phải ra: “Dì là mẹ của Lục Tiềm đúng không ạ, cháu là bạn gái của anh ấy Hạ Nam Chi.”

Người phụ nữ rõ ràng sững sốt, bà nhìn Hạ Nam Chi từ trên xuống dưới, khuôn mặt và dáng người rất tốt, chỉ là sự phối hợp này... thật không giống một cô gái tốt.

“Xin chào, tôi đã nghe nó nói đến cháu rồi, mau ngồi xuống đi.” Mặc dù vậy, mẹ Lục Tiềm vẫn miễn cưỡng duy trì tác phong tối thiểu nhất.

“Cảm ơn dì.” Hạ Nam Chi ngồi xuống và đặt áo khoác sang một bên.

“Cháu... với Lục Tiềm nhà tôi quen biết như thế nào vậy?”

“À, cháu với Lục Tiềm lần trước có quay phim với nhau, quay xong thì bọn cháu ở nhau ạ.”

“Cháu cũng là diễn viên sao?” Mẹ Lục Tiềm nhìn chăm chăm Hạ Nam Chi một lúc, bởi vì con trai bà là một diễn viên nên bà cũng đã xem rất nhiều chương trình truyền hình, nhưng bà lại không nhận ra khuôn mặt trước mặt: “Người mới sao?”

“Vâng.” Hạ Nam Chi gật đầu mỉm cười, không giấu diếm mà nịnh nọt: “Lúc đó may mắn là cháu với Lục Tiềm có tình cảm nên mới có thêm fan.”

Người phụ nữ sừng sốt, ấn đường càng không kiên nhẫn, uống một ngụm cà phê, thở ra một hơi rồi hắng giọng: “Cháu cảm thấy cháu có phù hợp với Tiềm Tiềm không?”

“Rất phù hợp ạ.” Hạ Nam Chi nâng má, một cái nhìn liền làm người phụ nữ đổi diện khó chịu.

Mạch nước ngầm có khuynh hướng bắt đầu tăng vọt, không nghe thấy một chút âm thanh rối loạn nào ở bên ngoài.

Kỷ Y Bắc nhanh chóng vượt qua đám đông, từng bước đi đến chỗ chấm đỏ nhấp nháy trên màn hình.

Nửa tiếng trước, số điện thoại bị cảnh sát theo dõi của Hà Yếu đột nhiên được bật lên, phát ra một tín hiệu cấp cứu, sau đó lại nhanh chóng bị tắt đi.

Cảnh sát nhanh chóng định vị được tín hiệu là ở quán cà phê này, nhưng số phòng cụ thể thì không thể xác định, vì vậy chỉ có thể đi kiểm tra từng phòng một.

“Kỷ đội, đây là hồ sơ đặt bàn và thông tin của khách hàng.” Thư Khắc đưa cho Kỷ Y Bắc xem thông tin anh vừa sao chép xong.

Kỷ Y Bắc nhìn thoáng qua, nhanh chóng sắp xếp mọi người tìm kiếm, rồi tự mình bước đến một phòng ở ngã rẽ cuối hành lang.

Cốc cốc.

“Phục vụ đây, tôi có thể vào không?”

Bên trong im lặng, không có động tĩnh gì, Kỷ Y Bắc gõ cửa thêm mấy lần nữa, nhưng vẫn không có tiếng đáp lại.

Kỷ Y Bắc chống tay phải sau lưng chạm vào khẩu súng, cả người liền cứng lại đứng dựa vào cửa, lấy chìa khóa mang theo mở cửa ra, bên trong lộn xộn nhưng không có ai.

Cửa sổ mở toang, gió lạnh lùa vào phòng.

Kỷ Y Bắc chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, không có dấu vết gì cả, hẳn ta sớm đã chạy rồi.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Anh nhìn thoáng qua chiếc ghế sofa, nhặt một cái gối lên nắm nó ra xa, cầm lấy chiếc di động đang mắc kẹt trong khe hở của sofa, Kỷ Y Bắc bật máy lên, chiếc điện thoại cài mật khẩu, mở không được.

“Tất cả tập chung ở phòng 118!” Kỷ Y Bắc lấy bộ đàm ra và nói.

Không bao lâu sau, mọi người xúm lại trong phòng để tìm kiếm, Tôn Kiếm đeo găng tay, lấy một ít bột trắng cho vào đĩa để quan sát.

“Kỷ đội, có thể là ma túy!”

“Đưa về để kiểm tra.” Kỷ Y Bắc đưa chiếc điện thoại cho người bên cạnh: “Ngoài ra đem chiếc điện thoại này đi phá mật khẩu đi”

Cùng lúc đó, trong phòng bao kia, mẹ Lục Tiềm đã không thể chịu đựng

được người phụ nữ trước mặt này nữa.

Hạ Nam Chi khuấy cà phê vài lần, nhấp một ngụm rồi giả vờ như không thấy người trước mặt đang buồn bực.

Một lúc lâu sau, mẹ của Lục Tiềm, một người phụ nữ trung niên đã xem nhiều phim thần tượng do Lục Tiềm đóng, cầm túi xách bên người lên, ném một xấp ngân phiếu lên trên bàn, ngạo mạn nói: “Cô cần bao nhiêu tiền mới có thể rời xa Tiềm Tiềm của chúng tôi!”

Hạ Nam Chi nhướn mày, giả vờ kinh ngạc tỏ vẻ đạo đức giả: “Dì à, cháu và Lục Tiềm là nghiêm túc mà.”

“Năm triệu tệ có đủ không?!”

Hạ Nam Chi nhìn người phụ nữ ở đối diện, suýt nữa không nhận được mà bật cười – quả nhiên khả năng diễn của Lục Tiềm là được thừa hưởng từ mẹ của anh ta, các motif của phim truyền hình thần tượng được sử dụng y nguyên.

“Năm triệu?”

Hạ Nam Chi mím môi, lấy ngón tay xoắn xoắn lọn tóc, động tác của cô rất thông thả và thoải mái.

Tiếp đó, cô nhìn mẹ của Lục Tiềm, hơi nheo mắt lại, trên mặt mang theo tiêu chuẩn của một người phụ nữ xấu xa.

“Dì à, cháu và Lục Tiềm là thật lòng, cần phải thêm tiền nữa.”

-----oOo-----

Chương 16: Tin tưởng anh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

Cùng lúc đó, ‘phanh’ một tiếng cửa bị mở ra, đạn ở trên tường bị bật trở lại, Hạ Nam Chi quay đầu qua nhìn.

Liền nhìn thấy Kỷ Y Bắc đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hạ Nam Chi nửa ngày, sau đó mới phát tay đuổi hình cảnh đi theo ở phía sau, trực tiếp đi về phía các cô.

Hạ Nam Chi bất giác nuốt ngụm nước miếng, ngồi nghiêm chỉnh.

Vẻ bất cần và cợt nhả trên gương mặt cô lập tức biến mất, ngồi rụt cổ lại.

“Làm sao anh...”

Không đợi cô nói xong, Kỷ Y Bắc lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, mang theo hàm ý cảnh cáo.

Hạ Nam Chi im bật.

Kỷ Y Bắc nắm lấy cổ tay của cô kéo: “Cùng anh đi về.”

“Ôi!” Người phụ nữ trước mặt thốt ra, nghi ngờ nhìn Kỷ Y Bắc.

Lúc này Kỷ Y Bắc không mặc cảnh phục, từ trong túi lấy ra giấy chứng nhận cho bà ấy xem: “Hạ Nam Chi, nghi ngờ có dính líu đến lừa gạt, tôi mang đi trước.”

“...”

“...”

Nói xong, cánh tay Kỷ Y Bắc dùng sức, nắm cổ tay của cô kéo ra bên ngoài, Hạ Nam Chi ở phía sau ngoan ngoãn đuổi theo.

Cho đến khi ra khỏi quán cà phê thì Kỷ Y Bắc mới dừng lại, hất tay Hạ Nam Chi ra, thuận tiện lại đem cô đẩy đến bên bức tường ngói màu đỏ, khiển trách nói: “Đứng lên cho anh!”

Cảnh đêm mùa đông, làm cho người ta không thể đoán trước được, những bông tuyết lớn rơi xuống từ bầu trời đêm mờ ảo, ánh trăng nhàn nhạt trải dài trên tuyết, ánh đèn đường tựa như một mảnh ấm áp giả dối.

Hạ Nam Chi dựa lưng vào tường, ngược mắt lên nhìn chằm chằm Kỷ Y Bắc đang tức giận, nhìn bộ dạng cũng thật ngoan ngoãn, không biện luận, cũng không tức giận, cứ im lặng nhìn anh như vậy.

Dáng vẻ còn có vài phần đáng thương.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Trò đùa khốn nạn!” Kỷ Y Bắc tức giận mắng, giơ tay cốc vào đầu cô một cái.

“Đau quá.” Hạ Nam Chi chậm rì rì nói, nhưng cũng không né đi, thành thật mà bị cốc một cái.

Kỷ Y Bắc sừng sốt, vừa nghĩ có khi nào mình đánh mạnh quá, lại cúi đầu nhìn thấy vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa của cô, lại tức mà không đánh được.

“Kỷ đội, muốn bắt em đi sở cảnh sát sao?” Hai tay Hạ Nam Chi đan vào nhau, giơ lên trước mặt anh, nâng cằm cười tủm tỉm.

Kỷ Y Bắc hất đôi tay đang cố tình dùng đưa khiêu khích trước mặt mình ra, nở nụ cười trào phúng nói: “Hạ Nam Chi, em thật là càng ngày càng có tiền đồ đấy, vừa rồi ở bên trong nói cái gì ý nhỉ? Là yêu thật lòng, phải thêm tiền?”

Hạ Nam Chi điềm nhiên như không, cười với anh gật đầu: “Woa, cảnh sát các anh thánh lực đều tốt vậy sao?”

Kỷ Y Bắc bỗng nhiên cảm giác được chính mình dường như cảm nhận

được cái tâm tình ‘chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ vài năm trước của Kỷ Triết đối với anh.

“Nói rõ ràng cho anh, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì! Bằng không sẽ bắt em về ngủ ở phòng thẩm vấn!”

“Oh, được người phó thác, đến giúp chút chuyện nhỏ thôi mà.” Hạ Nam Chi nhún vai, thản nhiên giải thích.

“Được người phó thác?” Đôi mắt nhỏ dài của Kỷ Y Bắc hơi nheo lại, rõ ràng là không tin: “Vậy đối với ai yêu thật lòng đấy? Anh làm sao lại không biết em có bạn trai?”

Hạ Nam Chi khẽ cười, nhón chân kiễng lên đến gần trước mặt anh, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Làm sao, em rề còn phải qua cửa của Kỷ đội trước sao?”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

“Đứng tử tế cho anh!” Kỷ Y Bắc kéo cô một cái, ánh mắt dừng lại vài giây trên đôi giày cao gót và cẳng chân lộ ra của cô: “Tự kiểm điểm!”

Kỷ Y Bắc còn đang trừng mắt nhìn cô thì một nhân viên kỹ thuật đã cầm điện thoại đi đến.

“Kỷ đội, điện thoại mở ra rồi.”

Kỷ Y Bắc quay đầu lấy điện thoại, lại giơ ngón trỏ chỉ chỉ Hạ Nam Chi, ánh mắt cảnh cáo liếc nhìn cô một cái, sau đó thông thả bước đi đến bên cạnh xe, mở màn hình điện thoại lên.

Trên hình nền điện thoại là một bức ảnh Hà Yểu mặc quần áo đồng phục, Kỷ Y Bắc mở tin nhắn, phát hiện trước đó có nhận được hai tin nhắn cầu cứu.

Kỷ Y Bắc: “Bồi Thập, dấu vân tay trên ghế lô lấy đi kiểm tra chưa?”

“Hiện đang kiểm tra, nhưng mà trước mắt không phát hiện dấu vân tay nào, còn có... Lão đại.” Thư Khắc nhìn anh: “Anh có biết tôi gọi là Thư Khắc chứ không phải gọi là Bối Tháp không?”

“Sao? À, để cậu lái máy bay còn không tốt sao.” Kỷ Y Bắc thuận miệng đáp.

Lúc này Hạ Nam Chi đã không còn ngoan ngoãn mà đứng chịu phạt ở chân tường nữa, mà thông thả bước đến bên cạnh Kỷ Y Bắc: “Thư Khắc mới là con chuột lái máy bay kia, Bối Tháp là lái xe tăng thôi.”

“...”

Kỷ Y Bắc liếc nhìn cô một cái, chợt nhìn thấy đôi mắt hoa đào vô tội đang nhìn anh, Kỷ Y Bắc thở dài, nhẹ nhàng trách mắng: “Đi sang đứng một bên đợi anh, phiền người khác!”

Hạ Nam Chi cười một tiếng, nheo khóe mắt nhìn một lúc rồi đi.

Không có cô gây rối, Kỷ Y Bắc tiếp tục dòng suy nghĩ vừa nảy bị Hạ Nam Chi cắt ngang.

Một nhóm người đến quán cà phê, thậm chí còn phát hiện một ít bột thuốc phiện, chẳng lẽ thật sự là tỉ mỉ đến nỗi không lưu lại dấu vân tay sao? Nếu như thật sự là như vậy, nước này so với suy nghĩ của anh còn sâu hơn.

Mà Hà Yếu cũng không phải là một vụ bắt cóc bình thường, lấy tín hiệu của hai địa điểm ra xem đều là xuất hiện ở khu vực cao cấp và môi trường xuống cấp mục nát, càng giống như là một kiểu hoạt động giao dịch cao cấp.

Chỉ là có nhiều người bán dâm như vậy, tại sao lại muốn cưỡng hiếp một cô gái nhỏ như Hà Yếu đây?

“Lão đại, tổ kiểm tra bên đó đã có kết quả rồi, bột màu trắng là hải lực nhân(*), không lưu lại dấu vân tay, trong điện thoại có lưu lại thông tin của

Hà Yếu không?”

(*) hải lạc nhân: Có nghĩa là heroin.

“Không có.” Kỹ Y Bắc cầm điện thoại ấn vài cái, trầm giọng nói: “Chắc là lúc vôi vàng rời đi bị rơi, đoán chừng Hà Yếu không có cơ hội lưu lại manh mối.”

Thư Khắc nhíu mày: “Vôi vàng rời đi? Bọn họ làm sao lại biết được hành động của chúng ta?”

Chẳng lẽ là trong đội có kẻ phản bội?

Kỹ Y Bắc nhìn biểu cảm của cậu liền đoán ra được cậu đang suy nghĩ cái gì, lắc lắc đầu: “Đừng nghĩ nhiều quá, nếu như cậu nghĩ như vậy thì Hà Yếu sẽ không có cơ hội gửi đi tin tức thứ hai, chúng ta từ trong cục cảnh sát đi đến chỗ này phải mất hai mươi mấy phút, đủ để bọn họ chạy rồi.”

“... Ý anh là bọn họ đang theo dõi chúng ta?”

“Có khả năng.” Ánh mắt của Kỹ Y Bắc dừng trên người Hạ Nam Chi ở bên cạnh, xua xua tay: “Đều trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai tiếp tục điều tra.”

Buổi tối bận rộn hơn nửa ngày, cuối cùng vẫn không lấy được chứng cứ mấu chốt gì, tên côn đồ còn bỏ chạy không còn chút tung tích.

Kỹ Y Bắc đập hòn đá bên cạnh chân, quay về sau vẫy vẫy tay: “Đi, đưa em về nhà.”

Hạ Nam Chi đuổi theo, mới vừa ngồi lên xe điện thoại liền rung một cái, tiếng chuông vang lên, cô cúi đầu nhìn một cái.

Lục Tiềm.

Nhận điện thoại: “Alô?”

Một trận âm thanh ồn ào ở bên kia, Lục Tiềm cực kỳ hứng thú nói: “Con

mẹ nó Nam Nam cô cũng lợi hại quá đi, cô nói với mẹ tôi như thế nào, bà ấy làm sao lại còn nói với tôi là lừa dối cái gì đây?”

Hạ Nam Chi liếc Kỳ Y Bắc một cái, mở thành chế độ rảnh tay: “Vừa khéo Kỳ đội trưởng đi qua nghe được lời của tôi nói nên bắt tôi luôn.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Xe vững vàng chạy đến trước đèn đỏ thì dừng lại, Kỳ Y Bắc liếc màn hình điện thoại của cô một cái: “Người vừa này là mẹ cậu ta à?”

Lục Tiềm: “Yô, hai người ở cùng nhau đây à, đúng rồi, là mẹ tôi, ngày ngày giục tôi tìm bạn gái, tôi liền tìm Nam Nam đi dọa bà ấy, vừa rồi bà còn nói với tôi vẫn là sự nghiệp quan trọng hơn ha ha ha ha ha ha.”

Giải thích gần giống nhau, Hạ Nam Chi đứng lúc ngắt điện thoại đúng chỗ.

“Hai tên bệnh thần kinh.” Kỳ Y Bắc đánh giá đúng trọng tâm.

Hạ Nam Chi trợn mắt.

Còn không phải là vì giấu điểm bí mật nên mới bị ép làm như vậy sao.

Bốn bề yên tĩnh, xe lái trên con đường rộng rãi, phương hướng lái đến khu nhà ở của cô, trong xe một trận im lặng. Kỳ Y Bắc ngậm điều thuốc chuyên tâm lái xe, màn hình điện thoại trước mắt Hạ Nam Chi sáng lên, chói đến mức mắt cô hơi nhúu lại.

Một lúc lâu.

Con mẹ nó.

Hạ Nam Chi nhìn nội dung trong điện thoại, ấn đường nhảy dựng, nuốt ngụm nước miếng nói: “Kỳ đội, đây là điện thoại của hung thủ hả? Làm việc này cũng rất lằng lơ đây.”

“Lục lợi lung tung cái gì!” Kỳ Y Bắc ở trên mu bàn tay của cô đánh một

cái, đem điện thoại của Hà Yếu không biết bị cô lấy đi từ lúc nào cướp về.

Theo đó ánh mắt của anh cũng ở trên màn hình lướt một cái, con người nhanh chóng co rút.

Một trận phanh xe gấp, chiếc xe dừng ở ven đường.

Vừa rồi ghi chép tìm kiếm của phần mềm quý báu nào đó bị Hạ Nam Chi mở ra, toàn là đồ dùng của người lớn.

Trước đó lúc anh kiểm tra điện thoại chỉ nghĩ đến manh mối mà Hà Yếu lưu lại, căn bản là không có chú ý đến những thứ ở trong này.

“Anh nhìn xem ghi chép mua sắm của cô ấy.” Hạ Nam Chi ra tiếng nhắc nhở.

Thông tin đơn đặt hàng và ghi chép tìm kiếm giống nhau, đều là một vài đồ dùng người lớn và quần áo gợi cảm với tiêu chuẩn rất lớn.

Cho dù trên mặt Kỷ Y Bắc không đổi sắc, nhưng Hạ Nam Chi ở bên cạnh, khó tránh khỏi vẫn là sinh ra một loại xấu hổ giống với lúc nhỏ cùng cha mẹ xem cảnh hôn ở trên TV.

Kỷ Y Bắc ho nhẹ một tiếng, bấm vào tình hình cụ thể của đơn đặt hàng, phát hiện những đơn đặt hàng này đều là gửi đến cùng một địa chỉ, nhưng không phải là địa chỉ của nhà Hà Yếu.

Kỷ Y Bắc hồ sơ thông tin trong điện thoại của mình ra, phát hiện bản ghi chép với cái địa chỉ kia giống nhau, là địa chỉ của Hà Chí Cương.

“Hung thủ là nam và nữ hả?”

“Không phải là điện thoại của hung thủ.” Các loại ý nghĩ ở trong đầu anh cuộn lại một vòng, đem điện thoại một lần nữa bỏ vào trong túi: “Một cô gái như em hỏi nhiều thế để làm gì.”

Hạ Nam Chi liếm liếm khóe miệng, trên đuôi mắt nhảy nhảy, không lên

tiếng nữa.

Xe chạy đến dưới lầu tiểu khu.

Hạ Nam Chi nắm chặt áo khoác, một đôi chân thon dài thong dong duỗi ra, cũng không có ý muốn xuống xe.

Dừng một chút, cô hỏi: “Chuyện bạn gái của Sầm Kính Lộ kia có kết quả chưa?”

Kỷ Y Bắc sừng sốt, sau đó chau mày, chuyện này sau đó anh cũng biết qua.

Bởi vì tai nạn xe cộ với phẫu thuật đều là xảy ra ở Đông Thành, cụ thể liên quan đến kiểm tra của Lịch Hi lại chuyển giao cho cục cảnh sát Đông Thành và toàn án xử lý.

Kia vốn là một vụ án liên quan đến đơn đồng ý quyên tặng, theo manh mối mà Sầm Kính Lộ biết, Lịch Hi chưa bao giờ ký qua đơn đồng ý như vậy.

Cũng khó trách, một cô gái chỉ hai mươi mấy tuổi mặc dù là có phần tâm tư như này cũng không nhất định mới sớm như vậy liền đi hỏi thăm và kí một đơn đồng ý như thế này. Nhưng bây giờ bệnh viện lại đưa ra hai đơn đồng ý đã in ra, một đơn có chữ ký của Lịch Hi, mà đơn còn lại chính là chữ ký của mẹ cô ấy.

Trong đó trong lòng mọi người đều biết rõ, cha của Hoàng Nhã Hòa dùng tiền mua chuộc mẹ cô ấy, dù sao Lịch Hi và Sầm Kính Lộ cũng đã không thể nói ra được nữa.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Y Bắc lắc đầu, kéo cửa sổ xe xuống, đem điều thuốc kẹp ở trong tay ra bên ngoài cửa sổ rung rung tàn thuốc.

“Có kết quả, có tiền liền có thể sai khiến ma quỷ.”

Hạ Nam Chi giống như đã đoán được kết cục này, vẻ mặt không thay đổi,

chẳng qua là khỏe mắt lại cụp xuống một chút, nhìn có vài phần cô đơn.

Kỷ Y Bắc có dự cảm là cô muốn nói cái gì đó, chỉ là tạm thời không tìm được cách diễn tả như thế nào.

Vì thế anh cũng không thúc giục cô xuống xe, im lặng hút thuốc chờ đợi.

Thật lâu sau.

Hạ Nam Chi thở ra một hơi, mang theo mùi nước hoa đặc trưng trên người cô, mùi bơ pha trộn với gỗ đàn hương và mùi cacao đắng.

“Nếu Sầm Kính Lộ biết cái chết của mình chẳng qua cũng chỉ là đổi về một kết quả như vậy, vậy là sống không bằng chết đi. Rốt cuộc là pháp luật bảo vệ kẻ yếu hay là giữ gìn kẻ mạnh? Pháp luật với nắm đấm, cái nào càng có tác dụng? Em nên tin cái nào?”

Ánh mắt của Kỷ Y Bắc đột nhiên sắc bén hơn mấy phần, phát hiện ánh mắt nặng nề của Hạ Nam Chi, đường cong bên sườn mặt kéo căng.

Hai câu hỏi cuối cùng kia không phải là cô thuận miệng nhắc đến, mà thật sự là vấn đề phức tạp của cô.

Đột nhiên từ trong ánh mắt của cô, Kỷ Y Bắc cảm giác được có một chút ớn lạnh.

Đối với người năm đó phóng hỏa hại chết cha mẹ cô, pháp luật và nắm đấm, cô sẽ chọn cái nào?

“Tin anh.” Bàn tay dày rộng ấm áp của Kỷ Y Bắc để ở trên mu bàn tay hơi lạnh của cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ: “Pháp luật sẽ đến muộn, nắm đấm sẽ bị thương, anh sẽ giúp em điều tra ra hung thủ năm đó.”

Pháp luật sẽ đến muộn, nắm đấm sẽ bị thương.

Lòng ngực của Hạ Nam Chi chấn động, giống như là linh hồn từ trong cõi tiên thoát ra quay lại xác thịt, cứng đờ mà quay đầu lại nhìn Kỷ Y Bắc.

Tiếp theo lại nhanh chóng chinh đốn lại cảm xúc rối tinh rối mù của bản thân, vẻ mặt không chút thay đổi mà rút tay được đặt dưới tay anh ra, đồng thời giống như mọi ngày cười ngả ngớn.

“Anh trai, với cái sức quyến rũ này của anh, em sẽ thích anh mất.”

Kỷ Y Bắc cười mắg: “Ha, gánh vác mị lực của cảnh đội là thoải phòng hay sao?”

Hạ Nam Chi trợn mắt, đẩy cửa xe ra: “Đi đây.”

Cô đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, lại đi trở về, lách qua cửa sổ xe của Kỷ Y Bắc, rút lấy điều thuốc ở giữa tay anh ném đi, từ trong túi lấy ra một bình rượu thuốc mà buổi chiều nhờ người khác mua đến nhét vào trong tay anh.

Kỷ Y Bắc nhú mảy, nghi ngờ mà nhìn cái bình ở trong tay.

“Sợ năm đăm của Kỷ đội cũng sẽ bị thương, nên gửi chút tiền thuốc men trước.”

Bóng đêm nặng nề, đèn đường lờ mờ.

Từ trong ngõ hẻm luôn truyền đến tiếng chó sủa.

Hai tay Hạ Nam Chi để ở trong túi đi bước to vào trong tòa nhà, hình bóng thẳng thắn vô tư, không hề lưu luyến, ngoại trừ thế giới ở trước mắt đã sớm mơ hồ một mảnh.

Đội đến sau khi cửa thang máy đóng lại, Hạ Nam Chi mới giơ tay lên che mắt lau thật mạnh.

Bình rượu thuốc thủy tinh lạnh ngắt nằm ở giữa bàn tay Kỷ Y Bắc, màn hình điện thoại của anh sáng lên.

Là một dòng wechat gửi từ Lục Tiềm.

Lục Tiềm: Nghẹn đến bây giờ thật sự là khó chịu lắm rồi! Muốn nói cho anh một bí mật!

Kỷ Y Bắc: Cái gì?

Lục Tiềm: Vậy anh không được nói cho Nam Nam là tôi nói đấy nhé, tôi đồng ý với cô ấy là không nói rồi đấy!

Kỷ Y Bắc: ... Cậu nói.

Tiếp theo Lục Tiềm phát một dòng tin ghi âm, Kỷ Y Bắc đem âm lượng chỉnh to, cầm điện thoại lên để ở bên tai.

....Nam Nam thích anh, chính là kiểu thích giữa nam và nữ đấy.

Tay Kỷ Y Bắc buông thõng xuống, suýt nữa thì làm rơi cái bình rượu thuốc kia, có chút bối rối mà một lần nữa cầm chắc nó ở trong tay.

Vừa nãy lời nói ‘em sẽ thích anh mất’ như có như không của Hạ Nam Chi nhanh chóng bị gió thổi tan, thậm chí anh còn không để ở trong lòng, đột nhiên thời gian quay lại như con thoi, nện vào tâm trí của Kỷ Y Bắc.

-----oOo-----

Chương 17: Phá hoại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

Sáng nay ngay khi họ đi làm, sáu bảy người trong đội hình sự cùng nhau lái xe đi đến địa chỉ đáng ngờ mà đêm qua Kỷ Y Bắc tìm ra – chỗ ở của

Hà Chí Cương.

“Lão đại, quãng thâm mắt của anh sao lại nặng như vậy?” Dư Hiểu Dao đột nhiên hô to gọi nhỏ một tiếng, dẫn đến sự chú ý của người xung quanh.

Kỷ Y Bắc không hề để ý mà xua tay, ấn vào sống mũi, lắc lắc đầu: “Tôi qua ngủ không ngon.”

Bị Hạ Nam Chi với Lục Tiềm hai đứa khốn nạn lăn qua lăn lại đến tối qua anh không hề ngủ được, lại bởi vì cái ‘bí mật’ của Lục Tiềm kia, hại đến tay anh để ở trên mu bàn tay của Hạ Nam Chi lúc ấy cũng không hiểu sao mà đau nhức cả một buổi tối.

Liên lụy đến Kỷ Y Bắc bắt đầu suy nghĩ từ trước đến nay tình cảm của anh đối với Hạ Nam Chi rốt cuộc là loại nào, có phải cũng là trộn lẫn tạp chất khó mà giải thích gì đó không.

Loại chuyện như thế này không lặp đi lặp lại liền nghĩ rằng không có gì cả, nhưng khi nghĩ đến liền giãy vò người ta.

Cuối cùng không có kết quả.

Nghĩ không thông, còn mất ngủ vô ích.

Trò đùa của hai đứa khốn nạn, Kỷ Y Bắc ở trong lòng âm thầm mắng một câu, quay người tập trung tinh thần vào điều tra.

Nơi ở của Hà Chí Cương hiển nhiên là to hơn nhà của Hà Yểu rất nhiều, cũng gần trung tâm thành phố hơn. Trong nhà thu dọn rất ngăn nắp, trong phòng khách bày một bức tranh hoa hướng dương sơn dầu mô phỏng Picasso, bức tranh giống như tràn đầy sức sống.

“Kỳ lạ.” Đồng nghiệp bên cạnh kiểm tra toàn bộ cũng không tra ra được bất luận đồ gì giống với thông tin mua sắm.

Lúc này Dư Hiểu Dao đi vào thư phòng của Hà Chí Cương, lấy dụng cụ mở khóa ngăn kéo ra, lấy laptop ở bên trong, gọi nhân viên chuyên phá khóa

đến mở máy tính.

Kỷ Y Bắc ở phòng bếp mở tủ lạnh ra, bên trong có rất nhiều đồ uống lạnh, hộp bánh và sữa chua, trong đầu anh hiện lên bộ dáng nghiêm khắc của Hà Chí Cương lúc đó, thật sự là không giống như người dự trữ nhiều đồ ngọt ở trong tủ lạnh đến như vậy.

Lại kéo tầng bên dưới ra, là mười mấy loại mặt nạ của các nhãn hiệu khác.

Ít nhất tủ lạnh có thể phản ánh tình trạng của gia đình, hiển nhiên, quan hệ của Hà Yếu và Hà Chí Cương ở chung không tệ.

Nhưng bọn họ thật sự chỉ là quan hệ cha con thôi sao?

Kỷ Y Bắc tùy ý lấy một quả nho từ trong tủ lạnh nhét vào miệng, chợt nghe thấy Dư Hiểu Dao ở trong phòng gọi anh.

“Kỷ đội! Mau vào đây, máy tính mở được rồi!”

Trong máy tính có một phần văn kiện được mã hóa, sau khi được mở ra, bên trong có mười mấy bức ảnh chụp cảnh xuân, người con gái ở bên trong thanh thuần lại gợi cảm.

Dư Hiểu Dao nhú mày, nghĩ thầm ‘không thể tưởng tượng được Hà Chí Cương lại còn muộn tao(*) như vậy, còn để mã hóa cho mấy loại ảnh vàng nữa(**)’, nhưng khi cô lại gần để nhìn một bức ảnh kia, con người của cô đột nhiên co lại.

(*) muộn tao: trong nóng ngoài lạnh.

(**) ảnh vàng: ảnh có nội dung không phù hợp với trẻ em.

Cô gái ở trong những bức tranh này không phải ai khác, chính là Hà Yếu!

Con gái của Hà Chí Cương.

Một tay Kỷ Y Bắc chống ở trên bàn, cúi người cầm con chuột, phóng to bức

ảnh.

Trên người Hà Yếu mặc bộ quần áo vải xuyên thấu vừa vặn có thể đối chiếu với ghi chép mua sắm.

“Bối cảnh của ảnh chụp chính là ở trong phòng ngủ.” Dư Hiểu Dao ở đằng sau anh trầm giọng nói.

“Máy theo dõi ở cầu thang lấy ra được rồi!” Thư Khắc đẩy cửa thò đầu vào gọi: “Có hình ảnh của Hà Yếu và Hà Chí Cương cùng nhau ra vào.”

Kỷ Y Bắc phát phát tay, một hàng người từ trong thư phòng đi ra ngoài phòng khách.

Ghi chép của máy theo dõi lưu giữ lại một tháng gần đây nhất. Máy nhân viên kỹ thuật thao tác, rất nhanh liền phân chia ra mấy đoạn ghi chép mà Hà Yếu và Hà Chí Cương ra vào.

“Hai người ở trong hình ảnh tay dắt tay cùng nhau đi vào thang máy, đối với cái nhìn của người bên ngoài thì cảm thấy đôi cha con này tình cảm rất tốt, nhưng bây giờ lại nhìn ra có một loại quan hệ tình nhân nào đó vô cùng bất thường.”

Kỷ Y Bắc: “Máy theo dõi Hà Yếu trước và sau khi mất tích ở đâu?”

Con chuột của nhân viên kỹ thuật nhanh chóng di chuyển, đưa ra ghi chép năm ngày gần đây nhất: “Ở đây.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Y Bắc khom lưng lại gần để nhìn kỹ hơn.

Hà Yếu mất tích vào năm rưỡi buổi chiều của ba ngày trước, chắc là sau khi tan học. Trong tay Hà Chí Cương xách theo cặp sách của cô ấy, nhưng lại có thể lờ mờ nhìn ra hốc mắt của Hà Yếu phấp phồng, quay mặt đi đối diện với cái ót của Hà Chí Cương.

“Ô này, bộ dạng này giống như là đôi tình nhân cãi nhau vậy.” Dư Hiểu Dao không nhìn chuyện chính mà chế giễu một tiếng.

Kỷ Y Bắc xoa cằm dưới, lại chỉnh tốc độ phát hình để xem tiếp, thời gian cách mười ba phút, Hà Yểu đeo cặp cách nổi giận đùng đùng bước vào thang máy.

Dư Hiểu Dao cười nhạo một tiếng: “Rất nhanh đấy.”

Kỷ Y Bắc chống khuỷu tay ra sau, nghiêng đầu đối với vẻ mặt không có thiện ý của Dư Hiểu Dao nói: “Suy nghĩ của người trẻ tuổi sao lại không lành mạnh như thế nhỉ.”

Dư Hiểu Dao nhanh chóng để tay lên một bên miệng làm một động tác kéo khóa.

Sau ngày hôm đó chính là ngày thứ bảy, cũng là hai ngày trước khi Hà Yểu mất tích. Chín rưỡi sáng, Hà Yểu lại đi vào thang máy tìm Hà Chí Cường, lần này lúc cô ấy rời đi là đã ba giờ chiều, chắc là đi ra ngoài mua chút đồ, ba giờ mười lăm lại xách theo cái túi ở cửa hàng tiện lợi trong tiểu khu đi vào thang máy một lần nữa, cho đến tám giờ tối mới rời đi.

Những lần đi ra ngoài này đều chỉ có một mình Hà Yểu.

“Lại kiểm tra một chút tình hình ra vào của Hà Chí Cường vào ngày chủ nhật đi.”

Mấy nhân viên kỹ thuật phân đoạn ra để điều tra, nhưng lại không có kết quả, Hà Chí Cường giống như là đột nhiên biến mất.

“Kỷ đội, có thể Hà Chí Cường đi ra từ cầu thang bộ, vừa nãy lúc tôi đi kiểm tra máy theo dõi thì nghe quản lý nói, đường dây của cầu thang bộ với bên ngoài là tách biệt, tuần trước đường dây của cầu thang bộ có vấn đề nên ngắt điện rồi, hôm qua mới sửa xong.”

Nhà ở lầu 15, lại không đi thang máy mà đi cầu thang bộ đã bị ngắt điện.

Rốt cuộc Hà Chí Cương muốn giấu diếm điều gì?

Kỷ Y Bắc: “Hành tung của Hà Chí Cương có tiến triển gì chưa?”

“Không có, rất kỳ lạ. Hà Chí Cương giống như là bốc hơi khỏi trái đất rồi vậy. Trước mắt không có bất kỳ manh mối nào ra nước ngoài hoặc rời khỏi thành phố, video trong máy theo dõi ở xung quanh tiểu khu đều kiểm tra qua rồi cũng không thấy hình bóng của ông ta, trong nhật ký cuộc gọi chỉ có người khác gọi đến, nhưng ông ta cũng không nhận, cũng không đi ngân hàng rút tiền, cũng không có ghi chép ông ta lấy thẻ căn cước để đi đăng ký ở khách sạn.”

Nếu một người thật sự thông minh muốn tránh khỏi theo dõi sau khi phạm tội, thực ra không khó, càng hưởng hồ máy theo dõi ở khu vực này lại không nhiều.

Mà nhật ký cuộc gọi lại càng thêm đơn giản, chỉ cần dùng thân phận giả làm một cái sim điện thoại, trong khoảng thời gian ngắn cảnh sát liền rất khó mà điều tra ra.

Vào ở khách sạn cũng như vậy, sử dụng thân phận giả hoặc đi quán trọ mà không cần đăng ký bằng thẻ căn cước.

Còn ngân hàng, trước mắt ông ta cũng chỉ là mất tích khoảng sáu ngày, nếu như ở trên người có một ít tiền mặt cũng còn có thể đủ để tạm bợ.

Chỉ là một người thật sự có thể hoàn hảo biến mất đến không chút tung tích sao?

Hơn nữa còn trùng hợp biến mất trước một ngày Hà Yếu xảy ra chuyện. Trong ghi chép biểu thị lần gặp cuối cùng của hai người rất có khả năng còn cãi nhau đến không vui vẻ gì.

“Mở rộng tìm kiếm theo quy mô truy hỏi, Hà Chí Cương có thể che giấu kín đến như vậy rất có khả năng là còn có người giúp đỡ, không loại bỏ khả năng đối với bọn bắt cóc có một loại quan hệ quyền lợi.” Nói đến đây, Kỷ Y Bắc dừng lại một chút: “Ngoài ra lại gọi mẹ của Hà Yếu đến thăm vấn một

lần nữa đi.”

—

Phim trường.

“Cái kia, Lục Đại, anh có nhìn thấy Chung Kỳ đi đâu không?” Chuyên viên trang điểm của Chung Kỳ cầm phấn trong tay hỏi.

Lục Tiềm quay đầu lại, chỉ chỉ bên dưới ngoài cửa sổ nói: “Đây, không phải ở kia sao.”

Bên bồn hoa ở bên dưới, Chung Kỳ một thân áo sơ mi rộng rãi màu trắng cổ chữ V, lộ ra áo lót viền hoa gợi cảm, một đôi chân nhỏ đều đặn nhắn bóng lộ ra trong gió lạnh, Kỷ Y Bắc một thân quần áo cảnh phục phẳng phiu, đứng ở đối diện.

Hạ Nam Chi và Lục Tiềm sóng vai đứng ở bên cửa sổ nhìn chăm chú vào hai người tựa như xem cảnh náo nhiệt.

“Cô gái đang nổi trong giới giải trí và đội trưởng đội hình sự mập mờ ám muội?” Lòng mày Lục Tiềm dương dương tự đắc, cố ý ngân dài giọng nói với Hạ Nam Chi.

Hạ Nam Chi ôm ngực, trong miệng ngậm que kẹo, má phồng lên, ánh mắt ngả ngón quét ở trên hai người giống như là đang lột quần áo, hừ lạnh một tiếng.

“Tôi nói này.” Khuỷu tay Lục Tiềm dựa vào tay Hạ Nam Chi: “Thế nào hả, gọi tôi một tiếng anh trai, tôi liền xuống dưới giúp cô phá hoại một chút.”

Hạ Nam Chi liếc mắt nhìn anh ta một cái, lại giống như không có việc gì mà nhìn hai người ở dưới lầu: “Không phải đã nói là câm miệng rồi sao?”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Lục Tiềm nhìn xung quanh trước sau, lẩm bẩm nói: “Lại không có ai, sợ cái gì.”

Ngậm miệng không nhắc đến nhưng thực ra buổi tối ngày hôm qua anh đã đem chuyện ấy đều nói cho Kỷ Y Bắc rồi.

Dừng một chút, anh ta nói tiếp: “Đừng lo lắng Nam Nam, lão Kỷ nhìn anh ấy không đứng đắn nhưng thực ra định lực rất mạnh đấy, cũng không dễ dàng bị Chung Kỳ bắt đi như thế đi?”

Hạ Nam Chi tròn mắt kinh khinh: “Vậy cũng chưa chắc chắn đâu.”

“Cô phải tin tưởng anh cô.” Lục Tiềm nói: “Chẳng qua nói đến, hai người này lúc nào thì quen nhau đấy, nhìn có vẻ rất quen thuộc.”

Bên bồn hoa, ánh mặt trời phủ ở trên người Kỷ Y Bắc, trong tay anh cầm một cái túi trong suốt, bên trong đoán chừng là đồ vật vừa mới điều tra về, cho dù phía trước có hàng nghìn fan của ‘tình nhân trong mộng quốc dân’ đang đứng, cũng treo lên nụ cười giải quyết việc chung, hoàn toàn thu hồi lại vẻ mặt bình thường không phối hợp kia.

Bộ dáng nghiêm chỉnh như nam thẳng kiên cường.

Hạ Nam Chi rút kẹo que ra, đầu lưỡi chạm vào răng hàm sau, nhẹ giọng hừ cười: “Bạn gái cũ, có thể không quen sao?”

“...”

Hóa ra định lực rất mạnh của Kỷ Y Bắc trong miệng anh không biết lúc nào lại ngã ở trong tay của Chung Kỳ rồi?

Lục Tiềm ho nhẹ một tiếng, làm điệu xấu hổ: “Nếu cô đã thích thì đi theo đuổi đi, hai người lại cũng không phải là anh em ruột, cũng không có quan hệ huyết thống, có gì mà phải băn khoăn chứ?”

“Không phải vì cái này.”

Làm sao có thể vì loại nguyên nhân này được.

Có lẽ là vì trời sinh tính tình lạnh nhạt, Hạ Nam Chi vô cùng rõ ràng tình cảm của bản thân đối với Kỷ Y Bắc, đó là một loại rung động sẽ không xuất hiện ở trên người của bất kỳ người đàn ông nào khác.

Hạ Nam Chi đối với Kỷ Y Bắc, liền giống như con thiêu thân(*) và ngọn lửa.

Cô giống như là thân ở nơi góc u tối của con thiêu thân kia, nhưng lại không khuất phục sa đọa và hắc ám, vì thế mà liều mình vỗ cánh bay lượn, mạo hiểm đến tan xương nát thịt cũng muốn xông về phía ánh sáng.

Nhưng dù sao so với con thiêu thân thì đại não của cô lại phát triển hơn, khi đi theo nội tâm của bản thân để theo đuổi hy vọng và ám áp, thì không thể không suy xét ngọn lửa kia có nguyện ý tiếp nhận con thiêu thân này hay không.

(*) Con thiêu thân là con hay bu kín ở các bóng đèn ngoài đường, và bóng điện trong nhà.

Thật sự sẽ có người hy vọng cuộc sống vốn có của bản thân là hướng về phía trước tiến vào một người cô độc lạnh lùng sao?

Đối với hướng tới của ngọn lửa kia, Hạ Nam Chi không chế không được bản thân rời ra Kỷ Y Bắc, chỉ có thể dùng hết sức không để bản thân quấy rầy cuộc sống của anh.

Lục Tiềm: “Vậy thì vì cái gì?”

Ngón tay của Hạ Nam Chi giờ lên gõ cửa sổ vài cái, không mở miệng nữa, bỗng nhiên xoay người đi hướng đến cầu thang.

“Đi làm gì đấy?” Lục Tiềm ở đằng sau hét.

Hạ Nam Chi giờ tay cao vẫy vẫy: “Đi phá hoại đấy.”

Cho dù không phải là cô, cũng không thể là Chung Kỳ.

Lúc cô còn đang hết sức thông dong xuống lầu.

Sau một lúc nói chuyện thì Chung Kỳ cũng đã nói đến mục đích cuối cùng của cô ta: “Y Bắc, tối nay anh có rảnh không?”

Kỷ Y Bắc sửng sốt, nhìn rõ mặt của Chung Kỳ dưới ánh mặt trời, sau đó tay gãi gãi đầu, có chút không biết nên phản ứng như thế nào, thế là ăn ngay nói thật: “Gần đây có một vụ án, đoán chừng không có thời gian.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

“Mọi người bận như vậy hả, cũng khó trách, trách nhiệm to lớn mà, vậy lần sau anh rảnh chúng ta lại cùng nhau ăn cơm đi.” Chung Kỳ tương đối là người am hiểu nói.

“Kỷ đội.”

Hạ Nam Chi đẩy cửa đi ra, đi đến trước mặt Kỷ Y Bắc.

“Buổi tối chúng ta đi đâu ăn cơm đây?”

Kỷ Y Bắc: ...

Chung Kỳ: ...

Kỷ Y Bắc nhú mày, trong nháy mắt đại não như chết máy, Hạ Nam Chi hỏi rất tự nhiên, làm cho anh thậm chí cũng không có hoài nghi lời cô nói là thật hay giả, mà là thật sự nghĩ đến bản thân lúc nào cùng cô hẹn đi ăn cơm.

“A tiền bối, cô cũng ở đây à?” Hạ Nam Chi giả bộ vừa mới phát hiện ra Chung Kỳ, nghiêm túc mà chào hỏi.

Hai cô gái có tâm tư nhạy cảm đương nhiên hiểu rõ tâm tư của đối phương.

Chung Kỳ thản nhiên ‘ừ’ một tiếng, giống như là không nghe thấy câu nói

kia của cô, lại nói với Kỷ Y Bắc: “Chờ vụ án của anh kết thúc rồi em lại đến tìm anh.”

Nói xong cô ta xoay người, còn không quên mà liếc mắt lườm Hạ Nam Chi một cái.

Hạ Nam Chi híp mắt, thông dong mà nhận lấy cái lườm kia.

Chờ cô ta đi rồi, Kỷ Y Bắc mới nhớ ra quả thực bản thân không có hẹn Hạ Nam Chi ăn cơm tối gì đó.

“Này, em nói với anh là muốn ăn cơm cùng nhau lúc nào thế?”

Hạ Nam Chi xua tay, vô cùng tùy ý nói: “Ồ, em nhớ nhầm rồi, đi nhé.”

Kỷ Y Bắc co rút khóe miệng, nhìn bóng lưng cực kỳ tiêu sái của cô.

Lại nghĩ đến tối qua Lục Tiềm nói với anh ‘Nam Nam thích anh, chính là kiểu thích giữa nam và nữ kia’.

Con mẹ nó.

Kỷ Y Bắc bực bội đá gạch vụn ở bên bồn hoa, tầm mắt lại nhìn về Hạ Nam Chi ở trên cầu thang, giờ tay liền muốn đập vỡ đồ vật ở trong tay, nhưng vừa nhìn thấy là đồ vật mới lấy ra từ trong nhà của Hà Chí Cương, kịp thời dừng lại.

Trò đùa khôn nạn!

Cửa sổ lầu hai, Lục Tiềm sờ sờ cằm, chẹp chẹp miệng, nhiệt tình mà xem kịch.

Yo.

Lần diễn này giống như là chàng có tình thiếp có ý đây nha.

_____

-----oOo-----

Chương 18: Tự tay phá hủy

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

“Kỷ đội, mẹ của Hà Yểu đã đến rồi.” Dư Hiểu Dao đang muốn đi tìm Kỷ Y Bắc thì đúng lúc ở chỗ ngoặt gặp phải anh, vẻ mặt có chút khác thường.

Lúc Dư Hiểu Dao học đại học môn tâm lý tội phạm luôn luôn được điểm tối đa, tuy rằng lúc này không phải dùng đến tâm lý tội phạm, nhưng vẫn nhạy cảm nhận ra được Kỷ Y Bắc không bình thường.

Cô hạ giọng: “Đội trưởng, anh không thoải mái sao?”

“Ừm? Ồ, không sao.” Kỷ Y Bắc tùy ý xua tay, áp xuống đáy lòng bị trêu chọc đến ngứa ngáy: “Vừa rồi gặp được một tên khốn nạn... Mẹ cô ấy ở đâu?”

“Ở phòng làm việc.”

Kỷ Y Bắc tăng tốc bước chân, đẩy cửa văn phòng ra.

Mẹ Hà đang ngồi ở trước bàn làm việc của anh, lưng đối diện với anh, người hơi hơi cúi, giống như ngồi trên đồng lửa mà ngồi ở đây, tóc mềm mại buộc kiểu đuôi ngựa, trên cổ có vài sợi tóc rối bù, xen lẫn mấy sợi tóc trắng.

Kỷ Y Bắc im lặng thở dài, một người mẹ, trái tim tan nát vì con gái mất tích, bây giờ lại phải nói với bà về chuyện con gái của bà với người chồng trước có khả năng tồn tại một tình cảm biến thái nào đó.

“Cảnh sát Kỹ! Cậu đến rồi, có manh mối về Yếu Yếu của chúng tôi rồi sao?”

Mẹ Hà nghe thấy đằng sau có tiếng động, giống như người chết đuối bắt được cọng rơm cuối cùng.

“Ừ, bà đừng quá kích động, trước mắt có thể cơ bản phán đoán là Hà Yếu không có nguy hiểm, cũng không có bị thương nghiêm trọng gì.”

“Cái gì mà không có bị thương nghiêm trọng! Cậu nói là Yếu Yếu bị thương rồi sao! Bị thương ở chỗ nào?” Mẹ Hà vừa nghe thấy chữ ‘bị thương’, ‘nguy hiểm’ toàn thân liền căng thẳng, đọc rõ từng chữ.

Kỷ Y Bắc vỗ trán, vẫn rất kiên nhẫn giải thích nói: “Không phải, trước mắt không thể xác định có bị thương hay không, nhưng theo kết quả kiểm tra mà chúng tôi đi quán cà phê để xem, ít nhất Hà Yếu không bị thương nặng, cô bé là một đứa trẻ thông minh, biết làm thế nào để bảo vệ bản thân.”

Một học sinh cấp ba, có thể bình tĩnh đến sau khi bị bắt cóc, ngày thứ tư mới gửi một tin nhắn xin giúp đỡ, rồi sau đó sau 24 giờ lại mới gửi tin nhắn thứ hai, đã không thể tưởng tượng được rồi.

“Chẳng qua, vụ bắt cóc này không phải là vụ bắt cóc bình thường, từ bọn bắt cóc không có vợ vét tài sản, dọa dẫm bà cũng có thể biết, bọn họ có một loại mục đích nào đó không phù hợp với bình thường không thể nói cho người khác biết, hai lần gửi tin nhắn tín hiệu đều xuất hiện ở khu vực tiêu thụ cao.”

Kỷ Y Bắc chỉ là nhắc đến một chút mà thôi, chứ không có trực tiếp nói thẳng ra hoài nghi của mình.

Ví dụ như nói, đó là một nơi chuyên cung cấp đồ ăn cho một đám người tầng lớp cao có tính tiêu khiển ‘tổ chức giao dịch’

Mà Hà Yếu vì nguyên nhân đặc biệt nào đó mà bị bắt vào cái tổ chức kia, cũng rất có khả năng với Hà Chí Cương có quan hệ.

“Ngoài ra trong quá trình điều tra chúng tôi còn phát hiện một điểm đáng ngờ.” Kỷ Y Bắc dừng lại một chút, quan sát biểu cảm của mẹ Hà: “Bà thật sự không biết Hà Chí Cương ở nơi nào sao?”

Trong nháy mắt mẹ Hà mở to mắt, ở tại chỗ sửng sốt vài giây, mới cứng nhắc mà lắc đầu.

“Chúng tôi phát hiện xe của Hà Chí Cương mặc dù dừng ở ga ra sân bay, cũng đã mua vé máy bay ngày hôm đó, nhưng lại không lên máy bay, rất có khả năng là chạy trốn rồi, không thể không hoài nghi ông ta với vụ án của Hà Yếu có liên quan.”

Hồ hấp của mẹ Hà bỗng chốc dồn dập, bộ dáng luống cuống tay chân, nhưng cũng không phủ nhận suy đoán này.

Kỷ Y Bắc nhìn ở trong mắt, vẻ mặt không chút thay đổi mà lật xem hồ sơ vụ án, mở miệng cân nhắc: “Lần trước bà nói quan hệ cha con của Hà Yếu và Hà Chí Cương không tệ, đúng rồi, trừ lần đó ra, bà có hay không phát hiện quan hệ của hai người có gì đó không bình thường không?”

“Cái gì...” Tay mẹ Hà run rẩy cầm cốc lên uống một ngụm nước, cơ hồ muốn đem nước ở trong đồ ra ngoài: “Là, là quan hệ gì?”

Kỷ Y Bắc nghiêm mặt: “Có phải bà biết cái gì đó hay không?”

Mẹ Hà không lên tiếng.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

“Điều này đối với phá án rất nghiêm trọng, bà biết cái gì đều nói cho chúng tôi mới có thể nhanh chóng cứu Hà Yếu ra.”

Mẹ Hà chậm rãi nâng mắt lên, ánh mắt không có phương hướng, dừng lại một lúc mới mở miệng.

Âm thanh giống như là từ trong con ngõ nhỏ hẹp tối đen truyền ra.

“Tôi với ông ta ly hôn không chỉ là vì ông ta đánh tôi. Kết hôn nhiều năm như vậy đánh tôi, tôi cũng nhịn rồi... Cuối cùng khiến tôi kiên quyết ly hôn là vì tôi phát hiện, phát hiện ông ta... muốn đổi với Yếu Yếu làm loại chuyện đó, còn may là tôi phát hiện kịp thời... Còn may là tôi phát hiện kịp thời...”

Nói được mấy câu, mẹ Hà đã khóc không thành tiếng, đào ra vết sẹo kết vảy nhiều năm như vậy thật không dễ dàng, lại một lần nữa chảy máu.

Kỷ Y Bắc và Dư Hiểu Dao liếc nhau.

Điều này với kết quả điều tra của bọn họ không giống nhau!

Dư Hiểu Dao đứng ở một bên: “Nếu đã như vậy, vì sao bà vẫn đồng ý để Hà Yếu thường xuyên đi tìm cha cô bé?”

“Hà Chí Cương đã từng đọc sách, có văn hóa, Yếu Yếu thích chơi cùng cha nó. Với lại sau đó cha con bé cũng không có, không có lại làm cái loại chuyện kia nữa, tôi có hỏi qua Yếu Yếu rồi.”

Nói đến đây, cũng đều hiểu rồi. Hai cha con lừa gạt vợ trước và mẹ việc xảy ra quan hệ trái ngược luân lý.

Kỷ Y Bắc vẫy vẫy tay với Dư Hiểu Dao, vỗ vỗ bức ảnh chụp vừa mới được sao chép từ trong máy tính của Hà Chí Cương: “Cô đến nói đi”

Dư Hiểu Dao: ...

Bước chân cô nặng nề kéo dài, oán hận mà liếc mắt trừng Kỷ Y Bắc một cái, sau đó liền cắn giận mà ngồi lên ‘ngai vàng’ của đội trưởng đội hình sự.

Chuỗi hoạt động tâm lý này được hoàn thành trong vài giây, Dư Hiểu Dao mở máy tính ra, trầm ngâm một lúc, nhanh chóng áp chế cơn giận trong lòng.

“Kể tiếp chuyện này có thể bà rất khó tiếp nhận.” Cuối cùng Dư Hiểu Dao

chọn dùng thuật ngữ chuyên ngành tương đối không thuận miệng để nói ra sự thật mà bà ấy khó có thể chấp nhận này: “Hà Yếu và Hà Chí Cương tồn tại một mối quan hệ yêu đương.”

“Cái gì... Quan hệ?”

Mẹ Hà phút chốc nhướn lông mày lên, âm lượng đột nhiên nâng cao, mặt bỗng chốc đỏ lên, giống như là Dư Hiểu Dao lại nói lại một lần nữa liền đem bà ấy xé ra.

Dư Hiểu Dao click mở folder, chọn ra tấm ảnh chụp tương đối ‘bảo thủ’, xoay máy tính qua, màn hình máy tính đối diện với tầm mắt của mẹ Hà.

“Đây là chúng tôi phát hiện ở trong máy tính của Hà Chí Cương.”

Kỷ Y Bắc đi ra khỏi văn phòng, lúc đóng cửa từ trong giữa khe cửa lọt ra âm thanh sắc nhọn của mẹ Hà: “Không thể nào! Đây... Làm sao có thể!”

Bước chân của anh dừng lại một chút, quay đầu lại nhìn một cái, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng.

Những loại chuyện như này giao cho một mình Dư Hiểu Dao tương đối thỏa đáng.

Kỷ Y Bắc dựa lên tường, lấy ra một bao thuốc lá, ngón trỏ đẩy ra xe xe điều thuốc rồi bỏ vào miệng, đột nhiên lại thấy mình đang ở khu vực cấm hút thuốc, buông lỏng chiếc bật lửa ở trong tay ra, chỉ nhẹ nhàng cắn thuốc ở trong miệng nếm hương vị.

“Kỷ đội, Chu đội ở đội phòng chống ma túy huyện bên cạnh đến rồi.” Chu Đông Hâm đi theo sau một hình cảnh nghênh ngang đi đến.

Chu Đông Hâm vừa nhìn thấy Kỷ Y Bắc liền ôm lấy cổ anh đánh một quyền: “Yo, Kỷ đội, dám hút thuốc ở khu vực cấm hút thuốc.”

Hai người là bạn đại học, còn ở cùng một kí túc xá, cho đến nay quan hệ vẫn rất tốt, chẳng qua sau này lại phân đến khu vực quản lý khác nhau nên

mới ít liên lạc, nhưng tình cảm bốn năm đại học cãi nhau ầm ỹ vẫn không thay đổi.

Chu Đông Hâm rất cường tráng, bởi vì thường xuyên đi ra ngoài làm việc nên làn da phơi nắng đến ngăm đen, nhìn liền thấy một khuôn mặt có tướng mạo hung ác, nhưng lúc cười lên lại có hai cái má lúm đồng tiền, chẳng ra cái gì cả.

Kỷ Y Bắc cũng đánh lại một quyền, cười mắng: “Bốn năm học đánh nhau kịch liệt cậu thắng nổi tôi sao hả, vừa lên liền đánh... Ày, hôm nay cậu đến huyện bọn tôi làm gì?”

“Đến tìm cậu đây, trong tay các cậu có một vụ án bắt cóc.” Chu Đông Hâm nghiêm nghị: “Vụ án bắt cóc đó có thể là đội buôn bán ma túy mà trước kia bọn tôi theo dõi, đến để nói chút tình huống cho các cậu.”

Kỷ Y Bắc sừng sốt.

“Trước tiên nói tình huống bên kia của các cậu đi.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Chu Đông Hâm: “Đây không phải là một đội buôn bán ma túy bình thường, nước ở trong này rất sâu, chúng tôi cử mấy người đi nằm vùng đều bị bại lộ hoặc hy sinh, trước mắt có được một chút tin tức, chính là bối cảnh và lai lịch của đội buôn bán ma túy này rất lớn, giao dịch bất hợp pháp ở trong tay không chỉ giới hạn ở buôn bán ma túy, còn có quân, hỏa lực, buôn bán, mại dâm, vv..., ngày 11 tháng 5 năm ngoái chúng tôi căn cứ theo báo cáo của người cung cấp thông tin cuối cùng giết được một người mà bọn chúng trở tay không kịp, bắt được một tiểu lâu la*, trước mắt đây chính là thông tin mà thành viên của tổ chức thu được.”

*tiểu lâu la: Chỉ những người chạy vật hay đi theo kẻ ác.

Kỷ Y Bắc tiếp nhận hồ sơ, nhìn kỹ bức ảnh chụp ở trên văn kiện và vài thông tin cơ bản.

“Đây không phải là ảnh chụp của nhân viên cấp trên của tổ chức sao?” Kỳ Y Bắc vừa nhìn vừa hỏi.

“Đương nhiên, kỷ luật bên trong tổ chức này rất nghiêm khắc, người mà chúng tôi bắt được kia căn bản chưa từng gặp qua cấp trên, ngay cả một chút thông tin cũng không biết, đây chỉ là mấy người bình thường thay bọn họ ra mặt làm việc, cũng chính là cấp trên tầng một của tiểu lâu la kia thôi.”

Kỳ Y Bắc gật gật đầu, tiếp tục lật.

Đột nhiên, ánh mắt dừng lại, khóa ở trên góc phải của người đàn ông.

Người trong ảnh chụp nghiêm túc, đeo một cặp kính gọng đen, trên cổ có một cái khăn quàng cổ màu xám đậm.

“Người này sao lại không có thông tin cụ thể?”

Chu Đông Hâm thò đầu qua nhìn, ‘ồ’ lên một tiếng: “Chỉ có ảnh chụp được xác nhận thôi, nói là chụp qua mặt, nhưng người này giống như hoàn toàn không phải là thành viên của tổ chức, không có lộ ra tên họ thật, lúc đó chỉ nghe nó được người khác gọi ông ta một chữ ‘Hà’.”

Hà.

Hà Chí Cương.

“Đội trưởng!” Dư Hiểu Dao hô lên một tiếng đẩy cửa đi vào, cau mày, ánh mắt hơi phóng đại.

—

Cũng cùng lúc đó, hình sự còn đang ở trong nhà Hà Chí Cương tiến hành thêm một bước điều tra cũng có tiến triển mới.

Một thực tập sinh mới vừa tốt nghiệp từ trường đại học cảnh sát chưa lâu đột nhiên mắc tiểu, tiểu khu lại không có nhà vệ sinh công cộng, nghĩ chắc là không có vấn đề bèn chuồn vào nhà vệ sinh của nhà Hà Chí Cương để đi

vệ sinh.

“A!”

Thực tập sinh lại là một cô gái, lại không có nhiều kinh nghiệm, đột nhiên hét lên một tiếng làm cho hình cảnh ở phòng bên cạnh đều qua lại đây.

“Tiểu Triệu, làm sao vậy?”

Tiểu Triệu che miệng, sợ hãi mà nhìn về phía sau, chỉ chỉ vào ống thoát nước ở dưới bồn nước.

Xuôi theo lõm gạch men sứ của bồn nước chảy xuôi đến bên chân cô ấy.

“Tôn Kiêm! Mau đến đây!” Có một hình cảnh có vài năm kinh nghiệm vững vàng mà thò đầu ra ngoài hét.

Tôn Kiêm đẩy đám người ra đi vào trong, ngồi xổm xuống bên cạnh ống thoát nước lấy mẫu, kiểm tra, vài giây sau nói: “Rất có thể là máu, tôi lấy lên xe đi kiểm nghiệm.”

“Vừa rồi có kiểm tra phòng vệ sinh rồi, không phát hiện ra manh mối rõ ràng như vậy.”

Tổ trưởng phụ trách đội ngũ hỏi: “Tiểu Triệu, sao lại thế này?”

Lúc này Tiểu Triệu mới từ trong khiếp sợ tỉnh lại, quay đầu nhìn bồn cầu, nói: “Ban nãy tôi muốn đến để đi WC, sau đó, sau đó tôi xả một nước, phát hiện nước ở bên dưới đi rất chậm... Tôi vừa quay đầu, liền phát hiện chỗ ống thoát nước đó bắt đầu phun nước...”

Tổ trưởng vẫy tay, phát mệnh lệnh: “Hai người đến đây, đem nắp bồn cầu gỡ ra.”

Qua một lúc sau, có kết quả kiểm nghiệm, nắp bồn cầu cũng được gỡ ra.

Nước phun ra từ trong ống thoát nước thật sự là máu, chẳng qua là bị pha

loãng mà thôi, hơn nữa còn có chứa thành phần thuốc thông bồn cầu.

Mà theo dưới đường ống nước tắc nghẽn với trong đường ống bồn cầu cũng phát hiện vật tắc nghẽn.

Đội trưởng đeo bao tay lên đẩy ra vật tắc nghẽn tỏa ra mùi tanh hôi, trầm mặc một lúc lâu, nói: “Bồn cầu và ống thoát nước của nhà trọ dùng chính là cùng một đường cống thoát nước, cho nên bồn cầu tắc nghẽn sẽ tràn lại về đến ống thoát nước.”

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót.

Điện thoại của Kỷ Y Bắc đúng lúc vang lên, anh giơ tay chỉ điện thoại, Dư Hiểu Dao đành phải đem lời ghen ở trong cổ nuốt vào trong bụng lần nữa.

“Alô?”

Kỷ Y Bắc nghe báo cáo ở trong điện thoại, sắc mặt càng ngày càng trầm.

Chờ đến lúc anh ngắt điện thoại, còn chưa nói chuyện, Dư Hiểu Dao liền không chờ đợi được mà há mồm: “Đội trưởng, mẹ Hà vừa nãy nói Hà Chí Cương không phải là mất tích, là...”

Kỷ Y Bắc xiết chặt điện thoại, nói tiếp lời cô ấy vừa nói một nửa: “Là chết rồi.”

Dư Hiểu Dao sững sờ: “Anh làm sao biết?”

“Đội điều tra đã tìm được chứng cứ rồi.” Anh giơ điện thoại: “Từ vật tắc nghẽn trong ống thoát nước của bồn cầu phát hiện có một đôi tay bị cắt thành hai nửa.”

-----oOo-----

Chương 19: Cuồng Phong

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

Trên đường Kỷ Y Bắc chạy đến nhà của Hà Chí Cương, đã nghe Dư Hiểu Dao nói kết quả giải thích cơ bản vừa rồi thăm vấn mẹ Hà.

Bà ấy thừa nhận là bà đã giết Hà Chí Cương.

Kỷ Y Bắc thật sự không thể tưởng tượng nổi một người phụ nữ trung niên nhìn qua cũng không có mấy cân thịt, làm sao có thể cẩn thận, kiên nhẫn đem cắt chia từng bộ phận thi thể của Hà Chí Cương, thủ đoạn tàn nhẫn, khó có thể tưởng tượng.

Những vụ án cắt thi thể bình thường bị phát hiện nhiều lần là bởi vì những mảnh thi thể bị bọn họ bỏ ở ruộng hoang nên bị phát hiện, mà lần này hoàn toàn đem một người còn sống cắt thành xương trắng, ở trong vài giờ tan thành tro bụi.

Thật giống như là chưa từng tồn tại trên đời này.

Theo nội dung mà bà ấy thú nhận, buổi chiều ngày hôm đó Hà Yếu đột nhiên nói cho bà Hà Chí Cương suýt nữa dẫm đổ gian dâm cô, thật vất vả vùng vẫy mới có thể an toàn về nhà.

Đương nhiên, từ hiện tại xem ra, đó chỉ là Hà Yếu lừa bà thôi.

Mẹ Hà bị phần nộ làm choáng váng đầu óc, buổi tối ngày hôm đó liền từ cầu thang bộ bị ngừng điện lên đi lên tầng 15, dùng chìa khóa mà Hà Yếu đưa cho bà mở cửa phòng, bởi vì Hà Chí Cương cũng không có cảnh giác bà nên nhân cơ hội này bà không tốn công mà một dao giết chết Hà Chí Cương.

Nhìn thấy máu tươi đầm đìa, dựa vào một hơi thở cuối cùng Hà Chí Cương ở trên mặt đất giãy dụa, mẹ Hà lúc này mới thoáng khôi phục lại lý trí, bắt đầu nghĩ xử lý khối thi thể này như thế nào.

Cuối cùng bà lựa chọn chặt xác, đồng thời lợi dụng bồn cầu đem một ít bộ phận thịt có vẻ nhỏ đều nhét vào trong cống thoát nước, mà một ít xương cốt còn thừa lại và đầu người hơi khó xử lý lại được bà đem ra ngoài.

Trốn tránh các loại camera, đi đường tắt đến một lò sát sinh ở vùng ngoại thành, đem những bộ xương cốt đó ném vào trong lò sát sinh, lúc này đột nhiên có một con chó đại hướng bà sửa một trận, bà đem đầu người ở trong túi ném cho nó, chờ đến sau khi bị nó cắn đến mặt hoàn toàn thay đổi rồi mới lại đem xương ném vào trong.

Làm xong những chuyện đó, bà mới dọn dẹp một chút rồi trở về nhà Hà Chí Cương lại lần nữa xử lý hiện trường xảy ra vụ án.

Chờ khi bà làm xong hết tất cả mới rời khỏi tiểu khu, thì trời đã tờ mờ sáng rồi.

Kỷ Y Bắc nghe xong, bình tĩnh hỏi: “Mẹ Hà chỉ có bằng cấp tiểu học, hơn nữa nhìn chính là một người phụ nữ bình thường, cô cảm thấy bà ấy có khả năng lên kế hoạch giết người hoàn mỹ như vậy sao?”

“Lúc đó tôi cũng có hoài nghi này”. Dư Hiểu Dao trả lời: “Bà ấy quanh co nửa ngày, mới nói ra thực ra là sau khi xảy ra chuyện bà ấy gọi điện cho Hà Yếu hỏi bà nên làm thế nào, những điều này đều là Hà Yếu nói cho bà ấy”

“Cái gì!”

Nháy mắt Kỷ Y Bắc cảm thấy sau lưng một trận lạnh người.

Dư Hiểu Dao vỗ vỗ vai anh, giống như trấn an nói: “Cũng miễn cưỡng được nói là quá khứ, bà ấy nói Hà Yếu vẫn luôn thích xem phim trinh thám, đây cũng là một chút thủ pháp nhìn thấy ở trong đó”

Kỷ Y Bắc tái mặt, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ xe, rũ mắt xuống, không

biết suy nghĩ cái gì.

Lúc này Chu Đông Hâm, người bị một cuộc điện thoại của cục cảnh sát gọi lên, đang tự lực cánh sinh tìm được Thư Khắc, người phụ trách vụ án bắt cóc này hỏi thăm tình huống.

Ai ngờ cũng bị một cuộc gọi điện thoại đoạt mạng khẩn cấp dọa đến hoảng sợ mà nhảy lên ba thước.

Đã đi vào nơi ở của đội buôn bán ma túy lớn nhất!

Chu Đông Hâm ngay cả chào hỏi còn chưa lên tiếng, vừa ngắt điện thoại liền xông ra khỏi phòng làm việc, lưu lại Thư Khắc với vẻ mặt mơ hồ.

Thư Khắc nhìn đội trưởng đội ma túy đến không thấy bóng đi không thấy dấu kia biến mất ở khung cửa, qua ba giây, đột nhiên Chu Đông Hâm lại hùng hục quay trở lại, thò đầu vào trong.

“Này, cậu kia, gọi điện thoại cho đội trưởng của mấy người yêu cầu tiếp viện đi! Địa chỉ tôi sẽ gửi cậu ta!”

Dứt lời, anh ta lại nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Đợi cho đến khi Chu Đông Hâm vọt đến cửa sở cảnh sát, mới hoảng hốt nhớ ra hôm nay lúc đến đây là đi nhờ xe của đồng nghiệp đến!

Anh ta đang do dự ở ven đường gọi xe taxi hay là trở lại tìm người mượn chìa khóa xe cảnh sát, liền nhìn thấy một cô gái mặc cảnh phục ở đường đối diện đang đi đến.

Trong tay còn mang theo hơn mười cốc trà sữa.

“Này!”. Chu Đông Hâm hướng cô hét, giơ tay cao vẫy vẫy.

Hạ Nam Chi sững sốt, xuyên qua đường đi qua, kỳ quái mà nhìn người đàn ông có làn da ngăm đen: “Anh gọi tôi?”

“Cô là người trong đội của Kỷ Y Bắc à?”

Hạ Nam Chi chưa phản ứng lại, theo bản năng mà gật đầu.

Còn không đợi cô phản ứng lại để giải thích, liền bị Chu Đông Hâm đẩy hướng đi đến ga ra đỗ xe của cảnh sát: “Nhanh lên nhanh lên, cô đưa tôi đi một chỗ, mẹ nó, hai năm cuối cùng cũng lộ ra dấu vết rồi!”

Hạ Nam Chi nhìn trang phục diện ở trên người mình, nháy mắt liền hiểu anh ta đã đem cô trở thành hình cảnh ở dưới tay Kỷ Y Bắc mất rồi.

Cô kéo Chu Đông Hâm, ngón tay chỉ đường bên kia: “Xe của tôi ở kia”

Không hề nghĩ ngợi, Hạ Nam Chi liền vô cùng không kính nghiệp mà vắng mặt.

“Yô, được đấy”. Chu Đông Hâm hướng bên kia liếc nhìn một cái, nhìn thấy một chiếc xe cá nhân màu trắng, tán thưởng nói: “Rất có tinh thần công hiến đấy, được! Đi!”

Lên xe, Chu Đông Hâm nhanh chóng gửi định vị địa chỉ cho Kỷ Y Bắc, lại ngắn gọn mà gửi đi một tin nhắn – “Buôn ma túy”.

Kỹ thuật lái xe của Hạ Nam Chi rất tốt, chẳng qua bình thường không có cơ hội phát huy, lúc này lại vào giữa trưa xe ở trên đường ít, lại là tình huống khẩn cấp như vậy, cô không chút do dự mà tự tin thể hiện tài năng lái xe của mình.

Dẫm chân ga, ở trên đường thành phố tốc độ đã đạt đến số 110km/h.

Theo quán tính Chu Đông Hâm hung hăng mà nện vào trên lưng ghế dựa, nghĩ thầm ‘cô gái này nhìn gầy yếu vậy, không nghĩ đến lái xe lái lại giống như là chạy như điên ở trên thảo nguyên ấy’.

Nghĩ như vậy, anh ta không khỏi nghiêng đầu liếc nhìn Hạ Nam Chi một cái.

Vừa rồi vội vàng sốt ruột nên không có để ý, nữ hình cảnh này thế nhưng là một mỹ nữ toàn diện!

Tay áo cảnh phục bị cuốn lên một tầng, lộ ra đoạn cánh tay trắng nõn mảnh khảnh, dường như không có lỗ chân lông, từ góc độ của anh ta nhìn, cái cổ nhỏ dài, ánh mắt trong suốt sáng sủa, đuôi mắt cong lên một độ cong, một cái đuôi ngựa gọn gàng linh hoạt, tóc mái mềm mại xõa ở trên trán, ẩn ẩn hiện ra vết sẹo nhàn nhạt.

Rất có dịu dàng lại va chạm với thô ráp, làm lòng người chấn động.

Một tay cô cầm tay lái, một tay để ở một bên, nhìn thoáng qua gương chiếu hậu liền lưu loát nhanh chóng vượt xe qua, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, hiện ra ánh sáng nhạt.

“...”

Chu Đông Hâm nuốt nước miếng một cái, hầu kết chuyển động lên xuống, bỗng nhiên có chút dòi không được tầm mắt.

Thật con mẹ nó đẹp!

Vừa xinh vừa ngẫu.

Đẹp hơn gấp trăm lần so với hoa khôi theo đuổi anh ta hai năm lúc còn học đại học cảnh sát kia.

“Đúng rồi, giúp cảnh sát truy đuổi phạm nhân vượt qua tốc độ chắc là có thể miễn trừ đúng không?”. Hạ Nam Chi rút ra trục bánh xe biến tốc hướng người bên cạnh nhìn một cái, hỏi.

Chu Đông Hâm còn chưa có phản ứng lại, cứ thế mà gật đầu hai cái: “... Cái này đương nhiên có thể”

“Ok”. Hạ Nam Chi nhấn chân ga đến cùng, nháy mắt tốc độ lại nhanh lên hơn mười số.

“Đợi một chút!”. Cuối cùng Chu Đông Hâm phát hiện ra bất thường, giúp cảnh sát truy đuổi phạm nhân?

“Cô không phải cảnh sát sao?”

Hạ Nam Chi dù bận tới mắt mà vẫn ung dung gật đầu, ngoảnh mặt nháy mắt với anh ta nói: “Xem như... Người nhà của cảnh sát vậy?”

“A, người nhà của ai?”

“Kỷ Y Bắc”

Chu Đông Hâm sửng sốt, đột nhiên cảm giận mà bộp một đấm lên đùi: “Tên tiểu tử Kỷ Y Bắc này kết hôn lúc nào đấy!... Hừ, một cô gái tốt như vậy bị tên lưu manh này dụ dỗ đi mất rồi”

Câu nói nhỏ giọng thì thầm phía sau, Hạ Nam Chi không nghe rõ.

Chẳng qua mấy câu phía trước lượng thông tin cũng đủ lớn, cô vừa lái xe vừa nghĩ kĩ thực tế bả não có chút không đủ dùng, qua vài giây sau mới giải thích.

“Không phải là kiểu người nhà đấy, tôi là em gái của anh ấy”

“A, là thế à...”. Chu Đông Hâm ngượng ngùng, nhìn chằm chằm sườn mặt của Hạ Nam Chi, thở ra một hơi.

Vẫn còn cơ hội, vẫn còn cơ hội.

Chờ sau khi Hạ Nam Chi chạy như bay đến địa điểm mà Chu Đông Hâm nói, xung quanh câu lạc bộ đều đã bị xe cảnh sát bao vây hết rồi.

Chu Đông Hâm mở cửa ra, chân dài bước ra lại rút trở lại: “Cái đó... Cô ở đây chờ một lát, đừng chạy loạn đấy!”

Còn không đợi Hạ Nam Chi trả lời, Chu Đông Hâm đã cúi người bước ra cửa xe, nhắc lên dây barrier khom lưng đi vào.

“Chu đội! Ở xung quanh đây chúng tôi đã phong tỏa hết rồi, quần chúng bao vây quanh đây cũng được bí mật sơ tán rồi”

Chu Đông Hâm búng tay một cái, lấy súng ở bên hông ra: “Xác định bọn buôn bán ma túy vẫn còn ở bên trong sao?”

“Xác định, có người cung cấp thông tin của chúng ta ở bên trong, đeo máy nghe trộm vào đi, phó đội đang ở trong xe nghe lén”

Chu Đông Hâm nhìn vào trong xe một cái, người quay về sau vẫy tay, khom lưng tiến vào trong tòa nhà, anh nhanh chóng và nhẹ nhàng bước lên cầu thang, nghiêng người áp sát vào mép cửa, kề tai, nín thở tập trung im lặng.

Tiếp theo anh hướng về đội ngũ mười người ở phía sau làm động tác tay, một đội ngũ phối hợp ăn ý phân bố tốt trận địa.

Chu Đông Hâm linh hoạt cạy cửa ra, xoay người lăn vào trong phòng lại vững vàng nửa quỳ trên mặt đất, hai tay nắm chắc súng.

“Đừng nhúc nhích!”

Hạ Nam Chi ngồi ở trong xe, ngựa ở trên ghế ngồi, hai tay đan vào nhau để ở sau đầu, nhàn nhã mà nửa nằm.

Đột nhiên ánh mắt liếc nhìn mười cốc trà sữa mà vừa nãy vội vàng bị cô để ở ghế sau, lúc này mới nhớ đến.

Cô là đến giúp mọi người mua trà sữa mà.

Hạ Nam Chi nhanh chóng lấy điện thoại ra, không biết lúc nào đã để im lặng rồi, trong nhóm tổ kịch có hai tin nhắn của Lục Tiềm và đại ca camera gửi đến, đều là thúc giục cô làm sao còn chưa trở về.

“...”

Cô nhìn nơi này cách xa cục cảnh sát hơn mấy km rồi.

Có chút xấu hổ.

Sau khi do dự một lát đem chuyện vừa gặp được thời phong lên rồi gửi đi, chỉ là sửa đổi một chút, đem bản thân tích cực phóng xe đưa cảnh sát đến đây đổi thành bị bắt trợ giúp phá án.

Có lẽ tất cả mọi người đều nghe qua chuyện trước kia của Sầm Kính Lộ, lại cứ như vậy mà tin tưởng luôn.

Thậm chí đạo diễn còn dặn cô phải trợ giúp phá án cho tốt, không cần phải vội vàng trở về, hiện quay mấy cảnh không có phân đoạn của cô.

“Người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu được”. Hạ Nam Chi nói một câu, càng thêm yên tâm thoải mái.

Ngó nhìn mấy cảnh sát vây quanh ở bên kia lần trước cô cũng có gặp qua, lần trước khi cùng Kỷ Y Bắc cùng nhau đi đến nhà của Hoàng Nhã Hòa, còn đưa cho bọn họ mỗi người một cốc canh nóng.

Sau khi Hạ Nam Chi xách lên trà sữa vẫn còn ấm ở ghế sau, mở cửa xe đi qua, đối diện với Thư Khắc vừa mới đuổi đến nói.

“Uống trà sữa không?”

Thư Khắc cùng người bên cạnh bị lời nói cắt ngang, quay đầu nhìn thấy Hạ Nam Chi cũng vững vàng mà hoảng sợ: “A, Kỷ đội còn chưa đến, làm sao cô lại ở đây?”

Nói xong cậu ấy đưa tay nhận lấy trà sữa trong tay cô, lại nói cảm ơn.

Tuy rằng bình thường nói cảnh sát phá án không thể tiếp nhận đồ của nhân dân, chẳng qua Thư Khắc coi Hạ Nam Chi xem như là người cùng Kỷ đội có một nửa quan hệ không bình thường, cũng cảm thấy không sao cả.

“Mọi người, uống trà sữa!”

Cậu ta gào to, mọi người ở xung quanh đều xúm lại đây.

Lần truy bắt này thực ra xem như là công việc của đội phòng chống ma túy, chẳng qua là cùng với vụ án bắt cóc mà bọn họ phụ trách va chạm với nhau, hiện trường lại cơ bản mà ổn định xuống, hình cảnh ở bên ngoài cũng không có chuyện gì khẩn cấp.

Hạ Nam Chi híp mắt xuyên qua tòa nhà tối đen như mực nhìn qua một cái.

Chẳng qua cô không biết là, những người thô thiển được cô chia những phần trà sữa kia đang tụ tập thảo luận về cô.

Vụ án lần trước của Sâm Kính Lộ, mới đầu những lời mắng chửi của công chúng kỳ thực làm trong lòng bọn họ cũng không có thoải mái gì, sau đó đột nhiên Hạ Nam Chi lên tiếng, đem tất cả chửi rửa đều chuyển hết lên trên người cô.

Mà Kỷ Y Bắc cũng thúc giục bọn họ nhanh chóng sắp xếp và hoàn thiện hồ sơ vụ án, hầu như là nhắc trước nửa ngày rồi đem vụ án giết người liên hoàn náo động một thời gian, phát ra thông cáo chính thức cuối cùng, cũng là đem Hạ Nam Chi từ trong bạo lực internet cứu ra.

Mặc kệ nói như thế nào, dưới đáy lòng của những người này thực ra đều rất cảm ơn Hạ Nam Chi.

Cũng âm thầm nhận định người ‘vợ của đội trưởng’ này.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team)

Hạ Nam Chi không biết bản thân đã mặc danh kỳ diệu mà ‘thu mua’ được lòng của hơn nửa thành viên đội hình cảnh rồi, chỉ là nhìn kỹ vào bên trong, cho dù không nhìn thấy đồ có giá trị gì.

Cô không nhìn được vào trong hai bước, bỗng nhiên bị một người ở bên cạnh dùng sức đẩy mạnh.

“Như thế nào! Kiểm tra kỹ chưa! Buôn bán đều bị mấy người làm hỏng

rồi!”. Bà chủ của câu lạc bộ lớn tiếng với Hạ Nam Chi.

Hạ Nam Chi bị bà ta đẩy lão đảo lùi về phía sau một bước, đột nhiên truyền đến một cảm giác rất dày và âm áp, đồng thời bên hông cô bị hai tay ôm lấy, dùng chút lực.

“Không sao chứ?”

Kỷ Y Bắc nhanh tay nhanh mắt tiến lên một bước đỡ lấy Hạ Nam Chi đang ngã về phía sau, chờ cô đứng vững, tay đỡ ở eo cô rất nhanh liền buông xuống.

Hạ Nam Chi quay đầu lại.

Nhìn thấy người đàn ông trước mặt cô mày hơi nhíu lại, môi mỏng mím chặt, giữa khoảng cách của hai người thậm chí cô còn cảm nhận được hình dáng của khẩu súng đang chống ở sau lưng cô.

Thật con mẹ nó đẹp trai.

“Không sao”. Hạ Nam Chi lắc đầu, hướng bên cạnh lùi ra một bước.

Kỷ Y Bắc lạnh lùng liếc nhìn người kia một cái, trầm giọng hỏi: “Biết bao che buôn bán ma túy là tội gì không?”

-----oOo-----

Chương 20: Chân tướng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor Yyan

Beta: LinhNhi

“Đứng ở đây đợi, không được động đây.”

Kỷ Y Bắc không hỏi tại sao cô ở chỗ này, đem cô đẩy đến bên cạnh người Dư Hiểu Dao, trên người chỉ có một khẩu súng đi vào trong nhà.

Dư Hiểu Dao nhìn ánh mắt của Hạ Nam Chi, vô cùng hiểu rõ mà vỗ vỗ bả vai của cô, trấn an nói: “Cô đừng lo lắng, hiện giờ cục diện đã được không chế rồi, một đội phòng chống ma túy đã đi vào rồi, yên tâm đi.”

Hạ Nam Chi sửng sốt, nhanh chóng giấu đi những cảm xúc có thể bán đứng chính mình kia.

Dư Hiểu Dao nói không sai, chẳng bao lâu sau Chu Đông Hâm liền xách một người đàn ông đi ra, tay bị còng lại, những người khác theo sau đi ra trên tay cũng bắt lấy một người.

“Hây, kia là ai, em gái của Kỷ đội? Kỷ đội ở trong đây.” Chu Đông Hâm hướng cô nhếch miệng cười, giơ tay lau mồ hôi.

Hạ Nam Chi nghiêng người nhường đường cho bọn họ, nhìn anh ấy hỏi: “Tôi có thể đi vào không?”

“Có thể, không sao. Cô đi vào đi, cô bé của vụ án bắt cóc ở trong đây ấy, đoán chừng là Kỷ đội đang xử lý chuyện của cô bé.”

Dư Hiểu Dao đứng ở một bên vừa nghe thấy liền lấy lại tinh thần: “Cái gì! Hà Yểu cũng ở đây?!”

Dứt lời cô ấy liền chạy vọt vào trong, hai tay Hạ Nam Chi để trong túi, bộ dạng uể oải vuốt cằm nhìn Chu Đông Hâm một cái, không nhanh không chậm mà đi vào theo.

Lúc này Chu Đông Hâm phát hiện cô gái này không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, ngay cả dáng người cũng cao, không có mặc quần đồng phục rộng lớn chỉnh tề, mà là một cái quần bút chì màu xám, phác họa đôi chân cân xứng, cái hông vênh lên.

Dáng người và tướng mạo cực kỳ phù hợp với thẩm mỹ của người phương Đông.

“Người anh em, hỏi chuyện này.” Anh ấy tùy ý bắt lấy một hình cảnh của đội: “Cô gái ấy tên gọi là gì?”

Hình cảnh ngoài cổ ra nhìn thoáng qua, xua xua tay: “Tên là Hạ Nam Chi, còn là một diễn viên đây, bây giờ đang quay phim ở trong cục của chúng tôi, người rất tốt còn đưa trà sữa cho chúng tôi nữa. À đúng rồi, còn là ‘em gái’ của Kỷ đội nữa.”

Hiển nhiên Chu Đông Hâm không có nghe ra câu ‘em gái’ từ trong miệng hình cảnh có chỗ nào kỳ quái.

Chỉ là nhầm lại tên một lần: “Hạ Nam Chi”

Ở bên trong tòa nhà đoán chừng là vừa mới đánh nhau xong, trong không khí tràn ngập mùi bụi, bàn ghế xung quanh cũng rơi gãy mấy cái.

Cửa sổ từ bên hành lang nhỏ hẹp chiếu vào mấy chùm sáng, soi ra lớp bụi nhỏ đang bay trong không khí.

Hạ Nam Chi đi rất chậm, còn chưa đến phòng thì thấy Dư Hiểu Dao tóm Hà Yếu đi ra, trong miệng còn nhét một miếng vải bản không biết từ đâu ra, trên tay cũng vòng còng tay giống như bọn buôn bán ma túy, nói không ra lời, hai tay bị giam cầm.

Phút chốc bước chân dừng lại, ánh mắt cô nhìn Hà Yếu bước qua bên cạnh người mình, lúc này mới đi đến trước phòng, đẩy cửa ra đi vào.

Lúc này, Kỷ Y Bắc đang tay chân luống cuống mà ôm một đứa bé trai khoảng bốn tuổi, vẻ mặt anh có chút xấu hổ, một đôi tay bình thường quen đánh đấm, bắn súng, đột nhiên ôm một thứ mềm mại như thế, thực sự có chút sợ bản thân dùng sai lực.

Mà cậu bé này hoàn toàn không hiểu được tâm tình của Kỷ Y Bắc, càng họa vô đơn chí mà khóc to.

Đem tình huống của Kỷ đội làm đến hết sức xấu hổ.

“Đây là ai vậy?”

Đằng sau, Hạ Nam Chi đột nhiên lên tiếng.

Kỷ Y Bắc quay đầu vừa nhìn thấy cô, liền giống như là nhìn thấy cứu tinh, bước nhanh đi đến bên cạnh cô, một tay đem cậu bé nhét vào trong lòng cô.

“...”

Hạ Nam Chi không hiểu ra sao cả, theo bản năng mà ôm lấy chân của cậu bé, để cho bé ngồi ở trên cánh tay mình.

Kỷ Y Bắc nhẹ nhõm thở dài một hơi: “Thằng nhãi con này là con trai của một trong mấy tên buôn bán ma túy, không có mẹ, cũng vô cùng đáng thương.”

Hạ Nam Chi ôm lấy đứa bé kia nhẹ nhàng lắc lư vài cái, tiếng khóc oa oa vậy mà dừng lại.

Kỷ Y Bắc trợn mắt há hốc mồm: “Yô, em còn có kinh nghiệm này à?”

“Lúc còn học lớp biểu diễn có học qua làm thế nào để bế trẻ con.”

Cả người đứa bé được quần áo quần lấy tròn vo, mở to đôi mắt tròn xoe, bẹp miệng đánh giá hai người xa lạ trước mặt, giống như là một giây sau liền muốn khóc, mở miệng nói ra hai từ không rõ lắm: “Cha.”

“Mẹ em đâu?” Hạ Nam Chi hỏi.

“Mẹ... Không có.”

“Đi thôi, đi ra ngoài trước, những người đó còn phải đi thẩm vấn.” Kỷ Y Bắc tự nhiên mà kéo vai Hạ Nam Chi đi ra ngoài, bỗng nhiên lại vang lên lời nói ngày hôm đó của Lục Tiềm, lại chịu đựng buông xuống.

Hạ Nam Chi không phát giác được hành động tâm lý phức tạp của anh, chỉ

là ôm đứa bé kia đi ra ngoài, đứa bé bốn tuổi đối với cô mà nói thực ra là không nhẹ, đi được một lúc, bỗng nhiên cô hỏi: “Sau khi cha đứa bé đi, đứa bé sẽ được đưa đi chỗ nào?”

“Chắc là viện phúc lợi, hoặc là tìm xem có bạn bè thân thích nào bằng lòng nhận nuôi hay không.”

“Ừ.”

Năm đó cha mẹ Hạ Nam Chi qua đời, cô liền được Kỷ Triết nhận nuôi.

Lúc ấy cha của Hạ Nam Chi là Hạ Anh Lâm và Kỷ Triết đều là đội trưởng, hai người được xem như là bạn chí cốt. Hạ Anh Lâm chết là vì lúc đó ông ấy phát hiện ra manh mối nòng cốt của đội phạm tội, một trận hỏa hoạn kia cũng là chứng cứ rõ ràng có người phóng hỏa, chỉ là thủ phạm phóng hỏa kia mười năm nay lại không có tung tích, trong lòng Kỷ Triết cảm thấy có lỗi với Hạ Anh Lâm, vì thế đem con gái của ông ấy về nhà coi như con gái của mình mà đối đãi.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung)

Trong phòng thẩm vấn.

Hai tay Hà Yếu vòng lại rũ ở trên đùi, mái tóc lộn xộn, mắt thường cũng nhìn ra không bị thương, chỉ là không có tinh thần, đầu cúi xuống nhìn không ra cảm xúc.

Chẳng qua đối với một học sinh cấp ba bị trói mà nói thật ra có chút quá bình tĩnh, Kỷ Y Bắc dựa lưng lên ghế ngồi, đốt điếu thuốc, đôi mắt hơi trầm xuống nhìn Hà Yếu, cũng giống nhau không lên tiếng.

Trong phòng thẩm vấn một mảnh yên lặng.

Trong phòng quan sát bên cạnh, Dư Hiểu Dao cúi người cầm lấy micro: “Kỷ đội?”

Kỷ Y Bắc ‘ừ’ một tiếng, liền chú ý đến cô gái ở đối diện hơi động đậy,

không phải là sợ hãi, chỉ là miễn cưỡng giả vờ giữ bình tĩnh.

“Hà Yếu.” Kỳ Y Bắc phun ra một ngụm khói thuốc, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, xuyên qua làn khói trắng gương mặt cường tráng hiện ra rõ ràng, ánh mắt khóa ở trên mặt cô bé: “Cha của cô, Hà Chí Cương, đã chết rồi.”

Vẻ mặt của cô gái lại không có biến đổi gì lớn, chỉ là trong đôi mắt để lộ ra một chút đau xót, khóe mắt nhanh chóng đỏ lên, qua vài giây sau mới run rẩy mà mở miệng, thở ra một hơi.

“Tôi biết.”

“Biết là ai hại chết không?”

Lúc này cô gái mới ngẩng lên, lần đầu nhìn vào Kỳ Y Bắc, rồi lại lập tức quay đi, không lên tiếng.

“Những ngày này mẹ cô vì chuyện của cô mà lao tâm khổ trí không ít, chẳng qua vừa mới thừa nhận với đội phó của chúng tôi là bà ấy giết Hà Chí Cương rồi. Cô cảm thấy có khả năng là mẹ cô không?”

“...” Hà Yếu ‘xoạt’ ngẩng đầu, lúc này trong mắt phủ đầy sợ hãi, bộ dạng quả thật là một chút cũng không cảm kích, cách một lúc sau mới trả lời: “Quan hệ của mẹ tôi với cha tôi không tốt lắm.”

Lời lẽ ba phải, nhưng lại biểu đạt thái độ của bản thân.

“Ừm, tôi biết, theo như lời mẹ cô nói, là vì Hà Chí Cương có hành động hèn hạ đâm ô cô, đúng không?”

Mặt Hà Yếu đỏ lên, gật đầu giống như bị một sợi dây xích gì kéo lại: “Cha tôi ông ấy... Cảnh sát, anh có thể đem thuốc của anh dập tắt không, tôi ngủi không nổi mùi thuốc.”

Kỳ Y Bắc biết nghe lời mà dập tắt thuốc, lại giả vờ làm ra bộ dáng vô cùng xin lỗi.

Anh tiến sát vào tầm mắt của Hà Yêu: “Người không nổi mùi thuốc? Nhưng không phải cô cũng hút thuốc hay sao?”

“Cái gì...”

Kỷ Y Bắc ném lên trên bàn một phiếu hóa đơn nhỏ của cửa hàng tiện lợi, trong đó có một dòng chính là một bao thuốc con gái: “Cái này là cô mua nhỉ?”

Đột nhiên Hà Yêu sững sốt.

“Tuổi còn nhỏ mà nói dối hết lần này đến lần khác. Nói đi, đem những gì cô biết đều nói hết cho chúng tôi, nói sự thật.”

“Mẹ tôi bà ấy thật sự thừa nhận... Hà Chí Cương là bà ấy giết, giết sao?”

Kỷ Y Bắc gật đầu.

Cả người Hà Yêu giống như là quả bóng bị đâm thủng lỗ nhanh chóng xì xuống, gục đầu, đem ngón tay cắm vào trong mái tóc, đen trắng rõ ràng, cô ấy lảm bảm nói.

“Mẹ tôi là bởi vì tôi... Ngày hôm đó, cha tôi – Hà Chí Cương muốn đổi với tôi... Sau khi về nhà tôi vô cùng sợ hãi liền đem chuyện này nói cho mẹ tôi, tôi lúc đó mới biết nguyên nhân mà hai người ly hôn cũng là vì chuyện này... Sau đó buổi tối lúc tôi đang ngủ mẹ tôi đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói bà ấy giết chết Hà Chí Cương rồi... Tôi thật sự, thật sự không nghĩ đến bà ấy sẽ kích động như vậy, tiếp đó bà ấy hỏi tôi nên làm thế nào... Tôi dùng mấy phương pháp mà tôi xem ở trong phim chỉ cho bà ấy nên làm thế nào, làm thế nào để xử lý thì thế.”

Trong phòng quan sát Dư Hiểu Dao nhìn hình ảnh hiện rõ trên màn hình, hừ lạnh một tiếng: “Cô gái này cũng không tầm thường đâu, mạch suy nghĩ rõ ràng logic hơn mẹ cô bé rất nhiều.”

Lúc buổi chiều phải rất lâu Dư Hiểu Dao mới từ trong miệng mẹ Hà biết rõ

nguyên do của sự việc, còn động một tí là dừng mấy giây không nói chuyện.

Kỷ Y Bắc: “Ồ, cho nên cô và Hà Chí Cương chỉ là quan hệ cha con?”

Hà Yếu hoảng hốt, đột nhiên ở trên ghế ra sức vùng lên giãy dụa, hét một tiếng thảm thiết, liền cách bởi cái bàn rộng 1m8 muốn bổ nhào lên người Kỷ Y Bắc.

Kỷ Y Bắc lạnh lùng liếc nhìn cô ấy một cái, đẩy cô ấy ngồi xuống chỗ ngồi một lần nữa: “Nói thật.”

Hà Yếu ngã xuống ghế trượt về phía sau vài bước, ở trên mặt đất phát ra âm thanh chói tai sắc nhọn, hai mắt đỏ tươi, đột nhiên nổi điên, hung tợn trừng mắt nhìn Kỷ Y Bắc.

Bên tai của Kỷ Y Bắc truyền đến âm thanh của Dư Hiểu Dao ở trong phòng quan sát: “Lão đại, cha mẹ Hà Yếu hai người ly hôn có thể đối với tâm hồn của cô bé tạo thành tổn thương, phản nghịch, mà sau đó lại ở trong việc chung sống với Hà Chí Cương xảy ra loại quan hệ yêu đương đặc biệt này, một mặt cô bé là vì để giữ lại cha, còn một mặt khác lại là thỏa mãn khát vọng nội tâm đối với người khác giới. Từ phản ứng của cô bé nhìn ra được, có thể trong nội tâm của cô bé cũng hy vọng chặt đứt cái loại trạng thái quẩn luyến này, chẳng qua là đối với một người từ nhỏ đã thiếu hụt mối quan hệ với người khác giới thì sẽ tồn tại một loại ý lại khó có thể diễn tả được.”

Kỷ Y Bắc vẻ mặt không thay đổi mà nghe cô nói hết, ngón tay gõ trên mặt bàn, lông mi của Hà Yếu theo đó mà run rẩy theo nhịp gõ của anh.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

“Cô rất thông minh, đem những đồ trong nhà của Hà Chí Cương phản ánh mối quan hệ đặc biệt của hai người đều xử lý hết, nhưng cô lại để lộ.”

Trên mặt của Hà Yếu lóe qua hoảng hốt.

“Đương nhiên chỉ có thể là cô không biết, trong máy tính của Hà Chí Cương có một phần tài liệu mã hóa, bên trong có bức ảnh cô chụp ở trong phòng ngủ, rất rõ ràng, có thể cô không giống với những gì mà cô nói với mẹ là cô bị bắt buộc như vậy.”

Trầm mặc vài giây sau, Hà Yếu thừa nhận rồi, nhe răng cười hỏi: “Vậy anh có biết tôi vì sao lại nguyện ý giúp mẹ tôi xử lý thi thể của Hà Chí Cương không?”

Kỷ Y Bắc không nói, cũng không bị trạng thái tinh thần khủng bố âm u của cô bé dọa đến, giống như nhìn một đứa bé cố tình gây sự mà nhìn cô ấy: “Vì sao?”

“Hà Chí Cương với đám người kia là một nhóm!” Chốc lát âm thanh của Hà Yếu trở nên sắc nhọn.

Kỷ Y Bắc ngoáy ngoáy lỗ tai, nhú mày vì cái âm thanh thật sự sắc nhọn của cô bé, trầm giọng hỏi: “Đám người đó? Là ai?”

Hà Yếu u ám mà cười lên: “Một nhóm chuyên thích bắt các cô gái mười mấy tuổi để cung cấp cho người khác chơi đùa, chẳng qua tôi không biết là ai, chỉ biết có lúc Hà Chí Cương cùng bọn họ qua lại, lúc gọi điện thoại có nghe qua được mấy lần.”

Kỷ Y Bắc ngồi thẳng: “Bắt? Đều là bắt cóc sao?”

“Làm sao có thể! Những bọn kỹ nữ ấy đều là tự nguyện, dù sao thù lao phong phú, chẳng qua là có một người lần trước chết ở trong khách sạn, mấy ả ta đều có ‘kim chủ’ của mình, đột nhiên chết rồi thì chuyện này liên rất phiền phức, làm không tốt sẽ chọc giận ‘kim chủ’.”

“Cho nên bọn họ tìm được cô, để cô thay thế cô gái kia?”

Nói ra bí mật nhiều năm giấu ở trong đáy lòng, Hà Yếu ngược lại thả lỏng, một đôi chân dài giãn ra: “Nghe Hà Chí Cương nói hình như là người kim chủ kia từ chỗ của ông ta nhìn thấy được ảnh chụp của tôi, cho nên kim chủ rất thích tôi.”

Nói đến đây, Hà Yếu ma xui quỷ khiến mà cười một cái.

Tiếp tục nói: “Cái nhóm tổ chức kia đều là dựa vào nhóm ‘kim chủ’ đứng ở sau hậu đài, không dám không đáp ứng. Hà Chí Cương cũng thế, ông ta... Thế mà lại muốn đưa tôi qua đây. Tôi liền lừa mẹ tôi nói ông ta muốn dâm ô tôi, tôi chỉ là muốn để bà bảo vệ tôi, nhưng tôi không nghĩ đến bà ấy sẽ làm ra loại chuyện đó.”

Kỷ Y Bắc ở trên giấy viết bản ghi chép thâm vắn, ngòi bút ở trên giấy dừng lại hai giây.

“Cái người mà cô gọi là ‘Kim chủ’ kia, cô đã gặp qua chưa?”

“Chưa, bọn họ rất cẩn thận. Tôi với mấy người tự nguyện kia không giống nhau.” Lúc nói lời này, vẻ mặt của Hà Yếu kiêu ngạo như con thiên nga đen: “Bọn họ sợ xảy ra sự cố, chỉ có thời điểm mang tôi đi cùng đến mấy nơi cao cấp, tôi mới có thể gửi tin cầu cứu.”

Nói đến chỗ này, Kỷ Y Bắc hiểu rõ mối quan hệ lợi ích ở sau lưng này e rằng giống như một bộ rễ rắc rối mà phức tạp.

Mà lần này tóm được bọn họ, chẳng qua chỉ là tổ chức sống dựa vào ‘kim chủ’ trong miệng Hà Yếu, vẫn chỉ là một bộ phận nhỏ trong đó.

Đúng theo như lời của Chu Đông Hàm nói, nước ở bên trong này rất sâu.

Anh hơi dừng lại, đột nhiên nghe Hà Yếu nói: “Cảnh sát, tôi nói thật rồi nhưng anh cũng không thể đem những thông tin này tiết lộ ra đây, bằng không tôi ra ngoài lại bị bọn họ bắt luôn.”

Kỷ Y Bắc nhướng mày, cười.

“Cô hiểu lầm rồi, cô còn cho rằng cô có thể ra ngoài sao?”

-----oOo-----

Chương 21: Độc thân

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

“...” Hà Yêu nhìn anh.

Kỷ Y Bắc chỉ ngồi một nửa chỗ ngồi, một nửa dựa vào ghế: “Hà Chí Cương, là cô giết?”

Tất cả manh mối được đan thành một cái lưới lớn, không ngừng phác họa ra bộ mặt thật của câu chuyện này, chẳng qua nhìn sơ qua mặc dù đã hoàn chỉnh, nhưng nếu muốn tỉ mỉ để moi ra tình hình cụ thể, thì có thể phát hiện thực ra có mấy cái lỗ nhỏ bị tàn phá đã không thể lấp đầy.

Một người phụ nữ nhìn có vẻ không lịch sự như mẹ Hà này thật sự có thể làm ra chuyện phân hủy thi thể hoàn mỹ như vậy, lại còn kiên trì xa xôi ngàn dặm vác theo hài cốt ném đến tận lò hỏa thiêu ở vùng ngoại ô?

Trong bản ghi chép của camera ghi lại, sau một ngày Hà Yêu mất đồ rồi đi, sáng ngày hôm sau lại trở về, ở lại đến gần tối mới rời đi, đây là vì nguyên nhân gì?

Mà với Hà Chí Cương một người đặt chân vào cái loại tổ chức này, đối mặt với nỗi hoài nghi cùng căm hận của vợ trước thật sự sẽ buông lỏng cảnh giác đến nỗi bị một người phụ nữ một mét sáu mềm yếu đâm chết, đến nỗi bà ấy một chút cũng không bị thương sao?

Kỷ Y Bắc chậm chậm tờ hóa đơn nhỏ kia, trừ một bao thuốc lá phụ nữ, bên dưới vẫn còn có một đồ giống nhau—bột thông công.

—

“Cái gì! Hà Yếu mới là hung thủ?!”

Bên trong phòng quan sát, hôm nay Thư Khắc ở lại cục công an không theo dõi vụ án này, đang kinh ngạc mở to mắt ngồi tại chỗ.

Dư Hiểu Dao xua tay, dáng vẻ như rất đau đầu: “Đừng nhắc nữa, trẻ con bây giờ sao lại như thế này, lúc tôi và Kỷ đội mới đi vào trong nhà của Hà Chí Cương, đều sắp bị dọa phát điên rồi.”

Lúc hai người nhận được tin tức của Chu Đông Hâm thì bọn họ đang ở trong nhà của Hà Chí Cương đã tra đến bằng chứng quan trọng nhất rồi.

“Đây là cái gì?” Hà Yếu giả ngu.

“Ba giờ chiều thứ sáu tuần trước, cô từ trong nhà của Hà Chí Cương đi ra, mười phút sau cô xách theo một cái túi trong cửa hàng tiện lợi đi vào trong thang máy một lần nữa.” Kỷ Y Bắc nhìn huyết sắc trên mặt của cô bé dần dần rút đi: “Ồ, tờ hóa đơn tất nhiên là bị cô ném đi rồi, đây là chúng tôi từ cửa hàng tiện lợi tìm ra đây, nhìn đoạn thời gian của máy theo dõi cũng xác thực là cô đi qua.”

“... Cái này thì có thể chứng minh cái gì?”

Giọng điệu của Hà Yếu hoảng hốt, miễn cưỡng điềm tĩnh lại thân thể đang muốn run rẩy của bản thân.

Kỷ Y Bắc nhìn qua rất nhiều các loại phạm nhân, có người vừa gặp cảnh sát liền bị dọa đến vỡ mật, có người thì mặc dù đến cuối cùng chứng cứ vô cùng chính xác cũng vẫn bình tĩnh như thường, nhưng càng có nhiều người giống như Hà Yếu, cố ra vẻ bình tĩnh.

Kỷ Y Bắc giữu cột một tiếng, xoay xoay cái cổ, nhìn vào mắt Hà Yếu.

“Đem thi thể một người trưởng thành phân hủy đến cái trình độ kia, lượng máu chảy ra chắc là rất nhiều nhỉ.”

Hà Yếu hoảng sợ mà run rẩy.

“Mà trong phòng của Hà Chí Cương lại không có mùi máu tươi nồng nặc, khe hở của gạch men sứ cũng không có vết máu rõ ràng. Rất không may, chúng tôi phát hiện ra hiện trường gây án đầu tiên.”

Hà Chí Cương có tính biến thái kích thích, không chỉ yêu thích thân thể của người trẻ tuổi, mà còn thường xuyên bạo dâm, hòa trộn với tính cách máu tanh, ở sau bức tường trong phòng sách của Hà Chí Cương có một cánh cửa ngấm bí mật.

Đó là nơi để ông ta thỏa mãn nhu cầu tâm lý biến thái của chính mình.

Mà Hà Yếu chính là ở đó sau khi cùng Hà Chí Cương xảy ra quan hệ, thừa dịp lúc ông ta mất cảnh giác, một dao chí mạng.

Trước khi đi Hà Yếu đã sớm biết bản thân hôm nay muốn giết Hà Chí Cương rồi.

Lúc đầu bọn họ cho rằng Hà Chí Cương đang chạy trốn, vậy thì trọng điểm khám xét phòng của ông ta hiển nhiên là không giống với người bị hại, rất dễ lơ là chuyện cánh cửa ngấm kia.

Bên trong cánh cửa ngấm, mùi máu tươi nồng nặc, sàn nhà bị máu ngấm đến nở ra.

“Ái chà, cho nên lời này của cô từ đầu đến cuối có mâu thuẫn rồi.” Kỷ Y Bắc thông dong nói: “Nếu như là mẹ cô giết Hà Chí Cương, bà ấy căn bản không có cơ hội đi vào gian phòng tối kia, hưởng hò, nếu như bà ấy đi vào thật thì còn có thể tin mấy lời nói dối như ‘bị quấy rối, dâm ô’ của cô không? Ở trong phòng tối đấy có cái gì, cô không phải không biết chứ?”

Hà Yếu há mồm, muốn giải thích, nhưng cuối cùng lại không thể.

“Tôi đang nghĩ, dựa theo tâm tư tỉ mỉ thì cô hoàn toàn vượt qua mẹ cô, vậy tại sao cô lại đem chuyện cô giết Hà Chí Cương nói cho mẹ cô thế... Hay là, cô nói với bà ấy chính là vì để bà ấy thay cô nhận tội?”

Một lớp nói dối cuối cùng được tiết lộ, con người của Hà Yếu kịch liệt co lại, đã cam chịu bỏ cuộc rồi, cũng không còn ý nghĩ vì bản thân giải thích nữa.

Cô bé nghiêng răng nghiêng lợi hét: “Tôi hận bà ấy! Tôi hận bà ấy!”

Kỷ Y Bắc nghiêm mặt: “Đúng, bởi vì cô với Hà Chí Cương tồn tại loại quan hệ tình nhân, người đã từng là chồng trước của bà ấy, mà cô lại không thể không bị bà ấy quản thúc, rất dễ tạo thành tâm lý biến thái. Thế nhưng sau đó, Hà Chí Cương vì bản thân mà muốn đem cô đưa cho người gọi là ‘kim chủ’, mẹ cô lại cam chịu vì cô mà ngồi tù!”

Thẩm vấn gần giống nhau, Kỷ Y Bắc đứng dậy, phui phui tàn thuốc ban này rơi ở trên quần.

Lúc đi qua cửa phòng thẩm vấn, đột nhiên anh lại dừng bước, quay đầu lại về mặt phức tạp nhìn Hà Yếu một cái.

“Còn có một chuyện quên nói cho cô, mẹ cô không có ngu như cô nghĩ, sau đó bà ấy còn biết dùng điện thoại của Hà Chí Cương gửi cho trợ lý của ông ta nói muốn đi công tác, đồng thời lái xe của ông ta đến ga ra sân bay, nguy trang hiện trường Hà Chí Cương chạy trốn nhằm mê hoặc tầm mắt của cảnh sát.”

Ngày hôm đó khi đi điều tra chiếc xe đó, Kỷ Y Bắc ngồi vào trong, vị trí ngồi lái rất hẹp, căn bản không phải là vị trí mà Hà Chí Cương người có chiều cao gần bằng anh hay ngồi được.

“Cho nên cô thật sự cho rằng bà ấy một chút gì cũng không biết chuyện của cô và Hà Chí Cương sao? Chẳng qua là bà ấy càng bằng lòng tin tưởng cô, hoặc là cho dù đoán được cô đang nói dối cũng bằng lòng nhận tội thay cô.”

Thời tiết dần dần ấm lại, lộ ra một chút manh mối của đầu xuân, có một ít hài cốt được che ở dưới tuyết trắng dần dần nổi lên.

“Kỷ đội, mẹ của Hà Yếu ồn ào muốn gặp cô bé.” Dư Hiểu Dao từ phòng

quan sát bên cạnh đi ra.

Kỷ Y Bắc quay đầu lại nhìn Hà Yểu đang được hai cảnh sát dắt đi ra, xua xua tay: “Mang cô bé đi gặp đi, trông chừng chút, đừng để cho nhãi con này lại xảy ra chuyện gì.”

Nói xong, đột nhiên anh thoáng thấy cửa kính thủy tinh trong phòng nghỉ đối diện có một người đang nằm.

Hai tay Hạ Nam Chi khoanh lại, đầu nghiêng lên gối ngủ, trong phòng không có bật đèn, cửa chớp ở mặt bên xuyên qua ánh chiều tà của hoàng hôn, rơi ở trên sườn mặt cô, sáng tối rõ nét, lông mày lại hơi nhăn lại.

Lúc này, đèn trong phòng đột nhiên mở.

Kỷ Y Bắc hoàn hồn.

Chu Đông Hâm từ một bên khác đi vào trong phòng, tay chân nhẹ nhàng kéo ra ghế ở bên cạnh Hạ Nam Chi, khuỷu tay nâng đầu chống ở trên bàn, lẳng lặng nhìn cô một lúc.

Trong lòng Kỷ Y Bắc mơ hồ ‘lộ bộ’ một cái.

Anh bước nhanh qua đây, đẩy cửa ra đi vào, hất đầu với Chu Đông Hâm, kịp thời ngăn chặn lại thân thể của Chu Đông Hâm đang không ngừng nghiêng về phía trước, môi sắp phủ lên trên mặt của Hạ Nam Chi.

Tiếp đó Kỷ Y Bắc lại giả vờ dáng vẻ vô cùng chính đáng, chỉ hướng của phòng thẩm vấn hỏi: “Bắt được nhiều người như vậy mà đã thẩm vấn xong rồi?”

Chu Đông Hâm là người thuộc khu vực quản lý khác, đội phòng chống ma túy của bọn họ truy bắt một nhóm buôn bán ma túy nên thường xuyên truy bắt khắp toàn quốc, lần này vừa khéo phát hiện ở khu vực quản lý của Kỷ Y Bắc, liền mượn phòng thẩm vấn của bọn họ để thẩm vấn mấy kẻ buôn bán ma túy kia.

Hai người không rời khỏi phòng nghỉ ngơi, quanh quẩn ở bên cửa sổ thảo luận.

Hai người có vóc dáng cao đứng ở trước cửa sổ, ánh sáng ban đầu chiếu lên mí mắt của Hạ Nam Chi ngay tức khắc biến mất, lông mi cô run lên, chậm rãi mở mắt ra.

Thấy rõ hai người ở bên cửa sổ đưa lưng về phía cô, cô lại buồn ngủ mà nhắm mắt lại một lần nữa.

“Thâm vân rồi, từng người từng người đều dễ dàng thoải mái nhận tội, mà đối với ‘bên trên’ đều đồng loạt nói bản thân không có tiếp xúc.”

Kỷ Y Bắc dừng lại một chút, đơn giản mà đem nội dung vừa mới thăm vấn Hà Yểu nói cho Chu Đông Hâm: “Đoán chừng lần này chúng ta bắt được chẳng qua chỉ là một cái da lông không đau không ngứa, muốn đem nước ở trong này rút sạch, rất khó.”

Chu Đông Hâm gật đầu, vỗ vỗ bả vai của anh ấy: “Nếu có chỗ nào cần đội của chúng tôi giúp thì cứ việc nói.”

“Máy người cũng vậy.”

Im lặng mấy phút, Chu Đông Hâm xuyên qua cửa kính thủy tinh nhìn bóng ngược phía sau của Hạ Nam Chi, thật sự là càng nhìn càng đẹp.

Anh ấy không khỏi cảm thấy bất công, sao trong cục của bọn họ lại không có minh tinh đến quay phim nhỉ?

“Y Bắc, kia là em gái cậu à?”

Kỷ Y Bắc nhàn nhạt đáp lại một tiếng, đề tài câu chuyện lại chuyển: “Tôi nghe nói hôm nay là cô ấy đưa cậu đi?”

Chu Đông Hâm gãi gãi mái tóc ngắn đến đâm vào tay, khóe miệng nhếch lên, cười lộ ra lúm đồng tiền ở một bên má: “Cô ấy mặc cảnh phục làm tôi còn tưởng là người của đội các cậu đấy, sau đó lái xe được nửa đường tôi

mới biết là không phải, cũng rất có cá tính.”

“Ừ, cô ấy diễn một vai cảnh sát, quần áo đó là mượn trong đội để diễn.”

“Y Bắc...” Chu Đông Hâm nói một nửa, đột nhiên tay nắm thành nắm đấm để ở bên miệng khụ một tiếng: “Em gái cậu có bạn trai chưa? Tôi cũng rất thích cô ấy.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team)

Kỷ Y Bắc nhướng một bên lông mày nhìn anh ấy, cười nhạo một tiếng: “Chắc, muốn làm em rề tôi à?”

Đang sau, ý thức của Hạ Nam Chi dần dần trầm xuống, hốt hoảng không biết là đã nghe thấy cái gì, một lần nữa chiếm giữ đại não.

Chu Đông Hâm vui vẻ cười hai tiếng, ngửa đầu: “Làm sao, cái hời này cho cậu chiếm có muốn hay không?”

- Nam Nam thích anh.

Kỷ Y Bắc ở trên lưng anh ấy đập một chương: “Cậu đừng nghĩ nữa, cô gái nhỏ đã có người thích rồi.”

Hạ Nam Chi lập tức mở to mắt, phản ứng mù mờ vừa mới nghe cái câu nói ấy là có ý gì.

Không đợi cô suy nghĩ cẩn thận, lại nghe Kỷ Y Bắc nói: “Công việc này của hai chúng ta đem đầu kẹp ở trên thắt lưng quần, đội phòng chống ma túy của mấy người mỗi ngày ở trong tối cùng với bọn buôn bán ma túy tranh đấu trong nơi u ám, có hôm nay không có ngày mai, nếu như cậu thích cô gái nhà khác thì tôi không có ý kiến, đừng đến trêu chọc cô ấy, tôi cũng không muốn đến lúc đó cô ấy còn trẻ tuổi lại làm quả phụ.”

Những lời này đương nhiên bọn họ làm cảnh sát đều nghe quen rồi, cũng sẽ không cảm thấy không may mắn.

Chẳng qua lời nói như vậy từ lúc còn đi học sẽ không từ trong chính miệng của Kỷ Y Bắc nói ra, Chu Đông Hâm vẫn sững sốt, sau đó thở dài, hỏi: “Thế nào, cậu dự định sống độc thân hả?”

Kỷ Y Bắc nhún vai, dường như cảm thấy chán nản mà giơ ngón tay gầy của chóp: “Ai biết được, chưa nghĩ đến.”

Quả thực là anh chưa nghĩ đến.

Tuy rằng nhìn Kỷ Y Bắc giống một tên lưu manh, ngoài miệng nói đùa người khác đều không gõ bản nháp, nhưng lại giống như trời sinh đối với tình cảm không có thần kinh phát triển gì.

Lúc học đại học có nói chuyện qua với mấy bạn gái học cùng trường cảnh sát, cũng không gọt giũa ra cái gọi là nói chuyện yêu đương tốt đẹp.

Lần trước được Lục Tiềm chỉ bảo, anh mới loáng thoáng cảm thấy được anh đối với Hạ Nam Chi giống như quả thực với người khác không giống nhau, Kỷ Y Bắc rất ít khi ghét một người, lại thật sự không thể nào thích Hạ Nam Chi.

Chẳng qua cái kiểu ” Không giống nhau” này xảy ra quá sớm, trước giờ anh đều không nghĩ đến chỗ khác.

Ở tết nguyên tiêu này, trước khi Hạ Nam Chi mới về Cảnh Thành, quan hệ của hai người thật ra gọi là không tốt lắm, còn thường xuyên đấu võ mồm mấy lần.

Mà vì sao lại ghét cô ấy nhỉ? Trừ lớp vỏ bên ngoài của Hạ Nam Chi chiếm được quan tâm đặc biệt của cha mẹ anh ra thì, bây giờ nhớ lại, còn có một chuyện.

Lần đó sau khi anh dắt Hạ Nam Chi từ trong văn phòng đi ra, tan học ngày hôm đó anh nhìn thấy Hạ Nam Chi đem Dương Vân Vân của lớp cô ấy chặn ở ngay trong con hẻm nhỏ tối đen như mực, đem cô ta dọa đến co ở trong góc gào khóc.

Từ đó về sau, Hạ Nam Chi ở trong mắt anh liền kì lạ nhiều thêm một cái nhãn – âm u.

Chẳng qua anh để tay lên ngực tự hỏi, thời học sinh của anh trải qua chuyện khốn nạn thế nhưng vượt hơn cả Hạ Nam Chi, trong những bạn bè của anh, có ba người là học sinh tốt, cũng có mấy người là bạn bè xấu.

Chỉ riêng duy nhất một mình Hạ Nam Chi làm một chút “chuyện xấu”, làm anh rất không thích.

Chuyện lâu lắm rồi, Kỷ Y Bắc hoàn toàn không nhớ nổi cảm xúc tình cảm của bản thân lúc đó rồi, thế là nghĩ nửa ngày cũng không thể nghĩ rõ được rốt cuộc bản thân đối với Hạ Nam Chi là tình cảm gì.

Nhưng mà mặc kệ là tình cảm gì.

Trong lòng anh hiểu rõ, nếu như thật sự cùng Hạ Nam Chi có phát triển cái gì, lấy nghề nghiệp đặc thù của anh, nói không chừng là hại cô ấy.

“Hầy.” Chu Đông Hâm ôm qua vai anh, nói đùa: “Thật sự không được, hai người chúng ta tạm cho qua đi, nếu là ai hy sinh thì người còn lại còn có thể bắt hung thủ báo thù, cũng rất ngẫu đấy.”

Hai người không chú ý không biết từ lúc nào, sương mù dày đặc trong mắt Hạ Nam Chi đã rút đi rồi, yên lặng mà nhìn bóng lưng của Kỷ Y Bắc.

Chóp lông mi ở dưới mắt hình thành một đường cong bóng mờ, nhìn không ra cảm xúc.

Qua vài giây, cô đột nhiên nhếch khóe miệng cười, giữa đôi lông mày giãn ra, nhắm mắt lại một lần nữa.

Chương 22: Say rượu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

“Lão đại! Mấy anh em của đội phòng chống ma túy nói muốn đi tiệc rượu!”
Dư Hiểu Dao còn chưa đi vào thì đã gào hét lên rồi.

Vừa đúng lúc làm cho Hạ Nam Chi thoát khỏi tình huống đang giả vờ ngủ, cô biết lắng nghe mà dụi mắt ngồi dậy, làm như là vừa mới ngủ dậy thật.

Hai tay Dư Hiểu Dao bám ở trên cửa, gượng cười: “Ôi, xin lỗi, đánh thức cô rồi.”

Hạ Nam Chi mỉm cười, lắc đầu.

“Kỷ đội, Chu đội, mau ra đây, đi ăn cơm thôi! Phải rồi, Nam Chi, cô cũng đi cùng nhé?”

Hạ Nam Chi có chút hứng thú mà liếc nhìn Kỷ Y Bắc một cái, tâm tư xấu trong bụng bị gợi lên, có một số đồ vật chôn ở dưới đáy lòng rục rịch ngóc đầu dậy, giống như nham thạch nóng chảy nhô lên, với rất nhiều chiều hướng không thể khống chế.

Cô dựa lưng lên ghế, hai chân vắt chéo nâng lên, dù bận vẫn thong dong nói: “Không đi đâu, lát nữa còn phải về xem tổ kịch.”

“Vậy được, thế chúng tôi đi đây.” Dư Hiểu Dao cũng không có lại kiên trì nữa.

Kỷ Y Bắc và Chu Đông Hâm cùng nhau đi ra ngoài.

Đến cửa, bỗng nhiên Kỷ Y Bắc dừng lại bước chân nói: “Nếu lát nữa em còn muốn ngủ thì phải nhớ bật điều hòa lên đây.”

Những lời này bị Dư Hiểu Dao nghe thấy, không khỏi cúi đầu “Chặc chặc” hai tiếng.

Lúc vừa mới thăm vấn Hà Yểu Kỳ Y Bắc quả là như hung thần tàn ác, làm cho cô bé kia đều bị hỏi đến suýt nữa điên rồi, lúc này lại đột nhiên trở nên quan tâm.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, lời này quả nhiên không sai.

Hạ Nam Chi tìm tòi trong mắt anh, trực tiếp nhìn thẳng vào anh, cười đến vẻ mặt như thiếu đánh: “Biết rồi.” Cô dừng lại một chút, gọi lên một tiếng, “Anh trai.”

Kỷ Y Bắc: “...”

Không biết này lại thần bí cái gì, Kỷ Y Bắc quả là không muốn nghĩ phản ứng cái tính cách cổ quái của người này, tương đối giấu đầu hở đuôi mà ho lên một tiếng: “Đi thôi đi thôi.”

Chờ trong phòng nghỉ chỉ còn lại một mình cô, Hạ Nam Chi không có quay về tổ kịch, ngược lại đạo diễn cũng nói rồi hôm nay quay cảnh không có cô trước, cô cũng không cần thiết phải kính nghiệp mà đi chờ đợi ở tổ kịch như thế.

Điện thoại rung lên cắt ngang suy nghĩ không bờ bến của Hạ Nam Chi.

Tân Nhiên: Tớ sắp điên rồi!

Hạ Nam Chi: Làm sao vậy?

Tân Nhiên: Đại boss của công ty bọn tớ hình như muốn theo đuổi tớ...

Tân Nhiên: Khiến cho tớ gọi lên tâm tư xấu muốn ngồi mát ăn bát vàng.

Hạ Nam Chi:...Đẹp trai không?

Tân Nhiên: Đẹp!

Tân Nhiên: [Hình ảnh] (Gợi biểu cảm điên cuồng gật đầu)

Hạ Nam Chi bật cười, lúc học năm hai đại học Tân Nhiên có quay qua một bộ phim ngắn rất nổi tiếng, ký hợp đồng cũng sớm hơn cô, hai người không phải là cùng một công ty quản lý.

Dừng lại một chút, cô trả lời: Chủ động mắc câu đi, cậu còn do dự cái gì, tớ còn phải đi mua chút mồi câu.

Cũng không biết con cá kia ở trong ao của cô thích ăn cái gì.

Cùng Tân Nhiên tán gẫu xong, Hạ Nam Chi bấm mở khung đối thoại của Lục Tiềm.

— Lát nữa quay phim xong anh có việc không, có chút chuyện hỏi anh.

—

Gió lạnh hiu hiu rét thấu xương, cuốn qua khuôn mặt lộ ra ở trong không khí, từ trong góc nào đó thoang thoảng ra mùi hương hoa nhè nhẹ, như ẩn như hiện, như có như không.

Đây là một khách sạn lắp đặt thiết bị vô cùng có phong cách, vào cửa liền có thể nhìn thấy một bức tranh phóng đại đầy màu sắc, tiếng đàn dương cầm trong bầu không khí lưu loát như dòng nước chảy.

Chỉ là Hạ Nam Chi vô cùng không thể hiểu nổi sở thích thưởng thức bữa tối ở trên ban công ngoài trời vào mùa đông của Lục Tiềm.

“Ngài lâu rồi không đến? Bạn gái sao?” Ông chủ khách sạn đem một chai rượu vang đỏ nhẹ nhàng đặt ở trên bàn.

Lục Tiềm cười xua tay: “Không phải, là bạn thôi.”

Ông chủ khách sạn cũng không nói gì nữa, lúc rời đi còn rất quan tâm mà

thay bọn họ đóng cửa ban công.

Hạ Nam Chi nhìn quanh một vòng, cảm thấy chỗ này chỉnh trang đến thật sự là vô cùng tao nhã lại ấm áp, ngoài lạnh ra, thì cũng không có khuyết điểm gì.

“Ông chủ đó quen biết anh à?” Lời cô nói ra, lại cảm thấy hỏi như vậy không đúng, sửa miệng nói, “Anh quen biết ông chủ ở đây?”

“Ừm—Phải nói thế này, khách sạn này là tôi mở đấy.”

Hạ Nam Chi trợn mắt.

Chẳng qua khách sạn này quả thực rất có phong cách của Lục Tiềm, mặc kệ anh ta có chạy nhảy ầm ĩ như nào, từ trong xương cốt đã có một loại tao nhã rồi, có lúc Hạ Nam Chi không thể không thừa nhận, anh ta chính là trời sinh nên ở trên sân khấu, ở trước ống kính.

“Cô tìm tôi có chuyện gì mà còn không thể nói ở trên điện thoại?”

Lục Tiềm mở chai rượu vang đỏ, rót cho Hạ Nam Chi, rồi lại tự rót vào đáy ly của mình, vặn corks ra hai chiếc cốc áo sơ mi.

Hạ Nam Chi cong môi, ánh mắt chợt lóe lên, đi thẳng vào vấn đề: “Nói về Kỷ Y Bắc.”

Lục Tiềm vui vẻ, hai tay chấp lại đây hướng ra ngoài một cái: “Yô, vậy tiểu nhân biết gì sẽ nói hết, sẽ không giấu diếm gì cả,”

Một khi anh ta nhận định một người là bạn bè, thì sẽ đem những cái thói ngôi sao, thần tượng kia của bản thân thu lại sạch sẽ, cho dù Hạ Nam Chi là một người mới có thâm niên kém hơn anh, anh cũng sẽ đối đãi như bạn bè bình thường.

“Ừ— Anh và anh ấy làm thế nào mà quen nhau vậy?”

Lục Tiềm sững sốt, nói kháy: “Vừa bắt đầu liền hỏi vấn đề khó xử như vậy,

anh ta coi như là cứu tôi một lần đi.”

Lần đầu tiên anh ta gặp Kỷ Y Bắc vẫn là ở sáu năm trước.

Khi đó Lục Tiềm mới ra mắt, lập tức dựa mặt thu hút rất nhiều fans, chẳng qua tốc độ nổi tiếng của anh ta quá nhanh, tranh giành cầu xé lẫn nhau không biết cướp đi bao nhiêu tài năng của người khác, tự nhiên bị rất nhiều người ghi hận, lúc đó năng lực quan hệ xã hội của công ty quản lý của anh ta không mạnh, sau khi nổi lên một trận liên bị các loại bịa đặt bôi đen đến tột đỉnh.

Có một hôm buổi tối anh ta và bạn bè hẹn đi hát, anh ta một mình lái xe đến nơi hẹn, đi theo phục vụ nam đi qua một cửa phòng.

Lúc đó Lục Tiềm đã mơ hồ cảm thấy không thích hợp, vừa mới nghĩ dừng lại thì cửa mở ra một khe hở duỗi tay tóm anh ta đi vào, bên trong lộn xộn, bao phủ một cỗ mùi rượu khó ngửi.

Dưới ánh đèn lò mờ có mấy kẻ nghiện nằm xiêu xiêu vẹo vẹo, có người ngay cả quần áo còn chưa mặc.

Lần này đem ma mới như Lục Tiềm dọa sợ rồi, quay đầu nhìn lại người vừa nãy đem anh tóm vào đã sớm không thấy đâu, Lục Tiềm lập tức ý thức được đây là một cái bẫy, lúc này, cửa đã bị khóa trái ở bên ngoài rồi.

Đúng như dự đoán, không qua mấy giây sau có một đội mặc cảnh phục xông cửa mà vào, bắt giữ người và tang vật, đem từng người ở trong phòng đều còng lại mang ra ngoài.

Lục Tiềm đoán bên ngoài nhất định đã có phóng viên được vội vàng thông báo đến rồi, cũng chỉ chờ anh đi ra ngoài để nắm vững tội phạm hiện hành.

Tiểu sinh đang nổi bị bắt vì hút thuốc phiện, hoặc là cho dù không hút, anh ta cũng tẩy không sạch được, rất có khả năng những năm này anh ta sẽ thất bại hoàn toàn và sẽ mang theo vết nhơ này ở trong tương lai.

Lúc này, Kỷ Y Bắc ngậm điều thuốc xuất hiện.

Cười cợt nhả mà vỗ đầu vai của cảnh sát, chỉ xe cảnh sát ở bên dưới: “Chú Lý, lúc nữa cho tôi ngồi xe tiện lợi đi.”

Lúc đó Kỷ Y Bắc còn đang học ở trường cảnh sát, là thực tập ở đồn công an địa phương, bởi vì có cha là cục trưởng, trêu chọc cười đùa khắp nơi, trải qua cuộc sống vô cùng bừa bãi.

Sau đó ánh mắt của anh hướng về sau liếc một cái, dừng lại một chút, ngón tay lười biếng chỉ hướng lên trên người Lục Tiềm: “Người này không hút thuốc phiện đi?”

Cảnh sát được anh gọi là “Chú Lý” xua tay: “Đều là cùng trong một gian ghé lô soát ra đây, đều phải đi về kiểm nghiệm.”

“Không phải, vừa nãy lúc tôi đi WC nhìn thấy anh ta không hiểu gì cả mà bị người ở bên trong túm đi vào, tôi còn tưởng là sắp đánh nhau đấy.” Anh nói xong thì nhún vai, “Chẳng qua lúc đó tôi vội đi giải quyết, ai biết được tôi đi ra thì mọi người đến rồi.”

Vị cảnh sát dẫn đầu nghi ngờ mà liếc nhìn trên mặt Lục Tiềm.

Cho dù đến loại tình huống này, trên mặt anh ta mặc dù hoang mang, nhưng cũng vẫn duy trì phong độ tối thiểu.

Lục Tiềm đi lên trên, kéo Kỷ Y Bắc nói: “Người anh em, xin giúp đỡ, tôi là một diễn viên, bị người khác hãm hại, bên ngoài khẳng định có phóng viên đang chờ tôi.”

Kỷ Y Bắc nhìn chằm chằm anh ta nửa ngày, không biết làm sao bản thân xem phim đều là những loại phim cảnh sát, không hề biết Lục Tiềm, chẳng qua là vẫn gạt đầu đồng ý.

Kỷ Y Bắc tìm phục vụ ở cửa KTV muốn một loại túi rác dùng một lần, nhét cho Lục Tiềm.

Lục Tiềm: ...

Là có thể nhận...Cái gì cũng có thể nhận!

Anh ta không có ý kiến đem túi nilon đen đội lên trên đầu, được Kỷ Y Bắc xách ra ngoài.

Cửa quả nhiên có phóng viên, thế nhưng cái túi nilon đen kia hoàn toàn nhìn không ra mặt ở bên trong, chỉ có thể chụp mấy tấm ảnh cho đầu đề là “nghĩ ngờ là tiểu sinh mới nổi Lục Tiềm.”

Ngay lập tức bị fan của Lục Tiềm chửi đến máu chó đổ vào đầu.

Hạ Nam Chi nghe anh ta nói xong, khóe miệng cười châm biếm, khó có thể tưởng tượng được Lục Tiềm còn có ngày phải đội túi nilon để tránh phóng viên.

“Không nghĩ đến anh còn có lúc thâm hiểm đến như vậy.”

Lục Tiềm lắc lắc rượu vang đỏ trong ly rượu: “Người mới trong vòng giải trí đều rất thâm hiểm.”

“Phải không?” Hạ Nam Chi nghĩ lại bản thân, “Tôi cảm thấy khá tốt.”

Dưới bản, Lục Tiềm rất nhanh đá vào cẳng chân của Hạ Nam Chi, cô bị ăn đau rụt lại một cái, nhẹ giọng mắng.

Lục Tiềm: “Rốt cuộc cô có nào hay không đấy?”

Lời này vừa nói ra, anh ta liền sững sốt, anh ta từng đồng ý với Kỷ Y Bắc là chuyện này không thể nói cho cô.

Thuận tiện nhớ lại, anh ta còn đồng ý với Hạ Nam Chi là không đem chuyện cô thích Kỷ Y Bắc nói cho anh(Kỷ Y Bắc).

Thôi vậy, dù sao đã nói rồi, không có gì khác nhau.

Lục Tiềm ho nhẹ một tiếng, chú ý đến khóe mắt bay lên của người đối diện,

đang nghỉ hoặc nhìn anh ta.

“Thực ra thì, bộ phim đầu tiên của cô tôi chọn cô làm nữ chính không phải là vì cái khác, chính là vì Kỷ Y Bắc có nhắc qua với tôi về cô, vòng giải trí rất loạn, anh ta ủy thác tôi chiêu cổ cô nhiều hơn.”

Hạ Nam Chi sững sốt.

Cô vẫn luôn biết bản thân là một diễn viên nhỏ không có tiếng tăm, cái tính khí này lại có thể ở trong tổ kịch cùng mọi người chung sống đã không tệ rồi, ít nhiều có quan hệ của Lục Tiềm.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, Lục Tiềm cùng cô có quan hệ không tệ, mọi người tự nhiên không dám lạnh nhạt cô.

Chỉ là từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ qua, trong đó lại có thể còn có quan hệ với Kỷ Y Bắc.

Trong lòng Hạ Nam Chi chấn động, một câu kia “Anh ta ủy thác tôi chiêu cổ cô nhiều hơn” hầu như ép vỡ lý trí của cô.

Trêu đùa nói: “Như vậy sao, tôi còn tưởng là anh thích tôi đây.”

Lục Tiềm chế nhạo một tiếng, khinh thường mà nói làm bầm: “Đúng rồi, chuyện này cô đừng nói với Kỷ Y Bắc, anh ấy bảo tôi đừng nói cho cô.”

“Ồ?” Hạ Nam Chi nhướn mày, má lúm đồng tiền ẩn giấu nụ cười, trong ánh mắt khúc xạ ra ánh sáng khác thường.

Lục Tiềm bị đáng vẻ không hề che giấu của cô chọc cười: “Thực ra thì, Kỷ Y Bắc rất thích cô, buổi chiều hôm nay tôi nhìn thấy ánh mắt anh ta nhìn cô đó...Chậc chậc, không bình thường.”

Hạ Nam Chi hừ cười, nhún vai thoải mái thừa nhận: “Đúng không, tôi cũng cảm thấy thế.”

“Không phải là ban ngày cô vẫn không dám theo đuổi sao, thế nào, mới

kiên trì mấy tiếng liền kiên trì không nổi rồi?”

Hạ Nam Chi nhường mi, trong lòng nghĩ bản thân nào có chỉ kiên trì mấy tiếng, đều đã kiên trì mấy năm rồi.

Bây giờ cuối cùng được cô tìm được một cái cơ có khả năng thuyết phục bản thân đi đến gần Kỳ Y Bắc hơn, tất nhiên không thể bỏ cuộc vô ích như vậy.

“Không phải không dám theo đuổi, chỉ là tôi mới biết, nếu như tôi không theo đuổi, rất có khả năng anh ấy muốn trở thành người độc thân rồi.” Hạ Nam Chi hướng anh ta nháy nháy mắt, “Tuổi còn trẻ, thật đáng thương.”

Lục Tiềm tròn to hai mắt, một bộ dáng không thể tưởng tượng nổi: “Gì? Độc thân? Kỳ Y Bắc!?”

Hai người đem ăn bữa cơm tối thành ăn bữa khuya luôn, bên dưới bàn gỗ có mấy chai rượu nằm lẫn lộn.

Hai tay Lục Tiềm chống đầu, lắc lắc đầu nhìn Hạ Nam Chi ở đằng trước đã uống đến nằm sấp xuống, thật sự là không nhìn ra cô gái bình thường quảng ném như Thiên Vương Lão Tử*, tửu lượng lại kém như vậy.

*Thiên Vương Lão Tử: Chỉ những người cao quý, có thẩm quyền cao nhất.

Chẳng qua hai người uống cũng không tính là ít, Lục Tiềm cũng có chút choáng đầu.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team.)

Suy nghĩ một lúc, anh ta móc điện thoại ra bấm vào một dãy số quen thuộc, để ở bên tai, “Tút” hai tiếng mới nhận.

“Alô?” Lục Tiềm nhú mày, nhẹ giọng nói, “Tôi uống chút rượu, anh đến đón tôi một chút đi...Không có, chỉ là cùng một người bạn mà thôi... Được.”

Không qua bao lâu, cửa ban công mở ra, ngược theo ánh sáng một người đàn ông mặc áo khoác đen đi vào.

Mấy sợi tóc màu đen xõa tung ở trước trán, trong áo khoác ngoài chỉ có một cái áo sơ mi trắng mỏng, hiển nhiên là vừa gội đầu tắm rửa xong liền bị một cuộc điện thoại gọi ra.

Vừa rồi một mình Lục Tiềm ngồi một lát, vị rượu dần dần quét sạch toàn thân, ngẩng đầu hướng người đàn ông kia cười một cái, loạng choạng đứng lên ôm lấy cổ của người đàn ông kia.

Lông mày của người đàn ông hơi cau lại, giờ tay hướng lên mũi của Lục Tiềm vỗ một cái, hất cằm nhìn Hạ Nam Chi: “Cô ấy làm thế nào?”

“Ừm—” Lục Tiềm quay đầu, “Thiếu chút nữa quên rồi, chúng ta đưa cô ấy về nhà đi.”

Nói xong Lục Tiềm mạnh mẽ lấy lại tinh thần, dùng sức đẩy Hạ Nam Chi mấy cái: “Cô ở đâu hả, tôi đưa cô về.”

Mắt Hạ Nam Chi mở ra một khe hở, lơ mơ nhìn thấy Lục Tiềm đang dựa vào một người.

Cuối cùng thật không dễ dàng mới đưa được Hạ Nam Chi đến nhà trọ, Lục Tiềm và người đàn ông kia một lần nữa quay trở lại trên xe.

Lục Tiềm vừa mới ngồi vào xe, liền bị người ta nắm cằm ngẩng đầu lên, giữa răng môi tràn ngập mùi vị xâm lược, người đàn ông ở trong miệng anh ta lục soát một trận, cuốn lấy rượu còn sót lại ở trong khoang miệng.

“Buổi tối uống rượu nhiều như vậy tìm chết hả?” Giọng nói của người đàn ông nguy hiểm.

Lục Tiềm bị anh ta hôn đến thiếu khí, càng thêm choáng, giờ tay đẩy anh ta ra: “Ở bên ngoài hôn tôi mới là tìm chết, anh cũng không sợ có phóng viên.”

Người đàn ông cười nhạo một tiếng, cúi người giúp anh ta cài đai an toàn:
“Phóng viên nào dám viết hai người chúng ta.”

—

Nửa mơ nửa tỉnh, Hạ Nam Chi khôi phục lại một chút ý thức còn sót lại.

Trước đây cô chỉ cần vừa say thì sẽ quên hết chuyện của trước kia, chẳng qua lần này lại hiếm có, vẫn còn nhớ được nội dung nói chuyện với Lục Tiềm.

Trong phòng ngủ tối đêm, màn hình điện thoại sáng lên.

Hạ Nam Chi dự định gửi tin nhắn cho Tân Nhiên, tuyên bố bản thân muốn chính thức theo đuổi một người đàn ông rồi.

Biên soạn tin nhắn: Bà đây cho cậu dựng flag* một tháng, tớ liền không tin theo đuổi không nổi anh (Kỷ Y Bắc).

*dựng flag: Chính là thời điểm làm sáng tỏ kết cục của một chuyện, sự kiện mâu chốt trong đó, nói cách khác dựng flag chính là phát động những mâu chốt của sự kiện. Mọi người sẽ căn cứ vào tầng ý nghĩa đó để biểu đạt.
(nguồn_gg)

Gửi đi.

Say rượu chọc người, buồn ngủ, Hạ Nam Chi không có chú ý đến bản thân mở ra cũng không phải là Wechat.

—Mà là Weibo.

Hạ Nam Chi V: Bà đây cho cậu dựng flag một tháng, tớ liền không tin theo đuổi không nổi anh(Kỷ Y Bắc).

————

-----oOo-----

Chương 23: Bữa sáng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

Mười một giờ đêm, Hạ Nam Chi đang chìm đắm ở trong một giấc mộng cũng không tệ lắm. Không có liên quan đến cái chết của cha mẹ, không liên quan đến trận hỏa hoạn kia, không liên quan đến hung thủ chạy trốn mười hai năm.

Chẳng qua bởi vì dòng Weibo do cô không tinh táo mà phát nhầm đó, hiện giờ trên mạng đang dần dần nổi sóng.

[Thông báo đêm khuya của Hạ Nam Chi]

[Hạ Nam Chi thông báo Lục Tiềm]

[CP giá trị hoan nghênh mùa xuân đến]

...

Nửa đêm Thân Viễn bị điện thoại của bộ phận truyền thông đánh thức, vượt xa phần nộ, đánh thức mấy trợ lý nhỏ của công ty, kết hợp với nhau cùng gọi liên hoàn đoạt mệnh cho Hạ Nam Chi.

Mười một giờ năm phút.

Rốt cuộc Hạ Nam Chi bị gọi tỉnh.

Còn chưa đợi mấy lời mắng người ra khỏi miệng cô, Hạ Nam Chi liền bị lời của Thân Viễn làm ngơ ngác rồi.

“Ôi, chờ một lát.” Hạ Nam Chi cào cào tóc, vừa đi vào phòng vệ sinh lấy

nước lạnh rửa mặt: “Anh nói cái gì? Em gần đây không có làm chuyện gì xấu nhé.”

Thân Viễn gào thét: “Hạ Nam Chi! Con mẹ nó, có thể hay không cho anh yên tĩnh một chút hả? Còn không nói một tiếng với công ty liên phát kiểu loại Weibo đó rồi, một chút cũng không làm người khác bót lo.”

“Weibo?”

Hạ Nam Chi ấn chức năng rảnh tay, mở Weibo ra, lại bị oanh tạc rồi.

- Bà đây cho cậu dựng flag một tháng, tôi liền không tin không theo đuôi được anh (Kỷ Y Bắc).

“Mẹ kiếp.”

Hạ Nam Chi làm bầm mắng lên một tiếng, một tia chớp xoẹt qua trong đầu.

Con mẹ nó, phát nhâm rồi.

Bên kia, đội phòng chống ma túy và đội hình sự ăn cơm xong liền cùng nhau trò chuyện đến hết ngày, lại tìm một phòng thể dục để đánh bóng, trong chốc lát phòng thể dục vốn dĩ là đã yên lặng thì lại ồn ào bởi tiếng người, khắp nơi tràn ngập mùi hoóc-môn của giống đực, từng người đều là cơ bắp biết đi.

Kỷ Y Bắc cúi người từ bên ngoài sân cầm hai bình nước khoáng, đi đến bên cạnh Chu Đông Hâm, ném cho anh ấy một bình, lại vặn mở bình của mình ngáng đầu uống hơn nửa bình nước.

Giọt nước theo cằm chảy xuống, chảy qua hầu kết, cuối cùng chảy vào cổ áo, được chất vải quần áo thấm hết.

“Làm gì đấy?” Kỷ Y Bắc đá Chu Đông Hâm một cái.

“Em gái cậu hình như lại tạo ra một tin tức lớn rồi.”

Mười phút trước, Chu Đông Hâm vừa mới đăng ký một cái tài khoản Weibo, tên Weibo vẫn là “Chu Đông Hâm” hết sức ngay thẳng, sau đó theo dõi diễn viên có dấu chứng thực (chính là bên cạnh tên có dấu tick xanh) Hạ Nam Chi, vừa mới định bấm mở xem Weibo, thì nhìn thấy dòng trạng thái đầu tiên gần đây nhất trên Weibo của cô.

Lượng chia sẻ, bình luận đã vượt xa người khác.

Anh ấn mở bình luận.

[Ngẫu nhất Weibo: Đại ca vác theo dao hỏi anh ta có nguyện ý hay không, không nguyện ý liền băm luôn!!!]

[Bảo đao của Hạ Nam Chi: Nghe nói lát nữa cần tôi ra sân?]

[Tiểu khả ái của Lục Tiềm: Aaaaa! là với Lục đại của bọn tôi sao!]

[Fairy: Hiện tại người tỏ tình đều nói như vậy sao??? Là đang đầu hàng sao]

Đương nhiên ngoại trừ mấy cái bình luận vô cùng khôi hài này, cũng không thiếu người vừa mắng cô đồng thời muốn bác nhãn cầu*.

*bác nhãn cầu: là lời kéo sự chú ý, thú hút ánh nhìn.

“Tin tức gì?” Kỷ Y Bắc ngồi xuống bên cạnh anh ấy, sát lại nhìn điện thoại.

Kỷ Y Bắc: ...

Vớ vẩn.

“Tôi nói này, người em gái cậu thích là ai đấy, trong bình luận đều nói là Lục Tiềm, không phải là anh ta cũng ở trong cục của các cậu quay phim đấy chứ?”

Kỷ Y Bắc phui phui ống quần bị quả bóng rổ sượt bên, tầm mắt di chuyển, không lên tiếng.

“Này?” Chu Đông Hâm sững sốt, lại làm mới giao diện một lần nữa: “Cô ấy làm sao xóa rồi?... Yô, lại phát một dòng tin mới.”

Kỷ Y Bắc quay đầu lại.

Hạ Nam Chi V: Xấu hổ quá mọi người, tin Weibo lúc nãy phát nhầm rồi, hy vọng mọi người không cần suy đoán lung tung tạo ra quấy nhiễu cho người khác.

Bản đăng chính thức, giải thích hiểu lầm.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Y Bắc uống hết một phần ba nước cuối cùng trong bình nước khoáng, bóp chặt rồi hướng về chiếc thùng rác ở phía xa ném đi.

Bịch.

Không vào.

Chu Đông Hâm vô cùng nể mặt mà ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó liền cười nhạt ra tiếng: “Đây không giống cậu nhé Kỷ Y Bắc, với khoảng cách này còn ném không vào.”

Kỷ Y Bắc thở ra một hơi, bức bối không có lý do, đang nghĩ tìm cái cớ để về đi ngủ thì nghe thấy Chu Đông Hâm ở bên cạnh lại kinh ngạc than lên một tiếng.

Trong dòng tin weibo mới nhất.

Có một bình luận: Đại ca cái này không phải bị công ty dồn ép xóa Weibo để giữ tình trạng độc thân đấy chứ, không thể theo đuổi người mình thích cũng thật là thảm đi! [Khóc] [Khóc] [Khóc]

Hạ Nam Chi trả lời: Không phải, dòng trước đó kia vốn là muốn gửi cho bạn của tôi, không cần thận phát nhầm rồi, anh ấy là người ngoài vòng giải trí, sợ mọi người đoán lung tung nên mới xóa đi.

Kỷ Y Bắc xem xong, đứng lên, nắm lấy chai nước khoáng khác ở bên cạnh.

Bịch.

Vững vàng rơi vào sọt.

“Đi đây.”

“Đi đâu?” Chu Đông Hâm đối diện với bóng của anh hét lên.

“Ngủ.” Kỷ Y Bắc dơ tay vẫy vẫy.

Đằng sau, Chu Đông Hâm dụi dụi mắt, nhìn vành tai mơ hồ hồng lên của Kỷ Y Bắc, lẩm bẩm nói: “Mẹ kiếp, tình huống gì vậy, nhìn nhầm rồi hả?”

Sáng sớm, trong tay Hạ Nam Chi cầm theo bữa sáng được để trong túi giấy, đứng đưa tùy ý theo nhịp bước chân, bước đi nhẹ nhàng.

Liên giống như cuối cùng đẩy ra một tầng mây mù, ánh mặt trời cuối cùng cũng chọc thủng sự cản trở, có xu hướng chiếu rọi đi vào.

Trong lòng của Hạ Nam Chi có hai tầng sương mù, một tầng là Kỷ Y Bắc, một tầng là vụ hỏa hoạn chưa được giải đáp kia.

Hiện tại, cuối cùng cô hạ quyết tâm đi về phía của Kỷ Y Bắc, người ở trong con hẻm nhỏ đen tối bảo vệ cô lại dắt cô đi ra khỏi văn phòng, người đã nói với cô “Pháp luật sẽ đến muộn, năm đám sẽ bị thương”, và Kỷ Y Bắc, người đã cam đoan giúp cô điều tra hung thủ.

Cái đó.

Cuối cùng cô tìm được cái cơ để có thể phóng túng bản thân để theo đuổi Kỷ Y Bắc.

Bình thường Hạ Nam Chi đi qua cửa sau trực tiếp đi vào đoàn làm phim, nhưng hôm nay là vào từ cửa trước, bước đi thông thả đến cửa phòng làm việc của Kỷ Y Bắc.

Cốc cốc.

Cô gõ cửa.

Bên trong truyền đến âm thanh của Dư Hiểu Dao, Hạ Nam Chi đẩy cửa ra, lúc này mới phát hiện Kỷ Y Bắc lại còn chưa đi làm.

“Cô tìm Kỷ đội hả?” Dư Hiểu Dao hỏi.

Hạ Nam Chi giơ bữa sáng ở trong tay lên lắc lắc, cười nói: “Ừ, tôi đến đưa cho anh ấy cái này.”

“Kỷ đội còn chưa đến đâu, đây là cái gì, quan trọng không?”

“Rất quan trọng.” Hạ Nam Chi chững chạc đằng hoàng, đi đến trước bàn làm việc của anh, nhìn lướt qua bàn có hơi lộn xộn: “Là bữa sáng tôi đưa cho anh ấy.”

Dư Hiểu Dao sững sốt, bỗng nhiên nhớ đến hình như vừa rồi Chung Kỳ cũng đến, lúc nhìn Hạ Nam Chi thì liền nhìn thấy trên tay ngón tay cô cầm một túi đồ mà Chung Kỳ mang đến.

Trong túi là sandwich, hoa quả và hộp cà phê.

Ngón trỏ của Hạ Nam Chi cầm cái túi kia đến trước mặt, trên túi còn dán một tờ giấy ghi chú, đuôi mắt của cô bỗng nhiên vểnh lên, cong lên một độ cong.

Dư Hiểu Dao ở một bên quan sát thấy nụ cười ấy, đột nhiên rung mình một cái, giống như nhìn thấy một con hồ ly tinh vạn năm.

“Em đang làm gì?” Phía sau truyền đến âm thanh hơi trầm của Kỷ Y Bắc, so với bình thường thì hơi khàn một chút.

Hạ Nam Chi cầm bữa sáng mà mình mang đến đặt lên trên bàn của anh, lại đối mặt với anh cầm một túi bữa sáng khác ‘bịch’ một tiếng ném vào trong thùng rác.

Dư Hiểu Dao: “...”

Giới giải trí thật đáng sợ.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Hạ Nam Chi quay đầu lại, híp mắt cười, giống như là chuyện xấu gì cũng chưa làm: “Giúp anh thu dọn lại bàn làm việc một chút.”

Kỷ Y Bắc liếc nhìn cái bàn lộn xộn như nhau và đồ trong thùng rác, nghiêng nhìn cô: “Ném cái gì đấy?”

Hạ Nam Chi nhún vai, vô cùng vô tư: “Bữa sáng Chung Kỳ đưa cho anh.”

“VẬY CÁI NÀY?” Kỷ Y Bắc chỉ vào cái túi ở trên bàn.

Hạ Nam Chi cười xảo quyệt, ngón tay ở trên túi giấy da đẩy một cái, phát ra một tiếng lanh lảnh: “Bữa sáng em mang cho anh.”

Kỷ Y Bắc nhú mào.

“Bữa sáng của cô ta đều lạnh rồi, đối với dạ dày không tốt, cho nên vẫn nên ăn của em đi. Kỷ đội?”

“...”

Hạ Nam Chi tự mình tự kéo ghế ở đối diện bàn làm việc ngồi xuống, ngón tay khảy khảy ở trên cái túi, mở ra hộp cơm nhỏ ở bên trong tương đối tinh xảo.

Là hai lồng bánh bao, cơm nắm và hai cốc sữa đậu nành nóng.

Cô giống như là biết câu tiếp theo của Kỷ Y Bắc muốn hỏi cái gì, trả lời: “Em mua hai phần, ở chỗ anh ăn xong liền đi đến chỗ đoàn làm phim.”

Kỷ Y Bắc vì người ở trước mắt mà tối hôm qua ngủ không ngon, sáng sớm hôm nay dậy muộn không có ăn sáng, bây giờ cô lại cố quá mà mang theo bữa sáng đến tìm anh.

Cuối cùng anh vẫn ở trước mặt cô ngồi xuống, một ngụm nhét một cái tiểu long bao.

Vừa cắn nước canh ở bên trong liền tràn ra, tràn đầy khoang miệng, cũng may là đã ngועi một ít, ngược lại không bỏng mồm.

Kỷ Y Bắc nhai mấy cái, lập tức nếm ra mùi vị này rất là quen thuộc, cho dù rất nhiều năm đều không có ăn rồi, nhưng lại cũng có thể phân biệt ra—là một quán ăn sáng ở bên cạnh trường học của bọn họ.

Thời cấp ba, Kỷ Y Bắc thường xuyên dậy muộn, chờ đến khi cái đầu anh như tổ chim đi xuống lầu, Hạ Nam Chi thường thường đã chỉnh tề mà ngồi ăn bữa sáng trên bàn rồi, mà anh ấy không có thời gian ăn bữa sáng ở nhà, chỉ có thể tiện đường mà mua bánh bao ở quán ăn kia mang theo vào lớp ăn.

Hạ Nam Chi lại một lần nữa giành lấy trả lời trước nghi hoặc của anh.

“Chính là quán ăn sáng ở bên cạnh trường học kia, sáng sớm cùng một nhóm học sinh cấp ba xếp hàng mua đấy.”

Một Hạ Nam Chi không bao giờ khoe mẽ như vậy đối với Kỷ Y Bắc thật ra rất xa lạ, cứ cảm thấy trong bụng cô giấu chiêu xấu gì đó.

Anh bắt lấy cổ tay trắng nõn trước mắt, dùng chút sức, trầm giọng cảnh cáo: “Ban ngày ban mặt nghịch ngợm cái gì?”

Ai biết chắc kiếp trước của Hạ Nam Chi thật sự là một con hồ ly, hiện tại cuối cùng luyện thành người, còn không quên dùng ngón tay nhẹ nhàng vòng một vòng trên lòng bàn tay của Kỷ Y Bắc.

Vòng một lần, lại một lần.

Kỷ Y Bắc phút chốc buông ra, nhắc tay áo của cô ném sang một bên.

“Phải rồi, tổ chức sau lưng Hà Yếu có manh mối chưa?” Kỷ Y Bắc chuyển đề tài.

Dư Hiểu Dao đang xem kịch xem đến nhập tâm, đột nhiên bị gọi tên bút trong tay đều rơi xuống mặt đất, cô ấy cúi người nhặt lên.

“Không có manh mối quan trọng gì, mấy người vừa bị bắt kia thì giống như là bị cắt đứt với tất cả liên hệ ở bên ngoài, chúng ta chỉ có thể bắt tay từ chỗ cô gái người được Hà Yếu nhắc đến, mà cô bé là thay thế.”

Càng là bí mật, thì có nghĩa là càng đen tối.

Kỷ Y Bắc uống một ngụm nước đậu nành, ánh mắt nhìn liếc qua Hạ Nam Chi người chơi điện thoại như không có việc gì.

Thật phiền.

“Kết quả điều tra đâu?”

Dư Hiểu Dao lật một bên sổ ghi chép: “Cô gái kia tên là Phạm Tĩnh Chi, 16 tuổi, trong nhà chỉ có một ông nội, bởi vì ông nội sinh bệnh nên học cấp hai liền thôi học, cũng là vì kiếm tiền cho ông nội chữa bệnh nên mới vào cái câu lạc bộ kia, tháng trước được phát hiện đã tử vong ở chuỗi khách sạn Quốc Nhuận của thành phố C, phán định là tự sát.”

Ánh mắt Hạ Nam Chi động đây.

Kỷ Y Bắc: “Thành phố C không phải là khu vực quản lý của Chu Đông Hâm sao, có hỏi qua cậu ấy chưa? Thật sự là tự sát?”

“Tôi vừa mới gọi điện cho Chu Đông Hâm, anh ấy nói chuyện này anh ấy không rõ lắm, chẳng qua nghe bạn trong đội hình cảnh của anh ấy nói vụ tự

sát kia rất rõ ràng, là dùng thuốc ngủ quá liều nên tử vong, chỉ là ông nội của Phạm Tĩnh Chi vẫn luôn không tin cháu gái sẽ tự sát.”

“Chuỗi khách sạn Quốc Nhuận...” Hạ Nam Chi đột nhiên lên tiếng: “Là khách sạn gần kề thành phố điện ảnh C sao?”

Dư Hiểu Dao sững sốt, nhanh chóng lật bản đồ ra nhìn: “Đúng, chính là khách sạn kia.”

“Đại khái là tầm hơn hai mươi ngày trước lúc quay phim em có đi qua đấy, lúc đó gặp được một ông cụ nói cháu gái của ông ấy chết ở trong kia, muốn khách sạn cho một lời giải thích, nhưng bảo vệ của khách sạn không cho ông cụ đi vào.” Hạ Nam Chi lại nói: “Chẳng qua là lời của ông cụ nói em nghe không hiểu, em liền giúp ông cụ gọi cảnh sát.”

Lúc này ánh mắt của cô thu lại sự tùy tiện ban nãy, trở nên sắc sảo.

Kỷ Y Bắc nghiêng đầu nhìn cô, vừa vặn đối diện với con mắt đen nhánh của cô, không đến một giây, ánh mắt đó chớp một cái lại khôi phục hào quang như thường ngày, hướng về anh chớp chớp.

“...”

Hạ Nam Chi ăn xong bữa sáng, nghiêng người đi rút lấy khăn giấy, ngọn tóc quét qua mu bàn tay của Kỷ Y Bắc.

Vẻ mặt cô không động đậy mà lau miệng: “Chẳng qua khách sạn kia một đêm ít nhất cũng phải tầm 3 triệu đi, một cô gái muốn chữa bệnh cho ông nội thì vì sao lại lựa chọn tự sát ở chỗ kia chứ.”

-----oOo-----

Chương 24: Điềm đạm đáng yêu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

Không khí trong đoàn làm phim đang giương cung bạt kiếm, giống như trong không khí sắp lóe ra tia lửa.

“Bốp!”

Lại là một tiếng.

Đầu Hạ Nam Chi nghiêng sang một bên, tiếp tục mấy lần, mặt bên phải đều hiện lên dấu tay đỏ mờ mờ, dừng lại một giây, cô ngẩng đầu, lúc này máy ảnh đang đối diện với mặt của Chung Kỳ để quay cận cảnh, Hạ Nam Chi không cần biểu hiện ra biểu cảm.

Mặt cô bình tĩnh, trong mắt hầu như muốn bắn ra băng vụn, nhưng vẫn mang theo cảm xúc nói ra lời thoại của mình.

Chung Kỳ nhìn cô, mở miệng, không nói chuyện, hồi lâu đột nhiên lại vuốt trán hướng đạo diễn cúi đầu: “Xin lỗi, đạo diễn, trạng thái của tôi không tốt lắm, lại quên lời rồi.”

Mâu thuẫn giữa hai người mù cũng đều nhìn ra được, đạo diễn cũng đặc biệt khó xử, đạo diễn này ít từng trải, một bên là Chung Kỳ nữ minh tinh đang nổi, còn Hạ Nam Chi mặc dù là người mới, nhưng đằng sau có hậu thuẫn là Lục Tiềm, cũng không phải là nhân vật có thể chọc vào.

Khuôn mặt đạo diễn tươi cười: “Vậy cô xuống trước đi, màn tiếp theo quay đối thủ của hai cảnh sát trước, Lục Tiềm lên.”

Chung Kỳ lắc lắc cổ tay: “Không sao, lại quay một lần nữa đi.”

Lại quay một lần nữa, vẫn như cũ.

Lục Tiềm vẫn ngồi ở một bên chơi điện thoại cuối cùng cũng ngẩng đầu

lên, liếc nhìn hai người trước máy quay, sau đó nhìn thoáng qua gò má hơi đỏ của Hạ Nam Chi, nhúm mày.

Lạnh nhạt nói: “Tạm tạm là được rồi.”

Chung Kỳ nhướn mày, hỏi lại: “Tôi làm sao?”

“Đến dậm lại phần.” Lục Tiềm nghiêng đầu, hất đầu với thợ trang điểm ở một bên, Chung Kỳ không có phản ứng, trực tiếp lôi kéo Hạ Nam Chi đến một bên ngồi xuống.

Hạ Nam Chi cầm gương, nghiêng đầu nhìn gò má, méo miệng: “Con mẹ nó, ra tay nặng thật.”

Lục Tiềm bước một bước dài, kéo một cái ghế đến bên cạnh cô ngồi xuống, trong miệng nhai kẹo: “Nặng mà cô cứ đứng thế cho cô ta đánh à.”

“Làm sao, trước kia không nghĩ đến tôi sẽ kính nghiệp đến như vậy à?” Hạ Nam Chi nâng mày.

Lục Tiềm giấu cợt một tiếng: “Xì, người buổi chiều hôm qua còn vênh váo vậy mà dám nói mình kính nghiệp? Chẳng qua Chung Kỳ đối với cô như vậy, cô cũng không có phản ứng gì, cũng không giống cô lắm.”

Anh ta còn nhớ rõ lần trước lúc hai người cùng quay bộ phim kia, cũng có một nam diễn viên cố ý gây khó dễ cho Hạ Nam Chi, sau khi quay xong bị cô đá một cước vào trong gần chỗ phun nước.

Chuyện đó vẫn là Lục Tiềm thay cô nói tốt mới bỏ qua, chẳng qua vì vụ việc đó, mọi người liên suy đoán quan hệ giữa hai người có thể là mối quan hệ nào đó không nói cũng rõ, không có ai lại dám cố ý sai khiến, ngáng chân Hạ Nam Chi nữa.

Hạ Nam Chi nhắm mắt để thợ trang điểm dậm lại phần, ngón tay đặt trên đầu gối, lười biếng nói: “Buổi sáng tôi ném bữa sáng mà cô ta đưa cho Kỳ Y Bắc, đoán chừng không biết từ đâu biết được chuyện này rồi.”

“Oh.” Lục Tiềm đứng dậy, vui vẻ: “Được đấy Hạ Nam Chi, vốn dĩ còn tưởng cô mới là người chịu tổn thất đấy.”

Hạ Nam Chi buồn rầu hừ ra tiếng, lại không lên tiếng.

Thợt trang điểm đang cầm phấn thoa đến gò má phải chỗ bị ửng đỏ của cô để dặm phấn, Lục Tiềm dơ tay ngăn lại: “Chờ đã.”

Hạ Nam Chi mở một con mắt nhìn anh ta.

“Đề tôi chụp một bức cận cảnh bị ‘bắt nạt’ của cô cho Kỷ Y Bắc, xem xem phản ứng của anh ấy như thế nào.” Lục Tiềm giơ điện thoại đến gần gò má của cô, nói đùa.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Hạ Nam Chi nheo mắt lại, tóc xõa ở một bên, còn thật sự phối hợp với anh ta.

“Chụp đẹp một chút đấy, phải là kiểu điệu đà đáng yêu ấy.”

Lục Tiềm: “...”

Trong lòng anh ta nói, toàn bộ trên dưới của Hạ Nam Chi thật là không có vị trí nào có thể xứng với điệu đà đáng yêu được.

Lục Tiềm chụp một bức sườn mặt, có chút không vừa ý khi nhìn vết đỏ trong bức ảnh không rõ lắm, nếu không nhìn kĩ thì căn bản nhìn không ra có gì không bình thường.

“Anh chính tỷ lệ đi.” Hạ Nam Chi nhắc nhở.

Lục Tiềm cười rộ lên, đem điện thoại ném cho Hạ Nam Chi: “Cô tự làm.”

—

Thành phố C cách Cảnh Thành không xa, lái xe nhanh cũng chỉ một tiếng

mà thôi. Ngành du lịch ở thành phố C phát triển nhưng cơ sở hạ tầng lại thua kém hơn Cảnh Thành.

Sau khi xuống cao tốc, Thư Khắc lái xe xuyên qua trung tâm thành phố nhộn nhịp, đi vào một vùng ngoại ô gần núi.

Kỷ Y Bắc và Thư Khắc xuống xe, hai xe cảnh sát ở phía sau cũng thuận tiện dừng lại, đi theo phía sau Chu Đông Hâm là hai cảnh sát địa phương.

“Chính là chỗ kia.” Một người trong hai người cảnh sát đó chỉ vào một ngôi nhà ngói rách nát cách đó không xa.

“Chỗ này ở thành phố mấy người vẫn chưa phá bỏ và di dời đi chỗ khác sao?” Kỷ Y Bắc nghiêng đầu hỏi.

“Không có, mấy hộ gia đình ở chỗ này đều phân tán rồi, hơn nữa phần lớn đều là những ông cụ bà cụ lớn tuổi, mức độ khó khăn của phá bỏ và di dời đi chỗ khác là quá lớn.”

Kỷ Y Bắc gạt đầu, mắt liếc qua ruộng đồng được gọi là hoang vu, bước qua vũng bùn trên đường bậc thang, bậc thang này trực tiếp thông đến ngôi nhà ngói kia.

“Có ai không?”

Bên trong có một tiếng sột soạt nho nhỏ.

Một ông cụ run rẩy bám vào cái bàn từ trên ghế đứng dậy, chống gậy batoong cơ thể hơi khom đi đến trước cửa, kéo ra một kẽ hở nhỏ.

Trên mặt ông cụ đầy vết nhăn từ phía sau cửa ló ra, ngay cả lông mày cũng đã hoa râm (ý chỉ lông mày có một số sợi bạc), dè dặt mà nhìn mấy người đàn ông to lớn mặc cảnh phục đứng ở trước mắt.

“Về cái chết của cháu gái ông, chúng tôi có một số câu hỏi muốn hỏi ông.” Cảnh sát địa phương dùng tiếng địa phương nói.

Vành mắt ông cụ ‘soạt’ đỏ lên, một đôi tay ở trên khung cửa không ngừng run lên, môi cũng theo đó mà run rẩy: “Đi, đi vào đi.”

“Có thể cùng chúng tôi nói về tình huống của Phạm Tĩnh Chi cháu gái của ông được không?”

“Tĩnh Tĩnh năm nay 16 tuổi, lên, lên lớp 10... Bố mẹ con bé chết sớm, vẫn luôn là tôi nuôi lớn, thành tích cũng rất tốt...” Ông cụ nói không có mạch suy nghĩ logic gì, hoàn toàn là nhớ đến đâu thì nói đến đó.

Một hình cảnh khác phiên dịch ra cho bọn Kỷ Y Bắc.

Kỷ Y Bắc ngẩn ra, Phạm Tĩnh Chi học xong trung học liền bỏ học rồi, căn bản là không đi học cấp ba.

Chu Đông Hâm ở một bên rõ ràng cũng nghĩ đến cái vấn đề này, đôi mắt trầm lại.

“Vậy Tĩnh Tĩnh cô bé ở nội trú hay về nhà mỗi ngày?”

“Một tuần con bé mới về một lần, con bé nói, nói học cấp ba đều là ở nội trú của nhà trường, bài tập mỗi ngày đều làm không hết... Con bé rất hiếu thảo, còn lấy được học bổng về, bản thân cũng không dùng, liền cho chúng tôi khám bệnh... Làm sao, làm sao đột nhiên lại mất rồi...”

Tay ông cụ đầy vết nứt nẻ và những vết kim châm phủ đầy trên mắt, nước mắt ấm nóng từ trong kẽ hở của ngón tay chảy ra, nước mắt không ngừng chảy nhỏ giọt đỏ như trở thành nơi có sinh mệnh nhất trên người ông.

“Học bổng có bao nhiêu vậy?”

“Tôi, tôi cũng không đếm qua, con bé mỗi tháng đều cảm về... Rất nhiều... Trách tôi, già rồi không chết mà còn mắc loại bệnh này, nếu không Tĩnh Tĩnh cũng có thể mua váy hoa như cô gái khác...”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Y Bắc nhíu mày, không chịu nổi mà vuốt vuốt ấn đường, nhìn người hỏi câu hỏi lắt đầu, ý tứ là đừng nói cho ông cụ biết Phạm Tĩnh Chi đến câu lạc bộ bán dâm để kiếm tiền chữa trị cho ông cụ.

“Ông à, Sao ông lại... Cảm thấy cháu gái ông không phải là tự sát?”

“Tĩnh Tĩnh không có khả năng tự sát đâu, điều này làm sao có thể... Bố mẹ con bé mất rồi, con bé cùng tôi sống, mỗi tuần về nhà còn kể chuyện cho tôi... Cũng thích cười... Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh của chúng tôi, tuyệt đối không có khả năng tự sát đâu.”

Tuổi còn nhỏ bố mẹ mất, người thân duy nhất là ông nội, còn sinh bệnh, mỗi tháng phải tiêu một số tiền thuốc men lớn, bản thân rơi vào bãi lầy u tối không thể thoát ra.

Khả năng tự sát rất cao.

Nhưng lại lựa chọn chết ở trong chuỗi khách sạn kia thì cũng quá kỳ quái rồi.

Di động Kỷ Y Bắc rung lên hai cái.

Anh dặn dò mấy người ở trong nhà một cái, liền xoay người đẩy cửa đi ra ngoài mở điện thoại.

Lục Tiềm gửi đến một bức ảnh, còn có một dòng tin nhắn: Chung Kỳ đánh em gái anh đây, cố ý trêu chọc đem mặt của cô ấy đều đánh đỏ rồi.

Mặt Kỷ Y Bắc không có biểu cảm bấm mở ảnh, phóng to lên nhìn, quả thực là bị đánh đỏ rồi, lúc này anh mới nheo mắt lại, giữa lông mày hiện lên một chút tức giận.

Kỷ Y Bắc: Không phải đã nói qua với cậu là phải chăm sóc cô ấy sao?

Lục Tiềm: Tôi nói rồi, đáng tiếc con nhóc Chung Kỳ kia không nghe lời khuyên, vừa rồi còn bị tôi kéo vào nghỉ ngơi một lát, hiện tại lại quay rồi.

Kỷ Y Bắc: Không phải là Hạ Nam Chi diễn cảnh sát sao, còn bị đánh?

Lục Tiềm: Nội dung vở kịch là cứu viện chậm trễ, Chung Kỳ diễn vai nhân vật có mẹ đã chết, then quá hóa giận nên mới đánh cảnh sát.

Kỷ Y Bắc: Nội dung vở kịch chó má gì vậy? Sao lại không đánh cậu?

Lục Tiềm ở trong phim trường nhìn thấy câu này, thật sự là hận không thể bay đến bên cạnh Kỷ Y Bắc đem anh đánh một trận, mà nghĩ lại bản thân có lẽ đánh không nổi anh.

Kỷ Y Bắc lại gửi đến một tin nhắn.

Kỷ Y Bắc: Đầu tiên một người bình thường muốn đánh cảnh sát phòng chống ma túy không phải là chuyện đơn giản, vả lại nếu là đánh thật, tội gây trở ngại công vụ và tội đánh cảnh sát, điều này liền đủ cho cô ta bị tạm giam mấy ngày rồi, mấy người quay phim cũng đều không chú ý tình huống thực tế sao?

Lục Tiềm nhếch môi cười, đứng dậy đem điện thoại quăng cho đạo diễn và nhà sản xuất.

“Tôi hỏi đội trưởng đội hình cảnh về tình huống này, hình như người ta còn rất bất mãn.”

Đạo diễn nhìn dòng tin nhắn kia, cuối cùng có thể tìm được bậc thang xuống rồi, Chung Kỳ vẫn luôn khoan rúc vào cái sừng trâu này làm bọn họ đều rất khó xử, lập tức vỗ đùi: “Phần này điều chỉnh lại một chút, đổi thành phải đánh nhưng là bắt được cổ tay!”

Vì thế chỉnh đèn và máy quay lại một lần nữa.

Chuẩn bị xong.

Khóe miệng Hạ Nam Chi cười yếu ớt, nhìn chằm chằm Chung Kỳ, chờ cô ta giơ tay lên liền nhanh chóng giữ được xương cổ tay của cô ta, tay còn lại theo đó cũng ‘bóp’ một tiếng thật mạnh ở trên mặt.

Phim trường một mảnh yên tĩnh.

Lục Tiềm phản ứng lại trước, lấy điện thoại ra, chụp một bức ảnh như dừng hình ảnh ở trên phim trường gửi cho Kỷ Y Bắc.

Một tát kia dùng sức cực mạnh, giống như là Hạ Nam Chi đem hết những thiệt thòi trước đó đều tích tụ lại ở trên cái tát này, trong nháy mắt đem Chung Kỳ đánh nghiêng đầu lão đảo vài bước, suýt nữa thì ngã.

“Xin lỗi, đạo diễn, trạng thái của tôi không tốt lắm, không không chế được.”

Hai mắt Hạ Nam Chi hàm ý cười, học theo bộ dạng trước đó của Chung Kỳ mà cúi đầu xin lỗi đạo diễn.

“Ồ!” Chung Kỳ che mặt đứng dậy, then quá hóa giận nhào vào Hạ Nam Chi, bị thư ký trường quay nhanh tay nhanh mắt tách ra.

Đạo diễn nhìn hai người họ, lại quay đầu nhìn Lục Tiềm ở sau đã treo cao chữ chuyện không liên quan, thiếu chút nữa thì ngất rồi, cuối cùng đạo diễn cũng phát huy quyết đoán.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

“Ồn cái gì! Hạ Nam Chi cô bị sao vậy! Cô một cảnh sát còn dám đánh cả người nhà của người bị hại? Chung Kỳ cô cũng thế! Vừa rồi náo loạn lâu như thế còn muốn như thế nào! Có thể ngoan ngoãn quay phim được không, không quay thì cắt cho tôi!”

Mọi người im bặt.

Ngoại trừ tiếng cười ‘khì khì’ mà Lục Tiềm phát ra, ánh mắt của mọi người đều nhìn vào anh, Lục Tiềm làm động tác tay xin lỗi.

Trong điện thoại có một dòng tin nhắn mới nhất của Kỷ Y Bắc: Nha đầu này giỏi lắm, làm cảnh sát còn dám đánh người?

Năm phút sau, đoạn này quay lại mười lần cuối cùng cũng qua rồi.

Hạ Nam Chi cầm theo một cái khăn mặt ướp đá đắp lên trên mặt đi đến bên cạnh Lục Tiềm, đầu gối đụng vào ghế của anh ta: “Cảm ơn.”

“Không cần, chiều nà là anh cô nghĩ đấy.” Lục Tiềm đem lịch sử trò chuyện cho cô xem.

Hạ Nam Chi xem xong, ý cười dưới đáy mắt càng nồng đậm.

Bên kia, Kỷ Y Bắc vào nhà một lần nữa, đã hỏi xong tình hình cơ bản, nhưng mà ông cụ hoàn toàn không biết tình hình thực tế của Phạm Tĩnh Chi, cũng hỏi không ra thông tin có ích gì.

“Đi thôi.”

-----oOo-----

Chương 25: Thả thính (phần 1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

Chập tối, đột nhiên có cơn mưa nhỏ, mưa bụi tầm tã, trong màn trời một tầng sương khói mịt mù, mùi ẩm ướt của bùn đất xộc vào mũi, cây ngô đồng bay xào xạc.

Chung Kỳ giữ lấy ô từ trên cầu thang chạy xuống, trực tiếp chạy đến một chiếc xe cảnh sát vừa mới dừng lại.

Kỷ Y Bắc từ trong xe đi ra, nhìn thấy Chung Kỳ đứng ở một bên nhìn, anh

liền dừng lại một chút, phát tay bảo Thư Khắc đi về trước.

“Cô tìm tôi?”

Anh đi vào trong màn mưa, vành mũ cũng không thể ngăn cản cơn mưa xuân đang rơi nghiêng xuống, Kỷ Y Bắc không khỏi híp mắt lại.

Chung Kỳ tiến lên một bước, đem ô giơ lên đỉnh đầu của hai người.

“Ừ, tìm anh. Em hỏi qua người trong đội của anh, nói là vụ án kia đã kết thúc rồi, cho nên đến hỏi anh tối nay có thời gian cùng em ăn cơm hay không.”

Kỷ Y Bắc lạnh nhạt liếc nhìn cô ta một cái, giơ tay lau nước mưa ở trên mặt, lùi ra sau một bước nhỏ, kéo ra một khoảng cách với cô ta, lại lần nữa đi vào màn mưa.

“Không được, một mình tinh như cô cùng một người đàn ông như tôi ăn cơm, cẩn thận lại có tin lung tung gì đó truyền ra.”

Không biết vì sao, Chung Kỳ cảm thấy trong lời nói của anh mang theo chút tức giận.

Chung Kỳ ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn lông mày của anh.

Đôi mắt tối đen như mọi khi, lông mi vẽ ra một mức độ khí khái anh hùng, môi mỏng, hình dáng giống như lưỡi dao sắc nhọn mạnh mẽ.

Thực ra ấn tượng của anh với Chung Kỳ lúc cấp ba cũng không có khác biệt quá lớn, chẳng qua trải qua rèn luyện ở trường học cảnh sát và mấy năm làm hình cảnh, rõ ràng anh từ một người con trai năm đó hoàn toàn trưởng thành một người đàn ông vô cùng có sức hấp dẫn người khác giới.

“Anh vẫn còn đang tức giận chuyện năm đó sao?” Chung Kỳ hỏi.

Kỷ Y Bắc sững sốt, có phần bị câu hỏi không đầu không đuôi này làm mông lung: “Cái gì?”

“Năm đó em không chào hỏi một tiếng liền chặn anh luôn.” Chung Kỳ cúi đầu, nhìn mũi chân nói tiếp: “Kết thúc kỳ thi đại học liền có một hướng đạo sinh* phát hiện ra em, nhưng bọn họ nói với em là nhất định phải duy trì độc thân... Em không biết làm thế nào mở miệng nói với anh nên...”

*Hướng đạo sinh: Là chỉ những người trong các công ty giải trí đi tìm kiếm những người có tiềm năng, tính cách ngôi sao và có ngoại hình ưa nhìn.

“Chờ đã.” Kỷ Y Bắc ngắt lời cô ta: “Chúng ta... Lúc nào thì ở bên nhau vậy?”

Hơn nữa trước đó anh cũng không biết Chung Kỳ đã từng chặn anh.

Chung Kỳ mạnh mẽ ngẩng đầu lên, nhướn mày nhìn vào trong mắt anh, giống như là xác nhận câu vừa nói đó có phải là thật hay không.

“Chúng ta... Thôi vậy, không có gì.”

Có một số chuyện, nói toạc ra thì không có ý nghĩa nữa rồi.

Kỷ Y Bắc gạt đầu, cũng không hỏi lại, xoay người chạy vào trong cục cảnh sát, vỗ vỗ nước mưa dính trên quần áo, cũng không quay đầu lại.

Trong tay Hạ Nam Chi đang cầm hai túi đồ lớn, bả vai kẹp theo điện thoại đi xuống lầu, trong miệng nói: “Tôi biết rồi, lát nữa tôi qua đây tặng cho thằng bé ít đồ... Ừm, được.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Điện thoại đầu bên kia ngắt rồi, một tay cô xách hai túi lớn, gio tay lấy điện thoại kẹp ở bên tai, nhưng lại không cẩn thận làm rơi túi.

Đồ ở trong túi theo đó mà lăn xuống cầu thang.

Lúc này Kỷ Y Bắc đẩy cửa chạy vào tránh mưa, vừa vịn một con búp bê lăn đến cạnh chân anh.

Anh khom người nhặt lên, lúc này mới phát hiện Hạ Nam Chi đứng ở trên cầu thang.

Hạ Nam Chi từ trên cao nhìn xuống anh, nhìn lướt qua Chung Kỳ đang cầm ô cách ngoài cửa không xa, nhướn mày gọi: “Anh trai.”

Kỷ Y Bắc chú ý đến bên má phải cô hình như có hơi sưng, chẳng qua không đỏ như trên ảnh nữa.

“Anh nghe Lục Tiềm nói hôm nay quay phim em bị người ta đánh?”

Gương mặt Hạ Nam Chi nhạt nhòa, gò má bên phải nghiêng qua một góc: “A, đều sưng rồi.”

Trong lòng Kỷ Y Bắc biết rõ tính cách của cô sẽ không để cho bản thân uổng công chịu thiệt, cho nên trợn mắt xem thường, nói đùa: “Đáng đời.”

Kỷ Y Bắc đem búp bê nhặt được ở trong tay đưa qua, mới phát hiện trong hai túi kia đều là đồ chơi: “Em lấy đâu ra nhiều đồ chơi như thế này?”

“Fan của em gửi đến công ty cho em đấy, buổi chiều quản lý của em đưa đến.”

Kỷ Y Bắc tùy tiện liếc mấy lần, phát hiện bên trong ngoại trừ các loại búp bê con gái thích ra thì, còn có mấy món đồ chơi như dao, súng, kiếm.

“... Fan của em còn gửi cho em mấy loại này?”

“Ừ, bọn họ còn nói em vác đao lớn, không biết nghĩ thế nào luôn.” Hạ Nam Chi nhẹ nhàng miêu tả: “Thế nào, Kỷ đội tan làm rồi hả, có muốn cùng em đi tặng quà không?”

“Quà gì?”

“Trước kia không phải là có một đứa bé của bọn buôn bán ma túy được đưa đến viện phúc lợi ở bên cạnh sao, em đi thăm cậu bé.”

Kỷ Y Bắc nghe xong câu này, giống như là ngoài dự liệu, gương mặt nhìn cô một cái, thấy mặt cô nghiêm túc: “Đi, anh đưa em đi.”

Những món quà này Hạ Nam Chi để không cũng không có tác dụng gì, không bằng lấy danh nghĩa của fan tặng cho người thật sự cần.

Viện phúc lợi đó đã rất lâu năm rồi, cách sở cảnh sát cũng không xa, điều kiện cũng không tệ, đằng trước có một cái viện nhỏ, trồng đầy hoa, chẳng qua bây giờ đã là cuối mùa đông đầu mùa xuân, vẫn là một bãi lụi tàn.

Kỷ Y Bắc từng đưa rất nhiều người chạy trốn vào nhà giam, chỉ có một đứa bé một thân một mình, theo quy định là được đưa vào viện phúc lợi đó, có lúc rảnh rồi anh cũng sẽ đi qua xem.

Kỷ Y Bắc hỏi số phòng của cậu bé mới đến, xách lấy hai cái túi to của Hạ Nam Chi: “Đi thôi.”

Cậu bé kia lúc này lại không có ở trong phòng ngủ, bây giờ là lúc mọi người đều cùng nhau ở trên lớp xem phim hoạt hình.

Hạ Nam Chi đẩy cửa phòng ngủ, tìm được số giường viết tên cậu bé, đem quà mang đến đặt ở bên cạnh gối của cậu bé.

“Được rồi, đi về thôi.”

“Không đi xem cậu bé sao?”

Hạ Nam Chi gương mặt nhìn anh, giống như không nghe hiểu ý tứ của câu này.

Kỷ Y Bắc tự mình làm chủ: “Đi lớp thăm cậu bé.”

Hai người lại vượt qua ngã rẽ đi ra khu nghỉ ngơi, đến lớp học ở bên cạnh, chế độ ở viện phúc lợi phân chia rõ ràng, dựa theo tuổi tác để phân chia lớp học, lúc này đều đang xem tivi, trẻ em lớn hơn một chút thì xem trí tuệ, nhỏ hơn chút thì xem hoạt hình.

Kỷ Y Bắc cùng cô giáo ở cửa nhỏ giọng nói chuyện, một lúc sau liền dắt ra một cậu bé, mặc đồng phục áo lông màu xanh lam của viện phúc lợi.

“Anh trai này đến thăm con, còn nhớ anh ấy không?” Cô giáo ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi cậu bé.

Cậu bé rụt rè nhìn Kỷ Y Bắc, nhớ lại kỷ niệm không hay của ngày đó, vúi tay của cô giáo khóc to lên.

Kỷ Y Bắc: “...”

Hạ Nam Chi cười, đi đến ngồi xuống trước mặt cậu bé, từ trong túi lấy ra một viên kẹo để vào lòng bàn tay cậu bé: “Vậy em còn nhớ chị không?”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Cậu bé lại rụt rè nhìn cô, chần chừ một lúc lâu mới gật đầu, âm thanh mềm mại: “Nhớ.”

Cô giáo: “Vậy hai người nói chuyện đi, tôi về lớp học đây.”

Hạ Nam Chi nắm tay cậu bé đến ghé dài ở trên hành lang ngồi xuống, vị trí từ trái sang phải là: Kỷ Y Bắc, Hạ Nam Chi và cậu bé.

“Chị mang cho em chút đồ chơi, để ở trên giường của em rồi.”

Giọng nói nhỏ nhẹ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, cậu bé cúi đầu: “Cảm ơn chị...”

Hạ Nam Chi vuốt đầu cậu bé, ánh mắt liếc đến Kỷ Y Bắc oan ức ngồi ở bên cạnh liền muốn cười, cha của người ta cũng là bị anh bắt đi thì làm sao lại không sợ anh được.

“Chị... Cha của em không cần em nữa phải không?” Trong mắt cậu bé lóe lên nước mắt, khóe mắt phấp phồng.

“Làm sao có thể chứ.” Hạ Nam Chi suy nghĩ: “Cha của em à, mắc phải một chút lỗi, cho nên phải hồi lỗi, em ở đây ngoan ngoãn chờ cha của em, chờ cha em hồi lỗi xong sẽ trở về tìm em.”

Lời cô nói, giọng điệu dịu dàng một chút, thậm chí còn học theo đứa bé cắn lưỡi, âm thanh non nớt.

Kỷ Y Bắc ngồi thẳng ở trên ghế, nhìn không chớp mắt, trong lỗ tai truyền đến âm thanh của Hạ Nam Chi.

Dịu dàng, trêu ghẹo lòng người.

Anh không khỏi nghĩ thầm, nha đầu này so với trước kia đáng yêu hơn nhiều rồi.

Cậu bé cái hiểu cái không, còn muốn hỏi lại, nhưng lại không dám hỏi quá nhiều, sợ chọc người khác phiền chán, chỉ là tay nhỏ bé nắm chặt tay áo của Hạ Nam Chi.

“Em ở đây sống tốt không?” Hạ Nam Chi hỏi.

Giọng điệu không giống như là hỏi trẻ con, ngược lại giống như bạn bè, tùy ý mà buột miệng nói ra.

Cậu bé nhẹ nhàng lắc đầu.

Hạ Nam Chi cũng không cảm thấy bất ngờ, vờ vờ mu bàn tay của cậu, lại hỏi: “Vậy kết giao được bạn mới chưa?”

Cậu bé lại lắc đầu.

Rũ mắt nhìn cậu bé: “Không bị bắt nạt chứ?”

Vẫn là lắc đầu.

Từ trong túi Hạ Nam Chi lấy ra một tờ giấy, xé một tờ giấy nhỏ, viết một dãy số điện thoại lên: “Đây, nếu như có người bắt nạt em, gọi điện thoại cho

chị, chị giúp em bắt nạt lại.”

Cuối cùng cậu bé cũng cười, gật đầu hai cái thật mạnh.

Từ viện phúc lợi đi ra, mưa đã tạnh rồi, dưới mái hiên còn chảy nước, mèo hoang ở phiên phúc lợi lại chạy ra ngoài lần nữa, ở trước mặt bọn họ ngẩng đầu sải bước.

Hạ Nam Chi cầm ô phát cho khô, vừa đi vừa sửa lại nếp uốn của ô.

“Trước kia làm sao lại không phát hiện ra em còn có một mặt tính cách tốt như vậy nhỉ?” Kỷ Y Bắc ấn chìa khóa mở xe, ‘bíp bíp’ hai tiếng.

“Nhìn thấy cậu bé liền nghĩ ngay đến em của lúc đó, nhìn không được nên nói nhiều mấy câu.” Hạ Nam Chi thuận miệng nói.

Kỷ Y Bắc nhướn mày, quay đầu qua nhìn cô: “Với em thì có quan hệ gì?”

Cuối cùng Hạ Nam Chi cũng đem ô sửa sang lại xong, lại dùng tay kéo, đầu cũng không ngẩng lên mà trả lời: “Năm đó không phải là suýt nữa em cũng bị đưa tới viện phúc lợi sao.”

Kỷ Y Bắc sững sốt một chút.

Không đợi anh trả lời, Hạ Nam Chi đã ngẩng đầu lên lần nữa, lật tấm kính che nắng xuống, soi gương, bôi phấn nền hồng lên ngược lại không phải là hồng, chính là có chút sùng, Hạ Nam Chi ấn ngón tay vào, không khỏi ‘hí’ một tiếng.

“Rất đau?”

Hạ Nam Chi trợn mắt: “Anh thử bị đánh nhiều lần như vậy xem?”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Y Bắc quay chìa khóa xe quay xe đi ra ngoài: “Cô ta sao lại đánh em?”

“Bởi vì anh.” Hạ Nam Chi cười không lý do, nhìn không ra một chút không vui, “Bạn gái cũ của anh đánh em, Kỷ đội... Hiểu lầm này có phải là có chút lớn rồi không?”

Cô cố ý nói như vậy.

Nhưng mà Kỷ Y Bắc không có nghe rõ nửa câu cuối, cau mày nghiêng đầu: “Sao mọi người đều cảm thấy Chung Kỳ là bạn gái cũ của anh?”

“Mọi người?”

“Chung Kỳ và anh?”

Hạ Nam Chi phì cười, vuốt vuốt tóc, một sợi tóc lười biếng quấn quanh, chơi đùa trên ngón tay, tưởng tượng bộ dáng kinh ngạc của Chung Kỳ sau khi biết liền cảm thấy tinh thần sảng khoái.

“Anh với cô ta không phải là ở lễ tốt nghiệp cấp ba ở bên nhau sao?”

Kỷ Y Bắc sững sốt, nhớ lại, hình như là có một chuyện như vậy.

Trên lễ tốt nghiệp Hạ Nam Chi là chủ trì của trung học, cuối cùng có một phân đoạn mọi người hét lên bảo Chung Kỳ tỏ tình với anh rồi.

Kỷ Y Bắc vẫn luôn cho là lúc đó chỉ là nói đùa thôi, tương tự như trong nói lời thật lòng hoặc mạo hiểm.

Cũng không cảm thấy anh và Chung Kỳ ở cùng nhau bao giờ.

“Cô ta còn hôn anh.” Hạ Nam Chi lại nói.

“Phải không?” Kỷ Y Bắc kéo mở cúc cổ áo, thờ ơ: “Sao anh lại không nhớ.”

“Cô ta tỏ tình với anh anh cũng không có từ chối, toàn bộ trường học đều cho rằng hai người ở với nhau rồi.”

Chuyện tỏ tình này thì Kỷ Y Bắc biết, anh quả thực là không có từ chối, nhưng cũng không có đồng ý.

“Nhiều người như vậy, từ chối một cô gái, cô ấy cũng lúng túng lắm.”

“Ha, Kỷ đội thật có lòng thông cảm.” Hạ Nam Chi hừ lạnh, nhíu mày suy nghĩ, hỏi: “Vậy cô ta hôn anh, anh không từ chối cũng là vì sợ cô ta lúng túng?”

Kỷ Y Bắc không nói chuyện, chỉ thản nhiên mà liếc nhìn cô một cái.

Chung Kỳ từng hôn anh, Kỷ Y Bắc thật đúng là không nhớ rõ chuyện này.

Sau khi xe lái ra ngoài thì dừng ở ven đường không chạy, Kỷ Y Bắc hạ cửa sổ xe xuống một nửa, gió lạnh theo bệ cửa sổ quét vào trong, lại ôm lấy mùi nước hoa ở trong xe bay ra ngoài.

Tay phải của Hạ Nam Chi chống đầu nhìn anh: “Kỷ Y Bắc.”

“Ừ?” Kỷ Y Bắc quay đầu lại.

Hạ Nam Chi nhìn đôi mắt đen sáng ngời của anh, từ từ chuyển xuống đến đôi môi không thể nào hồng hào, lại chuyển đến hàm kết, ánh mắt quét một vòng rồi lại quay trở về trên môi.

Đột nhiên Hạ Nam Chi nắm xương cổ tay của anh kéo đến bên mình dùng sức, không kéo động, thế là cô nghiêng người dựa qua, nhanh chóng áp sát đến gần anh, cho đến khi chóp mũi của hai người đều sắp chạm vào, cô mới ngước mắt lên.

Lông mi uốn vênh lên, nếp uốn ở mí mắt rõ ràng, khóe mắt bay lên, mang theo ý cười, trong con người có ít nước.

Kỷ Y Bắc kinh ngạc mà nhìn đôi mắt kia.

Hạ Nam Chi nhắm mắt lại một lần nữa, dựa vào gân.

Chóp mũi chạm vào nhau.

Cô một tắc lại một tắc dựa vào gần.

“Nghịch cái gì?” Kỷ Y Bắc kiềm chế âm thanh, giống như từ trong ngực phát ra.

Còn không có chạm vào, cằm dưới của Hạ Nam Chi bị Kỷ Y Bắc nắm giữ, miễn cưỡng kéo ra khoảng cách, trước mắt lông mày Kỷ Y Bắc nhú lại, ánh mắt mang theo cảnh cáo.

Đáng tiếc, còn thiếu một chút nữa.

Hạ Nam Chi nghĩ thầm.

Hạ Nam Chi trực tiếp liếc nhìn anh, không có chút trốn tránh: “Không sợ em lúng túng hả, cô ấy có thể em thì không thể?”

Kỷ Y Bắc không hiểu ngọn lửa vô danh này của cô là từ đâu đến, cũng không rõ đến cùng là cô muốn làm gì.

“Hạ Nam Chi, em có bệnh hả?”

“Ừ, có chút.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Hạ Nam Chi đẩy cái tay đang dùng sức trên ở trên cằm kia ra, một chút cũng không phí sức, vừa đẩy liền đi.

Cô khôi phục lại bộ dạng lười biếng hàng ngày, ngã dựa ở trên ghế, nhắm mắt lại, cũng không giải thích cái động tác kỳ lạ ban nãy của bản thân, liền giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Kỷ Y Bắc bị cô trêu chọc đến ngực khó chịu, một lời không nói lái xe ra ngoài.

Một đường không nói, trực tiếp đến dưới lầu tiểu khu của Hạ Nam Chi.

“Xuống xe.” Kỷ Y Bắc đẩy cô một cái, có chút buồn bực.

Hạ Nam Chi mơ màng mở mắt, chớp chớp mắt, thích ứng với ánh sáng, lại lười biếng mà duỗi eo, giống như là hoàn toàn không có nghe ra giọng nói khó chịu của người đàn ông bên cạnh.

Tay cô đặt lên trên cửa, không kéo: “Có phải là anh rất sợ em?”

Kỷ Y Bắc hừ cười: “Sợ em?”

Hạ Nam Chi nghiêm túc gật đầu: “Sợ thích em.”

“...”

Kỷ Y Bắc thay đổi tầm mắt, nhếch khóe môi mỉa mai, giống như là nghe được một câu chuyện cười.

—————

-----oOo-----

Chương 26: Theo đuổi (phần 2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: LinhNhi

“Cút xuống cho anh!”

Kỷ Y Bắc nghiêng người để mở cửa ghế lái phụ ra, kéo một cái, khi anh vừa định quay về chỗ cô đột nhiên bị Hạ Nam Chi ôm lấy.

Hay tay Hạ Nam Chi ôm lấy cổ anh, nhanh chóng hôn lên khóe miệng anh một cái.

Kỷ Y Bắc sừng sốt.

Hạ Nam Chi tự xuống xe, đóng sầm cửa vào, cúi người chống hai tay lên mép cửa sổ, chống cằm lên mu bàn tay, khoe mắt cong lên: “Lúc này nghe nói Chung Kỳ đã hôn anh rồi cơ đấy.”

“Là giả đấy.”

“...”

“Nếu cô ta đã hôn anh rồi thì chắc chắn sẽ không đợi nhiều năm như vậy mới ra tay.”

“...”

“Bây giờ em hôn anh rồi”. Hạ Nam Chi liếm môi, trông giống như hồ ly, không nói hết nửa câu sau.”

Bây giờ em hôn anh rồi, đến lúc em ra tay rồi.

Ấn đường Kỷ Y Bắc thành thích nhảy lên, nghiêng đầu nhìn người con gái đang dựa vào xe cười ranh mãnh, trong lòng nảy lên một cảm giác khác thường, không thể nói rõ cũng không thể giải thích được.

Khó chịu.

“Đến cùng em muốn như thế nào?” Kỷ Y Bắc cố nén giọng nói của mình, nhàn nhạt liếc nhìn cô, trong mắt nhìn không ra một chút cảm xúc nào.

Hạ Nam Chi vẫn cười, nói: “Theo đuổi anh.”

Kỷ Y Bắc cười một tiếng, nheo mắt lại, giống như đang nhìn một đứa nhóc cố tình chọc giận người khác: “Hôm qua em còn gọi anh là anh trai đấy.”

Hạ Nam Chi nhún vai, lãnh đạm nói: “Đây là tính thú.”

“...”

Gió lay động vạt váy của cô, giống như sương mù nhẹ nhàng chuyển động, qua một lúc lại bám vào bên chân cô.

Kỷ Y Bắc thở ra một hơi, xoa xoa ngón tay trên vô lăng, trầm lặng một lúc. Hạ Nam Chi đứng bên cạnh xe không nói gì, cũng không đi, mắt rũ xuống.

“Hạ Nam Chi, chuyện gì cũng phải có chừng mực, hiểu không?” Kỷ Y Bắc rút ra một điều thuốc: “Hai chúng ta không hợp, từ trước đến giờ anh chưa từng nghĩ đến sẽ có một mối quan hệ vượt quá đối với em.”

Hạ Nam Chi cười nhạt: “Anh cũng đã nói chúng ta không hợp rồi, còn nói chưa từng nghĩ qua về loại quan hệ đó?”

Kỷ Y Bắc không nhìn cô: “Đừng có phát điên.”

Dứt lời, anh kéo cửa sổ bên ghế lái phụ lên.

Hạ Nam Chi đành rút tay về, lùi ra sau một bước.

Khi cửa sổ chuẩn bị đóng lại, một lời nói kèm theo tiếng cười lọt qua khe hở truyền đến tai Kỷ Y Bắc.

“Khóe miệng anh dính son môi của em, đừng quên lau đi.”

Kỷ Y Bắc đạp chân ga phóng xe ra ngoài, liếc nhìn kính chiếu hậu, thực sự có một vệt đỏ ở trên khóe miệng của anh.

Đồ khốn nạn!

Anh đưa tay lên tùy tiện lau lau vài cái, dư quang liếc nhìn gương xe thấy Hạ Nam Chi đã quay người bước vào nhà rồi.

Làn gió mát rượi luồn vào tay áo cô, trong thời tiết này cô vẫn chỉ mặc một chiếc áo len, bên dưới mặc một chiếc váy lưới, mắt các chân trơn bóng trắng nõn, bên ngoài dễ dàng thấy được, thân hình còn được phác thảo bởi gió.

Thật gầy.

Hoàn toàn không hợp nhau.

Kỷ Y Bắc không khỏi nhú mày, kinh nghiệm phá án bao năm qua đã giúp anh có sự quan sát tỉ mỉ, rất rõ ràng Hạ Nam Chi như thế này không phải là bản thân cô ấy.

Ánh mắt như thế thật câu người, khóe miệng cong lên, lời nói vô lại trêu tức, đây không phải là Hạ Nam Chi thật.

Kỷ Y Bắc lại liếc nhìn kính chiếu hậu, Hạ Nam Chi đã mở cửa rồi, chỉ còn lại bóng lưng của cô, nháy mắt cũng biến mất sau cánh cửa.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Ngày hôm sau, Kỷ Y Bắc vội vã đến văn phòng vào phút cuối, phát hiện ra trên bàn lại đặt một chiếc túi da như hôm qua, bên trong vẫn là bữa sáng ở trường học gần đây.

“Hạ Nam Chi lại đến đây rồi?” Anh nhú mày hỏi Dư Hiểu Dao.

Dư Hiểu Dao đang nhìn chăm chăm vào máy tính kiểm tra cái gì đó:
“Vâng... Kỷ đội, có vụ án mới.”

Kỷ Y Bắc sững sốt, bước nhanh đến bên cô ấy.

Trên máy tính, cô đang tìm kiếm vụ án chưa được giải quyết chấn động mười mấy năm trước về một cậu bé bị mất tích, cho đến nay vẫn chưa ai phá giải được, thời điểm đó các loại kỹ thuật vẫn chưa được hoàn thiện, rất nhiều thông tin tham khảo đều không có giá trị lớn, bây giờ đều bị cô ấy xếp sang một bên.

Một cậu bé tên là Lý Duy, lúc đó mới 12 tuổi, theo màn hình giám sát, trong

kỳ nghỉ hè, sau khi tan học từ lớp học thêm, vì muốn trốn tránh cha mẹ nên cậu đã đi ra từ cửa sau, mà điểm đáng ngờ nhất chính là sau khi cậu vào nhà vệ sinh đã thay một chiếc váy màu đỏ, một cậu bé, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Cuối cùng cảnh sát lần theo manh mối thì chỉ tìm thấy chiếc cặp sách của Lý Duy rơi ở bên đường, mặt trên dính đầy bùn đất, mà cậu bé từ đó cũng không còn tung tích nữa.

Khi vụ án này xảy ra, nhưng người hình cảnh trẻ tuổi bọn họ còn chưa vào làm việc, Kỷ Y Bắc biết đến khi nghe giáo viên ở trường phân tích vụ án kinh điển này.

“Sao vậy? Có liên quan đến vụ án mất tích của Lý Duy sao?” Kỷ Y Bắc hỏi.

Dư Hiểu Dao do dự một lúc, mấp máy môi nói: “Sáng sớm hôm nay tôi nhận được báo án, gần hồ chứa ngoại ô phía Đông phát hiện ra một bộ xương trắng, đội pháp y đã qua đây rồi.”

“Số liệu kiểm tra của bộ xương đã có chưa?”

“Chưa có, sơ bộ có thể kết luận rằng đã chết được chục năm rồi, nhưng quy trình xét nghiệm ADN của xương phức tạp hơn và cũng lâu hơn bình thường.”

“Cô suy đoán là Lý Duy?”

Dư Hiểu Dao lấy tay che miệng, mắt dán chặt vào màn hình, thời điểm đó tình hình của vụ án ở trên mạng chỉ được ghi lại một cách sơ sài, một số khác là suy đoán do người dân đăng tải lên.

Bức ảnh duy nhất được đăng trên mạng là ảnh chụp của Lý Duy ở trường, là bức ảnh mẹ cậu bé tình cờ chụp được, nhìn không ra biểu cảm, bình tĩnh đứng nhìn các bạn trong lớp đang chơi đùa đằng trước, trên tay cầm một quyển sách toán học.

“Giáo viên tâm lý tội phạm cũng đã đề cập đến vụ án này với chúng tôi, điều rùng rợn nhất trong vụ án này chính là việc sau khi Lý Duy rời khỏi chỗ học thêm, cậu ấy đã đi vào nhà vệ sinh công cộng và thay một chiếc váy đồ rồi mới lén lút rời đi. Cậu ấy không bị bắt cóc, cũng không bị dụ dỗ mang đi, thay vào đó tự nguyện bị một bàn tay vô hình điều khiển, mặc vào một chiếc váy của con gái, tránh khỏi tầm mắt của cha mẹ và rời khỏi lớp học thêm. Thậm chí cậu ấy còn có chuẩn bị trước để tránh một vài máy giám sát nằm rải rác trên các con phố, là cậu ấy chủ động đi đến một nơi nào đó.”

Kỷ Y Bắc suy nghĩ một lúc: “Còn gì nữa?”

“Lúc đó giáo viên của chúng tôi đã tham gia vào vụ án này, người ta suy đoán rằng kẻ sát nhân và Lý Duy có mối liên hệ tâm linh nào đó, hai người không thể không quen biết, cũng không thể chỉ là người thân bạn bè bình thường, nhưng theo cha mẹ cậu bé nói, Lý Duy rất nhút nhát và nhát gan, ở trường cũng không có bạn bè, bình thường họ hàng cùng cậu ấy nói chuyện thì cậu ấy cũng không dám trả lời.”

Dừng một lúc, Dư Hiểu Dao nói tiếp: “Tôi đang xem những bức ảnh ở hiện trường, một chiếc cặp học sinh màu xanh nước biển được lấy ra từ khe nứt giữa những tảng đá ở khu đất cao cạnh hồ chứa, chính là chiếc cặp mà năm đó Lý Duy đã đeo.”

Kỷ Y Bắc nhanh chóng gọi điện đến phòng lưu trữ hồ sơ để lấy hồ sơ về vụ án mất tích của Lý Duy, đột nhiên anh nhớ ra gì đó: “Chờ một chút, tôi nhớ là tôi đã tìm thấy chiếc cặp của Lý Duy ở ngọn núi nằm ở vùng ngoại ô phía Tây, còn vì điều này mà đã tìm kiếm khắp ngọn núi đó, nhưng không tìm được manh mối nào.”

Dư Hiểu Dao sửng sốt: “... Đúng vậy, tôi nhớ rồi, trong cặp của Lý Duy được nhặt trên ngọn núi hoang ấy còn có quyển sách bài tập, nét chữ đã được giám định, là nét chữ của cậu ấy.”

Xe cảnh sát đỗ ở xung quanh hồ chứa nước, Kỷ Y Bắc bước nhanh qua dải phân cách, đi dọc theo đám cỏ dại mọc um tùm, tay vịn vào một hòn đá, nhảy lên phía trước.

Kỷ Y Bắc từ xa liếc nhìn bộ xương người, xung quanh là hai pháp y, anh đi qua, kéo lấy một người hỏi: “Kết quả kiểm tra mới nhất như thế nào rồi?”

Người kia gọi một tiếng ‘Kỷ đội’, mở tập tài liệu trong tay ra.

“Nhận định sơ bộ, nạn nhân cao khoảng 128cm, dựa vào hàm răng đoán rằng người chết khoảng 10 tuổi, rất có thể là Lý Duy đã mất tích mười năm trước.”

Kỷ Y Bắc vừa đi vừa hỏi, chỉ vào một chiếc hộp gỗ trên mặt nước: “Đây là cái gì?”

“Lúc được phát hiện ra... Lý Duy được đựng ở trong đây.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Y Bắc sừng sốt, bước nhanh đến bên cạnh chiếc hộp gỗ, ngồi xổm xuống quan sát kỹ càng. Trên hộp gỗ dày đặc những lỗ đinh, sớm đã bị mục nát đến độ không chịu được rồi, được cố định trên vách ngăn.

“Bên trong có vết máu sót lại không?” Những ngón tay của Kỷ Y Bắc ở bên trong hộp gỗ xoay một vòng.

“Không có, chiếc hộp gỗ này được người dân địa phương phát hiện ra, vị trí này vào mùa xuân và mùa hè sẽ bị ngập nước, chỉ có mùa thu và mùa đông mới có thể nhìn thấy, hơn nữa vị trí này còn khuất tầm nhìn, lần này là do một gia đình đánh rơi đồ xuống nên mới được tìm ra và nhặt lên, họ còn tưởng rằng là kho báu đấy.”

“Đã nhiều năm như vậy rồi mà chiếc hộp này vẫn được bảo trì tốt thế à?”

“Đây là một loại gỗ đặc biệt, không phải là loại gỗ mà bình thường anh mua được đâu, mặt trên còn được bôi một lớp bảo quản, các chi tiết cụ thể vẫn đang được khám nghiệm.”

Kỷ Y Bắc đứng dậy, tháo găng tay ném sang một bên: “Trong cặp của Lý

Duy có cái gì?”

“Hộp đựng bút, sách Olympic toán học và một quyển nháp, cặp sách không bị nước ăn mòn, ngoại trừ nét chữ bị mờ đi thì về cơ bản mọi thứ vẫn nguyên vẹn, trên đó còn có dấu vân tay của Lý Duy.”

Hộp bút chì, sách Olympic toán, vở nháp.

Kỷ Y Bắc nhìn thấy quyển sách Olympic liền nhớ đến Lý Duy biến mất sau khi học thêm ôn thi Olympic.

Đột nhiên, tay Kỷ Y Bắc run lên, nắm chặt tài liệu trong tay, sau khi lật nhanh một vài trang, dừng lại ở hình ảnh chiếc cặp được tìm thấy trên ngọn núi hoang mười năm trước.

Bên trong chiếc cặp đó cũng là hộp bút chì, sách Olympic toán và vở nháp.

Giống y hệt nhau.

“Kỷ đội, cái này...” Hình cảnh đứng cạnh trợn mắt nhìn bức ảnh trên tay anh.

“Một cái được phát hiện ở ngọn núi hoang ở ngoại ô phía Tây, một cái được phát hiện ở hồ chứa nước ngoại ô phía Đông, chiếc cặp giống hệt nhau.” Kỷ Y Bắc tạm dừng: “Cứ cho là đánh lừa cảnh sát, cũng chỉ cần ném chiếc cặp lên ngọn núi hoang kia, không cần phải chuẩn bị hai cái, ngỗ nhỡ cái ở hồ chứa nước được tìm thấy thì sao?”

“Nhưng tại sao tội phạm lại có tận hai cái cặp sách? Hơn nữa chữ viết kia là của Lý Duy, không thể sai được.”

Kỷ Y Bắc nhớ đến lời của Dư Hiểu Dao.

Lý Duy thực sự có mối liên hệ nào đó với hung thủ.

Kỷ Y Bắc thì thào: “Hai chiếc cặp này đều do Lý Duy chuẩn bị, hoặc là nói, Lý Duy đã chuẩn bị sau khi nghe hung thủ bảo.”

“Cái gì!?”

Người con trai mất tích mười năm cuối cùng cũng có manh mối, những cung bậc cảm xúc mãnh liệt năm nào cuối cùng cũng tan biến vào bình yên, bây giờ lại nghe thấy tin dữ này cũng sẽ rất khó khăn để duy trì tôn nghiêm cơ bản nhất của con người.

Cha mẹ của Lý Duy đã sinh một cậu con trai khác, chín tuổi, được sinh ra bốn năm sau khi Lý Duy mất tích.

Dư Hiểu Dao và Thư Khắc ngồi đối diện với cha mẹ của Lý Duy, vừa mới nói với hai người họ rằng rất có thể đã tìm thấy được thi thể của Lý Duy, thực ra định nói là bộ xương, nhưng Dư Hiểu Dao nghĩ rằng nói như thế này sẽ bớt khó chịu hơn.

Mẹ của Lý Duy cầm hộp dụng cụ được lấy ở hiện trường mà Dư Hiểu Dao đưa cho, khóc không ra tiếng, cha Lý Duy lưng cứng đờ, hai mắt đã đỏ hoe.

Dư Hiểu Dao gãi trán, ho nhẹ: “Vụ án mười năm trước đã được mở lại để điều tra, có rất nhiều chi tiết năm đó không được ghi lại hết, cho nên tôi muốn hỏi hai người năm đó Lý Duy có hành vi kỳ lạ nào không?”

Thư Khắc đi qua nghe thấy hai tiền bối trong sở nhắc tới, năm đó các chi tiết không phải là không được ghi lại toàn bộ, mà là năm đó cha mẹ Lý Duy thương tâm quá độ, không muốn phối hợp điều tra nữa.

Điều này cũng không biết nói ra như thế nào, cha mẹ càng thương tâm, sau khi thương tâm xong thì càng nên hợp tác với cảnh sát để tìm ra kẻ sát nhân.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Một căn phòng nằm ở chỗ rẽ của phòng khách, đột nhiên thò ra một cái đầu đầy lông tơ, một đôi mắt tò mò nhìn hai người xa lạ đột nhiên ghé thăm.

“Thằng nhóc hôi hám! Cút vào trong!” Cha của Lý Duy đột nhiên hét lên.

Cái đầu kia liền rút lại, sau đó có tiếng khóa cửa nhẹ vang lên.

Mẹ Lý Duy chạm nhẹ vào tay người đàn ông bên cạnh, lau nước mắt trên khuôn mặt nói: “Là con trai nhỏ của chúng tôi, đừng để nó biết chuyện này.”

Dư Hiểu Dao gật đầu bày tỏ vẻ đã hiểu.

Mẹ Lý Duy liếc mắt nhìn cha Lý Duy, nhìn thấy người đàn ông cau mày gật đầu, rồi mới run rẩy đứng dậy, vừa nãy vì khóc quá nhiều nên lúc đứng dậy bà có chút đứng không vững.

Dư Hiểu Dao nhanh chóng đỡ lấy bà, mẹ Lý Duy xua xua tay, mỉm cười một cách cay đắng rồi nói với cô: “Tôi đi lấy những món đồ của Tiểu Duy cho hai người xem.”

Vài phút sau, mẹ Lý Duy cầm một hộp các tông bước xuống từ cầu thang, sau đó đi đến phòng của cậu con trai nhỏ hét lên: “Làm bài tập về nhà của con đi”. Sau đó khóa cửa lại.”

“Đây là những đồ vật lúc đó tôi đã sắp xếp lại.”

Dư Hiểu Dao và Thư Khắc đứng lên, nhìn qua thì trong hộp không có gì kỳ lạ, nhưng nghĩ lại thì không đúng lắm, Lý Duy là một cậu bé, nhưng trong hộp lại có rất nhiều búp bê và những bộ quần áo sang trọng để thay mà con gái thích.

“Những đồ chơi bình thường Lý Duy chơi đều ở chỗ này sao?” Dư Hiểu Dao đặt món đồ chơi lên trên bàn, Thư Khắc lập tức chụp ảnh lại.

“Đúng vậy.”

Dư Hiểu Dao khẽ cau mày: “Không có đồ chơi khác sao?”

“Có... Cha nó có mua vài cây đao, ô tô và rô bốt được gọi là ‘người máy biển hình’, em trai nó thích chơi mấy thứ đó, nên tôi không cất đi.”

“Thế Lý Duy có thích không?”

“Hả?” Mẹ Lý Duy sững sốt, nhanh chóng lắc đầu: “Chắc là không thích, cũng không chơi nhiều.”

Dư Hiểu Dao đột nhiên nheo mắt, lấy một quả cầu pha lê từ trong góc hộp ra, bên trong là một thế giới thu nhỏ ở dưới nước, cô thử bật công tắc lên thì phát hiện nó đã hết pin rồi.

“Cậu bé rất thích biển ạ?”

“À, đúng vậy... Trước khi mất tích nó còn, còn đòi đi thủy cung chơi, sớm biết thế...”

Một tia sáng yếu ớt lóe lên trong mắt Dư Hiểu Dao.

-----oOo-----

Chương 27: -1: Bị thương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: LinhNhi

“Mẹ nó.”

Trong bãi đỗ xe tối om, Hạ Nam Chi ôm cánh tay đứng cạnh bên một chiếc Toyota màu đen, trong mắt cô hằn lên những tia máu đỏ, cô kìm nén sự thô bạo trong miệng mình, trên tay cầm một con dao găm, bên hông bê bết máu.

Gần đó vang lên tiếng cười âm u của một người đàn ông.

“Người đẹp, sao cô lại phải trốn đi chứ? Để anh trai đến tìm cô sao?” Thanh

âm lỗ mãng thô tục.

Hạ Nam Chi nhắm mắt lại, ép bản thân mình xuống, nhưng cánh tay cô lại run vì tức giận.

Giọng nói từ phía sau nhỏ dần, Hạ Nam Chi lấy điện thoại ra khỏi túi quần bằng một tay khác không bị thương, ấn số của Lục Tiềm.

Tút.

Tút.

Âm thanh nhỏ từ điện thoại di động vang lên trong bãi đỗ xe trống trải, cùng lúc đó tay Hạ Nam Chi run lên.

Cô nghe thấy tiếng cười nhẹ của người đàn ông đó, người đàn ông vừa mới đi xa kia đang chậm chậm quay đầu lại, thông thả bước tới chiếc Toyota màu đen cách không xa kia, bước chân rất nhẹ nhàng.

Giọng nói của Lục Tiềm vang lên bên tai cô: “Cô làm gì thế vừa tan làm đã không thấy cô rồi.”

Hạ Nam Chi lặng lẽ nắm chặt con dao trong tay, nói nhanh: “Mau đến bãi đỗ xe tầng hầm, C-19, có một tên điên ở đây.”

Lục Tiềm sửng sốt, biết rằng Hạ Nam Chi bình thường sẽ không đùa như thế này, cũng không nắm chắc được tình hình bên cô đang như thế nào: “Mẹ nó hầm để xe bị chặn rồi! Tình hình cô thế nào rồi?”

Chiếc xe sau lưng đột nhiên rung chuyển, biển số xe cọ sát vào lưng Hạ Nam Chi.

Lưng Hạ Nam Chi cứng đờ vì đau, cô giữ chặt điện thoại nói: “Tôi có thể cầm cự được khoảng ba phút nữa, sau ba phút nữa thì anh có thể đến nhặt xác rồi đây.”

“Fuck! Cô đờ đấy! Lục Tiềm chửi một câu, lại không biết đang nói với

người bên cạnh những gì.”

Phần sau Hạ Nam Chi không nghe nữa, điện thoại bị cô ném sang một bên.

Chiếc xe phía sau lại rung lên hai lần, Hạ Nam Chi quay đầu lại.

Người đàn ông đứng trên nóc xe trịnh thượng nhìn cô, nhếch mép nở một nụ cười nũng nịu: “Bảo bối, ở đây à.”

Hạ Nam Chi lạnh lùng liếc hắt một cái, chịu đựng cơn đau ở cánh tay, đỡ tường đứng dậy, để lại mấy dấu tay đầy máu trên tường.

Hai chân mở ra, lưng cong lại, mắt lạnh lùng nhìn người đàn ông, tay phải cầm một con dao găm, cô như một con thú hoang sẵn sàng nhảy vào bất cứ lúc nào, trên má còn một vết máu, nhưng không nhìn ra được chút sợ hãi nào.

Người đàn ông nhướng mày, thở dài, ‘chậc chậc’ hai tiếng, nhảy lên mũi trước của xe từ từ tiến gần lại, trừ việc quần áo hơi nhăn nhúm ra thì không có gì lúng túng cả.

Hạ Nam Chi ở vào tình thế bất lợi.

“Lần đầu tiên thấy em đã cảm thấy em thật là hoang dã, chỉ là không ngờ em lại mạnh mẽ như thế này.” Người đàn ông liếm hàm răng.

Hạ Nam Chi nhắm đúng thời điểm, dùng chân phải đá về phía trước rồi lùi về sau nửa bước, quét mắt cá chân của người đàn ông, khoảnh khắc tiếp theo hắn liền ngã ở trên mũi xe.

‘Rầm’ một tiếng.

Nhìn thấy hắn ta cau mày đau đớn, Hạ Nam Chi im lặng cười gằn.

Giây tiếp theo, cô không chần chừ cầm con dao găm đâm vào ngực hắn ta một cách không thương tiếc!

Tuy nhiên vẫn chậm hơn một bước, người đàn ông nhanh chóng phản ứng lại, thân mình lăn qua, ôm lấy vai Hạ Nam Chi kéo cô lăn một vòng.

Thắt lưng và bụng Hạ Nam Chi đập vào trên lan can một cái, suýt nữa nôn ra, lực phủ ngũ tạng nhanh chóng co rút lại vì đau.

“Mẹ, tiện nhân!”

Người đàn ông trở nên tức giận, vắn vắn cổ phát ra tiếng xương giòn tan.

Hắn nhắc chân đá vào lưng Hạ Nam Chi, Hạ Nam Chi xoay người tránh đi, con dao găm lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, nhanh chóng chém ngang bắp chân hắn ta.

“A!”

Người đàn ông rên rỉ, triệt để bị làm cho khó chịu, đánh vào cổ tay Hạ Nam Chi, con dao găm rơi xuống mặt đất.

“Mày, con mẹ nó!”

Người đàn ông dùng lực bóp cổ cô.

Thực lực chênh lệch rất lớn, Hạ Nam Chi căn bản không thể cử động ngón tay được, trong chốc lát đầu óc liền trở nên mơ màng, tầm mắt dần dần hẹp lại, cuối cùng trở thành một đường thẳng.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Đột nhiên, ngay khi cô vừa định nhắm mắt lại, bỗng nhiên có một luồng sức mạnh làm cho bàn tay trên cổ cô buông lỏng ra, Hạ Nam Chi liền kiệt sức mà ngò bệt xuống đất.

Lục Tiềm xuất hiện kịp thời, đá tên kia xuống đất.

“Không sao chứ?” Lục Tiềm đỡ Hạ Nam Chi dậy.

Hạ Nam Chi hít vào vài hơi, lập tức ho khan, giờ tay vầy vẩy, thản nhiên: “Không chết được.”

Lục Tiềm nhân cơ hội chạm vào cánh tay cô, anh ta ngay lập tức cảm nhận được vết ướt trên áo lên của cô, anh ta nhắc tay cô lên nhìn.

Là máu.

“Mày con mẹ nó là ai hả!?”

Lục Tiềm phớt lờ hắn ta, giúp Hạ Nam Chi thuận khí, đỡ cô đứng dậy.

Ngay khi người đàn ông kia định kéo cổ áo Lục Tiềm lại thì đã bị người đằng sau kéo giật một cái, giọng nói lạnh lùng: “Không biết anh ta thì biết tôi chứ?”

Người đàn ông quay đầu nhìn, liền im bật, gân xanh trên thái dương đè xuống cơn tức, gọi một tiếng: “Hà tổng?”

Hà Bành giương mắt cảnh cáo, liếc hắn ta một cái, sau đó nhìn sang Lục Tiềm, ánh mắt khẽ động, hất cằm về phía Hạ Nam Chi nói: “Bạn cậu không sao chứ?”

Hạ Nam Chi không còn ho nữa, sắc mặt cũng đã trở lại bình thường: “Không sao, cảm ơn.”

Lục Tiềm nhíu mày: “Đi thôi, trước tiên đưa cô ấy đi bệnh viện đã.”

Hạ Nam Chi ngồi vào trong xe, xắn ống tay áo lên đến khuỷu tay, bên trên có một vết dao khá là sâu.

“Hắn bị điên rồi, hắn ta với cô có chuyện gì thế?” Lục Tiềm hỏi.

Hạ Nam Chi rút khăn giấy lau vết máu đang chảy: “Trước đây tôi gặp hắn ở lối vào của quán bar, chính là một tên ngu đưa xe trên đường lớn, tôi quay xong đi ra ngoài thì vừa khéo gặp hắn ta, hắn ta dùng sức kéo tôi lên phòng ở tầng 8 của khách sạn.”

Hôm nay địa điểm quay của đoàn làm phim không phải là ở Sở cảnh sát, mà là quay ở tòa nhà lớn này.

Lúc sau Hạ Nam Chi bị hắn ta khống chế tay rồi ném lên trên giường, không dễ dàng gì mà cô mới lấy được con dao găm rồi trốn khỏi phòng, chỉ là không ngờ đến hắn ta lại đuổi tới tận hầm đỗ xe.

Lục Tiềm nghĩ lại vẫn rùng mình: “Tên này điên rồi, ở trong hầm đỗ xe định giết người sao?”

Hà Bành liếc nhìn kính chiếu hậu nói: “Toà nhà này là của cha hắn ta, hầm đỗ xe bị hắn ta đóng lại, máy giám sát có khi cũng đã bị tắt rồi, dựa vào quyền lực của cha hắn thì dù có chết người cũng không ai biết cả.”

Hạ Nam Chi nghe vậy đột nhiên ngẩng đầu lên, bởi vì mất máu và ngạt thở khiến đôi môi tái đi, có phần quái dị khi cười lên.

Cô hỏi: “Máy giám sát bị tắt rồi? Vậy nếu tôi giết hắn ta cũng sẽ không bị xét xử đúng không?”

Hà Bành còn chưa kịp nói gì thì Hạ Nam Chi đã phúi tay đi xuống xe, kẻ điên lúc này đang dựa vào xe quay lưng lại với cô thở hồng hộc.

“Cô mẹ nó định làm cái gì??” Lục Tiềm hạ giọng hét lên với cô.

Hạ Nam Chi không quan tâm, cô bước đi vững vàng, áo len rộng rãi trong gió có chút lạnh, eo thật mảnh, cúi xuống nhặt con dao găm rơi trên mặt đất, trong mắt cô lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Còn chưa đợi người đàn ông kia nghe thấy âm thanh mà quay đầu lại, Hạ Nam Chi đã đá vào đũng quần hắn một cách mạnh bạo.

Người đàn ông lập tức quỵ xuống đất vì đau đớn ở đũng quần, trên trán lập tức xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Hạ Nam Chi lại đá một cú nữa, gã kia lập tức ngã thẳng xuống đất.

“Chị, chị! Em sai rồi! Em đúng là mù rồi mới dám hỗn láo với chị!!” Người đàn ông sợ hãi trước ánh mắt tàn nhẫn của cô, nhanh chóng nhận sai.

Hạ Nam Chi nhếch môi, tìm phần bắp chân vừa rồi bị cắt, giẫm giày cao gót lên, dùng sức ghì chân xuống.

“A!”

Tiếng hét của hắn ta vang vọng khắp bãi đỗ xe, đau đến mức không nói được gì.

Hạ Nam Chi nheo mắt, nghịch con dao găm trong tay, ánh mắt lạnh lẽo như nhìn xem nên cắt miếng thịt nào trước.

Một lúc lâu sau.

Cô nhẹ thở ra một hơi.

Không hiểu sao trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh của Kỷ Y Bắc, vì vậy cô đẩy ngón trỏ lên mặt sau của con dao, gấp con dao lại bỏ vào túi rồi rời đi.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Trong bệnh viện có mùi thuốc khử trùng rất khó chịu, Lục Tiềm và Hạ Nam Chi được bọc chặt chẽ, Hà Bành không đi theo mà đợi trên xe.

“Không có việc gì, không tổn thương đến gân cốt, chỉ là mấy ngày tới không nên mang vác vật nặng, nhớ uống thuốc chống viêm, một thời gian nữa nó sẽ bớt sưng đi. Đừng lo lắng.” Bác sĩ băng bó vết thương cho Hạ Nam Chi.

“Vâng.” Hạ Nam Chi nhàn nhạt thu tay về, kéo ống tay áo xuống: “Cảm ơn bác sĩ.”

Hai người lại cùng nhau đi lấy thuốc.

Lục Tiềm hỏi: “Cô không nói chuyện này với anh trai cô sao?”

“Không nói.” Hạ Nam Chi rũ mắt xuống, xem ra tâm tình không được tốt lắm: “Anh ấy không thích.”

“Hả? Không đúng lúc để cho anh ta quan tâm sao?”

Hạ Nam Chi cười một tiếng, nhắc chân lên chỉ vào cái gót giày dẫm máu của mình: “Chân của tên điên kia chắc sẽ là bệnh cũ lâu dài, bị tôi dẫm gót giày vào đến một tác, nhìn thế nào cũng thấy tôi không có thiệt thòi nhỉ”

Lục Tiềm sững sốt, lúc đó anh ta ngồi trong xe quả thật là không nhìn rõ, còn tưởng rằng cô chỉ đá hấn vài cái thôi.

“... Vậy thì cô có thể lược bỏ đoạn đó đi.”

Hạ Nam Chi nhét một bao thuốc vào túi, nhẹ nhàng nói: “Anh ấy biết tôi không thể nào dễ dàng nuốt trôi cục tức này mà.”

Lục Tiềm sờ sờ mũi nói: “Tôi phát hiện ra trước đây tôi chưa thực sự hiểu rõ cô.”

Anh ta từng nghĩ Hạ Nam Chi xa lánh người khác là vì cô kiêu ngạo, nhưng bây giờ anh nhận ra cô không hề kiêu ngạo, mà thuần túy là ‘kiêu’, khác hẳn với những người phụ nữ bình thường khác.

“Cảm thấy tôi thật xấu xa?” Hạ Nam Chi nhướn mày.

“Không, còn thích cô hơn nữa, khá ‘cool’.”

“...” Hạ Nam Chi trợn mắt, hỏi: “Anh cùng người đàn ông kia có quan hệ gì?”

Lục Tiềm ngừng lại, cười cười: “Là kiểu quan hệ cô nghĩ đó.”

Hạ Nam Chi sững sờ, vốn dĩ chỉ muốn trêu đùa anh ta vì câu nói thiếu suy nghĩ ‘thích cô hơn’, không muốn dò hỏi bất cứ chuyện riêng tư nào, vậy mà không ngờ anh ta lại dễ dàng thừa nhận như vậy.

Khi Hạ Nam Chi nhìn thấy người đàn ông vừa rồi có cảm giác rất quen thuộc, lúc đang bồi thuốc thì cô chợt nhớ ra, mấy hôm trước khi uống rượu say với Lục Tiềm, mơ mơ màng màng mà nhận được người đàn ông kia, trong ấn tượng của cô, lúc ấy Lục Tiềm đang dựa vào anh ta.

Đột cô tỉnh lại một lần nữa, một đoạn hình ảnh này liền lóe lên, cô còn tưởng rằng mình đang mơ và cũng chẳng quan tâm lắm.

“Cẩn thận đấy.” Hạ Nam Chi thì thầm.

Lục Tiềm là một tiểu thớt tươi đang nổi tiếng của làng giải trí, mặc dù diễn xuất được nhiều diễn viên trong giới khen ngợi nhưng trong nhóm fan không thiếu fan vợ và fan bạn gái.

Nếu bí mật này bị tiết lộ, Lục Tiềm không biết phải đối mặt với dư luận như thế nào.

Lục Tiềm nở nụ cười, mặt vô tư: “Yên tâm.”

Trong nhà chỉ có một ngọn đèn, nhiệt độ được bật lên cao nhất, Hạ Nam Chi ra khỏi bồn tắm, lười biếng nằm xuống sofa, một bên nghe Thân Viễn lai nhai không ngừng trong điện thoại, một bên đem lớp màng trên miệng vết thương bóc ra.

Đình đông.

Chuông cửa vang lên.

Hạ Nam Chi vừa nghe điện thoại vừa đi ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa là Kỷ Y Bắc, mặc trên người chiếc áo khoác đen có dính ít

nước mưa, Hạ Nam Chi ngẩng lên thấy trên mặt anh còn vương vài giọt nước mưa, cô mím chặt môi, mắt hơn chùng xuống.

Hạ Nam Chi trong tiềm thức lùi về sau một bước.

Vội vàng nói với Thân Viễn trong điện thoại: “Cúp đây.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Hạ Nam Chi trong lòng đột nhiên cảm thấy chấn động, nhìn bộ dáng Kỷ Y Bắc trước mặt, cô tự hỏi chẳng nhẽ tin tức cô đánh tàn tật tên điên kia truyền đến tai Kỷ Y Bắc nhanh như vậy sao?

“Em...”

Không đợi cô nói hết, Kỷ Y Bắc đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, kéo ống tay áo lên, khi anh nhìn thấy băng quấn trên cánh tay, mặt ngoài còn đang rỉ ra một ít máu.

Môi Hạ Nam Chi khẽ mở ra, chỉ cảm thấy phần da thịt đang bỏng rát bị Kỷ Y Bắc nhìn chăm chăm phần nào đó bớt đau đi một chút.

“Đau không?”

Trái tim Hạ Nam Chi run lên, cụm từ ‘không sao đâu’ quanh quẩn trong đầu mấy vòng, cuối cùng cô cau mày rũ mắt xuống, mang theo vẻ nhu nhược.

“Đau chết được.” Giọng cô thật mỏng manh và yếu ớt.

Kỷ Y Bắc đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào miếng băng.

Toàn thân Hạ Nam Chi đột nhiên căng thẳng, xúc giác được phóng đại lên gấp trăm lần, ma sát trên cánh tay như một luồng điện chạy khắp người cô.

Kỷ Y Bắc trầm giọng nói, không dễ dàng nhận ra được sự tức giận: “Ai làm?”

“Lần trước ở quán bar có cưỡi nhào xe Audi của hấn ta, là một phú nhị đại.”
Hạ Nam Chi nói thật.

“...”

Hạ Nam Chi nghiêng sang một bên để Kỷ Y Bắc đi vào nhà, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Kỷ Y Bắc ném điện thoại lên bàn: “Trên tin tức nhìn thấy em ở bệnh viện, hỏi Lục Tiềm đây.”

Hạ Nam Chi nghi ngờ cầm điện thoại lên, nhìn thoáng qua liền tròn tròn mắt.

[Chuyện tình cảm bị lộ? Phá thai? Lục Tiềm và Hạ Nam Chi cải trang đến bệnh viện vào đêm muộn bị fan bắt gặp!]

“Anh đợi một tí, em đi thay quần áo.” Hạ Nam Chi không để trong lòng đặt điện thoại xuống.

Cô bước vào phòng để quần áo chọn lấy mấy chiếc váy rồi để nó sang một bên, cuối cùng cô chọn một chiếc váy cổ chữ V màu đen, với một chiếc thắt lưng màu bạc lấp lánh ôm lấy eo, chiếc váy dài đến đầu gối, vừa khéo để lộ bắp chân mịn màng.

Hạ Nam Chi cởi bỏ bộ đồ ngủ đơn giản, suy nghĩ đến việc sau này phải đi mua một bộ đồ ngủ gợi cảm hơn.

“Tìm em có việc gì khác không?” Hạ Nam Chi thay xong trang phục bước ra ngoài.

Anh uể oải ôm ngực dựa vào tường, tầm mắt nhìn thẳng vào người trước mặt, hai chân hơi co lại, quang cảnh vô hạn, một chút cũng nhìn không ra vừa nãy cô mới thoát ra từ cõi chết.

“...”

Hạ Nam Chi nhàn nhã nhìn Kỳ Y Bắc đang sừng sốt khi ngẩng đầu lên, đôi mắt nheo lại.

“Có bệnh gì thế.” Kỳ Y Bắc nhanh chóng trở lại bình thường, nhìn sang chỗ khác: “Chỉ đến xem xem vết thương của em có nặng không thôi. Anh về đây. Sau này mỗi ngày lúc nghỉ trưa đến văn phòng anh một lúc, đưa em đi thay băng.”

“Vâng.” Hạ Nam Chi cười nhẹ, trong mắt hiện một tia sáng.

Kết quả xét nghiệm ADN của bộ xương đã có, nó thực sự là của Lý Duy.

Một ngày nào đó, cậu bé váy đỏ mắt tích gây chấn động một thời năm đó đột nhiên trở thành vụ án cậu bé tự nguyện tự sát và cái bẫy của kẻ sát nhân. Giới truyền thông tranh giành nhau đưa tin một lần nữa lại gây ra sóng to gió lớn, dân mạng bàn tán và nói ra những suy đoán của riêng mình, cái gì mà vu cổ thuật(*), mao sơn đạo thuật(**) các loại đều có cả.

(*) Vu cổ thuật: dựa vào nhiều loại sinh vật như rắn, ếch, chim, mèo... dùng để sai khiến, hạ độc, thậm chí hại chết người khác.

(**) Mao sơn đạo thuật: Mao Sơn được mọi người biết đến với uy danh đệ nhất khuru tà trừ ma, pháp thần thông quảng đại cao siêu và còn lập đàn, bố trận pháp. Mao Sơn phái có các đời tông sư rất nổi tiếng, qua nhiều thời, sáng tạo ra những pháp thuật xuất chúng, có ảnh hưởng rất lớn đến văn hóa đạo giáo Trung Hoa. Là một môn phái lớn trong tám đại huyền thuật của Trung Quốc.

Chiều hôm qua Dư Hiểu Dao đã tra hỏi mẹ của Lý Duy mới biết được sự thật đã bị che đậy nhiều năm qua.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Bên dưới đáy hộp đựng vật dụng lúc còn sống của Lý Duy còn có hai chiếc váy phù hợp với bé gái 10 tuổi.

Kỷ Y Bắc: “Cho nên nói, bản thân Lý Duy bị nghiện mặc đồ kỳ lạ, mà cha mẹ cậu bé cũng đã biết từ đầu rồi?”

Dư Hiểu Dao gật đầu: “Chính xác mà nói, định hướng tính cách của Lý Duy khác với người bình thường, trong tiềm thức, cậu ấy luôn nghĩ mình là con gái, cha mẹ cậu ấy có lẽ cũng đã phát hiện ra cậu ấy mặc quần áo con gái, nhưng mười năm trước thì điều này sẽ bị coi là biến thái, cho nên lúc đó cha mẹ cậu ấy không dám nói với cảnh sát.”

“Ngoài ra, mẹ Lý Duy cũng nói trước khi mất tích cậu ấy còn âm ỉ đòi đi biển, nhưng cha mẹ cậu ấy bận rộn với công việc nên đã từ chối, mà Cảnh Thành lại cách biển rất xa, hồ chứa nước lại ở ngay ngoại thành...” Thư Khắc nói thêm: “Tôi nghi ngờ cậu ấy đã tự chọn địa điểm để tự sát.”

Kỷ Y Bắc gõ tay xuống bàn, ngả lưng vào ghế rồi cau mày.

Nếu đúng là như vậy thì manh mối lại bị đứt rồi.

Điều tra lại vụ án từ mười năm trước căn bản đã không dễ dàng gì, hơn nữa nhiều khả năng là nạn nhân cố ý tự sát, kẻ sát nhân chỉ ‘giúp’ cậu ấy chết mà thôi.

Nếu như vậy thì dấu hiệu phạm tội sẽ bị giảm đi rất nhiều.

“Kỷ đội, ngoài ra còn một câu hỏi nữa. Tại sao lại có đến hai chiếc cặp? Tất cả các dấu hiệu của chiếc cặp và đồ dùng bên trong thực sự là của Lý Duy.”

“Tôi có một cách nghĩ.” Kỷ Y Bắc thở dài: “Cha mẹ của Lý Duy chắc chắn không thể chấp nhận được tính cách của cậu ấy, cô cũng đã nói rằng cha cậu ấy còn mua đồ chơi dành cho con trai cho cậu ấy chơi. Vì vậy tôi đoán rằng Lý Duy có mâu thuẫn gay gắt đối với cha mẹ của mình. Lúc này hung thủ đã thiết lập một mối quan hệ tình cảm nhất định với Lý Duy. Lý Duy rất dựa dẫm và tin tưởng hắn ta. Hôm đó sau giờ tan học, Lý Duy và hắn ta đã sớm hẹn gặp nhau.”

Kỷ Y Bắc tiếp tục nói: “Hai chiếc cặp đó là do Lý Duy để lại, cũng là để

cho bản thân và cha mẹ con đường sống cuối cùng. Nếu chiếc cặp ở hồ nước được tìm thấy trước thì cậu ấy có thể đã sống sót rồi. Nhưng cậu ấy không ngờ rằng hung thủ lại giấu chiếc cặp ở hồ nước đi.”

Hai chiếc cặp học sinh, một chiếc được phát hiện sau khi lục soát khu vực tìm thấy bộ xương, ẩn dưới phiến đá, chỉ lộ ra một cái quai cặp. Còn một chiếc kia được ném ở chỗ mà mọi người chỉ cần liếc mắt là thấy được.

Thế nhưng mặc kệ suy đoán có chính xác như tình huống ban đầu của lúc đó hay không, nhưng rõ ràng tất cả đều là xoay quanh suy đoán của Lý Duy, mà đối với hung thủ lại không có một chút manh mối nào.

Trong văn phòng một mảnh im lặng, mọi người đưa mắt nhìn nhau, không khỏi cảm thấy kiềm lu kỹ cùng(*).

(*) kiềm lu kỹ cùng: dùng hết bài; dùng hết kỹ năng rồi.

“Kỷ đội.” Hạ Nam Chi đẩy cửa ra, kịp thời phá vỡ bầu không khí im lặng trong phòng. Cô lắc lắc cánh tay nói: “Thay băng.”

“Em ngồi trước đi, anh đi lấy băng gạc.” Kỷ Y Bắc khá bình tĩnh, hoàn toàn che giấu sự bối rối khi đối mặt với Hạ Nam Chi vào hôm trước, trở thành hình tượng anh trai nhà bên thẳng thắn vô tư.

Hạ Nam Chi kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, dư quang nhìn thấy một vài tấm hình trên bàn làm việc của Kỷ Y Bắc.

Con đường nhỏ đầy bùn lầy của hồ chứa nước, xung quanh cỏ dại mọc thành bụi, một chiếc hộp gỗ được đóng đinh chặt chẽ chính tề, một bức ảnh khác là hình ảnh chiếc hộp gỗ đã được mở ra, bên trong có một bộ xương.

Hạ Nam Chi thản nhiên thu hồi tầm mắt, cởi bỏ bộ cảnh phục lúc quay phim ra, bên trong cô mặc một chiếc áo cổ lọ ôm sát, rất tôn dáng.

Trong văn phòng có một tủ đựng đồ y tế, bên trong đựng những vật dụng y tế thường dùng.

Cảnh sát hình sự thường xuyên phải làm việc cả ngày lẫn đêm khi có vụ án cần phá giải, họ không được nghỉ ngơi cho đến khi tội ác bị bắt giữ. Đôi khi học còn bị thương nhưng không có thời gian để đến bệnh viện, vì vậy chỉ có thể tự mình băng bó lại.

Kỷ Y Bắc lấy gạc, bông băng và cùn đi ra.

Anh nhìn lướt qua quần áo của Hạ Nam Chi, nhớ tới chiếc váy đêm qua cô mặc, lặng lẽ cong môi lên.

Kỷ Y Bắc kéo lấy tay của cô, muốn giúp cô xấn tay áo lên, nhưng chiếc áo này ôm sát vào người, khi kéo lên chắc chắn sẽ chạm vào vết thương.

Hạ Nam Chi hơi rụt cánh tay lại.

Ngón trỏ của Kỷ Y Bắc móc vào tay áo, cẩn thận từng chút làm rộng ống tay áo ra để kéo nó lên, làm tay áo không hề bị chạm vào vết thương.

Hạ Nam Chi không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện ra anh nhìn không chớp mắt, một bộ thực sự như chính nhân quân tử, trong lúc nhất thời suy nghĩ xấu xa của cô muốn chui ra ngoài, nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào.

“Biết là đau mà em còn mặc loại áo này, lúc sáng mặc vào cũng đau đúng không?”

Kỷ Y Bắc dùng móng tay khều nhẹ băng gạc ra, tháo nó ra rồi ném vào thùng rác.

Bên dưới gầm bàn, Hạ Nam Chi duỗi chân ra, chậm rãi xoa xoa mắt cá chân, yếu ớt thì thào nói: “Đương nhiên là có mục đích rồi.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Kỷ Y Bắc kéo cánh tay cô lại gần, nhìn chăm chú vào vết thương.

Trên mặt không để lộ dấu vết gì, dưới gầm bàn Kỷ Y Bắc nhón chân lên,

giữ lấy đôi chân kỳ lạ kia, mặt không biểu cảm, kiên định đẩy lùi đôi chân ấy đi.

“...”

Kỷ Y Bắc dùng nhíp gấp một ít bông xoa nhẹ lên vết thương của cô vài lần, một bên nói: “Tên làm bị thương em ngày hôm qua tên là Trần Quan Minh, một phú phú nhị đại.”

Hạ Nam Chi hơi cau mày vì còn rửa vết thương, nghe anh nói xong hơi do dự: “Anh điều tra rồi à?”

“Ừ.” Kỷ Y Bắc dán băng gạc vào rồi kéo tay áo cô xuống: “Vốn dĩ muốn bắt hãn ta về sở.”

“Sau đó?”

“Sau đó còn cần em nói sao?” Kỷ Y Bắc nhướn mày, trừng mắt nhìn cô.

Cũng không biết vì sao, Hạ Nam Chi lơ mờ nhận thấy rằng có một loại cảm xúc phức tạp trong cái nhìn chăm chăm kia, mà đúng là cô xuống ta quá hung ác.

Tối qua sau khi Kỷ Y Bắc rời khỏi nhà của Hạ Nam Chi liền nhờ người anh em trực ban lúc đó kiểm tra camera của hầm đỗ xe, nhưng anh lại được thông báo rằng camera lúc đó đã bị tắt rồi.

Biết được việc này, Kỷ Y Bắc thực sự muốn lôi Trần Quan Minh ra đánh cho một trận, Anh đã đứng trong hầm đỗ xe hút hết hai điếu thuốc mới có thể từ từ bình tĩnh lại. May mắn là anh tìm thấy được chiếc ô tô của một người bạn đỗ xe ở đây có băng giám sát ghi lại.

Kỷ Y Bắc lập tức liên lạc với người bạn đó, nửa đêm canh ba gọi người ta dậy từ trong chăn ấm đệm êm của khách sạn ra để lấy băng giám sát.

“Có chuyện gì mà vội vã như vậy?”

May là giao tình của hai người không tồi, người bạn kia cũng không nóng nảy.

Kỷ Y Bắc nói: “Một người bạn của tôi bị người ta hại ở đây và camera bị tắt rồi. Tôi muốn xem băng giám sát của anh có ghi lại được gì không.”

“Nam hay nữ thế?”

“Nữ.”

“À, bạn gái hả?”

“...”

Kỷ Y Bắc không nói gì, ngón tay nhanh chóng ấn trên màn hình để tua đoạn băng về khoảng thời gian đó.

Thật sự là quay lại được rồi, Kỷ Y Bắc xem đoạn băng, ánh mắt càng ngày càng lạnh, trong đoạn băng có thể thấy rõ ràng người đàn ông đang bóp cổ Hạ Nam Chi một cách rất nghiêm túc.

“Ngày mai anh sao chép cho tôi một bản.”

Người bạn kia ngần người, đưa tay sờ sờ gáy, gật đầu nói: “Được, được.”

Những đoạn sau đó trùng khớp với những gì Lục Tiềm đã nói, vào thời điểm cấp bách Lục Tiềm lao đến và đá người đàn ông kia ra, điều này đã Ngăn cản Hạ Nam Chi thiếu chút nữa ngạt thở.

“Hôm nay cảm ơn nhé.” Kỷ Y Bắc rút ra một điều thuốc và đưa cho người bạn kia.

“Ừ, vợ của bạn không thể bị ức hiếp được, bạn gái cậu còn chuyện gì cần tôi giúp đỡ không?”

-----oOo-----

Chương 27: -2: Bị thương

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: Linhnhi

Kỷ Y Bắc cầm điều thuốc gõ lên tay lái, đưa vào miệng: “Đừng nói linh tinh...”

Anh còn chưa nói xong, Hạ Nam Chi – người vừa được Lục Tiềm giúp đỡ, một lần nữa lại xuất hiện trong khung hình.

Trên mặt cô còn có một vết máu, cánh tay cũng đang chảy máu ròng ròng, mu bàn tay còn có hai vết thương, rõ ràng là một bộ dáng chật vật nhưng lại cứng cỏi đi vào hầm đỗ xe này như đang đi trên sàn catwalk.

Giây tiếp theo, tiếng hét của Trần Quan Minh vang lên, ba lần liên tiếp, lần sau lại thảm thiết hơn lần trước.

Kỷ Y Bắc: ...

Khóe miệng người bạn kia giật giật, anh ta vỗ vai Kỷ Y Bắc: “Bạn gái cậu thật là dũng mãnh, khí phách, cậu đỡ phải thay cô ấy báo thù.”

Kỷ Y Bắc dập tắt điều thuốc vừa hút, vẫy vẫy tay với người bạn kia, xuống xe: “Đi đây.”

“Này, còn cần gửi bản sao chép cho cậu không?”

“... Gửi cái rắm!”

—

Hạ Nam Chi mỉm cười, cảm thấy đây không phải là thời điểm thích hợp để trêu chọc Kỷ Y Bắc. Cô lặng lẽ mặc lại trang phục, cài nút áo tràng hoàng,

đem tinh thần như có như không lúc này thu vào.

Kỷ Y Bắc: ...

Nha đầu chết tiệt.

“Anh trai, em đi trước đây.” Hạ Nam Chi cười nói.

Kỷ Y Bắc liếc mắt nhìn cô, nắm lấy bả vai cô ấn xuống, ấn cô trở lại trên ghế.

Sau đó anh mở ngăn kéo ra, lấy ra một vật hình chữ nhật có có lớp vải ni bọc bên ngoài, ném tới trước mặt Hạ Nam Chi: “Cầm lấy đi.”

“Đây là cái gì?”

“Gậy phòng sói.”

“...” Hạ Nam mở túi ra, nắm ở trong tay chơi đùa một lúc: “Cái này chơi còn không thích bằng dao.”

Kỷ Y Bắc bất ngờ giơ tay lên đánh vào đầu cô.

Hạ Nam Chi ôm đầu nhìn chăm chăm anh.

“Nha đầu em tìm chết hả.” Kỷ Y Bắc híп mắt lại, anh thu tay lại rồi thông thả cử động cổ tay, giống như vừa rồi cú đánh đó không phải là anh làm vậy.

Đeo cái đuôi của sói lớn đủ rồi, Kỷ Y Bắc nghiêm khắc nói: “Cái này mặc dù không thể gây ra thương tích nghiêm trọng cho người khác, nhưng có thể làm cho người ta mất sức lực, tốt cho em có thể chạy trốn.”

Hạ Nam Chi cong môi nói đùa: “Anh không sợ em nhân lúc người ta không có sức lực mà giết luôn sao?”

Kỷ Y Bắc đầu đầu xoa xoa thái dương: “Em chĩa dao vào người khác để

khiến họ cáu kỉnh, ngược lại gây nguy hiểm cho em. Nếu hôm qua Lục Tiềm không đến kịp thì em nghĩ em còn có thể đứng đây à?”

“...”

“Loại người như Trần Quan Minh, em làm hắn bị thương như thế, em cảm thấy hắn có thể ngoan ngoãn nuốt trôi cục tức này sao? Nếu em giật điện làm hắn ta choáng váng một chút thì sẽ được coi là phòng vệ chính đáng, có thể bây giờ Trần Quan Minh đã phải ở trong phòng thẩm vấn rồi!”

Hạ Nam Chi nhàn nhạt trả lời: “Anh không bắt được hắn. không có camera ghi lại.”

“Anh bắt được hắn, có băng ghi hình của xe đỗ dưới hầm.”

Chẳng qua nội dung thu được ở phần sau của đoạn băng cho thấy Hạ Nam Chi hoàn toàn đã vượt quá cái gọi là ‘phòng vệ chính đáng’. Nếu Kỷ Y Bắc thực sự muốn điều tra sự việc này thì cô không thể tránh khỏi có quan hệ.

Chỉ có thể từ bỏ thôi.

Hạ Nam Chi sững sốt, cuối cùng trợn tròn mắt lạnh lùng nói: “Cảnh sát không đối phó được với phú nhị đại.”

Kỷ Y Bắc đánh nhẹ cô một cái rồi mắng: “Nha đầu còn chưa được bao nhiêu tuổi, sao đầu óc em lại bại hoại như vậy?”

Sau khi bị đánh hai cái, Hạ Nam Chi liềm liềm răng, buồn bực mà im lặng trở lại.

“Khốn kiếp.” Kỷ Y Bắc cảm thấy kiệt sức, lao lực quá độ, Hạ Nam Chi còn đáng lo ngại hơn cả kẻ giết người.

Hạ Nam Chi cong mắt, đuôi mắt cong lên, tràn ra một ít ánh nước, nhẹ nhàng cười đáp: “Vâng.”

Sau khi đứng dậy, cô cười như không cười nhìn Kỷ Y Bắc một lúc, cuối

cùng cúi xuống, nói vào tai anh với giọng mà chỉ đủ cho hai người nghe thấy.

“Kỷ đội quan tâm em như vậy, em nhịn không được cũng phải nhịn nha.”

Lông mày Kỷ Y Bắc giật giật, lúc anh định thần lại thì Hạ Nam Chi đã đi rồi, chỉ còn lại mấy sợi tóc ở cửa, trong nháy mắt cũng biến mất.

Tên hỗn đản này, mỗi lần đi đều gọn gàng như vậy, còn không quên trêu chọc anh trước khi đi nữa.

Kỷ Y Bắc khó chịu nghiêng răng, sắp xếp lại những bức ảnh trên bàn, lúc này anh mới phát hiện ra những bức ảnh này đều quay về hướng mà Hạ Nam Chi mới ngồi, cô đều xem hết rồi.

Mười phút sau, điện thoại của Kỷ Y Bắc nhảy ra một đoạn tin nhắn.

Kiểm tra cuốn sách <Những bí ẩn tội phạm>, em nhớ là cuốn sách này có một câu chuyện có cách chết rất giống với những bức ảnh kia.

Là Hạ Nam Chi gửi đến.

Hạ Nam Chi nói một câu ngắn gọn, đem vụ án đáng nhẽ đã đi vào ngõ cụt, một lần nữa vào đúng đường ray. Mọi người trong Sở cảnh sát đều quá bận rộn, vốn dĩ không thể nghe được tiếng bước chân thong thả kia.

Kỷ Y Bắc lấy cuốn sách <Những bí ẩn tội phạm> ra từ trong ngăn kéo.

Cuốn sách này không được nhiều người biết đến, lại còn là cuốn sách từ chín năm trước, những hiệu sách bình thường đều không bày bán, trên mạng cũng không có bản hoàn chỉnh, anh đã phải chạy đi rất nhiều nơi mới có thể mua được một cuốn.

Cuốn sách kể lại năm vụ án, lại còn phân tích cực kỳ sâu sắc và chặt chẽ về tâm lý tội phạm. Vụ án cuối cùng kể về một kẻ tâm lý biến thái đã dụ dỗ một cô bé mắc chứng trầm cảm vào trong một chiếc hộp gỗ rồi giết chết. Chỉ có điều trong sách không nói là một chiếc hộp gỗ, mà nói là một chiếc

quan tài được chế tạo đặc biệt.

Kỷ Y Bắc lấy ảnh ra so sánh, đột nhiên anh cảm thấy lúc này chiếc hộp gỗ thật giống một cỗ quan tài u ám.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Một vài chiếc đinh được đóng ngay ngắn trên nắp của hộp gỗ, về cơ bản là giống với miêu tả ở trong sách. Cuốn sách nói rằng hung thủ bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, phù hợp với suy đoán của Dư Hiểu Dao.

Anh giành thời gian đọc nốt bốn vụ án còn lại, cảm thấy tác giả cuốn sách này thực sự hơi biến thái, có rất nhiều chi tiết khiến anh không kìm được mà nổi da gà.

Vậy mà Hạ Nam Chi sao lại biết đến cuốn sách này, lại còn là cuốn sách cách đây từ chín năm vốn chẳng hề nổi tiếng.

“Kỷ đội, Triệu Kiệt đến rồi.”

“Được.”

Kỷ Y Bắc đáp lại, thu lại những nghi ngờ ở trong lòng, cầm sách đi ra ngoài.

“Tác giả Triệu, mời ngồi đây một lát.” Dư Hiểu Dao mang một chiếc ghế đến đặt cạnh anh ta.

Mặc dù cuốn sách <Những bí ẩn tội phạm> của Triệu Kiệt không nổi tiếng, nhưng với một số tiểu thuyết mới được xuất bản gần đây thì trộn vào được xem là không tồi. Bộ dạng cực kỳ không giống một tác giả nghiêm túc, ngược lại giống như một gã nghệ sĩ lôi thôi.

Kỷ Y Bắc bước vào, khẽ gật đầu với anh ta: “Làm phiền anh đến rồi, có một vài câu hỏi cần phải hỏi anh.”

Triệu Kiệt nở nụ cười không được tự nhiên, điển hình của kiểu người vừa nhìn thấy cảnh sát trong lòng đã sợ hãi: “Phối hợp điều tra, là điều nên làm.”

Kỷ Y Bắc khẽ liếc anh ta.

Anh ta cầm cốc nước nóng trên tay, ngón tay không được cắt tỉa gọn gàng, có thể nhìn thấy cả cặn bẩn trong móng tay, khuôn mặt chữ quốc mũi tẹt, cặp kính gọng đen trên sống mũi lâu lâu lại trượt xuống, mái tóc vừa gội xong mềm rũ xuống che khuất cả mắt.

“Anh viết cuốn sách <Những bí ẩn tội phạm> khi nào?”

“À... Nó được xuất bản vào năm 2009, chắc là được viết năm 2004, quá lâu rồi nên tôi cũng không nhớ rõ lắm.”

Kỷ Y Bắc liếc nhìn được ghi lại trong hồ sơ của Lý Duy – ngày 27 tháng 5 năm 2004.

“Năm 2004 anh hoàn thành lúc tháng mấy, anh còn nhớ không?”

Triệu Kiệt gãi đầu, cau mày suy nghĩ một lúc: “Chắc là là mùa đông năm tiếp theo, chính xác là tháng mấy thì tôi không nhớ.”

“Gần đây trên mạng có những lời bàn tán xôn xao về sự mất tích của Lý Duy anh đã xem chưa, ngoài ra có một số bức ảnh bị lộ ra ngoài dù chúng đã bị xóa rồi, không biết anh có nhìn thấy không?”

Triệu Kiệt căng cứng người ngồi thẳng lên, hai tay chống vào đầu gối, cứng ngắc gật đầu: “Tôi xem rồi, lúc tôi xem thì thì những bức ảnh trên mạng còn chưa bị xóa... tôi biết, rất giống với vụ án trong tiểu thuyết của tôi... nhưng thực sự không phải do tôi làm! Tôi, tôi không biết hử, với cả vào thời điểm đó tôi cũng không đến Cảnh Thành!”

Kỷ Y Bắc đẩy cốc nước ấm trước mặt lên vài cm, thả lỏng nói: “Anh không cần lo lắng, hôm nay chúng tôi gọi anh đến chỉ để hỏi vài câu hỏi thôi, nếu không thì bây giờ chỗ anh ngồi phải là phòng thẩm vấn chứ không phải ở

đây.”

Họ đã điều tra về thông tin cơ bản của Triệu Kiệt rồi, quả thật là anh ta mới đến Cảnh Thành cách đây năm năm.

Kỷ Y Bắc đợi anh ta uống đến giọt cuối cùng trong cốc nước mới hỏi tiếp: “Vụ án này là anh tự viết hay là được ghi lại sau khi người khác kể cho anh?”

“Cái gì!?” Triệu Kiệt trừng mắt lên, anh ta thô bạo vuốt ngược mái tóc của mình lên: “Anh còn nghĩ rằng tôi đạo văn hả! Tôi là tác giả, đương nhiên là tôi tự mình viết!”

Kỷ Y Bắc làm động tác ‘dừng lại’, một mặt khác cầm cây bút xoay trong tay, ngược lại làm cho Triệu Kiệt cảm thấy cảm xúc của mình quả thật hơi kích động.

“Xin lỗi, tôi chỉ hỏi hỏi một số câu hỏi với tư cách là cảnh sát, cho nên nói, vụ án này toàn bộ là do anh viết ra đúng không?”

Triệu Kiệt khịt mũi: “Tất nhiên!”

“Buổi sáng tôi đã dành thời gian để đọc một số tiểu thuyết bán chạy của anh trong một vài năm gần đây, tôi thấy rằng nội dung và phong cách viết tiểu thuyết của anh rất khác so với tiểu thuyết của chín năm trước.”

Được xuất bản sớm nhất gồm ba cuốn sách, bao gồm <Những bí ẩn tội phạm>, tất cả đều được thuật lại dưới góc nhìn của tên sát nhân biến thái, văn phong âm u đến đáng sợ, có nhiều chi tiết miêu tả làm người đọc sởn gai ốc. Tuy nhiên những tác phẩm gần đây tuyển chính lại là quá trình điều tra phá án, giống với những bộ phim về cảnh sát gần đây, càng giống như phim điều tra hình sự, không còn khiến người đọc lạnh cả sống lưng như hồi trước nữa.

Triệu Kiệt nhìn Kỷ Y Bắc như đang nhìn một kẻ thất học, nhưng vì trong lòng anh ta vẫn sợ cảnh sát nên trong giây lát liền nhắm mắt lại.

“Nội dung và phong cách viết thay đổi trong vòng chín năm là chuyện rất bình thường, không thay đổi mới là bất thường!”

“Hừm.” Kỷ Y Bắc dùng ngón trỏ xoa xoa cằm, khoanh tay trước ngực: “Nhưng vụ án giết người hàng loạt hủy thi trong cuốn tiểu thuyết mới nhất của anh lại giống với một vụ án ở một tỉnh lân cận cách đây vài năm.”

Anh dừng lại một chút, nhìn chằm chằm vào Triệu Kiệt: “Vụ án đó đến nay vẫn chưa được phá, hung thủ vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Hai vụ án trong sách của anh giống đến 80% vụ án ngoài đời thực, nếu anh không thể giải thích được điều này, chúng tôi sẽ nộp đơn xin lệnh khám xét theo thông lệ.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Triệu Kiệt sửng sốt một lúc, cảm xúc trở nên kích động: “Không thể nào! Những phần đó là do tôi tự viết mà! Tôi chưa từng nghe đến bất kỳ vụ án hủy thi nào!”

Kỷ Y Bắc chau đầu nhìn anh ta, ho nhẹ một tiếng, ung dung nhún vai: “Thật sao, vậy có thể là do tôi nhớ sai rồi.”

Không đợi Triệu Kiệt tăng bốc mình thêm lần nữa, ánh mắt Kỷ Y Bắc trở nên sắc bén: “Vậy thì, vụ án hủy thi là do anh tự mình viết, còn vụ xác chết trong hồ nước thì sao?”

Triệu Kiệt bây giờ mới phản ứng lại lời Kỷ Y Bắc nói, lập tức toát ra một tầng mồ hôi, không tự tin nói: “Đều là tôi tự viết!”

“Tác giả Triệu, Sở cảnh sát chúng tôi có mấy nhà tâm lý học rất chuyên nghiệp, phản ứng vừa của anh khiến tôi cảm thấy đây chỉ là một sự trùng hợp, tôi không tin cho lắm, chúng tôi đành phải áp dụng biện pháp giam giữ hình sự trong vòng 48h với anh thôi.”

Kỷ Y Bắc đợi một lúc, thấy Triệu Kiệt không có phản ứng gì, anh liền vẫy tay gọi hai đồng sự ngoài cửa vào: “Dem xuống trước đi, tôi đi xin lệnh khám xét.”

hai tay Triệu Kiệt bị còng lại, anh ta dùng sức né tránh, khi sắp ra đến ngoài cửa anh ta đột nhiên đứng lại.

“Chờ, chờ một chút, tôi nói, nhưng các anh phải giữ bí mật.”

Kỷ Y Bắc nhượng mày, hào phóng thả tay ra: “Đương nhiên, chỉ cần không trực tiếp liên quan đến vụ án.”

Triệu Kiệt một lần nữa được đưa trở lại ghế.

“Rất lâu trước đây tôi có đi ra nước ngoài một chuyến, lúc đó có mấy người nước ngoài vừa phê thuốc xong, họ bất giác coi tôi thành bạn của họ, chúng tôi cùng nhau xem một trang web, vừa xem vừa cười, lại còn hét lên, vì thế tôi cũng nghiêng người xem cùng.”

Kỷ Y Bắc hỏi: “Trang web đó có gì?”

“Là, là những hình ảnh rất đẫm máu, tôi bị dọa một trận, tôi cúi xuống và nhìn kỹ hơn, tất cả đều là tiếng Anh nên tôi không hiểu, tôi đoán là... một nhóm giết người đăng ‘chiến tích’ của mình lên để mọi người giải trí.”

“Vụ án xác chết ở hồ nước cũng là anh nhìn thấy từ những bức ảnh trên đó?”

“Đúng vậy, bên dưới còn kèm theo quá trình và tâm lý của kẻ giết người nữa... Cảnh sát, anh không được nói điều này ra đâu! Nếu không mọi người sẽ nghĩ tất cả đều không phải là bản gốc của tôi!”

Kỷ Y Bắc đảo mắt một vòng.

Anh thực sự không hiểu nổi mạch não của Triệu Kiệt, đến lúc này rồi mà anh ta vẫn chỉ lo lắng xem sách của mình có phải bản gốc hay không.

“Trang web là gì anh còn nhớ không?”

“Nhớ, nhưng các anh biết cũng không có tác dụng, căn bản là không vào

được.”

Triệu Kiệt rất lịch sự cầm bút lên, viết địa chỉ trang web lên tờ giấy rồi đưa cho Kỷ Y Bắc.

“Tại sao?”

“Muốn vào trang web đó cần có tài khoản và mật mã gì đó, không phải ai cũng vào được đâu, tôi đã thử rồi.”

Kỷ Y Bắc di di chuột, mở proxy của web lên và nhập chuỗi URL vào – trang bạn đang truy cập không tồn tại.

“Nếu anh không thể truy cập vào thì sao anh viết được vụ án đấy?” Kỷ Y Bắc bắt động thanh sắc.

“Lúc đó tôi có chụp lại một bức ảnh, vốn dĩ chỉ muốn chụp địa chỉ web thôi, không ngờ lại không vào được, tôi không có lựa chọn nào khác đành phải viết truyện dựa vào một vài bức ảnh tôi chụp được, vì vậy tôi viết thực sự là bản gốc, tôi không nói dối mà!”

“Những bức ảnh đó còn giữ không?”

“Những bức ảnh đó đã được chụp mười mấy năm trước rồi làm sao còn giữ được chứ, tôi cũng đã thay điện thoại bao nhiêu lần rồi.”

Kỷ Y Bắc nhìn anh ta chằm chằm một lúc, chắc chắn rằng anh ta không nói dối, anh quay màn hình máy tính ra rồi hỏi: “Anh không nhớ nhầm địa chỉ URL chứ?”

Triệu Kiệt giật mình thốt lên một tiếng ‘này’, nhìn kỹ trang web rồi nói: “Không sai mà. Nội dung tiểu thuyết tôi viết bây giờ không giống nữa, tôi cũng rất ầu ơ rồi không vào lại, có lẽ nó đã bị chặn rồi.”

Sau khi đưa Triệu Kiệt đi, Kỷ Y Bắc lại tự mình suy nghĩ về trang web một lúc, nhưng vẫn không tìm ra bất kỳ manh mối nào.

“Thư Khắc, cậu đi kiểm tra trang web nước ngoài này xem, xem xem có thông tin nào lưu lại không?”

“Vâng.”

Trang web rất bí mật, có tận mấy cấp độ bảo mật, phải có khả năng phá giải thì mới có thể thăm dò được một chút. Đợi đến lúc Thư Khắc mò được vào tới cuối cùng thì đã tám giờ tối rồi.

Thư Khắc tức giận cầm máy tính mở cửa: “Kỷ đội, toàn thông tin vô dụng!”

“Cậu nói đi.” Kỷ Y Bắc lập tức tỉnh ngủ.

“Trang web đã bị chặn trong nước cách đây năm năm rồi, nội dung trước đó của trang web đã bị xóa hoàn toàn, không còn dấu vết gì cả, chỉ có thể phát hiện được nó đã được lập cách đây mười bốn năm, ngoài ra người sáng lập là một người nước ngoài. Tôi đã kiểm tra thông tin của người đó, anh ta đã chết cách đây năm năm rồi, chỉ là một người rất bình thường.”

Vì vậy manh mối lại bị đứt đoạn.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung.)

Dư Hiểu Dao cúi kính đá bàn, bực bội vò tóc: “A! Ngày mai nghỉ lễ Thanh Minh mà chúng ta vẫn còn phải tăng ca! Nếu còn tiếp tục như thế này chắc Tết Thanh Minh sau này mọi người sẽ phải đến thăm tôi đấy.”

“Ai nói với cô là Tết Thanh Minh phải làm thêm giờ?”

Một giọng nói lạnh lạnh phát ra từ phía sau cánh cửa, còn chưa thấy người đã nghe thấy giọng rồi, Phó cục chấp tay sau lưng đi vào.

“Phó cục? Muộn như vậy mà chú vẫn chưa tan làm à? Thư Khắc vội vàng đứng dậy nhường chỗ cho ông ấy.”

Phó cục thần nhiên xua tay nói: “Vụ án này cũng khó, không dễ dàng mà phá được đâu. Tôi vừa nghe nói các cậu tìm thấy một trang web à? Sao rồi,

không có thông tin hữu ích gì đúng không?”

Kỷ Y Bắc sững sốt một lúc, nghi ngờ nhìn Phó cục.

Phó cục nói: “Trước đây lúc còn trong đội điều tra tội phạm tôi đã điều tra trang web này rồi, mười ba năm trước, lúc đó công nghệ máy tính trong nước còn chưa phát triển, không bẻ khóa được, bây giờ thông tin gì cũng không còn, cũng không dễ đối phó.”

“Mười ba năm.” Kỷ Y Bắc âm thầm tính toán trong phòng, đột nhiên lông mày dựng lên.

Mười ba năm trước, Phó cục, Kỷ Triết và cha của Hạ Nam Chi – Hạ Anh Lâm ở cùng một đội. Lúc đó Hạ Anh Lâm là đội trưởng đội điều tra tội phạm.

Mười hai năm trước, Hạ Anh Lam chết trong vụ hỏa hoạn.

-----oOo-----

Chương 28: Nước mắt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor + Beta: LinhNhi

Phó cục thờ dài nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thành phố bây giờ quả thực không thể so sánh với thời đó, vào ban đêm những ngọn đèn được thắp sáng như ban ngày, ca hát nhảy múa.

“Vì các cậu đã tra đến đây rồi nên tôi cũng cho các cậu biết, trang web này rất nguy hiểm, cái chết của Hạ đội năm đó khó tránh khỏi có liên quan đến việc này, mọi người tự cẩn thận hơn, đừng để lộ ra bên ngoài.” Giọng ông ấy bình tĩnh.

“Hạ đội năm đó...” Kỳ Y Bắc hít vào một hơi: “Không phải nói rằng ông ấy bị giết bởi một nhóm buôn vũ khí sao?”

“Ban đầu chúng tôi cũng nghĩ vậy, nhưng trước khi xảy ra trận hỏa hoạn đó anh ấy đã bí mật theo dõi trang web này. Chuyện này tôi biết... đêm hôm đó anh ấy gọi cho tôi nói rằng ngày hôm sau sẽ nói cho tôi một số phát hiện mới, kết quả, kết quả là tối hôm đó liền...”

Phó cục không nói tiếp được nữa, ông nhắm mắt vào rồi thở ra một hơi.

“Cho nên lúc đó Hạ đội đã phát hiện ra một bí mật nào đó?” Kỳ Y Bắc hỏi.

Phó cục đưa tay lên vuốt mặt, chuyển hướng chủ đề: “Bây giờ manh mối cũng bị đứt rồi, Tết Thanh Minh ngày mai mọi người nghỉ ngơi đi, lúc trở lại thử suy nghĩ theo hướng khác xem có đột phá gì không”

“Được”

Khi Kỳ Y Bắc ra khỏi Sở cảnh sát thì trời đã tối đen, hai bên đường là những rừng thông xanh trĩu cành lá đứng lặng lẽ, uy nghiêm trong tiếng gió vi vu.

Đối diện với Sở cảnh sát có một công viên nhỏ, ở lối vào công viên có một đài phun nước nhỏ, chỉ vào những dịp lễ tết hay ngày quan trọng mới phun nước, thời điểm bình thường nó cũng chỉ như một cái ao.

Ánh sáng dịu dàng của ngọn đèn đường chiếu xuống mặt nước óng ánh, ánh nước lấp lánh, cảnh đêm lạnh lẽo như mặt nước.

Kỳ Y Bắc theo thói quen liếc mắt về phía sau, nhìn thấy một bóng dáng mảnh mai theo phía sau.

Một đôi tất đen dài đến đầu gối, một đoạn đùi mảnh khảnh lộ ra, dưới ánh trăng liền sáng lên, phía dưới là một đôi Martin ôm gọn sáng bóng, thẳng

tấp mà an tĩnh đứng đó, gót chân hơi nhấc lên.

Tóc bay trong gió, cả người dường như cũng bồng bềnh theo.

Kỷ Y Bắc dừng lại, đóng cửa xe lại, đi về phía bên kia đường.

“Đứng đây làm cái gì?” Anh giơ tay nắm lấy tay Hạ Nam Chi, kéo cô ra ngoài.

Ánh mắt Hạ Nam Chi bình lặng, mắt cũng không chớp, đột nhiên bị kéo đi, cũng không thèm quay đầu lại, vẫn nhìn thẳng về phía trước, hiếm khi cô không chủ động trêu chọc anh.

Hạ Nam Chi như thế này toàn thân cực kỳ lạnh lùng, dường như cô chẳng có liên quan gì đến thế giới này.

Kỷ Y Bắc đột nhiên cảm thấy hôm nay có điều gì đó không ổn đối với cô, vươn tay ra nhéo tay cô một cái.

Sau đó anh mới phát hiện ra tay cô cũng dày hơn cổ tay anh là mấy, gần như anh có thể nắm gọn nó qua cái áo len rộng này.

Thật gầy.

Kỷ Y Bắc cau mày, quay mặt lại đối mặt với cô. Kỷ Y Bắc phát hiện ra ánh mắt cô yên tĩnh đến mức trống rỗng, tối nhìn không thấy đáy, con ngươi u ám.

“Em...”

Không đợi anh nói xong, Hạ Nam Chi đột nhiên hoàn hồn hỏi: “Anh trai, sao anh lại ở đây?”

“...” Kỷ Y Bắc buông ta cô ra hỏi lại: “Một mình em đứng đây làm gì?”

Hạ Nam Chi thản nhiên, nâng cằm lên nói: “Xem phong cảnh”

Kỷ Y Bắc đưa mắt nhìn về hướng cô vừa nhìn, cái công viên này không có ai đến, đèn bị hỏng cũng không ai quan tâm, một đàn quạ đen bay qua đầu anh. Cái này thì có gì hay ho mà ngắm.

Vừa định thu hồi tầm mắt thì anh nhìn thấy ánh đèn rực rỡ ở phía xa, có một tòa chung cư ở phía sau công viên, những ngọn đèn rải rác được bật sáng.

Anh nhớ rằng Hạ Nam Chi đã sống ở đó mười hai năm trước.

Tiểu khu đã được cải tạo lại, dấu vết của trận hỏa hoạn năm đó đã biến mất từ lâu rồi, một số người mới chuyển đến Cảnh Thành còn không biết rằng hàng chục người đã chết trong vụ hỏa hoạn ở đó.

Kỷ Y Bắc nghiêm túc nhìn cô, không biết tại sao trước kia lại khó nắm bắt cô như vậy, đoán chừng những tích cách đặc biệt giống như màn đêm của cô đều co vào bên trong, chỉ còn một vài tia mập mờ, còn con người lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Kỷ Y Bắc ho nhẹ, bóp nhẹ cổ họng khô khốc, xoa xoa tóc cô.

Hạ Nam Chi vẫn nhìn về phía trước, nhưng ánh mắt bắt đầu chuyển động, dần dần có ánh sáng.

“Vừa nãy em đến văn phòng tìm anh, nghe thấy những gì Phó cục nói.” Giọng cô rất nhẹ.

Trái tim Kỷ Y Bắc trùng xuống, ma xui quỷ khiến mà mạnh mẽ quay đầu Hạ Nam Chi lại, ngăn cho cô nhìn về hướng đó. Sau đó anh bước lên một bước, dùng tay ôm cô vào lòng.

Hạ Nam Chi sững người, những suy nghĩ lộn xộn kia đột nhiên biến mất.

“Đây là chuyện tốt, không phải em luôn muốn biết chân tướng sao?”

Hạ Nam Chi vùi đầu vào ngực của anh, cảm nhận sự rung động của lồng ngực, hơi thở ấm áp ở trên đỉnh đầu.

“Anh trai.” Giọng nói Hạ Nam Chi rầu rĩ, lại nhẹ nhàng, hiếm khi nhận sai:
“Em nghi ngờ Phó cục”

Kỷ Y Bắc sửng sốt: “Hả?”

“Bố em... trước hôm xảy ra hỏa hoạn Phó cục đã đến nhà em, ông ấy thuyết phục bố em đừng tiếp tục điều tra nữa, ông ấy nói, nếu tiếp tục điều tra thêm thì sẽ gặp nguy hiểm. Kết quả là ngày hôm sau... Em chắc chắn ông ấy biết viết cái gì”

Trái tim Kỷ Y Bắc đập mạnh một tiếng, chỉ là vẻ mặt anh không lộ ra vẻ gì, ngón tay anh lướt qua mái tóc của Hạ Nam Chi nhẹ nhàng vuốt vuốt.

“Không sao, anh sẽ điều tra nữa, cũng sẽ cẩn thận”

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIÈNG TU

Không biết vì sao, dáng vẻ này của Hạ Nam Chi làm cho anh cảm thấy đau lòng, nghĩ đến đây, động tác trên tay của anh trở nên nhẹ nhàng hơn, một lúc sau anh mới nhận ra vai của mình đã ướm từ lúc nào.

“Hạ Nam Chi?” Giọng Kỷ Y Bắc có chút khàn.

Anh đưa tay giữ vai cô kéo cô ra, phát hiện Hạ Nam Chi thật sự đang khóc, đôi mắt đỏ hoe, lông mi hơi dính nước, chóp mũi ửng hồng.

Tác động này so với lúc Lúc Tiềm nói với anh rằng Hạ Nam Chi thích anh còn lớn hơn.

Anh quen Hạ Nam Chi nhiều năm như vậy, hơn mười năm rồi mà cũng chưa từng thấy cô khóc bao giờ.

“Không sao chứ?” Kỷ Y Bắc vội vàng đưa tay lên lau nước mắt cho cô.

Hạ Nam Chi lập tức cúi đầu xuống, tùy tiện lấy tay áo lau mặt, nhìn sang chỗ khác, dùng giọng mũi nùng đậm nói: “Không sao”

Tay của Kỷ Y Bắc lúng túng để giữa không trung, cuối cùng vồ nhẹ lên trán cô, nghiêm chỉnh hỏi: “Vừa nãy em bảo đến văn phòng tìm anh? Có việc gì sao?”

“Mai là Tết Thanh Minh, dì tự mình làm chút bánh muốn đem đến viện dưỡng lão phúc lợi, hỏi chúng ta có thời gian không mai mang một ít đến viện phúc lợi ở gần Sở cảnh sát”

Kỷ Y Bắc lấy điện thoại ra nhìn một lượt, đúng là mẹ anh đã gửi một tin nhắn cho anh vào hai tiếng trước.

“Được, vậy sáng sớm mai anh đến đón em”

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIÈNG TU

“Được”

Hạ Nam Chi gập đầu, lùi lại nửa bước chuẩn bị rời đi, nhưng lại dừng lại: “Kỷ đội”

“Sao thế?”

Kỷ Y Bắc cup mắt xuống nhìn cô.

Hạ Nam Chi ngẩng đầu lên, bóng của Kỷ Y Bắc mờ mờ phản chiếu trong đôi mắt của cô, anh chợt nghĩ đến một tính từ – như sao sáng.

Làn gió ban đêm lay động những chiếc lá tạo nên tiếng xào xạc, dòng xe cộ trên đường không ngừng đi lại, một bên một mạch nước ngầm chậm chậm khởi động.

Yết hầu Kỷ Y Bắc chuyển động lên xuống, dây thần kinh sau gáy anh đột

nhiên co lại.

Hạ Nam Chi nhìn anh đột nhiên cười một tiếng, trước khi Kỷ Y Bắc kịp phản ứng đã bị cô nắm lấy cổ áo kéo xuống.

Hạ Nam Chi ngẩng đầu lên nhanh chóng đặt lên môi anh một nụ hôn, nhưng mọi chuyện không kết thúc ở đó, hai đôi môi một nóng một lạnh chạm vào nhau trong hai giây.

Không khí im ắng trong hai giây.

Kỷ Y Bắc không đẩy cô ra, hoặc là nói, không có phản xạ đẩy cô ra.

Hạ Nam Chi vươn đầu lưỡi vẽ một vòng tròn trên môi anh, không tiến thêm nữa, thả lỏng cổ áo anh ra rồi khôi phục lại như cũ.

“Em diễn cảnh khóc không tồi chứ?” Hạ Nam Chi cười hỏi.

“...”

Vương bát đản.

“Mấy giọt nước mắt đôi lấy một nụ hôn.” Hạ Nam Chi cười: “Thật là lãi”

Kỷ Y Bắc giận giữ ném lại một câu “Mai tự mình đi”, sau đó bỏ đi không thèm quay đầu lại. Ngoại trừ tư thế có phần cứng ngắc, thì địa phương nào đó vì bị trêu chọc mà có xu hướng ngóc đầu lên.

Khóe mắt Hạ Nam Chi cong cong nhìn bóng lưng của anh, cô hít một hơi rồi lấy tay lau đi giọt nước mắt chưa kịp lau lúc nãy.

-----oOo-----

Chương 29: Huynh hữu muội cung

Tuy nhiên ngày hôm sau, Kỷ Y Bắc bởi vì Hạ Nam Chi cố tình trêu chọc mà không cùng cô về nhà nên ngay khi vừa bước vào nhà, anh đã bị Trần Khê trách mắng một trận.

“Con làm anh trai kiêu gì thế hả! Lại còn để Nam Nam tự lái xe đến!”

“...”

Kỷ Y Bắc trợn mắt bất lực, trong lòng nghĩ hôm qua đứa anh trai này còn bị tên khốn kiếp kia hôn đây này.

Kỷ Y Bắc ở cửa thay dép lê, nghiêng đầu ngó vào nhà bếp, nhìn thấy Hạ Nam Chi ở bên trong đang gói từng cái hộp màu xanh một.

Trần Khê đánh vào lưng anh một cái.

“Chỉ có con là ngủ như heo thôi, Nam Nam đã giúp mẹ một tiếng đồng hồ rồi, con còn đứng đây mà nhìn à!”

“...”

Vừa vào nhà chưa đến hai phút mà Kỷ Y Bắc đã bị ghét bỏ rồi, anh đành phải miễn cưỡng mà lê từng bước vào phòng bếp.

“Anh đến rồi.” Hạ Nam Chi bỏ chiếc hộp cuối cùng vào túi, quay đầu bình tĩnh cười với anh một cái sau đó lại đi xếp một cái túi khác.

Cứ như thể người hôm qua ở bên đường dựa vào trong ngực anh mà khóc, còn túm cổ anh mà hôn là một người khác vậy.

“Giả vờ ngây thơ cái gì.”

Kỷ Y Bắc nghiêng người ngăn tầm mắt của Kỷ Triết và Trần Khê ở bên ngoài, lén lút vừa mắng vừa đánh vào đầu Hạ Nam Chi một cái.

Hạ Nam Chi im lặng cong khóe môi, vừa định trêu chọc anh vài câu thì thấy Trần Khê bước vào nên quay ngoắt 180 độ, nhẹ nhàng kéo túi xách: “Anh hai ra ngoài ngồi đi. Em sắp xong rồi.”

Kỷ Y Bắc cười khẩy, lặng lẽ ném một ánh mắt ‘khinh bỉ’ qua.

Anh hắng giọng nói: “Để anh làm, việc này sao có thể để phụ nữ làm được chứ.”

Trần Khê vừa bước vào thì nghe thấy hai người nói chuyện, sững sờ tại chỗ, vuốt vuốt mắt, từ khi nào mà quan hệ của hai đứa lại tốt như vậy.

Trong bếp là cảnh tượng điển hình của huynh hữu muội cung(*).

(*) Huynh hữu muội cung: anh em thân ái tôn kính lẫn nhau.

Kỷ Y Bắc xách Hạ Nam Chi ra sau mình, thành thạo đem những cái hộp còn lại cho vào trong túi.

Tổng cộng có bốn cái túi lớn, tất cả đều là gửi đến viện phúc lợi.

Hạ Nam Chi đi lên phía trước định xách hai cái túi lên thì Kỷ Y Bắc đánh vào tay cô: “Tay em không được cầm vật nặng, xách cái gì mà xách.”

“...”

Trần Khê tròn tròn mắt, quả thực không thể tin được người đàn ông thân sĩ trước mặt này là con trai mình.

Thật lâu sau bà mới nhận ra trong lời nói của anh có gì đó không đúng, liền hỏi: “Tay Nam Nam bị thương à?”

Hạ Nam Chi âm thầm kéo tay áo anh, bình tĩnh nói: “Không có gì ạ, chỉ là trước đây bị căng cơ thôi ạ.”

Còn chưa đợi Trần Khê gật đầu thì Kỷ Y Bắc đứng bên cạnh đã cười khẩy một cái, vô cùng không nể tình mà vạch trần lời nói dối của cô.

“Mẹ đừng nghe nha đầu chết tiệt này nói nhảm, nó bị một tên điên cắt trúng tay, còn nổi tính xấu lên, không gọi cảnh sát cũng không nghĩ cách khác mà trực tiếp đánh người ta nằm tại chỗ, chắc là bây giờ vẫn còn đang nằm viện không ra khỏi giường được đấy.”

Trần Khê: ...

Hạ Nam Chi: ...

Trần Khê: “Nam Nam, chuyện này thật nguy hiểm. Về sau nếu còn gặp phải chuyện như vậy thì cứ anh trai con. Nó cũng không có gì khác, đánh nhau bắt người cũng giỏi.”

Hạ Nam Chi: “... Con biết rồi.”

Kỷ Y Bắc né tránh Trần Khê, nhướn mày câu môi lên khiêu khích cô, một mình xách bốn chiếc túi to ra khỏi nhà.

“Lái xe của em đi, tí nữa đỡ phải quay lại lấy xe.” Kỷ Y Bắc nói.

Hạ Nam Chi lười quan tâm đến anh, ném chìa khóa xe cho anh.

Trần Khê đứng ở cửa lắc đầu ‘chặc chặc’ hai tiếng, nhìn hai người lái xe rời đi rồi mới đóng cửa đi đến bên cạnh Kỷ Triết nói: “Ông xã, con trai chúng ta cuối cùng cũng hiểu chuyện rồi.”

Tết Thanh Minh đối với nhóm trẻ em không có cha mẹ ở viện phúc lợi mà nói cũng không có gì quan trọng cả, chẳng qua đây là một ngày lễ theo luật quy định mà thôi. Viện phúc lợi còn đặc biệt tổ chức một buổi xem phim tài liệu về Tết Thanh Minh cho mọi người.

Lúc Kỷ Y Bắc và Hạ Chi lái xe đến thì bộ phim tài liệu đã kết thúc rồi.

Kỷ Y Bắc đi thẳng đến văn phòng của viện trưởng: “Viện trưởng, đây là ít bánh mẹ tôi tự làm, cô mang đi chia cho bọn trẻ đi.”

“Kỷ đội, cậu đến rồi.” Viện trưởng rõ ràng rất quen anh: “Thay tôi cảm ơn mẹ cậu.”

Nói xong bà cầm lấy mấy túi chia cho các giáo viên ở trong văn phòng bảo họ đi chia cho các em nhỏ.

Kỷ Y Bắc lấy ra mười hộp, định đi xem bé trai mà anh gửi đến không lâu trước đây.

Lúc vào phòng học vừa đúng lúc phim tài liệu được chiếu xong, bọn trẻ vừa định náo loạn thì bị giáo viên bảo ngồi xuống, liền nhìn thấy một anh trai và một chị gái bước vào.

Ai nấy đều tròn mắt tò mò nhìn bọn họ.

“Các bạn nhỏ, sau khi xem xong phim tài liệu các con có biết hôm nay là ngày gì không?” Giáo viên đứng ở trên bục giảng hỏi to.

Bên dưới vang lên thanh âm trẻ con lạnh lót: “Tết – Thanh – Minh ạ”

“Đúng rồi! Vậy các con có biết vào Tết Thanh Minh thì chúng ta làm gì không?”

Lần này âm thanh không còn được đồng đều như lần trước, có một số nói ‘quét mộ’, một số lại nói ‘ăn bánh Thanh Đoàn(*)’, còn có một số bạn nhỏ nhầm với lễ hội Thuyền Rồng và nói ‘ăn bánh ú(**)’.

(*) Bánh Thanh Đoàn: hay còn gọi là bánh nếp lá ngải. Loại bánh phổ biến ở khu vực Giang Nam, phía nam hạ lưu sông Trường Giang, trong dịp Tết Thanh minh. Bánh được làm từ gạo nếp trộn với nước ép lá ngải, một loại thảo mộc tự nhiên giúp ngăn chặn côn trùng độc hại cắn.

(**) Bánh ú: còn được gọi là bánh bao gạo nếp. Nó được mọi người ném xuống sông để bảo vệ cơ thể của Khuất Nguyên khỏi bị cá gặm nhấm. Ngày nay, bánh có rất nhiều loại về hình dạng và hương vị.

“Cô nghe thấy có bạn nhỏ nói đúng rồi. Hôm nay anh chị mang bánh Thanh

Đoàn đến cho mọi người đó.”

Các bạn nhỏ reo hò vỗ tay.

Lớp học sôi động hẳn lên, Hạ Nam Chi đứng sang một bên, nhìn Kỷ Y Bắc phân phát từng túi bánh. Cô tìm thấy cậu bé lần trước, phát hiện ra cậu bé cũng đang nhìn cô.

Hạ Nam Chi mỉm cười với cậu bé, chào hỏi cậu một cách âm thầm.

Cậu bé cũng mỉm cười với cô.

Sau khi mỉm cười xong cậu quay đầu nói chuyện với cô bé bên cạnh, cậu vươn bàn tay nhỏ bé của mình chỉ về phía Hạ Nam Chí, hoàn toàn không còn ngượng ngùng như lần trước nữa.

Hạ Nam Chi cúi đầu cười nhẹ.

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào khuôn mặt cô, tóc màu nâu lòe xòa trước trán.

Dư quang của Kỷ Y Bắc liếc qua cô, đột nhiên dừng lại một chút, không nhìn được mà nhìn thêm một lần nữa. Anh nhanh chóng thu lại tầm mắt rồi cau mày.

Dạo này tần suất anh bị Hạ Nam Chi trêu chọc càng ngày càng nhiều.

—

Do không đủ bằng chứng và thời hạn cũng đã quá lâu nên vụ án mất tích của Lý Duy đã phải lùi điều tra lại.

Cũng có rất nhiều vụ án cũ bị tạm dừng vì lý do này hoặc lý do khác, rất nhiều các manh mối và bằng chứng trong nhiều năm như vậy sớm đã biến mất rồi, đến cuối cùng có khả năng rất lớn là không thể phá được án, trừ khi kẻ sát nhân năm đó lại một lần nữa gây án hoặc là phát hiện ra có vụ án chưa được phá trùng với vụ án năm đó thì mới có thể ghép các manh mối

lại với nhau.

Cho nên lúc đó Phó cục quyết định tạm hoãn vụ án là vô lý, cho dù không làm như thế, Kỷ Y Bắc cũng biết rằng vụ án này trong một thời gian ngắn cũng không thể xuất hiện thêm manh mối quan trọng nào nữa.

Chỉ là...

Câu nói ‘anh trai, em nghi ngờ Phó cục’ đêm đó vẫn luôn quanh quẩn bên tai anh.

Năm đó ba người bọn họ, Hạ Anh Lâm chết trẻ, Kỷ Triết bởi vì bị thương mà cũng xin nghỉ hưu trước thời hạn, chỉ có Phó cục là vẫn ở lại ở Sở cảnh sát.

Kỷ Y Bắc tốt nghiệp Học viện Cảnh sát và vào đội điều tra tội phạm dưới quyền của Phó cục, một đường từ một cảnh sát thực tập đến bây giờ trở thành đội trưởng tổ trọng án.

“Lão Vương, tôi đến hỏi năm 2004 cha tôi có phụ trách vụ án nào chưa được kết án không?” Kỷ Y Bắc đến phòng lưu trữ hồ sơ.

“Án chưa phá à, tôi không nhớ nữa.” Vương Chí quản lý phòng hồ sơ cười chào hỏi Kỷ Y Bắc, gõ tay vào sổ đăng ký trên bàn: “Tôi đi tìm giúp cậu, cậu đăng ký trước đi.”

“Được.”

Chỗ Kỷ Y Bắc ký là dòng trên cùng của trang mới, anh tiện tay lật về trang trước xem.

Một tiếng trước Phó cục cũng đến đây, lấy một bộ hồ sơ của năm 2004 – vụ án phóng hỏa nhà máy hóa chất ngày 28 tháng 6 năm 2004.

“Kỷ đội, ngoại trừ vụ án Lý Duy đã gửi cho cậu thì đến năm 2006 cũng không có vụ án nào chưa được phá cả.”

Kỷ Y Bắc chỉ vào sổ đăng ký, thản nhiên hỏi: “Phó cục mới đến ạ?”

“Đúng thế, xem xong liền đi rồi.”

“Chú lấy hồ tôi vụ án mà ông ấy mới xem đi, cảm ơn nhé.”

Vương Chí lấp tập hồ sơ mới được để lên kệ xuống, thổi lớp bụi rồi nói: “Sao thế, vụ án này được lật lại sao?”

Kỷ Y Bắc lắc đầu: “Không, chú nhớ vụ án của Lý Duy không, tôi đến tìm xem có manh mối nào không.”

Anh vừa lật hồ sơ vừa nói chuyện, phát hiện ra vụ án này rất đơn giản, được phá rất nhanh, cuối hồ sơ là chữ ký của đội trưởng lúc đó – Hạ Anh Lâm.

Kỷ Y Bắc xem đi xem lại cũng không thấy có nghi ngờ gì, đành phải im lặng mà ghi nhớ lại những hình ảnh vào trong đầu.

“Xong rồi, phiền lão Vương rồi.”

Kỷ Y Bắc trả lại hồ sơ đi ra khỏi phòng lưu trữ.

Không phát hiện ra 15 phút sau lão Vương lấy điện thoại ra bấm một dãy số.

“Phó cục, vừa rồi Kỷ Y Bắc đến tìm tôi xem hồ sơ, chính là bộ ngài mới xem qua.”

Đầu bên kia điện thoại cười khẽ một tiếng: “Đứa nhỏ này phản ứng cũng nhanh thật.”

Vương Chí chớp mắt, tay nắm chặt ống nghe, trầm giọng hỏi: “Kỷ đội không phạm vào tội gì chứ, tôi theo dõi cậu ta từng bước một thấy có lúc cậu ta có chút nóng nảy mà thôi.”

Phó cục trầm giọng xoa dịu: “Không có chuyện gì đâu, cậu không cần lo lắng.”

Trong sảnh trao giải, màn hình lớn chiếu đi chiếu lại nhiều lần các tác phẩm khác nhau của các diễn viên trong năm qua, cả người mới lẫn người gạo cội trong giới.

Xung quanh chỗ ngồi có nhiều máy móc khác nhau, lúc này các ngôi sao vẫn chưa ngồi vào chỗ nhưng buổi truyền hình trực tiếp đã bắt đầu.

Một chiếc xe bảo mẫu đã vượt qua nhiều người hâm mộ đang tụ tập ở cửa trước, đi qua lối đi và đi vào sân sau, nơi không ai có thể vào được. Lục Tiềm ngồi trong xe, mặc một bộ quần áo màu trắng với đôi chân thon thả, bên dưới là một đôi giày da màu đen, càng tôn lên một loại khí chất bại hoại có văn hóa.

“Hà Bành, tôi đi vào trước, một lúc nữa anh hãy vào.”

“Ừ, cẩn thận một chút.”

Lục Tiềm chỉnh lại trang phục, nhanh chóng hôn người đàn ông bên cạnh một cái sau đó đeo khẩu trang lên đi xuống xe.

Trong lễ trao giải hôm nay, Lục Tiềm có mặt với tư cách là một diễn viên được đề cử, và Hà Bành có mặt với tư cách là một trong những nhà đầu tư chính.

Khi Lục Tiềm đến, hầu hết các vị khách đã ngồi vào chỗ, anh ta tìm số trên thư mời để tìm chỗ ngồi của mình.

Lúc này Hạ Nam Chi cũng đang vội vàng đi vào, đúng lúc tình cờ thấy Hà Bành đi xuống từ xe bảo mẫu của Lục Tiềm, cô biết xe của Lục Tiềm.

Hạ Nam Chi và Hà Bành gật đầu với nhau, coi như là chào hỏi.

“Nào, đưa áo khoác cho anh rồi đi vào đi, bắt đầu trực tiếp rồi, đừng để họ đợi lâu quá.”

Hạ Nam Chi cởi áo khoác ra đưa cho Thân Viễn.

Cô mặc một chiếc váy dài màu đen, được trang trí thêm ngân quang, phần ren đen bán trong suốt một bên eo có hình chữ V sau lưng, chỉ thấy đường xương sống lõm ở lưng cô, một sợi dây nhung đỏ được buộc quanh mắt cá chân phải của cô, lúc đi như có như không.

Một đường không có trở ngại, Hạ Nam Chi tiến vào sân khấu thì bắt gặp người quay phim đang đi ra, gật đầu chào hỏi anh ta sau đó nhấc váy lên đi vào trong.

“THật trùng hợp, ngồi cùng một chỗ.” Hạ Nam Chi cầm thẻ tìm chỗ ngồi, nói với Lục Tiềm ngồi bên cạnh.

Lục Tiềm mồm chữ O, huyết sáo một cách ngả ngớn, ánh mắt quét từ đầu đến chân một lần: “Được đấy, Hạ Nam Chi.”

Hạ Nam Chi tròn mắt: “Đang trực tiếp, chú ý hình tượng đi.”

Lục Tiềm nhún vai, thu hồi tầm mắt, ngồi thẳng dậy một chút, nghiêm túc giải thích câu hỏi trước: “Vị trí cố ý sắp xếp như thế này rồi, để tăng thêm người xem cho chương trình trực tiếp.”

Lễ trao giải bắt đầu, nửa giờ sau...

Lục Tiềm đã cầm trong tay giải thưởng ‘Diễn viên tiềm năng nhất về mặt thương mại’.

Đèn được chiếu vào sân khấu, dường như mọi người trên sân khấu đều tỏa sáng và thu hút sự chú ý.

Hạ Nam Chí thản nhiên che miệng khẽ ngáp một cái, lúc này trong túi xách nhỏ đột nhiên rung lên, Hạ Nam Chí lấy điện thoại ra, là một số lạ.

Số là ở trong Cảnh Thành, trực giác Hạ Nam Chi cảm thấy đây không phải là cuộc gọi rác, cô nâng váy lên định ra ngoài nghe điện thoại.

Trên sân khấu, người dẫn chương trình trong trang phục dạ hội hét lên:
“Tiếp theo giải thưởng này là giải thưởng người mới xuất sắc nhất của năm!
Nó sẽ là ai? – Chúng tôi xin chúc mừng, Hạ Nam Chi!”

Hạ Nam Chi sửng người lại.

Ánh đèn chiếu vào vị trí của cô.

Không có người, chỉ có bàn chân trái chưa kịp rút ra của cô.

Hạ Nam Chi: ...

Máy quay nghiêng sang phải nửa mét, chiếu vào Lục Tiềm, vì vậy anh nhanh chóng bỏ đi về mặt đang xem trò hay, dùng cánh tay thon dài kéo Hạ Nam Chi về chỗ ngồi.

Xung quanh vang lên tiếng cười.

Máy quay quay lại Hạ Nam Chi, cô đưa tay ra để chỉnh sửa phần tóc bị rối ở trán, sau đó đứng dậy như một người bình thường, hơi cúi đầu chào mọi người.

Lúc này, phòng phát sóng trực tiếp tràn ngập ‘hahahahaha’ và ‘66666’.

Hạ Nam Chi bước lên sân khấu, cầm lấy cúp và giấy chứng nhận, chụp ảnh cùng máy ảnh.

Người dẫn chương trình mỉm cười hỏi: “Nam Chi vừa rồi làm sao vậy?”

Hạ Nam Chi lắc chiếc điện thoại mà cô đã tắt: “Không nghĩ đến lại nhận được giải thưởng này, vừa nãy muốn đi nhận cuộc gọi.”

Người dẫn chương trình lập tức treo lên vẻ mặt phiếm hồng, kéo dài một tiếng ‘ồ’: “Tất cả chúng ta đều biết rằng Nam Chi đã gửi một Weibo cách đây không lâu và gây ra một sự náo động. Vậy... chẳng lẽ là do anh ấy gọi đến?”

Hạ Nam Chi sững sốt, nghĩ đến Kỷ Y Bắc, cúi đầu mỉm cười, hoàn toàn khác với nụ cười máy móc trên khuôn mặt trước đây.

Cô chỉ mỉm cười trong chốc lát, lại ngẩng đầu lên đến gần micro, thẳng thắn nói: “Không phải anh ấy, tôi còn chưa theo đuổi được.”

Người dẫn chương trình lại kêu một tiếng ‘ồ’ rồi chuyển chủ đề về đúng hướng. Màn hình lớn phía sau bắt đầu chiếu bộ phim mà cô ấy đã quay cùng Lục Tiềm năm ngoái.

“Nam Chi cũng nên biết, bởi vì trong chương trình này cô và Lục Tiềm có fan cp, đúng không? Bạn công khai thích người ở ngoài giới, những người fan cp này chắc hẳn rất thất vọng.”

Sau khi nghe câu hỏi này, Hạ Nam Chi vẫn nở một nụ cười nhẹ, trang điểm tinh tế, đôi mắt sáng và hàm răng trắng.

“Tôi rất vui khi nhận được giải thưởng này, nhưng tôi mong mọi người hãy coi tôi là một diễn viên chứ không phải một ngôi sao dưới ánh đèn sân khấu, chú ý đến tác phẩm và tránh xa cuộc sống riêng của tôi. À... Lục Tiềm, thực ra tôi đoạt được giải thưởng này nên cảm ơn anh ấy. Có thể các bạn không biết rằng Lục Tiềm đã gặp rất nhiều chấn thương trong khi quay phim, anh ấy thực sự làm việc chăm chỉ và tận tâm với công việc của mình.” Hạ Nam Chi nhìn thẳng vào ống kính trực tiếp: “Vì vậy, tôi nghĩ những ai thích một diễn viên nên quan tâm nhiều hơn đến những tác phẩm đằng sau mồ hôi công sức của anh ấy, hơn là cuộc sống riêng tư của anh ấy. Giống như lần đầu tiên anh ấy lọt vào ánh nhìn của bạn, không phải vì bản thân anh ấy, mà vì tính cách anh ấy hấp dẫn nên.”

Khi nói xong, Hạ Nam Chi lại nâng cao chiếc cúp và lắc tay: “Cảm ơn mọi người.”

Sau đó, cô chậm rãi đi xuống bậc thềm ở một bên, khi đi qua cửa hông, cô đột nhiên nhìn thấy Hà Bành ở trên một hàng ghế VIP.

Cô nhìn lướt qua và thấy tấm biển ghi ‘Hà Bành, CEO của công ty giải trí

Chí Hoa’.

Công ty giải trí Chí Hoa là công ty giải trí lớn mạnh nhất Trung Quốc, có nhiều ngôi sao hạng nhất, trong đó có Lục Tiềm, nhiều người tranh nhau võ đầu muốn gia nhập Zhihua làm thực tập sinh.

Hà Bành nhìn thấy cô và cười một cái.

Hạ Nam Chi cúi đầu, biết rằng anh ta đang cảm ơn cô.

Những gì cô nói vừa rồi, thật ra là muốn nói cho fan của Lục Tiềm nghe. Tuy rằng chuyện tình cảm của Lục Tiềm và Hà Bành có thể không nhất thiết bị lộ ra, nhưng một khi thời điểm đó đến, nhất định sẽ bị dư luận vùi dập.

Cô chỉ mong rằng nếu thời điểm đó đến, cô hy vọng ai đó có thể bao dung hơn vì những lời nói hôm nay của cô.

Đầu tiên là người có tình cảm, sau đó mới là thần tượng.

Hạ Nam Chi đẩy cửa hông bước ra khỏi đại sảnh, dựa lưng vào tường, chiếc cúp được đặt dưới chân, cô lại lấy điện thoại ra bấm gọi.

Tút... Tút...

Đầu bên kia tắt máy.

Hạ Nam Chi không quan tâm, vừa định cất điện thoại, điện thoại lại vang lên, là số vừa rồi.

“Alo?”

“...”

Đầu bên kia xi xi một hồi, có thể nghe thấy gió nhẹ và tiếng thở dốc rất nhỏ.

Hạ Nam Chi cau mày: “Alo?”

“...”

Vẫn không có tiếng động.

Ngay khi cô không còn kiên nhẫn chờ đợi định đập máy thì một giọng nói rụt rè đột nhiên vang lên: “Chị.”

Hạ Nam Chi sửng sốt, vô thức nắm chặt điện thoại: “Ừ, là...”

Cô đột nhiên nhớ ra cô vẫn chưa biết tên của cậu bé trong viện phúc lợi.

“Là em, Thạch Tử, chị nói là nếu em bị bắt nạt thì có thể gọi điện cho chị.”

Hạ Nam Chi nghĩ rằng Thạch Tử là biệt danh hoặc biệt hiệu của cậu bé: “Chị biết, có chuyện gì vậy? Có người bắt nạt em à?”

“Không, không phải em... Là Tinh Tinh, cậu ấy, cậu ấy bị bắt đi rồi.” Tiếng nức nở kìm nén của cậu bé vang lên qua điện thoại.

“Tinh Tinh là ai? Bị ai bắt đi? Đừng lo lắng, đừng sợ, nói cho chị biết.”

‘Cậu ấy ở cùng bàn với em... Em không biết những người đó. Ban đầu chúng em nói sẽ đi chơi cùng nhau, nhưng cậu ấy không đến nên em đã đến chỗ cậu ấy. Kết quả là em đã nhìn thấy... cậu ấy bị bắt đi.’

Hạ Nam Chi nhớ rằng trong Tết Thanh Minh cách đây không lâu, cậu bé đã đến gần một cô bé để chơi với cô ấy.

Cô trầm giọng, bình tĩnh nói: “Đừng sợ, ngoan ngoãn đi ngủ nhé, chị đi gọi điện cho chú cảnh sát.”

Lễ trao giải không diễn ra ở Cảnh Thành, phải ngồi xe ô tô một tiếng đồng hồ. Cô không thể biết được liệu cậu bé có nói sai tình huống không.

Cô im lặng một lúc rồi gọi cho Kỷ Y Bắc.

Nhiều vụ án thường xảy ra vào ban đêm nên Kỳ Y Bắc không bao giờ quên bật nhạc chuông ở mức to nhất.

Điện thoại được nhận ngay lập tức, trước khi anh nói thì Hạ Nam Chi đã nhanh chóng nói lại cho anh ta những gì Thạch Tử vừa nói.

Kỳ Y Bắc nhanh chóng trở nên tỉnh táo, bước ra ngoài mặc lại quần áo, sau khi hiểu rõ tình hình: “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Không ở Cảnh Thành.” Sau khi dừng lại, Hạ Nam Chi nói ra tên một địa danh khác.

“Được rồi, đừng thay đổi địa điểm. Tôi nay ở Cảnh Thành có mưa to.”

Hạ Nam Chi rũ mắt xuống gật đầu, nhẹ giọng nói: “Anh cũng cẩn thận.”

-----oOo-----

Chương 30: Ngủ nhờ qua đêm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lúc Kỳ Y Bắc đến đã là nửa đêm, những đám mây đen trên bầu trời bắt đầu vần vũ, một bầu không khí tịch mịch.

Trong cô nhi viện tối đen như mực, mọi người đã tắt đèn đi nghỉ ngơi.

Kỳ Y Bắc rẽ vào phòng bảo vệ bên cạnh, đánh thức ông lão đang ngủ gật: “Bác ơi, cháu đang tìm người, bác thay cháu tìm được không?”

Ông lão tròng mắt, đưa tay xoa mạnh lên mặt, chửi thề: “Nửa đêm tìm người cái gì! Mai hẵng đến!”

Kỳ Y Bắc lấy ra giấy chứng nhận, giải quyết việc chung nói: “Thật xin lỗi, cháu nhận được một cuộc gọi nói rằng có một cô bé xảy ra vấn đề, cháu đến để kiểm tra.”

Ông lão nhìn chăm chăm vào giấy chứng nhận một lúc lâu, không biết đang xác nhận cái gì, cuối cùng cầm điện thoại cố định trong phòng bảo vệ lên và nói: “Tôi sẽ gọi cho viện trưởng để hỏi.”

“Được.”

Sau mười phút, viện trưởng đẩy cửa phòng bảo vệ đi vào, ‘chà’ một tiếng, chọc thủng một vết nứt trong đêm tĩnh lặng. Viện trưởng vẫn mặc bộ đồ ngủ, vô cùng lo lắng chạy đến.

“Kỷ đội, sao muộn thế này rồi cậu còn đến đây?”

Kỷ Y Bắc hơi mím môi: “Viện trưởng, tôi nhận được cuộc gọi có người nói rằng một cô bé trong cô nhi viện bị cưỡng bức đưa đi, tôi đến tìm hiểu sự tình.”

Viện trưởng sửng sốt một chút: “Cô bé của chúng ta? Chuyện này làm sao có thể xảy ra được!”

“Tên là Tinh Tinh, có thể mang tôi đi xem không?”

Viện trưởng do dự một lúc, cuối cùng đành miễn cưỡng đồng ý: “Được.”

Hai người mò mẫm đi lên cầu thang của khu ký túc xá, đến cửa của phòng ngủ tập thể.

Ở bên ngoài phòng ngủ có một cửa sổ lớn có thể dễ dàng nhìn thấy động tĩnh ở bên trong. Một phòng ngủ có tám cô bé.

“Tinh Tinh ở đằng kia.” Viện trưởng chỉ vào một cô gái nằm dưới bức tường.

Bên cạnh giường của cô bé đúng lúc có một chiếc đèn ngủ nhỏ, ánh đèn mờ ảo chiếu vào gương mặt cô bé, có thể nhìn rõ dáng vẻ của cô. Kỷ Y Bắc liếc nhìn tám ảnh treo ở trên cửa, đúng là không sai.

“Trừ khi cô bé được nhận nuôi, nếu không chúng tôi sẽ không thể đưa cô bé

ra ngoài mà không có lý do. Kỷ đội cũng đã đến đây rất nhiều lần rồi nên biết rằng công tác quản lý của chúng tôi vẫn tốt.”

Kỷ Y Bắc nhẹ gật đầu, tầm mắt vẫn dừng trên cô bé nằm ở kia.

Đột nhiên, lông mi cô bé run lên, mở mắt ra, từ trên giường thận trọng ngồi dậy, chợt nhìn thấy hai người đứng ngoài cửa sổ thì người run lên bần bật, ánh mắt kinh hãi, hai tay bịt chặt miệng nhưng không kêu lên.

“Viện trưởng, phiền ông đưa cô bé ra ngoài một chút.”

“Này, Kỷ đội, này không được tốt lắm...”

Kỷ Y Bắc: “Làm phiền rồi.”

Viện trưởng chỉ có thể bước vào, tay chân nhẹ nhàng mặc quần áo vào cho cô bé.

Năm phút sau, viện trưởng dắt cô bé ra ngoài, Kỷ Y Bắc ngồi xỏm xuống trước mặt cô bé, thấy cô bé sợ hãi lùi lại vài bước, suýt ngã xuống đất.

“Em tên là Tinh Tinh đúng không?”

Cô bé gật đầu, ánh mắt vội vàng liếc đi nơi khác.

“Cả ngày hôm nay em ở đây sao, có thấy người nào kỳ lạ không?”

Cô bé nắm chặt ống quần của viện trưởng, ngẩng đầu nhìn anh, cuối cùng rụt rè lắc đầu: “Không có.”

Kỷ Y Bắc cau mày, cuối cùng lại đứng dậy gật đầu với viện trưởng: “Làm phiền ông rồi, có thể là tin tức nhận được có vấn đề.”

Viện trưởng thì thảo vài câu rồi kéo cô bé về phòng ngủ.

Kỷ Y Bắc một mình bước xuống tòa nhà ký túc xá, vài thông tin nhanh chóng hiện ra trong đầu anh.

Hành động vừa rồi của cô bé rõ ràng là sợ hãi người khác giới. Khi Kỷ Y Bắc nhìn thấy cô bé trong Tết Thanh Minh, cô bé còn chào đón anh ấy một cách nhiệt tình.

Đối với hàng trăm đứa trẻ trong viện phúc lợi, lúc này viện trưởng vậy mà không cần xem danh sách đã dẫn anh đến đúng phòng ngủ của Tinh Tinh, còn nhớ rõ số giường của cô bé. Kỷ Y Bắc nhớ rằng trước đó khi anh đến tìm Thạch Đầu thì viện trưởng phải xem danh sách rồi mới nói cho anh cậu bé ở lớp nào được. Lẽ nào thực sự chỉ là sự trùng hợp?

Nửa đêm Thạch Đầu gọi điện cho Hạ Nam Chi thực sự chỉ là trò đùa dai của trẻ con sao?

Chỉ là cũng đã nửa đêm rồi, anh cũng không thể gọi bọn trẻ dậy để tra xét được.

Anh một bên nghĩ một bên chậm rãi đi xuống dưới tầng.

Sau khi rời khỏi tòa nhà ký túc xá, anh phát hiện ra trời bắt đầu mưa to, mưa bão dữ dội, cơn mưa bị gió lớn thổi như tấm rèm trắng phát phơ, đặc biệt giống như hiệu ứng trong phim.

Kỷ Y Bắc hối hận vì vừa rồi để quên ô trong xe, giẫm chân chuẩn bị lao vào màn mưa.

Đột nhiên nghe thấy một giọng nói nhẹ bên cạnh: “Anh trai.”

Hạ Nam Chi thản nhiên ngồi trên sàn, dựa vào tường. Cô đang ngồi trên nền bê tông không bị mưa làm ướt, hai tay ôm đầu gối.

Một chiếc ô gấp được móc vào ngón tay trở của anh, nước đang nhỏ giọt.

Cũng không biết cô đã ở đây bao lâu rồi.

Kỷ Y Bắc hắng giọng, lấy lại giọng nói của chính mình hỏi: “Tại sao em lại ở đây?”

Hạ Nam Chi ngẩng đầu, đưa tay nâng chiếc ô đang treo trên ngón tay: “Đưa ô.”

“...” Kỷ Y Bắc sững người: “Không phải em nói không ở Cảnh Thành sao?”

Hạ Nam Chi thản nhiên nói: “Em nhớ anh quá nên chạy về sớm.”

Gió thổi làm tóc cô rối tung, cô đã thay áo len cùng quần jean, sạch sẽ và mới mẻ, chiếc mũ len che trên đỉnh đầu.

Kỷ Y Bắc trầm mặc nhìn cô một lúc, cuối cùng cũng quay mặt đi chỗ khác: “Đi thôi, trở lại xe.”

Hạ Nam Chi cười híp mắt, duỗi cánh tay ra, nhẹ giọng nói: “Kéo em đi, chân em tê rồi.”

“...”

Kỷ Y Bắc đi tới, nhẹ nhàng đá vào chân cô, lấy tay từ trong túi ra kéo Hạ Nam Chi lên: “Phiền phức.”

Sau đó Kỷ Y Bắc lấy chiếc ô từ tay cô, khi mở ra mới thấy chiếc ô rất nhỏ, ước chừng một người sẽ bị ướt một chút.

Kỷ Y Bắc thầm chửi “đồ ngu ngốc” trong lòng, lại cùng với Hạ Nam Chi đi vào màn mưa.

Sau khi lên xe, Hạ Nam Chi chỉ có ống quần là bị ướt trong khi Kỷ Y Bắc lại bị ướt gần nửa người.

Hạ Nam Chi liếc nhìn anh, sau đó nhìn chiếc ô dưới chân mình một cách kỳ lạ, cuối cùng cúi đầu cười một cái.

Cô hỏi: “Mọi chuyện thế nào rồi, có sao không?”

Kỷ Y Bắc không biết lấy đâu ra một chiếc khăn dùng để lau xe, thản nhiên lau chiếc quần đã thấm nước.

“Không thể nói rõ được, cô bé thực sự đang ở đó, nhưng luôn cảm thấy như có điều gì đó không ổn.”

“Sao lại không thích hợp?” Hạ Nam Chi nghiêng đầu hỏi.

Kỷ Y Bắc nói với Hạ Nam Chi về những nghi ngờ của anh.

Hạ Nam Chi: “Số mà Thạch Đầu gọi cho em có lẽ là điện thoại cố định của viện phúc lợi. Em không nghĩ là cậu bé sẽ dùng loại chuyện này để lừa dối em. Cậu bé đó rất nhút nhát. Chỉ dám nói vài câu với em, sao đột nhiên lại lừa em được?”

“Anh biết rồi.” Kỷ Y Bắc bật điều hòa trong xe, hỏi: “Ngày mai em có phải quay phim nữa không?”

“Có quay, sao thế?”

“Anh lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, nên tối nay anh sẽ trông coi ở đây. Vì vậy em về ngủ trước đi.”

Hạ Nam Chi liếc nhìn một chiếc xe khác của cô ở ven đường, sau đó vươn tay hJ ghé xuống: “Buồn ngủ rồi, sáng mai anh đưa em đến đồn cảnh sát đi.”

“...”

Kỷ Y Bắc nhìn cô nhắm mắt quay sang một bên, chống lại ý định muốn tống cô ra khỏi xe, nhìn quanh không thấy gì bất thường thì hạ ghé xuống đi ngủ.

Ngày hôm sau Kỷ Y Bắc tỉnh dậy khi tia nắng đầu tiên xuyên qua những đám mây.

Anh quay đầu liếc nhìn cô gái đang ngủ say, không biết đã mơ thấy gì mà khẽ nhú mày, một tay hờ ra ngoài chặn, trên đó có một vết thương đóng vảy mờ mờ, gần như đã lành.

Kỷ Y Bắc không định đánh thức Hạ Nam Chi, bây giờ còn chưa đến bảy giờ.

Vì vậy anh ra khỏi xe định hút một điếu thuốc.

Sáng sớm mùa xuân có sương dày đặc, nhưng dù sao cơn mưa lớn cũng đã tạnh, chiếc xe Audi của anh đã theo anh chưa kịp rửa cũng đã nhân cơ hội này mà có một diện mạo mới.

Kỷ Y Bắc dựa vào bên xe vẫn còn ướt, trong miệng ngậm điếu thuốc, cúi đầu bật bật lửa, lười biếng chậm rãi phun ra một ngậm khói.

Hạ Nam Chi đã bị đánh thức bởi tiếng đóng cửa lúc anh bước xuống xe.

Không biết trên người cô đã có một chiếc chăn từ bao giờ, ngược mắt lên liền thấy anh dựa vào đầu xe hút thuốc.

Hạ Nam Chi uể oải nhắm mắt, nhìn thẳng vào người đàn ông trước xe.

Áo khoác bò dáng rộng, tóc hơn dài một chút, trên trán có vài sợi tóc rủ xuống, có thể cảm nhận được cơ bắp của anh qua lớp quần áo.

Đã nhìn quen những ngôi sao giới giải trí, Hạ Nam Chi càng ngày càng cảm thấy Kỷ Y Bắc thật là hợp với khẩu vị của cô.

Giống như cảm thấy bối cảnh thiếu chút nhạc nền, Hạ Nam Chi liền bật nhạc lên.

Giọng hát phiêu đãng vang lên.

Thấp lên một hồi mộng đẹp vụn vỡ.

Nhìn thời gian thất lạc trong đôi mắt ửng đỏ.

Cách xa không thể đến gần nhau.

Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Khi phồn hoa tan vỡ chúng ta lại tương phùng.

Đến, chơi một lần hôi phi yên diệt(*).

Tín mã từ cương(**) cô độc nửa đời.

(*) hôi phi yên diệt: Dùng để chỉ sự biến mất nhanh như bụi, như khói.
Hình dung một vật hay điều gì đó biến mất quá nhanh trong thời gian ngắn.

(**) tín mã từ cương: Không dắt dây cương khi cưỡi, để ngựa tự do đi lại, là một phép ẩn dụ về những người hành động theo ý muốn mà không có mục đích.

Kỷ Y Bắc nghe thấy tiếng hát, quay lại thì thấy Hạ Nam Chi đang cúi đầu nhìn mình, anh thần nhiên quay đầu, chậm rãi hút xong điều thuốc rồi dùng chân dậm mạnh.

Anh lại giậm chân tại chỗ, hai tay dứt túi quần, dư quang của Kỷ Y Bắc lại liếc nhìn cô gái trong xe, cảm giác ngứa ngáy trong lòng lại dâng lên, yết hầu của anh di chuyển lên xuống.

Phải thừa nhận rằng cô gái nhỏ này thực sự khác hoàn toàn so với những gì anh nhớ được. Vài cử động nhỏ cùng ánh mắt cũng có thể khiến người ta mê mẩn, chiếc cổ trắng nõn thon gầy, lộ rõ xương quai xanh.

Chân dài bước tới, Kỷ Y Bắc kéo cửa xe ra ngồi vào rồi đóng cửa lại, động tác nhanh chóng.

Làn gió lạnh từ bên ngoài lọt vào trong xe một lần nữa bị cản lại.

“Chốc nữa anh còn có việc, em tự lái xe về văn phòng đi.” Kỷ Y Bắc cứng

ngắc nói.

Hạ Nam Chi nhìn anh, khẽ hỏi: “Việc gì thế?”

Kỷ Y Bắc hất cằm về hướng viện phúc lợi: “Anh sẽ đi hỏi Thạch Đầu chuyện tối hôm qua.”

“Nó sợ anh như vậy, nói cho anh mới là lạ. Một lát nữa em cùng anh đi vào.”

Kỷ Y Bắc nhướn mày: “Em không đi quay phim à?”

Hạ Nam Chi cũng nhướn mày, hơi nghiêng người về phía anh: “Anh trai, anh sợ em sao?”

Kỷ Y Bắc cười nhạt, nhưng cũng không phủ nhận.

Phản ứng lớn này đã thành công lấy lòng Hạ Nam Chi, vì vậy tay cô bắt đầu không thành thật, chui ra từ dưới chăn, tìm kiếm sờ mó người Kỷ Y Bắc.

Mắt Kỷ Y Bắc tối sầm lại, cảm thấy cánh tay đang làm những động tác nhỏ của cô.

Đầu ngón tay Hạ Nam Chi chạm nhẹ vào cơ bụng của anh, ngón tay vòng theo đường viền bên trên, sau đó dần dần di chuyển lên trên, lướt qua cơ ngực, chuẩn bị chạm vào yết hầu của anh.

Đột nhiên Kỷ Y Bắc nắm chặt tay cô, cổ tay bị nắm chặt, có chút đau đớn.

Hạ Nam Chi ngược mắt lên nhìn anh.

Đường nét của Kỷ Y Bắc rõ ràng và cứng rắn, đôi mắt anh sâu thẳm, anh dùng một chút lực ở tay, lông mày anh nhíu, anh nhìn chăm chăm cô một lúc lâu với ý cảnh cáo, sau đó anh lại là người đầu tiên thua cuộc.

Anh thở dài một hơi: “Em muốn làm cái quái gì vậy?”

“Anh không biết em muốn gì sao?” Hạ Nam Chi mặt không chút thay đổi, nhưng tim đập nhanh đến mức sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Kỷ Y Bắc giẫm cọt, môi cong lên, mang theo vẻ khinh thường: “Xe chân?”

Hạ Nam Chi sững sốt, sau đó cười như nắc nẻ: “Cũng được đó.”

Giây tiếp theo liền bị Kỷ Y Bắc đánh một cái vào đầu, đẩy cô ra.

“Hạ Nam Chi, em có biết mức độ khiêu khích của em đã hoàn toàn vượt ra ngoài quan hệ anh em bình thường không?”

“Chúng ta cũng không phải là anh em ruột.”

“Em!” Kỷ Y Bắc không kiên nhẫn mà liếc cô một cái: “Vậy thì anh có thể hiểu là em thật lòng thích anh?”

“...” Hạ Nam Chi không nói được lời nào.

“Em tự quay về nghĩ đi. Anh là cảnh sát, anh có thể bị thương hoặc thậm chí chết bất cứ lúc nào. Không phải em thích ở bên nhau thì ở bên nhau, không thích thì lại chia tay.”

“...”

Hạ Nam Chi không đoán được đột nhiên anh lại nói những lời này.

Những ngày qua cô không ngừng trêu chọc Kỷ Y Bắc, như cô tình bối mớ, nhưng trước sau vẫn bảo trì khoảng cách nên có, tự mình đóng vai một tên khốn nạn vô lý bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ trốn.

Ngược lại, lời nói của Kỷ Y Bắc lại nghiêm túc và chân thành hơn bất kỳ lời nào của cô.

Hạ Nam Chi mở miệng, câu ‘em chỉ thích anh’ trong lòng rốt cuộc vẫn không thốt ra được.

Trong xe bỗng nhiên im phăng phắc.

Kỷ Y Bắc lại đột nhiên nói: “Em nhàn rồi quá đây, đừng quấy rầy cảnh sát giải quyết vụ án.” Nói xong, anh lại vỗ vỗ cánh tay cô, cũng vỗ về sự ngượng ngùng vừa rồi.

Hạ Nam Chi thuận theo lòng tốt của anh, đẩy cửa xuống xe, quay đầu nở nụ cười với người trên xe: “Tạm biệt, anh trai.”

-----oOo-----

Chương 31: Tinh Tinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tuy nhiên, trước khi Hạ Nam Chi đóng cửa xe lại, cô thoáng thấy một cậu bé đang nấp sau cây thiết mộc lan lớn ở lối vào viện phúc lợi.

Cô nhìn chăm chú, quả nhiên là Thạch Đầu.

“Thạch Đầu!” Hạ Nam Chi hét lên rồi đi về phía cậu bé.

Kỷ Y Bắc quay đầu lại, nhanh chóng ra khỏi xe.

Thạch Đầu nhìn xung quanh, loạng choạng chạy về phía Hạ Nam Chi, ôm lấy chân cô: “Chị.”

Hạ Nam Chi cúi người: “Làm sao vậy?”

“Tôi qua Tinh Tinh lại trở về rồi, có lẽ, có lẽ em nhìn nhầm rồi.”

Hạ Nam Chi sờ sờ mái tóc bông bênh của cậu, nhẹ giọng hỏi: “Em trước nói cho chị biết, ngày hôm qua em nhìn thấy cái gì?”

“Có một chú, nói chuyện với mẹ viện trưởng, sau đó mẹ viện trưởng dẫn

Tinh Tinh ra mang đi... mang lên xe.”

Hạ Nam Chi và Kỷ Y Bắc nhìn nhau, nhận ra rằng vấn đề này có thể không đơn giản như vậy.

“Tinh Tinh nguyên ý đi sao, em có hỏi Tinh Tinh đi đâu chưa?”

“Lần trước lúc cậu ấy đi thì không khóc, nhưng lúc về lại khóc. Lần này ra khỏi lớp học đã khóc rồi, em, em hỏi cậu ấy, nhưng cậu ấy không nói cho em...”

Sắc mặt Hạ Nam Chi nặng nề.

Đại khái đã đoán được là chuyện gì, mấy năm gần đây những sự việc như thế này cũng không ít.

“Bé ngoan.” Kỷ Y Bắc vỗ đầu Thạch Đầu, cúi người ôm cậu vào lòng, hát cảm lên trêu chọc cậu, thấy đứa nhỏ này nhìn thấy anh không khóc mà lại mếu máo.

“...”

Kỷ Y Bắc ngượng ngùng, lại nhét cậu vào lòng Hạ Nam Chi,

“Thạch Đầu, hôm qua lúc em gọi điện cho chị có ai nhìn thấy em không?”

“Gọi ở trong phòng mẹ viện trưởng ạ, sau đó mẹ đi vào.”

Hạ Nam Chi:...

Từ những gì Thạch Đầu nói vừa rồi, có thể thấy rằng viện trưởng cùng ‘nhóm người’ kia là đồng bọn, có lẽ là bà ta vào lúc Thạch Đầu đã nói hết với Hạ Nam Chi, lúc này việc chặn miệng Thạch Đầu đã không còn tác dụng gì nên đành phải đem Tinh Tinh quay trở lại.

Viện trưởng chắc cũng biết rằng nếu chuyện này lộ ra sẽ dẫn cảnh sát đến vì vậy bà ta hôm qua cũng không hành động hấp tấp.

Nhưng về sau, bà ta sẽ làm gì với Thạch Đầu?

“Kỷ đội, em nghĩ là...”

Kỷ Y Bắc ngắt lời cô, nói đầy ẩn ý: “Anh biết rồi, anh sẽ đến gặp quản lý ở đây để làm thủ tục, em trước tiên đưa cậu bé trở lại xe đi.”

Kỷ Y Bắc tùy ý bịa ra một lý do, nói rằng bố Thạch Đầu trong tù muốn gặp cậu nên muốn đưa cậu ra ngoài. Mặc dù trong lòng viện trưởng không muốn nhưng bà ta không có lý do nào khác để giữ Thạch Đầu ở lại nên bà ta đành phải đồng ý.

Cũng may, hôm qua bọn họ đã khẩn trương xử lý mọi manh mối.

Ngay cả khi cảnh sát thực sự nghi ngờ, lời khai của một đứa trẻ 4 hoặc 5 tuổi cũng không có tính đe dọa.

Sau khi hoàn thành các thủ tục, Kỷ Y Bắc gửi một tin nhắn cho đồng đội giải thích tình hình lần này, nhanh chóng cử một nhóm cảnh sát bí mật quan sát hành động của viện phúc lợi.

Khi quay lại xe, Hạ Nam Chi và Thạch Đầu đã ngồi ở ghế sau.

Kỷ Y Bắc nhìn ở băng ghế sau thấy Hạ Nam Chi đang ngồi yên lặng kiên nhẫn đợi anh, với dáng vẻ ngoan ngoãn. Lần này, trái tim vốn đã bị cọ bằng lông vũ bỗng chốc lại biến thành như mèo gãi nhẹ.

Khi xe chạy đến đồn cảnh sát, Hạ Nam Chi trở về đoàn phim như thường lệ, còn Kỷ Y Bắc thì dẫn Thạch Đầu đi vào phòng nghỉ bên cạnh, còn có nhiệm vụ quan trọng nên anh gọi một thực tập sinh đến chú ý cậu bé.

Lục Tiềm cũng đã từ máy bay trở về sáng nay, anh ta chỉ ngủ vài tiếng ở trên máy bay, vừa ngáp vừa duỗi eo chậm rãi bước lên cầu thang, một chút hình tượng của idol cũng không còn.

“Hi.”

Anh ta thân nhiên chào hỏi những người anh ta gặp dọc đường, cuối cùng đi tới chỗ Hạ Nam Chi, thân nhiên chỉ ngón tay sang bên cạnh: “Sao tôi vừa nhìn thấy Y Bắc mang theo một cậu bé đi làm?”

Hạ Nam Chi trang điểm được một nửa, cô mở mắt liếc ăm ta một cái, thân nhiên nói: “À, con của tôi và anh ấy.”

Ở bên kia, Kỷ Y Bắc còn chưa ngồi ấm mông thì đã nhận được tin nhắn của Chu Đông Hâm nói rằng khu vực lần trước họ quản lý của ông nội Phạm Tĩnh Chi có manh mối mới.

“Vậy tôi qua tìm anh.” Kỷ Y Bắc đứng dậy lấy áo khoác.

Bị Chu Đông Hâm từ chối: “Đợi một lát, tôi qua đây, gặp mặt rồi nói.”

Kỷ Y Bắc sừng sốt: “Có chuyện gì vậy?”

Chu Đông Hâm thấp giọng nói: “Nói chuyện trực tiếp đi, cúp đây.”

Kỷ Y Bắc lờ mờ đoán rằng, Phạm Tĩnh Chi về mặt logic thì là thuộc thẩm quyền của Chu Đông Hâm, có manh mối thì cũng nên là qua đó điều tra, không nên là như hiện tại.

Trừ khi là ở chỗ họ có một số tai mắt khó để kiểm soát được.

Trước khi Chu Đông Hâm đến, Kỷ Y Bắc muốn đi tìm Thạch Đầu để tìm hiểu tình hình thì Dư Hiểu Dao đã đẩy cửa bước vào.

“Lão đại, tôi nghi ngờ đây là một vụ lạm dụng tình dục trẻ em.”

Cô mới biết rằng Tinh Tinh trong miệng của Thạch Đầu năm nay mới 6 tuổi, dễ thương và vui tươi. Thông thường, sau giờ học, nhiều bạn nam và nữ sẽ tụ tập quanh chỗ ngồi của cô bé để trò chuyện và chơi đùa.

Kỷ Y Bắc lại ngồi xuống: “Cô đã gặp đứa trẻ đó rồi?”

“Đúng, chúng ta có nên đưa viện trưởng viện phúc lợi và cô bé đến để điều tra không?”

“Trước tiên cứ đợi đã, như vậy rất dễ đánh rã động cò. Tôi đã cử một đội đến quan sát hành động của viện phúc lợi, sẽ không có gì sai sót, có bằng chứng rồi cũng sẽ không quá muộn để ‘mời’ họ đến.”

Dư Hiểu Dao cau mày vươn vai nói: “Chúng ta đón Thạch Đầu đi có lẽ đã đánh rã động cò rồi, nếu còn không hành động chỉ sợ bọn chúng sẽ tiêu hủy hết manh mối.”

Kỷ Y Bắc nói với giọng trầm: “Bây giờ có thể chỉ đánh động trại viện phúc lợi thôi, chúng tôi vẫn không thấy những người ở bên trên. Cung cấp trẻ em là một cách để viện phúc lợi kiếm tiền. Họ có thể sẽ không muốn đánh động đến bên trên rồi bị cắt nguồn thu nhập đâu.”

Dư Hiểu Dao trừng mắt một chút, sắc mặt lại trầm xuống.

Kỷ Y Bắc: “Thứ chúng tôi muốn bắt chính là đầu dây của chuỗi ngành bất hợp pháp này. Nếu không, viện trưởng bị bắt thì vẫn sẽ có vô số viện phúc lợi và vô số trẻ em khác.”

“Y Bắc.” Chu Đông Hâm mở cửa đi vào, vẫy tay với anh và ra hiệu cho anh đi ra ngoài nói chuyện.

“Chờ một chút.” Kỷ Y Bắc nói nhanh: “Dư Hiểu Dao, cô lập tức sắp xếp vài người đi kiểm tra giám sát gần viện phúc lợi tối hôm qua, cũng như hồ sơ thẻ ngân hàng điện thoại SMS của viện trưởng, đồng thời kiểm tra thông tin của cô bé kia.”

“Rõ!”

Kỷ Y Bắc bước nhanh ra khỏi văn phòng, vỗ vỗ vai Chu Đông Hâm: “Đi, vào phòng họp rồi nói.”

Hai người bước đến phòng họp ở cuối hành lang. Phòng họp này đã lâu không sử dụng, cũng chưa được dọn dẹp. Bàn bám đầy một lớp bụi, vừa mở

cửa ra, anh có thể nhìn thấy bụi bay dưới ánh đèn.

Kỷ Y Bắc liếc nhìn hành lang và khóa cửa lại, chắc chắn rằng không có ai theo dõi.

“Có chuyện gì?”

Chu Đông Hâm mở cuốn sổ ra để trên bàn, ngắn gọn nói: “Lực lượng cảnh sát không còn trong sạch nữa.”

Kỷ Y Bắc cau mày: “Làm sao anh phát hiện ra?”

Chu Đông Hâm lấy trong túi ra một chiếc điện thoại di động khác: “Điện thoại di động của tôi đã bị theo dõi và đã được cấy phần mềm. Cậu lưu số mới và liên lạc với tôi bằng số này đi. Đừng dùng số kia nữa.”

“Lắp đặt phần mềm cần phải có thời gian. Anh có biết ai đã làm không?”

“Tôi không biết, tôi thường để điện thoại trên bàn, ai cũng có thể lấy được.”

Máy tính bật lên và âm thanh nền vang lên. Chu Đông Hâm nhanh chóng nhập một chuỗi mật khẩu, lấy trong túi ra một chiếc đĩa chữ U rồi lắp vào.

“Sáng nay tôi đến gặp ông nội của Phạm Tĩnh Chi. Ông ấy tìm thấy một ổ USB từ một con heo đất của Phạm Tĩnh Chi. Ông ấy không biết nó là gì, trước đây ông ấy cũng không tìm thấy nó. Tôi đã yêu cầu ông ấy đưa cho tôi.”

Sau đó, anh ta nhấp vào một tệp video trong đĩa U.

Kỷ Y Bắc kéo một chiếc ghế và ngồi xuống bên cạnh.

Video vừa mở ra liền có tiếng kính vỡ, máy quay mấy lần rung chuyển quét qua phòng nền được trang hoàng lộng lẫy, cuối cùng đặt ở trên người ba đứa trẻ.

Kỷ Y Bắc cau mày, các đường nét trên khuôn mặt anh như thất lại.

Ba đứa trẻ chừng 5, 6 tuổi, đều thắt bím hai bên, không còn sức lực. Trên người không có quần áo, chỉ mặc một cái quần lót, hai tay bị trói ở phía sau quỳ xuống đất, trên vai lộ ra một đường đỏ ửng.

Lúc này, trong video có một giọng nam: “Thế nào, đã quen chơi với các cô gái 15, 6 tuổi rồi, giờ lại thử với loại trẻ nhỏ này à.”

Đến đây, hình ảnh đột ngột kết thúc.

Ngoại trừ ba cô gái, khuôn mặt của những người khác không được hiển thị trong toàn bộ video.

Chu Đông Ham khép lại video với vẻ mặt thất thần: “Cái này do Phạm Tĩnh Chi quay, nhưng cô ấy đã chết trước khi nói ra.”

“Sở của chúng tôi vừa điều tra ra một vụ án lạm dụng tình dục một cô bé. Có một cô bé trong video thuộc viện phúc lợi đó.” Kỷ Y Bắc ngược nhìn anh ta và nói với giọng trầm: “Tôi còn chính tay bắt được mẹ của cô bé đó vì tội lừa đảo.”

Chu Đông Hâm sững sốt.

Rút ngay ổ USB ra và đưa cho Kỷ Y Bắc.

“Anh có thể tiếp tục điều tra trường hợp này. Tôi không tin sở của tôi.”

Kỷ Y Bắc nhận lấy, trong lòng chợt nhớ tới Phó cục, nhưng cuối cùng lại không nói gì, vỗ vỗ vai Chu Đông Hâm: “Đừng lo lắng.”

Chu Đông Hâm không ở lại lâu, sợ rằng người khác sẽ nghi ngờ, vì vậy anh ta đưa ổ USB cho Kỷ Y Bắc liền rời đi.

Sau khi Kỷ Y Bắc kiểm tra thấy điện thoại di động của mình không bị theo dõi, anh liền gửi video cho đội điều tra tội phạm.

Bất kể Phó cục có đáng tin hay không, nhưng một người từ trong quân ngũ

đã vào sinh ra tử Kỳ Y Bắc không thể không tin tưởng.

Anh nhanh chóng triển khai công việc của mình, ngoài công việc đã giao trước đó, anh ra lệnh cho người đi kiểm tra bối cảnh khu biệt thự nơi xuất hiện trong video.

“Có manh mối gì không?” Một giọng nữ đột nhiên vang lên sau lưng anh.

Hạ Nam Chi không biết đã đứng đó từ lúc nào, cô đã thay một chiếc áo khoác đen, một chiếc áo phông đen phủ kín chân, và một đôi bốt ngắn cũn cỡn bên dưới.

“Sao em ở đây?” Kỳ Y Bắc giật mình và đặt điện thoại xuống.

Sự bối rối sáng nay đã bị sự việc của Thạch Đầu phá vỡ, nhưng anh vẫn còn hơi khó xử khi nhìn thấy cô, ngay cả Hạ Nam Chi cũng bỏ đi những trò đùa thường ngày của mình.

Hạ Nam Chi cầm trang phục cảnh sát trong tay: “Em đi trả trang phục, em không tìm được đường.”

“Trả trang phục làm gì?”

“Em diễn xong rồi, ‘hy sinh’ một cách anh dũng.”

Kỳ Y Bắc chế nhạo, cầm lấy quần áo trên tay ném xuống bàn: “Sau này anh giúp em trả lại.”

Hạ Nam Chi nhướn mày cười tủm tỉm, trong nháy mắt trở lại nghiêm túc: “Em vừa rồi nghe anh nói video gì đó, có liên quan đến Thạch Đầu sao?”

“Đúng vậy, có khả năng là một vụ lạm dụng tình dục trẻ em quy mô lớn.” Kỳ Y Bắc không giấu giếm cô.

Hạ Nam Chi sững sốt, nhặt lại quần áo ném trên bàn, nói: “Em tự mình trả lại quần áo. Hiện tại anh nên đi điều tra đi.”

Kỷ Y Bắc quay đầu liếc nhìn cô: “Không phải em không tìm được chỗ à?”

“Lừa anh đấy.” Hạ Nam Chi nhún vai.

Cô tình bước vào, mũi giày chạm vào ngón chân Kỷ Y Bắc rồi thúc nhẹ.

“...”

-----oOo-----

Chương 32: Du thuyền

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hạ Nam Chi sau khi trả lại quần áo thì đi ra, vừa lên xe đã nhận được tin nhắn của Lục Tiềm.

-Chuyện lúc sáng cô nói, tôi đột nhiên nhớ ra hôm qua lúc tôi chơi điện thoại của Hà Bành thấy trong bảng tin bạn bè của anh ấy có người kỳ quái. Lúc đấy tôi không để ý. Cô có thể hỏi Hà Bành, có lẽ anh ấy biết gì đó.

Sau đó là hai bức ảnh, một bức là ảnh chụp màn hình bảng tin bạn bè, bức còn lại là số điện thoại di động của Hà Bành.

Hạ Nam Chi mở bức ảnh thứ nhất ra.

Bình luận tên ‘Con trai cuối cùng của Trần Thái Lực’, nội dung trên bảng tin bạn bè là một đoạn trong bài của Trương Đại: Thiếu vi hoàn khổ tử đệ, cực ái phồn hoa, hảo tinh xá, hảo mỹ tì, hảo luyến đồng(*),...

(*) dịch nghĩa: Hấn ra vẽ là một tên công tử yêu thích vẽ đẹp phồn hoa, tuy bên cạnh có một cô nha hoàn xinh đẹp, nhưng hấn lại có sở thích luyến đồng.

Hạ Nam Chi nhìn chăm chăm vào ba từ ‘hảo luyến đồng’ một lúc lâu, hình ảnh bên dưới là của một cô bé 5, 6 tuổi.

Cuối cùng, cô gọi đến số điện thoại di động của Hà Bành.

Điện thoại vang lên mấy lần mới nhắc máy, một giọng nam trầm thấp vang lên: “Xin chào?”

“Xin chào Hà tổng, tôi là...”

“Tôi biết, cô Hạ.” Trước khi Hạ Nam Chi giới thiệu thì Hà Bành đã nói trước: “Lúc này Lục Tiềm nói với tôi cô có chuyện muốn hỏi tôi.”

Hạ Nam Chi khẽ thở dài: “Đúng thế, vậy tôi nói thẳng luôn. Một người bạn của anh tên ‘Con trai cuối cùng của Trần Thái Lực’, tôi bây giờ nghi ngờ anh ta có liên quan đến vụ án lạm dụng tình dục của chúng tôi.”

“Con trai cuối cùng của Trần Thái Lực?” Đầu dây bên kia đang suy nghĩ, dừng lại một lúc: “À, chắc là cô cũng quen, chính là người lần trước ở hầm đỗ xe làm bị thương cô, Trần Quan Minh.”

Hạ Nam Chi sửng sốt.

“Ngoài ra, không cần nghi ngờ, anh ta quả thật đã phạm pháp nhưng không không biết cô đã nghe qua vụ án kia chưa.”

“Có ý gì?” Hạ Nam Chi im lặng nắm chặt điện thoại, không khỏi thấp giọng nói.

“Kiểu tụ tập ‘bất hợp pháp’ của nhóm phú nhị đại này, thực ra lần trước Trần Quan Minh cũng có mời tôi nhưng tôi đã từ chối nên cũng không biết nội dung cụ thể.”

Cùng lúc đó, Kỷ Y Bắc lái xe đến viện phúc lợi.

Với bằng chứng trong ổ USB, việc điều tra thêm là cấp thiết. Tinh Tinh không phải là nạn nhân đầu tiên mà chỉ là một nạn nhân mới thôi.

“Lão đại, băng ghi hình lấy ra từ camera hôm qua cho thấy một chiếc taxi biển số A4xx đã mang Tinh Tinh đi. Tôi đã liên hệ với tài xế của chiếc taxi

đó rồi, nhưng theo phán đoán sơ bộ thì anh ta không phải người trong cuộc.”

Băng ghi hình lấy ra từ camera hôm qua cho thấy một chiếc taxi biển số A4xx đã mang Tinh Tinh đi.

“Hồ sơ cuộc gọi của viện trưởng viện phúc lợi không có dấu vết khả nghi nào. Có thể là dùng một số điện thoại chưa được đăng ký để liên lạc.”

Kỷ Y Bắc xoa lông mày, nhớ đến tổ chức thâm sâu mà Chu Đông Hâm đã đề cập trước đây, còn có ‘kim chủ’ trong miệng Hà Yểu, tất cả đều có liên quan chặt chẽ đến vụ án này.

Anh chà sát tay, hỏi: “Có manh mối hữu ích nào không?”

“Có hai cái. Mặc dù thẻ ngân hàng của viện trưởng không ghi các khoản thu và chi lớn, nhưng chúng tôi phát hiện con trai bà ta sở hữu hai dãy phòng, nằm trong khu biệt thự cao cấp cạnh Quảng trường Nam Tiềm.”

Kỷ Y Bắc ngắt lời cô ấy rồi hỏi: “Cách trang trí của biệt thự có phù hợp với bối cảnh của video không?”

“Khác hoàn toàn với bối cảnh của video. Một manh mối khác là về cô bé trong video do văn phòng của chúng tôi gửi cách đây 6 tháng. Tên đăng ký trong trại trẻ mồ côi là Ninh Mông. Cô bé được nhận nuôi và đổi tên thành Hoàng Phạm cách đây 3 tháng.”

“Được, vậy cô và Thư Khác đến nhà cô bé một chuyến.”

Sau khi cúp điện thoại, Kỷ Y Bắc cầm bộ đàm lên nói: “Nhóm một bao vây viện phúc lợi, nhóm thứ hai đi vào cùng tôi.”

Một nhóm người hùng hổ bước vào viện phúc lợi, nghe thấy một nhóm trẻ em đang hoạt động ở các lớp học hét lên ‘thật nhiều chú công an’.

Viện trưởng trên tầng hai thò đầu xuống xem xét tình hình, lập tức lùi về.

Những người phía sau Kỷ Y Bắc biến sắc, cả nhóm nhanh chóng tản ra hai bên lên tầng hai.

Mà các em nhỏ vẫn đang vừa nhảy vừa vỗ tay, chỉ thấy thích thú khi có thật nhiều các chú công an.

Các hình cảnh chạy lên lầu gõ cửa phòng viện trưởng, không thấy ai ra mở, lập tức dứt khoát phá cửa.

Trong vòng chưa đầy một phút, một cảnh sát đã lao từ tầng hai xuống hét lên với Kỷ Y Bắc đang ở tầng một: “Kỷ đội! Biến mất rồi!”

Ngay khi giọng nói vừa dứt, nhóm người bao vây xung quanh viện phúc lợi lôi viện trưởng từ cửa đi vào.

“Đội trưởng!”

Kỷ Y Bắc liếc nhìn, vẫy tay để bọn họ đưa đi, sau đó quay sang một nữ cảnh sát nói: “Đi tìm Tinh Tinh mang đến đây, trước tiên đưa cô bé đến bệnh viện kiểm tra.”

Vụ án Lý Duy bị tạm dừng do không đủ bằng chứng, mà lần này lại là vụ việc liên quan đến nhóm trẻ em không nơi nương tựa, còn bị đối xử biến thái như vậy, mọi người đều vất vả rồi.

Cửa nhà của Hoàng Phạm.

Mở cửa là một người phụ nữ khoảng 30 tuổi, vừa nhìn thấy hai người mặc cảnh phục thì động tác mở cửa lập tức dừng lại, chỉ thò một cái đầu ra ngoài, chót an toàn cũng chưa tháo ra.

Người phụ nữ nhìn họ với vẻ nghi ngờ: “Anh là?”

Thư Khắc lấy ra giấy chứng nhận: “Cảnh sát, tới tìm hiểu tình hình.”

Người phụ nữ do dự một lúc, nhưng vẫn không mở cửa, cô ta liếc nhìn vào trong phòng: “Thực xin lỗi, nhà tôi không có ai, nói chuyện ở đây đi.”

Dư Hiểu Dao tỏ vẻ đã hiểu gật đầu, lập tức nói: “Không sao. Nhà cô có mấy người?”

Nói xong, cô mở quyển sổ ghi chép ra, ấn bút bi.

Có thể hành động của cô cuối cùng đã khiến người phụ nữ buông lỏng một chút cảnh giác nên cô ta liền mở chốt an toàn ra.

“Chỉ có hai người, tôi với chồng tôi.”

Dư Hiểu Dao dừng bút lại, mặt không đổi sắc hỏi: “À, không ở cùng bố mẹ chồng sao, con cái cũng không có?”

“Đúng thế...” Người phụ nữ khẽ lắc tay nắm cửa một lần nữa, ngón tay tái nhợt vì dùng sức: “Không có.”

Ánh mắt Dư Hiểu Dao đột nhiên sắc bén: “Ba tháng trước cô đến viện phúc lợi đúng không?”

Người phụ nữ khẽ ‘a’ một tiếng, môi run lên một chút, ánh mắt trở nên hoang mang.

Thư Khắc: “Nói cho chúng tôi biết cô đi viện phúc lợi làm gì đi.”

“... Tôi và chồng đã kết hôn sáu năm rồi mà vẫn chưa có con.” Người phụ nữ liếc nhìn hai người trước mặt, sau đó nhanh chóng cúi đầu: “Tôi muốn đến viện phúc lợi nhận nuôi một đứa trẻ.”

“Nói cho chúng tôi về Hoàng Phạm đi.” Thư Khắc đi thẳng vào vấn đề.

Người phụ nữ giờ mới tin rằng hai người cảnh sát này là có chuẩn bị mà đến.

Cô ta gục đầu một lúc mới nói: “Hoàng Phạm...”

“Nó chết rồi.”

Dư Hiểu Dao sững sốt.

Cô ngẩng đầu nhìn người phụ nữ, phát hiện cô ta không có vẻ gì là đang nói dối, quang mắt của cô ta bỗng đỏ hoe, trong nháy mắt một giọt nước mắt rơi xuống.

Ba tháng trước, họ đưa Hoàng Phạm từ viện phúc lợi về, bàn đầu vốn dĩ đã ước hẹn sẽ đối xử yêu thương cô bé như con ruột của mình.

Nhưng thời gian tốt đẹp chẳng kéo dài được bao lâu, sau khi nhận nuôi Hoàng Phạm được một tuần, họ dần nhận ra rằng đứa trẻ không phải sợ gần gũi với người khác, mà là không biết làm thế nào để gần gũi với người khác.

Vừa đến gần liền la hét, đêm gặp ác mộng thì cả ngôi nhà toàn là những tiếng hét chói tai và kinh hoàng.

Nuôi thú cưng còn mong muốn nó đáp lại, huống chi là nuôi một cô bé mà mình coi như con ruột. Cô bé khó gần, khó giao tiếp, lại còn thường xuyên bị đánh thức bởi tiếng hét của cô bé.

Vì vậy hy vọng lúc đầu của bọn họ triệt để biến mất.

Mà lúc này, Hoàng Phạm đột nhiên sốt cao, hai vợ chồng liền đưa cô vào bệnh viện. Để tiêm cho cô bé, vài bác sĩ và y tá còn phải giữ cô bé lại rồi cho uống thuốc an thần.

Cuối cùng, tiêm xong cũng không cứu được Hoàng Phạm.

Mặc dù cặp đôi không muốn thừa nhận nhưng họ vẫn cảm thấy nhẹ nhõm trước cái chết của Hoàng Phạm.

Vì vậy, cảnh ngộ vô nhân đạo mà Hoàng Phạm gặp phải ba tháng trước cũng đã bị chôn vùi xuống đất cùng cái chết của cô bé. Tuy nhiên tội ác này cũng không theo cô bé xuống dưới đất, mà nó lại ập lên người của Tinh Tinh.

Khi màn đêm buông xuống, một hương thơm hoa cỏ bay lơ lửng trong không khí.

Gió ven sông thổi mạnh, thổi bay chiếc áo phông trắng trên người Hạ Nam Chi làm lộ ra dáng người thanh tú. Cô tựa vào ngọn đèn đường ven sông, một chân co lại, lười biếng dựa vào.

Tóc tai rũ rượi, cô cầm điếu thuốc trên tay, đầu điếu thuốc còn lấm lem vết son đậm, bất động nhìn chiếc du thuyền cách đó không xa.

“Nam Chi.”

Sau lưng có người gọi cô, Hạ Nam Chi quay người lại, ánh mắt thu lại vẻ yêu mị.

Là Tân Nhiên.

Cô ấy mặc một chiếc váy cổ chữ V màu đỏ tía, đi một đôi giày cao gót màu đen và cầm trên tay một chiếc túi xách màu bạc.

Hạ Nam Chi nhướng mày, nhả ra một ngụm khói.

“Cậu bắt đầu hút thuốc từ khi nào?” Tân Nhiên cau mày nhìn cô.

“Vừa rồi.” Hạ Nam Chi ném điếu thuốc, dùng ủng giẫm lên rồi đút hai tay vào túi quần: “Thử một chút, không dễ hút lắm. Sao cậu lại tìm tó?”

Vừa nói cô vừa nhìn Tân Nhiên hết lần này tới lần khác. Cô ấy ăn mặc quyền rũ, không giống như những gì cô ấy nói qua điện thoại.

“Mang cậu đi gặp vị hôn phu của tớ.” Tân Nhiên khoác lấy tay cô.

Hạ Nam Chi sững sốt: “Vị hôn phu? Ông chủ công ty của cậu?”

“Đúng thế.” Tân Nhiên kéo váy, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng: “Anh ấy đã cầu hôn tớ rồi.”

Hạ Nam Chi cong mắt cười, nhớ tới tin nhắn nói sau này sẽ không đóng phim nữa, còn tưởng rằng cô ấy bị người nào đó ức hiếp.

“Tốc độ của các cậu nhanh thật. Mới một tháng đúng không?”

Tân Nhiên: “Ai giống cậu chứ, theo đuổi một người đàn ông tận một tháng. Sao rồi, đã theo đuổi được chưa?”

Hạ Nam Chi liếm môi, khẽ nheo mắt lại, lại hướng ánh mắt về phía bờ sông, cong môi như một tên vô lại: “Chưa, khó lắm.”

“Vậy thì đổi mục tiêu đi. Hôm nay ở đây có rất nhiều người giàu có và đẹp trai, với điều kiện của cậu thì tùy tiện chọn một người đi.” Tân Nhiên kéo lấy cô.

Hạ Nam Chi liếc nhìn xung quanh, không tìm thấy khách sạn hay quán bar nào, bèn hỏi: “Đi đâu?”

“Đằng kia.” Tân Nhiên duỗi ngón tay chỉ vào chiếc du thuyền cách đó không xa.

Có một chiếc du thuyền tư nhân sang trọng đang đậu bên bờ sông. Vừa rồi Hạ Nam Chi không để ý, cô nghĩ đó chỉ là một chiếc du thuyền ngắm cảnh bình thường. Lúc này nhìn kỹ mới phát hiện ra sự xa xỉ của nó. Nhìn thoáng qua còn có sân gôn mini trên đỉnh.

Tư bản chủ nghĩa.

Hạ Nam Chi đi theo cô ấy đến phía trước, ném gói thuốc lá mới mua trong túi vào thùng rác, nó giống hệt bao thuốc của Kỷ Y Bắc.

Hạ Nam Chi bị Tân Nhiên kéo lên du thuyền.

Sau đó cô mới phát hiện ra rằng bên trong có ca hát và nhảy múa, còn có một bữa tiệc nhỏ đang được tổ chức.

Hạ Nam Chi đại khái nhìn lướt qua những người có mặt ở đây và nhận ra một vài gương mặt quen thuộc, họ là tiền bối cùng công ty với Tân Nhiên.

Tất cả mọi người đều mặc lễ phục và trang điểm, chỉ có cô mặc áo khoác, áo phông, đi boot ngắn cũn cỡn, lại lộ ra hai chân trắng nõn tinh xảo.

“Vốn dĩ muốn dọa cậu một tí, còn quên nhắc cậu thay quần áo. Nếu không thì vào phòng tớ, tớ có mấy bộ váy đấy.” Tân Nhiên nói nhỏ vào tai cô.

Hạ Nam Chi xua tay: “Không cần đâu. Dù sao hôm nay nhân vật chính cũng là cậu.”

Tân Nhiên cười: “Vây cũng được. Đi thôi. Đi ăn chút gì đó.”

Du thuyền cái gì cũng có, chỉ riêng bánh ngọt đã có mười mấy loại rồi. Hạ Nam Chi vội vàng đề Tân Nhiên tiếp đãi khách, một mình ngồi trên một chiếc ghế cao.

Cô chống má chán nản nhìn đám người đang nhảy trên sàn nhảy, cảm thấy thực sự rất nhàm chán.

Nhưng nhân vật chính của hôm nay lại là Tân Nhiên, cô không thể viện cớ rồi đi được.

Những gì Hà Bành nói hôm ngày thỉnh thoảng vẫn quanh quẩn trong tâm trí cô.

“Người đẹp, uống một ly không?”

Một giọng nói vang lên đằng sau làm gián đoạn suy nghĩ của Hạ Nam Chi.

Cô quay đầu lại, đồng tử hơi giãn ra.

Phía sau cô là một thanh niên ngồi trên xe lăn, chân quần băng với những hình vẽ lộn xộn, trên mặt nở nụ cười tươi tắn.

Đang cầm một chiếc cốc mỉm cười nhìn Hạ Nam Chi.

Trần Quan Minh.

-----oOo-----

Chương 33: Vượt qua nguy hiểm

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Chân còn chưa khỏi sao?” Hạ Nam Chi nhàn nhạt nhấp một ngụm rượu, quơ quơ hai chân.

Trần Quan Minh cười toe toét đẩy xe lăn lại gần: “Ồ, đây không phải là nhờ cô sao?”

Hắn vừa đến gần, mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi cô. Hạ Nam Cho không khỏi nhíu mày, dùng ngón trỏ xoa xoa mũi, ngửi được mùi khói thuốc ngay trên đầu ngón tay, cô trong lòng không giải thích được cảm thấy nhẹ nhõm.

Trần Quan Minh tựa tiểu phi tiểu*, một tay khoác lên vai Hạ Nam Chi: “Làm sao vậy, ngủ cùng tôi một lần thì đại gia đây liền không tính toán với tiểu nhân, thả cho cô một con đường.”

*tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười.

Hạ Nam Chi chế nhạo liếc mắt nhìn hắn một cái: “Dựa vào bộ dạng hiện tại của anh?”

Thật giống như chưa từng gặp qua người phụ nữ nào như thế này, Trần Quan Minh không giận mà cười. Hắn nhìn lướt qua những bóng dáng mê

hồn trên sàn nhảy, đột nhiên cảm thấy không thể so sánh được với người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề bên cạnh.

Châm chọc.

Hấp dẫn.

“Mỹ nữ, như thế nào, ra ngoài đi dạo chứ?”

Hạ Nam Chi khẽ nhướn mày, không trả lời mà thản nhiên lấy điện thoại trong túi ra.

Trần Quan Minh: “Gửi tin nhắn cho bạn trai sao?”

Cô nhấp vào hộp thoại của Kỳ Y Bắc, gửi vị trí hiện tại và gõ chính xác ‘Trần Quan Minh’.

Cuối cùng, cô uể oải đứng dậy, vỗ nhẹ vào áo khoác rồi bước ra ngoài tay đẩy chiếc xe lăn của Trần Quan Minh.

Cô không nhanh không chậm nói: “Đi thôi, vừa đúng lúc có chuyện hỏi anh.”

Trên boong tàu, từng lớp ánh sáng lạnh lẽo phản chiếu trên mặt sông, xe cô phía xa không ngừng lướt qua, trong gió đêm có chút ẩm áp.

Đã quen với thân phận của một ngôi sao nên đôi chân lộ ra ngoài của Hạ Nam Chi không quá lạnh.

Trần Quan Minh đang ngồi trên xe lăn, ở một bên ngược nhìn cô, môi cô vẽ thành một đường mỏng, một vài sợi tóc đen quăn quanh cổ bị gió thổi bay về phía sau.

Gọi cảm không thể tả.

Nhưng cổ tình trên mặt lại là khí chất lãnh đạm.

Trần Quan Minh cho rằng mình đã gặp được một yêu tinh.

Muốn bắt lấy nhưng lại không được.

“Trần Quan Minh.”

Hạ Nam Chi đột nhiên nói, cắt đứt trí tưởng tượng của hắn, Trần Quan Minh hứng thú nói: “Cô còn biết tên của tôi cơ à.”

Hạ Nam Chi xoay người, dựa lưng vào lan can, trịnh thượng nhìn hắn ta, sau đó nhẹ nhàng nói ra tên của viện phúc lợi: “Nghe quen không?”

“Cũng quen.” Trần Quan Minh tỏ vẻ thờ ơ, nhún vai thừa nhận.

Hạ Nam Chi miu mắt cũng không động: “Ồ, có một cô bé ở đó, tên là Tinh Tinh, anh cũng biết?”

“Hả?” Trần Quan Minh thậm chí không thêm giả bộ, vẻ mặt thoải mái vui vẻ: “Không nhìn ra cô Hạ có mạng lưới xã hội rộng như vậy. Nhưng tôi có chút tò mò, quan hệ của cô và Hà tổng là gì?”

Hạ Nam Chi lại phớt lờ hắn ta.

Lại một lần nữa xoay người sang chỗ khác, cô biết rằng thế lực đứng sau người này rất lớn, không thể hạ gục hắn cho đến khi có được bằng chứng.

Lúc cô đang nghĩ đến việc trèo qua lan can, không để ý đến người đàn ông ngồi xe lăn ở đằng sau thò tay vào túi lấy ra một cái chai, im hơi lặng tiếng đứng dậy.

“Cô Hạ.”

Hạ Nam Chi quay đầu lại.

Đột nhiên khuôn mặt lạnh đi, ý thức ngay lập tức mơ hồ.

Trong sảnh lớn của Sở cảnh sát.

Một cảnh sát lao vào phòng quan sát và chuyển báo cáo y tế mới nhất của Tinh Tinh cho Kỷ Y Bắc.

“Lão đại, bản báo cáo xét nghiệm của cô bé đã có rồi, được kết luận là bằng chứng của vụ tấn công tình dục.” Một cảnh sát thì thầm vào tai anh.

Kỷ Y Bắc dừng lại một giây, sau đó cầm bản báo cáo kết quả thi và đến gần màn hình giám sát.

Lúc này trong phòng khách chỉ có Dư Hiểu Dao và Tinh Tinh. Vì cô bé này từ chối tiếp xúc với người khác giới nên chỉ có thể sắp xếp như thế này. Một nhóm người phải vây quanh phòng quan sát để xem hình ảnh bên trong.

“Dư Hiểu Dao, báo cáo kiểm tra của cô bé đã có kết quả rồi.”

Dư Hiểu Dao lắng nghe giọng nói của Kỷ Y Bắc từ tai nghe, cũng không cần anh bổ sung thêm gì thì cô ấy đã biết kết quả là gì rồi.

Cô đau khổ chạm vào tóc của Tinh Tinh, nhưng bị cô bé tránh đi.

Tâm lý chống đối của đứa trẻ này rất rõ ràng, căn bản là không muốn giao tiếp với bọn họ.

“Chị nghe nói em tên là Tinh Tinh.” Dư Hiểu Dao nhẹ giọng hỏi: “Em có thể nói cho chị biết tại sao em lại được gọi bằng cái tên này không?”

Cô bé rụt rè liếc nhìn rồi nhanh chóng quay đi, do dự một lúc lại lắc đầu.

“Là em không biết hay không muốn nói? Nếu không biết thì cứ gõ nhẹ vào tay chị, nếu không muốn nói thì gõ hai lần.” Dư Hiểu Dao mở lòng bàn tay ra.

Lông mi của cô bé run lên, cô bé từ từ gõ nhẹ vào tay cô.

Hai lần.

Dư Hiểu Dao nhẹ thở ra, đứa trẻ cuối cùng đã phản ứng.

“Là bởi vì có người xấu, nên Tinh Tinh mới không muốn nói sao?”

Bàn tay lại bị chạm nhẹ một cái.

“Vậy Tinh Tinh có biết mình đang ở trong Sở cảnh sát không? Xung quanh đều là các chú cảnh sát. Kẻ xấu không thể vào được, nên Tinh Tinh không phải sợ.”

Ngay khi giọng Dư Hiểu Dao vừa dứt,, cô bé liền nắm chặt tay cô.

“Chị... Mẹ viện trưởng, bà ấy...”

Dư Hiểu Dao nắm lấy tay cô bé hỏi: “Tinh Tinh thích bà ấy không?”

Cô bé dừng lại một lúc, cuối cùng như đã có đủ can đảm, cô bé lắc đầu.

“Viện trưởng đã bị bắt rồi. Đừng sợ, bây giờ không còn người nào có thể hại em được nữa.”

Buổi chiều bọn họ vừa mới thăm vấn viện trưởng. Bà ta trông có vẻ bất cần và không muốn hợp tác, hỏi gì bà ta cũng không trả lời, vẫn còn hy vọng vào thế lực phía sau, không nghĩ rằng mình sẽ bị tiêu diệt trong đồn cảnh sát.

Thấy cô bé ngừng nói, Dư Hiểu Dao lại hỏi: “Tinh Tinh có nhớ lần đầu tiên em rời khỏi viện phúc lợi không?”

“... ngày 7 tháng 4, buổi tối... thứ 5.”

Dư Hiểu Dao hơi sững sốt, không ngờ cô bé lại nhớ rõ ràng như vậy.

Cô dừng lại một lúc, rồi thận trọng hỏi: “Tinh Tinh có biết em được mang đến đâu không?”

Cô bé cúi đầu, nước mắt rơi lã chã, trên ống quần tạo thành một vệt ướt, sau hàng chục giây, cô bé đột nhiên hét lên một cách cuồng loạn.

Dư Hiểu Dao nhanh chóng di chuyển cái ly trên bàn ra xa một chút, lại ôm cô bé vào lòng, sợ rằng cô bé sẽ tự làm mình bị thương.

Trong phòng quan sát, Kỷ Y Bắc rút tai nghe ra, não anh bị nhức bởi giọng hét sắc bén của đứa trẻ, anh cầm micro nói với Dư Hiểu Dao: “Quên đi, đừng ép quá, ngày mai lại hỏi tiếp.”

“Thăm vấn lại viện trưởng! Cùng tôi vào phòng thăm vấn, nhanh lên!”

Manh mối của vụ án đến nay vẫn chưa lộ ra, chỉ có thể điều tra từ chỗ Tinh Tinh và viện trưởng. Tinh Tinh còn né, sức chịu đựng tâm lý kém, kiểu này chỉ có thể làm từ từ. Còn đối với viện trưởng chỉ có thể thừa thắng xông lên theo bà ta, chọc thủng tuyến phòng thủ tâm lý cuối cùng của bà ta càng sớm càng tốt.

Dù rằng người này rất xảo quyệt, lại am hiểu nhiều đạo lý, một lời cũng không nói.

Ngay khi Kỷ Y Bắc bước ra khỏi cửa phòng quan sát, chiếc điện thoại trong túi anh đột nhiên rung lên.

Anh dừng lại.

Quay người bên trong hét to: “Thư Khắc, cậu tới đây cho tôi, tôi có việc gấp!”

Khi Hạ Nam Chi tỉnh lại, cô đang nằm trên nền gạch men lạnh lẽo, áo khoác đã không còn, chỉ còn một chiếc áo duy nhất đã thấm nước.

Cô từ từ mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm cạnh bể bơi.

Khi nhìn lên lần nữa, cô có thể thấy Trần Quan Minh đang nằm nghiêng hút thuốc.

Hạ Nam Chi chống đỡ thân thể ngồi dậy, chỉ thấy vạt áo phong bị kéo lên đến thắt lưng, trên eo có hai vết đỏ bắt mắt.

Hạ Nam Chí mắt híp lại, bình tĩnh kéo áo xuống.

Trần Quan Minh cũng nhận ra hành động của cô, đi chân trần về phía cô với một nụ cười, ngồi xổm xuống trước mặt cô, dùng ngón trỏ xoa xoa cằm của cô.

Chân của hắn ta không nghiêm trọng đến mức phải ngồi xe lăn, chỉ là có hơi khập khiễng.

“Yên tâm, tôi chưa làm gì cô cả. Tôi phát hiện ra cô cũng thật nóng bỏng đấy chứ.” Trần Quan Minh cười toe toét: “Vẫn là chơi lúc có ý thức vui hơn đúng không?”

Vẻ mặt của Hạ Nam Chi rất nhợt nhạt, đôi mắt đen lạnh lùng, không giống như đang nhìn người sống.

Sau vài giây cô mới có thể chống đỡ bằng cả hai tay, lộ ra vẻ thư thái thoải mái, tựa như không nhận ra hiện tại mình đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế nào.

Hạ Nam Chi nghiêng đầu sang một bên, tránh khỏi bàn tay ghê tởm làm phiền trên mặt cô.

Giọng cô yếu ớt: “Tôi bất tỉnh bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm, tôi không chế có chừng mực, chỉ có 20 phút thôi.”

20 phút.

Tính cả thời gian trên boong vừa rồi, cô nhắn tin cho Kỷ Y Bắc đã được nửa tiếng rồi, nếu anh nhận được tin nhắn thì chắc là gần đến rồi.

“Bảo bối.”

Khi Trần Quan Minh đến gần Hạ Nam Chi, hơi thở của hắn ta đã phả vào người cô, khiến cô cau mày.

Quần áo của Hạ Nam Chi dính vào người, làm cô ướt át đến khó chịu, bên trong còn hằn lên hình áo lót màu đen, thậm chí còn có đường viền ren.

Hai người đối mặt.

Đôi mắt của Trần Quan Minh khát máu như đang nhìn con mồi, nhưng đôi mắt của Hạ Nam Chi lại trống rỗng, sâu thẳm và vô cảm.

Tay cô định nhét vào túi quần, cô có mang theo dùi cui điện mà Kỷ Y Bắc đã đưa cho cô trước đó.

Lúc cô định cho tay vào thì Trần Quan Minh đột nhiên nắm lấy khuỷu tay cô đẩy ra, Hạ Nam Chi đau đớn buông ra.

Trần Quan Minh chỉ tay sang bên cạnh, âm ừ: “Tìm cái đó hả? Tôi ngu như vậy sao? Cô đã ngất trong 20 phút mà tôi vẫn không thể tìm thấy vũ khí của cô sao?”

Hạ Nam Chi không nói một lời.

Trần Quan Minh đột nhiên chiếm hữu Hạ Nam Chi, vùi vào cổ cô hít một hơi: “Thơm quá, cô dùng loại nước hoa gì vậy?”

Vừa ngọt vừa chát.

Thật giống với con người cô.

Nó giống như một con rắn độc trong một bộ da xinh đẹp.

Hạ Nam Chi đột ngột tát vào mặt hắn ta, đẩy hắn ta ra, vẻ mặt không che giấu được sự ghê tởm, cô dùng mu bàn tay quét mạnh vào xương quai xanh.

“Cút.”

“A!” Trần Quan Minh tức giận dùng chân đá vào vai Hạ Nam Chi.

Hạ Nam Chi khịt mũi, bị hắt ta đá xuống nước, nước lạnh nhanh chóng thấm vào quần áo cô, cô nhanh trí đông cứng lại.

Trước khi cô kịp phản ứng, Trần Quan Minh đã nằm cạnh hồ bơi, ấn đầu Hạ Nam Chi xuống nước.

Sự chênh lệch về sức mạnh quá lớn, Hạ Nam Chi bị chìm xuống nước lạnh và không thể di chuyển.

Cô thậm chí còn quên nín thở, chỉ cảm thấy nước tràn vào mũi và miệng.

Trong lúc mơ hồ, cô đột nhiên nhớ tới đêm của mười hai năm về trước, lửa cháy khắp trời, nhiệt độ cao thiêu đốt da thịt, hoàn toàn trái ngược với sự buốt lạnh hiện tại.

“Xin cậu mang con gái tôi xuống trước! Cha con bé không thấy đâu rồi, tôi phải đi tìm ông ấy!”

Hạ Nam Chi lộ vẻ sợ hãi.

Cùng lúc đó, lực đè lên cổ cô đột nhiên biến mất, Hạ Nam Chi mở mắt dưới nước, nhìn thấy một bóng người mơ hồ. Anh túm lấy cổ áo Trần Quan Minh và đâm vào mặt hắt ta.

Là Kỷ Y Bắc.

Hạ Nam Chi quẫy vài cái trên mặt nước rồi từ từ ngoi lên.

Đột nhiên không khí tràn vào phổi, cô ho dữ dội, toàn bộ khuôn mặt đỏ bừng.

Kỷ Y Bắc đột ngột bật dậy, Trần Quan Minh ngã xuống đất, trong thời gian

ngấn cũng không thể đứng dậy được. Anh quay lại: “Không sao chứ!?”

Hạ Nam Chi vẫn đang ho, xua tay với anh một cách yếu ớt.

Kỷ Y Bắc nhanh chóng nắm lấy cánh tay cô, dùng sức nhắc cô lên khỏi bề bơi, cởi áo khoác ngoài khoác lên người cô: “Mặc vào.”

“Anh hùng cứu mỹ nhân à?” Trần Quan Minh ngồi bệt xuống đất, hiểu cợt nhìn cảnh này.

“Hắn ta có súng.” Hạ Nam Chi nắm lấy quần tây của Kỷ Y Bắc, cuối cùng cũng thốt ra một câu, sau đó lại ho liên tục.

Cô cảm nhận được điều đó khi Trần Quan Minh đến gần cô, có một vật cứng trên eo hắn ta, có hình dạng như một khẩu súng.

Kỷ Y Bắc sửng sốt, nhanh chóng rút súng khỏi thắt lưng, mở chốt bảo hiểm “cách” một cái, ngón trỏ chuẩn bị bóp cò, chĩa thẳng nòng súng về phía Trần Quan Minh.

Gần như cùng lúc đó, Trần Quan Minh cũng rút súng ra chĩa vào Kỷ Y Bắc.

Sau đó hắn ta liếc nhìn Hạ Nam Chi đang ngồi trên mặt đất, cười một cách tinh nghịch, duỗi thẳng cánh tay của mình và chĩa nòng súng về phía Hạ Nam Chi.

Đôi mắt của Kỷ Y Bắc trầm xuống.

Bằng!

-----oOo-----

Chương 34: Theo đuổi tử tế

Nguồn: EbookTruyen.Net

Bằng!

Bể bơi một mảnh im ắng.

Chỉ có tiếng súng mà Trần Quan Minh bắn ra, âm thanh lạnh lót, cùng với âm thanh rơi xuống của một số linh kiện.

Vừa rồi Kỷ Y Bắc bắn vào súng của Trần Quan Minh, làm cho phát súng của hắn bị chệch đi bắn vào bể bơi.

Kỷ Y Bắc nhanh chóng lấy còng tay ra còng Trần Quan Minh lại.

Anh tóm cổ áo Trần Quan Minh lôi lên, đá vào người hắn ta một cái vô cùng ghét bỏ, khinh thường nói: “Tư thế cầm súng của cậu có thể lừa được tôi?”

Cũng chỉ là một kẻ nghiệp dư.

Nó không quá khác biệt so với tài thiện xạ của Lục Tiềm trong PlayerUnknown’s Battlegrounds.

Anh lôi Trần Quan Minh đi.

Trần Quan Minh hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi, khó khăn giãy dụa: “Mày con mẹ nó là ai! Thả tao ra! Nếu mày biết tao là ai, xem mày còn dám bắt tao không!?”

Kỷ Y Bắc đập liên tiếp vào đầu hắn ta, rất không kiên nhẫn ngoáy lỗ tai: “Tao là cha mày! Ôn ào cái rắm!”

Hạ Nam Chi vẫn ngồi trên gạch, lửa giận tràn ra, vết đỏ trên má vẫn chưa dịu đi.

Cô ngẩng đầu nói: “Anh cứ thế này mà đưa hắn ta đi?”

Kỷ Y Bắc liếc nhìn cô, nhìn thấy bộ dáng oan ức không thuận theo của cô, đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

Nhìn nhau một lúc lâu, Kỷ Y Bắc chủ động cúi xuống, đá vào chân của Trần Quan Minh khiến hắn ta quỵ trên mặt đất, khuyên can: “Em có chùng mực một chút, đừng làm lớn chuyện lên. Căn phòng này có cách âm rất tốt, chắc không có ai chú ý đến tiếng súng vừa rồi. Anh ra ngoài canh gác, cho em ba phút.”

Hạ Nam Chi cười cười, liếm môi, khuôn mặt dịu đi: “Cảm ơn anh trai.”

“...”

Trần Quan Minh quay ngoắt đầu lại, không thể tin được rằng giọng nói thanh tú vừa rồi lại đến từ Hạ Nam Chi.

Hạ Nam Chi nhìn Kỷ Y Bắc đi ra khỏi hành lang, cô liền đứng lên, nhìn hắn ta một cách trịnh thượng.

Cô thậm chí còn không mang giày, trên người mặc áo khoác của Kỷ Y Bắc, rộng che nửa đùi. Cô đi chậm rãi bằng đôi chân trần, đi vào góc để lấy áo khoác và gậy điện bên dưới áo khoác của mình.

Quay đầu lại nhướng mày với Trần Quan Minh.

Trần Quan Minh bị vẻ mặt của cô làm cho hoảng sợ, rất khôn ngoan cầu xin lòng thương xót: “Cô Hạ, tha cho tôi đi! Tôi hứa sẽ làm bất cứ điều gì cô muốn!”

Hạ Nam Chi cầm dùi cui điện tiến đến từng bước.

Ngồi xuống trước mặt hắn ta, giọng điệu rất nhẹ nhàng nói: “Làm bất cứ điều gì à.”

“Đúng đúng đúng.” Trần Quan Minh gật đầu lia lịa.

“Ồ, vậy anh nhảy xuống đi.” Hạ Nam Chi trở nên nghiêm túc.

“Hả?”

Hạ Nam Chi lặng lẽ ấn công tắc dùi cui điện, lạnh lùng nhìn Trần Quan Minh.

Trần Quan Minh phát run, hai tay bị còng, chật vật trượt xuống nước.

Ba phút sau.

Hạ Nam Chi mở cửa bước ra, người như không xương dính chặt lấy Kỷ Y Bắc, chống cằm lên vai anh.

Kỷ Y Bắc nhìn vào bên trong, Trần Quan Minh ngã trên bậc thang của bể bơi, nhớ lại tiếng hét từ bên trong lúc nãy, đầu đầu hỏi: “Em đã làm gì hần ta?”

Hạ Nam Chi vỗ tay, uể oải đáp: “Vừa rồi dùi cui điện vô tình rơi xuống nước ý mà.”

“...”

Kỷ Y Bắc cứng họng một lúc, cuối cùng miễn cưỡng duỗi ngón tay ra búng trán cô: “Phản tử phạm tội.”

Dựa theo tiếng hét đứt quãng vừa rồi, nhất định chuyện không đơn giản như rơi xuống nước. Chỉ sợ Hạ Nam Chi cầm dùi cui điện ‘đánh rơi’ vào trong nước mấy lần.

Cô cũng thật thông minh. biết rằng bị điện giật rất đau nhưng không để lại dấu vết, lại còn trong môi trường trường nước thì điện sẽ chạy toàn thân. Trần Quan Minh chỉ sợ là toàn thân vừa đau vừa vô lực trong mấy ngày liền.

Kỷ Y Bắc không khỏi cảm thấy biết ơn vì lúc đó chỉ đưa dùi cui điện cho cô để tự vệ thông thường. Nếu không thì sợ rằng người bên trong đã chết rồi.

“Em một mình đi đến chỗ này với hần ta, muốn tìm chết à?”

Hạ Nam Chi tròn tròn mắt: “Hắn ta đánh ngất em rồi mới đưa em đến đây mà.”

Kỷ Y Bắc sững sốt, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, trong lòng có chút sợ hãi.

Nếu anh không đến kịp thì điều khủng khiếp gì sẽ xảy ra với Hạ Nam Chi?

Kỷ Y Bắc cắn chặt môi dưới, thở ra một hơi, nhìn nghiêng về phía Trần Quan Minh, người đã bất tỉnh trong hồ bơi, thực sự muốn vào đánh hắn ta một trận.

“Anh trai?” Hạ Nam Chi thì thầm và tựa gần lại vài bước.

Kỷ Y Bắc định thần lại, vỗ nhẹ lên đầu cô khen: “Làm tốt lắm.”

Phản ứng này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Hạ Nam Chi, phải mất một lúc mới nhận ra anh đang ám chỉ điều gì.

Hạ Nam Chi lặng lẽ cười và nheo mắt.

“Đi thôi.” Kỷ Y Bắc nói.

“Người kia thì sao?”

“Anh đã gọi người đến xử lý rồi.” Vừa nói, anh vừa liếc nhìn bộ quần áo đã ướt đẫm của Hạ Nam Chi: “Anh đưa em về thay quần áo trước, cẩn thận bị cảm.”

Kỷ Y Bắc đi được vài bước và phát hiện người phía sau không theo sau.

Anh nghi ngờ quay lại và thấy Hạ Nam Chi đang nghiêng người, đặt chân trái lên mu bàn chân phải.

Hạ Nam Chi trong mắt ý cười càng đậm hơn, cô nói: “Anh trai, giày của em bị mất rồi.”

“...”

“Mặt đất thật lạnh.”

“...”

“Cổng em.”

“...”

“Được không?” Hạ Nam Chi nghiêng đầu cười chớp mắt.

“...”

Kỷ Y Bắc im lặng run rẩy, đi tới trước mặt cô, cau mày nhìn cô, thấp giọng nói: “Kiếm chuyện?”

Hạ Nam Chi đi lên, kiễng chân ôm lấy cổ Y Bắc, ghé vào lỗ tai anh: “Ôm cũng không sao mà.”

Bên bờ sông tôi om, chỉ có hai ngọn đèn từ đầu xe.

Kỷ Y Bắc đang ôm một người, cánh tay vòng qua đôi chân mát lạnh của cô, tay còn lại đặt nhẹ lên lưng cô, sắc mặt không khỏi đen lại.

Điều khó chịu hơn nữa là người phụ nữ trong tay còn bám lấy cổ anh, nhìn anh với đôi mắt sáng ngời.

“Kỷ đội!” Vài chiếc xe cảnh sát dừng ở đằng xa, một cảnh sát chạy xuống.

Kỷ Y Bắc không quay lại, mở cửa sau ném Hạ Nam Chi vào rồi đóng sầm cửa lại.

“Có người mang súng trên du thuyền. Vừa rồi tôi không báo cho người khác. Các cậu vào tìm kiếm lại xem có súng và ma túy không. Ngoài ra, hãy đưa người đàn ông trong hồ bơi đến cho tôi. Hắn ta tên là Trần Quan Minh.”

“Rồ!”

Viên cảnh sát hô lên một tiếng, sau đó tò mò liếc nhìn xung quanh chiếc xe.

Họ ở xa đến mức có thể nhìn thấy vừa rồi đội trưởng ôm một cô gái mảnh mai đi ra.

Kỷ Y Bắc rất mệt mỏi, lại bắt gặp vẻ mặt tò mò của cấp dưới, giận cá chém thớt chửi: “Rồ cái gì mà rồ! Cậu rồ còn đứng đây làm cái gì!”

Người đàn ông lại hét lên một tiếng ‘rồ’ rồi chạy về phía du thuyền.

Kỷ Y Bắc lên xe, thấy Hạ Nam Chi ở ghế sau đã leo lên ghế phụ từ lúc nào không biết.

Bởi vì vừa rồi rơi xuống nước, Hạ Nam Chi hai mắt đỏ rực nước, mái tóc ướt xõa trên ngực.

Quần áo của cô đã hoàn toàn ướt sũng, bởi vì trọng lực của nước, cổ áo sơ mi buông thõng xuống, lộ ra xương quai xanh, cổ cũng hõm sâu, trong ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy làn da săn chắc mỏng manh của cô.

Nhìn xuống một chút nữa...

Không thể lại nhìn xuống nữa.

Hạ Nam Chi giống như một đám mây. Có lúc mây đen cuộn trào, sầm sét âm ỉ, có lúc lại trở nên dẻo dai không xương, gầy yếu. Nhìn như tâm tình bất định, nhưng yêu ghét lại rất rõ ràng, nhìn thì có vẻ vô xử bất tại(*), nhưng lại mơ hồ bất định.

(*) vô xử bất tại: nơi nào cũng có, mô tả số lượng và phạm vi tồn tại.

“Chung đẳng cửu tiêu, vi vân vi vũ, vi hồng vi hà”(*)

(*) Trích đoạn trong bài <Văn hóa khổ lữ> của Dư Thu Vũ.

Kỷ Y Bắc là một quý ông rất ngay thẳng, phải thu tầm mắt của mình lên cao hơn một chút, xoay chìa khóa xe và đạp ga bằng chân phải.

Hạ Nam Chi thích thú nhìn khuôn mặt gần sát của Kỷ Y Bắc, đột nhiên đưa tay ra chạm vào đùi anh một cách triu mến.

“Vương bát đản!” Kỷ Y Bắc nhanh chóng rút về, phản ứng rất lớn, chửi bới dữ dội.

Hạ Nam Chi không hề khó chịu với câu chửi rửa không nhất quán này, mà thậm chí còn trở nên bừa bãi hơn.

Trước khi cô có thể nói bất cứ điều gì, Kỷ Y Bắc đã trừng mắt nhìn cô, với đầy đủ cảnh cáo: “Im miệng!”

Hạ Nam Chi ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Vì vậy suốt đoạn đường không ai nói gì.

Trên đường đi, tim Kỷ Y Bắc đập như đánh trống, Hạ Nam Chi thì ngâm nga một bài hát.

Khi xe chạy đến bên dưới căn hộ của Hạ Nam Chi, cô vươn tay về phía Kỷ Y Bắc – người đã giúp cô mở cửa xe: “Bế em lên đi.”

Cô hơi rướn người về phía trước, thắt lưng mềm dẻo, giọng nói nhỏ nhẹ như cổ tình dụ dỗ.

Kỷ Y Bắc liếc nhìn đôi chân trần của cô, đứng lặng một lúc, sau đó quay lưng và ngồi xổm xuống.

Hạ Nam Chi trèo lên lưng anh.

Cô bám lấy tấm lưng rộng dày của anh.

Kỷ Y Bắc đứng dậy, từng bước đi về phía thang máy.

Lúc vào thang máy, Hạ Nam Chi trong tư thế một tay ôm cổ anh, một tay tìm chìa khóa, lục lọi một hồi, cuối cùng cũng lấy ra được chiếc chìa khóa.

Mở cửa.

Kỷ Y Bắc đi vào cửa, cúi xuống đặt cô ấy xuống.

Sau đó, anh cũng không coi mình là người ngoài, bước vào không thềm thay giày, anh lấy một chai nước trong tủ lạnh rồi uống một nửa.

Lúc này Hạ Nam Chi đã xỏ dép đi đến sô pha, cô lại thở ra một hơi, ngã vào sô pha.

Kỷ Y Bắc đóng cửa tủ lạnh, ném cho Hạ Nam Chi một cái gối: “Đi thay quần áo đi. Mặc quần áo ướt rất thoải mái như thế nào?”

Anh thậm chí còn cảm thấy rằng mình đang nói y như Trần Khê.

Tuy nhiên Hạ Nam Chi rất thoải mái với thái độ này.

Cô nép mình trên ghế sô pha trong một tư thế vô cùng thoải mái và thư thái, ngay cả khi ngẩng đầu lên cô cũng lộ ra một chút khí chất như đang quan sát tất cả chúng sinh.

Cô nhìn chằm chằm Kỷ Y Bắc trong vài giây, cuối cùng bật cười, nhướn mày và hỏi: “A? Cởi cái nào ra trước?”

“...”

Kỷ Y Bắc phải thừa nhận rằng anh đã bị quấy rối tình dục bởi một cô gái kém mình 4 tuổi, sống chung với mình dưới một mái nhà 12 năm, bị anh bắt nạt nhiều lần khi còn nhỏ.

Tuy nhiên, mức độ táo tợn của Kỷ Y Bắc có lẽ đã bắt đầu từ khi còn trong bụng mẹ, mà Hạ Nam Chi một kẻ nửa đường xuất gia mặt dày căn bản là PK không thắng nổi anh.

Ngay khi cô ấy hạ hê trước biểu cảm sững sờ của Kỷ Y Bắc.

Kỷ Y Bắc đột ngột đá vào bắp chân của cô, đồng thời anh cúi xuống và ấn vai Hạ Nam Chi xuống ghế sofa, nhanh chóng in lên trán cô một nụ hôn.

Cảm giác ấm áp chỉ tạm dừng trong một giây, hoặc thậm chí ít hơn một giây.

Hùng hồ mà tới, lại hùng hồ mà đi.

Hạ Nam Chi sững sờ tại chỗ, đồng tử giãn ra nhanh chóng, ngón tay nặng nề chà xát trên vải sofa, cũng không có phản ứng gì.

“Em không cần phải như vậy.”

Kỷ Y Bắc nói.

Hạ Nam Chi ngơ ngác nhìn anh, tự hỏi ý tứ của câu nói không giải thích được này là gì.

Kỷ Y Bắc nói tiếp: “Cố tình biến mình thành một tên vô lại, tại sao? Sợ rằng anh từ chối không nhận? Không phải em muốn theo đuổi anh sao? Vậy từ từ theo đuổi đi.”

“...”

“Mẹ nó, chơi trò khôn nạn.” Kỷ Y Bắc càng lúc càng tức giận, lại dùng tay đánh vào đầu cô: “Ai bảo em chọc vào anh! Bố của em cũng là một cảnh sát. Em cũng biết sẽ gặp phải tình cảnh gì nếu ở cùng anh. Hãy tự suy nghĩ đi! Nếu không đủ khả năng chịu đựng tình cảnh ấy thì đừng chọc anh nữa! Anh chịu đủ rồi!”

Vừa nói xong, Kỷ Y Bắc cũng đưa tay véo mặt cô, đầu ngón tay thô ráp xoa lên mặt của cô, Hạ Nam Chi đang có dòng điện chạy khắp người.

Hạ Nam Chi tỉnh táo trở lại cho đến khi nghe thấy tiếng đập cửa.

Không cần nhắc đến, cô suýt nữa đã dựng đứng vì phát ngôn hàm hồ vừa rồi.

Cô chạm vào trán mình bằng một ngón tay cứng ngắc, cảm thấy chỗ vừa chạm vào môi Kỷ Y Bắc đang trở nên nóng hơn.

Anh nói không sai.

Hạ Nam Chi luôn tỏ ra rất thẳng thắn trong việc theo đuổi, nhưng thực chất đó cũng là một hành động lưu manh.

Cô chỉ sợ rằng Kỷ Y Bắc sẽ từ chối, nếu anh thực sự từ chối, vậy thì cô ít nhất cũng có thể giữ lại phẩm giá của mình, tiếp tục vô tâm vô phế mà làm em gái của anh.

Cô nghĩ.

Tử tế theo đuổi.

Làm sao để theo đuổi?

Chỉ là Hạ Nam Chi có bỏ sót một chỗ, đoạn mà Kỷ Y Bắc nói để cô cân nhắc rõ ràng rủi. Đằng sau ý nghĩa đó là....

Nếu em chắc chắn mình có thể chấp nhận rủi ro đó, vậy hãy ở cùng nhau đi.

-----oOo-----

Chương 35: Nghi ngờ chồng chất

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hạ Nam Chi không biết mình đã ngồi trên sofa bao lâu rồi, nhưng lần này cô thực sự bị Kỷ Y Bắc dọa cho một trận.

Chỉ đến khi đôi chân đã lạnh đến đông cứng lại thì Hạ Nam Chi mới đứng

dậy thay đồ ngủ, thuận tiện lấy một đôi tất đi vào.

Cô vừa mới ném bộ quần áo ướt vào giỏ đồ thì điện thoại reo lên.

Là Tân Nhiên.

Sắc mặt Hạ Nam Chi trầm xuống, cô cúi người cầm điện thoại trên bàn lên.

“Alo?”

Giọng Tân Nhiên ở đầu dây bên kia có vẻ hơi lo lắng: “Cậu không sao chứ? Tớ vừa biết tin Trần Quan Minh làm cậu bị thương.”

Hạ Nam Chi lắc lắc cổ tay, giọng nói rất yếu ớt: “Cậu biết Trần Quan Minh à.”

“Ừ, anh ta là bạn của Lư Hạo, à đúng rồi, Lư Hạo là vị hôn phu của tớ. Bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Đang ở nhà, tớ không bị thương.”

“A... Cậu xem cậu về nhà cũng không nói với tớ một tiếng, làm tớ lo muốn chết...”

“À đúng rồi.” Hạ Nam Chi ngắt lời nói còn dang dở của cô ấy: “Một chiếc bông tai của tớ không thấy rồi. Có lẽ là bị rơi trên du thuyền. Nếu cậu không bận thì giúp tớ tìm nó nhé.”

“Đôi bông tai ở chỗ tớ này.” Tân Nhiên vô thức nói ra, đột nhiên nhận ra điều gì đó không ổn, đột ngột nói thêm: “Tớ đã tìm thấy nó lúc đang đi tìm cậu, nó rơi trên hành lang.”

“Được, vậy cậu giúp tớ cất đi. Lần sau có thời gian tớ sẽ tìm cậu để lấy.” Giọng điệu của Hạ Nam Chi không chút gợn sóng.

Khi cô bị Trần Quan Minh dùng bình xịt làm choáng váng, lúc đầu ý thức của cô vẫn chưa hoàn toàn biến mất, cô biết rằng mình đang bị hấn ta giữ

chặt. Lúc hấn ta đang mở cửa phòng, Hạ Nam Chi đã lặng lẽ ném bông tai của cô ra ngoài cửa.

Sau đó, lúc cô và Kỷ Y Bắc đi ra ngoài, cô cũng nhận thấy rằng chiếc bông tai đã bị nhặt rồi.

Người đó đứng ở cửa nhìn trộm nhưng lại không làm gì cả. Nói cách khác, cô ấy đã nhìn thấy toàn bộ quá trình, kể cả khi Hạ Nam Chi bị hôn mê.

Hạ Nam Chi nhớ rằng khi cô đứng nói chuyện với Trần Quan Minh, Tân Nhiên, người đang ở cách đó không xa, vẫn chưa từng rời khỏi hai người họ.

Sau một vài giây, cô ngáp nhẹ và nói ‘cúp máy đây’ với người phía bên kia điện thoại.

“Chờ một chút!” Tân Nhiên đột ngột hét lên: “Vừa rồi có vài cảnh sát đến, chúng tớ cũng biết có chuyện không hay đã xảy ra. Thực ra, Lu Hạo muốn tớ gọi cho cậu hỏi cậu có thể tha thứ cho Trần Quan Minh không...”

Chúng tớ?

Hạ Nam Chi nheo mắt, ‘chúng tớ’ trong miệng cô ấy là ám chỉ cô ấy và Trần Quan Minh, không phải cô ấy và Hạ Nam Chi.

“Sau đó chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không?” Hạ Nam Chí tiếp lời cô ấy.

“Không, không. Chuyện nhỏ là được rồi. Tớ cũng biết cậu bị oan ức, đều tại tớ gọi cậu đến làm cậu gặp phải chuyện này. Cậu muốn bồi thường như thế nào cứ nói với tớ.”

“Hừ.” Hạ Nam Chi bĩu môi, thấy cô ấy rất có hứng thú nói như vậy rõ ràng là bị tư bản đầu độc.

Suy nghĩ hồi lâu, cô nhẹ nhàng thờ dài nói: “Được rồi, tớ sẽ không truy cứu trách nhiệm anh ta vì đã làm hại tớ.”

Nói xong, Hạ Nam Chi không thèm nghe những lời ‘giả tạo’ của cô ấy nữa, đơn giản cúp điện thoại, ném sang một bên.

Chỉ là không nghĩ đến, mới có vài tháng ngắn ngủi vậy mà cô đã bị Tân Nhiên ghẻ lạnh đến mức này.

Tuy nhiên, những gì Tân Nhiên nói vừa rồi nhắc nhở cô rằng cô đã bị Kỷ Y Bắc kích thích nên hoàn toàn quên mất lý do tại sao lúc đầu cô lại gọi Trần Quan Minh lên trên boong tàu.

-Có lẽ Trần Quan Minh có liên quan đến vụ án ở viện phúc lợi, cũng có thể hẳn chính là thủ phạm.

Sau khi chỉnh sửa tin nhắn xong, Hạ Nam Chi gửi nó cho Kỷ Y Bắc.

Ở phía bên kia, Kỷ Y Bắc vừa quay trở lại đồn cảnh sát thì nhận được một tin nhắn từ Hạ Nam Chi.

Anh dừng bước chân lại, nhanh chóng nhớ lại cách bố trí của một phòng ngủ mà anh đã thấy khi chạy lên du thuyền để tìm Hạ Nam Chi.

Đồng tử của anh co lại một chút, bố cục căn phòng tương tự như trong video theo trí nhớ của anh.

“Thư Khắc! Lập tức kiểm tra du thuyền do Trần Quan Minh đứng tên và xin lệnh khám xét ngay lập tức!” Anh vừa đi vừa đóng sầm cửa văn phòng.

Đúng lúc này, chiếc ghế quay lưng về phía cửa quay lại, Phó cục đang ngồi trên đó, cau mày quét mắt qua Kỷ Y Bắc: “Trần Quan Minh lại phạm tội gì nữa?”

Kỷ Y Bắc nghiêm khắc: “Anh ta bị nghi ngờ liên quan đến vụ án của viện phúc lợi.”

“Cái gì!?”

Mọi người hoảng hốt.

Thư Khắc thấp giọng chửi một câu, lập tức chạy ra ngoài làm việc.

Vốn dĩ chuyện phú nhị đại ham vui cũng không phải có gì lạ, chỉ là lần này hẳn ta dùng súng tấn công cảnh sát, bây giờ lại còn dính vào vụ án lạm dụng tình dục trẻ em quy mô lớn.

Phó cục trầm giọng nói: “Sao cậu lại biết?”

Kỷ Y Bắc vô thức dừng hành động trên tay anh, nhìn ông ấy thật sâu rồi đáp: “Có người tố cáo.”

“Đúng rồi, Kỷ đội.” Dư Hiểu Dao nói: “Trần Quan Minh bị điện giật, không quá nghiêm trọng nhưng bị chóng mặt một lúc.”

Khóe miệng Kỷ Y Bắc gợi lên một vòng cung khó nhận ra: “Anh ta lúc đó có mưu đồ quấy rối với một cô gái, bị cô gái đó chơi lại, chỉ là phòng vệ thôi, mức độ này còn tiện nghi cho loại căn bã đấy.”

Phó cục vuốt thẳng áo khoác, cầm chiếc phích nước trên bàn lên, nói một câu câu ‘mau xử lý vụ án’ rồi đứng dậy.

Kỷ Y Bắc nhìn ông ấy bước ra khỏi văn phòng, đóng cửa lại.

Nghe thấy tiếng gõ cửa kính của Dư Hiểu Dao, vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Lão đại, anh đang cười cái gì vậy? Thật là u ám.”

Kỷ Y Bắc đưa ngón tay lên miệng ‘suyt’ một tiếng, giống dáng vẻ hồi bé gây ra chuyện muốn giấu diếm, sau đó nhớ ra Phó cục đã đi rồi, ở đây chỉ còn anh là lão đại.

Vì vậy anh nhún vai, kể lại ngọn nguồn câu chuyện: “Làm sao có thể là phòng vệ chính đáng được, cô gái đó chính là Hạ Nam Chi, nha đầu chết tiệt không chịu nghe lời, cố tình đẩy người vào nước rồi giật điện người ta.”

Hình cảnh A: công danh thâm sâu... Chị dâu quả là tức trí đa mưu.

Hình cảnh B: tôi đột nhiên cảm thấy no rồi... Tôi phải hủy bữa tối mới đặt đây.

Hình cảnh C: Lần trước lúc chúng tôi bắt được nghi phạm buôn người, tôi tức quá đánh người ngã xuống sau đó còn bị Kỷ đội phạt viết kiểm điểm vài nghìn từ!

...

Một nhóm người đang bát quái, Kỷ Y Bắc cũng không để ý đến nội dung họ nói, sơ ý bỏ qua một vài từ ngữ mập mờ, thản nhiên nói.

“Tiểu cô nương nhà người ta bị tên cặn bã làm cho hoảng hốt lo sợ, phát tiết một chút còn bắt người viết kiểm điểm sao?”

Quần chúng:...

Mọi người đều cảm thấy tối nay Kỷ đội có chút vui mừng không thể lý giải được.

Một đoàn xe dài đi xuyên qua màn đêm, tiếng còi xe cảnh sát như một vết roi dài từng bước phá tan sự yên tĩnh của thành phố.

Gió đêm bên bờ sông quét qua mặt có chút đau.

Kỷ Y Bắc thổi khí nóng vào lòng bàn tay, nhanh chóng đưa tay lên xoa xoa hai lỗ tai, nói: “Tức tốc chia nhau ra tìm kiếm cho tôi!”

Kỷ Y Bắc dẫn đầu, cả nhóm tiến vào một chiếc du thuyền cập bến sông một cách rất trật tự. 15 phút trước Thư Khắc đã tìm thấy chiếc du thuyền mà Trần Quan Minh đứng tên.

“Kỷ đội! Tìm thấy rồi!”

Đột nhiên một cảnh sát chạy ra ngoài từ một căn phòng, bàn tay đeo găng của anh ta chỉ vào căn phòng phía sau.

Trong căn phòng đó, tất cả các đồ trang trí đều giống hệt như căn phòng trong video!

Nhưng căn phòng ấy sạch sẽ và ngăn nắp đến mức như thể không có ai ở trong đó. Khó có thể tưởng tượng được rằng những điều kinh khủng kia lại xảy ra ở đây.

Tất cả không khí sôi động biến mất.

Trong đêm dài vô tận, vô số những oan khuất chất đống bị quyền lực chôn vùi vào trong đất, vô số những nỗi niềm khó nói bị nghẹn tức trong lồng ngực, vô số bí mật không được thấy ánh sáng bị chôn vùi bắt đầu dần dần hiện lên.

Mặt sông lung linh dưới ánh trăng.

Bên bờ sông đối diện, dưới bóng cây có một chiếc ô tô đang đậu.

Trong xe có hai người ngồi, trời tối đen như mực, chỉ có ánh sáng yếu ớt của vài tàn thuốc, dưới tấm kính không thể nhìn ra bên trong có người.

“Các người yên tâm đi, ngay khi có tin Trần Quan Minh bị điều tra thì tôi đã cho người đi xử lý rồi.”

“Không để lại bằng chứng có liên quan đến chúng ta chứ?”

“Không, chỉ để tên ngu xuẩn Trần Quan Minh kia thôi. Để một mình cậu ta chịu tội thay chúng ta cũng được coi là chính đáng.”

“Nhưng làm thế nào mà cảnh sát phát hiện ra chuyện này? Đã điều tra đến chỗ của du thuyền rồi!”

“Tôi làm sao biết được!” Một người tức giận nói: “Nhưng thằng nhóc kia chẳng khác gì một tên kiến thức nông cạn, luôn sợ rằng người khác không biết cha nó có tiền. Cho nên nó đi rồi cũng tốt, tránh cho chúng ta bị lôi vào.”

“Tên ngu đấy sẽ không lòi chúng ta ra chứ?”

Người đàn ông ngồi trên ghế lái cười khinh bỉ: “Ông đừng có lo bò trắng răng, tôi đã giải quyết thỏa đáng rồi. Lại nói, đám cảnh sát ngu ngốc đó điều tra đứa trẻ chúng ta chưa chơi qua.”

Đêm dài đằng đẵng.

Nghi ngờ chồng chất.

—

Sáng sớm hôm sau, Hạ Nam Chi – người vừa hoàn thành vai diễn của mình, thức dậy một cách tự nhiên trước khi đồng hồ báo thức reo, hơn nữa sau khi tỉnh dậy còn không thấy buồn ngủ.

Đây là một điều mới mẻ đối với Hạ Nam Chi. cô thường xuyên ngủ rất nông, chất lượng giấc ngủ còn không tốt nên thời gian ngủ thường rất dài, đóng phim lại rất tốn sức nên cô nghĩ mình phải ngủ một giấc đến chiều mới có thể tỉnh lại.

Không ngờ rằng, Hạ Nam Chi lại đổ lỗi cho hành động đột ngột ‘động chân động tay’ của Kỷ Y Bắc ngày hôm qua.

Cô nằm trên giường hơn mười phút, không hiểu tại sao hôm qua Kỷ Y Bắc đột nhiên lên cơn động kinh.

Cuối cùng cô duỗi tay lấy điện thoại gọi cho Thân Viễn.

“A Viễn, trước đây anh có nói với tôi về một vị bác sĩ tâm lý, còn thông tin liên lạc không?”

Thân Viễn – người vẫn còn đang trong mộng sáng tinh mơ bị người ta đánh cho tỉnh ngủ: “Sao thế? Ác mộng của em gần đây lại nghiêm trọng hơn rồi?”

Thân Viễn biết rằng Hạ Nam Chi thường xuyên gặp ác mộng về hỏa hoạn, nhưng dù hỏi thế nào thì cô cũng không nói lý do.

Mà công ty rất coi trọng người mới tiền năng như cô nên đã đặc biệt tìm cho cô một bác sĩ tâm lý, chỉ là đã bị cô từ chối.

Hạ Nam Chi thản nhiên dùng dây buộc tóc buộc lại phần tóc rối: “Không có, gần đây em không gặp nhiều ác mộng nữa.”

“Thật sự?”

“Giả đây.” Hạ Nam Chi dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Em chỉ muốn xem nó có tác dụng hay không, vạn nhất đã khỏi rồi đây.”

Vạn nhất có thể mang cô thoát khỏi cái bóng của trận hỏa hoạn đó?

Vạn nhất cô có thể gạt bỏ mây mù, nghiêm túc theo đuổi Kỷ Y Bắc?

Vạn nhất... Cô thực sự có thể ở bên cạnh Kỷ Y Bắc?

Loại chuyện này không nên đào sâu thêm, rất dễ bị chìm đắm trong đó. Hạ Nam Chi thẳng thừng cắt đứt suy nghĩ ban đầu của mình, nghe Thẩm Nguyên ở đầu bên kia điện thoại đang hồ hởi phấn khích.

“Chỉ cần em kiên trì tất nhiên là có tác dụng rồi! Để anh cho em Wechat của cô ấy!”

Sau khi cúp điện thoại, Hạ Nam Chi kết bạn với nhà tâm lý học và được đồng ý trong vòng vài phút.

Còn chưa đợi đợi cô đánh chữ xong thì bên kia đã gửi qua một tin nhắn.

[Hạ Nam Chi người đại diện của cô đã đề cập với tôi về tình huống cơ bản của cô rồi. Việc lặp lại cùng một cơn ác mộng có liên quan mật thiết đến tiềm thức trong não. Điều này hoàn toàn có thể điều trị được.]

Hạ Nam Chi đọc lướt qua, sau đó hẹn thời gian gặp mặt với cô ấy.

-----oOo-----

Chương 36: Tiếng chuông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trần Quan Minh – người đã ngất xỉu cả đêm, cuối cùng cũng tỉnh dậy, lúc này mới phát hiện ra chính mình bị điện giật có mấy tiếng mà trời đất đều thay đổi rồi.

Hai tay hắn ta vẫn bị còng và kẹp vào giường bệnh, hai cảnh sát đang canh giữ ngoài cửa, trên chiếc ghế trước mặt hắn ta là một người đàn ông đang ngồi khoanh chân lười biếng.

Kỷ Y Bắc dùng một tay chống đầu: “Trần Quan Minh, có người vạch trần anh bị nghi ngờ lạm dụng tình dục với trẻ em gái, anh có điều gì muốn nói không?”

Trước tình hình này, Trần Quan Minh không khỏi bàng hoàng, thật sự sợ người khác không biết thân phận của cha mình, chửi: “Mày có biết cha tao là ai không mà dám bắt tao!?”

Kỷ Y Bắc liếc nhìn hai viên cảnh sát đứng ngoài cửa, sau đó tầm mắt một lần nữa lại rơi trên người Trần Quan Minh.

Mặc dù người này là một người đàn ông cao khoảng mét tám, tóc nâu chắc đã dùng đến hơn nửa chai xít gôm, lại phải trải qua sự ‘tàn phá’ ngày hôm qua, rất không nề mặt mà rũ rượi rũ xuống trán.

Từ trên xuống dưới toàn thân hắn ta đều đang toát ra vẻ là một phú nhị đại, mà những thứ ấy ra, người này chỉ giống như một bộ da rỗng.

Kỷ Y Bắc nhướn mày, tỏ vẻ chán ghét hỏi: “Chỉ có anh có cha à, có biết cha tôi là ai không?”

Phản ứng này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Trần Quan Minh, hắn nhất

thời không đoán ra được thân phận của người trước mặt, vì vậy hắn ta thận trọng nói: “Vị cảnh sát này, họ của anh là gì?”

Kỷ Y Bắc lười cùng hắn tranh luận.

“Vào đêm ngày 15 tháng 4, chính là ngày hôm kia, anh đã ở đâu?”

“Không phải đâu anh cảnh sát, có thể bố anh biết bố tôi đấy.” Trần Quan Minh vẫn không từ bỏ cơ hội nhận người thân: “À đúng rồi, tôi xảy ra chuyện lớn như vậy sao bố tôi còn chưa đến?”

Kỷ Y Bắc hoàn toàn bị chỉ số IQ của người trước mặt đánh gục rồi.

Anh lạnh lùng liếc hắn ta một cái rồi dùng bút gõ hai lần trên tờ giấy trắng: “Trả lời đi.”

Dưới ánh nhìn sắc bén của anh, Trần Quan Minh cuối cùng cũng trở nên có kỷ luật, trả lời: “Tối hôm kia, chắc là tôi ở nhà.”

“Chúng tôi đã kiểm tra qua băng ghi hình của xe anh, tối hôm đó anh đi đến bờ sông làm gì?”

“A, tôi nói này anh cảnh sát, anh đang đùa tôi sao? Đã kiểm tra rồi còn hỏi.” Trần Quan Minh lại tiếp tục cợt nhả.

Kỷ Y Bắc lạnh lùng liếc nhìn hắn ta: “Còn phải kiểm tra ra anh đang nói dối sao? Nói lại lần nữa, trả – lời”

“Đến đó chơi với bạn cùng giường của tôi. Về phần chơi cái gì, tôi có cần nói rõ không?”

Họ cũng đã phát hiện ra điều này vào đêm qua. Ngày 15 tháng 4 lúc 9 giờ 30, máy giám sát ở lối vào của đại lộ ven sông đã thực sự chụp ảnh được một người phụ nữ cao lớn đi về phía du thuyền, nhưng cô ấy không đi cùng với Trần Quan Minh.

Máy giám sát không thu được dấu vết của Trần Quan Minh nhưng thông

qua băng ghi hình của xe, có thể biết rằng thời gian đến của hắn ta là 8 giờ tối.

Vì vậy, suy đoán hợp lý là Tinh Tinh vốn sẽ được đưa đến vào ngày hôm đó, nhưng do cuộc điện thoại của Thạch Tử nên viện phúc lợi đã tạm thời đưa Tinh Tinh trở lại. Mà lúc này, Trần Quan Minh đã đến đợi sẵn nên chỉ có thể gọi bạn cùng giường cũ đến mà thôi.

“Ồ trên du thuyền?”

Trần Quan Minh sững sốt, rõ ràng hắn không ngờ đã bị tra đến đây rồi.

Không đợi hắn ta tìm được lý do mới, Kỷ Y Bắc đã nói: “Đừng nói rằng du thuyền không phải của anh. Dấu vân tay của anh đã được thu thập rồi.”

Đôi tay của Trần Quan Minh dưới chăn bông đột nhiên nắm chặt, dây thần kinh sau gáy cũng thắt lại.

“Các người chẳng nhẽ không phải thường xuyên cùng bạn bè tụ tập trên du thuyền sao?”

Da của Trần Quan Minh như bị quét vôi, thần sắc tái nhợt, cũng không mở miệng nói chuyện nữa, toàn thân căng cứng.

Thật lâu sau, hắn run rẩy cứng ngắc nói: “Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Kỷ Y Bắc cũng không ở lại lâu, rất biết nghe lời mà đứng lên, đi ra đến cửa lại quay đầu lại nói: “Chỉ có duy nhất dấu vân tay của anh. Đến dấu vân tay của bạn cùng giường của anh cũng không có.”

Sau đó, anh nhìn Trần Quan Minh thật sâu rồi mới mở cửa rời đi.

Trần Quan Minh ở trong phòng, mặt đã sạm xám như tro tàn rồi, chỉ là lòng bàn tay vẫn nắm chặt một tờ giấy.

Nó đã bị hắn ta vò thành một quả bóng nhỏ, trên đó có in một dòng chữ –
Quản cái miệng cho tốt, phần còn lại yên tâm giao cho chúng tôi.

Cái này đã được đưa cho hấn ta một cách lặng lẽ lúc y tá đi vào.

Vào buổi trưa, bởi vì sự xuất hiện đột ngột của một người đàn ông to lớn ở đồn cảnh sát nên đã gây ra rất nhiều rắc rối.

Cha mẹ của Trần Quan Minh đã nghe tin này vào sáng sớm, nhưng họ lại bị chặn ở ngoài cửa khi đến bệnh viện để gặp con trai. Không còn cách nào khác, họ phải đến đồn cảnh sát để gây rối.

“Một nhóm người các người làm cái gì thế hả! Gọi cục trưởng của các người ra đây!” Cha của Trần Quan Minh – Trần Quân, cũng chính là chủ tịch tập đoàn Thái Lực, mặc một bộ vest đi giày da, không chút bận tâm mà làm loạn.

Dư Hiểu Dao đầu đầu chặn hai người bên ngoài, cố gắng nói lý lẽ nhưng căn bản là từ đầu đến cuối họ đều không nói đạo lý.

Ngay khi cô đang lưỡng lự không biết có nên đi vào và gọi hỗ trợ hay không thì cô nhìn thấy đằng xa có một chiếc xe quen thuộc đậu ở cổng của sở cảnh sát.

“Kỷ đội!” Dư Hiểu Dao từ xa hét lên, mạnh mẽ vẫy tay, nói với hai người khó tính trước mặt: “Đó là đội trưởng của chúng tôi! Hai vị nói chuyện với anh ấy đi!”

Vì thế Kỷ Y Bắc liền bị chặn ở trước cửa của sở cảnh sát.

“Anh là đội trưởng à? Con trai chúng tôi đã làm cái quái gì mà sao lại không được gặp!”

Vẫn còn đúng tình hợp lý!

Kỷ Y Bắc cảm thấy rằng sự vô liêm sỉ của hai cha con này thực sự đã đến bước đường cùng.

Anh trả lời một cách bình tĩnh và công chính: “Trần Quan Minh, sở hữu

súng trái phép, âm mưu giết người, lạm dụng tình dục trẻ em, con trai bạn không phải mắc lỗi, đây là phạm tội!”

Trần Quân nhất thời cứng miệng, không ngờ người này lại thô lỗ như vậy, cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Kỷ Y Bắc nghiêng người sang một bên, sốt ruột nói: “Đã biết rồi thì về tin tức đi. Ông bà sẽ không thể đến thăm anh ta cho đến khi cuộc thẩm vấn kết thúc vào ngày mai.”

“Này, chờ một chút, anh cảnh sát, anh cảnh sát.” Trần Quân gọi Kỷ Y Bắc đang chuẩn bị vào sở cảnh sát lại, trên mặt nở nụ cười: “Cái kia, anh có thể phá lệ được không? Đây là danh thiếp của tôi.”

Kỷ Y Bắc cup mắt xuống nhìn nhưng không đưa tay ra nhận.

Anh cười nhẹ một cái, nhìn thẳng ông ta nói: “Tôi biết. Trần Quang Minh đã hét vào mặt tôi hai lần, hỏi có biết bố cậu ta là ai không. Vì vậy tôi đã kiểm tra thông tin của ông từ lâu rồi.”

“...”

Anh nói xong cũng mặc kệ ông ta, quẹt chứng minh thư rồi bước vào tòa nhà, đi thẳng đến văn phòng.

“Dư Hiểu Dao!” Anh hét lên một tiếng.

“Có!” Dư Hiểu Dao đứng thẳng chuẩn mực, quy củ chào.

“Sau này còn lấy tôi ra làm lá chắn thì viết một bản kiểm điểm mười nghìn từ nộp lên đây!”

“Rõ!”

—

Ba giờ chiều, Hạ Nam Chi đến gõ cửa phòng của vị được gọi là bác sĩ tâm

lý.

Để tránh bị đám người bát quái phát hiện, cô đặc biệt quần kín người, đội mũ và đeo khẩu trang, chỉ để lộ một đôi mắt đen tròn xoe.

Cô nghĩ, với kiểu giật tít tin tức thường ngày của mình, lần trước cô cùng Lục Tiềm đến bệnh viện đã bị nói là phá thai, nếu lần này bị phát hiện gặp bác sĩ tâm lý, có lẽ sẽ là ‘Nữ diễn viên mới Hạ Nam Chi bị nghi mắc chứng trầm cảm sau khi phá thai’.

Hạ Nam Chi thực sự không thích bị dư luận quá quan tâm như vậy. Tuy nhiên kể từ vụ Sầm Kính Lộ lần trước, sau đó là lần cô chơi trò chơi khi Lục Tiềm đang livestream, lại đến lần tỏ tình trên Weibo, bị chụp ảnh trong bệnh viện, cuối cùng là những trò đùa được thực hiện tại lễ trao giải vừa qua, Hạ Nam Chi đã hot một cách không thể giải thích được. hơn nữa duyên phận với người qua đường thực sự không tồi.

Điều này thực sự rất kỳ lạ. Đại khái là ngoài nhan sắc và kỹ năng diễn xuất của chính mình ra, thì công lao phải thuộc về những người vĩnh viễn muốn bôi đen cô và những fan của nhà Hạ đã tôn sùng cô kia.

“Cô Hạ, cô đến rồi.” Bác sĩ tâm lý nhiệt tình chào hỏi.

Hạ Nam Chi khẽ liếc cô một cái, cũng không có ý khách sáo hay chào hỏi mà chỉ là đáp lại.

Nhưng vị bác sĩ tâm lý này trông rất đẹp nên cô cũng thích cô ấy. Lông mày nhẹ nhàng và uyển chuyển, khi cười có hai lúm đồng tiền, nhìn rõ ràng là không già.

Hạ Nam Chi kéo ghế ngồi xuống, thoáng nhìn thấy chữ Chu ở danh thiếp trên bàn.

“Bác sĩ Chu, xin chào.”

Nghe cách chào hỏi nhẹ nhàng và công thức như vậy, Chu Uyển không khỏi cảm thấy đau đầu. Trong số tất cả những bệnh nhân, không sợ những người

cứng rắn không chịu hợp tác, mà sợ những người tỏ ra hợp tác trong mọi việc nhưng lại không bao giờ bộc lộ lòng mình.

Nói chung, những bệnh nhân như vậy có cách chào hỏi thông nhất: với nụ cười nhạt trên môi và nét mặt thoải mái, những lời nói lịch sự và xa lánh như kiểu ‘Bác sĩ Chu, xin chào’.

“Cô Hạ, tôi nghe người đại diện của cô nói cô thường xuyên gặp ác mộng, vậy tần suất như thế nào?”

“Không cố định. Đôi khi nó xảy ra một liên tiếp vài tuần, đôi khi lại không xuất hiện trong một khoảng thời gian.”

Chu Uyển ngẩng đầu nhìn người phụ nữ bình tĩnh trước mặt, cô không thể nhìn ra cô ấy đang gặp ác mộng.

“Nội dung của cơn ác mộng là gì?”

Hạ Nam Chi vẫn không có biểu hiện gì: “Hỏa hoạn.”

“Cô có thể kể chi tiết hơn một chút không, chẳng hạn như cô đã nhìn thấy gì trong trận hỏa hoạn?”

“Bác sĩ Chu...” Hạ Nam Chi dừng lại, đổi sang một vị trí thoải mái hơn và nhẹ nhàng thở ra: “Cha mẹ tôi đã thiệt mạng trong trận hỏa hoạn đó, chỉ có tôi sống sót. Lúc đó, tôi nhớ rằng mình còn nhỏ, không rõ lắm, nhưng quang cảnh là nhà của tôi, rất chân thật.”

Lông mày Chu Uyển nhảy dựng, cô không ngờ mình hỏi qua loa như thế này mà lại nhắc đến chuyện quá khứ có chút đau lòng.

Theo tâm lý học, nếu một điều gì đó ẩn sâu trong tiềm thức của bạn và hành hạ bạn trong nhiều năm, thì sự kiện này hẳn là một tổn thương nghiêm trọng đối với bạn.

“Vậy cô có nghe thấy bất kỳ tiếng động lạ nào không?”

“Tiếng la hét, tiếng đồ đạc bốc cháy, tiếng còi cảnh sát, và...” Hạ Nam Chi cau mày: “Chuông điện thoại.”

Chu Uyển tỉnh ý bắt được sự thay đổi trong biểu cảm của cô: “Chuông điện thoại?”

“Kỳ lạ.” Hạ Nam Chi lẩm bẩm. Cô không nhớ là có một chuỗi nhạc chuông điện thoại di động trong giấc mơ của mình trước đây.

“Sao thế?”

“Tôi không nhớ rõ nữa. Những giấc mơ trước đây của tôi không có chuông điện thoại, có thể là gần đây tôi mới mơ thấy nó.”

Hạ Nam Chi thường mơ thấy giấc mơ này, cô sẽ không bao giờ nhớ khi tỉnh dậy, chỉ là một câu hỏi đột ngột khiến cô lập tức nhận ra sự khác biệt.

“Gần đây có chuyện gì khiến cô bị sốc không?” Giọng Chu Uyển nhẹ nhàng, dẫn dắt từng bước.

Hạ Nam Chi nhớ đến việc bị Trần Quan Minh ép xuống hồ bơi và suýt chết ngạt, nhớ đến nụ hôn và lời nói của Kỷ Y Bắc, cuối cùng cô lắc đầu: “Không có.”

Chu Uyển không tiếp tục đi sâu vào chuyện này nữa, cô đổi chủ đề và hỏi: “Tôi muốn hỏi điều gì đã khiến cô đột nhiên muốn gặp bác sĩ tâm lý. Thực ra, công ty của cô đã liên hệ với tôi từ sáu tháng trước rồi.”

“Bởi vì tôi có người tôi thích.” Hạ Nam Chi rất thành thật nói.

“A.” Chu Uyển hiển nhiên không ngờ cô sẽ phản ứng như thế này, không khỏi cười khẽ một tiếng, thu lại dáng vẻ của bác sĩ: “Công ty của cô không hạn chế yêu đương sao?”

“Phần lớn người hâm mộ của tôi là phụ nữ, cũng không có hạn chế.”

“Đúng vậy, nhưng tôi đã nghĩ rằng cô đến đây vì một cơn ác mộng và vì cô

không thể chịu đựng được nữa.”

“Thực ra, tôi không sợ cơn ác mộng đó nữa. Tôi đã quen với nó nhiều năm như vậy, tôi chỉ muốn làm cho mình bình thường thôi.”

Chu Uyên không khỏi run lên.

Cô có thể cảm nhận được sự ‘không bình thường’ của Hạ Nam Chi.

Hạ Nam Chi quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không có gì ngoài một vùng tuyết trắng rộng lớn, thậm chí không có một ngọn sóng nào.

Vừa là cánh đồng hoang vu, lại vừa là đồng cỏ nát.

“Đúng rồi.” Hạ Nam Chi đột nhiên thẳng người: “Bác sĩ Chu, cô có thể thôi miên được không, tôi muốn hồi tưởng lại giấc mơ đó.”

Giấc mơ ngày hôm qua.

Giấc mơ với một loạt tiếng chuông điện thoại di kỳ lạ.

Trực giác của cô cảm thấy đây sẽ là một điểm đột phá, bởi vì nó hoàn toàn không phù hợp với trí nhớ của cô.

“Trong quá trình thôi miên, các giác quan của cô sẽ phát triển hơn so với trong giấc mơ. Tôi e rằng cô sẽ không thể chấp nhận được điều đó. Suy cho cùng, đây là một tổn thương rất lớn đối với cô.”

“Không sao.”

-----oOo-----

Chương 37: Livestream

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một khoảng ánh lửa.

Bên ngoài cửa sổ, một chiếc xe cảnh sát với ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy phản chiếu mờ nhạt từ cửa sổ, hòa quyện cùng với ngọn lửa, làn khói trắng đục, mang theo sự tăng vọt của hơi nóng hầm hập, ngộp đến nỗi người ta không thể mở mắt ra được, mặt cũng đã đỏ bừng bừng.

Mọi góc ngách đều vang lên tiếng la hét cùng tiếng khóc dữ dội.

Hạ Nam Chi cuộn mình nằm một mình trong góc giường, sợ đến mức không thể khóc nổi, mặt đỏ bừng và chỉ biết thút thít như một con mèo.

Như một cây roi dài xuyên qua màn đêm rộng lớn, màu đỏ tươi của ánh lửa, nó cũng xuyên thủng lớp phòng thủ tâm lý cuối cùng của Hạ Nam Chi.

“Nam Nam!”

Đột nhiên có tiếng va chạm ồn ào vang lên bên ngoài cửa, Trương Hàm sắc mặt trắng bệch đã bị khói làm đen, hai mắt cũng đỏ rực.

Bà vừa máy móc vừa di chuyển chiếc tủ rơi trước cửa, vừa liều mạng gọi tên con gái mình.

Cô bé đang co người lại hơi cử động, cố gắng đứng dậy, dùng sức kéo tấm trải giường lên, học theo kiến thức phòng cháy chữa cháy được dạy trong trường, ngâm nó vào nước rồi khoác lên người.

Cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra.

Hạ Nam Chi đang thận trọng đi qua một nửa căn phòng với khăn trải giường ướt khoác trên người. Trương Hàm không quan tâm đến ngọn lửa đã lan đến mắt cá chân và đốt cháy mu bàn tay của bà, cuối cùng cũng ôm được Hạ Nam Chi bé nhỏ.

“Nam Nam, Nam Nam của mẹ.”

Trương Hàm nhẹ nhàng xoa má của cô gái nhỏ, cũng vô ý mà bôi tro xám ở

tay mình lên khuôn mặt xinh đẹp của cô bé.

Hạ Nam Chi ôm chặt cổ mẹ, vùi đầu vào vai bà, đôi mắt to đen láy cuối cùng cũng đầm nước mắt.

Tuy nhiên, cô cũng không ở trong vòng tay của mẹ được bao lâu đã bị nhét vào vòng tay của một người lính cứu hỏa.

Trương Hàm: “Xin cậu mang con gái tôi xuống trước! Cha con bé không thấy đâu nữa rồi, tôi phải đi tìm ông ấy!”

Nói xong, bà không để ý đến những người lính cứu hỏa đang can ngăn phía sau cũng như cô con gái đang khóc sau lưng nữa, kiên quyết quay lại hiện trường trận hỏa hoạn.

Sau đó cũng không đi ra lần nào nữa.

Hạ Nam Chi ngơ ngác nhìn theo bóng lưng của mẹ, âm thanh cuối cùng cô nghe được là một chuỗi nhạc chuông điện thoại.

Đó là chuông điện thoại của cha cô Hạ Anh Lâm, Trương Hàn đang mở điện thoại gọi cho ông ấy.

Tại sao lại không thấy cha đâu nữa?

Câu hỏi này lặng lẽ len vào trong não của Hạ Nam Chi lúc này đang nằm trên ghế sofa, ý thức mơ hồ. Cô đã sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Hạ Nam Chi bỗng nhiên tỉnh lại.

Thân thể cô run lên không ngừng, đầu như bị sét đánh, khuôn mặt tái nhợt, trước mắt dường như đang có ngọn lửa bốc lên.

Trên người cô không biết là mồ hôi do sợ hãi tiết ra hay là mồ hôi tiết ra do sóng nhiệt khi cô ở hiện trường.

“Cô Hạ, thả lỏng, thả lỏng. Tất cả chỉ là một giấc mơ thôi.” Chu Uyển nắm

lấy hai tay cô, nhẹ giọng trấn an.

Hạ Nam Chi dùng tay trái nắm lấy cổ tay Chu Uyên, khi hơi ấm trên người cô ấy truyền đến đầu ngón tay lạnh lẽo của cô, Hạ Nam Chi rốt cuộc cũng bình tĩnh trở lại.

Hơi thở của cô vẫn chưa bình tĩnh lại, lông mày cau lại, trong mắt có một đám mây mù.

Chu Uyên yên lặng đợi cô bình phục lại.

Một lúc lâu sau, Hạ Nam Chi nhắm mắt lại để ổn định tâm trạng.

Đêm đó khi cô bị Trần Quan Minh nhấn xuống nước và gần như chết ngạt, câu nói ‘xin cậu mang con gái tôi xuống trước! Cha con bé không thấy đâu nữa rồi, tôi phải đi tìm ông ấy!’ không phải là tưởng tượng mà là sự thật.

Có lẽ vì điều này mà cô mới đột nhiên mơ thấy chuỗi nhạc chuông điện thoại di động đó.

“Bác sĩ Chu.” Hạ Nam Chi nhận ra giọng mình khô khốc, cô ho nhẹ nói: “Hôm nay chúng ta đến đây thôi. Vài ngày nữa tôi lại đến tìm cô.”

Chu Uyên thấy sắc mặt cô không tốt lắm: “Được rồi, cô về nghỉ ngơi cho thật tốt đi. Chúng ta lần sau lại nói chuyện.”

“Lên xe lên xe!”

Lục Tiềm ngồi xếp bằng trên ghế, rướn người về phía trước và gần như dán vào màn hình máy tính. Anh ta trông giống như một thiếu niên nghiện internet vậy.

Lại là buổi livestream một tháng một lần.

Lục Tiềm vẫn không lộ mặt, chỉ livestream trận chơi PUBG của mình.

Đội hai người, cùng với Kỳ Y Bắc.

Kỳ Y Bắc: Vào vòng an toàn trước.

Vụ án của viện phúc lợi về cơ bản đã kết thúc. Họ đã tìm thấy bằng chứng quan trọng khi khám xét du thuyền vào đêm hôm đó, trên giường có một chiếc khăn bông có dính máu và tinh dịch.

Sau khi kiểm tra, đã xác định được máu là của Tinh Tinh, và tinh dịch thực chất là của Trần Quan Minh.

Tinh Tinh cũng trực tiếp xác nhận Trần Quan Minh là người đàn ông đã có hành vi đồi bại với cô bé. Việc duy nhất còn lại là thẩm vấn và hoàn thiện lần cuối sau khi Trần Quan Minh được ra viện vào ngày mai.

Tất cả các manh mối giống như một dải ruy băng dài không thể chạm tới, lại được khâu lại với nhau một cách trơn tru và trang nhã.

Nhưng Kỳ Y Bắc luôn cảm thấy rằng những manh mối này quá dễ dàng và quá sạch sẽ, như thể nó được chuẩn bị sẵn chỉ chờ họ tìm ra vậy.

Rất kỳ lạ.

Lục Tiềm một bên soát nhà một bên đọc bình luận của fan.

[Hôm nay Lục Tiềm gả cho ta sao: Lục Đại sao lại không quay mặt chứ!!!!]

Lục Tiềm: Mặt tôi đẹp trai như vậy, quay mặt rồi thì các bạn còn xem trò chơi được nữa à?

[Bộ ngực lớn nhất thế giới: Hahahaha phục sự không biết xấu hổ của anh. Chúng tôi đến để nghe giọng của anh trai nhỏ cơ!]

[Chân giò kho: 1!! Sao hôm nay anh trai nhỏ không nói gì vậy!]

Lục Tiềm nhướn mày và găm gù tỏ vẻ không hài lòng, anh ta đang định

nói chuyện thì nghe thấy phía sau có tiếng động.

Là tiếng động Hà Bành thức dậy.

Lục Tiềm không nói chuyện, chỉ ném cho anh một ánh mắt khó hiểu.

Hà Bành đi dép lê vào, cầm lấy áo khoác trên giường mặc vào, sau đó đi tới chỗ Lục Tiềm xoa xoa tóc anh ta, nói chuyện chỉ đủ cho hai người nghe thấy: “Thư ký của anh mang tài liệu đến, muốn ăn gì anh bảo người tiện mua luôn.”

Lục Tiềm cười nịnh nọt, nhếch môi nói: “Mì Ý.”

Lòng bàn tay to của Hà Bành phủ lên đầu anh đẩy nhẹ: “Sói mắt trắng, chơi trò chơi của em đi.”

Cánh cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, Lục Tiềm lại chú tâm vào trò chơi.

Lục Tiềm: Kỷ đội, fan của tôi hỏi sao anh không nói chuyện.

Kỷ Y Bắc vừa chạy khỏi vùng nguy hiểm vừa uống mấy lon nước tăng lực, vài giây sau mới nghe thấy anh nghiêm nghị trả lời: “Nói rồi có tiền không? 1000 tệ 10 chữ.”

Trên màn hình lại là một tràng bình luận ‘hahahahahaha’.

[Cô gái ngọt ngào: Anh trai nhỏ, em trộm xe điện về nuôi anh!]

[Vợ cả của Lục Tiềm: Ô ô ô mọi người cùng góp vốn để anh trai nhỏ nói vài câu đi nào.]

...

Trong trò chơi, chiếc xe jeep đã lái đến đỉnh núi, Kỷ Y Bắc đã nhảy ra khỏi xe và đi về phía trước.

Lục Tiềm: Anh cẩn thận đừng để bị ngã xuống dưới.

Giọng Kỷ Y Bắc đầy vẻ khinh bỉ: Cậu coi thường ai thế.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi áo khoác của Kỷ Y Bắc đổ chuông. Anh một bên chơi game một bên lấy điện thoại ra đặt lên trên bàn rồi bật chế độ rảnh tay.

“Anh trai?”

Quần chúng sửng sốt.

Kỷ Y Bắc là người đầu tiên có phản ứng, nhanh chóng nhìn lướt qua màn hình, hóa ra là Hạ Nam Chi, khẽ ho một tiếng: “À, đợi anh...”

“Anh im lặng nghe em nói đã.” Hạ Nam Chi bất giác ngắt lời anh.

Kỷ Y Bắc chẳng hiểu tại sao lại nghe theo lời nói không đàng hoàng của cô, thực sự không nói lời nào nữa, cũng quên cả tắt chế độ rảnh tay.

“Em chỉ muốn hỏi những lời lần trước anh nói với em là có ý gì. Nếu em chịu được rủi ro ấy thì như thế nào, anh sẽ ở bên em sao?”

Lục Tiềm ngồi trước màn hình máy tính đã sớm nhận ra giọng nói đó là của Hạ Nam Chi.

Trên mặt anh ta hiện lên nụ cười tủm tỉm, không thể không nín thở và ‘nghe trộm’ nội dung tuyệt vời từ hai người.

Có lẽ chỉ có Hạ Nam Chi không biết rằng cô đang phát đi lời tỏ tình của mình trước hàng triệu người.

Lục Tiềm liếc nhìn phản ứng của mọi người...

[Giọng nói quen thuộc quá... Là giọng nói của Hạ bang chủ nhà chúng tôi sao... Tôi sợ hãi quá]

[Lầu trên +1]

[Lầu trên +2]

[Lục Đại cũng thật đáng thương, đèn xanh trên đầu ngay trong livestream!!!]

[Sao Hạ Nam Chi và anh trai nhỏ lại quen nhau??? Chẳng nhẽ anh trai nhỏ cũng là người của giới sao???]

[Hahahahaha ánh đèn xanh trên đầu của Lục Đại làm mù mắt tôi rồi, đáng tiếc 2018 chính là anh rồi.]

[Để tôi cung cấp cho mọi người thông tin, trước đây anh trai nhỏ còn cùng với nữ thân Hạ Nam Chi chơi PUBG rồi. Tôi sớm đã nhìn ra mối quan hệ không bình thường của họ rồi!]

Lục Tiềm đang do dự không biết có nên giúp Hạ Nam Chi che giấu hay không, còn chưa kịp nói ‘đây không phải là Hạ Nam Chi’ thì đã nghe thấy Kỷ Y Bắc ở đầu bên kia đầu răng mà thở ra một hơi.

Kỷ Y Bắc: Hạ Nam Chi, em con người này, có bệnh à?

Lục Tiềm:...

Tuy nhiên, dù giọng điệu của Kỷ Y Bắc có bình tĩnh đến đâu thì Lục Tiềm vẫn cảm nhận rõ ràng sự xáo trộn trong lòng anh. Bởi vì người đàn ông khinh thường nói ‘anh coi thường ai’ vừa rồi đã trượt tay trên bàn phím và rơi từ trên đỉnh núi xuống.

Rơi xuống biến thành cái hòm (ý chỉ là nhân vật đã chết).

Anh ta tìm lại một lúc nhưng cuối vẫn không tìm được, thế là anh ta ôm bụng nằm dài trên ghế sofa cười ‘hahahahahahahaha’.

Hạ Nam Chi sững sờ trong chốc lát, sau đó nhớ tới phản ứng vừa rồi của Kỷ Y Bắc, cuối cùng hoàn toàn bùng nổ: “Con mẹ nó Lục Tiềm! Anh không lên tiếng thì chết à!”

Kỷ Y Bắc nghe phản ứng khó chịu của cô, trước mắt liền hiện lên bộ dạng của cô.

Sau đó cũng không nhịn được mà cong môi cười.

Lại lo sợ rằng cô sẽ lộ, Kỷ Y Bắc gãi lông mày, giọng nói bất lực: “Vậy thì sao, Hạ Nam Chi, Lục Tiềm đang livestream chơi game...”

Lục Tiềm ngậm đăm thêm một đòn nặng: “Có hơn hai triệu người xem.”

Hạ Nam Chi: “...”

Tim thật là mệt mà!

Im lặng mười mấy giây.

Hạ Nam Chi nhặt nhều nói: Hai triệu người hâm mộ này, Lục Đại của các bạn cũng không phải người tốt. Bỏ dao xuống mà làm Phật đi.”

Lục Tiềm lại lần nữa bị cô chọc cười, trước giờ chưa từng thấy qua Hạ Nam Chi không quan tâm cái gì như bây giờ. Anh ta đột nhiên cảm thấy rằng mặt trời đang chiếu sáng và gió mùa xuân đang thổi qua.

Anh ta thậm chí không thèm chơi game nữa, không quan tâm trong lòng đang vui thế nào, anh vẫn nói với người hâm mộ một cách ‘giả vờ’: “Mọi người đừng phát tán.”

Lục Tiềm lại gọi tên Hạ Nam Chi một lần nữa: “Có chuyện gì, tôi lấy ơn báo oán, 100% là người tốt.”

Kỷ Y Bắc nhướn mày: “Cô ấy đã cúp điện thoại từ lâu rồi.”

“À...” Lục Tiềm kéo dài thanh âm rất khó xử, liếc nhìn màn hình trò chơi, hỏi: “Kỷ đội, xin phỏng vấn một chút, cảm giác bay lượn vừa rồi như thế nào?”

Kỷ Y Bắc cười nhạt, xoa xoa những ngón tay mảnh khảnh, thản nhiên đáp: “Cảm giác của mỗi tình đầu.”

“À, tôi không chơi nữa, tắt máy đây.”

Không đợi Lục Tiềm kịp nói gì, Kỷ Y Bắc đã thoát trò chơi rồi.

Anh nghịch điện thoại một chút rồi nhướn mày, cuối cùng mở mục nhập đầu tiên trong nhật ký cuộc gọi và gọi ra một lần nữa.

“Làm sao? Hạ Nam Chi không tức giận nói.

Kỷ Y Bắc uể oải ngồi trên ghế, đôi chân dài duỗi thẳng, đầu hơi ngửa ra sau lưng ghế, khịt mũi: “Em được nhĩ, sao lại tắt?”

“...”

“Nghĩ kỹ rồi?”

Hạ Nam Chi lặng lẽ nắm chặt lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, hỏi: “Nghĩ kỹ cái gì?”

“Hậu quả của việc ở với hình ảnh.”

Hạ Nam Chi không ngờ anh lại thẳng thắn như vậy.

Ngập ngừng một lúc cô lại trêu chọc: “Không cần sợ người xấu, lại có thể trút giận, thân hình cũng tạm tạm, em khá là hài lòng.”

Kỷ Y Bắc khẽ giật giật khóe miệng, cảm thấy nha đầu này đúng là thiếu đánh: “Thân hình tạm tạm? Em mù à.”

Hạ Nam Chi bị anh chọc cười, cười giòn tan, xuyên qua màng nhĩ của Kỷ Y Bắc lập tức khiến trái tim anh run lên.

“Anh trai, hỏi anh một câu hỏi.”

Khi nghe cô gọi một tiếng ‘anh trai’, Kỷ Y Bắc không khỏi ngửa ngáy da đầu, nói chung cái tên này là khúc dạo đầu cho việc Hạ Nam Chi bắt đầu trở thành một con yêu quái.

“Nói.”

“Anh thích kiểu con gái như thế nào?”

Kỷ Y Bắc thần nhiên đáp: “Dù sao cũng không phải kiểu giống em.”

Hạ Nam Chi cũng không quan tâm, giống như nghe ra được sự thờ ơ của anh, cô hơi nheo mắt lại nghiêm túc hỏi: “Kiểu giống Chung Kỳ?”

“Không phải.”

Anh trả lời rất đơn giản, Hạ Nam Chi cong môi hài lòng.

“Vậy là không thích kiểu sexy rồi.” Hạ Nam Chi chớp chớp mắt: “Vậy là thích kiểu dễ thương trong sáng à?”

Khi Kỷ Y Bắc được hỏi về điều đó, thái dương của anh nháy dựng lên, anh cảm thấy như mình đã bị cô đào một cái hố và chờ đợi anh nhảy vào: “Em đang làm gì, tại sao lại hỏi về điều này?”

“Không phải anh nói em tử tế theo đuổi anh sao.” Hạ Nam Chi nghiêm túc nói.

“...”

Hình dáng của Hạ Nam Chi hiện lên trong đầu Kỷ Y Bắc, anh cảm thấy thật sự không thể khớp được với bốn chữ ‘dễ thương trong sáng’.

Nếu cô hỏi là ‘lưu manh vô lại’ thì Hạ Nam Chi khẳng định sẽ đứng số một trong trái tim anh.

Vì vậy anh nhàn nhạt đáp: “Vậy thì trong sáng dễ thương đi.”

Cúp điện thoại xong, Hạ Nam Chi đứng dậy xuống giường đi tắm.

Cô lấy trong tủ ra chiếc máy xông tinh dầu đã mua từ lâu, nhỏ vào vài giọt tinh dầu vào cho dễ ngủ.

Không biết tại sao, từ sau khi đi gặp bác sĩ tâm lý về trong lòng cô lại càng hoảng sợ hơn, trong đầu cô cứ quần quanh chuông của điện thoại di động.

Giống như gặp quỷ.

Cô nghĩ một loạt cách giải quyết, nghĩ đến nửa ngày, cuối cùng không tìm được mà gọi cho Kỷ Y Bắc.

Muốn nắm chắc anh.

Giống như cọng rơm cuối cùng trong sinh mệnh của cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Điều quan trọng phải nói ba lần: chưa ở cùng nhau, chưa ở cùng nhau, chưa ở cùng nhau.

Điều quan trọng hơn cần nói sáu lần: sắp rồi, sắp rồi, sắp rồi, sắp rồi, sắp rồi, sắp rồi!

-----oOo-----

Chương 38: Quá khứ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sáng sớm hôm đó, Trần Quang Minh dưỡng thương ở bệnh viện một ngày cuối cùng cũng xuất viện và bị đưa về thẩm vấn.

Chỉ là sau một ngày dưỡng thương, sắc mặt hắn ta còn tệ hơn trước khi vào

bệnh viện, mặt mày xám xịt, râu ria xồm xoàm, mặc áo bệnh viện nhợt nhạt.

Cả người lộ vẻ ốm yếu.

Sau một giờ thăm vấn, Trần Quan Minh nói rất ít, chỉ chăm chăm nhìn vào cáci còng tay.

Chỉ thỉnh thoảng khi hỏi đến một số chứng cứ trọng yếu, ánh mắt hắn ta khẽ nhúc nhích, lấy lại được chút sinh khí, nhưng lại rất nhanh chóng trầm mặc.

Một đường thẳng xuống, thoải mái không trở ngại.

Trần Quan Minh nhẹ nhàng nhận tội.

Bao gồm nguồn gốc của súng lậu, cái chết của Phạm Tĩnh Chi và hành vi xâm phạm Hoàng Phạm.

Thư Khắc hỏi: “Phạm Tĩnh Chi chết như thế nào?”

“Thuốc gây mê cho quá liều, khi cảnh sát đến thì chất gây mê đã được phân hủy trong cơ thể rồi, không thể bị tìm ra.”

“Tại sao lại giết cô bé?”

Trần Quan Minh nở một nụ cười khó tả: “Biết quá nhiều mà không nghe lời thì chỉ có đường chết.”

Nếu không phải Trần Quan Minh không có anh em sinh đôi nào thì Kỷ Y Bắc không thể tin được rằng người đàn ông trước mặt lại chính là tên ngốc đã mắng vào mặt mình ‘mày có biết bố tao là ai không’ ngày hôm qua.

Dù hắn ta có phủ nhận thế nào đi nữa thì bằng chứng cũng đã có đủ, nhưng cách làm hiện tại thực sự không phù hợp với phong cách của Trần Quan Minh.

“Lão đại, đã nhận hết rồi.” Thư Khắc đưa tài liệu cho Kỷ Y Bắc.

“Cạn bã đúng là cạn bã. Tôi chưa từng thấy người nào vô liêm sỉ như vậy, lại còn yên lòng yên dạ mà thừa nhận tất cả.” Dư Hiểu Dao đi ra khỏi phòng thăm vấn, vươn vai một cái.

Sau khi bắt được một tên cạn bã gây nguy hiểm cho xã hội, Dư Hiểu Dao cảm thấy thật hạnh phúc.

Kỷ Y Bắc hỏi: “Cha mẹ của Trần Quan Minh còn ở đó không?”

“Chuẩn bị một căn phòng với thiết bị theo dõi và sắp xếp để họ gặp Trần Quan Minh.”

Dư Hiểu Dao dấy thần kinh vừa mới thả lỏng lại thất chặt: “Anh là đang đang nghi ngờ...”

Kỷ Y Bắc không trả lời trực tiếp mà nói: “Ngoài ra, cô có thể xem xét tình hình của Tinh Tinh và tìm cách hỏi xem lúc đó còn có ai khác ngoài Trần Quan Minh hay không.”

Suy đoán của Dư Hiểu Dao cũng đã được xác thực.

Thật vậy, ổ USB của Phạm Tĩnh Chi đã cung cấp thông tin về hiện trường vụ án, vẫn còn một thông tin khác.

Lúc đó trong video có một giọng nam vang lên: “Thế nào, chơi chán mấy đứa con gái 15, 16 tuổi rồi nên bây giờ thử loại này à.”

Đây là giọng của Trần Quan Minh.

Hắn ta đang nói chuyện với ai?

Đằng sau Phạm Tĩnh Chi là tổ chức hùng mạnh mà Chu Đông Hâm nói, mối liên kết đằng sau viện phúc lợi có lẽ chỉ là một trong những mối liên kết.

Nhưng nếu là như vậy, tại sao Trần Quan Minh không nói ra, tại sao lại một

mình gánh hết tội?

Kỷ Y Bắc không nghĩ rằng hẳn ta sẽ sẵn sàng hy sinh bản thân mình một cách ‘vĩ đại’, không chút nào bán đứng đám cầu bằng hữu kia như vậy.

Nói cách khác, ‘những người đó’ đã đưa ra điều kiện gì với Trần Quan Minh?

Tuy nhiên, tất cả những suy đoán này đã ngay lập tức biến mất.

Sau khi Trần Quan Minh gặp cha mẹ thì đã nhào vào lòng họ khóc lớn, Trần Quân còn đưa ra một lời đảm bảo chắc chắn: “Con đừng lo, cha sẽ đi làm rõ mọi chuyện, để con bớt khổ một chút.”

Không đề cập đến bất kỳ đồng phạm nào, thậm chí là một cái tên xa lạ.

Nó thực sự không tồn tại, hay ai đó đã nhắc nhở vợ chồng Trần Quân từ trước.

Hai người yêu con trai tốt cùng, luôn tâm niệm ‘không gặp con sẽ không về’. Đêm qua lại qua đêm ở đồn cảnh sát, điện thoại di động của họ bị theo dõi, cả đêm không có một cuộc gọi hay một tin nhắn nào.

Trong trường hợp này, nếu thực sự có người nhắc nhở trước, Kỷ Y Bắc không khỏi rùng mình.

Mà phía Tinh Tinh bên kia, cô bé cũng khẳng định chỉ có duy nhất Trần Quan Minh.

Có vẻ như mọi thứ đã được xử lý sạch sẽ và không có dấu vết nào được tìm thấy.

Phía Tinh Tinh chỉ có thể lý giải rằng có thể cô bé sợ hãi không dám nói ra hoặc cũng có thể là chỉ có một mình Trần Quang Minh. Xét cho cùng, nội dung video trong ổ USB cũng là những đứa trẻ khác.

Nhưng phía Trần Quân lại rất đáng nghi.

Để giải quyết vụ án này, tổ cảnh sát đã phải tăng ca trong nhiều ngày liên tiếp, vì vậy Dư Hiểu Dao vui vẻ tự thưởng cho mình một kỳ nghỉ ngắn hạn nửa tiếng.

Kỳ nghỉ này không có thì không sao, vừa nghỉ đã phát hiện ra một chuyện bất quải.

Dư Hiểu Dao mở Weibo của mình lên, video về buổi livestream chơi game của Lục Tiềm đã được tải lên internet vào đêm qua, không phụ sức mệnh của mình nằm chềnh chệ trên top 1 của hotsearch.

Số lượng truy cập vượt xa vị trí top 2.

Là một hoa xi danh xứng với thực, Dư Hiểu Dao liền ấn vào video.

Nó đã bị cắt bởi nhiều blogger và chỉ còn lại một đoạn video ngắn khoảng ba phút.

Vừa mở lên đã nghe thấy giọng của Lục Tiềm gọi một tiếng ‘Kỷ đội’.

Dư Hiểu Dao sửng sốt, trong lòng hiện lên hàng trăm dấu chấm hỏi, cô thầm nghĩ: không phải chứ?????

Sau đó là giọng của Kỷ Y Bắc.

Dư Hiểu Dao cuối cùng đã phải thừa nhận rằng ‘anh trai nhỏ’ bí ẩn đứng đầu danh sách hotsearch này hóa ra lại là Kỷ Y Bắc – người ngồi bên bàn làm việc cả ngày, khi thì nói văn vẻ cả ngày, khi thì nghiêm túc phá án.

Dư Hiểu Dao thật là thiếu sót khi không phát hiện ra vẻ đẹp bên cạnh. Cô đã làm việc với Kỷ Y Bắc vài năm rồi cũng không phát hiện ra giọng nói của anh lại hay đến như vậy, chỉ là bây giờ đột nhiên lại phát hiện ra giọng nói trầm ấm của anh quả thật rung động lòng người.

Cô ngay lập tức cảm thấy bản thân vậy mà lại phung phí của trời bao năm nay rồi.

Đúng lúc trái tim cô đang rộn ràng với hàng vạn con ngựa chạy thì Kỷ Y Bắc mở cửa bước vào.

Đồng thời, video phát ra giọng nói của Hạ Nam Chi.

Dư Hiểu Dao không đeo tai nghe, lại còn bật âm lượng loa to nhất.

Dư Hiểu Dao: “...”

Kỷ Y Bắc: “... Cô đang xem cái gì đây?”

Dư Hiểu Dao trả lời: “Lão đại, anh thành người nổi tiếng rồi!”

Vì vậy, anh trai nhỏ có hàng triệu người hâm mộ trên internet đã nở một nụ cười thật tươi và nhanh chóng chuyển từ chế độ xử lý vụ án sang chế độ nói chuyện.

Kỷ Y Bắc ném tập tài liệu lên trên bàn của Dư Hiểu Dao thì thầm nói: “À, cho cô cơ hội làm hài lòng ‘người nổi tiếng’, viết báo cáo đi.”

Dư Hiểu Dao: “...”

Đội cảnh sát hình sự thường xử lý các vụ án theo bốn phần: khám xét, điều tra tội phạm, phá án và viết báo cáo.

Và viết báo cáo là mục nhằm chán nhất trong đó, nói chung là không ai muốn làm cả.

Đúng là không biết xấu hổ.

Mạng ảo thực sự rất dễ khiến mọi người nhầm lẫn.

Dư Hiểu Dao tức giận, đẹp trai có ích lợi gì! Giọng hay có ích gì!

Đây là mặt người dạ thú!

Cô tức giận một mình một lúc, nhưng không thể chịu đựng được sự cuồng nhiệt đang trào dâng trong lòng.

Vì vậy, cô đóng tập báo cáo đã viết vài dòng, kéo ghế trượt hết cỡ đến bàn của Kỷ Y Bắc: “Sếp, anh hết độc thân rồi à?”

“...” Kỷ Y Bắc lườm cô một cái.

Các đồng nghiệp khác trong nhóm bước vào, họ đã nghe thấy những lời của Du Hiểu Dao từ rất xa, tất cả đều tỏ ra thích thú.

“Ai thế, là chị Nam Nam của tôi à?”

Kỷ Y Bắc mặt mày, yếu ớt khiển trách: “Sao lại thành chị gái của cậu rồi? Cô gái đó nhỏ hơn cậu mấy tuổi đấy.”

Du Hiểu Dao với đôi mắt sắc bén nhìn các tù nhân trong nhiều năm nhận định rằng Kỷ Y Bắc sẽ không nói cho cô biết sự thật, vì vậy cô vui vẻ buông tha anh và ngừng đấu tranh với vấn đề này.

Cô hét to lên: “Đến đến đến! Cho mọi người xem, đội cảnh sát của chúng ta có người nổi tiếng rồi!”

Sau đó, cô phát lại đoạn video kia.

Những tiếng hò reo còn cao hơn cả sóng biển, dường như ai cũng có chút thích thú trước sự hiện diện của một ‘người nổi tiếng’ xung quanh mình.

‘Người nổi tiếng’ lúc rảnh rỗi đã khoác lên mình danh tính lầy lùnh, vô cùng khinh thường nhìn đám người ồn ào và la hét trong văn phòng.

“Ồ, náo nhiệt quá, đang nói chuyện gì vậy.” Phó cục chấp tay sau lưng bước vào văn phòng.

Mọi người vẫn tiếp tục náo nhiệt, nhìn thấy Phó cục cũng không nghiêm túc

lại chút nào. Dư Hiểu Dao giờ điện thoại lên nói: “Phó cục, chúng tôi đang nghiên cứu manh mối chuyện chung thân đại sự của đội trưởng!”

“Chung thân đại sự? Sao thế, Kỷ Bắc có bạn gái rồi à?”

“Cũng không phải! Đại mỹ nữ, minh tinh! Tên là Hạ Nam Chi!” Dư Hiểu Dao vui vẻ nói.

Phó cục sững sốt một chút, nhìn về phía Kỷ Y Bắc đang vuốt trán nói: “Con gái của Hạ đội?”

“Ừ...” Kỷ Y Bắc bất lực đứng dậy nói: “Đừng nghe bọn mất trí nói nhảm nhí, tôi còn chưa thấy họ có nhiệt tình với vụ án như vậy.”

“Ài, đã ra trường nhiều năm như vậy rồi, giờ nghĩ lại, cô gái đó với cậu không tòi, về ra mắt bố mẹ cậu cũng không cần phải làm quen lại từ đầu nữa, haha.”

“...”

Trước khi đợi nhóm đồng nghiệp từ trận bát quái phản ứng lại với lượng thông tin trong lời nhận xét của Phó cục, Kỷ Y Bắc đã khoác áo của anh và bước ra ngoài một cách rất hồn nhiên.

Trong hành lang, Kỷ Y Bắc dựa vào tường, lấy điều thuốc trong túi ra.

“Chú Phó, chú đừng trêu cháu nữa.”

Phó cục và Kỷ Triết là anh em tốt của nhau, ông ấy cũng đã theo dõi Kỷ Y Bắc lớn lên, vì vậy Kỷ Y Bắc gọi ông ấy là ‘chú’ cũng là điều hợp lý.

Phó cục cũng cười nói: “Chú thấy con bé rất thích cháu, chú đã lớn tuổi thế này rồi còn không nhìn ra sao?”

Kỷ Y Bắc không dấu vết nhếch miệng lên, lấy ra một điều thuốc.

“Chú cũng không phải không biết, mấy năm trước tiểu Trương của đội

chúng ta, kết hôn sớm nhưng sau đó trong một lần làm nhiệm vụ đã hy sinh, lúc đó vợ cậu ấy vừa mới mang thai, bây giờ con gái cậu ấy lớn rồi, đến mặt của cha mình cũng chưa một lần được thấy.”

Kỷ Y Bắc hơi ngược mắt lên, tiếp tục nói.

“Cháu có làm tổn thương ai cũng không được làm tổn hại tiểu nha đầu ấy, không thì cha mẹ cháu sẽ xé xác cháu ra đấy.”

Đây là kết quả suy nghĩ của Kỷ Y Bắc tối hôm qua. Trước đây anh quả thực rất bốc đồng, cho rằng chỉ cần Hạ Nam Chi thực sự chắc chắn, vậy thì anh sẽ có thể cùng cô ở bên nhau.

Nhưng anh lại nhớ lại ánh mắt của Hạ Nam Chi khi cô chỉ có một mình, trống rỗng và lạnh lùng.

Kỷ Y Bắc luôn cảm thấy đây là di chứng do cha mẹ cô đột ngột qua đời.

Nếu anh thực sự gặp điều gì đó bất ngờ sau khi anh ấy ở bên cô, Kỷ Y Bắc sợ rằng cô gái nhỏ sẽ phát điên mất.

“Thằng nhóc cậu có tầm nhìn xa đấy.” Phó cục lại trêu chọc anh, sau đó như nhớ ra điều gì đó, ông ấy liếc nhìn tấm cửa rồi hạ giọng: “Lúc Hạ đội xảy ra chuyện cậu mới mười mấy tuổi, không hiểu rõ tình hình lúc đó.”

Kỷ Y Bắc khịt mũi, lặng lẽ châm thuốc.

“Vụ hỏa hoạn này, sau khi phân tích chúng tôi nghĩ là hấn ta muốn từ chỗ của Hạ Nam Chi xuống tay, vì lúc đầu nguồn lửa gần phòng của cô bé nhất. Tất nhiên cũng không thể loại trừ việc hung thủ mắc sai lầm. Tuy nhiên đã nhiều năm như vậy rồi chúng ta vẫn không tìm ra được danh tính của hung thủ, chứng tỏ hung thủ là một kẻ rất cẩn thận, vì vậy có thể loại trừ khả năng này.”

Ánh mắt Kỷ Y Bắc dần dần thu lại sự lười biếng lúc đầu, trong hành lang tối tăm phát ra sự sắc bén, giống như một con sói.

“Tại sao lại muốn xuống tay với cô ấy, lúc đó cô ấy mới có 10 tuổi?”

“Chúng tôi không rõ, nhưng lúc đó đứa trẻ không có nơi nào để đi, thế hệ già người thì bệnh người thì đã chết, người thân bạn bè thì sợ mang họa vào thân nên cũng không ai muốn nhận, theo lý là sẽ gửi cô bé đến viện phúc lợi, lúc đó chúng tôi lợi dụng theo dõi điện thoại của viện phúc lợi, thực sự có một cuộc gọi nặc danh gọi đến hỏi vài câu hỏi thăm dò.”

Kỷ Y Bắc cau mày: “Lúc đó Hạ Nam Chi đã đến nhà cháu rồi. Cháu nhớ nhớ lúc đó làm thủ tục nhận nuôi có hơi muộn, nhưng sau khi làm xong muốn tra thì khẳng định sẽ tra được.”

“Không sai. Nhưng không hiểu vì sao mà sau đó hung thủ không động tay nữa.”

Cũng có thể là kiêng kỵ danh phận cảnh sát của nhà họ Kỷ.

Cũng có thể là đã nhận ra rằng Hạ Nam Chi không còn là mối đe dọa nữa.

Nhưng bên kia quá tàn nhẫn và lạnh lùng đến mức thiêu chết hàng chục người vô tội vào thời điểm đó, mạng của một đứa trẻ tầm thường 10 tuổi thì có tính là gì?

Vậy đến cùng là điều gì đã khiến hung thủ từ bỏ?

Một lúc lâu sau Kỷ Y Bắc mới bình tĩnh lại, hỏi: “Chú Phó, ý của chú là gì?”

“Nếu điều tra lại vụ án hoặc là lại có vụ hỏa hoạn nào liên quan, chú sợ rằng đứa trẻ đó sẽ vẫn gặp phải nguy hiểm... Chú cho rằng lúc đó cô bé chắc chắn biết chuyện gì đó nên mới keo phiền phức.”

Vừa nói Phó cục vừa vỗ vai Kỷ Y Bắc.

Hồi đó, tay của ông còn có thể hạ xuống xoa đầu của anh, vậy mà bây giờ chỉ có thể đưa đến vai của anh.

Phó cục không khỏi nghĩ rằng gánh nặng tương lai thực sự sẽ đặt lên vai những đứa trẻ này.

“Kỷ Bắc, vì vậy lo lắng của cháu là không cần thiết. Ai bảo đứa trẻ đó là con gái của Hạ đội chứ? Có lẽ ở bên cháu thì con bé sẽ an toàn hơn.”

Kỷ Y Bắc đột nhiên nhớ tới Hạ Nam Chi đêm đó, ánh mắt lạnh lùng, hỏi anh nên tin vào pháp luật hay là nắm đầm.

Nếu cô chọn nắm đầm, vậy thì cô sẽ làm như thế nào?

Anh nhớ rằng hồi đó anh đã hứa với Hạ Nam Chi rằng anh sẽ giúp cô tìm ra hung thủ.

Vậy khi sự thật được đưa ra ánh sáng sẽ khiến Hạ Nam Chi dần dần lún sâu vào khó khăn sao?

-----oOo-----

Chương 39: Lưu manh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hạ Nam Chi ngồi một mình trên băng ghế trong đại sảnh, đầu cúi gằm, cảm gần như chui vào cổ áo, có vẻ hơi buồn ngủ.

Nhưng chỉ cần nhìn kỹ hơn, sẽ phát hiện trên trán cô nổi lên một lớp mồ hôi mỏng, ngay cả đôi mắt cũng không rõ ràng, có chút mơ hồ.

Hạ Nam Chi yên lặng nghỉ ngơi vài phút, điện thoại trong lòng bàn tay cô đột nhiên rung lên suốt nửa rơi xuống đất.

Đó là tin nhắn từ Kỷ Y Bắc.

- Em đang ở đâu, tối nay cùng nhau ăn cơm đi.

Hạ Nam Chi nhìn chằm chằm một lúc lâu.

Cô vừa ra khỏi văn phòng của bác sĩ Chu, vừa tỉnh lại sau cơn thôi miên. Cô chỉ cảm thấy mình như rơi xuống vực sâu thăm tối, sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Chỉ cần cô nhắm mắt lại, làn da nhợt nhạt, máu đỏ giống như lỗ đen, tiếng kêu thảm thiết sẽ hiện ra trong tâm trí và lấp đầy màng nhĩ của cô.

Mãi cho đến khi dòng chữ trên màn hình điện thoại trở nên rõ ràng, Hạ Nam Chi mới đột nhiên nắm chặt tay, đè nén chấn động trong lòng.

Sau đó, cô gõ đầu ngón tay lên màn hình.

Nhưng không biết là do ngón tay lạnh hay tại sao, cô ấn một lúc lâu trước khi gửi đi.

Kỷ Y Bắc rất nhanh đã trả lời: Được, bây giờ anh từ sở cảnh sát qua đó.

Hạ Nam Chi không trả lời, cuộc thôi miên vừa rồi khiến cô có chút kiệt quệ về thể xác và tinh thần, thậm chí cô còn không muốn gõ phím nữa.

Cảm giác hoàn toàn mất kiểm soát khiến cô cảm thấy yếu ớt, cô chưa bao giờ nhớ ra điện thoại di động đồ chuông trong đám cháy hay cảnh tượng đầm máu mười phút trước.

Nhưng máu và khẩu súng lục xuất hiện rất thật trong tâm trí cô.

Thật lâu sau, cô nhẹ nhàng giậm đôi chân tê lạnh, dùng hai tay vịn vào tay vịn, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc này Kỷ Y Bắc đang đi ra ngoài cửa sở cảnh sát, tình cờ gặp đoàn đóng phim đang đi đến.

Hôm nay đoàn quay phim quay cảnh bên ngoài, lúc này mới kết thúc và về sở cảnh sát.

<Độc Ân> là bộ phim truyền hình phần đầu chỉ có 20 tập, thiên về hiện

thực, diễn viên ở mức khá, quay phim không khó, chỉ một đoạn thời gian nữa sẽ xong toàn bộ.

Khi Lục Tiềm nhìn thấy Kỷ Y Bắc, anh ta nhớ lại những gì đã xảy ra đêm qua và cười như điên.

“Ô, Kỷ đội, anh đi đâu vậy?”

Kỷ Y Bắc quá lười để ý đến anh ta, anh cảm thấy anh ta cũng phiền phức như Hạ Nam Chi, nghĩ đến điều này, anh nhớ lại rằng anh vừa hẹn cô ăn tối, và cảm thấy mình có chút khuynh hướng thích bị ngược.

Kỷ Y Bắc bắt cần vẫy tay, định đi về phía trước nhưng bị Chung Kỳ ở phía sau chặn lại.

Kỷ Y Bắc quay đầu lại nhìn cô ta.

Lục Tiềm ở bên cạnh vừa xem náo nhiệt vừa đi ngang qua anh nói nhỏ: “Tôi phải đi mách Nam Nam.”

Sau khi mọi người xung quanh đi hết, Chung Kỳ lặng lẽ nắm lấy tay áo Kỷ Y Bắc.

“Kỷ Y Bắc, đoạn video đó trên internet... Hạ Nam Chi và anh không phải là anh em với nhau sao?” Cách đây không lâu, Chung Kỳ vừa nhờ người tìm hiểu xem hai người gặp nhau như thế nào.

Sau đó, cô ta phát hiện ra rằng Hạ Nam Chi hóa ra là em gái của anh, hai người đã sống với nhau hơn mười năm.

“Không phải em gái ruột.” Kỷ Y Bắc nói.

Chung Kỳ trêu mếu kéo ống tay áo của anh, tiến lên nửa bước: “Kỷ Bắc, em thích anh.”

Lời tỏ tình bất ngờ khiến Kỷ Y Bắc choáng váng, sau đó anh khó chịu lùi lại một bước, bình tĩnh rút tay về: “Vậy thì sao, không thích hợp, tôi có việc

phải đi trước.”

Sau đó, anh lên xe mà không nhìn lại, lái về phía địa chỉ mà Hạ Nam Chi đã gửi.

Tình tiết này cũng không tạo nên sóng gió gì trong lòng Kỷ Y Bắc.

Ngược lại, những điều mà Phó cục nói với lại lại quanh quẩn trong đầu anh. Trên người Hạ Nam Chi, cuối cùng đang ẩn dấu bí mật gì?

Khi anh đến nơi, Hạ Nam Chi đã đứng bên ngoài tòa nhà, đeo khẩu trang và đội mũ để không bị nhận ra.

Kỷ Y Bắc phóng xe tới, kéo cửa sổ xuống và ra hiệu với cô: “Lại đây.”

Hạ Nam Chi đã khôi phục lại bình tĩnh, lạnh lùng ngồi vào trong cửa xe.

Cô bỏ mũ ra.

Kỷ Y Bắc lúc này mới nhận ra không biết cô đã đổi kiểu tóc từ khi nào, mái tóc dài nguyên bản được cắt ngang vai, mái tóc xoăn nguyên bản cũng được duỗi thẳng, buông xõa nhẹ nhàng ở một bên mặt.

Nhìn cô trẻ hơn mấy tuổi, bộ dạng ngoan ngoãn, nhìn như học sinh cấp 3.

“Sao lại cắt tóc rồi?”

“Bởi vì anh đấy.” Hạ Nam Chi nhếch mép mang theo sóng nhẹ: “Ngày hôm qua không phải nói thích ngoan ngoãn sao, thế nào?”

“...” Kỷ Y Bắc hơi cúi đầu liếc nhìn tòa nhà trước mặt: “Em làm gì ở đây?”

Chu Uyển không phải là bác sĩ tâm lý làm việc trong một bệnh viện lớn, cô ấy đã rời đi hai năm trước và một mình mở một phòng khám tâm lý nhỏ trong tòa nhà này.

Hạ Nam Chi nhún vai, cũng không che giấu: “Đi khám bệnh.”

“Em bị ốm?” Kỷ Y Bắc đậu xe bên đường và nghiêng đầu hỏi.

Hạ Nam Chi thú vị liếc anh ta một cái, sau đó gật đầu đầy ảm ý: “Ừm, em bị sốt.”

Nói xong cô nghiêng đầu mình đưa trán về phía anh.

Kỷ Y Bắc hoàn toàn không nhận ra thủ đoạn của cô, vì vậy anh đặt mu bàn tay lên trán cô. Nhưng thật không may, Hạ Nam Chi vừa rửa mặt bằng nước lạnh, lại đứng bên ngoài vài phút nên trán cô lạnh băng.

Sau đó, anh bắt gặp ánh mắt ranh mãnh của Hạ Nam Chi.

“Nha đầu chết tiệt lại lừa người!”

“Em thực sự bị bệnh mà.” Hạ Nam Chi lười biếng nói, cũng không rời khỏi bàn tay ấm áp lên trán cô: “Bác sĩ tâm lý công ty tìm cho em.”

Kỷ Y Bắc sững sốt một chút: “Bác sĩ tâm lý?”

“Nhiều người nổi tiếng đều có bác sĩ tâm lý. Rốt cuộc, không tránh khỏi luôn có thể thấy người khác mắng mỏ mình trên mạng.” Hạ Nam Chi tỏ vẻ không sao, lại hỏi: “Ăn ở đâu?”

Không phải Kỷ Y Bắc chưa từng xem tin tức của cô trên mạng, ngoại trừ việc Sầm Kính Lộ đưa cô trở thành tâm điểm của dư luận, thì những ngày này lượng người hâm mộ của cô càng ngày càng tăng, mặc dù luôn có người không ưa cô, nhưng nó cũng chỉ là một giọt nước nhỏ bị chôn vùi trong đám đông người hâm mộ mà thôi.

Hơn nữa, Hạ Nam Chi cũng không giống một người quan tâm đến ý kiến của người lạ.

Kỷ Y Bắc nhìn cô thật sâu, không nhìn ra được chút nghi ngờ nào liền nói: “Tới nhà em ăn cơm đi.”

Hạ Nam Chi nhẹ nhàng ‘a’ một tiếng, có chút nghi hoặc: “Nhà em không có đồ ăn.”

“Em biết nấu ăn sao?”

Hạ Nam Chi cong môi: “Không biết.”

Kỷ Y Bắc cười hai lần: “Ừ, anh cũng không biết.”

“...”

Hạ Nam Chi ném cho anh một ánh mắt ‘anh có bệnh à’.

Cuối cùng, anh vẫn lái xe đến nhà của Hạ Nam Chi.

Bởi vì thân phận đặc biệt của hai người nên đi ăn ở ngoài không được tốt lắm. Nếu bị người khác nhận ra thì với độ hot của Hạ Nam Chi, cô sẽ lập tức nhảy lên top 1, điều này cũng không tốt đối với một người cảnh sát như Kỷ Y Bắc.

“Em mua đồ ăn cho mèo sao?”

Kỷ Y Bắc mang theo một túi đồ và đóng cửa lại.

Hạ Nam Chi thản nhiên nói: “Vài ngày nữa em có buổi diễn thử, phải giảm béo.”

“Trên người em còn có thịt sao?” Kỷ Y Bắc nghĩ đến lần trước anh ôm cô, chỉ thấy xương cốt nhiều đến mức đáng sợ.

Hạ Nam Chi cười liếc anh một cái, hai tay ôm ngực: “Sao, đây không phải là thịt à?”

“...”

Kỷ Y Bắc đã quá quen với Hạ Nam Chi rồi, hờ một tí thì thích mở miệng trêu chọc, như thể vài lời nói đó làm cho cô rất sáng khoái. Nhưng nếu đây

cô đi xa hơn, cô lại sẽ nhanh chóng mà rơi xuống.

Anh chỉ bình tĩnh liếc nhìn cô, giống như một thiên tài siêu cấp thông minh đang nhìn một kẻ ngốc.

Kỷ Y Bắc bắt lực thở dài, cảm thấy mình đúng là hết cách với Hạ Nam Chi.

Giống như lon soda, bên trong có khí, không thể lắc nó lên.

Khi Hạ Nam Chi ăn xong lượng thức ăn ít như mèo của mình thì Kỷ Y Bắc lại trông như không đủ nhét kẽ răng, anh đang cầm trên tay tô mì to húp súp súp một cách vui vẻ.

Hạ Nam Chi đặt đĩa xuống, có chút không thỏa mãn xoa xoa bụng mình.

Ngoại trừ một số bữa tiệc linh đình, cô thực sự rất ít khi ăn cùng người khác, về cơ bản là không bao giờ ăn cùng với một người có thể ăn uống vô tội vạ như Kỷ Y Bắc.

Hạ Nam Chi nhìn người đàn ông đang hút mì trước mặt, ngán ngẫm nghĩ nếu sau này mở nhà hàng mì, nhất định sẽ thuê anh ta làm với lương cao.

Nó chắc chắn có thể làm cho sự thèm ăn của mọi người tăng cao, ngay cả với một tô mì đơn giản.

Thế là cô lại cầm đôi đũa vừa đặt xuống.

Kỷ Y Bắc đang đắm mình trong việc ăn được nửa chùng thì thấy một đôi đũa dùng một lần duỗi ra đối diện mình, anh liền cử động.

Đôi đũa linh hoạt gấp một miếng thịt bò, rồi linh hoạt rời đi.

Kỷ Y Bắc: ...

Hạ Nam Chi nhai hai lần, nuốt xuống, liếm đĩa tre, nghiêm túc nhận xét: “Đúng thật, trong bát của người khác vẫn ngon hơn.”

Kỷ Y Bắc liếc nhìn món salad trước mặt, sau đó nhếch miệng: “Không phải, anh không thấy món của em ngon.”

Sau đó, anh liếc nhìn Hạ Nam Chi. Không biết có phải vì cắt tóc và đang giảm cân thật sự hay không mà nhìn cô có vẻ gầy hơn so với lúc anh nhìn thấy vài ngày trước.

Kỷ Y Bắc đứng dậy đi vào phòng bếp lấy một chiếc bát nhỏ, đặt vào bồn rửa sạch rồi lấy chiếc đũa cho vào bát, ném tới trước mặt Hạ Nam Chi.

“...”

Hạ Nam Chi cảm thấy hành động này rất giống với việc cho mèo con và chó con đang đói ăn.

Cô nhú mày nhìn cái bát đầy khinh thường: “Kỷ đội, lúc cho chó ăn em cũng không thấy anh như thế này.”

Kỷ Y Bắc khịt mũi, gấp mấy miếng thịt bò vào bát cho cô: “Được rồi, cho em mấy miếng thịt bò, khó tính.”

Hạ Nam Chi nhìn cái bát, cuối cùng cầm nó bằng hai tay, nhếch mép cười.

Tất cả các loại hồi hộp và hoảng sợ sau khi ra khỏi văn phòng của bác sĩ Chu đều biến mất ngay lập tức.

Kỷ Y Bắc nhìn nụ cười đó một lúc, liền sững sốt, dường như chưa bao giờ thấy nụ cười như vậy trên khuôn mặt của Hạ Nam Chi, dù sao thì từ lúc có trí nhớ anh cũng không có ấn tượng.

Nụ cười thoải mái, hồn nhiên, không che giấu, không chút giả tạo này.

Thật ra, hôm nay khi rủ cô đi ăn cùng nhau cũng phải là muốn ra ngoài cùng cô, mà anh muốn hỏi cô biết gì về chuyện xảy ra 12 năm trước.

Chỉ là lời nói đến đầu môi, anh lại không biết nên bắt đầu như thế nào, dù sao đó cũng là một chuyện đau lòng.

Trong lúc anh đang do dự thì Hạ Nam Chi đã ăn xong bát mì nhỏ.

Cô nướn mắt liếc người trước mặt, thẳng thắn hỏi: “Hôm nay anh đến tìm em làm gì?”

“Hả, à, chỉ là có việc làm anh cảm thấy rất kỳ quái.” Kỷ Y Bắc quyết định hỏi từng bước nhỏ: “Trước đây em nói với anh cuốn sách ‘Bí mật của tội phạm’, em sao lại biết đến nó?”

“Trước đây có đọc qua.”

Hạ Nam Chi đứng dậy rót hai cốc nước.

Kỷ Y Bắc cau mày: “Sao em lại đọc loại sách này, thật u ám.”

“Không phải, Kỷ Y Bắc.” Hạ Nam Chi ôm đầu và chớp mắt nhìn anh: “Anh đến cùng là đang muốn nói gì vậy?”

“... Em đến gặp bác sĩ tâm lý, cuối cùng là có chuyện gì vậy?”

Hạ Nam Chi sửng sốt một lúc, nghĩ rằng đây cũng không phải là chuyện không thể nói ra, liền thật lòng bày tỏ.

“Không có gì to tát cả. Mấy năm nay em đều có cùng một giấc mơ về trận hỏa hoạn. Em chỉ muốn đi xem thử thôi vì dạo này cũng không có nhiều việc. Rốt cuộc thì chuyện này cũng ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của em.”

Cô nói một cách rất bình thường qua loa, nhưng trong lòng Kỷ Y Bắc lại có chút hồi hộp.

“Bắt đầu từ lúc nào?”

“Anh nói giấc mơ sao, không nhớ nữa, từ lúc nhỏ đã có rồi.”

“Sao anh chưa nghe thấy e nói qua bao giờ?” Kỷ Y Bắc trách móc.

Hạ Nam Chi nở nụ cười: “Anh trai, không phải trước đây anh ngứa mắt em à, đã quên rồi sao?”

“...”

Kỷ Y Bắc âm thầm xoa xoa ngón tay, sau đó cắn chặt đầu lưỡi, lập tức cảm thấy có mùi máu tanh, cuối cùng trong lòng anh âm thầm hạ quyết tâm.

Anh không biết mình có tình cảm như vậy với Hạ Nam Chi từ khi nào, có thể là vì mấy ngày nay ở với nhau, hoặc là vì sự yếu đuối và mềm yếu mà cô thể hiện trước mặt anh ngày hôm đó.

Hoặc thậm chí có thể trước đó, Kỷ Y Bắc đã có một tình cảm không thể giải thích được với cô.

Cảm xúc là thật, thích cũng là thật, không thể chờ đợi để đến gần cô hơn cũng là thật.

Lúc trước là vì đề ý đến nghề nghiệp làm cản trở tình cảm, nhưng những lời chiều nay của Phó cục đã phá vỡ phòng tuyến của anh rồi.

Anh chậm rãi đứng dậy, đi vòng qua bàn đến bên cạnh Hạ Nam Chi, tay dài vò rối mái tóc cô vừa cắt.

Hạ Nam Chi ngồi im để anh xoa đầu, nhịp tim không kiềm chế được lại tăng tốc.

Sờ đầu là điểm chết người.

Kỷ Y Bắc đang ngồi dựa nửa vào bàn, hai chân dài lười biếng chống trên mặt đất, anh cúi đầu nhìn cô gái trước mặt, làn da trắng nõn, đuôi mắt híp lại dài, lúc này đang dần cong lên, còn cố gắng ‘gồng’. Theo quan điểm của anh, cảm ngày xưa mỏng hơn.

“Lần trước hôn xong, cảm giác thế nào?”

“...”

Kỷ Y Bắc đưa tay ra cốc lên trán cô.

Vì hành động của anh, đôi mắt đào hoa của Hạ Nam Chi liền mất hết sức mạnh.

Cô nhướn mắt có phần khó đoán, nở một nụ cười nhạt: “Cảm giác cũng tốt, hay là làm lại lần nữa?”

Vừa dứt lời.

Kỷ Y Bắc liền ôm mặt cô, một nụ hôn nhẹ nhàng lại rơi trên trán cô.

Khuôn mặt Hạ Nam Chi lập tức tăng lên vài độ C.

“Còn muốn nữa không?” Kỷ Y Bắc cười tươi hỏi lại cô.

“... Đồ lưu manh.” Hạ Nam Chi cuối cùng cũng gặp được người so với cô còn lưu manh hơn.

“À, Hạ Nam Chi, em còn hiểu nghĩa của từ ‘lưu manh’ cơ à, hôm đó ai hôn trộm anh rồi bỏ chạy giữa chừng, thật là không có trách nhiệm!” Kỷ Y Bắc vui vẻ nói.

Hạ Nam Chi bất lực nhắc nhở anh: “Anh trai, em không chạy, là anh bảo em cút.”

Kỷ Y Bắc đau đầu nhìn cô, không ngờ đến lúc này rồi cô vẫn còn gọi anh một tiếng ‘anh trai’, còn là bộ dạng giống như yêu tinh gọi ‘anh trai’ hồi trước, làm anh cảm thấy như chính mình đang tham gia vào một vụ lừa đảo cô gái vô tội vậy.

Nhưng Hạ Nam Chi đã tu luyện thành tinh rồi, chỉ đang giả làm cô gái ngây thơ mà thôi.

Kỷ Y Bắc dùng ‘hỏa nhãn kim tinh’ nhìn cô, chắc chắn rằng cô đang rõ ra

ngây thơ vô tội.

Vì vậy, anh dùng ngón trỏ nhắc cằm Hạ Nam Chi lên, ôn nhu mà nghiêm túc hỏi: “Vây bây giờ anh muốn em chịu trách nhiệm về nư hôn đó, em có nguyên ý lãn về không?”

-----oOo-----

Chương 40: Ăn giấm

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau này mỗi lần Hạ Nam Chi nhớ lại đêm hôm đó đều cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Khi Kỷ Y Bắc hỏi câu đó, cô biết rằng mắt mình nhất định đang sáng lên. Hạ Nam Chi còn nghĩ nếu như mình là một con chó thì khẳng định sẽ vẫy đuôi rất vui vẻ.

Chỉ tiếc là cái đuôi to của cô còn chưa kịp thu lại thì cô đột nhiên bị chảy máu mũi.

Trong lúc nhất thời nhốn nháo hoảng loạn.

Kỷ Y Bắc vỗ vào trán cô, buộc cô ngẩng đầu lên, lảm bảm: “Anh biết anh đẹp trai, em cũng không cần phải kích động như thế này chứ?”

Những lời chế giễu này trực tiếp ngầm thừa nhận Hạ Nam Chi đã đồng ý với lời tỏ tình kín đáo kia của anh.

Vì vậy hai người liền mặc danh kỳ diệu mà ở bên nhau.

Kỷ Y Bắc vốn định hỏi những câu hỏi kia nhưng cuối cùng lại không hỏi. Anh nghĩ rằng dù sao về sau cũng còn nhiều thời gian.

—

Ngày hôm sau Hạ Nam Chi có một cuộc phỏng vấn online.

Công ty hiện coi trọng cô ấy hơn và không định để cô ấy đi theo con đường mà những ngôi sao bình thường trở nên nổi tiếng. Thay vào đó, tận dụng động lực này để thỉnh thoảng tăng tỷ lệ thu hút, đẩy mạnh các chương trình thực tế và quay phim hơn, đợi khi cô thực sự có tác phẩm rồi sẽ một lần nữa làm cô trở thành hit lớn.

Hạ Nam Chi cũng không có cố chấp gì với việc trở thành hit lớn, chỉ muốn mọi thứ thuận theo tự nhiên. Đôi khi Thân Viễn không thể hiểu nổi tại sao một cô gái có tính khí thất thường như vậy lại có thể nổi tiếng được.

“Tiếp theo là 100 giây cho các câu trả lời nhanh, bạn đã sẵn sàng chưa?”
Người dẫn chương trình ngồi bên ngoài máy quay nói.

“Rồi.”

Câu hỏi 1: Bạn hiện tại đang đóng bộ phim <Độc ần>, vào vai một nữ cảnh sát tư pháp. Bạn có nghĩ rằng mình và vai diễn có một mức độ tương đồng nào đó không?

“Có mức độ tương đồng với tôi không cao lắm, nhưng đó là hình tượng mà tôi ngưỡng mộ.”

Câu hỏi 2: Trong giới giải trí, người bạn tốt nhất của bạn là ai?

Hạ Nam Chi trong tiềm thức nghĩ đến Tân Nhiên, một người bạn đã từng gắn bó với cô suốt thời đại học, cuối cùng mỉm cười nhìn vào máy quay nói: “Chắc là Lục Tiềm.”

Câu hỏi 3: Bạn thường làm gì khi được nghỉ ngơi?

“Ngủ.”

Câu hỏi 4: Tiêu chuẩn chọn chồng của Nam Chi là gì?

“Tiêu chuẩn...” Hạ Nam Chi cười nói: “Tôi không có tiêu chuẩn, chỉ có

một người.”

Câu hỏi 5: Wow, có phải là ‘tiểu ca ca’ mà mọi người nói trên mạng không? Hai người đã yêu đương chưa? Mọi người đều rất quan tâm vấn đề này đây.

“Đúng vậy, đã yêu đương rồi. Mong mọi người cho chúng tôi không gian riêng tư.”

—

Cuộc phỏng vấn cuối cùng cũng kết thúc, mặt trời đã lặn rồi, hoàng hôn nhá nhem.

Hạ Nam Chi tạm biệt với các nhân viên tại hiện trường rồi lên xe bảo mẫu.

Thân Viễn đã đợi cô ở bên trong, vừa nhìn thấy cô liền ném điện thoại cho cô: “Bạn trai của em đã gửi tin nhắn cho em.”

Hạ Nam Chi sững sốt. Thật ra cô vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận sự thay đổi trong mối quan hệ của mình với Kỷ Y Bắc. Cô luôn cảm thấy quá đột ngột, giống như một giấc mơ không chân thật.

Tin nhắn rất đơn giản, ngay cả xưng hô cũng không có: Bạn xong chưa?

Thân Viễn thả lỏng ngồi trên xe, dư quang liếc nhìn khỏe môi đang cong lên của Hạ Nam Chi, lông mày cô khẽ nhíu, ngón tay ấn vài lần trên màn hình điện thoại, trả lời tin nhắn xong lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đằng sau những đám mây là một vầng ánh sáng màu cam.

Vẻ kiêu kỳ bướng bỉnh giữa hai hàng lông mày của cô cũng được ánh mặt trời an ủi, hiện ra sự hài lòng mà một cô gái ở độ tuổi này cần phải có.

“A Viễn, ngã tư phía trước cho em xuống.”

“Không về nhà sao?”

Hạ Nam Chi chỉ vào sổ cảnh sát cách ngã tư không xa: “Đến đó.”

Thân Viễn trợn mắt nhắc nhở: “Em cẩn thận một chút, đừng để bị người khác phát hiện.”

Cô trả lời một tiếng, nhanh chóng nhảy ra khỏi xe, đội mũ và cài chặt áo khoác rồi đi nhanh về phía sổ cảnh sát.

Vừa đến cửa thì cô nhận được tin nhắn của biên kịch, nói là tạm thời bổ sung kịch bản, cô cần phải bù lại một cảnh quay và hỏi cô khi nào có thời gian rảnh.

Hạ Nam Chi trả lời: Bây giờ.

Sau đó cô gửi một tin nhắn cho Kỷ Y Bắc nói cô đi cửa sau đến chỗ của đoàn quay phim.

Vừa bước vào, cô đã đụng phải Chung Kỳ, Hạ Nam Chi đi thẳng vào trong mà không thèm liếc cô ta một cái.

“Đạo diễn.”

Hạ Nam Chi đi tới ngồi xuống, yên lặng nghe ông nói.

Vai diễn của Hạ Nam Chi trong vở kịch đã hy sinh, cảnh mới được thêm vào chỉ để cô đóng cảnh trong tưởng niệm của một người khác, không có lời thoại, chỉ cần quay cận cảnh khuôn mặt cô. Hạ Nam Chi chỉ cần diễn một lần là qua.

Lục Tiềm quay xong, cởi mũ cảnh sát, đi đến bên cạnh Hạ Nam Chi nói: “Sao bây giờ cô còn ở đây?”

Hạ Nam Chi lúc này đang trang điểm, vì hôm qua cô cắt tóc nên bây giờ phải đội tóc giả: “Tôn vốn dĩ đang tìm anh trai tôi.”

“À, cô có được không thế hả Hạ Nam Chi? Cô đã theo đuổi bao lâu rồi đấy.” Lục Tiềm cười.

Hạ Nam Chi khề khịt mũi, không biết nên nói gì, thật ra thì hai người đã ở bên nhau rồi, dù sao thì ngày mai mọi người cũng sẽ biết khi video phỏng vấn được công bố.

Lời nói vừa rồi của Lục Tiền cũng không nhỏ, vừa đúng lúc Chung Kỳ ở sau lưng anh ta cũng nghe thấy.

Cô ta nhường mi một cách khinh bỉ. Cô ta vốn dĩ cũng không có hứng thú lớn như vậy với Kỳ Y Bắc. Nhưng vì mối quan hệ với Hạ Nam Chi, cô ta không muốn thừa nhận rằng cô ta đang bí mật cạnh tranh với một người mới, mà người mới đó còn không thèm quan tâm đến cô ta.

Vì vậy, nút thắt được chôn giấu bí mật này cuối cùng đã bùng nổ sau khi bộ phim được quay xong.

Chung Kỳ đập vào vai Hạ Nam Chi từ phía sau, Hạ Nam Chi không để ý nên hộp trang điểm cô đang cầm trên tay liền rơi xuống đất.

Một loạt tiếng canh cách vang lên.

Đồ vật toàn bộ rơi trên mặt đất.

Hạ Nam Chi vai bị đánh đau, lạnh lùng quay đầu lại, đặt ngón tay lên vai, vẻ mặt ảm đạm: “Nhặt lên.”

Chung Kỳ lạnh lùng lên tiếng: “Tôi không nhặt đấy thì sao.”

Hạ Nam Chi đã nhìn cô ta từ lâu, những lần quay phim trước đó cô ta còn lén lút ngáng chân cô. Hạ Nam Chi là lười cùng cô ta tranh cãi, mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua.

Ban đầu cô nghĩ Kỳ Y Bắc đang ở đây, cố gắng áp xuống ngọn lửa trong lòng, nhưng nhìn một lúc cũng không nhìn được nữa.

Hạ Nam Chi dùng mũi giày đá đồng mỹ phẩm trên mặt đất, liếc mắt một cái: “Chung Kỳ, cô thấy thú vị sao?”

Chung Kỳ liếc nhìn cô, quay người muốn rời đi.

Hạ Nam Chi nắm lấy cổ áo cô ta giật mạnh trở lại, Chung Kỳ đi giày cao gót đứng không vững liền ngã xuống.

“Các cô đang làm gì thế hả!”

Lục Tiềm lên tiếng, mắt thấy hai người trong góc tường sắp đánh nhau đến nơi, anh ta liền chạy đến kéo Hạ Nam Chi ra.

Hạ Nam Chi liếc qua vai Lục Tiềm nhìn thấy Kỷ Y Bắc.

Anh nhàn rỗi dựa vào bên cửa, nhìn về phía họ một cách thú vị, bên miệng ngậm một điếu thuốc còn chưa đốt, cũng không biết anh đã đứng đấy từ lúc nào rồi.

Ngọn lửa không tên trong lòng Hạ Nam Chi càng thêm mãnh liệt.

“Tôi chỉ đụng cô ta một cái, cô ta liền ra tay trước.” Chung Kỳ trừng mắt nhìn cô.

Hạ Nam Chi rời mắt khỏi Kỷ Y Bắc, liếc nhìn Chung Kỳ một cách qua loa, không có ý định lên tiếng.

Kỷ Y Bắc chậm chậm bước tới.

Hạ Nam Chi cố tình nhìn đi chỗ khác không nhìn anh.

“Này...” Kỷ Y Bắc nắm lấy cổ tay cô.

Hạ Nam Chi nôn nóng tránh đi, từ một tiểu sư tử đang tức giận bỗng nhiên thành một tiểu cô nương không được tự nhiên: “Đừng chạm vào em, phiền phức.”

“Ay dô.” Kỷ Y Bắc vui vẻ, ôm cổ cô kéo cô ôm vào lòng: “Em cũng được đấy. Tức giận cái gì. Đi. Anh trai mang em đi ăn đồ ngon.”

Hạ Nam Chi hạ đôi lông mày cau có xuống, dựa vào người anh, vẫn im lặng không nói gì.

Kỷ Y Bắc cup mắt xuống nhìn biểu cảm của cô gái nhỏ liền cảm thấy thú vị, Anh bình tĩnh liếc nhìn hai người đang có ánh mắt có ý tứ trước mặt, sau đó nói một câu ‘đi đây’.

Kỷ Y Bắc kéo Hạ Nam Chi đi đến hành lang, cửa chớp bên khung cửa sổ đổ bóng về phía anh.

“Kỷ Y Bắc anh làm gì thế, em không đi ăn cơm với anh!” Hạ Nam Chi vẫn còn tức giận anh chỉ đứng đó xem, ngoài miệng thì kháng nghị nhưng bước chân lại không nhịn được đi theo anh về phía trước.

Nhưng người đàn ông sắt thép này cũng chẳng thêm để ý đến tiểu tâm tư của cô.

Kỷ Y Bắc nhặt một sợi tóc trên vai cô xuống: “Đừng có khâu thị tâm phi. trong lòng em sớm đã vui lắm rồi.

Hạ Nam Chi hoài nghi bỏ bàn tay lạ trên tóc cô xuống.

Kỷ Y Bắc nắm tay cô một cách ân cần, động tác lưu loát, phát hiện ra bàn tay của Hạ Nam Chi có chút lạnh.

Vì vậy anh liền thuận miệng nói một câu: “Yo, tay con gái các em hình như đều lạnh băng nhỉ.”

“...”

Không những không nhận ra điều gì sai với những gì mình nói vừa rồi mà còn thấy nó rất có lý.

Hạ Nam Chi lạnh lùng nhếch mép nói: “Tay của con trai các anh hình như đều rất ấm áp.”

Kỷ Y Bắc sừng sốt.

“Việc nhỏ thế này mà em cũng tức giận với anh à?” Kỷ Y Bắc véo hai bên má cô.

Hạ Nam Chi mỉm cười.

Cả hai nắm tay nhau đi hết ga ra.

“Đúng rồi, đi đâu ăn đây?”

“Về nhà cha mẹ anh. Không phải gần đây rất rảnh, cũng không có vụ án mới sao. Mẹ anh kêu anh đưa em về cùng.”

Hạ Nam Chi đột nhiên rút tay ra: “Tại sao anh không nói trước?”

“Sao thế?” Kỷ Y Bắc đương nhiên biết cô đang nghĩ gì, siết chặt tay hơn: “Con dâu có xấu xí thì cũng phải gặp cha mẹ chồng chứ.”

“...”

Ở bên nhau là một chuyện, nói với cô chú lại là chuyện khác.

Hơn nữa, chú và cô luôn nuôi nấng cô như một đứa con gái, đột nhiên nói với họ cô đã bắt cóc con trai thân yêu của họ đi rồi, Hạ Nam Chi cũng không thể tưởng tượng được họ sẽ phản ứng như thế nào nữa.

“Cái kia, anh trai, thảo luận chút đi.”

“Hả?” Kỷ Y Bắc nhướng mi, khi nghe thấy tiếng ‘anh’ của cô, anh có thể đoán được cô muốn nói gì.

“Chúng ta trước hết giữ bí mật chuyện này với cô chú, đợi qua một đoạn thời gian rồi lại nói.”

Kỷ Y Bắc cười: “Không được.”

“... Vậy em không về với anh nữa.” Hạ Nam Chi bám vào cây cột bên cạnh ga ra.

Kỷ Y Bắc kéo vài lần và thấy rằng thực sự không thể di chuyển cô, ý chí đấu tranh của cô gái nhỏ vẫn còn rất mạnh mẽ. Anh nghĩ cứ mang cô về trước đã rồi nói, vì vậy anh lại nói: “Được rồi, giữ bí mật.”

Hạ Nam Chi nhìn vào đôi mắt của anh để xác nhận anh đang nói thật hay nói dối. Tuy nhiên, Kỷ Y Bắc người này da mặt quá dày rồi, nói dối cũng không thay đổi sắc mặt, căn bản là không nhìn ra được sự khác biệt.

“Dù sao nếu anh thật sự nói ra, em cũng sẽ không thừa nhận.” Ngón tay trắng nõn mảnh mai của Hạ Nam Chi áp vào ngực anh: “Em sẽ nói với dì tôi rằng anh sống chết muốn theo đuổi em.”

Kỷ Y Bắc cười nhạo: “Em quên mất em là minh tinh à? Trên mạng đều lưu lại hết rồi, dù có xóa Weibo thì vẫn sẽ tìm được ảnh chụp.”

“...”

Hạ Nam Chi hoảng sợ mở to hai mắt, Kỷ Y Bắc quả nhiên là một con sói có đuôi lớn!

“Vậy là cô chú đều đã biết rồi?”

“Chắc là chưa. Họ cũng không đọc mấy cái tin bát quái nhảm nhí. Tờ báo duy nhất ở nhà là tờ Nhân dân nhật báo. TV cũng chỉ bật CCTV quanh năm suốt tháng. Những người quen biết xung quanh cũng tầm 40 50 tuổi rồi, chắc là chưa biết đâu.”

Kỷ Y Bắc cảm thấy thích thú trước biểu hiện của Hạ Nam Chi, đưa tay ra véo mặt cô một lần nữa.

Anh bảo đảm một lần nữa: “Được rồi, anh không nói. Lên xe đi.”

-----oOo-----

Chương 41: Về nhà

Nguồn: EbookTruyen.Net

Khi xe chạy vào trong tiểu khu, bên cạnh nhà có một con sông nhỏ, nước sông trong vắt, những cây liễu bên sông bắt đầu rụng lá. Vào một ngày mây mù mưa phùn như thế này không ngờ bóng liễu vẫn có thể phản chiếu trên mặt hồ, tựa như bầu trời và mặt đất đan xen đến chặt chẽ.

Một đoạn đường này Hạ Nam Chi đều nơm nớp lo sợ.

Sau khi trưởng thành cô rất hiếm khi sợ hãi một điều gì đó, mà lần này lại chính là một trong những điều hiếm khi đó.

Ngay khi cửa xe của Kỳ Y Bắc đóng lại thì Trần Khê đã nghe thấy và đi ra mở cửa.

“Nào, Nam Nam mau vào đi, chúng ta chỉ đợi hai đứa đây.” Trần Khê nhiệt tình chào hỏi.

Hạ Nam Chi chạy vài bước vào nhà, ngoan ngoãn nói: “Con kết thúc quay phim có chút muộn, anh trai còn phải đợi một lúc.”

“Sao trước đây dì có nghe anh trai con nói con đã quay xong hết rồi?”

“À, hôm nay mới thêm vào một cảnh ạ.”

“Quay phim rất mệt đúng không, ta nhìn con lại gầy đi một vòng rồi. Đừng có nghĩ muốn giảm béo nữa, còn giảm nữa sẽ không đẹp đâu. Ta nghĩ béo một chút mới tốt.”

Kỳ Y Bắc đóng cửa xe lại, nhìn hai người một trước một sau, cô nói một câu tôi đáp lại một câu ở đằng trước, đồng nhất không thèm nhìn anh một cái.

Anh chẹp chẹp miệng, cảm thấy diễn xuất của Hạ Nam Chi đúng là trời sinh, lần này hai người đúng thật là chỉ trở thành anh em đơn thuần.

Kỷ Y Bắc đang thay dép ở hành lang, đang định bước vào thì một đám lông tơ màu xám ló ra làm cho giật mình.

“Mẹ kiếp!”

Kỷ Y Bắc mạnh mẽ lùi về sau mấy bước.

“Anh trai, cẩn thận một chút.”

Hạ Nam Chi cũng không nhìn anh một cái, mặt không đổi sắc, khẽ vòng tay qua eo anh vài giây rồi buông ra, giống như người không có việc gì đi thẳng vào bếp giúp Trần Khê nấu ăn.

“...”

Lông mày Kỷ Y Bắc nhảy dựng lên, nhìn cái cục màu xám kia hoá ra là một con thỏ tai cụp, bụng tròn vo quét xuống sàn, lúc này đang đứng thẳng lên bằng hai chân nhìn anh.

“Cha, hai người nuôi thỏ từ lúc nào vậy?” Kỷ Y Bắc nhắc hai tai của con thỏ lên rồi ngồi đối diện với Kỷ Triết.

Kỷ Triết đang ngồi khoanh chân đọc báo, liếc nhìn con thỏ đang nhảy trên bàn nói: “Cháu trai của con tham gia một lớp luyện toán Olympic nào đó, gửi ở nhà chúng ta nhờ chăm sóc.”

Cháu trai đó là con của chị họ Kỷ Y Bắc, năm nay mới 10 tuổi, mập mập giống như con thỏ này.

Kỷ Y Bắc vươn ngón tay gãi gãi cằm con thỏ, sau đó cười nói: “Cũng khá dễ thương.”

Con thỏ này cũng không sợ người, còn thích rúc trong lòng người ta, còn thật là giống tên tiểu mập mập kia.

Kỷ Triết xua tay: “Vậy con mang về nhà nuôi đi. Đợi cháu trai của con

quay lại sẽ bảo nó đến đón.”

“...”

Kỷ Y Bắc vuốt vuốt lông thỏ: “Cha lười tự mình nuôi đúng không?”

Trên bàn ăn.

Kỷ Triết theo thói quen hỏi thăm tình hình những vụ án gần đây, mặc dù ông đã nghỉ hưu nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo lắng.

“Đúng rồi.” Trần Khê chuyển chủ đề, nhìn Hạ Nam Chi nói: “Sáng nay ta đi mua thức ăn có một chủ quầy hàng hỏi Hạ Nam Chi có phải con của ta không.”

Hạ Nam Chi cười nhạt: “Sau đó thì sao ạ?”

“Ta còn nghĩ hóa ra Nam Nam của chúng ta đã nổi tiếng đến như vậy rồi. Con đoán xem bà ấy nói gì. Bà ấy nói con thích một chàng trai trên mạng, chuyện này còn đang rất hot nữa.”

Hạ Nam Chi: “...”

Kỷ Y Bắc vui sướng khi thấy người gặp họa, nhin không được mà cười ra tiếng: “Tiểu nha đầu mặt dày này còn sống chết theo đuổi người ta đấy.”

Trần Khê lập tức có tinh thần: “Vậy chuyện này là thật sao? Ta còn tưởng là scandal gì đó. Vậy Nam Nam theo đuổi được người ta chưa?”

Hạ Nam Chi liếc Kỷ Y Bắc một cái, anh còn ra vẻ sự việc sau đó chả liên quan gì đến mình, sắc mặt thanh thoi mà ăn một miếng thịt.

Hạ Nam Chi nghiêng răng: “Chưa ạ.”

“À, vậy chắc người kia có vấn đề về mắt rồi. Hạ Nam Chi nhà chúng ta xinh đẹp như thế này mà còn kén chọn. Ta nghĩ rằng chàng trai này cũng không đáng tin cậy. Nói không chừng trong lòng sớm đã vui sướng rồi mà

ngoài mặt lại như thế, đúng là đạo đức giả!”

Kỷ Y Bắc: ....

Hạ Nam Chi cười một tiếng, hai mắt cong lên: “Đúng ạ. Con cũng nghĩ như vậy.”

(Mẹ chồng và con dâu chưa nhận nhau mà đã đồng tâm hiệp lực thế này đây:))) Thấy cũng tội anh nhà mà thôi cũng kệ:v)

Trần Khê lại chuyển chủ đề của cuộc nói chuyện, gõ đôi đũa vào thành bát của Kye Y Bắc nói: “Còn con thì sao? Vẫn chưa có bạn gái à? Em gái con còn có mục tiêu rồi đây.”

“Ai nói con chưa có.” Kỷ Y Bắc cười nhạo một tiếng.

Lời vừa nói xong, cẳng chân dưới bàn Kỷ Y Bắc bị đá một cái. Anh mặt không đổi sắc, nhanh chóng kẹp lấy cái chân đó và giữ chặt nó vào giữa hai chân của mình.

Hạ Nam Chi lặng lẽ lấy ngón tay chọc anh.

“Con có bạn gái rồi sao?!” Trần Khê mở to mắt, Kỷ Triết đang ăn dở cũng phải ngẩng đầu lên nhìn.

Kỷ Y Bắc thờ ơ với phản ứng của Hạ Nam Chi, lười biếng trả lời: “Với khuôn mặt này của con trai mẹ mà mẹ còn nghi ngờ con không tìm được bạn gái à?”

“Xinh đẹp không?”

Kỷ Y Bắc nâng cằm lên, ánh mắt chậm rãi lướt qua trên mặt Hạ Nam Chi hai lần: “Cũng được ạ.”

“Có ảnh không cho ta xem xem. là người ở đâu, cùng chỗ làm với con hay là làm công việc khác? Hôm nào đưa con nhà người ta về đây ăn một bữa cơm đi?”

“Mẹ đang điều tra hộ khẩu à.” Kỷ Y Bắc gãi trán, đầu đầu nói: “Qua một thời gian nữa con dẫn về cho mẹ xem.”

Hạ Nam Chi: ...

Cô cảm thấy mặt mình sắp bốc cháy đến nơi rồi, tim cũng sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi.

“Haiz, cái này có gì phải xấu hổ chứ! Y Bắc, con phải đối xử với người ta tốt một chút, biết không hả?”

“Chuyện này còn có thể làm không tốt sao.” Kỷ Y Bắc liếc người ngồi bên cạnh, nhưng mà người ta căn bản không thèm nhìn anh, còn đang cúi đầu tỏ vẻ an phận ăn cơm.

Một bữa cơm kết thúc không có nguy hiểm gì.

Hạ Nam Chi phát hiện ra cái tên Kỷ Y Bắc này trước kia bất kể cô trêu chọc như thế nào cũng đều bày ra bộ dạng chính nhân quân tử, vậy mà sau khi ở bên nhau liền trở mặt thành một tên bỉ ổi đến đáng sợ.

Trần Khê cho bát đĩa vào máy rửa bát.

Phòng khách chỉ còn lại hai người Hạ Nam Chi và Kỷ Y Bắc.

Hạ Nam Chi đưa tay ra giật lấy miếng cam anh vừa bóc xong, trực tiếp nhét vào miệng, lại không nhịn được nhìn Kỷ Y Bắc một cái: “Anh trai, không phải anh từ sớm đã thích em rồi đấy chứ?”

Kỷ Y Bắc cười nhạo: “Anh thích đáng vẻ tự tin không có não này của em đây.”

“...”

Kỷ Y Bắc đứng dậy, vừa vặn đưa bản thân Hạ Nam Chi vào góc chết, giờ tay lên xoa xoa miệng cô.

Hạ Nam Chi còn chưa kịp lên tiếng thì Kỷ Y Bắc đã rời đi. Anh vỗ nhẹ lên đầu cô nói: “Anh đi tìm cha anh một chút.”

Vừa ăn xong là Kỷ Triết đã đi vào phòng sách.

Lúc Kỷ Y Bắc bước vào thì trước mặt ông đang để một quyển sách rất dày, tay còn cầm một ly trà.

“Cha.”

“Sao thế, có việc gì?”

“Đúng là có một việc.” Kỷ Y Bắc kéo ghế ngồi xuống: “Lúc con còn học ở trường cảnh sát có một người bạn tên là Chu Đông Hâm, cha còn nhớ không? Khu vực quản lý của đội bọn họ có vẻ không được sạch sẽ lắm.”

Kỷ Triết sừng sốt, đóng quyển sách trước mặt lại: “Tìm được nội gián chưa?”

Kỷ Y Bắc lắc đầu nói tiếp: “Ngoài ra một số vụ án trong tay con dạo gần đây cũng rất kỳ lạ.”

Ví dụ như trang web kỳ quái trong vụ án của Lý Duy ở hồ chứa nước.

Ví dụ như lúc khám xét chiếc du thuyền kia, chứng cứ quá ngăn nắp và sạch sẽ.

Ví dụ như sự thay đổi thái độ của Trần Quan Minh và bố mẹ hắn ta, tại sao lại không nhắc đến tên đồng phạm đáng nhẽ phải tồn tại kia.

Kỷ Y Bắc liệt kê từng nghi vấn một và mô tả chúng cho Kỷ Triết, sau đó đi ra nhìn Hạ Nam Chi vẫn ngồi dưới phòng khác rồi đóng cửa phòng sách lại.

“Ngoài ra, Phó cục còn nói với con sau khi chú Hạ mất, hung thủ còn đi dò

hỏi tung tích của Hạ Nam Chi à?”

Đội anh nói xong thì sắc mặt Kỷ Triết đã trầm xuống rồi.

“Con cho rằng có người mật báo cho Trần Quân, phát tín hiệu như kiểu ‘chỉ có im lặng mới có thể bảo toàn mạng sống’ à?”

“Vâng. Hơn nữa Trần Quân trước sau chưa từng rời khỏi sở cảnh sát, điện thoại cũng không nhận được bất kỳ tin nhắn hay cuộc gọi nào. Cha, con hoài nghi đội của chúng ta cũng không còn sạch sẽ nữa.”

“... Vậy còn Trần Quan Minh? Ngay từ đầu hẳn ta đã thừa nhận mình là người duy nhất liên quan đến vụ án này sao?”

“Lúc con ở bệnh viện nói với hẳn ta rằng ở hiện trường chỉ thu thập được dấu vân tay của hẳn ta thì hẳn ta còn hết sức kinh ngạc. Nhưng mà ở bệnh viện cũng nhiều tai mắt, cho dù có người canh gác thì muốn mật báo tin tức cho hẳn ta cũng không phải điều không thể.”

“Y Bắc.” Kỷ Triết chống cằm suy nghĩ: “Việc này rất kỳ lạ. Nếu nói sở cảnh sát của con không sạch sẽ thì cái băng nhóm tội phạm kia cũng không hoàn toàn bản.”

Kỷ Y Bắc sững sốt, rất nhanh liền phản ứng lại ý của Kỷ Triết.

Quả thực anh cũng nghi ngờ điểm này.

Nếu trong sở cảnh sát thực sự có nội gián mật báo cho bên kia biết thì việc này hẳn không nên bại lộ ra nhiều điểm đáng ngờ như vậy. Huống chi nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì bên kia hẳn là một băng nhóm tội phạm quy mô lớn, theo lý thuyết thì không nên bắt cần như vậy.

Nhưng với bằng chứng trên du thuyền cùng với phản ứng của Trần Quan Minh và bố mẹ hẳn ta thì rõ ràng muốn nói rằng trong sở cảnh sát có vấn đề.

Kỷ Triết: “Côn trùng trăm chân chết cũng không ngã. Con không cần quá

vội, cứ từ từ. Nếu bọn họ thực sự có nội gián thì biết đâu sẽ có cơ hội cho bọn con diệt trừ. Một băng nhóm tội phạm như thế nếu không tự giết tự diệt từ bên trong thì rất khó để thất bại thảm hại!”

Khi Kỷ Y Bắc đi ra khỏi phòng sách thì đúng lúc bắt gặp Hạ Nam Chi đang cầm đĩa hoa quả đi lên tầng.

“Anh sao thế? Hạ Nam Chi sững sốt khi nhìn thấy biểu cảm của anh.

“Không sao, vụ án có chút khó khăn.”

“Không phải gần đây có thời gian rảnh sao?”

“Vụ án được giải quyết rồi, nhưng vẫn còn vài điểm nghi vấn.” Kỷ Y Bắc một bên nói một bên cầm đĩa hoa quả trên cô đi vào phòng.

Mãi cho đến khi sau lưng vang lên tiếng đóng cửa thì Hạ Nam Chi mới nhận ra cô đã bất giác đi theo Kỷ Y Bắc vào phòng của anh rồi.

Phòng của hai người cũng chỉ được ngăn cách bởi một bức tường.

Chỉ là trước kia Kỷ Y Bắc cũng cần nhìn thấy cô, Hạ Nam Chi cũng cố ý giữ khoảng cách với anh cho nên ngoại trừ việc thỉnh thoảng nói chuyện với nhau hoặc lấy đồ gì đó thì hai người hiếm khi ở trong cùng một phòng.

Càng đừng nói là như bây giờ, còn khóa cửa.

Nhiệt độ trong phòng nhanh chóng nóng lên.

“Trước đây Kỷ đội cũng lừa cô gái nhỏ khác như thế này sao?” Hạ Nam Chi nhướng mắt.

“Không có.” Kỷ Y Bắc thản nhiên đặt đũa trái cây lên trên bàn rồi ôm Hạ Nam Chi vào lòng.

Hạ Nam Chi hô hấp ngưng lại, cơ thể cũng không kiềm được mà cứng lại.

“Đề anh hôn một cái.” Anh đưa tay vuốt tóc Hạ Nam Chi ra sau tai, đồng thời cúi người xuống.

Hơi thở ấm áp phả vào má cô, lòng bàn tay thô ráp ôm lấy khuôn mặt cô, Hạ Nam Chi định thần lại rồi khẽ ngẩng đầu lên.

Tiếng TV ở tầng dưới truyền đến qua tấm cửa, còn có thể nghe thấy giọng của Trần Khê đang gọi Kỷ Triết.

Kỷ Y Bắc đề cô lên cửa sổ, cửa sổ hé ra một khe nhỏ, gió đêm phả vào người cô se lạnh, ánh đèn ngoài cửa sổ mờ ảo.

“Anh trai...”

Thắt lưng Hạ Nam Chi bị ép vào mép cửa sổ làm cô đau đớn không nhìn được nhẹ nhàng thở ra, một đôi cánh tay trắng nõn và gầy yếu ản ngực anh, nhưng lại không hề có chút sức lực nào.

Vốn dĩ Kỷ Y Bắc chỉ định nhẹ nhàng liếm môi cô, nhưng đột nhiên lại nghe thấy tiếng kêu nhẹ nhàng của cô, hơi thở của anh lập tức trở nên nặng nề.

Ngón tay anh khẽ bấu chặt cằm cô, Hạ Nam Chi phải ngẩng đầu mở miệng ra, ngay lập tức hàm răng bị đầu lưỡi của anh quét qua.

Môi cô bị anh gặm cắn, nơi nào bị tay anh chạm qua đều trở nên bỏng rát.

Hạ Nam Chi cảm thấy bản thân mình sắp điên rồi.

Ngực trái từ trước đến nay chưa từng đập dữ dội như thế này, thành thích, thành thích.

Sau trận hỏa hoạn kia, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sức mạnh của sinh mệnh.

Hóa ra là như thế này.

Hai chân của Hạ Nam Chi bởi vì nụ hôn của anh mà mềm nhũn, vì vậy cô phải vòng tay qua cổ của Kỷ Y Bắc, làm cho thân thể hai người càng thêm thân mật.

Rèm cửa sổ bị gió thổi bay.

Kỷ Y Bắc cuối cùng cũng buông môi cô ra nhưng vẫn dùng ngón tay xoa xoa má cô.

Đáy mắt Hạ Nam Chi ấm áp nhiễm hồng, hỏn hên thở, mất một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại liền trừng mắt nhìn anh: “Kỷ đội, em thực sự cho rằng anh đã sùng bái em từ rất lâu rồi đây.”

Cô gái nhỏ hai mắt trong veo, ngẩng đầu nhìn anh, hai tay ôm cổ anh còn đùa giỡn mà xoa lưng anh.

Kỷ Y Bắc trêu mếu xoa xoa mái tóc cô, chế nhạo: “Không phải, là anh đã nhận em từ lâu rồi.”

Hạ Nam Chi cười tủm tỉm nghiêng người về phía trước: “Ai bắt anh nhận đâu.”

“Ồ đây sao?” Kỷ Y Bắc nhướn mày với vẻ mặt giễu cợt.

Phía sau anh vang lên giọng nói của Trần Khê và Kỷ Triết.

“...”

Hạ Nam Chi ngượng ngùng buông tay đang ôm anh ra, vẻ nịnh nọt nói: “Anh trai.”

Thần kinh Kỷ Y Bắc lại căng ra, Hạ Nam Chi gọi một tiếng ‘anh trai’ thân mật như thế này quả thực là một liều xuân dược hiệu quả nhất.

Hạ Nam Chi kịp thời cách xa anh, thay đổi chủ đề: “Hỏi anh một câu. Kỷ đội, tại sao đột nhiên anh lại tỏ tình với em?”

“Ừ... Nghe này, chuyện này anh vốn không định nói với em, nhưng em phải có tính cảnh giác.” Kỷ Y Bắc đột nhiên trở nên nghiêm túc, giơ tay kéo cô vào lòng.

“Lúc đầu anh cho rằng nếu em ở bên anh thì sẽ phải chịu ủy khuất. Dù sao thì một khi có vụ án anh sẽ bận tối mày tối mặt, lại còn có thể có nguy hiểm. Nhưng sau này anh lại biết được tình hình...”

Kỷ Y Bắc kể lại những gì Phó cục đã nói với anh cho Hạ Nam Chi.

Hạ Nam Chi đột nhiên rút bàn tay đang bị anh cầm ra: “Chỉ vì điều này mà anh mới tỏ tình với em sao?”

Cô cau mày.

Chỉ vì sợ cô sẽ gặp phải nguy hiểm sao?

Cho nên ở bên cạnh mới có thể dễ dàng bảo vệ cô hơn?

“...”

Kỷ Y Bắc bắt đầu dần phát hiện ra trọng tâm của cô không ở chỗ ‘có thể có nguy hiểm’: “Nghĩ lung tung gì thế. Ở trong mắt em anh là người không vụ lợi như thế sao? Chỉ vì để bảo vệ một người mà bán thân à?”

Hạ Nam Chi cười ra tiếng.

Đêm hôm đó, Hạ Nam Chi nhận ra rằng có thể chính bản thân cô mới là mục tiêu của hung thủ, tim đập nhanh và loạn nhịp, cô từ từ chìm vào giấc ngủ ngon nhất kể từ lúc đi thôi miên đến giờ.

-----oOo-----

Chương 42: Mơ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sáng sớm hôm sau, xe bảo mẫu đến thẳng Lục Thành đón Hạ Nam Chi.

Hôm nay có buổi thử vai nữ chính của một bộ phim, đạo diễn nổi tiếng mà đầu tư cũng rất lớn. Đây là một cơ hội hiếm có, công ty muốn đem bộ phim này trở thành tác phẩm tiêu biểu của Hạ Nam Chi cho nên hết sức coi trọng buổi thử vai này.

Sáng sớm công ty đã mang theo chuyên viên trang điểm và bậc thầy chuyên nghiệp về diễn xuất đến giảng bài cho cô.

Huấn luyện xong cũng đã đến một giờ chiều.

Bởi vì phải thực hiện không ít động tác võ thuật cho nên lúc Hạ Nam Chi bước ra khỏi phòng đã mồ hôi đầm đìa, sau lưng toàn là mồ hôi, tóc bết thành từng chùm, vài sợi tóc còn dính trên cổ.

“A Viên.” Cô hỏn hển, uống một ngụm nước rồi nói tiếp: “Anh gọi cơm chưa? Em đói chết rồi.”

“Em vẫn còn muốn ăn cơm hả?” Thân Viên nắm lấy cơ hội khiển trách cô: “Lát nữa thử vai xong rồi ăn!”

Anh ta nói như kiểu chỉ cần bạn ăn xong bữa cơm này thì chắc bạn sẽ tăng mười cân vậy.

Hạ Nam Chi không thèm để ý đến anh ta, đảo mắt một cái, nhặt chiếc áo khoác ném trên lưng ghế lên lấy điện thoại ra.

Đoạn video phỏng vấn ngày hôm đã được nhanh chóng chỉnh sửa và đăng lên mạng, ngay lập tức tạo nên một hồi sóng to gió lớn. Weibo của Lục Tiềm nhanh chóng thất thủ, người hâm mộ đều cười nhạo anh bị cho đội nón xanh.

Thân Viên: “Cuộc phỏng vấn nhận được phản hồi không tồi. Nếu buổi thử vai này thành công thì công ty sẽ lập tức thông báo công khai, thừa thắng xông lên.”

Hạ Nam Chi nhàn nhạt đáp lại anh ta một tiếng. Cô vừa mở Wechat ra lập tức có đến mấy chục cái tin nhắn.

Thời gian cô vào giới giải trí cũng chưa lâu, cũng không tiếp xúc nhiều với các minh tinh, tuy nhiên hầu hết những người đã từng làm việc với cô dù ở trước hay sau màn ảnh đều có mối quan hệ tốt với cô.

Mọi người xem xong buổi phỏng vấn đó đều đến chúc mừng cô.

Hạ Nam Chi trả lời từng người một, sau đó kéo xuống dưới thì thấy một tin nhắn lúc 11 giờ của Kỷ Y Bắc: Ăn cơm chưa?

Hạ Nam Chi ngẩng lên nhìn Thân Viễn đang gặm cái đùi gà trước mặt, chụp ảnh gửi cho anh, sau đó trả lời: Người đại diện không cho em ăn, em chết đói rồi.

“À, Nam Chi.” Thân Viễn cầm đùi gà ngẩng đầu lên: “Có một chương trình thực tế muốn mời em và bạn trai tham gia, có hứng thú không?”

Hạ Nam Chi từ chối không cần suy nghĩ.

“Cũng đúng, bị đem ra ngoài ánh sáng sẽ bị nắng chửi.”

“Còn nữa, em đoán cũng vì chuyện này mà gần đây có thể sẽ có nhiều chó săn đi theo em. Anh chào hỏi qua với đài báo đi, cho dù muốn tung tin cũng không được đăng ảnh của anh trai em lên.”

Thân Viễn xua tay nói: “Anh nói với họ rồi. Anh ấy là cảnh sát, đây là điều phải làm.”

Hạ Nam Chi cười một cái, Kỷ Y Bắc rất nhanh đã trả lời cô.

[Đang ở đâu? Có cần anh mang đồ ăn cho không?]

[Không cần, tí nữa em lên ra ngoài ăn.]

Trả lời xong Hạ Nam Chi đứng dậy đi rửa mặt, chuẩn bị hóa trang.

Thân Viễn nhìn khuôn mặt không trang điểm của cô, màu xanh trong mắt dường như nhạt hơn lúc trước: “Bác sĩ tâm lý thế nào, gần đây còn gặp ác mộng không?”

Hạ Nam Chi tùy tiện nói: “Rất tốt, tần suất ít hơn nhiều rồi.”

Tuy nhiên sự thật là ngoài giấc ngủ không mộng mị gì ngày hôm qua ra thì những ngày gần đây nó ngày càng nghiêm trọng hơn, thỉnh thoảng cô chợp mắt cũng bị giật mình.

Cơn ác mộng không chỉ có hỏa hoạn mà còn mơ hồ có máu, tiếng la hét và súng lục.

Mà Hạ Nam Chi đối với những thứ này hoàn toàn không có ấn tượng gì cả.

Buổi chiều trời liên đổ mưa, những cánh hoa đào rơi trên mặt nước, trên mặt đất thoang thoang hương thơm, hương thơm chỉ có thể ngửi thấy vào ban đêm, ban ngày có quá nhiều người và xe cộ đi làm làm cho hương thơm bị phai đi.

Dưới ánh đường mờ ảo chỉ còn tiếng kéo vali.

Trên mặt đất lưu lại dấu chân hơi nông và vết bánh xe của vali.

Hạ Nam Chi đi thang máy lên đứng trước một căn hộ, chải lại tóc một lúc rồi lấy trong túi ra một chiếc gương để tô son.

Sau đó cô ấn chuông cửa.

“Đến đây.” Giọng Kỷ Y Bắc phát ra từ bên trong.

Cửa được mở ra, Kỷ Y Bắc nhìn người trước mặt vài giây mới nói: “Sao em lại đến đây?”

Cô gái nhỏ môi đỏ răng trắng, đôi mắt cong cong, mặc chiếc váy màu bạc lộ ra bắp chân thon gọn thẳng tắp, tay phải đang nắm lấy chiếc vali.

“Xin được bao nuôi ạ.”

Nụ cười trong mắt cô gái nhỏ càng đậm hơn.

“...”

Cô hòng Kỳ Y Bắc khô khốc một cách không thể giải thích được, liếc nhìn vali của cô, lông mày giật giật: “Nha đầu chết tiệt, vào đi.”

Chưa nói xong Kỳ Y Bắc đã nhào người ra kéo vali vào nhà.

Trong nhà ngoại trừ Kỳ Y Bắc ra thì còn vật sống khác – con thỏ béo tai cụp kia.

Hạ Nam Chi chỉ tay vào nó hỏi: “Sao nó lại ở nhà anh?”

“Bố anh không muốn nuôi liền ném cho anh, đợi Tiểu Ba về thì đón nó đi.”

Tiểu Ba là cháu của Kỳ Y Bắc, Hạ Nam Chi cũng quen biết.

“Em đợi một chút. Sàn nhà lạnh đừng đi chân đất. Anh đi lấy cho em một đôi dép.”

Kỳ Y Bắc bình thường đều ở nhà một mình, cũng không có người khác đến. Đội cảnh sát bình thường bận là một ngày 20 tiếng đều ngóc cùng một chỗ, thực sự là không có suy nghĩ được nghỉ lại còn đến nhà nhau tụ họp nữa.

Hạ Nam Chi vừa đến là Kỳ Y Bắc liền bận rộn.

Anh một bên lấy một đôi dép mới từ phòng chứa đồ ra, một bên lải nhải: “Tối rồi em còn đến tìm anh làm gì, cũng không gọi anh đến đón?”

“Muốn tạo bất ngờ cho anh.” Hạ Nam Chi tạo dáng chụp ảnh cho tạp chí đi

dép vào: “Địa chỉ nhà em không phải bị lộ ra từ lúc vụ án sát thủ liên hoàn kia sao, nãy em vừa về nhà đã thấy một đồng chó săn, đến nhà anh trốn vài ngày vậy.”

Kỷ Y Bắc cau mày: “Có chó săn?”

Hạ Nam Chi lãnh đạm nhún vai: “Không phải em công khai tình cảm rồi sao, không chừng họ còn muốn đến chụp ảnh anh đấy.”

“Giả bộ.” Kỷ Y Bắc kéo cô vào phòng, nhìn cô một cách đầy ẩn ý: “Sợ bị chụp ảnh còn ở một chỗ với anh sao?”

Kỷ Y Bắc mở cửa phòng đẩy vali vào: “Vậy em ngủ ở phòng này đi. Anh đi lấy chăn đến cho em.”

“Đợi đã.”

Lần này đến lượt Hạ Nam Chi sửng sốt.

Chiếc giường rất sạch sẽ nhưng không có ga trải giường, dễ nhận thấy ban đầu nó chỉ để trang trí và cũng chưa có ai từng ngủ trong này.

“Kỷ Y Bắc, anh để em ngủ ở đây hả?”

Kỷ Y Bắc búng ngón tay lên trán cô nói đùa: “Nếu không thì sao, em còn muốn ngủ cùng anh à?”

Hạ Nam Chi ngay lập tức gật đầu.

Khuôn mặt mong chờ.

Kỷ Y Bắc cảm thấy thích thú trước biểu hiện của cô, ý trên mặt chữ nói: “Đừng có nghĩ nữa. Thân thể này của anh trai em dễ dàng có được như vậy sao?”

Hạ Nam Chi tròn tròn mắt.

Giọng điệu cô bất mãn: “Hôm qua anh còn nói nguyện ý hiến thân cơ mà.”

Kỷ Y Bắc nghĩ một lúc mới nhớ ra hình như hôm như qua đúng là anh có tùy tiện nói một câu như vậy.

Nhưng mà không có ý biểu đạt như thế.

Anh xoa xoa tóc Hạ Nam Chi nói: “Tên nhãi ranh có hiểu chuyện không hả, làm gì có tiểu cô nương nào tự mình dâng đến cửa chứ, còn không sợ bị thiệt, may là anh định lực mạnh chứ không bây giờ em phải khóc lóc cầu xin rồi, em có tin không hả?”

Hạ Nam Chi bác bỏ: “Kỷ Y Bắc, anh có được hay không vậy?”

Kỷ Y Bắc liếc mắt nhìn cô, không giận mà còn cười nói: “Tiểu nha đầu nhà em còn muốn nói khích anh à.”

Đêm hôm đó cho dù Hạ Nam Chi nói gì thì Kỷ Y Bắc cũng không đồng ý ngủ cùng cô.

Hạ Nam Chi nằm một mình trên giường, trong lòng đang suy nghĩ xem Kỷ Y Bắc có thực sự là một quý ông nghiêm túc hay không? Đã đến bước này rồi không kiên trì.

Thực ra Kỷ Y Bắc nghĩ rất đơn giản.

Suy nghĩ của anh khá là bảo thủ, chẳng qua anh cảm thấy Hạ Nam Chi còn trẻ như vậy, bây giờ cô thích anh nhưng đợi vài hôm nữa thấy anh bận mới phát hiện ra anh không tốt như mình nghĩ thì cũng sẽ không thiệt thòi cho cô. Chuyện này đợi ở bên nhau một thời gian nữa rồi thảo luận sau.

Không ngủ cùng nhau thì Kỷ Y Bắc còn có thể nhẫn nại được, nhưng nếu thực sự ngủ cùng nhau thì... anh nghĩ đến Hạ Nam Chi như thế kia liền thấy xương cốt đều mềm nhũn, chắc chắn không nhịn được.

Bóng đêm bao phủ.

Bộ đồ ngủ của Hạ Nam Chi mơ hồ, một lớp mồ hôi chảy từ chóp mũi của cô xuống, lông mày nhíu lại, ngón tay nắm chặt tấm chăn bông.

Trông giấc mơ của cô có một đám khói mù mịt, chỉ có thể nhìn thấy khung cảnh trong vòng 5 bước chân, không khí cô đặc, mùi máu tanh thoang thoảng, khó để hít thở.

Hạ Nam Chi nhìn quanh. Phát hiện mình đang ở trong một con hẻm sâu không có người, cỏ dại mọc um tùm, ngẩng đầu chỉ thấy bầu trời đầy sương mù.

Bốn phía hoàn toàn tĩnh lặng.

Đợi cô quan sát xung quanh xong nhìn về phía trước thì đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc lôi thôi đang chống tay trên nền đất bẩn thỉu, vẻ mặt kinh hãi nhưng không dám phát ra tiếng động.

Anh ta thở hổn hển.

Ánh mắt ngưỡng mộ.

Trước mặt anh ta còn có một người đàn ông đang đứng, mặc áo khoác len màu xám quay lưng về phía Hạ Nam Chi. Cô không nhìn rõ mặt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng lưng.

Khung cảnh này quen thuộc quá.

Đây là cơn ác mộng cô thường gặp phải sau khi rời khỏi phòng khám của bác sĩ Chu.

Hạ Nam Chi rõ ràng biết mình đang nằm mơ nhưng cô không thể tỉnh lại được.

Người đàn ông đang đứng từ đầu đến cuối không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Đột nhiên anh ta rút một khẩu súng từ thắt lưng ra.

Tay nâng lên, hòng súng chĩa vào người đàn ông đang ngã dưới đất.

“Dừng tay!”

Âm thanh này do Hạ Nam Chi phát ra nhưng tiếng hét vang lên trong con hẻm nhỏ dường như bị bóng tối và sự tĩnh lặng nuốt chửng, không để lại bất kỳ âm thanh nào.

Bởi vì đây là trong mơ.

“Pằng!” Một tiếng động lớn vang lên.

Con người Hạ Nam Chi co rút lại, người mặc đồ đen đột nhiên biến mất, chỉ còn lại người đàn ông ngã trên mặt đất.

Hạ Nam Chi thoáng nhìn thấy một cô bé từ sau cánh cửa chạy ra.

Đó là cô lúc còn nhỏ.

Người đàn ông ấy bị bắn vào ngực, máu không ngừng chảy ra, cơ bắp tái nhợt của anh ta nhanh chóng bị máu nhuộm đỏ, đầu anh ta cố gắng nhấc lên nhưng cuối cùng không còn sức lực đập mạnh xuống đất.

Trong đôi mắt của anh ta vẫn tràn ngập kinh hãi.

Nhưng anh ta đã không còn hơi thở nữa rồi.

Cô bé run rẩy thò chân ra đá nhẹ người đàn ông kia, mềm.

Cô bé ngồi xổm xuống, cố gắng che lại vết thương đang chảy máu kia. Lòng bàn tay trắng nõn của cô bé nhanh chóng bị nhuộm đỏ, vết máu men theo kẽ ngón tay của cô rơi xuống đất.

Cô bé lấy trong túi của người đàn ông ra một khẩu súng, chĩa vào anh ta...

Hạ Nam Chi chớp mắt, nhìn về phía trước, chỉ có một tầng bóng đêm ngày càng dày đặc.

Giấc mơ đột ngột kết thúc.

Trong bóng tối, Hạ Nam Chi mở tròng mắt nhìn trần nhà, không có tiêu điểm.

Thân thể cô dưới chiếc chăn bông khẽ run rẩy.

12 giờ 30 phút đêm, Hạ Nam Chi mở cửa phòng của Kỷ Y Bắc.

Cửa phòng anh không khóa, chỉ khép hờ.

“Anh trai.”

Giọng cô rất nhỏ, may mắn là trước đây khi còn ở trường cảnh sát Kỷ Y Bắc thường xuyên bị còi báo động đánh thức cho nên chỉ cần một tiếng động nhỏ như vậy cũng đã đủ để đánh thức anh.

Anh ngạc nhiên khi thấy Hạ Nam Chi mặc bộ đồ ngủ ôm chiếc gối đứng ở cửa.

Kỷ Y Bắc ngồi dậy: “Làm sao thế?”

“Gặp ác mộng.”

Kỷ Y Bắc vò đầu bứt tóc, thản nhiên nói: “Lại muốn lừa anh à, sao trước đây không phát hiện ra em phiền phức thế này chứ?”

Anh ngược mắt lên nhìn, ngọn đèn trên hành lang phía sau hắt lên xương đòn của Hạ Nam Chi đã ướt đầm mồ hôi, làn da của cô trông cũng không được tốt cho lắm.

“Thực sự gặp ác mộng?” Kỷ Y Bắc nhanh chóng mở chăn bông ra kéo Hạ Nam Chi vào.

Anh nhớ rằng Hạ Nam Chi đã từng nói cô phải gặp bác sĩ tâm lý vì gặp ác mộng, trong nháy mắt anh liền thấy đau lòng. Kỷ Y Bắc quấn chặt chăn bông quanh người cô, một tay ôm eo cô.

“Lại là giấc mơ đó à?”

Giọng anh trầm thấp làm cho Hạ Nam Chi dần bình tĩnh lại, vùi đầu vào ngực anh cọ vài cái.

Hạ Nam Chi không nói lời nào, chỉ đặt ngón tay lên bụng anh, vạt áo ngủ bị cuộn lên lộ ra cơ bụng rắn chắc.

Hạ Nam Chi lướt dọc theo các đường cơ của anh vòng qua sau lưng anh, dấn sát ngực mình vào anh.

Gần như trong tích tắc, Hạ Nam Chi cảm thấy nhiệt độ trên người anh tăng lên, hơi thở trên đỉnh đầu cô cũng nóng lên, giọng anh khàn khàn: “Hạ Nam Chi, em...”

Anh nghiêng rằng, không gạt ngón tay đang phạm lỗi của cô ra mà nhắc nhở: “Đừng có lộn xộn.”

Hạ Nam Chi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Trong bóng tối, đôi mắt sáng của cô dường bị một lớp sương mù bao phủ.

Trong ánh sáng mờ ảo thật giống như một con thú nhỏ.

-----oOo-----

Chương 43: Vết thương do đạn bắn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hạ Nam Chi dùng thân thể mình cho anh biết sự khẳng định.

Cô dùng tay ấn vào vai Kỷ Y Bắc rồi lật người anh lại, nhanh chóng ngồi lên người anh.

Tia tinh táo cuối cùng của Kỷ Y Bắc đã bị hành động này của cô phá vỡ.

Anh nhì Hạ Nam Chi, Hạ Nam Chi cũng nhìn anh sau đó vươn đầu lưỡi ra liếm liếm môi.

“...”

“Ya.”

Hạ Nam Chi kêu nhẹ một tiếng, ngay lập tức vị trí của hai người bị hoán đổi, Kỷ Y Bắc đem người cô khóa chặt dưới thân.

Anh cúi đầu cắn môi Hạ Nam Chi.

Trên người cô chỉ mặc một bộ đồ ngủ.

Mắt Kỷ Y Bắc tối sầm lại, gần như không kiềm chế được mà mút môi cô.

Hạ Nam Chi ngửa đầu ra, cắn chặt môi, hơi thở gấp gáp, một chân cô câu lấy eo của Kỷ Y Bắc, nâng hông lên gần anh hơn.

Kỷ Y Bắc vì hành động của cô thở hắt ra một hơi, trong bóng tối lại tìm kiếm đôi môi cô.

Anh vươn tay ôm lấy mặt cô nhưng đột nhiên lại chạm vào mảnh ẩm ướt.

Kỷ Y Bắc ngay lập tức dừng động tác.

Tách.

Đèn bàn được bật lên.

Trên mặt Hạ Nam Chi đầy nước mắt, khóe mắt ẩm ướt...

“Em...” Kỷ Y Bắc đang muốn hỏi lý do thì tiếng điện thoại di động vang lên chói tai. Anh cúi xuống nhìn cô gái nhỏ đang được đặt dưới thân mình.

Không hiểu tại sao cô đột nhiên lại khóc.

Kỷ Y Bắc rút hai tờ khăn giấy đưa cho cô: “Lau đi đã.”

Anh đắp chăn bông lại cho Hạ Nam Chi rồi mới ra khỏi giường cầm điện thoại trên bàn làm việc lên, là cuộc gọi từ sở cảnh sát.

Kỷ Y Bắc cau mày nhắc máy, giọng anh vẫn trầm thấp: “Alo? ... Phát hiện ở đâu? ... Được, tôi đến ngay.”

Một khúc xương được tìm thấy dưới cống thoát nước ở vùng ngoại ô phía Tây.

Năm 2000, vì một trận lụt do bão ở Cảnh Thành nên hệ thống thoát nước đã được cải tạo lại, cống thoát nước ở vùng ngoại ô phía Tây trở thành có cũng như không.

Đêm nay có một tên trộm định đến trộm nắp cống nhưng không ngờ ánh đèn pin của hắn lại soi ra được một khúc xương.

Lúc này đã dọa hắn sợ đến mức chạy vào trong. Ngoại ô bình thường cũng không có người qua lại hướng hồ bây giờ đã là nửa đêm. Hắn chỉ còn cách gọi điện thoại cầu cứu cảnh sát.

Bộ xương đã lâu không được nhìn thấy ánh sáng cuối cùng cũng lộ ra ngoài.

Sau khi cúp điện thoại, Kỷ Y Bắc cũng không vội đi luôn, dù sao đó cũng là một vụ án cũ đến mức chỉ còn lại xương rồi, bay qua ngay cũng không thể cứu sống được.

Anh đi tới bên cạnh mép giường, quỳ một chân xuống hỏi cô: “Sao vừa rồi em lại khóc?”

Hạ Nam Chi đã trở lại dáng vẻ như thường ngày, ngoại trừ khóe mắt còn hơi ửng đỏ. Cô áp mặt dựa vào ngực Kỷ Y Bắc hỏi: “Lại có vụ án à?”

Kỷ Y Bắc cau mày, đem đầu cô đẩy ra khỏi ngực mình: “Trả lời câu hỏi của anh trước. Tại sao em lại khóc?”

“À...” Về mặt không đứng đắn của Hạ Nam Chi lại lộ ra: “Không phải có cách nói là ‘làm cho khóc’* sao, em đang làm công tác chuẩn bị tình cảm.”

*chỗ này tác giả chơi chữ. Từ ‘thao’ có nghĩa là một câu chửi, cũng có nghĩa là làm tình =))

Kỷ Y Bắc cũng không cười, lông mày càng nhăn lại: “Anh không đùa với em.”

Hạ Nam Chi lại làm loạn hôn anh: “Cuối cùng cũng có thể ngủ cùng nam thân rồi, không cho em khóc vì vui mừng sao?”

“...”

Kỷ Y Bắc cảm thấy vấn đề của cô rất nghiêm trọng.

Tuy nhiên anh không thể kéo dài thời gian thêm nữa, lười để ý đến cô ngốc miệng đầy lửa này. Kỷ Y Bắc nhanh chóng thay quần áo rồi xoa đầu Hạ Nam Chi.

Giọng anh đã dịu đi một chút: “Anh phải đi rồi, một mình em ở nhà có sợ không?”

Hạ Nam Chi lắc đầu, bắt đầu tỏ vẻ ngoan ngoãn.

Quả nhiên cô được anh hôn một cái lên trán: “Anh đi đây.”

Đợi đến khi Kỷ Y Bắc ra ngoài rồi Hạ Nam Chi mới tựa vào tường như thể đột nhiên mất hết sức lực.

Cô luồn ngón tay vào mái tóc mình, ôm lấy đầu gối, vùi đầu vào giữa cánh tay, thở ra một hơi thật dài.

Cốc cốc.

Hạ Nam Chi ngẩng đầu lên.

Lại trông thấy Kỷ Y Bắc đã quay lại, trên mặt mang biểu cảm ‘biết ngay cô ngốc này có vấn đề mà’.

Hạ Nam Chi: ...

“Vương bát đản thay quần áo đi! Đi cùng với anh!”

Vừa rồi Kỷ Y Bắc ra tới cửa đột nhiên cảm thấy Hạ Nam Chi thực sự không bình thường, quả nhiên khi anh quay lại nhìn thấy cô đang trực khóc đến nơi rồi.

—

Hiện trường vụ án ở trên một thảm cỏ xanh mướt, ở giữa bị lõm xuống, tạo thành một con đường tự nhiên, cỏ hai bên vẫn xanh tốt. Hiển nhiên là bị tên trộm và cảnh sát đi tới đi lui làm ra.

Kỷ Y Bắc mở cửa xe, bước một chân xuống quay người lại nói với người ở trong xe: “Một lúc nữa anh lại tìm em. Em tốt nhất là nên nghĩ ra một cái lý do anh có thể tin được đi.”

Nơi hoang vu này đến một ngọn đèn cũng không có.

Dư Hiểu Dao đang cầm đèn pin đứng bên cạnh nắp cống, toàn bộ xương đã được lấy lên và đặt trên một tấm vải đen, về cơ bản đã sắp xếp đủ thành hình người.

“Lão đại, cuối cùng anh cũng đến rồi!”

Kỷ Y Bắc đeo găng tay vào, ngồi xổm xuống cạnh Tôn Kiểm hỏi: “Thế nào rồi?”

“Thi thể không có xương cẳng tay trái, những chỗ khác thì còn nguyên vẹn. Vì vậy chắc là vào năm 2000 sau khi cải tạo lại hệ thống thoát nước thì được ném vào trong cái ‘giếng cạn’ này. Theo điều tra sơ bộ có lẽ đã bị ném ở đây 10 năm rồi. Kiểm tra tổng quan thì nạn nhân cao khoảng 1m80, tuổi ở

thời điểm tử vong là khoảng 40 tuổi tính theo tuổi của răng.”

“Mười năm...” Kỵ Y Bắc lẩm bẩm: “Đã lâu như thế rồi cơ à.”

Anh cầm lấy đèn pin chiếu xuống đường cống. Đường cống này đã nhiều năm không dùng đến, cống cũng không sâu, nhìn xuống có thể mơ hồ thấy được bùn lầy.

Chiều nay trời mới bắt đầu mưa.

“Có thang dây không?”

“Không có.” Dư Hiểu Dao lấy từ cốp xe ra một cái dây thừng: “Chỉ có cái này.”

“Vậy thì dùng cái này.” Kỵ Y Bắc xua tay.

Anh buộc một đầu dây thừng vào cột cứu hoả gần đây, đầu còn lại anh quấn vài vòng quanh eo tạo thành một sợi dây đơn giản.

“Tôi đi xuống xem thử. Tìm vài người đến kéo giúp tôi.”

Lập tức có ba người đến kéo lấy sợi dây.

Kỵ Y Bắc lùi về phía sau hai bước đến cạnh miệng cống, dùng hai tay siết chặt sợi dây rồi nhảy xuống.

Sợi dây nhanh chóng rơi xuống bị bóng tối nuốt chửng. Ba thanh niên đang cố gắng tìm độ dài thích hợp thì sợi dây đột nhiên căng ra.

Bên dưới cống vang lên một tiếng ‘bùm’.

“Không sao chứ?” Dư Hiểu Dao hét xuống miệng cống.

“Ừ.” Kỵ Y Bắc bình tĩnh căn đèn pin vào miệng đáp lại một cách mơ hồ. Đùi và thân trên của anh cong lên một góc 90 độ, dựa vào bức tường thô ráp, anh ước lượng độ dài của sợi dây rồi đi xuống từ chút một.

Chưa bao lâu đã chạm đến đáy.

Anh rọi đèn pin men theo mép tường, nắp cống không đậy kín, bên dưới lại bị tắc nghẽn, bên trong vẫn còn xộc lên mùi hôi thối, bùn đất trên thành cống ẩm ướt.

Rõ ràng không giống với bùn đất trên mặt đất. Bùn đất chỗ hài cốt bốc lên mùi tanh hôi, là mùi của thịt thối và giò bọ ăn mòn đã nhiều năm.

Mà vết bùn trên tường ước chừng chính là do nước mưa chảy xuống từ mép cống.

Kỷ Y Bắc nắm lấy một nắm đất, dùng ngón tay vân vê, cời găng tay rồi cho đồng đất ấy vào.

Thời gian cũng đã rất lâu rồi, dù có chứng cứ gì thì cũng đã sớm bị hỏng, phân huỷ và biến mất rồi. Nhưng có lẽ vẫn có thể tìm ra một số thông tin khác.

Kỷ Y Bắc thắt nút chiếc găng tay đựng bùn đất rồi cho vào túi.

Anh đang định đứng dậy thì chân mang bao giày bị trượt trên mặt đất, phát ra một âm thanh nhỏ.

Kỷ Y Bắc cúi đầu xuống.

Bên trong bùn đất lộ ra một góc của đồ vật màu trắng.

Anh nhanh chóng bới đồng bùn đất đó lên, đó là một tờ giấy trắng đã được ngâm qua chất đặc biệt nên mới có thể nguyên vẹn đến tận bây giờ, nhưng chữ viết trên đó thì đã bị phai mờ.

Kỷ Y Bắc cẩn thận cho tờ giấy vào chiếc túi đựng vật chứng được niêm phong.

Sau đó anh kéo sợi dây thừng ra hiệu cho người phía trên kéo anh lên.

Một lần nữa trở lại mặt đất, được hít thở không khí trong lành, thân hình Kỷ Y Bắc run lên, suýt chút nữa không thể đứng vững.

“Không sao chứ?” Hạ Nam Chi đã ra khỏi xe, hỗ trợ kéo anh ra khỏi đường cống.

Kỷ Y Bắc áp bàn tay lên trán, lắc đầu nhẹ xua tay: “Không sao. Nồng độ carbon dioxide bên dưới hơi thấp.”

“À đúng rồi.” Kỷ Bắc lấy đồng bùn đất và tờ giấy ra đưa cho Tôn Kiêm nói: “Lấy mẫu đất này kiểm tra theo quy trình. Tập chung vào việc khôi phục lại tờ giấy này, xem xem có thể khôi phục lại chữ viết trên đó không.”

“Tờ giấy này thuộc về nạn nhân sao?” Dư Hiểu Dao mở to mắt kinh ngạc.

Theo lý thuyết thì thi thể này bị ném xuống lúc đường cống đã đầy bùn đất, đất chứa chất phân hủy nên đã phân hủy quần áo của thi thể, cộng thêm môi trường ẩm ướt xung quanh làm đẩy nhanh quá trình phân hủy xác chết của giòi bọ.

Rất có thể tờ giấy là thứ duy nhất mà nạn nhân để lại, có thể nó đã được nhét trong túi quần hoặc áo của nạn nhân và rơi ra khi quần áo đã bị phân hủy.

“Có khả năng là vậy.”

Dư Hiểu Dao: “Nhưng mà đã nhiều năm như vậy rồi mà nó vẫn không phân hủy sao?”

Kỷ Y Bắc đang tập trung suy nghĩ điều gì đó, đột nhiên cảm nhận người bên cạnh toàn thân chấn động bất giác lùi về sau một bước nhỏ.

Phân giầy ma sát với mặt cỏ và bùn đất tạo lên một tiếng ‘xoạt’ nhỏ.

Kỷ Y Bắc mặt không đổi sắc giữ lấy eo Hạ Nam Chi, phát hiện ra cô đang nhìn chăm chăm vào bộ xương trắng.

“Kỷ đội?” Sự nghi ngờ của Dư Hiểu Dao chưa được giải đáp, cô liền đưa tay ra hiệu trước mặt anh.

Kỷ Y Bắc định thần lại: “Hả? Cái gì?”

“... Tôi đang hỏi nếu nó thực sự là của nạn nhân thì vì sao tờ giấy ấy lại không bị phân hủy.”

Kỷ Y Bắc lại liếc nhìn Hạ Nam Chi một cái, phát hiện ra cô vẫn đang nhìn chăm chăm vào bộ xương, lại nhớ ra cô mới vừa gặp ác mộng, có lẽ cô lại bị dọa sợ rồi.

Vì vậy anh vươn tay ra ôm lấy cổ Hạ Nam Chi, giơ tay lên che mắt cô rồi tiếp tục giải thích: “Tôi đã kiểm tra qua chất liệu rồi, bề mặt khá nhẵn, còn có thành phần chống ăn mòn. Tôi đoán nó là một tấm vé.”

Quần chúng: ...

Thư Khắc: “... Lão đại, người chết vì quý.”

Kỷ Y Bắc mặt không đổi sắc, tỏ vẻ ‘tôi đã làm cái gì’, sau đó xua tay: “Đem bộ xương về sở đợi kết quả đi. Mười năm rồi, cho dù là có báo cáo mất tích thì cũng khó tìm.”

Lúc này Hạ Nam Chi lấy bàn tay đang che mắt mình xuống rồi nắm chặt lại.

Tay cô vẫn lạnh như băng như bình thường.

Kỷ Y Bắc nắm chặt tay cô bỏ vào trong túi, một số trợ lý pháp y đang cùng nhau phân loại chứng cứ, Kỷ Y Bắc kéo cô đến bên cạnh đường lớn.

“Không sao chứ?”

Hạ Nam Chi định thần lại cười nhẹ, nhưng sắc mặt cô vẫn có chút tái nhợt: “Không sao. Chỉ là lần đầu nhìn thấy cảnh như vậy, có chút kỳ quái.”

“Đã nói em ở trong xe rồi mà.” Giọng điệu của anh nghiêm túc nhưng vẫn nhẹ nhàng xoa tay cô: “Anh đưa em về trước.”

“Anh tặng ca à?”

Kỷ Y Bắc liếc nhìn về phía bộ xương rồi gật đầu.

“Vậy em đi với anh.”

“Em đi làm gì, không ngủ à?”

Tay Hạ Nam Chi đang để trong túi của anh lắc nhẹ, làm nũng: “Anh đưa em về thì lại phải trì hoãn thêm rồi.”

“Cũng không trì hoãn gì nhiều. Trước khi kiểm tra được DNA, bùn đất và tờ giấy kia thì chỉ có tên trộm mới có thể cung cấp một số manh mối mà thôi, cũng không thể là kẻ ném xác bảo hấn ta quay lại nhặt được.”

“Em muốn đi với anh.”

Hạ Nam Chi nhìn chăm chăm vào anh, nhìn Kỷ Y Bắc cau mày định nói gì thì cô lại cướp trước thời cơ nói tiếp: “Em không dám ở một mình.”

Kỷ Y Bắc bị cô chọc tức, anh vỗ nhẹ vào đầu cô nói: “Đi theo.”

“Kỷ đội!” Tôn Kiềm bỗng nhiên hét lên: “Trên xương đùi có một vết nứt. Dựa theo dấu vết này rất có thể lúc còn sống nạn nhân đã bị bắn!”

Kỷ Y Bắc chửi tục một tiếng chạy đến bên cạnh Tôn Kiềm cầm một khúc xương đặt dưới ánh đèn để nhìn kỹ hơn.

“Chỗ khác có dấu hiệu của đạn bắn không?”

“Vừa nãy kiểm tra tổng quát tôi không phát hiện ra. Nhưng mà...” Tôn Kiềm cầm khúc xương quay một vòng: “Vị trí liền kề trên xương đùi có vẻ đã bị bắn hai lần. Chắc là cùng một lúc nên vết tích đặc biệt rõ ràng.”

Trên người có vết đạn bắn.

Vậy thì người này không thể là một người bình thường được.

Đây có thể là một tên buôn bán vũ khí, một tội phạm từng đối đầu với cảnh sát nhưng đã được cứu đi hoặc là một tên buôn lậu. Có rất nhiều khả năng.

Kỷ Y Bắc gạt đầu, không biết nên vui mừng hay lo lắng.

Nếu là vết thương do đạn bắn thì không thể coi là một trường hợp bình thường được, rất có thể sẽ phải làm tăng ca trong một khoảng thời gian, nhưng danh tính có thể sẽ dễ tìm ra hơn và cũng dễ để theo dõi hơn.

“Xương đùi? Ở đâu?: Hạ Nam Chi đột nhiên lên tiếng.

“Hả?” Tôn Kiêm sững sờ nhìn cô gái có vẻ mặt nghiêm túc phía sau Kỷ Y Bắc, anh dừng lại một lúc rồi trả lời: “Đó là xương đùi.”

Hạ Nam Chi ‘à’ một tiếng, đầu óc cô trở nên trống rỗng, bên tai chỉ còn tiếng gió bị phóng đại.

“Hạ Nam Chi! Em làm sao vậy!?”

Phải một lúc sau cô mới định thần lại.

Cô vừa mở miệng đã có một làn gió lạnh thổi qua, cả người lập tức trở nên lạnh lẽo.

Cô nhìn Kỷ Y Bắc rồi nói: “Kỷ đội. Bớ em, ông ấy... trên đùi bị bắn hai phát... liên tiếp.”

-----oOo-----

Chương 44: Lật lại bản án cũ (phần 1)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mọi người có mặt tại hiện trường đều sững sờ khi nghe Hạ Nam Chi nói xong.

Đợi đến khi lên xe Dư Hiểu Dao mới nghiêng người hỏi: “Tôn Kiêm, Hạ Nam Chi là con gái của đội trưởng Hạ Anh Lâm đúng không?”

“Ô, hóa ra mấy người không biết sao?”

Trong số những người này thì Tôn Kiêm là người nhiều tuổi nhất, cũng có thâm niên lâu năm nhất ở đây. Anh ta cũng là... người duy nhất từng làm việc với Hạ đội.

Mà Hạ Anh Lâm ở trong tai của những đứa trẻ như bọn họ chính là một đại danh. Khi còn học ở trường cảnh sát, giáo viên của bọn họ thường xuyên nhắc đến Hạ Anh Lâm.

Khi Hạ Anh Lâm còn là đội trưởng, rất nhiều vụ án chưa được giải quyết đều đã được ông giải quyết ổn thỏa. Trong quá trình học thầy cô thường xuyên lấy ông ra để làm gương cho bọn họ. Lúc đó còn có rất nhiều người trẻ tuổi đều coi Hạ đội là hình mẫu của họ.

Chỉ có điều đáng tiếc nhất là Hạ đội lại chết trẻ. Trong quá trình phá án, ông bị kẻ sát nhân trả thù, vùi thây trong biển lửa, chỉ để lại một đứa con gái duy nhất.

Hầu như tất cả mọi người trong thế hệ cảnh sát trẻ thời nay ở Cảnh Thành đều biết đến sự việc này.

Mọi người đều biết rằng Hạ Anh Lâm đã bị thiêu cháy trong vụ hỏa hoạn, làm sao mà bây giờ lại phát hiện ra một bộ xương trắng cũng có vết đạn bắn ở xương đùi được?

Ngoài ra còn có thiếu mất một cánh tay trái.

“Tôn Kiểm, bộ xương trắng đó... thực sự có khả năng là Hạ đội sao?”

Tôn Kiểm ngồi ở ghế lái phụ, quay đầu lại xua tay. Anh ta cũng rất không muốn tin vào suy đoán này, nhưng anh vẫn còn nhớ lúc anh còn là cảnh sát tập sự thuộc đội của Hạ đội.

Hạ đội quả thực bị thương trong một cuộc truy bắt một tên buôn bán vũ khí, đùi của ông bị hấn ta bắn hai phát đạn liên tiếp, cũng tương đương với việc gãy xương đùi.

Chỉ là nếu sự thật đúng là như thế này, vậy thì cái xác trong vụ hỏa hoạn kia là ai?

Tôn Kiểm dừng lại một lúc rồi nói: “Trong trận hỏa hoạn đó chúng tôi đã tìm thấy thi thể của Hạ đội, mặc đồng phục cảnh sát bị cháy. Lúc đó cảnh sát vẫn bắt buộc phải đeo thẻ ngành trên cổ. Trên người Hạ đội... trên người cái xác đó cũng đeo thẻ ngành, vỏ bọc bên ngoài đã bị cháy đen nhưng bên trong xác thực là bức ảnh của Hạ đội.

Dư Hiểu Dao cau mày: “Thi thể đó chưa khám nghiệm tử thi sao?”

“Khám rồi, nhưng lúc đó căn bản là không ai nghi ngờ về danh tính của thi thể nên không xét nghiệm DNA, chỉ khám nghiệm thương tích, phán đoán nguyên nhân tử vong là do chết cháy. Hơn nữa lúc đó con gái của Hạ đội còn quá nhỏ, hai mắt sưng húp lên vì khóc, cả nhà qua một đêm chỉ còn lại một mình đứa trẻ, cho nên mọi người đều giúp đỡ để tổ chức tang lễ cho ông ấy càng sớm càng tốt.”

Dư Hiểu Dao quay đầu lại nhìn xe của Kỷ đội đang chạy theo phía sau.

Kỷ Y Bắc vốn dĩ lo sợ cảm xúc của Hạ Nam Chi sẽ mất kiểm soát, nhưng lúc này cô lại bình tĩnh đến lạ thường.

Ngoại trừ làn da kém sắc và lòng bàn tay lạnh băng ra thì thậm chí hốc mắt

cô cũng không đỏ, đôi mắt dường như cứng ngắc, vô thần, chết lặng, không động đậy.

“Hạ Nam Chi?”

Kỷ Y Bắc không yên tâm gọi cô một tiếng.

Hạ Nam Chi cũng không trả lời anh, chỉ là ánh mắt cô hơi động, nhìn sang Kỷ Y Bắc như một phản ứng bình thường.

“Cũng không nhất định là chú.”

Hạ Nam Chi nhắm mắt lại, ngực cô không ngừng phập phồng: “Con ác mộng của em thay đổi rồi...”

“Trong giấc mơ cha em không ở nhà. Em, em vốn dĩ cho rằng chỉ là do mẹ không tìm thấy ông ấy. Bây giờ nghĩ lại thì sự việc căn bản không phải là như vậy. Ông ấy không ở nhà, cũng không ở trong tiểu khu.”

Kỷ Y Bắc ngay lập tức tắc nghẽn: “Em nhớ lại chuyện lúc đó rồi sao?”

Hạ Nam Chi khó khăn lắc đầu: “Chỉ là mơ thôi. Sau khi thôi miên ở phòng khám em mới nhớ ra... Đã quá lâu rồi, em không còn nhớ rõ nữa.”

Không nhớ ra tối hôm đó rốt cuộc cha đã đi đâu.

Cũng không nhớ tại sao lúc đó trước khi ra ngoài cha lại không nói tiếng nào.

Thậm chí mẹ cô còn tưởng rằng ông vẫn ở trong nhà, còn chạy vào đám cháy để tìm ông.

Việc đã đến nước này, ngay cả một lời an ủi để xoa dịu cô Kỷ Y Bắc cũng không thể nghĩ ra được, chỉ đành vỗ nhẹ vào mu bàn tay của cô.

Đó là một ngày nhiều mây, những đám mây dày đặc bao phủ bầu trời, cả thành phố chìm trong những đám mây đen, một mảnh đục ngầu.

Tờ mờ sáng hôm đó, nội dung của tờ giấy cuối cùng cũng được khôi phục.

Đó là ba tấm vé của rạp chiếu phim vào ngày 9 tháng 2 năm 2006, là một bộ phim của Hollywood rất nổi tiếng vào thời điểm đó.

Sau khi thi thể phân hủy chỉ còn xương thì quá trình xét nghiệm DNA sẽ bị chậm lại rất nhiều. Tôn Kiềm vẫn rất bận rộn trong phòng khám nghiệm.

Sự bình tĩnh của Hạ Nam Chi gần như hoàn toàn sụp đổ vào thời khắc nhìn thấy tấm vé.

Cô run rẩy mở hai bàn tay ra, nhìn chăm chăm vào tấm vé xem phim: “Có thể... cho tôi xem được không?”

Trợ lý pháp y nhanh chóng liếc nhìn Kỷ Y Bắc, sau khi nhận được ánh mắt đồng ý của anh liền đặt chiếc vé vào lòng bàn tay cô.

Hạ Nam Chi chậm chậm mà cẩn thận rút tay về, nắm chặt tấm vé trong tay. Một giọt nước mắt trực tiếp rơi xuống cổ tay cô, sắc mặt cô xám xịt như tro tàn.

“Là bố em.. là...”

Chỉ nói một câu mà Hạ Nam Chi dường như đã tiêu hết khí lực, há miệng không nói nên lời nữa.

Sau bao nhiêu năm hai cha con mới gặp lại nhau, lại là cảnh tượng như thế này.

Móng tay cô gần như ghim vào da thịt, hằn lên một vết đỏ tím.

“Hạ Nam Chi.”

Kỷ Y Bắc bẻ ngón tay cô ra: “Buông ra.”

Hạ Nam Chi dường như không nghe thấy lời anh nói, môi mím thành một đường thẳng, dường như sắp rì máu.

Cô thậm chí còn nghĩ rằng thà là chết trong trận hỏa hoạn còn hơn, nhưng tại sao lại để cô phát hiện ra ông một mình lạnh lẽo nằm dưới cái cống hôi hám bẩn thỉu, từ từ bị phân hủy, cuối cùng biến thành một bộ xương trắng.

Còn bị thiếu một cánh tay.

Là bị người ta cắt đi sao?

Lúc đó ông phải tuyệt vọng đến mức nào?

“Buông ra.” Giọng nói trầm thấp của Kỷ Y Bắc lại vang lên bên tai cô.

Sức mạnh trên tay Hạ Nam Chi đột nhiên biến mất, tay cô khẽ run lên, tấm vé liền rơi xuống đất.

“Em còn nhớ, lúc đó em đã quần lấy bố em.. đòi đi xem bộ phim này. Ông nói ông rất bận, để mẹ đưa em đi. Hóa ra là ông đã sớm mua vé rồi...”

Kỷ y Bắc nắm lấy cổ tay cô kéo mạnh một cái. Anh còn chưa kịp nói gì thì cửa phòng khám nghiệm mở ra, Tôn Kiểm thò đầu ra nói.

“Kỷ đội, có kết quả khám nghiệm rồi.”

Hạ Nam Chi đã cạn kiệt sức lực, hai mắt xám xịt, tim đập thành thịch, thậm chí có thể nghe thấy cả máu đang chảy trong người.

Bóng đèn trên đầu đã nhiều năm không được sửa chữa lung lay.

Kỷ Y Bắc và Tôn Kiểm trao đổi ánh mắt.

“Em đến phòng nghỉ đợi anh trước đi. Có anh ở đây.” Trước khi cô gấp hoặc lắc đầu thì Kỷ Y Bắc đã ra hiệu cho Dư Hiểu Dao: “Cô đưa cô ấy đi trước đi.”

Nỗi sợ hãi trong đáy lòng Hạ Nam Chi lập tức như đồ uống có ga không ngừng sủi bọt lấp đầy trái tim cô.

Cô ngược nhìn Kỷ Y Bắc một chút rồi ngoan ngoãn đi theo Dư Hiểu Dao.

Kỷ Y Bắc bước vào phòng khám nghiệm: “Thế nào, đã xác minh được danh tính chưa?”

“Là Hạ đội, không sai.”

Kỷ Y Bắc cau mày, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại: “Còn manh mối gì khác không?”

“Tôi đã xem kỹ phần xương cánh tay bị mất. Bề mặt cắt rất sắc, gần như bị cắt sau một nhát chém.” Tôn Kiêm một bên nói một bên cầm lấy xương cánh tay biểu đạt.

Thư Khắc hỏi: “Phân xác sao?”

Kỷ Y Bắc lạnh lùng nói: “Không phải. Cậu xem phần mặt cắt này. Mặc dù hoàn chỉnh và nhẵn nhụi nhưng có một phần rõ ràng không bằng phẳng. Vì vậy, khi kẻ giết người chặt tay của Hạ đội thì Hạ đội đã phải chống trả quyết liệt trước khi bị chặt mất cánh tay.”

Tôn Kiêm gật đầu, đồng ý với nhận định này của anh.

“Ngoài ra còn có những vết thương khác không?”

Tôn Kiêm trả lời: “Không có. Ngoại trừ vết thương do súng bắn ở trên đùi thì không có vết thương khác. Nói chung, nếu hung khí là súng hẳn là sẽ ở trên xương lưu lại dấu vết. Lại thêm manh mối ở xương cánh tay, hung khí chắc không phải là súng, có thể là... dao?”

Sắc mặt Kỷ Y Bắc trầm xuống.

Năm đó Hạ Anh Lâm có thể làm đội trưởng đội cảnh sát hình sự thì thể lực

hắn là rất cường tráng, có thể đánh đắm mang vác, sao có thể bị người khác cắt cụt một cánh tay được?

Những loại dao phổ thông tất nhiên không thể làm được, những người bình thường cũng không thể làm được.

Nếu không người đó nhất định là một tên sát nhân đã trải qua huấn luyện đặc biệt, hoặc là một người có quan hệ thân thiết với Hạ Anh Lâm thì mới có thể giết Hạ đội trong lúc ông thả lỏng cảnh giác.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Kỳ Y Bắc cũng tin rằng kẻ sát nhân sẽ không thể toàn vẹn mà rút lui.

Thư Khắc: “Nhưng tại sao hung thủ lại muốn mang đoạn xương bị cắt kia đi? Nếu tất cả cùng bị ném vào trong đường cống thì chúng ta cũng không phát hiện ra được điểm này.”

Chẳng nhẽ kẻ sát nhân thực sự có người đằng sau sai khiến, yêu cầu mang về một cánh tay?

Hay là nói kẻ sát nhân có cảm tình đặc biệt với Hạ Anh Lâm nên hắn ta mới mang cánh tay bị chặt đứt đi?

Rất nhiều khả năng hiện lên trong đầu Kỳ Y Bắc một vòng, đột nhiên anh nghĩ ra gì đó: “Không đúng...”

“Cái gì?”

“Hệ thống thoát nước ngầm đã được cải tạo vào năm 2000, vì vậy mười hai năm trước hắn là không nên có một đường cống quá sâu. Hơn nữa, vào thời điểm đó thành phố đang đẩy nhanh quy hoạch, mỗi năm đều có những dự án mới. Cho dù đây là khu vực ngoại thành cũng không thể đảm bảo rằng vài tháng nữa có thể sẽ có một lượng lớn công nhân xây dựng vào ở.”

Thư Khắc sừng sốt: “Cho nên nói hung thủ căn bản không quan tâm thi thể có thể bị phát hiện sao?”

“Hoặc là nói hắn ta có thể đảm bảo rằng sẽ không ai tìm thấy được thi thể.” Giọng điệu Kỳ Y Bắc mạnh mẽ: “Chính là như thế! Sở dĩ hung thủ làm một phân thân của Hạ đội trong vụ hỏa hoạn là vì muốn mọi người tin rằng quả thực trận hỏa hoạn đó đã giết chết ông ấy, sẽ không còn ai tiếp tục truy tìm tung tích của ông ấy nữa. Điều này chứng tỏ hắn ta không thể không quan tâm có người phát hiện ra thi thể!”

“Nhưng điều này cũng không có lý. Lão đại, một bên đốt nhà một bên giết người, có phải là uổng công vô ích không?”

“Phó cục đã nói với tôi về trận hỏa hoạn, ông ấy nói rằng mục tiêu của trận hỏa hoạn đó là Hạ Nam Chi.”

Ngay lập tức ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Kỳ Y Bắc. Lòng mày anh nhíu lại, trên người xen lẫn sự bình tĩnh và nóng nảy. Hiển nhiên là anh đang cực lực áp chế tính khí của mình.

Anh lúc đó vẫn cảm thấy kỳ quái. Tại sao một đứa trẻ mười tuổi như Hạ Nam Chi lại trở thành mục tiêu chính của kẻ sát nhân thay vì một đội trưởng đội cảnh sát hình sự?

“Nếu như vậy thì mọi thứ đều có lý rồi. Nếu lúc đó Hạ đội đã chết rồi thì sao?” Vì vậy mục tiêu của trận hỏa hoạn chính là để đối phó với Hạ Nam Chi, nhân tiện tạo ra hiện trường giả rằng Hạ Anh Lâm cũng đã chết trong trận hỏa hoạn đó.

Hắn tự tay giải quyết Hạ Anh Lâm là vì đảm bảo rằng ông ấy nhất định sẽ chết. Đồng thời hung thủ cũng tự tin rằng khả năng chính mình có thể giết chết Hạ Anh Lâm cao hơn khả năng ông ấy sẽ chết trong trận hỏa hoạn.

Hạ Anh Lâm nhất định đã phát hiện ra manh mối then chốt gì đó nên mới dẫn đến họa sát thân, mà Hạ Nam Chi có lẽ cũng đã biết gì đó, điều mà ngay cả mẹ cô là Trương Hàm cũng không biết.

Nhưng mà vì sao đã làm đến mức đó rồi mà sau này hung thủ lại thu tay về?

“Mẫu đất lấy ở kia có phát hiện được gì không?”

“Không có. Đã nhiều năm như vậy rồi, manh mối cũng đã bị pha loãng đến mức không thể kiểm tra ra gì nữa rồi.”

Kỷ Y Bắc gật đầu rồi xua tay: “Tôi đi xem Hạ Nam Chi một lúc. Ngoài ra lật lại bản án 208, điều tra lại từ đầu!”

Lật lại bản án cũ là việc khó làm nhất. Nhưng dù sao Hạ Anh Lâm cũng là anh hùng trong tâm trí mọi người cho nên mọi người đều nhiệt huyết sôi trào vì anh hùng lật lại bản án.

-----oOo-----

Chương 45: Cánh tay bị thiếu (phần 2)

Nguồn: EbookTruyen.Net

Nhìn vào dáng đi của Kỷ Y Bắc đến phòng nghỉ thì có thể thấy anh đang rất sốt ruột. Bóng dáng dưới ánh đèn đi mỗi lúc một nhanh hơn, thấy được sự lo lắng trong lòng của anh.

“Thế nào rồi? Anh vừa mở cửa thì Hạ Nam Chi đã hỏi.

Cô đã khôi phục lại sự bình tĩnh vốn có, trừ cột sống cứng đơ ra thì thậm chí không thể nhìn ra được có điều gì không ổn đối với cô.

“Có chút manh mối.” Kỷ Y Bắc kéo ghế ra ngồi xuống cạnh cô rồi nói: “Có nhớ trước đây anh nói qua với em không, mục tiêu của trận hỏa hoạn có thể chính là em. Phát hiện bây giờ đã chứng minh điều này.”

Một tâm trạng khó chịu lan ra trong lòng Hạ Nam Chi: “Sao lại nói như thế?”

“Không thể đoán được năm đó Hạ đội đã phát hiện ra điều gì mà mới... mới dẫn đến họa sát thân. Vì vậy anh cho rằng có thể em cũng đã biết điều

gì đó, hoặc là nói, em nên biết điều gì đó.”

Hạ Nam Chi kinh ngạc trợn to hai mắt: “Em?”

“Ừ. Em có ấn tượng gì không?” Giọng điệu Kỷ Y Bắc nhẹ nhàng và ổn định, toát lên vẻ nghiêm túc làm người khác cảm thấy an tâm.

Hạ Nam Chi cup mắt xuống, im lặng một lúc rồi nâng mắt lên: “Bác sĩ tâm lý của em nói vì hồi nhỏ em đã tận mắt chứng kiến nên những việc này.... vốn là hậu chấn thương do bị kích thích.”

Kỷ Y Bắc đột nhiên cau mày, vô thức nắm chặt tay của Hạ Nam Chi.

Hạ Nam Chi từ từ ngẩng đầu lên. Sự kích thích quá mạnh khiến cô cổ tỉnh hoặc vô thức ngụy trang thành bộ dáng bất cần đời.

Cô cầm lấy bàn tay to lớn kia của anh, nhẹ nhàng nói: “Em không sao.”

Sau đó cô tiếp tục nói...

“Từ khi còn nhỏ cho đến bây giờ, em đã luôn cố hết sức trốn tránh sự kiện đó trong một thời gian dài. Vì vậy rất khó để em có thể nhớ lại các chi tiết liên quan vào thời điểm đó.” Hạ Nam Chi phân tích từng điều một, thật giống như không phải cô đang nói về vết thương của mình vậy.

“Nhưng mấy lần em đi khám bác sĩ tâm lý, rồi làm thôi miên để nhớ lại sự kiện đêm hôm đó thì em đã nhớ ra được một số điều mà trước đây em không biết. Mẹ em lúc đó có thể đã sống sót, nhưng vì bà nghĩ rằng cha em vẫn còn ở trong nhà nên bà đã quay lại tìm nên mới... chết. Nhưng mà điều anh nói tạm thời em vẫn chưa nhớ lại được...”

Kỷ Y Bắc đứng lúc ngắt lời cô: “Từ từ thôi.”

Cô gái trước mắt anh được ánh nắng ban mai chiếu vào rạng rỡ như ngọc, đôi mắt lạnh lùng của cô toát ra vẻ mệt mỏi nhưng vẫn cao ngạo.

Đó là dáng vẻ của cô khi cô chỉ có một mình.

Kỷ Y Bắc cùng cô lớn lên nên tự nhiên thường xuyên trông thấy dáng vẻ này của Hạ Nam Chi. Trước đây anh cũng chỉ cho rằng tiểu nha đầu này thâm trầm, hiện giờ lại không kìm được mà đau lòng cô.

Họ đã sống cùng nhau mười mấy năm rồi, cho dù là ấu trĩ, ngây ngô, lỗ mãng, bướng bỉnh, hay là thành thực thì cũng là hai người cùng nhau trải qua. Cho đến bây giờ, Kỷ Y Bắc cuối cùng cũng hiểu được tình cảm của mình.

Kỷ Y Bắc xoa mặt cô: “Trời sáng rồi, em về trước được không?”

“Vâng.”

Kỷ Y Bắc ngạc nhiên khi Hạ Nam Chi lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Hạ Nam Chi nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt anh, cô mỉm cười để làm anh bớt căng thẳng, mặc dù nụ cười có chút miễn cưỡng.

“Anh đừng lo lắng. Em còn có việc phải đi. Hôm qua em đi thử vai cho một bộ phim, vừa nãy mới nhận được tin em được chọn rồi. Em phải đi nói chuyện với người đại diện về hợp đồng.”

Kỷ Y Bắc khoác vai Hạ Nam Chi: “Vậy đi thôi. Anh đưa em đi.”

“Không cần đâu. Chắc là còn rất nhiều việc đang cần anh xử lý đây. Em tự mình bắt xe là được rồi.”

Lúc cô bước ra đến cửa thì trời đã hửng sáng, khung cảnh phố phường cũng dần chuyển sang cảnh sắc của buổi sáng.

Hạ Nam Chi đứng ở cửa xoay người lại, vòng tay qua eo anh rồi chui vào ngực anh, nhất thời lộ ra vẻ yếu ớt của chính mình.

“Đừng sợ.” Kỷ Y Bắc ôm chặt cô, thì thầm vào tai cô để xoa dịu.

Giọng nói Hạ Nam Chi như bị bóp nghẹt: “Kỷ đội, bảo vệ tốt chính mình

mới là điều quan trọng nhất.”

Kỷ Y Bắc cong môi cười, hôn lên trán Hạ Nam Chi: “Anh biết rồi.”

Hạ Nam Chi lùi lại một bước: “VẬY em đi đây.”

Những ngôi mộ đầy cát chồng chất bên dưới thành phố, có thể nhìn thấy được một tầng cát bên trong, nhưng nhìn kỹ lại vào sâu hơn thì lại không thấy nữa rồi, coi chừng sẽ lại bị cuốn vào vòng xoáy một lần nữa.

Nhưng nó sẽ thành cánh đồng hoang vu.

Kỷ Y Bắc nhìn Hạ Nam Chi đang đi một mình, đột nhiên lên tiếng ngăn cô lại: “ĐỢI chút.”

“Hả?” Hạ Nam Chi quay đầu lại.

“Cái kia...” Kỷ Y Bắc cũng không biết sao mình lại muốn ngăn cô lại, vắt óc suy nghĩ một hồi lâu cuối cùng hỏi: “Tối nay em có về không?”

Hạ Nam Chi cười một tiếng, mắt lóe lên một tia sáng, trả lời: “Không thì sao?”

Lúc ra khỏi sở cảnh sát mới có 7 giờ sáng, Hạ Nam Chi không lập tức trở về công ty mà về nhà của Kỷ Y Bắc trước.

Đêm qua phải đến hiện trường nên Hạ Nam Chi còn chưa trang điểm, quần áo cũng mặc rất tùy tiện, không thích hợp để đi bàn hợp đồng.

Cô mở khóa cửa căn hộ. Trong sở cảnh sát vật vờ cả đêm, Hạ Nam Chi nhanh chóng đi tắm rửa sạch sẽ, trang điểm và thay một bộ quần áo chỉnh tề.

Đột nhiên nhìn thấy bộ xương của Hạ Anh Lâm cũng không làm Hạ Nam Chi bị sốc như cô tưởng tượng. Cũng có thể là điềm báo trước ở trong mơ

của cô là lý do tại sao cô lại nói câu đó khi Tôn Kiểm nói đến vết thương do súng bắn.

Nếu nói như vậy thì mọi giấc mơ của cô đều là sự thật.

Vậy... giấc mơ xuất hiện ngày hôm qua, mặc dù trước đây có thể cô đã mơ thấy nó rồi nhưng nó chưa bao giờ sống động như vậy.

Ánh mắt Hạ Nam Chi đảo quanh phòng.

Nếu nói ở bể bơi phát sinh việc ngoài ý muốn kia là nguyên nhân làm thay đổi giấc mơ, vậy thì nguyên nhân cho sự thay đổi lần này là gì?

Chắc chắn cô ở trong nhà Kỳ Y Bắc đã nhìn thấy thứ gì đó mới thúc đẩy sự thay đổi này.

Tuy nhiên, cho dù Hạ Nam Chi có tìm kiếm và hồi tưởng như thế nào thì cô vẫn không tìm ra được bất kỳ manh mối nào.

“Kỳ Bắc! Tôi qua là ai đã phát hiện ra bộ xương?” Phó cục găm lên trong phòng khám nghiệm.

Những năm gần đây Phó cục đã không còn nằm trong tuyến đầu của phá án nữa, ông ta chỉ xuất hiện khi gặp phải một số vụ án nghiêm trọng gây hại cho xã hội. Vụ việc lần này chắc hẳn là ông ta được nghe một cảnh sát khác nói lại.

“Kết quả xét nghiệm DNA cho thấy đây chính là Hạ đội, Hạ Anh Lâm.”

Phó cục hít một hơi: “Làm sao có thể!?”

Năm đó đám tang của Hạ Anh Lâm do chính ông ta và Kỳ Triết cùng nhau làm.

“Phó cục, vụ án năm đó e rằng phải điều tra lại rồi. Vụ án buôn bán vũ khí

và vụ án chuỗi trang web trước đó ông có đề cập đến năm đó, chúng tôi đều phải can thiệp lại từ đầu.”

“Được. Ngoài ra trên bộ xương có lưu lại manh mối gì không?”

Thư Khắc: “Ngoại trừ cánh tay bị mất và vết thương cũ thì không còn manh mối nào được lưu lại nữa. Điều này rất bất thường. Nếu không phải kẻ sát nhân là một tên chuyên nghiệp, thì hẳn là hẳn ta đã sử dụng các phương pháp giết người không để lại dấu vết trên xương, chẳng hạn như siết cổ hoặc dìm chết.”

Kỷ Y Bắc hỏi: “Có thể nào là ma túy không?”

“Không loại trừ khả năng này. Mặc dù không phát hiện thấy lượng ma túy dư ở trong xương nhưng đã qua nhiều năm như vậy rồi, phần còn dư lại kia có lẽ cũng đã bị phân hủy không còn sót lại nữa.”

Phó cục nhú chặt mày: “Chuyện mất cánh tay là như thế nào?”

Tôn Kiểm cầm xương đùi bị tách ra nói: “Trước mắt chưa xác định được hung khí là gì.”

“Cậu nghi ngờ điều gì?” Phó cục hỏi Kỷ Y Bắc.

“Nhìn mặt cắt này giống như bị một con dao rựa sắc nhọn nào đó cắt vậy. Mặc dù có dấu vết của phản kháng nhưng kết quả vẫn bị một đao chém xuống. Tôi luôn nghĩ bất kể hung thủ được đào tạo chuyên nghiệp đến đâu thì khi đối phó với người như Hạ đội, vết thương này cũng quá sạch sẽ rồi.”

“Giống như dao bay, tốc độ nhanh, một khi đã chạm vào da thịt thì sẽ không dừng lại, nó cũng có thể giải thích tại sao lại có thể tạo ra được mặt cắt này.”

Phó cục sững sờ, cúi xuống nhìn kỹ hơn: “Đội đã... Câu nói này của cậu làm tôi nhớ ra, cái này có điểm giống SAP!”

“SAP? Là cái gì?”

“Nó là vũ khí thường được cảnh sát sử dụng khi thực hiện nhiệm vụ trước khi súng được sử dụng rộng rãi, là một loại vũ khí rất nhỏ, tương tự như một cây gậy nhỏ bọc trong da, chỉ với một lực tương đối nhỏ cũng có thể tạo ra một diện tích tổn thương rất lớn. Tuy nhiên nó đã bị cấm sử dụng do một số cơ quan thực thi pháp luật lạm dụng quá nhiều. Vì vậy các cậu bây giờ đều không biết đến loại vũ khí này.”

“Ồ đâu còn lưu lại SAP? Chúng tôi cần phải làm thí nghiệm. Nếu có thể chắc chắn thì tốc độ phá án sẽ được nâng cao đáng kể.”

Phó cục thờ dài một hơi: “Sở chúng cứ chắc là còn.”

Mười phút sau, Thư Khắc mang đến một cái SAP hơn mười năm trước từ Sở chúng cứ về. Tôn Kiêm cũng đã chuẩn bị xong một bộ xương nhân tạo.

Kỷ Y Bắc cầm SAP trên tay. Nó rất nhỏ, một đầu có gắn một cục chì hoặc sắt, được cố định bằng thép lò xo bán đàn hồi.

Xương nhân tạo đã được cố định ở phía trước, trên người còn có một bộ quần áo.

Kỷ Y Bắc nhanh chóng nắm được cách dùng sau vài lần thử với không khí, nhanh chóng chém về phía bộ xương nhân tạo...

Xoạt.

Khung xương dễ dàng bị cắt đứt.

Thư Khắc nhặt khúc xương bị cắt trên mặt đất lên: “Kỷ đội, mặt cắt không giống. Cái này không mịn như cái kia!”

Kỷ Y Bắc cau mày, nghiêng người đi qua xem. Quả nhiên là vậy.

“Vậy thì không phải cái này rồi.” Tôn Kiêm thờ dài.

“Đội đã. Chúng ta không kiểm soát được các điều kiện giống như hiện

trường vụ án. Thư Khắc, cậu giữ bộ xương cho tôi. Lúc tôi chém đến thì lùi về sau một bước, mô phỏng lại cuộc vật lộn.”

“Hả? À à.”

Tim Thư Khắc đập thành thịch. Anh ta sợ bị chém đứt tay nên đứng sau bộ xương một khoảng rồi cầm lấy nó.

Thử lại một lần nữa.

“Giống nhau!” Thư Khắc một bên ôm lấy vai mình như thể thiếu chút nữa bị chém, một bên kích động hô lên.

Tôn Kiêm lập tức kiểm tra sâu hơn và chi tiết hơn trên mặt cắt của hai khúc xương: “Độ giống nhau lên đến 92%. Về cơ bản có thể xác định đây chính là hung khí giết người!”

Tuy nhiên quan điểm của Phó cục lại sâu hơn: “Phạm vi lưu thông của SAP rất hẹp, chỉ dành cho cảnh sát hoặc một số vệ sĩ nhất định. Nhưng vào thời điểm đó tôi nhớ là cuộc chấn chỉnh và cải cách đã bắt đầu rồi. Ngoại trừ một vài nhân viên cảnh sát thì tất cả đều đã bị thu hồi rồi.”

“Có hồ sơ lưu hành và thu hồi không?”

“Có.”

Kỷ Y Bắc ra hiệu với Thư Khắc: “Đi tra đi!”

Nếu dữ liệu lưu hành và thu hồi ăn khớp với nhau thì phạm vi điều tra nghi phạm sẽ được giảm rất nhiều. Và nếu như đúng như vậy thì lời nói của Chu Đông Hâm cũng được khẳng định.

Sở cảnh sát đã không còn sạch sẽ nữa rồi.

Hơn nữa, phạm vi dơ bẩn lớn hơn cùng với thời gian cũng lâu hơn anh nghĩ rất nhiều.

“Phó cục, năm đó sở cảnh sát của chúng ta có ai sở hữu vũ khí này không?”

Lời nói không che đậy được mục tiêu nghi ngờ trong lòng của anh, mà Phó cục cũng có cùng nghi ngờ như vậy. Ông ta bình tĩnh trả lời: “Lúc đó chúng tôi đều đang điều tra vụ án buôn bán vũ khí. Bởi vì đối phương có súng nên chúng tôi được phép mang theo SAP trong quá trình thực hiện nhiệm vụ. Những người khác có lẽ đều đã bỏ rồi.”

Một đội ngũ...

Kỷ Y Bắc nghĩ về nhóm anh em của mình, anh không thể tưởng tượng được sẽ có người lại muốn hại mình.

-----oOo-----

Chương 46: Điều tra

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Lão đại, ở phía trước viện dưỡng lão đó chắc là nơi ở của Đinh Nhân Nghiêm.”

Kỷ Y Bắc và Thư Khắc đi trên con đường nhỏ ở bên hồ, nước hồ lặng yên không chảy, không thấy một gợn sóng, mặt nước trong vắt, phản chiếu bầu trời xanh thẳm.

Cuộc điều tra SAP cho thấy, trong nội bộ sở cảnh sát của Cảnh Thành năm đó quả thực chỉ có năm người cảnh sát của Hạ đội dẫn đầu là biết trong lúc hành động có sử dụng SAP.

Ngoại trừ Hạ Anh Lâm, Kỷ Triết còn có Phó cục ra thì hai người khác một người đã hy sinh mấy năm trước, còn người kia thì bị thương trong một vụ nổ, vẫn ở viện dưỡng lão này nghỉ ngơi.

Kỷ Y Bắc đi vào viện dưỡng lão, hỏi tiếp tân ở cửa: “Xin hỏi, Đinh Nhân Nghiêm ở phòng nào?”

“Chờ một chút, tôi kiểm tra một lát.” Nhân viên lễ tân nhập tên của Đinh Nhân Nghiêm vào máy tính rồi nói: “Ở phòng 504, thăm hỏi bệnh nhân mời đăng ký trước.”

Kỷ Y Bắc rồng bay phượng múa mà ký tên vào danh sách.

Vào buổi trưa, trong viện điều dưỡng vô cùng yên tĩnh, trừ một vài y tá đi bộ xung quanh hành lang ra thì ngay cả người nhà cũng rất ít.

Trong không khí thoang thoảng một mùi nước khử trùng nhàn nhạt.

Phòng 504 là phòng bệnh đơn, ngoài Đinh Nhân Nghiêm đang nằm trên giường ra còn có một người phụ nữ quay lưng về phía cửa, tuổi tác gần bằng Đinh Nhân Nghiêm, mặc một chiếc áo khoác mùa đông của cấp ba, mang theo hai cái bao tay màu vàng.

Chắc là vợ của Đinh Nhân Nghiêm, quần áo đó đoán chừng là của con bọn họ.

Kỷ Y Bắc ở bên ngoài quan sát một lúc rồi mới đẩy cửa đi vào.

“Xin hỏi là sĩ quan cảnh sát Đinh sao?”

Trong vụ nổ đó, Đinh Nhân Nghiêm bị thương đến nội tạng, ngay cả sinh hoạt cơ bản cũng rất khó tự mình xử lý, đột nhiên nghe được xưng hô “cảnh sát”, lập tức cố gắng dựa lưng lên.

“Máy người là?”

Kỷ Y Bắc bước lên nói rõ mục đích đến hôm nay, lại giới thiệu ngắn gọn về bản thân: “Hiện tại tôi là đội trưởng đội hình cảnh, tên là Kỷ Y Bắc. Cậu ấy tên là Thư Khắc.”

Người phụ nữ đến cuối giường đem ván giường kéo lên, từ trong giỏ lấy một số hoa quả ra.

Đinh Nhân Nghiêm: “Cậu họ Kỷ? Vậy...”

Kỷ Y Bắc sáng tỏ: “Đúng vậy, Kỷ Triết chính là cha tôi.”

Vốn dĩ đôi mắt của Đinh Nhân Nghiêm không có tinh thần đột nhiên mở to mắt một chút: “Ồ, ôi, mau ngồi đi. Tôi với cha cậu từng là chiến hữu, là ông ấy bảo cậu đến tìm tôi sao?”

Trên gương mặt đầy nếp nhăn đỏ của ông tràn đầy khao khát và mong ngóng.

Thư Khắc nhớ khi bản thân mới vào cảnh đội, mỗi ngày đều mong chờ có thể có nhiệm vụ gì đó, đồng thời nhờ đó mà một trận thành danh.

“Không phải, là gần đây có một vụ án cũ cần điều tra lại cho nên đến tìm ông để hỏi thăm tình huống một chút.”

Đinh Nhân Nghiêm sững sốt: “Vụ án cũ gì?”

“Là vụ phóng hỏa giết chết đội trưởng Hạ Anh Lâm năm đó. Trước mắt đã có một chút manh mối.”

Kỷ Y Bắc không nói ra chân tướng sự việc, bộ dạng giả vờ không để ý mà cẩn thận quan sát nét mặt của Đinh Nhân Nghiêm.

Nghe thấy tên Hạ Anh Lâm, máu trên mặt Đinh Nhân Nghiêm lập tức rút đi, nhợt nhạt đến mức có thể che giấu trong quần áo bệnh nhân, trong mắt toàn là đau khổ nóng rục và đau đớn.

“Manh mối gì!? Có người tình nghi rồi sao?” Cảm xúc của ông xúc động, nửa ngày mới nhận ra manh mối của vụ án làm sao có thể tùy tiện tiết lộ được: “Ồ, tôi quên mất cái này phải bảo mật. Cậu hỏi đi, có vấn đề gì?”

Kỷ Y Bắc bình tĩnh di chuyển tầm mắt.

Nếu như nói Đinh Nhân Nghiêm chính là hung thủ, thì phản ứng vừa rồi của ông có phần quá vụng về.

Thông thường, hung thủ lợi hại đều sẽ tránh hỏi ‘có người tình nghi sao?’ hay những loại câu hỏi như này. Ngược lại hẳn sẽ đem sự chú ý của cảnh sát dẫn lên người mình.

Kỷ Y Bắc tạm dừng một lát, hỏi: “Trước vụ hỏa hoạn một đoạn thời gian, Hạ đội có hành động khác thường nào không?”

“Khác thường? Tôi không có ấn tượng gì lắm, chắc là không có... Lúc ấy chúng tôi đang điều tra vụ án buôn bán vũ khí, chính là một ngày trước vụ hỏa hoạn. Hạ đội bắt được một người quản lý trong xưởng chế tạo súng cho nên chúng tôi cho rằng đó là băng đảng buôn bán vũ khí đạn dược sợ chúng tôi tra ra ngọn nguồn, mới hại chết Hạ đội.”

Kỷ Y Bắc sững sốt: “Ông cũng cho rằng là bị băng đảng buôn bán vũ khí đạn dược trả thù?”

Về mặt Đinh Nhân Nghiêm không thay đổi: “Khả năng này là lớn nhất. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng là các băng đảng tội phạm khác trả thù. Khi đó... Ôi, danh tiếng của Hạ đội quá nổi tiếng. ”

Kỷ Y Bắc nhớ rõ Phó cục từng cảnh cáo anh rằng Hạ Anh Lâm rất có khả năng là bởi vì chuỗi URL* nước ngoài đó cho nên mới mất mạng. Hơn nữa, cơ bản khẳng định là vụ hỏa hoạn cũng với băng đảng buôn bán vũ khí đạn dược không có quan hệ.

*URL: đường link web.

Tại sao Đinh Nhân Nghiêm không nhắc đến đây, hay là Phó cục chưa từng nói cho người khác biết về chuyện URL đó?

“Cho nên vụ án buôn bán vũ khí đạn dược được phá sau khi Hạ đội qua đời? Nhưng tôi có điều tra hồ sơ và phát hiện người phụ trách định án là tên của Hạ đội.”

“Đúng, hai ngày sau vụ phóng hỏa, chúng tôi dựa vào người quản lý mà Hạ đội bắt được khi đó mới phá được vụ án này, cho nên người phụ trách vẫn là Hạ đội.”

“Người quản lý còn ở nhà giam không?”

“Chắc là đã ra ngoài rồi. Tôi nhớ rõ khi đó cậu ta chỉ bị phán quyết tám năm.”

Kỷ Y Bắc sợ hãi, kinh ngạc.

Trước đây sao anh lại không nghĩ đến.

Vụ phóng hỏa tuyệt đối không có khả năng liên quan đến thành viên của băng đảng buôn bán vũ khí đạn dược được.

Nếu như thật sự xem thường một kích như vậy, chỉ dựa vào một con cá lọt lưới liền có thể đem bọn họ đào lên, lại cần gì phải mạo hiểm như thế, có thể nói là tạo ra một phạm tội hoàn hảo như này.

Một đội kia chỉ là thuận tiện xây dựng ra một hiện tượng giả về số mệnh, sau lưng bọn họ cất giấu một bí mật còn lớn hơn nữa!

Mà việc mua bán vũ khí đạn dược cũng chỉ có thể là một hạt gạo nhỏ không đáng kể, dùng để ngăn lại bước chân muốn đào xuống sâu hơn của cảnh đội.

“Anh ta chết rồi sao?”

“Ai?”

“Người quản lý bị bắt.”

“Không rõ lắm.” Đinh Nhân Nghiêm sững sốt: “Sao lại hỏi như vậy?”

Kỷ Y Bắc và Thư Khắc nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Thư Khắc đứng dậy khỏi ghế: “Tôi lập tức đi kiểm tra!”

Công ty quản lý.

Hạ Nam Chi đang ngồi trên sofa, bên cạnh là Thân Viễn, ngồi đối diện là đại diện chủ đầu tư đến thảo luận hợp đồng.

Cô căn bản chỉ ngồi ở đó không lên tiếng, bàn bạc chi tiết về hợp đồng đều giao cho Thân Viễn.

“Đúng rồi, thời gian quay phim đã được quyết định chưa?” Hạ Nam Chi đột nhiên mở miệng.

“Quyết định tạm thời là tháng tám.”

Thân Viễn nghiêng đầu qua, đưa cho cô một ánh mắt “Làm sao vậy?”

Hạ Nam Chi lắc đầu.

Hợp đồng liền được ký kết như vậy.

Thân Viễn tiễn người đại diện, rồi lại một lần nữa trở lại phòng họp. Hạ Nam Chi đang dùng đốt ngón tay ấn huyết thái dương tựa như rất đau đầu.

“Em không sao chứ, nhìn sắc mặt em không được tốt lắm.”

Hạ Nam Chi lắc đầu, đeo túi xách đứng lên: “Chỉ là tối hôm qua ngủ không ngon thôi. Em đi về trước đây.”

Ra khỏi công ty, ánh nắng chói chang.

Hạ Nam Chi vừa bước ra khỏi cửa chính, sau lưng vang lên một tiếng: “Cô Hạ, chờ đã.”

Cô quay đầu lại, phía sau là người đại diện ban nãy.

“Em gái của ông chủ chúng tôi là fans hâm mộ của cô, vừa rồi đặc biệt nhờ tôi nhất định phải giữ cô lại. Cô ấy muốn gặp cô một lần.”

Hạ Nam Chi hơi nhú mày, em gái của nhà đầu tư?

“Xin lỗi nhé, tôi còn có chút chuyện...”

Lời cô còn chưa dứt, đột nhiên ngoài cửa có một trận âm thanh ồn ào, một cô gái đột nhiên dang hai tay ra hét ‘Hạ bang chủ’ rồi nhào vào ngực cô.

Hạ Nam Chi: ...

Hạ bang chủ là tên mà fans đặt cho cô.

Cô gái có một đôi mắt đào hoa xinh đẹp, giống hệt như Hạ Nam Chi, đuôi mắt nhẹ nhàng vênh lên.

Cô nhanh chóng nhận ra người này chính là nhân vật chính mà Sầm Kính Lộ đưa ảnh lên trên mạng – Hoàng Nhã Hòa.

“Em siêu siêu thích chị!” Ánh mắt cô gái phát sáng, hưng phấn ngửa đầu nhìn cô, lại vén tay áo lên lộ ra cổ tay: “Ký tên cho em đi!”

Khóe miệng Hạ Nam Chi giật giật, cảm thấy cô gái trước mắt này chính là một ‘người hâm mộ nhân dân tệ’ phiền phức, liền cầm lấy cây bút máy ký lên cổ tay cô gái.

Cô gái hết sức phấn khích nói: “Em muốn lấy cái này để đi xăm!”

Hạ Nam Chi: ...

“Đúng rồi, Hạ bang chủ, chị có thể bí mật nói cho em biết bạn trai của chị là ai không!”

Hạ Nam Chi thản nhiên: “Không thể.”

“Ah! Em cực kỳ muốn biết!” Trái lại Hoàng Nhã Hòa một chút cũng không vì cự tuyệt mà chán nản, ngược lại càng thêm kích động: “Trên mạng đều loạn rồi, mọi người đều nói bạn trai của chị rất đẹp trai!”

Hạ Nam Chi sửng sốt một chút.

Theo thường lệ, cô và minh tinh lớn một chút cũng không có liên hệ, cho dù nổi bật lên hotsearch thì nhiều nhất một ngày cũng nên hạ nhiệt rồi.

Cô hỏi: “Đẹp trai?”

“Có ảnh đấy! Tuy rằng chỉ là bóng lưng! Nhưng rất rõ ràng chính là một soái ca!”

Hoàng Nhã Hòa lấy ảnh lưu trong album điện thoại đưa cho Hạ Nam Chi xem.

Là một bức ảnh chụp ở cửa quán bar 198, góc chụp chính là trong bụi cây bên kia đường, có thể nhìn thấy sườn mặt của Hạ Nam Chi và bóng lưng của Kỷ Y Bắc.

Hạ Nam Chi nhận ra đây là phóng viên mà Thân Viễn đã thông báo về vụ lùm xùm giữa cô và Lục Tiềm hơn hai tháng trước.

Tiêu đề của tin tức lúc đó là ‘Tân diễn viên Hạ Nam Chi bị phanh phui chuyện tình cảm! Đêm khuya cùng một người đàn ông về nhà!’. Mà tiêu đề hiện tại là ‘Chuyện tình cảm của Hạ Nam Chi sớm đã có manh mối!’

Nhiệt độ này chỉ sợ ít nhất một nửa là do bản thân Kỷ Y Bắc mang đến, với nhiệt độ mà anh và Lục Tiềm cùng chơi trò chơi đó, tùy tiện lộ ra ảnh chụp chính diện đều sẽ dẫn đến sóng to gió lớn.

“Có ảnh chính diện không?” Hoàng Nhã Hòa hỏi.

Hạ Nam Chi liếc cô một cái: “Có, thế nhưng không thể cho. Tôi còn có việc đi trước đây.”

Không đợi Hoàng Nhã Hòa trả lời cô liền trực tiếp đi luôn, chỉ nghe thấy đằng sau lại là một chuỗi âm thanh riu rít phiền nhiễu.

Mà lúc này sở cảnh sát cũng tiến thêm một bước về manh mối.

Năm đó phạm nhân bị bắt vào tù và phán quyết hình phạt tám năm tên là Vương Phạm, 45 tuổi. Sau khi ra tù lại bởi vì trộm cắp mà bị bắt vào trại tạm giam hai lần, nguyên nhân trộm cắp là vì muốn trả nợ cờ bạc.

Một người vì trộm cắp mà ‘hai lần nhập cung’, thật sự không có khả năng biết được bí mật trọng yếu của tổ chức tội phạm quy mô lớn.

Ánh đèn trong sông bạc mờ ảo, trong không khí đều phủ một tầng khói thuốc. Mùi thuốc lá dày đặc bên trong, nếu không phải người quen hút thuốc đi vào đoán chừng cũng không chịu nổi.

Trong điện thoại của Kỷ Y Bắc có một bức ảnh được chụp gần đây nhất của Vương Phạm khi vào trại tạm giam, có lẽ là lão hóa sớm nên đầu tóc đã sớm bạc, tóc gọn sóng xoắn nhỏ ngang vai mang theo hơi thở vô cùng lãng mạn và nghệ thuật.

Rất dễ nhận ra.

Vốn Kỷ Y Bắc tới sông bạc tìm ông ấy cũng thật sự chỉ là thử vận khí, không nghĩ tới thật đúng là chặn được rồi.

Vương Phạm ngồi dưới ngọn đèn, gác một chân lên ghế, tay cầm điều thuốc, từ xa liền có thể nghe được âm thanh ồn ào của ông ta.

“Này! Chờ đã, ta đi tiêu!” Vương Phạm đứng lên.

Kỷ Y Bắc theo sát phía sau.

Nhà vệ sinh trong sông bạc rất thô sơ, không phân biệt nhà vệ sinh nam nữ.

Kỷ Y Bắc đứng ở trước bồn rửa tay, xuyên qua gương nhìn Vương Phạm đang kéo dây quần.

Giọng nói Kỷ Y Bắc ngả ngón: “Huynh đệ, vận may hôm nay thế nào?”

Vương Phạm quay đầu lại nhìn anh một cái, nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng vàng: “Hôm nay vận khí thật sự không tệ, thắng mấy nghìn rồi đây!”

“Thế hả, vậy hôm nay đánh cược đến đây thôi. Tôi có chút việc muốn tìm ông tán gẫu.” Kỷ Y Bắc nửa ngồi trên bồn rửa tay, móc chân đóng cửa nhà vệ sinh lại.

Vương Phạm giật mình, có chút chú ý mà hỏi: “Cho hỏi đại danh quý tính của huynh đệ?”

Kỷ Y Bắc rút ra một điếu thuốc lá, phỉu ông quân: “Miễn quý danh đi, cảnh sát.”

Nào biết phản ứng của Vương Phạm nghe xong lời này còn kịch liệt hơn so với nghe thấy là chủ nợ, ngay lập tức ba bước nhảy lên ngưỡng cửa sổ liền muốn phá cửa sổ mà ra.

Bị Kỷ Y Bắc kéo về phía sau, nặng nề ngã xuống đất.

“Ôi chao...” Vương Phạm mơ hồ phát ra tiếng càu nhàu.

Kỷ Y Bắc vung cổ tay, từ trên cao nhìn xuống hỏi: “Không phải chứ, tôi nói này ông chạy cái gì mà chạy hả, đều đã ‘ba lần tiền cung’ rồi còn sợ cảnh sát như vậy? Lại phạm phải chuyện gì rồi?”

Trên mặt Vương Phạm lập tức xếp lên nụ cười khiến người ta chán ghét, lấy lòng nhìn Kỷ Y Bắc: “Không được sợ các người sao? Ngài đến đây để tra khiêu dâm, cờ bạc, ma túy à? Tôi thật sự không đánh bạc.”

Kỷ Y Bắc gãi cánh mũi.

Hiện tại càng thêm xác định suy đoán ban đầu, đầu óc heo này của Vương Phạm thật đúng là không có khả năng biết bí mật vũ khí đạn dược gì.

Nếu mà ông ta biết, đoán chừng thủ lĩnh của kẻ buôn bán vũ khí đạn dược kia cũng là một tên não tàn.

Mười phút sau, Vương Phạm ngoan ngoãn ngồi vào trong xe Kỷ Y Bắc, lo lắng mà nhìn đông nhìn tây.

“Khẩn trương cái gì, tôi chỉ hỏi ông mấy câu hỏi thôi.”

Vương Phạm vẫn cẩn thận, đưa tay vuốt tóc, đem một nửa mái tóc dài màu xám buộc vào sau đầu.

Kỷ Y Bắc thuận miệng hỏi: “45 tuổi ghi chép của ông là tuổi thật sao? Tóc bạc sớm vậy.”

Nghe một câu hỏi của người đàn ông sắt thép như vậy, Vương Phạm phải mất rất nhiều sức mới chịu đựng được ánh mắt khinh thường đó, sau đó ông ta nhếch mép cười, lớn tiếng nói: “Sĩ quan cảnh sát, tóc này của tôi là nhuộm đấy, tóc xám*! Hê hê!”

*Nguyên văn: 奶奶灰 là một thuật ngữ mạng cho tông màu, đề cập đến tóc màu trắng xám như tóc của bà lão.

Kỷ Y Bắc: “...”

Cũng rất Tây đấy.

-----oOo-----

Chương 47: Tai chiêu phong*

Nguồn: EbookTruyen.Net

*Tai chiêu phong (tai đón gió): Một dị tật bẩm sinh phổ biến, chủ yếu là do góc của hõ thuyên quá lớn khiến vành tai nhô ra, khoảng cách giữa đầu trên của tai và thành bên hộp sọ lớn hơn 2cm, tạo ra một góc khoảng 90 độ.

Kỷ Y Bắc nhin không được mà nói móc ở trong lòng, hỏi: “Lần đầu tiên

ông vào nhà giam không phải là vì buôn bán súng ống sao, đó là món lợi kékch xù đây, làm sao đến bây giờ còn bị chủ nợ truy đuổi vậy?”

“Hãy, cảnh quan, lời này của ngài từ đâu ra vậy, đây không phải là phạm tội sao, tôi ở bên trong lao động cải tạo tám năm sao có thể lại tái phạm đây!”

Miệng lưỡi như xe lửa chạy*.

*Nguyên văn: 满嘴跑火车 mô tả một người giỏi ăn nói, khoe khoang và có tài hùng biện.

Kỷ Y Bắc lạnh lùng liếc nhìn ông ta: “Đừng có cười đùa cợt nhả với tôi, không ngoan ngoãn trả lời lát nữa lại khiến ông vào nhà lao lần nữa, chẳng lẽ ông đã quên đánh bạc cũng là phạm pháp đây à?”

Vương Phạm trời sinh tính cách nhát gan, mồ hôi ngay lập tức rơi xuống.

“Đừng đừng, tôi nói còn không được sao, kia không phải là loại nghề khó tìm sao. Năm đó là vận may tôi tốt, chẳng qua cũng không tốt lắm, buôn bán được mấy tháng thì bị bắt rồi.”

“Vậy lúc đó ông làm sao tìm được?”

“Tôi, lúc đó tôi còn là đàn em của lão đại Đạo Nhân Thượng, nghe người ta nói ở đó có thể lén lút mua súng, tôi liền nghĩ mua một ít để đến hiếu kính lão đại, ai biết được vừa đúng lúc gặp phải nhóm thiếu người, chỗ đó thấy tôi lanh lợi liền tuyển dụng tôi luôn.”

Kỷ Y Bắc híp mắt nhìn tên ngốc tự cho mình là ‘lanh lợi’ kia, cảm giác sâu sắc được ngốc cũng là một loại hạnh phúc.

“Vậy cảnh sát bắt ông lúc đó, ông còn nhớ không?”

“Đó không phải là một cảnh sát rất kiêu ngạo sao, chẳng qua sau khi tôi ra ngoài thì nghe người khác nói ông ấy (Hạ Anh Lâm) đã chết rồi.” Khóe miệng của Vương Phạm vừa muốn nhếch lên, ánh mắt quét đến sườn mặt nghiêm túc của Kỷ Y Bắc, vẫn là buông xuống lại lần nữa.

“Miêu tả một chút lại cảnh ông ấy bắt ông lúc đó đi.”

“Tôi sao còn nhớ rõ được chứ?” Vương Phạm không hài lòng mà nhẹ giọng lầm bầm: “Chắc là vào buổi trưa, tôi vừa từ trong công xưởng đi ra, lúc đó dự tính là về nhà ăn cơm rồi, cảnh sát đó liền giơ khẩu súng đi vào, tôi vừa nhìn thấy hòng súng đen bóng kia đã sợ đến không ổn, liền bị ông ấy bắt đi ngay tại chỗ luôn!”

Kỷ Y Bắc thông thả ung dung mà châm biếm một câu: “Ông là một người bán súng mà còn sợ súng hả?”

“Đó không phải là uy vũ dũng mãnh phi thường của mấy người sao.”
Vương Phạm ngượng ngùng, kêu gào: “Nào dám động tay với mấy người!”

“Ông cũng không phản kháng một chút nào, có lẽ thật sự có thể chạy trốn được thì sao?”

Vương Phạm cười khà khà hai tiếng, cào cào “tóc xám*” của ông ta: “Phản kháng hả, không có tác dụng đâu, sức lực của cảnh sát đó quá lớn.”

*Nguyên văn: 奶奶灰 là một thuật ngữ mạng cho tông màu, đề cập đến tóc màu trắng xám như tóc của bà lão.

“Vậy ông có đánh ông ấy bị thương không?”

“Không không không!” Vương Phạm kịch liệt mà xua tay: “Tôi nhiều lắm cũng chỉ tóm tai của ông ấy một chút, đây thật sự không thể trách tôi! Ông ấy không phải là tai chiêu phong sao, tôi muốn tóm ông ấy thuận tay liền tóm được luôn!”

Nháy mắt Kỷ Y Bắc sững sốt.

Tai chiêu phong!?

Anh cấp tốc từ trong điện thoại lật ra ảnh của Hạ Anh Lâm: “Người bắt ông lúc đó có phải ông ấy không?”

Vương Phạm sát mắt lại để nhìn, cười hì hì: “Nè, nếu như ông ấy không có phẫu thuật thẩm mỹ thì không phải là người này, sao vậy? Chẳng lẽ công lao lúc đó trao sai người rồi hả?”

Sườn mặt của Kỷ Y Bắc tức khắc ác liệt.

Hạ Anh Lâm chẳng phải là tai chiêu phong, trong chi đội của bọn họ lúc đó cũng không có ai là tai chiêu phong cả.

Kỷ Y Bắc cầm bộ đàm lên: “Thư Khắc, đem người về cục thẩm vấn lại một lần nữa!”

Một lúc sau, từ trong đường rẽ của con ngõ nhỏ chạy ra một chiếc xe cảnh sát, Thư Khắc mang theo một người xuống xe chạy đến bên xe của Kỷ Y Bắc, một tay đem Vương Phạm từ trong xe tóm ra ngoài.

“Ôi! Ôi! Chuyện gì vậy!? Đồng chí cảnh sát, tôi phạm tội gì hả!”

Kỷ Y Bắc phiên não lười cùng với ông ta giải thích, chỉ vung tay lên vẫy, rất nhanh ‘âm’ một tiếng cửa xe được đóng lại, tất cả ồn ào cũng đều bị ngăn cách ở ngoài cửa.

Việc này so với tưởng tượng của anh còn phức tạp hơn nhiều.

Di động trong túi rung lên.

Hạ Nam Chi: Em đã về nhà rồi, lúc nào thì anh trở về?

Vốn dĩ trong lòng của Kỷ Y Bắc vì manh mối dây mơ rễ má mà nảy sinh điểm hoài nghi nhỏ như cục mụn, vô cùng kỳ diệu lại bị một dòng tin nhắn đơn giản an ủi rồi.

Anh gửi tin giọng nói cho Dư Hiểu Dao...

“Điều tra lại một lần nữa về vụ án buôn bán vũ khí đạn dược. Người năm đó bắt được Vương Phạm không phải là Hạ đội! Một lúc nữa Thư Khắc

đem ông ta về cô cẩn thận thẩm vấn lại ông ta! Ngoài ra tiến độ điều tra ngoại trừ đội của chúng ta ra thì đừng để lộ ra ngoài, bên Phó cục cũng không được.”

Trước khi trận tướng còn chưa điều tra ra, Phó cục cũng có hiềm nghi.

Dư Hiểu Dao rất nhanh trả lời: “Đội trưởng, anh không thẩm vấn sao?”

“Buổi tối tôi đi điều tra chuyện khác, không về trong sở.”

Trả lời xong tin nhắn lại giao xong nhiệm vụ, Kỷ Y Bắc vững vàng khởi động ô tô.

Về nhà.

Kỷ Y Bắc vừa nghiêng người mở cửa vừa cẩn thận nhắc một hộp bánh ngọt, vừa vào cửa liền ngửi được một mùi thơm của rau, anh đi dép lê, đặt giày song song bên cạnh của Hạ Nam Chi.

“Anh về rồi!”

Lời này vừa nói ra, khóe miệng của Kỷ Y Bắc tự giác nhếch lên.

“Sớm như vậy.”

Hạ Nam Chi từ trong phòng bếp thò đầu ra, trong tay bưng hai bát thịt: “Đợi một lát, em sắp xong rồi.”

“Em biết nấu cơm?” Mặt Kỷ Y Bắc kinh ngạc đi vào phòng bếp.

Hạ Nam Chi không tiếng động mà trợn mắt: “Em gọi đồ ăn nhanh từ bên cạnh khách sạn đấy, để trong lò vi sóng quay một chút mà thôi.”

Lò vi sóng ‘đỉnh’ một tiếng.

Hạ Nam Chi vừa muốn duỗi tay đưa vào, liền bị Kỷ Y Bắc một tay túm ra đằng sau: “Nóng, để anh.”

Trên bàn có năm bát rau.

Lúc này Hạ Nam Chi mới phát hiện trên bàn còn có một hộp bánh ngọt, hộp gói cô rất quen thuộc, là tiệm bánh ngày trước cô rất thích.

“Anh làm sao biết em thích ăn cái này?”

“Trước kia có một lần mẹ anh đã từng mua hai hộp bánh ngọt này cho hai chúng ta, còn nhớ không?”

Hạ Nam Chi dừng lại một giây, nhẹ nhàng mím môi: “Nhớ-... Anh còn vụng trộm cướp hộp của em.”

“Liền biết em là người hẹp hòi quên không nói chuyện này mà. Hôm nay anh đền cho em một hộp.”

“Anh trai, nhiều năm như vậy tính lãi thì một hộp làm sao mà đủ.”

Kỷ Y Bắc cười nhạo: “Vậy trả tiền theo từng kỳ được không?”

“Được đây.”

Ban đầu Kỷ Y Bắc mua bánh ngọt chỉ là vì dỗ Hạ Nam Chi vui vẻ, nhưng xem ra cô ngược lại giống như hoàn toàn không để ý đến chân tướng của sự việc.

Giống như là ngoại tộc trong một nhóm đồng người, dường như Hạ Nam Chi có thể che dấu cơn sóng dưới đáy lòng của mình.

Như một gốc cây mặc kệ phải đối mặt với cuồng phong bão táp và sấm chớp như thế nào, thì cũng không có một chiếc lá rơi xuống, vậy thì, cây đại thụ to lớn này bề ngoài có vẻ xanh um tươi tốt, nhưng trên thực tế đã trở thành cây khô không có sinh mệnh rồi.

Giống như Hạ Nam Chi hồi nhỏ đem toàn bộ bóng ma quá khứ kìm nén ở trong lòng, thế là bị chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn.

Trực giác của Kỷ Y Bắc biết không thể lại để cô cứ tiếp tục cạy mạnh như vậy nữa.

Thật lâu sau.

Anh hỏi: “Sao em không hỏi anh điều tra đến đâu rồi?”

Hạ Nam Chi nhẹ nhàng chớp chớp mắt, bới cơm, giọng nói bình thường nhìn không ra cảm xúc: “Em biết anh đang điều tra là được rồi. Em tin anh.”

“Lát nữa anh tìm cha anh để hỏi thăm một chút tình huống. Nếu như có manh mối mới gì thì nói không chừng không qua bao lâu nữa liền có thể tra ra được.”

Thật ra đối với hình cảnh mà nói, với thủ đoạn gây án tàn nhẫn tỉ mỉ thì bọn họ càng sợ là nhất thời nảy lòng tham, thậm chí giết người không có quá nhiều tình cảm mãnh liệt.

Thủ pháp gây án càng phức tạp, để lộ dấu vết manh mối cũng càng bí mật.

Hạ Nam Chi gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc hơn một chút: “Anh điều tra mấy cái này... sẽ có nguy hiểm sao?”

“Không có đâu.” Lời này của anh vừa thốt ra, liền thấy Hạ Nam Chi mặt hiện đầy vẻ không tin, lại sửa miệng: “Trước mắt vẫn chưa có.”

Rõ ràng Vương Phạm chỉ là kẻ chịu tội thay, căn bản nhóm người kia không để ông ta vào mắt, chỉ là bọn họ có lẽ không nghĩ đến ông ta vậy mà còn nhớ rõ đặc trưng tai chiêu phong đến như vậy, còn bị cảnh sát biết rồi.

Muốn nói nguy hiểm thật sự, ít nhất phải là sau khi tra đến thông tin ‘tai chiêu phong’ thì mới tính là bắt đầu.

“Anh nhất định phải cẩn thận...”

“Anh biết rồi!” Kỷ Y Bắc cắt ngang nửa lời nói của cô, nói đùa: “Đây không phải là vì em cũng phải chú ý an toàn sao, nếu không đến lúc đó em khóc nhè thật thì lại không nín được mất.”

Hạ Nam Chi trừng mắt nhìn anh: “Nói nghiêm túc mà anh đùa giỡn cái gì hả!”

“Được rồi! Anh cam đoan chú ý an toàn, sống sót để phá án!”

Hạ Nam Chi nhìn chằm chằm anh, không bị anh đùa cười.

Từng chữ từng chữ nói: “Anh, anh đi đến đâu, em liền đi đến đó.”

Sau này mỗi lần Kỷ Y Bắc gặp phải ranh giới nguy hiểm nghìn cân treo sợi tóc, mỗi lần nhớ lại câu nói của Hạ Nam Chi, sự mềm yếu trong lòng cũng sẽ không khỏi bị ngăn cản.

Lúc cô nói lời này, ánh mắt kiên định khác thường, đầu mũi phيلم hồng. Vẻ mặt đó, đủ để đẩy lên sóng lớn trong lòng anh.

Kỷ Y Bắc thu lại cái không nghiêm túc, giơ tay nhéo mặt của cô: “Anh biết rồi, yên tâm.”

Câu Kỷ Y Bắc nói với Dư Hiểu Dao là phải đi điều tra chuyện khác vốn không phải là dự tính của anh, chẳng qua là vì dòng tin nhắn đó của Hạ Nam Chi nên tạm thời thay đổi phương thức.

Sau khi ăn cơm xong, Kỷ Y Bắc cầm điện thoại lên, gọi video cho Kỷ Triết.

“Cha, gần đây vụ án của chú Hạ được điều tra lại lần nữa, cha biết rồi đúng không?”

Sắc mặt Kỷ Triết nặng nề gật đầu một cái: “Biết, ta biết con khẳng định sẽ đến tìm ta để hỏi thăm tình huống. Hỏi đi.”

Kỷ Y Bắc đem điểm hoài nghi hôm nay mới tìm hiểu rõ được nói lại cho Kỷ Triết, lại hỏi: “Con muốn hiểu rõ một chút trước và sau khi Vương Phạm bị bắt đã xảy ra chuyện gì.”

“Cái này thì lạ rồi... Lúc đó đích thực là Anh Lâm nhận được manh mối về vụ án buôn bán vũ khí. Ông ấy gửi tin nhắn cho chúng ta đề nghị chi viện rồi một mình đi luôn. Vốn dĩ cho rằng có một nhóm người nhưng sau đó chỉ bắt được một người là Vương Phạm. Chúng ta còn chưa kịp đuổi đến thì đã kết thúc rồi, Vương Phạm đã bị bắt đưa vào trong sở rồi.”

“Là Hạ đội đích thân đưa về sao?”

“Không sai, nhưng rất nhanh lại đi. Vương Phạm bị nhốt ở bên trong phòng thẩm vấn, bị còng tay.”

“Còng tay... Là công an Cảnh Thành sao?”

“Đúng, loại còng tay đó rất dễ phân biệt, ngoài sở cảnh sát thì chỗ khác không thể biết được, mà trong sở cảnh sát năm đó ta cũng không nhớ rõ có cảnh sát nào có đặc trưng là tai chiêu phong hay không.”

Kỷ Y Bắc cúi đầu gãi cánh mũi: “Vậy thì nếu như lời của Vương Phạm không phải là nói dối thì Hạ đội có quen biết ‘tai chiêu phong’, đồng thời cũng biết Vương Phạm đã bị bắt bởi tai chiêu phong lấy danh nghĩa của ông... Cho nên có thể xác nhận một chút, tình cảm qua lại giữa hai người không tệ, rất có khả năng tai chiêu phong thật sự là hung thủ giết hại Hạ đội!”

Vì cái gì đây?

Cơ bản Kỷ Y Bắc có thể xác định ‘tai chiêu phong’ mà Vương Phạm không phải là thuận mồm nói ra, cái đặc trưng này không phải là tin tức giả cổ ý đưa ra.

Hạ Nam Chi ngồi ở đối diện, trên đùi có một con thỏ lông xám, đang cầm cái thìa một ngậm một ngậm múc bánh ngọt ăn, lúc nghe đến chỗ này giương mắt lên nhìn Kỷ Y Bắc.

“Chờ một lát.” Kỷ Triết đột nhiên lên tiếng cắt ngang: “Nhưng mà hung thủ tại sao muốn giúp chúng ta bắt Vương Phạm?”

“Trước mắt chúng ta hoài nghi Vương Phạm chỉ là kẻ thế tội thay, mà hung thủ mới thật sự là người của phe buôn bán vũ khí. Hắn bắt Vương Phạm cũng chỉ là vì cản trở cảnh sát tiếp tục tiến thêm một bước điều tra mà thôi.”

Kỷ Triết dừng lại, ngón tay để ở bên miệng thở ra một hơi: “Có hay không khả năng hung thủ chính là người cung cấp tin tức của Vương Phạm cho Anh Lâm?”

“Cha biết ai là người cung cấp tin tức sao?”

Kỷ Triết: “Không rõ cụ thể là ai, nhưng quả thực là có người cung cấp thông tin nên ông ấy mới đi.”

“Đây là một manh mối, chờ buổi tối Vương Phạm thẩm vấn xong có lẽ sẽ tiến thêm một bước về chân dung của người kia.”

Kỷ Y Bắc nói một nửa, đột nhiên liếc nhìn hộp bánh ngọt vừa nãy đã được Hạ Nam Chi ăn mất hơn một nửa rồi.

“... Em ăn ít thôi, lát nữa lại trướng bụng.”

Vốn Kỷ Triết đang nhú mày trầm tư đột nhiên nghe thấy một câu như này lập tức ngắt đầu: “Trong phòng con còn có người khác?”

Hạ Nam Chi: ...

Kỷ Y Bắc: ...

Hạ Nam Chi nhìn người đàn ông đối diện bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, bĩu môi: “Chú, là con.”

Vụ án lần này liên quan đến Hạ Anh Lâm, buổi tối Hạ Nam Chi ở trong nhà của Kỷ Y Bắc, ngược lại Kỷ Triết cũng không cảm thấy kỳ quái, an ủi nói:

“Nam Nam, con cũng đừng đau buồn quá. Nói không chừng phát hiện lần này có thể trả lại chân tướng cho cha con.”

“Ừm, con biết.” Hạ Nam Chi gật đầu.

—

Vào đêm khuya.

Hạ Nam Chi tắm rửa xong từ trong phòng tắm đi ra liền nhìn thấy Kỷ Y Bắc đang lười biếng dựa ở bên cạnh cửa, khoanh tay trước ngực: “Thế nào, hôm nay ngoan ngoãn ngủ ở phòng khách rồi sao?”

Hạ Nam Chi cúi đầu cười, dùng khăn mặt tùy tiện lau tóc, bước vào ổ chăn: “Đây không phải là vừa cùng với chú khai thông sao, sao còn không biết xấu hổ mà trèo lên giường của anh.”

“Ồ.” Kỷ Y Bắc làm như có thật mà gật đầu.

Tiếp theo vén một góc chăn lên, nằm thẳng vào: “Không sợ ác mộng rồi sao.”

“Anh...” Hạ Nam Chi ngây người.

“Xuyt.” Kỷ Y Bắc giơ tay để ở bên môi, thấp giọng: “Đừng cho ông ấy biết.”

Dứt lời cánh tay dài của anh chụp đến gáy của Hạ Nam Chi áp lên trên giường, hai người vẫn duy trì khoảng cách an toàn, chỉ có một cánh tay của Kỷ Y Bắc đặt ở trên người cô.

“Ngủ đi.”

Hạ Nam Chi khẽ ừ một tiếng, ôm lấy thắt lưng chen vào trong ngực của anh.

-----oOo-----

Chương 48: Đầu mẫu thuốc lá

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Lão đại, đây là chân dung kẻ hiềm nghi phạm tội mà chuyên gia phác họa ra dựa vào miêu tả của Vương Phạm.”

Kỷ Y Bắc nhận lấy bản vẽ từ trong tay của Dư Hiểu Dao, một người đàn ông mặt tròn, có vóc người chắc nịch, tai chiêu phong, ánh mắt nhỏ như kẻ hờ, ngược lại là đặc trưng nổi bật trong đám người.

Ngón tay Kỷ Y Bắc gõ trên giấy một cái: “Một lần nữa điều tra lại mạng lưới quan hệ năm đó của Hạ đội, không loại trừ khả năng người hiềm nghi phạm tội có quan hệ mật thiết với ông ấy.”

“Lập tức đi đây!” Dư Hiểu Dao hấp tấp chạy đi luôn.

Kỷ Y Bắc lấy điện thoại ra, chụp ảnh chân dung trên bản vẽ gửi cho Hạ Nam Chi: “Em gặp qua người như này chưa?”

Tin nhắn vừa mới gửi đi, chợt nghe thấy đằng sau ‘đình đông’ kêu lên một tiếng thông báo tin nhắn.

Hạ Nam Chi đứng ở cửa, mặc quần áo gió, trong tay cầm điện thoại nhìn một cái, trực tiếp nói: “Không có ấn tượng gì.”

“Sao em lại đến đây?” Kỷ Y Bắc giật mình.

“Trước khi quay phim mới em có thời gian nghỉ mấy tháng, ở trong nhà đội cũng không có việc gì làm, không bằng đến đây coi như phối hợp điều tra.”

Buổi sáng lúc Kỷ Y Bắc dậy đi làm thì Hạ Nam Chi vẫn còn đang ngủ, anh liền nhẹ nhàng để không quấy rầy đến cô.

Kỷ Y Bắc đi lên xoa mái tóc của cô: “VẬY em đến phòng của anh ngồi một lát, trong ngăn kéo có mấy viên kẹo. Anh làm việc xong sẽ đến tìm em.”

Nói thật, với trạng thái tinh thần bây giờ của Hạ Nam Chi để cô một mình đợi ở trong nhà ngược lại Kỷ Y Bắc không yên tâm.

Cảm thụ một chút không khí ở đây cũng tốt.

“Này, Y Bắc!” Phó cục đẩy cửa ra đi vào, ánh mắt thoáng thấy Hạ Nam Chi đang ngồi trên ngai vàng của đội trưởng đội hình cảnh: “Nam Chi cũng đến à.”

Ánh mắt Kỷ Y Bắc nhìn vào mắt Hạ Nam Chi, phát hiện ánh mắt của cô đột nhiên trở nên sắc bén, vẻ mệt mỏi và lười biếng bao phủ cả người trước đó cũng cùng nhau biến mất.

“Vụ án điều tra thế nào rồi?”

Kỷ Y Bắc sơ lược một chút: “Mới thẩm vấn Vương Phạm xong, manh mối đứt rồi, phải thay đổi lại mạch điều tra một lần nữa.”

Chờ Phó cục dặn dò mấy câu rồi đi, Kỷ Y Bắc nhẹ nhàng thở ra một hơi, đến bình đựng nước bên cạnh lấy một cốc nước ấm cho Hạ Nam Chi, cô vẫn xuất thần nhìn theo hướng Phó cục rời đi.

“Uống ngụm nước đi.” Kỷ Y Bắc giơ tay vẫy vẫy ở trước mặt cô.

Hạ Nam Chi lấy lại tinh thần, liền theo tay của anh uống một ngụm: “Sao anh không nói thật cho ông ấy biết?”

“Vụ án này liên lụy quá nhiều người, ngoại trừ mấy nhân viên trực tiếp phá án của bọn anh ra thì những người khác có thể giấu liên giấu thôi.” Kỷ Y Bắc hời hợt nói.

Khóe miệng Hạ Nam Chi nhếch lên, lại đột nhiên dừng lại: “Kỷ đội, có phát hiện ra điện thoại của cha em ở hiện trường hỏa hoạn không?”

Điện thoại không dễ bị phá hủy nhưng lúc đó quả thực là điện thoại không ở trong công thoát nước kia.

Kỷ Y Bắc nhanh chóng gọi điện thoại cho phòng vật chứng, hỏi trong vụ hỏa hoạn năm đó có phát hiện ra điện thoại của Hạ Anh Lâm hay không.

Mười phút sau.

Đáp án là có.

Cũng nói rõ năm đó tin tức bắt Vương Phạm kia chắc là bản thân Hạ Anh Lâm tự gửi, mà ‘tai chiêu phong’ thật sự bắt Vương Phạm quả thực là kết bạn cùng đi với Hạ Anh Lâm, hai người chắc là quan hệ lợi ích.

Mà hung thủ thật sự giết chết Hạ Anh Lâm, dựa theo manh mối trước mắt cho thấy cũng có thể là quen biết Hạ Anh Lâm.

Chỉ có cảnh đội mới có vũ khí SAP*, hiểu rõ tiến trình của vụ án, nhất định có đầy đủ vật dụng kỹ xảo, truy bắt Vương Phạm, mạo danh Hạ Anh Lâm.

*SAP: là một loại vũ khí rất nhỏ, tương tự như một cây gậy nhỏ bọc trong da, chỉ với một lực tương đối nhỏ, chúng cũng có thể tạo ra một tác động hủy diệt rất lớn. Hơn nữa, nếu mặt nghiêng của SAP dùng để đánh nhau, đối mặt với xương thẳng, nó gần như chắc chắn sẽ gây ra gãy xương nghiêm trọng.

Là người cung cấp thông tin!

Cùng lúc đó, Hạ Nam Chi nói: “Người cung cấp thông tin!”

Đại đa số người cung cấp thông tin vì dễ lên lút lên vào bên trong vụ án mà không bị phát hiện, bình thường ở trong cuộc sống thực tại là thân phận vô cùng không dễ thấy, hoặc là vì bảo vệ cuộc sống yên ổn của bản thân, cho dù tự tay bắt được nghi phạm cũng mạo danh dùng thân phận của cảnh sát.

Đây đều không thể chê được.

Cũng giải thích được tại sao anh ta có SAP, chắc là lúc lên vào xưởng vũ khí đạn dược Hạ Anh Lâm lấy dụng cụ đưa cho hắn ta phòng thân, mà ngay

buổi tối hôm ấy hấn lại dùng cái vũ khí này giết hại Hạ Anh Lâm.

Kỷ Y Bắc nhanh chóng chuyển qua màn hình máy tính, đăng nhập vào web văn phòng, trước tiên tìm kiếm người thu thập thông tin đăng ký dưới tên của Hạ Anh Lâm.

Cũng giống nhau vì để che dấu người thu thập thông tin, bình thường mà nói người thu thập thông tin chỉ cùng một cảnh sát liên hệ, bởi vì trang web văn phòng mấy năm gần đây mới đổi mới, cho nên những cảnh sát đã mất sẽ không biết được người thu thập thông tin của mình rốt cuộc là ai.

Kỷ Y Bắc bấm nhìn từng trang từng trang tài liệu.

Cuối cùng con chuột dừng ở trên một người đàn ông.

Mặt tròn, mắt nhỏ, tai chiêu phong.

Biệt danh ‘Chiêu phong’, sinh năm 1970, người bản địa Cảnh Thành.

Kỷ Y Bắc lập tức chụp ảnh lại rồi gửi đi: “Thư Khắc! Lập tức đi điều tra người đàn ông có biệt danh tên là ‘Chiêu phong’ này!”

Nội dung của công việc này rất rườm rà. Người bản địa sinh năm 1970 ở Cảnh Thành nhiều đếm không xuể, mà người thu thập thông tin vốn không thể có khả năng từng phạm tội, chỉ có thể bắt tay đối chiếu từ dân số của Cảnh Thành với ảnh để phán định.

Hai ngày sau, cuối cùng có được thân phận thật của “Chiêu phong”, tên thật là Triệu Phong.

Kỷ Y Bắc nhìn trên kho dữ liệu bốn chữ ‘Chứng nhận tử vong’, đầu đau đến nhú mào.

Anh trượt con chuột xuống dưới, ánh mắt bỗng dừng lại ở thời gian tử vong và nguyên nhân tử vong.

Ngày tử vong: ngày 10 tháng 2 năm 2006.

Nguyên nhân tử vong: Tai nạn xe cộ.

Đúng hai ngày sau khi Hạ Anh Lâm chết, nguyên nhân tử vong lại là nguyên nhân có nhiều khả năng như thế.

Thật sự rất khó để người khác không đặc biệt nghi ngờ.

Cột tình trạng hôn nhân viết: Chưa kết hôn.

“Kỷ đội, Triệu Phong này một người cô đơn lẻ loi. Sau tai nạn xe cộ năm đó đi thể cũng không có ai phụ trách, cuối cùng là bệnh viện tự xử lý.” Thư Khắc ôm theo kết quả điều tra mới nhất đi vào.

“Tai nạn xe cộ à? Là cố ý sao?”

“Đây mới là chỗ kỳ lạ. Quả thực là có vết tích cố ý, nhưng mà anh đoán xem thế nào... là Triệu Phong đột nhiên đạp chân ga phóng xe vào một chiếc xe khác! Cho nên Triệu Phong có hiềm nghi cố ý, kết quả ông ta chết rồi, ngược lại tài xế của chiếc xe kia lại không chết.”

Ngón tay của Kỷ Y Bắc nhẹ nhàng gõ hai cái trên giấy, hỏi: “Xe của Triệu Phong có bị động tay động chân không?”

“Trong ghi chép biểu thị là không có. Hàm lượng cồn trong rượu cũng không vượt quá chỉ tiêu.”

“Vậy thì quá kỳ lạ rồi. Không có dấu vết mưu sát, ngược lại giống như là xông lên tự sát.” Kỷ Y Bắc dừng lại hai giây, lại hỏi: “Mộ của ông ta ở đâu?”

Nghĩa trang này vô cùng lạnh lẽo vắng vẻ, bao phủ không khí lẻ loi, hoang vắng và ảm đạm.

Gió buổi nhá nhem tối thổi cỏ dại trên sườn núi thành những gợn sóng, một

gọn lại tiếp một gọn.

Kỷ Y Bắc giẫm lên bậc thang đi về phía trước, đứng trước một bia mộ. Bên trên bia mộ dán một bức ảnh, hiển nhiên là ảnh được lấy từ thẻ căn cước, không có bạn bè thân thích, bệnh viện chỉ có thể cung cấp một bức ảnh như thế mà thôi.

Cho dù bức ảnh không rõ nhưng cũng dễ dàng nhận ra đây đích thực là ‘Chiêu phong’ không sai.

“Kỷ đội, bây giờ làm thế nào?” Thư Khắc đứng ở một bên hỏi.

Kỷ Y Bắc giơ tay làm động tác cắt ngang, sau đó anh ngồi xổm xuống, từ trên kẽ hở của bia đá rút ra một đầu thuốc lá, trong kẽ hở còn có tàn thuốc, rõ ràng là bị gió từ bia đá thổi vào trong kẽ hở.

Tàn thuốc rất nhiều, đều rơi ở trong kẽ hở.

Rõ ràng là có người đã tới đây, hơn nữa dừng lại chỗ ngồi ở trước bia đá và hút xong một điếu thuốc!

Triệu Phong này không phải là hoàn toàn không có ai!

Kỷ Y Bắc nhìn xung quanh một vòng. Nghĩa trang này cũng không quản lý quá nghiêm khắc, xung quanh không có camera. Anh đem đầu thuốc lá bỏ vào trong túi vật chứng: “Mang về đi xét nghiệm DNA.”

Từ trong nghĩa trang đi ra, đường cái đối diện đỗ một chiếc xe quen thuộc, người ngồi ghế lái là Hạ Nam Chi đang cúi đầu không biết đang làm cái gì.

Kỷ Y Bắc vô cùng nhẹ nhàng huýt sáo một cái, đem chìa khóa xe cảnh sát và túi vật chứng ném cho Thư Khắc: “Tôi không về nữa.”

Thư Khắc thuận theo tầm nhìn của anh nhìn qua, lập tức hiểu rõ, nhân lúc anh không chú ý trợn mắt một cái, biết rõ còn cố hỏi: “Vậy anh đi làm gì

đấy?”

Thế là Thư Khắc lại xem nhẹ trình độ không biết xấu hổ của đội trưởng bọn họ rồi.

Chỉ thấy anh hào phóng chỉ chiếc xe kia, trịnh trọng nói: “An ủi người nhà của người bị hại.”

Lúc này Hạ Nam Chi cũng phát hiện hai người bọn họ đi ra rồi, kéo cửa sổ xe xuống, thò đầu ra cười nhạt với bọn họ.

Thư Khắc: “...”

“Đi đây! Có kết quả khám nghiệm của đầu thuốc lá thì nói với tôi một tiếng.” Kỷ Y Bắc vỗ hai cái thật mạnh xuống vai của Thư Khắc, đi bước lớn ngồi vào trong xe.

Trên xe là một cỗ mùi gỗ đàn hương nhẹ nhẹ âm áp hòa trộn với mùi xạ hương, làm cho người ta không khỏi an tâm lại.

Kỷ Y Bắc hít một hơi thật sâu, vén ống quần lên, liếc nhìn giao diện trò chơi trên điện thoại của Hạ Nam Chi.

“Chờ rất lâu rồi?”

Mắt Hạ Nam Chi nhìn đồng hồ: “Vẫn ổn, mới khoảng 20 phút, điều tra được gì rồi sao?”

“Tìm được một đầu thuốc lá...” Kỷ Y Bắc đem phát hiện vừa rồi nói khái quát lại cho cô.

Những ngày này, hầu như Hạ Nam Chi đã trở thành tài xế của Kỷ Y Bắc, cả ngày lấy danh nghĩa người nhà của người bị hại cung cấp manh mối, ở trong sở cảnh sát chơi bời lêu lổng, nhưng mà cô quả thực là hoàn toàn không nhớ rõ được chuyện cũ kia.

“Ban nãy em đi làm gì rồi?” Kỷ Y Bắc hỏi.

Vừa rồi lúc chuẩn bị đến nghĩa trang, Kỷ Y Bắc mới phát hiện Hạ Nam Chi không ở trong văn phòng đợi anh nên mới cùng Thư Khắc lái xe cảnh sát qua đây.

“Đi tìm bác sĩ tâm lý của em xem thử.”

Kỷ Y Bắc dừng lại, nghiêng đầu hỏi: “Thế nào, có nhớ ra được gì không?”

“Không có.” Hạ Nam Chi điều chỉnh xoay chìa khóa xe, chậm rì rì buông lỏng bộ ly hợp: “Cho nên hung thủ hại chết cha em đã chết rồi?”

“Không nhất định... chưa thể hoàn toàn xác định Triệu Phong chính là hung thủ.” Đột nhiên Kỷ Y Bắc hít một ngụm khí lạnh, bị một suy đoán không hiểu được làm cho có chút lạnh.

Câu hỏi của Hạ Nam Chi nhắc nhở anh, Triệu Phong cũng không thật sự là đã chết.

Trước mắt, một tờ giấy chứng minh có thể cố ý làm giả cũng không thể nói rõ được cái gì.

Bồi dưỡng một sát thủ có quan hệ mật thiết với đội cảnh sát là rất khó, cho dù có bị lộ ra thì cũng chưa đến nỗi không chết không được.

Nếu nghĩ như vậy, hành động trong vụ tai nạn xe cộ đó của Triệu Phong cũng có thể hiểu rõ rồi.

Ông ta một lòng muốn chết chỉ là vì sau khi ‘chết’ mới có thể đắp nặn một thân phận hoàn toàn mới.

“Thế nào?”

“Nếu như không chết, chờ có kết quả khám nghiệm nước bọt ở đầu thuốc lá thì sẽ biết thôi.”

Hạ Nam Chi không nhịn được nhắm mắt lại. Nói thật thì, cô không hy vọng

cứ như vậy chấp nhận hung thủ chặt cánh tay của cha cô thực tế đã chết... thật quá hời cho hần ta rồi.

Vừa rồi lúc biết được tin tức này, thậm chí cô thiếu chút nữa không khống chế nổi bản thân. Nói với Kỷ Y Bắc đi xem bác sĩ tâm lý chẳng qua là thuận miệng nói dối thôi. Cô chỉ muốn một mình đi yên tĩnh một lát.

Nhiều năm như vậy, cái thứ đen tối chiếm giữ ở trong lòng cô giầy vò cô mười mấy năm nay dường như tìm cách chọc thủng lồng ngực, nhưng lại bị cứng rắn chặt đứt đầu nguồn, hóa thành một đám sương mù ép cô đỏ cả mắt.

—

Buổi tối này yên ổn trôi qua.

Hạ Nam Chi phát hiện Kỷ Y Bắc người này ngủ thật sự không thể nói là tốt. Giường phòng trọ vốn cũng không quá lớn, lúc Kỷ Y Bắc ngủ cả người đều ôm chặt lấy Hạ Nam Chi.

Cũng vì cái tư thế này, vốn dĩ Hạ Nam Chi giấc ngủ không sâu, vốn dĩ trời còn chưa sáng liền cảm thấy được thứ cứng rắn nóng bỏng ở bên cạnh thất lưng của mình.

Áo ngủ của cô bị vén lên một góc, giữa eo trắng nõn hơi lạnh chỉ cách một bộ áo ngủ mỏng của Kỷ Y Bắc.

Có chút nóng.

Trong căn phòng u tối kéo rèm cửa sổ, Hạ Nam Chi rất bình tĩnh mà nuốt một ngụm nước bọt, xúc giác rõ ràng kia ngược lại làm cô ngủ không được.

Cô nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy Kỷ Y Bắc đang nhắm chặt hai mắt, mũi cao thẳng, môi mỏng, ngực theo hô hấp mà lên xuống.

Hạ Nam Chi nhẹ nhàng nhấc một cánh tay của anh lên, muốn lật người anh lại nhưng không ngờ Kỷ Y Bắc ở trong mơ cũng có thể nhanh nhẹn mà

tránh được đôi tay đẩy anh kia, ngược lại càng táo tợn ôm chặt eo của cô ấn vào trong ngực mình.

Hạ Nam Chi không kịp phòng bị, ngay sau đó lỗ tai liền bị cánh môi ấm nóng cọ sát.

“Ngoan, lại ngủ thêm một lát.”

Hạ Nam Chi: “...”

Kỷ Y Bắc vừa mới tỉnh một nửa âm thanh trầm thấp thô ráp, giống như là tờ giấy nhám (dùng để đánh bóng gỗ) thô ráp, cọ sát cô đến da gà đều nổi lên.

Hạ Nam Chi bừng tỉnh, cảm thấy mình giống như miễn cưỡng nghiêm túc giả trang thành một bức ‘Mỹ nhân ở trong ngực, ngồi trong lòng mà không loạn’.

Cô lại nghiêng mắt nhìn Kỷ Y Bắc, cuối cùng ở dưới đáy lòng lặng lẽ nộ vũ khí đầu hàng.

“Anh...” Cánh môi Hạ Nam Chi khẽ nhếch, âm thanh mềm mại không xương, ngón tay theo đường cột sống của anh hướng đi lên.

Kỷ Y Bắc vừa muốn rơi vào trong mơ một lần nữa ngay lập tức bị một tiếng này làm cho da đầu tê dại, nháy mắt tỉnh táo luôn.

Hai người ở trong im lặng bốn mắt nhìn nhau, khóe mắt của Hạ Nam Chi cong lên trước, sau đó ở vị trí hiện tại mà nhẹ nhàng cắn cắn của Kỷ Y Bắc, lại vươn đầu lưỡi ra liếm một vòng.

Phản cứng rắn và nhiệt độ ở bụng Hạ Nam Chi có thể cảm giác được nhiệt độ đang tăng lên.

-----oOo-----

Chương 49: Súng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cùng lúc đó, chuông điện thoại kêu lên.

Kỷ Y Bắc: "..."

Hạ Nam Chi: "... Nhận điện thoại trước đi."

Từ lần trước sau khi cũng bị cắt ngang như thế, trong cơ thể của Kỷ Y Bắc liền nhen một luồng hỏa, không biết làm sao xảy ra chuyện như vậy, nếu mà anh còn muốn làm tiếp chuyện kia, vậy không khỏi là quá cảm thú rồi.

Mấy ngày này Hạ Nam Chi cũng vô cùng an phận, bảo ngủ liền ngủ, chưa hề trêu chọc lung tung. Hôm nay đột nhiên Kỷ Y Bắc nhất thời bị tấn công liền nộ vũ khí đầu hàng, không còn một chút lý trí nào.

"Mặc kệ." Một tay Kỷ Y Bắc đè cổ tay của Hạ Nam Chi ở trên đỉnh đầu, một tay khác thì vuốt ve phần thịt non trên eo cô, khích lệ mà hôn đi lên.

Điện thoại ngắt rồi lại được gọi đến tiếp.

Toàn thân Hạ Nam Chi nhẹ nhàng run rẩy, không cảm thấy từ bên miệng tràn ra âm thanh nhỏ vụn: "... Chờ đã, hình như là điện thoại của sở cảnh sát gọi đến..."

Một tia lí trí còn sót lại của Kỷ Y Bắc cuối cùng cũng quay lại một lần nữa, ánh mắt liếc nhìn điện thoại ở đầu giường, là Dư Hiểu Dao gọi đến.

"Nói!" Kỷ Y Bắc thở hắt ra, hướng về điện thoại hét.

Dư Hiểu Dao tăng ca đến bây giờ còn bị gào lên một trận, vẻ mặt khó hiểu, lật bản fax mới được gửi đến từ khoa pháp y: "Hả? Có kết quả kiểm tra nước bọt rồi, quả nhiên là nhóm máu RH âm tính, hơn nữa còn có phản ứng hút thuốc phiện."

“RH âm tính?” Kỹ Y Bắc kinh ngạc: “Cô xem nhóm máu của Triệu Phong là gì.”

“Triệu Phong?” Dư Hiểu Dao vừa thấy khó hiểu vừa lật xem báo cáo của bệnh viện trong giấy chứng nhận tử vong của ông ta, ở cột nhóm máu hiển nhiên viết: “RH âm tính!”

“Lão đại không phải là anh nghi ngờ ông ta chưa chết chứ?”

“Nhóm máu giống nhau?”

“Đúng...” Dư Hiểu Dao vẫn có chút kinh ngạc chưa ổn định được, sau lưng phát lạnh.

“Đi bệnh viện điều tra kỹ lưỡng vụ tai nạn xe cộ đó, lại đi đội truy bắt ma túy trao đổi xem có thông tin liên quan đến ông ta không.”

Cúp điện thoại, Kỹ Y Bắc rũ mắt nhìn Hạ Nam Chi ở dưới thân, không biết từ lúc nào cô đã đem dây áo ban nãy làm rơi kéo về chỗ cũ lần nữa, chẳng qua là áo ngủ vẫn buông lỏng như lúc nãy, lộ ra xương quai xanh trắng nõn với bờ vai nhỏ.

Ánh mắt Hạ Nam Chi bình tĩnh: “Còn sống?”

“Gần đúng.”

Hạ Nam Chi giãy đôi tay bị trói buộc ra, ôm lấy bả vai của Kỹ Y Bắc, đầu gối gập lên cọ xát giữa hai chân Kỹ Y Bắc.

“Sau khi kết thúc lại đi làm việc...”

Thế là buổi sáng lần này dậy sớm quá, sau khi Hạ Nam Chi bị Kỹ Y Bắc lần qua lần lại một phen, cuối cùng mệt đến ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên nổi, một lần nữa cảm giác buồn ngủ lại quay lại.

Kỷ Y Bắc ở một bên rửa mặt, mặc quần áo xong đi ra liền nhìn thấy Hạ Nam Chi vẫn giữ nguyên tư thế nằm sấp ở trên giường lúc nãy, không nhận được khẽ cười ra tiếng.

Một chân anh quỳ ở trên giường, nghiêng người dựa vào gần hôn một cái lên sườn mặt của Hạ Nam Chi.

“Bảo bối?”

Tại Hạ Nam Chi khẽ động, ý thức mơ hồ cảm thấy xung hô này rất thú vị, rất phù hợp với đặc điểm sau khi người đàn ông ở trên giường ăn uống no nê thì nói lời ngon tiếng ngọt, vì thế cô miễn cưỡng chống đỡ tinh thần, chuyển động mí mắt xem như là trả lời.

“Ừm.”

“Còn đau không?”

Hai má Hạ Nam Chi cọ xát vào lòng bàn tay của Kỷ Y Bắc, mắt cũng không mở, chỉ ôn nhu cười một cái, nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Không đau, thoải mái.”

Kỷ Y Bắc: “...”

Yêu tinh này!

Gân xanh trên trán Kỷ Y Bắc nhảy lên, xúc động trong cơ thể rất có thể lại muốn tóe ra một lần nữa, nhưng cũng biết là đã cọ xát hơn một tiếng rồi, còn không đi nữa thì thật sự sẽ bị bọn họ phê bình, đầu không nổi.

Thế là anh đành phải sờ mũi, hậm hực đứng dậy, đem góc chăn cẩn thận nhét vào: “Em ngủ thêm một lát nhé. Hôm nay đừng đến sở cảnh sát nữa, anh sẽ cố gắng về sớm.”

Hạ Nam Chi đã không còn hơi sức trả lời rồi.

Một tiếng sau, Hạ Nam Chi lại lần nữa mở mắt ra. Cho dù kéo rèm cửa sổ

cũng có thể cảm nhận được thời tiết bên ngoài không tệ, ánh nắng tươi đẹp.

Nhưng mà Hạ Nam Chi quả thực không an nhàn thoải mái để hưởng thụ, cả người cô rã rời, lúc mới kết thúc còn rất là mệt, bây giờ nằm ở trên giường không nhúc nhích một tí, xương cốt đều cứng rồi.

Một lúc lâu, cuối cùng Hạ Nam Chi duỗi dài cánh tay từ trên tủ đầu giường cầm lấy điện thoại.

Từ trong phần liên lạc tìm thấy Hà Bành.

Lại đem ảnh chụp tài liệu của Triệu Phong mà hôm qua chụp được trên bàn làm việc của Kỷ Y Bắc gửi đi.

Hạ Nam Chi: Hà tổng, nếu rảnh thì có thể giúp tôi điều tra một chút về nơi ở của người này không.

Nửa tiếng sau liền nhận được hồi âm.

Hà Bành: Đợi một lát, tôi gọi người đi tra.

Hạ Nam Chi ít nhiều cũng hiểu rõ thân phận của Hà Bành. Ngoại trừ là CEO của công ty giải trí ra thì phạm vi đầu tư của anh ta rất rộng, trong đó không thiếu ngành công nghiệp xám* nằm ngoài vòng pháp luật.

*Ngành công nghiệp xám: Là một ngành bất hợp lý nhưng tồn tại khách quan giữa ngành hợp pháp (trắng) và ngành bất hợp pháp (đen).

Cô nghĩ, không chừng Hà Bành thật sự có cách có thể tra ra được.

Sở cảnh sát lúc này đã xác nhận Triệu Phong quả thực còn chưa chết. Phương pháp xác nhận rất đơn giản, trong hộp tro cốt của Triệu Phong rõ ràng không phải là tro cốt của người.

Kỷ Y Bắc đem tài liệu trong tay đưa cho Chu Đông Hâm: “Đem danh sách tiền án hút thuốc phiện thuộc khu vực quản lý của các cậu cho tôi một bản, tiến hành quét khuôn mặt để nhìn xem có người này hay không.”

Chu Đông Hâm nhận lấy, thuận miệng xen vào một câu: “Xử lý vụ án của Hạ đội đây, hôm nay làm sao cậu còn đến muộn được chứ.”

Kỷ Y Bắc mặt không đổi sắc, trả lại một câu nguyên xi: “An ủi người nhà của người bị hại.”

Chu Đông Hâm chưa phản ứng được hàm ý vàng trong câu này, đây chính là tiết tấu an ủi cả một buổi tối nhĩ, anh ấy chỉ hơi gật gật đầu, lại hỏi: “Tôi nghe nói Hạ Nam Chi chính là con gái của Hạ đội đây, cô ấy thế nào rồi?”

Kỷ Y Bắc giương mắt nhìn anh ấy, nhớ lại lúc trước Chu Đông Hâm từng có chủ ý với Hạ Nam Chi. Lúc đó anh không cảm thấy gì cả, ngược lại bây giờ lại cảm thấy bảo bối của mình có nguy cơ bị người khác ngấp nghé.

Vì thế anh cố tỏ vẻ* nghiêm túc: “Nha đầu đó gần đây quán người quán đến rất chặt, sáng sớm còn không muốn tôi đi làm.”

*Cố tỏ vẻ: Gốc là [Sói đuôi to/大尾巴狼] nghĩa là giả bộ đứng đắn, quyền uy, chính phái, chính nhân quân tử,...

“Hả? Hai người ở cùng nhau rồi sao?” Lời kia mập mờ khác thường, Chu Đông Hâm lập tức sững sốt.

“Ừ, cô ấy chuyển đến chỗ tôi rồi.”

Chu Đông Hâm lập tức kinh ngạc mà trợn to mắt: “Vì sao!?”

Kỷ Y Bắc thông thả nhún vai một cái: “Còn có thể vì cái gì chứ.”

“Hai người... Ở bên nhau rồi?” Chu Đông Hâm thấy Kỷ Y Bắc khẽ gật đầu một cái, lập tức phần nộ: “Người anh em! Vợ của băng hữu không thể bắt nạt có biết không? Nào có người như cậu đào góc tường người khác!?”

“Ô hay, ai là vợ của băng hữu rồi? Cậu lúc đó động tâm tư kia đều xem là đào góc tường nhà tôi đây!” Kỷ Y Bắc được lợi mà còn khoe mẽ, thậm chí còn trả đũa lại.

“Chờ đã, có ý gì... Lúc đó cậu nói tiểu cô nương có người thích rồi... sẽ không phải là cậu chứ?” Chu Đông Hâm người ở động núi cũng không nghe được bát quái điên cuồng lan truyền trên mạng.

Trên mặt Kỳ Y Bắc hiện ra nụ cười ngọt như mật ong, gật đầu.

Chu Đông Hâm: “...”

Kỳ Y Bắc cười đến nghiêng ngả.

“Cái đó, A Minh, cậu muốn đi qua bên Phó cục à, giúp tôi đem cái báo cáo này đưa cho ông ấy đi.” Kỳ Y Bắc đem báo cáo tổng kết của vụ án trước đó đưa cho người anh em trong đội.

A Minh nhận lấy, hấp tấp chạy qua phòng làm việc của Phó cục.

“Phó cục.” A Minh đẩy cửa phòng làm việc ra: “Đây là báo cáo Kỳ đội đưa cho ngài, đây là của tôi.”

“Được... Đúng rồi, vụ án của Hạ đội điều tra thế nào rồi?”

“Đã tra đến Triệu Phong rồi, chỉ cần có thể tìm thấy hắn thì vụ án của ông ấy liền có thể tiến một bước lớn rồi.”

Phó cục sừng sốt: “Không phải là nói sau khi điều tra đến Vương Phạm thì manh mối liền đứt rồi sao?”

“Không có, Vương Phạm cung cấp được một manh mối rất quan trọng.” A Minh hoàn toàn không phát giác mà tiếp tục nói.

Mặt Phó cục trầm xuống, gờ tay vẫy vẫy: “Được, tôi biết rồi.”

Đợi đến khi A Minh đi ra khỏi phòng làm việc, sắc mặt của Phó cục mới thật sự âm u xuống, ánh mắt lạnh lẽo, không tiếng động mà quay bút máy ở trong tay, một lúc lâu mới cầm điện thoại lên, gọi cho một dãy số không có tên.

“Alô? Là tôi... Tiểu tử đó đã bắt đầu hoài nghi rồi, đã tra đến Triệu Phong rồi... Đúng, ở lúc bọn họ chưa điều tra ra, trước đó phải giải quyết Triệu Phong đi, làm sạch sẽ một chút, tiểu tử đó không dễ lừa đâu.”

Trong không trung mưa phùn lại rơi xuống.

Triệu Phong, tiền án của người này được xử lý vô cùng sạch sẽ, ngay cả bệnh viện cũng không có lưu lại dấu vết gì, nếu không có tiền án hút thuốc phiện thì giống như là không có căn cứ, thành công thay đổi thành một thân phận khác.

Mà thân phận này làm cho cảnh sát có mấy phần giật gấu vá vai*

*Giật gấu vá vai: Ví hoàn cảnh túng thiếu, khó khăn xoay sở, tạm lấy chỗ này đập vào chỗ kia.

Một nhóm người đang ở trong phòng hội nghị họp, Kỷ Y Bắc mới bàn giao xong nhiệm vụ điều tra lại một lần nữa, đột nhiên điện thoại rung một cái.

Bốn ngày trước lúc mới phát hiện ra bộ xương của Hạ Anh Lâm, Kỷ Y Bắc sợ Hạ Nam Chi sẽ nghĩ không thông mà làm ra hành động khác thường gì đó liên trộm cài hệ thống theo dõi vào điện thoại của cô.

Vốn dĩ mấy ngày này ngược lại thấy cô cũng bình thường, Kỷ Y Bắc liền không thường xuyên xem định vị.

Chẳng qua hệ thống đã thiết lập chức năng tự động nhắc nhở khi định vị lệch khỏi thành phố quá xa.

Kỷ Y Bắc vừa làm động tác tay tan họp, vừa lấy điện thoại ra.

Mà khi tầm mắt của anh quét qua màn hình điện thoại, Kỷ Y Bắc nhất thời ngây người... Vị trí hiển thị Hạ Nam Chi đang ở nghĩa trang của cha mẹ cô.

Mỗi năm chỉ có ngày giỗ cô mới đi chỗ kia.

Kỷ Y Bắc lập tức gọi điện thoại cho Hạ Nam Chi, nhưng cô nhanh chóng tắt máy.

Đây là không bình thường!

Kỷ Y Bắc nhanh chóng chạy ra khỏi sở cảnh sát, ngay cả ô đều không mở, đồng thời anh tiếp tục gọi điện thoại cho Hạ Nam Chi nhưng cũng đều bị tắt máy, một cảm xúc vô cùng lo lắng lan rộng ở trong lòng anh.

Lúc Kỷ Y Bắc ngồi vào trong xe, nhìn về phía công viên nhỏ đối diện sở cảnh sát.

Phương hướng đó nhìn qua có thể nhìn thấy cờ của khu nhà, nơi năm đó từng xảy ra vụ hỏa hoạn.

Quảng cáo

REPORT THIS ADRIÈNG TU'

Lá cây bị mưa làm rơi lẫn lộn ở trong ao nước, giữa đá xây lộ ra âm khí ẩm ướt lạnh lẽo, nước chuyển động quanh rễ cây, sợi rễ lan ra nghìn dặm, bò đi từ mọi góc của thành phố này để hấp thu dinh dưỡng.

Mà lúc này, vẻ mặt của Hạ Nam Chi bình tĩnh, cũng không mở ô, áo khoác của cô bị gió thổi mà cuộn lên, nước mưa rơi nghiêng xuống thấm ướt cả gương mặt.

Cô để hai tay nhét vào trong túi, bước đi vững vàng, bước lên từng bậc thang một.

Trang trọng, bình tĩnh.

Giống như cảnh tượng này đã tập luyện ở trong lòng cô vô số lần rồi.

Trong lòng Hạ Nam Chi có một âm thanh không ngừng nói với bản thân cô: Vãng lão bất khả lưu, thệ lão bất khả truy*, nhưng cô vẫn khư khư cố chấp, đồng thời ung dung mà bước đi.

*Gốc: 往者不可留，逝者不可追 (Trích “Ba chúng ta” của Dương Thời): Người đã đi thì không thể giữ lại, người đã chết thì không thể truy đuổi.

Cô muốn giữ lại, cô muốn truy đuổi.

Nhiều năm như vậy, ác mộng từ đầu đến cuối vẫn chiếm giữ trong lòng cô cuối cùng cũng phải phơi bày chân tướng. Cô bắt buộc phải dùng cách của mình để giải quyết hần ta, mặc cho ngày tháng sau này có lẽ cô sẽ bị việc này quấy nhiễu.

Đối với Hạ Nam Chi mà nói, một bước này là một bước quy y sâu không gì diễn tả được. Cô sẽ một mình xông vào nơi tối tăm kia, vì nỗi oan khuất và thất vọng của hai bia mộ trước mắt này mà trả lại một sự trong sạch, một mảnh quang minh.

Hạ Nam Chi bình tĩnh kiên định mà quỳ gối trước bia mộ, thất lung thẳng tắp, trong ánh mắt là tình cảm vô hạn khó nói bằng lời.

Điện thoại trong túi không ngừng rung, Hạ Nam Chi nhìn thấy trên màn hình hiển thị: Anh trai.

Lúc trước khi cô còn đi học, Hạ Nam Chi liền đem anh coi như là tín ngưỡng của mình để hướng về phía trước, mấy ngày ở chung này chính là hạnh phúc mà từ trước đến giờ cô chưa từng được cảm nhận qua.

Con người, luôn là lòng tham không đáy.

Điều này không đúng.

Từ trước đến nay cô đều kiểm chế tình cảm của mình, đem bản thân trở thành người khác loài, tựa như vậy thì sẽ không phải chịu bất kỳ dày vò nào nữa. Nhưng mà chỉ có bản thân cô biết, tình cảm của cô so với người khác

còn mẫn cảm và yếu ớt hơn.

“Tạm biệt... Anh trai. Kỷ đội. Kỷ Y Bắc.”

Vành mắt Hạ Nam Chi đỏ bừng, ngập tràn tơ máu, phát ra lời nói mơ hồ.

Sống lưng của cô thẳng đến có chút cứng đờ, gần như thành kính mà mở ra gạch đá ở phía trước bia mộ.

Ở dưới là hộp tro cốt của Hạ Anh Lâm và Trương Hàm.

Hạ Nam Chi nhẹ nhàng đẩy hộp tro cốt sang bên cạnh một chút, ở bên dưới...

Hiển nhiên là một khẩu súng ngắn màu đen.

-----oOo-----

Chương 50: Tức giận

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ánh trăng lẳng lẳng chiếu rọi ở trên ao nước, ánh sáng lấp lánh.

Hạ Nam Chi thông thả đi vào tiểu khu xa lạ, trực tiếp đi đến chỗ của thang máy.

Đằng sau đột nhiên có một tiếng gọi: “Chờ một chút! Xin hỏi cô là hộ gia đình ở bên này sao?”

Hạ Nam Chi quay đầu lại, giả vờ vô tình tháo khẩu trang xuống, lập tức nhìn thấy cô gái trước mắt lộ ra biểu cảm vui vẻ và kinh ngạc, vì thế ngón trỏ của Hạ Nam Chi lặng lẽ để ở giữa môi: “Suyt.”

Cô nháy mắt, ngón tay chỉ trên lầu.

Hạ Nam Chi mím đôi môi hơi khô, lợi dụng kẽ hở lúc người đó còn ngần

ra, trực tiếp quẹo vào thang máy, ôn hòa trên mặt lúc này chớp mắt biến mất, thậm chí còn treo lên băng tra tử*.

*băng tra tử: Gốc rạ đóng băng

Tay cô để ở trong túi nắm chặt khẩu súng lạnh ngắt.

Thang máy đến lầu 22, Hạ Nam Chi tìm được số nhà trọ của Triệu Phong. Cô đứng ở ngoài cửa lặng lẽ nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, cô không hề do dự mà ấn chuông cửa.

“Ai vậy?” Sau cánh cửa vang lên âm thanh thô dày của người đàn ông.

“Tôi là người trọ ở dưới nhà ông, nhà ông bị rỉ nước, nhà tôi sắp ngập rồi.” Hạ Nam Chi bình tĩnh, nhìn không ra khác thường.

Triệu Phong xuyên qua mắt mèo nhìn ra bên ngoài, thấy Hạ Nam Chi vừa gầy lại xinh đẹp, lập tức buông xuống nghi ngờ và cảnh giác ở trong lòng, vui tươi hơn hờ mở cửa.

“Không có đâu, nhà tôi không bị rỉ nước.”

“Nhà ông không rỉ vậy nước trong nhà tôi là từ đâu đến nhỉ?” Hạ Nam Chi phàn nàn, hỏi lại.

Cô chỉ nhìn Triệu Phong một cái rồi di chuyển tầm mắt, tai chiêu phong, mắt nhỏ, chính xác là người đàn ông ở trên cặp tài liệu kia. Oán hận và căm phẫn ở trong lòng ngực cô nhảy lên nhưng không thoát ra được.

Hạ Nam Chi cảm thấy nếu cô lại nhìn hắn ta thêm chút nữa thì sẽ không nhìn được mà lập tức cầm súng bắn một lỗ trên cái trán của hắn.

Triệu Phong nghiêng người: “Vậy cô vào nhìn đi. Thật sự không phải vấn đề ở chỗ tôi.”

Hạ Nam Chi trực tiếp bước vào cửa nhà của hắn ta, lúc này đứng ở ngoài cô đã sớm quan sát qua cấu tạo bố cục của nhà trọ này rồi. Cô ngựa quen

đường cũ mà đẩy cửa phòng vệ sinh ra.

Cô tùy ý quan sát một phen, trên sàn nhà ướt, nghiêng đầu hỏi: “Ông vừa mới tắm xong hả?”

Triệu Phong sờ tai chiêu phong của mình: “Đúng vậy.”

Hạ Nam Chi nhú mày, giả vờ một bộ dạng khác: “Tôi cũng không hiểu cái này, là cống thoát nước xảy ra vấn đề sao? Ôi, ông cho tôi xem đi, phòng vệ sinh đó tôi cũng không vào được.”

Nói xong cô liền bước từng bước đứng ở bên cạnh Triệu Phong. Triệu Phong ngồi xổm xuống ở trên miệng cống thoát nước.

Vừa đứng lúc không chạm đến ánh mắt của Hạ Nam Chi, cô liền nhanh chóng lạnh lùng trở lại. Hạ Nam Chi nhìn bóng lưng của Triệu Phong, khóe môi dường như nhếch lên châm biếm.

Trong yên lặng không một tiếng động, tay Hạ Nam Chi thò vào trong túi.

—

Lúc Kỷ Y Bắc dựa theo định vị đuổi đến, vừa đứng lúc từ đối diện vọt lên một chiếc xe con màu đen bóng loáng, suýt nữa va chạm với anh, từ trên chiếc xe kia đi xuống hai người đàn ông mặc quần áo màu đen.

Bắp thịt vạm vỡ, ánh mắt lộ ra hung ác.

Kỷ Y Bắc chỉ liếc nhìn một cái liền ý thức được tình cảnh bây giờ e rằng không bình thường.

Phong thái trên người của hai người đàn ông kia rất giống với sát thủ chuyên nghiệp, hơn nữa rất có khả năng có trang bị súng!

Lúc này điện thoại của Hạ Nam Chi đã tắt nguồn rồi, dựa vào thông tin định vị cuối cùng thì đích thực là cô ở chỗ này. Không còn cách nào khác, Kỷ Y Bắc đành phải lặng lẽ theo sau hai người đàn ông kia.

Nhìn hai người đàn ông lên thang máy, một đường đi thẳng, dừng lại ở số “22”.

Hạ Nam Chi kéo Triệu Phong đã không có sức lực vì bị điện giật đi, tiện tay kéo dây điện đem hay tay của hắn ta trói buộc ở đằng sau rồi thắt nút chết.

“Cô, cô... rốt cuộc là ai?” Triệu Phong nhất thời không chú ý mà khinh địch, không nghĩ đến bản thân lại sẽ rơi vào kết cục như vậy.

Hạ Nam Chi không hề che giấu ác ý ở trong mắt, cô ở trên cao nhìn xuống Triệu Phong, tựa như cười chế nhạo: “Tôi? Còn nhớ Hạ Anh Lâm không? Đó là cha tôi.”

Con người Triệu Phong nhanh chóng co lại, ngay lập tức hít sâu một cái.

Hạ Nam Chi giờ khẩu súng trong tay lên, vững vàng mà ngắm chuẩn vào huyết thái dương của Triệu Phong.

Bây giờ hình tượng của cô đã thành người thẩm phán rồi.

Giọng nói của cô rất lạnh nhạt, nổi lên một tầng gợn sóng róc rách: “Tôi hỏi ông, Hạ Anh Lâm là ông giết sao?”

Lúc này, đột nhiên trong không khí ngưng trệ xẹt qua một tiếng còi cảnh sát chói tai, đập vỡ hiện trường vốn dĩ nhìn có vẻ yên ổn.

Hạ Nam Chi lướt qua cửa sổ liếc nhìn một cái, bên dưới lại không có cái xe cảnh sát vào.

Chuyện có chút kỳ lạ!

Hạ Nam Chi đem hòng súng để ở sau ót của Triệu Phong, giọng nói lạnh lùng: “Theo tôi qua đây!”

Hai chân Triệu Phong nhũn ra, bị Hạ Nam Chi nửa lôi nửa kéo, phía sau còn có một cái hòng súng màu đen, hắn ta gần như là bò ra khỏi cửa, nhếch

nhắc vô cùng.

Con số trên thang máy không ngừng tăng lên.

Hạ Nam Chi nắm thời cơ, một chân đạp cửa cầu thang thoát hiểm rồi đóng cửa lại, trong mắt cô có lửa.

Xuyên qua khe cửa, Hạ Nam Chi nhìn ra bên ngoài, từ trong thang máy có hai người đàn ông đi ra, hiển nhiên không phải là cảnh sát. Bộ dạng như hung thần, hấp tấp vội vã rõ ràng mục đích đến đây giống với cô.

Cô lập tức dứt khoát túm lấy Triệu Phong đi lên hai tầng, đám người đó nếu như ở trong phòng không tìm thấy người, nhất định sẽ cho rằng hắn ta chạy rồi, sẽ không nghĩ rằng hắn ta chạy lên trên tầng.

Nước mưa từ trên hiên cửa sổ theo chiều gió bay vào, cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ.

“Trả lời câu hỏi của tôi!” Hạ Nam Chi dùng súng đập xuống đỉnh đầu hắn ta hai cái.

Triệu Phong bị bắt quỳ ở trên nền, hai tay bị trói buộc ở phía sau, lỗ tai bị đập đến ngán ra máu, đầu tóc tán loạn, đôi mắt đỏ tươi, nhe răng cười: “Đúng thì sao?!”

Hắn ta cũng biết hôm nay bản thân không chết ở dưới họng súng của Hạ Nam Chi thì cũng sẽ chết ở trong tay của đám người kia.

Chung quy cũng chạy không thoát được cái chết.

Xung quanh vắng lặng mấy giây, khuôn mặt cứng như băng của Hạ Nam Chi lập tức có dấu vết sụp đổ, ánh mắt của cô nhìn chăm chú trên người Triệu Phong, không khổng chế được mà nắm chặt khẩu súng ở trong tay.

Ngón trở móc ở trên cò súng.

Chỉ cần gập ngón tay vào là đạn lập tức bắn ra ngay.

Đột nhiên ở đằng sau có một giọng nói trầm thấp bị đè xuống.

“Hạ Nam Chi, em con mẹ nó dừng tay lại cho anh!”

Từ sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc, ngay lập tức Hạ Nam Chi như bị điện giật. Nhưng cô cũng không quay đầu lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là hần ta giết cha em!”

Kỷ Y Bắc cẩn thận đi từng bước đến gần, tim đập như sấm, vẫn mạnh mẽ bình tĩnh, ép buộc bản thân giống như đang đàm phán với bọn cướp: “Nghe cho rõ đây Hạ Nam Chi. Em giết ông ta là để báo thù cho cha em, vậy mẹ em thì sao! Sau lưng Triệu Phong đây đưa cả một mạng lưới khổng lồ. Ông ta chẳng qua chỉ là một con cò ở vòng ngoài, mà kẻ xúi giục thật sự vẫn còn ở trong trung tâm mạng lưới đấy!”

Anh đã trải qua vô số cuộc đàm phán nhưng chưa bao giờ có lần nào trải qua kinh hoàng khiếp sợ như hiện tại.

Anh rất sợ Hạ Nam Chi xúc động một cái tưởng thật mà bóp cò, đó mới thật sự là không còn chỗ để xoay sở.

Sắc mặt Hạ Nam Chi nhợt nhạt không một chút máu, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Triệu Phong.

“Hạ Nam Chi, giết ông ta sẽ chỉ tiện nghi cho người sau lưng mà thôi. Em biết anh không nỡ nặng tay với em, cho dù em nổ súng vào anh thì anh cũng không thể cầm họng súng nhắm vào em. Thế nhưng em có nghĩ sau khi em giết ông ta rồi thì chúng ta phải làm thế nào không?”

Giọng nói của Kỷ Y Bắc rất điềm tĩnh, phát ra uy nghiêm không cho phép kháng cự lại, nhưng nội dung lời nói lại dịu dàng như vậy.

Hai mắt Hạ Nam Chi mơ hồ, nhưng vẫn quật cường không quay đầu lại.

“... Em muốn chia tay với anh sao Nam Nam?”

Cùng lúc đó, cửa lớn ở dưới lầu đột nhiên vang lên một tiếng rất lớn, là hai người đàn ông kia đuổi tới đây rồi!

Ba bước của Kỷ Y Bắc cũng rút lại còn hai bước xông đến bên cạnh cô, một tay cướp lấy súng của cô, đem cô vòng ra phía sau, lại nhanh chóng cầm súng để ở cổ mới vừa có động tĩnh của Triệu Phong.

Có lẽ hai người đàn ông kia cho rằng Triệu Phong chạy trốn từ cầu thang cho nên nhanh chóng xuống lầu đuổi theo.

Trong đen tối, sức lực của Hạ Nam Chi như đã bị rút ra khỏi người, yếu ớt mà dựa ở trên vách tường, thở hổn hển khó mà không chế được.

Kỷ Y Bắc lại không liếc nhìn cô một cái, xác nhận sau khi an toàn liền nhanh chóng gọi điện thoại cho Thư Khắc yêu cầu chỉ viện, để phòng bản thân cứ như vậy đem Triệu Phong đi xuống sẽ đối mặt với hai người kia chặn đến.

Nếu như là bình thường thì anh một đánh hai vẫn còn dư dả, chẳng qua là Hạ Nam Chi ở đây anh không dám đi mạo hiểm.

Coi cảnh sát ban này cũng là anh cố ý bật lên, chỉ sợ Hạ Nam Chi sẽ cùng hai người đàn ông kia chạm mặt.

Vừa nghĩ đến Hạ Nam Chi...

Kỷ Y Bắc liền cảm thấy đau đầu.

Cứ yên tĩnh như vậy mười mấy phút, ai cũng không nói chuyện với ai, cho đến khi đội viện trợ của Thư Khắc đến, Kỷ Y Bắc mới hồi phục lại tinh thần.

Về mặt anh không đổi mà đem khẩu súng kia bỏ vào trong túi, không mở ra.

“Lão đại! Không bị thương chứ?” Thư Khắc đập cửa xông vào ‘ầm’ một tiếng.

“Không sao.” Kỳ Y Bắc không để bụng mà xua tay, tóm lấy cổ áo của Triệu Phong kéo đi đưa cho một hình cảnh khác: “Ban này ông ta đã thừa nhận Hạ đội là ông ta giết rồi. Đưa về trước, ngày mai tôi đến thăm vấn ông ta!”

Một nhóm người cùng nhau đi xuống lầu.

Hạ Nam Chi yên lặng đi bên cạnh Kỳ Y Bắc, nhìn không ra vẻ mặt có gì khác thường, ngược lại cũng làm cho mọi người xem nhẹ vấn đề vì sao cô lại xuất hiện ở đây.

Thư Khắc cùng một số hình cảnh mang theo Triệu Phong ngồi xe cảnh sát rời đi.

Hạ Nam Chi lại bị Kỳ Y Bắc đang không mấy dễ chịu tóm lấy nhét vào trong chiếc xe anh vừa mới lái đến.

Vừa nghe thấy một tiếng ‘ầm’ đóng cửa xe rất lớn thì có thể đoán ra được tức giận trong ngực của Kỳ Y Bắc bây giờ có lẽ là sắp bạo phát rồi.

Hạ Nam Chi xoay xoay cổ tay, dây thần kinh vẫn đang kéo căng. Cô lặng lẽ nghiêng mắt nhìn Kỳ Y Bắc, anh rũ mắt, im hơi lặng tiếng một lời cũng không nói mà đạp chân ga hết cỡ.

Ở trên đường quốc lộ ban đêm, ô tô như mũi tên rời khỏi dây cung.

Tốc độ xe trực tiếp lên đến số trăm. Kỳ Y Bắc nhíu mày, ánh mắt thoáng thấy vẻ mặt của Hạ Nam Chi vẫn bình thường, một chút cũng không bị dọa đến.

Đột nhiên phanh gấp một cái.

Một giây sau Kỳ Y Bắc liền hung ác đem Hạ Nam Chi đè ở trên ghế, cắn lên cánh môi của cô, động tác kịch liệt, răng môi giao nhau.

Chờ lúc buông ra, Kỳ Y Bắc mới phát hiện Hạ Nam Chi cuối cùng cũng có biểu cảm... cô nhíu mày, hít một hơi sâu.

Anh tức giận hừ lạnh: “Hừ, còn biết đau sao?”

Hạ Nam Chi miễn cưỡng giãy cổ tay của mình từ trong tay anh ra, vén ống tay áo lên, mặt trên quả nhiên đã tím bầm một mảng lớn. Cô cúi đầu lạnh nhạt giải thích: “Không phải là anh làm em đau, là... tên kia làm.”

Hạ Nam Chi cho dù là đánh úp, cũng là lúc dùng dùi cui điện đối phó với hắn ta thì bị hắn ta vịn tay làm bị thương.

Kỷ Y Bắc nhìn cổ tay bị thương của cô im lặng một hồi, cuối cùng buông lỏng tay cô ra.

Cho đến khi vào cửa nhà hai người vẫn không nói với nhau câu nào.

Kỷ Y Bắc vừa vào cửa liền trực tiếp vào trong phòng đựng đồ lục lọi ra một chai rượu thuốc, đi vào phòng của Hạ Nam Chi, một tay kéo tay cô lên.

Chỗ máu bầm kia nếu không nhanh được đẩy đi chỉ sợ cả cổ tay đều tím bầm luôn.

Anh đổ một ít rượu thuốc vào lòng bàn tay, sau khi dùng bàn tay làm nóng thì đặt lên cổ tay của Hạ Nam Chi, độ ấm truyền đến từ lòng bàn tay của anh thuận theo rượu thuốc ngấm vào trong da.

Hạ Nam Chi thì giống như lúc trước, khi hai người vẫn chưa ở cùng một chỗ, chỉ cần Kỷ Y Bắc làm ra một hành động vượt qua khuôn phép gì đó, cô liền hoảng sợ không biết chọn đường lui, không biết nên làm cái gì.

Ví dụ như hiện tại.

Cổ tay cô nóng lên, nhưng lại hốt hoảng cảm thấy chỉ có một bộ phận nhỏ nguyên nhân là rượu thuốc, mà chủ yếu là vì đôi tay to dày rộng đang che phủ ở trên kia.

Rõ ràng vừa nãy Kỷ Y Bắc còn tức giận như thế vậy mà bây giờ lại cần thận giúp cô bôi thuốc.

Cho dù mặt vẫn còn u ám.

Hạ Nam Chi quả là có chút không biết phải làm sao.

Rất lâu sau, đột nhiên Kỳ Y Bắc lên tiếng, trong lòng Hạ Nam Chi run rẩy.

“Em làm sao lại đi đến chỗ đấy?”

Hạ Nam Chi trả lời thành thật: “Em tìm một người bạn giúp em điều tra manh mối của Triệu Phong, là anh ta giúp em tìm được.”

“Súng ở đâu ra?”

Hạ Nam Chi ngược mắt nhìn anh, lần này lại không trả lời.

“Nói chuyện!” Kỳ Y Bắc tức giận.

“...”

Tức giận lại một lần nữa rơi vào im lặng, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị bắt đầu một trận đại chiến. Kỳ Y Bắc thở hắt ra, Hạ Nam Chi cự tuyệt phối hợp.

Hạ Nam Chi nhìn khuôn mặt kéo căng của Kỳ Y Bắc, bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu. Vốn dĩ bọn họ không phải là cùng một loại người, là cô nhất quyết muốn đi trêu chọc anh nên mới có cục diện như ngày hôm nay.

Nếu như không có cô...

Nếu như không có cô, lúc này Kỳ Y Bắc đã đi thăm vấn Triệu Phong, sẽ không phải khó chịu, không phải tức giận, sẽ vì bắt được hung thủ mà vui vẻ.

Phải chia tay sao?

Có lẽ chia tay mới là tốt nhất đối với anh.

Hạ Nam Chi tự giác nghĩ như vậy.

Nhưng cô lại hoảng hốt, cảm thấy mất đi và lấy lại là một chuyện rất may mắn của đời người, mà giành được rồi lại đánh mất là nỗi đau rất lớn. Cô không nỡ, nói không ra lời.

Bất giác cô nắm chặt tay áo của Kỷ Y Bắc.

Kỷ Y Bắc đem mấy cái biểu cảm không thể quan sát ở trên mặt của cô thu hết vào trong mắt, đột nhiên khẽ thở dài, động tác bồi thuốc cũng theo đó mà nhẹ nhàng lại.

“Hạ Nam Chi, mấy ngày trước tại vì sao đột nhiên em khóc anh cũng không có ép hỏi em, sủng ở đâu ra anh cũng có thể đợi em muốn nói thì lại nói cho anh biết, nhưng em không thể ỷ vào việc anh mềm lòng với em liền tùy ý phụ lòng anh!”

Hạ Nam Chi hoảng hốt ngẩng đầu, theo bản năng mở miệng: “Em không có.”

Kỷ Y Bắc mím chặt môi, con mắt tối đen, nhìn không thấy đáy, cũng sắp đem cô hút vào trong rồi.

Một lúc lâu, bỗng nhiên Kỷ Y Bắc đẩy đôi tay gầy nhỏ bé kéo tay áo của anh ra, lui ra sau một bước, xoay người: “Tự em nghĩ rõ ràng rồi lại nói chuyện với anh.”

Giọng nói anh dứt khoát.

Ánh sáng đèn trong phòng chiếu sáng trái tim đen tối của Hạ Nam Chi, đây là lần đầu tiên cô tham lam lưu luyến sự ấm áp của ánh sáng.

“Kỷ Y Bắc!”

Hạ Nam Chi gần như ở lúc anh vừa mới sải bước lên một bước liền không tự chủ được gọi ra tiếng, ngón tay lại nắm lấy quần áo anh một lần nữa,

dùng sức đến mức ngón tay đều trắng bệch, nhẹ nhàng run rẩy.

Bước chân Kỳ Y Bắc dừng lại.

“Kỳ Y Bắc...” Lời nói của Hạ Nam Chi mang chút cầu xin, trước mắt bởi vì tràn đầy nước mắt mà mơ hồ, đến cả bóng dáng của anh cũng trở nên mờ mờ ảo ảo.

Trong mơ hồ, anh xoay người.

Sau đó Hạ Nam Chi cảm thấy mặt của mình được một đôi bàn tay to nhẹ nhàng nâng lên, ngón tay ma sát hai má của cô.

“Khóc cái gì.” Giọng người đàn ông bình tĩnh, lại mang theo âm thanh dịu dàng mà bình thường không nói được.

Hạ Nam Chi đỏ mắt nhìn vào mắt anh.

Cô gần như nghe thấy âm thanh thành kính của mình.

“Em thích anh.”

“Em chỉ thích anh. Em đã thích anh so với lúc anh biết còn sớm hơn.”

“Kỳ Y Bắc...”

“Có thể hay không... Anh đừng chia tay với em.”

-----oOo-----

Chương 51: Sự cứu rỗi

Nguồn: EbookTruyen.Net

Editor: Yyan

Beta: LinhNhi

Tình cảm của cô đối với Kỷ Y Bắc so với ban đầu cô nghĩ còn sâu nặng hơn nhiều. Hóa ra Hạ Nam Chi nghĩ chỉ cần ở cùng nhau thì cho dù sau này có chia tay cũng đủ để cô nhớ cả đời, nhưng hiện tại cô đến cả chia tay cũng đều không muốn nghĩ.

Vốn dĩ Hạ Nam Chi đã đem toàn thân mình trang bị đến đầy đủ, trước người khác cô có thể cười, nhưng sau lưng cô lúc nào cũng lạnh lùng. Cô đem bản thân trở nên không tim không phổi, từ đầu đến cuối xa cách với người khác.

Toàn bộ dân mạng khinh bỉ cũng sẽ không có ảnh hưởng đến cô, thậm chí bạn tốt phản bội cũng đều không làm cô khó chịu. Cô đã quen một mình rồi.

Duy chỉ có Kỷ Y Bắc là một trường hợp ngoại lệ.

Rất lâu trước kia, ngay cả chính bản thân cô đều chưa ý thức được, Kỷ Y Bắc chính là trường hợp ngoại lệ duy nhất trong lòng cô.

Bây giờ trong lòng cô lại vì ngoại lệ này mà cầu xin không cần rời khỏi cô.

“Đừng chia tay với em.” Trong lòng Hạ Nam Chi nghĩ thầm.

Trên mặt cô thành kính, trong mắt tràn ra nước mắt và tia sáng nào đó không biết tên, lúc sáng lúc tối, hóa thành một làn hơi nước uyển chuyển và ấm áp, bao trùm lấy Kỷ Y Bắc.

Một giây tiếp theo, đột nhiên eo của Hạ Nam Chi bị chặn ngang và ôm lên, một đôi tay to ôm lấy bắp đùi, trói chặt xương sống của cô, đôi môi bị gặm cắn dữ dội.

Cô bị ép ở trên tường, sau lưng lập tức nổi lên một tầng mồ hôi mỏng, toàn thân như bị điện giật, từ ngón chân đến linh hồn đều cuộn lại, kêu gào muốn dùng sức để đối đãi.

Kỷ Y Bắc nâng cô lên, cảm nhận thấy giữa eo bị hai chân của cô kẹp chặt,

lung tung mà hôn lên cánh môi của cô.

Âm thanh lẩm bẩm mơ hồ tràn ra từ khe miệng của Hạ Nam Chi.

Kỷ Y Bắc chịu không nổi nhất chính là cô như thế.

Một tay ôm cô, một tay khác đặt ở hông của cô không ngừng di chuyển, va va chạm chạm mà đi vào phòng ngủ, dùng chân đóng cửa.

Anh tì vào bên tai cô, âm thanh tràn ngập dự vọng: “Khốn nạn, coi lòng chân thành của anh trai em xem thành lòng lang dạ sói* hả!”

*Lòng lang dạ sói: Nói người bề ngoài trông tử tế nhưng trong lòng lại độc ác, thâm hiểm.

Đột nhiên Hạ Nam Chi nghe thấy một câu như vậy, thân thể so với tầm hồn phản ứng càng nhanh càng thành thật hơn, cô còn chưa hiểu được hàm ý trong câu nói kia thì ngay lập tức chìa tay véo vào thắt lưng của Kỷ Y Bắc.

“Cùm cụp” một tiếng, âm thanh kim loại giống như một sợi dây cung, phát trúng mớ hỗn độn trong lòng cô.

Cô hơi mở to mắt, mở miệng thở dốc.

Trong phòng lúc đầu vẫn là tiếng rên rỉ vỡ vụn. Đến sau đó biến thành âm thanh khóc nức nở mang theo cầu xin.

Cùng với âm thanh chịu đựng của người đàn ông.

“Hạ Nam Chi, em cam đoan cho anh, sau này không được làm ra loại chuyện này nữa!”

Động tác của người đàn ông tàn nhẫn nhưng lại thân mật mà chạm vào cánh môi bị cắn đến đỏ của Hạ Nam Chi, vén ra sợi tóc dính ẩm ướt trên mặt cô gái nhỏ.

Trên làn da nhẵn nhụi của cô nổi lên một tầng mồ hôi, trơn nhẵn trắng nõn,

ở dưới ánh đèn mờ tối gọi cảm đến nói không nên lời.

Không biết qua bao nhiêu lâu, toàn thân của Hạ Nam Chi bị mồ hôi làm ướt nhẹp, trên giường một đồng ẩm ướt dính dính, khi cô đột nhiên giật mình thì cuối cùng Kỷ Y Bắc cũng lui ra ngoài.

Đồng thời anh cúi ở bên tai cô, trầm giọng nói: “Em ngoan một chút thì không chia tay với em.”

Vành mắt của Hạ Nam Chi càng đỏ, nằm không còn sức lực.

Kỷ Y Bắc dùng khăn ẩm xử lý qua loa nơi ẩm ướt ở giữa hai chân cô, lại hôn xuống trán của cô, đem cô từ trên giường kéo lên.

“Đi, đi tắm rửa.”

Hạ Nam Chi ngồi ở cuối giường, mũi chân chạm đất, sau khi cọ xát một lúc rồi ngược mắt, âm thanh mềm mại: “Chân em không còn sức rồi.”

Kỷ Y Bắc cung chiêu mà xoa tóc của cô, khom người một tay ôm lấy cô đi vào nhà tắm.

Trong bồn tắm lớn đã xả đầy nước, Kỷ Y Bắc cẩn thận ôm cô đi vào, đem khăn mặt thấm ướt rồi giúp cô lau người, lại kiên nhẫn xoa lên một lớp bột, rồi cầm vòi hoa sen rửa sạch lại một lần nữa.

“Đứng lên trước đã, anh lau khô cho em.”

Hạ Nam Chi miễn cưỡng đứng thẳng lên, ngón tay bám chặt vai của Kỷ Y Bắc để mượn lực, hai chân run rẩy, trước ngực một vùng tím đỏ.

Kỷ Y Bắc nhíu mày, cầm khăn tắm lau khô nước trên người cô, bản thân hồi hận ban nãy không kiềm chế sức lực, lúc lau nước trên đùi cô, đột nhiên nghe thấy Hạ Nam Chi nhẹ nhàng hít vào một tiếng.

“Đau sao?”

Hai má Hạ Nam Chi bị hơi nước trong phòng tắm nhuộm lên ửng đỏ, cô nhìn Kỷ Y Bắc rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

Sáng sớm nay cô mới được lần đầu nếm trải chuyện làm tình này, căn bản tiếp nhận không nổi đôi đũa hung ác tàn nhẫn như vậy của anh.

Kỷ Y Bắc thò người ra nhìn, đều sưng lên rồi, lúc này lông mày anh nhíu càng thêm sâu: “Ban nãy làm sao lại không nói với anh là anh làm em đau hả?”

“...”

Đột nhiên Hạ Nam Chi bị hỏi một câu như vậy, cảm thấy vô cùng oan ức, ngược mắt nhìn khuôn mặt vẫn bình tĩnh của Kỷ Y Bắc, càng thêm oan ức, đến cả giọng nói cũng đều phát run.

“Em nói với anh rồi mà, anh cũng không nghe em nói.”

Kỷ Y Bắc nhẹ nhàng hôn cô một cái, quần khăn tắm lên: “Xin lỗi, anh... Ban nãy anh thật sự là không có lý trí.”

Hạ Nam Chi lắc đầu, chủ động dựa vào gần để anh ôm, Kỷ Y Bắc ôm cô lên giường lần nữa.

Một lúc sau, Kỷ Y Bắc cũng tắm xong đi ra ngoài.

Liền thấy Hạ Nam Chi ngồi ở đầu giường, gập chân, hai tay ôm đầu gối, cô ngược mắt nhìn thấy Kỷ Y Bắc liền nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Anh trai.”

Kỷ Y Bắc hơi mềm lòng, cảm thấy ban nãy bản thân đúng là thằng khốn nạn, anh nằm vào trong chăn ôm Hạ Nam Chi qua, ở trên lưng của cô vỗ hai cái như an ủi: “Ngủ đi.”

Hạ Nam Chi ở trong ngực anh giãy dụa ra, trên lông mi của cô gái nhỏ vẫn còn đọng nước mắt, không biết là lúc khóc ở phòng khách đọng lại hay là lúc cầu xin ở trên giường.

“Anh không hỏi em nữa hả?”

Kỷ Y Bắc nhắm mắt, ngón tay vân vê ở trên bả vai cô, hỏi lại: “Em muốn nói sao?”

Hạ Nam Chi trầm mặc.

Trên đỉnh đầu có một tiếng than nhẹ: “Không muốn nói thì thôi, vậy khẩu súng kia anh tịch thu.”

Một lúc lâu, trước ngực của Kỷ Y Bắc bị từng sợi tóc mềm mại của cô cọ xát.

“Hử?”

Ngón tay của cô hơi lạnh, đi gây lỗ tai của anh.

“Khẩu súng kia với việc em khóc lần trước có quan hệ.” Hạ Nam Chi dẫn đo mở miệng, cô nhảy bén quan sát thấy hô hấp của Kỷ Y Bắc lập tức nhẹ lại.

“Hồi còn nhỏ chắc là em từng tận mắt thấy qua một vụ án đấu súng, nhưng em không có ấn tượng. Đây là em nhìn thấy ở trong giấc mơ, em lấy được khẩu súng từ trên người đàn ông đã chết đó, em đem nó giấu ở dưới bia mộ của cha mẹ em.”

Vốn dĩ Kỷ Y Bắc còn ngủ gật liền nhanh chóng bị đánh bay, không tiếng động mở mắt ra, trầm giọng nói: “Vụ đấu súng là chuyện khi nào?”

“... Chắc là năm đầu tiên em đến nhà anh.” Hạ Nam Chi hơi lưỡng lự.

Cô còn nhớ bộ váy màu hồng mà cô bé mặc trong mơ kia, chính là bộ quần áo đầu tiên Trần Khê mua cho cô.

Kỷ Y Bắc nghiêm mặt, anh cũng biết được Hạ Nam Chi từng là mục tiêu của đám người kia, sau ba năm điều tra vụ án, muốn tìm chút manh mối để lại.

Nhưng không có vụ đầu súng gì đó.

Từ khi bọn buôn bán vũ khí kia mắc lưới, mấy năm nay Cảnh Thành hầu như đều không xuất hiện vụ án liên quan.

Bây giờ xem ra, ngược lại là cố ý không xuất đầu lộ diện để cho cảnh sát nhìn thấy.

“Vậy còn khóc, vì sao lại khóc?”

“Ngày hôm đó em nằm mơ, anh, em nói nếu như...” Đột nhiên cổ họng Hạ Nam Chi nghẽn lại, hơn nửa ngày mới tìm lại được giọng nói: “Em nói, nếu như suýt chút nữa em giết người, không phải là hôm nay, là lúc nhỏ kia...”

“Trong mơ, em dùng súng nhắm vào huyết thái dương của người đàn ông kia rồi ấn cò súng, chỉ là lúc đó em không biết dùng súng, không mở chốt an toàn, cho nên mới là ‘suýt chút nữa’. Anh không cảm thấy em đáng sợ sao? Em... Em còn nhỏ như vậy đã muốn giết người, hơn nữa em cũng không thay đổi. Anh xem, hôm nay em còn...”

“Đừng nói nữa.”

Đột nhiên Kỷ Y Bắc lại gần bên tai cô xuyt một tiếng, vỗ về nói: “Triệu Phong hại chết cha em, người đàn ông trong mơ chắc chắn cũng từng làm chuyện xấu gì đó, hơn nữa hôm nay em cũng không bóp cò súng.”

Dứt lời, Kỷ Y Bắc hôn cái trán của cô: “Cô gái ngoan, có tiến bộ. Hiện tại khẩu súng kia anh tịch thu rồi, sau này em cũng không thể có cơ hội làm cái loại chuyện kia nữa. Không cần sợ.”

Hạ Nam Chi ngốc nghếch nhìn Kỷ Y Bắc, quả thật cô có chút mơ hồ.

Ở trong dự tính của cô, nếu như Kỷ Y Bắc biết những chuyện này rồi, nhất định sẽ cảm thấy cô là một con quái vật, một con quái vật từ sau vụ hỏa hoạn kia gánh vác mọi thù hận còn lưu lại.

Nhưng mà anh không có.

Một chút cũng không, đến cả chuyện tính trước cũng không có.

Ví dụ ‘vì sao em không cứu người đàn ông kia’, ‘vì sao nổ súng với một người đàn ông xa lạ’, thậm chí ngay cả một câu trách móc cô vì sao bây giờ mới chịu nói cũng không có.

Chỉ có hai câu hỏi.

Một là vụ đầu súng từ lúc nào.

Hai là tại sao lại khóc.

Tay Hạ Nam Chi vòng ở trên eo anh từ từ ôm chặt.

“Có biết không, đối với em mà nói muốn quang minh hướng về phía trước không phải là chuyện dễ dàng. Rất nhiều lần em đã muốn bỏ cuộc, cứ như thế mà sa vào. Em không thích cảnh sát, không thích cho nên bất an. Nhưng mỗi lần em nhìn thấy anh, nhìn thấy những người anh em đó của anh, em lại cảm thấy không nên như thế.”

Giọng nói của cô vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại, giống như cầm bàn chải chải qua lòng của Kỷ Y Bắc.

“Sống như vậy cũng rất mệt, mệt mỗi đến nỗi mí mắt cũng không chống đỡ nổi nữa, nhưng vẫn phải chống.”

Một cái hôn rơi ở trên mắt cô.

Kỷ Y Bắc: “Đừng chống nữa.”

Hạ Nam Chi mở mắt ra nhìn Kỷ Y Bắc, ánh sáng trong mắt lúc sáng lúc tối, có một ngọn lửa, giống như câu tiếp theo của Kỷ Y Bắc sẽ ảnh hưởng đến việc nó sẽ bốc cháy hay là dập tắt.

Sau đó cô nghe thấy Kỷ Y Bắc nói.

“Muốn ngủ thì ngủ đi, ngủ đủ rồi anh sẽ gọi em dậy.”

Buổi tối hôm đó cô ngủ cũng không yên, may là không bị cơn ác mộng quấy rầy nữa, thuận theo chân tướng nổi lên mặt nước, nút thắt lúc trước của Hạ Nam Chi đang dần dần được tháo gỡ.

Lúc rạng sáng, cô trần trọc tỉnh lại, mê man từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, sắc trời đã hửng sáng, đại não giống như dây cốt lâu năm chưa được tu sửa.

Một buổi tối xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho cô trong chốc lát thậm chí không rõ đây là mộng hay là thực.

Theo tiềm thức giờ tay chạm vào người ấm áp bên cạnh nhưng lại trống không, Hạ Nam Chi lập tức tỉnh lại, từ trên giường ngồi dậy, tay áo đóng đưa bọc lấy thân thể gầy yếu của cô, dưới đôi mắt đen nháy đê nén sự ngang bướng và sợ hãi.

Sau đó trong nháy mắt ngược mắt lên, một lần nữa ổn định lại tâm trạng, trái tim trở về chỗ cũ, từ từ chìm xuống, tìm được cảm giác thuộc về.

Kỷ Y Bắc đứng ở trên ban công ngoài phòng ngủ, lưng đối diện với cô, hai cánh tay chống ở trên lan can, hơi ngửa đầu nhìn nơi xa, kéo ra một cái cằm sắc nhọn, đầu ngón tay của anh kẹp lấy điều thuốc, khói thuốc nhanh chóng bị gió thổi tan, hòa nhập vào màn đêm.

Hạ Nam Chi nhìn một lúc, xuống giường đi dép, đẩy cửa ra, giữa hai chân còn có chút đau.

“Anh trai?” Cô ôm lấy quần áo, không biết vì sao có một chút khó chịu mà nắm chặt mép cửa, ở cự ly cách anh ba mét thì đứng lại.

“Sao đã tỉnh rồi?” Kỷ Y Bắc nhanh chóng dập thuốc, một tay kéo cô qua, sau đó dùng áo khoác ngủ của mình quấn chặt cô: “Lạnh không?”

Sau lưng truyền đến nhiệt độ và xúc cảm quen thuộc, cùng với mùi vị thân mật chưa qua, mùi thuốc lá trộn lẫn với mùi sữa tắm hương cỏ xanh, mềm

mại lại quyển luyện bọc lấy cô.

Bỗng nhiên Hạ Nam Chi cảm thấy vành mắt lại có chút nóng.

Đồng thời, áo giáp cứng rắn nỗ lực đắp nặn mười năm qua của cô cũng từng tầng bong ra, ban đầu thân thể siết chặt được buông lỏng xuống, quá khứ đau khổ hay tương lai không xác định đều ở ngay khoảnh khắc ôm chặt nhau của bây giờ mà tan biến.

Hạ Nam Chi biết bất kể như thế nào thì bản thân cũng không thể lại quen cuộc sống không có Kỷ Y Bắc nữa rồi.

“Không lạnh.” Cô nhẹ giọng nói, mang theo ghen ngạo.

Tư thế bây giờ là Kỷ Y Bắc từ sau lưng ôm chặt eo của cô, nhìn không thấy rốt cuộc cô có khóc hay không.

Nghe thấy giọng nói của cô, Kỷ Y Bắc thở dài, giờ tay lau mặt của cô, may mà không khóc, anh cúi đầu cọ cọ trên đỉnh đầu của cô, hạ xuống một cái hôn cứng chiều mà dịu dàng.

“Hạ Nam Chi, anh rất thích em.” Anh ở đằng sau nhẹ giọng nói, mang theo than thở, cuối cùng đầu hàng khuất phục.

Hạ Nam Chi, anh rất thích em.

Cho dù trước đây anh chú ý đến mình là cảnh sát nên tận lực kéo ra khoảng cách với em, nhưng anh cũng không không chế nổi bản thân đến gần em.

Cho dù em làm ra chuyện phụ tấm chân tình của anh như vậy, anh cũng vẫn cứ thích em như thế.

Sau khi Hạ Nam Chi nghe thấy câu nói kia thì ngơ ngác, thật sự là phản ứng gì cũng không có.

Nói đến quan hệ của cô với Kỷ Y Bắc được thiết lập cũng qua loa, đến cả một cái thông báo với đồng ý nghiêm túc cũng không có, nhưng trước giờ

Hạ Nam Chi không để ý, ở trong lòng cô, nhiều năm nay Kỷ Y Bắc là ánh sáng ở trong lòng khó mà đuổi kịp, có thể ở cùng một chỗ cũng đã không thể tưởng tượng nổi rồi.

Đột nhiên nghe thấy một câu thông báo như vậy, đối với Hạ Nam Chi mà nói so với lúc đầu ở bên nhau thậm chí còn kích động hơn.

Kỷ Y Bắc cầm lấy tay cô, ngón tay vuốt ve, hai má nhích lại gần cái gáy của cô.

“Anh chưa từng nghĩ qua sẽ thích một người như vậy, lúc này đứng ở đây anh nghĩ, có phải là anh làm không đủ nên mới để em cảm thấy em đối với anh mà nói là có cũng được không có cũng được hay không, nên mới đi làm một chuyện không thể cứu vãn như thế.”

Anh dừng lại một chút, cảm thấy người trong lòng đang run rẩy, lại bọc lấy quần áo chặt hơn một chút.

“Anh biết em không bỏ xuống được cái chết của chú và dì, nhưng chuyện như này giao cho anh làm có được không?”

Đột nhiên một giọt nước mắt nóng hổi rơi ở trên mu bàn tay của Kỷ Y Bắc, Hạ Nam Chi hơi cong lưng, đem mặt chôn vào lòng bàn tay, lại cũng không kiềm chế nữa, tiếng khóc truyền ra từ trong lòng bàn tay.

Kỷ Y Bắc ngoài đau lòng ra thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc trước Hạ Nam Chi không khóc không náo, thậm chí bộ dạng tươi cười càng làm anh lo lắng hơn, đến thỉnh thoảng khóc cũng rất kiềm chế âm thanh.

Hiện giờ như vậy, lại như một sự cứu rỗi.

Cứu rỗi sai lầm của bản thân, cứu rỗi sai lầm của người khác đối với cô, cứu rỗi tất cả cố chấp và e dè.

Kỷ Y Bắc nắm lấy bả vai của cô đem người cô xoay lại, đè cái ót của cô sát

vào trong ngực mình, trước ngực nhanh chóng cảm giác được một mảnh ẩm ướt.

“Khóc đi.”

Khóc ra được thì tốt rồi.

-----oOo-----

Chương 52: Bức ảnh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một đêm không mộng寐.

Lúc Kỷ Y Bắc tỉnh dậy thì Hạ Nam Chi vẫn đang ngủ say nên anh không đánh thức cô. Khi anh đứng dậy vào nhà vệ sinh định tắm rửa thì chuông cửa reo lên.

Anh thản nhiên lắc những giọt nước ở trên tay, lau tay vào bộ đồ ngủ rồi đi ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa là cháu trai mập mạp của anh, Tiểu Ba và mẹ Tiểu Ba.

“Chú!” Tiểu Ba vừa nhìn thấy anh liền mừng rỡ ôm lấy chân anh, anh chưa kịp nói gì thì nó đã lao vào nhà tìm con thỏ.

Kỷ y Bắc lịch sự nói: “Sao sớm như thế này đã đến? Cứ gọi điện em mang qua cho là được rồi.”

“Hôm qua tôi muộn tôi mới đón nó về. Tôi qua nó còn náo loạn cả đêm, sáng sớm đã đòi đi lấy con thỏ của nó. Cậu sắp đi làm rồi đúng không?”

“Ừ.”

Tiểu Ba ngồi xổm trên mặt đất ôm con thỏ trên đầu gối, quay đầu lại hỏi: “Chú, tại sao cháu thấy nó béo lên rồi?”

Kỷ Y Bắc cười nói: “Chú cũng thấy cháu so với Tết năm ngoái béo lên không ít đấy.”

Anh vừa dứt lời thì căn phòng phía sau vang lên tiếng động, sau đó cửa phòng mở ra.

Hạ Nam Chi dụi dụi mắt buồn ngủ, thân thể rũ xuống, trên người chỉ mặc chiếc áo ngắn ngủn mà Kỷ Y Bắc cởi ra để ở đầu giường, bên trong không mặc gì, áo chỉ đủ che hông, lộ ra đôi chân dài trắng nõn mềm mại.

“Anh trai, vali của em không ở trong phòng anh à?”

Kỷ Y Bắc thấy được sự ngạc nhiên trên mặt của mẹ Tiểu Ba. Cô ấy lớn hơn Kỷ Y Bắc 10 tuổi, là chị họ của anh, cũng đã nhìn Hạ Nam Chi lớn lên.

Nhưng anh vẫn giữ truyền thống tốt đẹp ‘địch không động ta không động’, chính trực nói: “Chắc là ở phòng bên cạnh, tí anh lấy cho.”

Hạ Nam Chi dụi mắt nhìn về phía phòng khách, lập tức toàn thân phát run.

Lúc này não cô đang hoạt động rất nhanh, Hạ Nam Chi cảm thấy rằng lúc cô ấy tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học có lẽ não còn chẳng nhanh bằng một phần mười so với bây giờ.

Nói bản thân mình chẳng qua chỉ ngủ nhờ ở nhà Kỷ Y Bắc sao?

Không được, Hạ Nam Chi không cần nhìn cũng biết những dấu vết Kỷ Y Bắc để lại ở cổ và đùi cô ám muội như thế nào.

Hay là giả vờ mình không phải Hạ Nam Chi?

Cũng không được, nhìn biểu cảm của chị ấy hẳn là liếc mắt một cái liền nhận ra rồi.

Đồng thời, vào chính giây phút đó, Tiểu Ba hoàn toàn không phân biệt được tình cảnh không đúng này mà hét to một tiếng: “Nam Chi, em chào chị!”

Hạ Nam Chi: “...”

Kỷ Y Bắc nhìn về mặt đang cố kìm nén run rẩy của cô mà không nhìn được cười, cũng không có vẻ sẽ ra tay cứu giúp cô.

Ánh mắt Hạ Nam Chi nhanh chóng quét qua Tiểu Ba, nhếch mép nói: “Tiểu Ba lại béo lên rồi.”

Sau đó cô mạnh mẽ đóng cửa ‘rầm’ một tiếng.

Mẹ của Tiểu Ba nhìn chăm chú lên cánh cửa phòng ngủ, như muốn đục thủng một cái lỗ trên đó, về mặt vô cùng khó tin... Thao tác làm việc của giới trẻ hiện nay bị làm sao vậy? Kỷ Triết và Trần Khê có biết điều này không?

“Cô gái vừa rồi...” Mẹ Tiểu Ba chỉ vào cánh cửa phòng ngủ nói tiếp: “Là Nam Chi sao?”

Kỷ Y Bắc bình tĩnh trả lời: “Vâng.”

“À... Tiểu cô nương lại xinh đẹp hơn rồi.”

“...”

“Vậy chúng tôi đi trước đây. Tiểu Ba, mang nó đi thôi.” Mẹ Tiểu Ba cảm thấy có vẻ mình đã gián đoạn chuyện gì đó, nhanh chóng kéo Tiểu Ba đi về.

“À còn nữa.” Kỷ Y Bắc ngăn cô ấy lại gọi một tiếng chị: “Chuyện này trước tiên đừng nói cho bố mẹ em. Tiểu nha đầu kia còn xấu hổ, đợi một khoảng thời gian nữa rồi chúng em sẽ nói sau.”

Mẹ Tiểu Ba nhanh chóng gật đầu rồi đi.

Tim đập thành thịch không ngừng, nghĩ lại trước đây tên Kỷ Y Bắc này cũng không đứng đắn lắm, nhưng không ngờ cậu lại là người như vậy! Bị người ta phát hiện mà mặt cũng không đỏ! Lưu manh!

Đợi cô ấy đi rồi Kỷ Y Bắc mới trở lại phòng ngủ. Hạ Nam Chi vẻ mặt như không còn gì lưu luyến mà ngồi trên giường.

“Đi rồi?”

“Ừ, hình như bị dọa rồi.”

“...”

Kỷ Y Bắc kéo vali ở phòng bên cạnh đến mở ra, ngồi xổm xuống đất ngẩng mặt lên hỏi Hạ Nam Chi: “Mặc bộ nào?”

“Bộ kia.”

Hạ Nam Chi chỉ vào một chiếc váy màu vàng.

Kỷ Y Bắc lấy nó ra cho cô, sờ lên chất liệu của quần áo, nhíu mày: “Mỏng thế này không lạnh sao?”

“Nhưng mà em chỉ mang mỗi một chiếc váy này.” Hạ Nam Chi đuổi chân ra nghịch đồng quần áo trong vali.

Kỷ Y Bắc đương nhiên không thể hiểu được: “Vậy thì đừng mặc váy nữa.”

“Đau mà.” Hạ Nam Chi rũ mắt xuống, giọng nói nhẹ nhàng, thậm chí không hề có cảm xúc mà hai chân treo bên giường nhẹ nhàng lắc lư.

Thấy cô mềm mại như vậy, Kỷ Y Bắc cúi người hôn cô một cái: “Mấy ngày nay anh sẽ không chạm vào em.”

Hạ Nam Chi khẽ nhướn mày.

“Dưỡng thương cho tốt.”

Cô cười khúc khích dựa vào cổ Kỷ Y Bắc lẩm bẩm: “Em mới không dưỡng, anh phải chạm vào.”

Hạ Nam Chi thực sự là một yêu tinh, chỉ một nụ cười cũng có thể làm lòng người nổi sóng. Ngay cả khi cô lạnh lùng thì vẫn có một sức hút riêng, làm người ta thoát không được, xa cách người khác nhưng lại làm người ta không cách nào không đến gần cô.

Khi còn học cấp 3 cô đã có vô số người theo đuổi. Kỷ Y Bắc nhớ Giáng sinh năm đó vào thứ 7, có một cậu bé không biết sao lại có được địa chỉ nhà bọn họ, cậu chạy đến cửa nhà họ rồi ngồi chơi một bản tình ca bằng guitar cho cô nghe.

Nhưng cô lại hoàn toàn chẳng thèm để ý, đeo tai nghe nằm ở thoải mái ở trong phòng. Sau đó lúc cô chuẩn bị đi ngủ bị tiếng đàn của cậu ta làm phiền thì mới chạy xuống.

Kỷ Y Bắc không biết cô đã nói gì với cậu bé mà cậu ấy không đánh đàn nữa, cũng không bao giờ thấy cậu đến nữa.

Kỷ Y Bắc xoa xoa cổ tay bầm tím của mình, thản nhiên hỏi: “Người tới trước cửa nhà chúng ta hát một bản tình ca vào đêm Giáng sinh năm đó, em đã nói gì để cậu ta đi vậy?”

“Đêm Giáng sinh...?” Hạ Nam Chi cố nhớ lại: “Người chơi guitar?”

“Ừ.”

“Người đó à.” Cô nở một nụ cười đầy ẩn ý: “Em nói với cậu ta là ‘bạn trai tôi bị cậu làm cho không ngủ được đây, đi đi’. Thế là cậu ta đi.”

“Em cứ chém gió đi.” Kỷ Y Bắc bóp chóp mũi cô: “Tên ngốc mới tin mấy lời của em.”

“Cậu ta tin đấy.”

“Ừ, cậu ta tin em cấp 3 đã cùng bạn trai ngủ ở nhà bố mẹ rồi.” Kỷ Y Bắc khinh thường.

“Bởi vì.” Hạ Nam Chi dừng một chút, nhìn về phía Kỷ Y Bắc, lông mày nhíu lại: “Em đã nói với cậu ta em là con dâu của bố mẹ anh đấy.”

“...”

Khi kim đồng hồ chỉ đúng tám giờ, Kỷ Y Bắc dặn dò Hạ Nam Chi ngoan ngoãn ở nhà rồi mới đi làm.

Hạ Nam Chi ngồi ăn một bát cháo kê mà Kỷ Y Bắc đã nấu lúc buổi sáng, cô đi dép lê đi vào phòng làm việc, thoáng nhìn thấy khẩu súng đang được đặt trên bàn.

Đạn đã bị lấy ra hết rồi.

Ngón tay trở của Hạ Nam Chi vòng qua lỗ cò súng, nhấc lên chơi một hồi, chơi chán rồi ném vào ngăn bàn khóa lại.

Quá khứ không giữ lại được, người chết thì không truy cứu được.

—

Trong phòng thẩm vấn.

Triệu Phong ngồi trên ghế nhưng cũng khá an nhàn, tóc ngắn, trên đầu hơi dựng lên như lông vịt, đầu ngón tay theo thói quen vòng qua trán có một đám tóc xoắn xuýt.

Kỷ Y Bắc nhận thấy rằng xương ở ngón cái út của anh ấy có những chỗ uốn cong rõ ràng, đầu ngón tay hướng ra ngoài.

Khi anh mô phỏng việc sử dụng SAP, bởi vì quán tính mà đập vào ngón út, còn bị đau mấy ngày liền. Anh còn nghĩ rằng là do mình không có kỹ năng sử dụng, nhưng bây giờ xem ra đó là một ‘tác dụng phụ’ của vũ khí này.

“Là ông hại chết Hạ Anh Lâm sao?”

“Không sai, là tôi làm.” Triệu Phong hào phóng thừa nhận.

“Cánh tay của ông ấy cũng là do ông chặt sao?”

“Đúng vậy. Dùng SAP. Nói rõ ràng thì thứ đồ đó là ông ấy cho tôi đây. Ông ấy còn rất tin tưởng tôi. Địa chỉ của Vương Phạm cũng là do tôi nói với ông ấy. Lúc chúng tôi đi bắt hấn (Vương Phạm) là ông ấy đưa cho tôi dùng để tự vệ. Sau đó buổi tối có người ủy thác tôi gọi ông ấy ra ngoài và giết ông ấy.”

Ông ta nói như thể đang rất thỏa mãn về tác phẩm của mình, xoa mũi cười ngả ngón.

Kỷ Y Bắc nhìn chằm chằm Triệu Phong rồi hỏi tiếp: “Tại sao lại ném thi thể ở chỗ đó?”

“Không biết.” Ông ta thản nhiên nhún vai: “Nghe theo lệnh mà làm thôi.”

“Nghe lệnh của ai?”

Triệu Phong cười lộ ra cả cái răng vàng: “Tôi cũng không biết nữa. Chúng tôi chỉ là kiêu một người làm một người đưa tiền thôi. Lại nói, nếu tôi thực sự biết còn nói ra thì nói không chừng tôi sẽ chết trong sở cảnh sát luôn đấy nhỉ?”

Ông ta rất thông minh, biết rằng mình đang bị săn đuổi bởi hai nhóm người cùng một lúc, một chính nghĩa và một gian ác.

Vì thế ông ta liền thuận theo mà thừa nhận, còn có khả năng tránh được án tử hình, ít nhất ông ta cũng được an toàn ở trong tù. Còn một khi ông ta thực sự biết danh tính của người đứng sau lại còn khai ra thì chắc chắn chờ đợi ông ta chính là cái chết ở trong tù bởi sự tức giận của kẻ kia.

“Còn thi thể của Hạ Anh Lâm ở trong trận hỏa hoạn là như thế nào?”

“Cái đó thì tôi không biết, không phải nhiệm vụ của tôi.” Ông ta lười biếng nhún vai: “Nhưng mà chuyện này cũng rất đơn giản, chỉ cần tìm một người phù hợp với đặc điểm nhận dạng để thay thế rồi bỏ tiền mua mạng là được.”

Cùng lúc đó, Kỷ Y Bắc nghe thấy tiếng của các đồng nghiệp trong phòng quan sát: “Phó cục.”

Phó cục bước vào phòng qua sát, ông ta nhìn vào Kỷ Y Bắc trên màn hình với ánh mắt u ám.

Kỷ Y Bắc cũng từ từ quay mặt đi chỗ khác, cảm hơi nhếch lên nhìn vào camera giám sát.

Hai người im lặng nhìn nhau, trong lòng Phó cục thoáng lộp bộp một tiếng, Kỷ Y Bắc cũng đứng lúc quay đi.

Anh cũng đã nghe A Minh kể lại về những gì Phó cục đã hỏi cậu ấy về vụ án ngày hôm qua. Cậu ta nói xong mới nhớ ra Kỷ Y Bắc đã nhắc phải giữ bí mật vì vậy cậu ấy đã kể hết tất cả mọi chuyện với anh.

Có một điểm đáng ngờ...

Lúc đầu, sau khi đã nói với Phó cục rằng đã tìm được Vương Phạm, người nọ còn phải hỏi ba câu mới biết được manh mối, nhưng khi A Minh vô tình nhắc đến Triệu Phong thì ông ta thậm chí còn không hỏi Triệu Phong là ai.

Chỉ có một khả năng.

Đó là ông ta sớm đã biết Triệu Phong là ai rồi.

Từ trong phòng thẩm vấn đi ra vẫn không cây được miệng Triệu Phong về người đứng đằng sau. Kỷ Y Bắc uể oải ngồi vào bàn, cẩn thận nhớ lại biểu hiện khi nói chuyện với Triệu Phong vừa xong.

Anh cho rằng Triệu Phong không nói dối, ông ta là thực sự không biết.

Văn phòng Giám đốc Điều hành công ty giải trí Chí Hoa.

Lục Tiềm đang ngồi đối diện với Hà Bành, trên điện thoại là một MMS ắn

đanh với một vài bức ảnh của anh ấy và Hà Bành.

Tay trong tay cùng nhau về nhà, hôn nhau trên xe, cùng nhau ra vào nhà hàng cao cấp và một bức ảnh nửa thân trên của hai người được chụp lên từ ngoài cửa sổ.

Nội dung tin nhắn: Hẹn gặp vào ngày mai.

Hà Bành khoanh tay nói: “Anh đã cho người đi điều tra rồi. Cho dù ngày mai không điều tra ra thì cũng có đoàn đội giải quyết rồi. Anh cũng sẽ kiểm soát các tạp chí giải trí và doanh tiêu hào* để hạn chế sự lan truyền tin tức.

*doanh tiêu hào: blogger, tài khoản mạng chuyên đăng tin về showbiz.

Vẻ mặt Lục Tiềm căng thẳng, vẻ cười cợt hăng ngày cũng được thu lại.

Anh ta biết sự việc lần này không đơn giản.

Người này không nào chỉ là chó săn bình thường... chó săn sẽ e ngại Hà Bành mà không dám chụp ảnh.

Nhưng cũng không thể chỉ là người bình thường được. Hai người bọn họ đều rất thận trọng, người bình thường không thể chụp được nhiều ảnh như vậy. Hiển nhiên cũng không phải là tổng tiền, chẳng qua chỉ là muốn đàn áp Lục Tiềm.

Chẳng lẽ là người trong giới giải trí sao?

Lục Tiềm nhú mày đau đầu, tùy ý phát phát tay: “Quên đi, đến nước nào hay nước ấy.”

-----oOo-----

Chương 53: Thần đàn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Buổi chiều đến giờ tan ca, Kỷ Y Bắc nhận được một tin nhắn của Hạ Nam Chi, cô gửi cho anh một địa chỉ bảo anh đến đón.

Xe rẽ từ đường cái vào ngã ba, từ xa đã dễ dàng nhìn thấy được một cô gái mặc chiếc váy vàng, cô gái đầy sức sống biến mùa xuân thành mùa hè (tên nữ9 cũng có nghĩa là mùa hè).

Kỷ Y Bắc bấm còi hai lần rồi kéo cửa sổ xe xuống, Hạ Nam Chi ngẩng đầu lên rồi lon ton ngồi vào trong xe.

Còn chưa đợi Kỷ Y Bắc hỏi thì tiểu cô nương đã lên tiếng hỏi trước: “Anh đoán xem em đến đây làm gì?”

Kỷ Y Bắc cười: “Làm gì?”

Hạ Nam Chi vui vẻ kéo cổ áo xuống.

Trên đó đỏ một vùng, còn có một hình xăm... đó là hình một bông hoa hồng quần lấy một khẩu súng. Bông hồng mê hồn có màu đỏ như máu, khẩu súng phát sáng rực rỡ, các dây leo của hoa hồng quần vào thân súng, bông hoa nở rộ ở đầu khẩu súng.

Cô rất phấn khích chỉ tay vào hình xăm rồi giải thích: “Anh nhìn này! Bông hồng này tượng trưng cho em, cây súng tượng trưng cho anh. Đẹp không?”

Làn da của cô gái nhỏ rất mềm và mỏng, phần da được xăm hơi sưng lên, nổi lên cả những đường gân, đặc biệt dễ thấy.

Kỷ Y Bắc thở hắt ra một hơi nhìn về phía hình xăm: “Không đau sao?”

Hạ Nam Chi không thuận theo anh nói: “Hỏi anh mà, có đẹp không!”

“Đẹp.”

Hạ Nam Chi nghiêng người qua ôm lấy eo Kỷ Y Bắc, cô nhận ra cơ bụng của Kỷ Y Bắc rất săn chắc, điển hình cho kiểu người mặc áo thì gầy mà cởi áo ra thì trắng kiết, cảm giác sờ thật thích.

Cô sờ loạn nó một lúc rồi vùi đầu vào vòng tay anh: “Anh trai, từ nay về sau anh chính là khẩu súng của em, em sẽ không bao giờ gây rắc rối cho anh nữa.”

Trái tim Kỳ Y Bắc run lên, biết rằng cô đang nhận lỗi, cũng biết rằng cô rất cứng đầu, hiếm khi cô lại ngoan ngoãn nhận lỗi thế này.

Kỳ Y Bắc vỗ nhẹ vào đầu cô nói đùa: “Yo, tiểu nha đầu cuối cùng cũng lớn rồi. Nhưng anh cũng không trông cậy vào việc về sau em sẽ không gây rắc rối nữa, có thể quan tâm một chút đến trái tim của người anh trai này là anh đã mãn nguyện rồi.”

Hạ Nam Chi cười phản bác: “Không đâu, nói không gây họa thì sẽ không gây họa mà.”

“Đúng rồi.” Kỳ Y Bắc đột nhiên nghiêng người lấy một chiếc túi từ ghế sau lên: “Cái này cho em.”

“Đây là cái gì?” Hạ Nam Chi một bên hỏi một bên mở ra.

Bên trong là một chiếc lắc tay, kiểu dáng rất đơn giản. Hạ Nam Chi nhớ rằng đây là một nhãn hiệu mới nổi, lúc cô nhìn thấy nó trên tạp chí đã muốn mua nó rồi.

“Anh mua khi nào thế?” Hạ Nam Chi kinh ngạc rồi duỗi cổ tay ra: “Đeo cho em đi.”

“Mua hôm qua, nhưng hôm qua em làm trò lưu manh nên mới không đưa cho em. Hôm nay đây là phần thưởng của em vì biết thừa nhận lỗi lầm của mình.” Kỳ Y Bắc giữ lấy cổ tay cô rồi đeo chiếc vòng lên cho cô.

Hạ Nam Chi quơ quơ tay, trong mắt đều là dáng vẻ đang nhìn món đồ mình cực kỳ yêu thích, cô thản nhiên đáp: “Vậy sau này em phải mắc lỗi và nhận lỗi nhiều hơn, lần nào cũng có phần thưởng sao?”

“Được rồi đây.” Kỳ Y Bắc cuwoif sủng nịnh, gõ vào đầu cô nói: “Một cái

lắc tay mà đã vui vẻ thế à?”

“Anh tặng tất nhiên là vui rồi.” Hạ Nam Chi đầu cũng không ngẩng lên, vẫn chăm chú ngắm nghía chiếc vòng, nhìn nó phát sáng dưới ánh mặt trời.

“Không biết tại sao Kỷ Y Bắc cảm thấy hai người sau khi nói chuyện xong từ tôi qua thì Hạ Nam Chi càng ngày càng không kiêng nể gì mà dính lấy anh.

Từ trước đến nay Hạ Nam Chi chưa từng bảo anh đi đón cô, cũng hiếm khi nở nụ cười trong sáng và ngây thơ như bây giờ. Chưa kể đến cô còn thẳng thắn thừa nhận sai lầm và yêu thích như thế này.

Rất nhiều người trải qua một số biến cố thì trưởng thành, nhưng Hạ Nam Chi lại giống như trở nên ngây thơ hơn.

Điều này không tồi, Kỷ Y Bắc nghĩ.

Vào buổi trưa ngày hôm sau, tin tức về Lục Tiềm cuối cùng cũng tràn ngập trên mạng và tạo thành một làn sóng hỗn loạn.

[Quy tắc ngầm để trở thành nam minh tinh! Lục Tiềm cùng người đàn ông bí ẩn lộ ảnh chụp chung, có thông tin cho rằng người đàn ông này CEO của công ty giải trí của anh ta]

Trên mạng không ngừng mắng chửi, toàn là những lời lẽ khó nghe.

“Thú vị thật, vừa là nam minh tinh vừa là nam sủng, có tiền thật là tốt!”

“Thật là kinh tởm, bản thân đã là loại người như vậy rồi mà còn lộ scandal với nữ minh khác, các nữ minh tinh thế mà vẫn đồng ý sao?”

“Tai nguyên của Lục gay vẫn luôn tốt là vì có người chống lưng kia, fan của anh ta sắp nâng anh ta lên đến trời rồi, bây giờ vả mặt đau không!”

“Bạn cùng phòng tôi khóc suốt ba tiếng đồng hồ rồi. Dành nhiều tình cảm cho anh ta như vậy mà kết quả lại như thế này, từ fan thành anti-fan là điều không cần bàn cãi.”

“Làm cho bản thân ra vẻ thanh cao, kết quả chẳng phải vẫn là lên giường cho người ta ngủ sao. Nhưng mà người có hậu thuẫn đúng là khác mà.”

Cùng lúc đó, các chương trình thực tế và các cuộc phỏng vấn mà Lục Tiềm tham gia đều bị đào bới lên. Mọi người lấy kính hiển vi cẩn thận nghiên cứu từng lời anh ta nói, chỉ cần là một câu nói không phù hợp sẽ lập tức bị chế giễu.

Mà những fan vẫn động viên và ủng hộ Lục Tiềm cũng đã bị mọi người mắng thành fan nảo nảo rồi, lại bắt đầu một đợt sóng khác.

Hạ Nam Chi xem tin tức trên điện thoại, gửi một tin nhắn cho Lục Tiềm: Anh đang ở đâu?

Thực ra cô vẫn luôn biết Lục Tiềm mấy năm nay chưa bao giờ thuận buồm xuôi gió. Lục Tiềm vừa mới ra mắt đã bị không ít người chỉ trích, sau này lần lượt dựa vào những tác phẩm thực lực của mình mới từng bước cắm rễ trong lòng mọi người. Điều này mới thực sự tạo được chỗ đứng vững chắc trong giới giải trí.

Mà gặp Hà Bành là chuyện sau đó rồi.

Vì thân phận của Hà Bành mà đủ các loại trào phúng chế giễu và vu khống đã thực sự trở thành những lưỡi dao vô hình. Mọi người cuối cùng cũng đã nắm được điểm yếu của anh, đồng tâm hiệp lực mà muốn kéo anh rơi xuống khỏi thần đàn.

Lục Tiềm rõ ràng là một điển hình của thành công của giới giải trí những năm gần đây. Trước ngày hôm nay, rất khó để một người có thể một mình hạ gục anh ta, vì vậy họ vội vàng hình thành một luồng dư luận vô lý.

Tin nhắn nhanh chóng được trả lời một cách ngắn gọn: Lánh nạn.

Nhìn màn hình, Hạ Nam Chi có thể cảm nhận được sự kiêu ngạo miễn cưỡng duy trì của anh ấy. Cô từng nghĩ rằng Lục Tiềm nên được sinh ra dưới ánh đèn sân khấu, ánh đèn ấy sẽ luôn đi theo bước chân anh.

Sự phối hợp của anh ấy và sân khấu rõ ràng chính là bẩm sinh.

Hạ Nam Chi lại gửi một tin nhắn: Có cần tôi gửi một số đồ để lánh nạn không?

Lục Tiềm gửi định vị của một quán bar: Buổi tối đến uống rượu, gọi cả Kỷ đội nữa.

Hạ Nam Chi mỉm cười, vừa định nói với Kỷ Y Bắc một tiếng thì nhận được một tin nhắn của Tân Nhiên.

Hai người đã lâu không nói chuyện với nhau, có lẽ là từ hôm Hạ Nam Chi nói trong cuộc phỏng vấn rằng Lục Tiềm là người bạn thân nhất của cô trong giới giải trí, Tân Nhiên chắc cũng đã đoán ra cô đã biết mọi chuyện trên du thuyền vào đêm hôm đó.

Đôi bông tai mà Hạ Nam Chi đánh rơi có thể đang ở trong tay Tân Nhiên, hoặc cũng có thể cô ta đã vứt đi từ lâu rồi.

Nội dung tin nhắn là: Nam Chi, tớ chia tay với Lư Hạo rồi, tối nay ở cùng tớ được không?

Hạ Nam Chi trả lời: Xin lỗi, tối nay tớ bận việc rồi.

Đầu bên kia cũng không trả lời nữa.

Hạ Nam Chi cũng không quan tâm lắm cất điện thoại đi.

—

Đèn đường đã được bật sáng, trời cũng đang tối dần. Dòng xe cộ tan làm về nhà và ra ngoài tận hưởng cuộc sống về đêm hòa vào nhau như thoi đưa.

Hạ Nam Chi và Kỷ Y Bắc cùng nhau đến nơi đã hẹn với Lục Tiềm, đẩy cửa phòng bao ra, chỉ có một mình anh ta, Hà Bành không có ở đây.

Lục Tiềm uể oải cúi đầu chào bọn họ, không hề say xỉn cũng không hề suy sụp, vẫn là dáng vẻ ngày thường của anh ta, giống như hoàn toàn không bị đồng tin tức kia ảnh hưởng.

“Lục Tiềm.”

“Ngồi đi.”

“Hà Bành không đến?” Hạ Nam Chi hỏi.

Lục Tiềm nhàn nhạt đáp: “Đến thì loại cái quán bar này mất.”

“Cũng đúng.” Hạ Nam Chi cầm lấy chai rượu trước mặt tự rót cho Kỷ Y Bắc nửa ly rồi lại nói: “Hay để tôi tham gia một cuộc phỏng vấn nói rõ chuyện này?”

Lục Tiềm xua tay: “Không cần, đừng nhúng tay vào. Bây giờ đã loạn thế này rồi còn ai nghe cô nói gì nữa.”

Đây là sự thật.

Hạ Nam Chi nhấp một ngụm rượu, nhẹ nhàng dựa vào vai Kỷ Y Bắc nói: “Đội quan hệ công chúng của anh có ý tưởng gì không?”

“Sáng sớm nay đã xóa bài viết mà cấm bình luận rồi. Bận rộn nửa ngày cũng không ngăn lại được, thay vào đó những lời mắng mỏ còn trở nên gay gắt hơn. Tôi bảo bọn họ rút lui rồi,” Lục Tiềm nhẹ nhàng thở dài, giễu cợt nói: “Sợ là rơi xuống thành pháo rồi.”

Nói xong anh ta liền cụng ly rượu với hai người bọn họ.

Kỷ Y Bắc uống một ngụm lớn, nghiêm túc nói: “Tung tin bịa đặt trên mạng với số lượng lớn sẽ cuối cùng sẽ phải gánh chịu pháp lý.”

Lục Tiềm thản nhiên nói: “Với số lượng hiện tại thì trại giam sẽ bị đầy đấy.”

Hạ Nam Chi đột nhiên nhớ ra cô chưa nói với Kỷ Y Bắc về Lục Tiềm và bạn trai của anh ta. Vậy mà anh xem xong tin tức cũng không ngạc nhiên chút nào.

Cô lấy khuỷu tay chọc eo anh hỏi: “Anh cũng biết chuyện của bọn họ rồi sao?”

“Ai?”

“Anh ta với Hà Bành.” Hạ Nam Chi chỉ vào Lục Tiềm.

“Anh không biết, xem tin tức xong mới biết.”

“Vậy sao anh không ngã nhiên chút nào thế. Em lúc mới biết còn ngạc nhiên rất lâu đấy.”

Một lúc sau, không biết có phải ảo giác của Hạ Nam Chi không mà khuôn mặt như bức tường thành vạn năm của Kỷ Y Bắc hiện lên một sự bối rối nhất thời.

Sau đó liền nghe thấy Lục Tiềm gõ vào ly thủy tinh trên bàn.

“Nam Nam, thảo luận tí đi.” Lục Tiềm cười cười: “Cô đưa Kỷ đội cho tôi mượn mấy hôm. Tôi nói với mọi người rằng người trong ảnh chính là anh ấy. Thân phận của anh ấy khẳng định sẽ ít bị mắng mỏ hơn so với Hà Bành.”

Nhìn mặt anh ta là biết anh ta đang đùa, Hạ Nam Chi vừa nhìn đã nhận ra rồi.

Nếu anh ta muốn làm như thế thì sớm đã lên kế hoạch hết rồi. Không chừng còn sáng tạo ra câu chuyện hai mỹ nam buộc phải bí mật yêu nhau nhiều năm vì sức ép của cơ quan.

Không chừng còn có thể nhân họa đắc phúc, lại một lần nữa thu hút thêm fan.

Nhưng Lục Tiềm thì không như vậy. Anh ta khinh thường cách làm đó.

“Im đi.” Kỷ Y bắc khó chịu đảo mắt.

Hạ Nam Chi ngay thẳng nói: “Không cho mượn.”

Lục Tiềm vẫn nở một nụ cười giấu cợt trên khuôn mặt.

Đột nhiên Hạ Nam Chi nghĩ đến điều gì đó...

Lục Tiềm rõ ràng là thuộc loại hấp dẫn đồng giới, lần đầu tiên anh ta gặp Kỷ Y Bắc là khi anh ta vừa mới bước vào giới giải trí, nghe nói Kỷ Y Bắc cũng đã từng cứu anh ta một lần, lúc đó hẳn là anh ta còn chưa quen Hà Bành.

Hạ Nam Chi nghi ngờ liếc qua lại hai người họ.

Lục Tiềm là một tiểu thịt tươi có vẻ ngoài điển hình dễ được công chúng yêu mến, trong khi Kỷ Y Bắc đầy khí chất cứng rắn và bướng bỉnh.

Nếu nói như vậy... Tính khí của Hà Bành khá giống với Kỷ Y bắc.

“Nhìn cái gì.” Kỷ Y Bắc giơ tay lên bịt mắt cô lại.

Mẹ kiếp.

Hạ Nam Chi đột nhiên sáng tỏ.

Cô kéo bàn tay đang che mắt mình xuống hỏi Lục Tiềm: “Anh con mẹ nó không phải trước đây theo đuổi anh tôi đấy chứ?”

Lục Tiềm thẳng thắn thú nhận với một cái nhún vai, đột nhiên biểu cảm của người đàn ông thẳng thắn như thép Kỷ Y Bắc trở nên có chút phong phú.

Lục Tiềm kích động xem náo loạn còn nói thêm: “Tôi đã xác định cho cô anh ta trai cô là thẳng nam rồi, sau này cô chỉ cần đề phòng những tiểu tiên nữ như cô là đủ rồi.”

Hạ Nam Chi: ...

Nếu không phải biết được sự thật vào lúc này thì Hạ Nam Chi thực sự muốn bóp chết tên gay không biết xấu hổ trước mặt kia rồi.

Kỷ Y Bắc còn quăng cho cô một cái nhìn ‘liên quan quái gì đến anh’ nữa.

Cô đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, người bạn thân nhất mà cô thừa nhận trong cuộc phỏng vấn đã từng thực sự thêm muốn bạn trai của cô.

.....

Sau khi đùa cợt xong bầu không khí nghiêm túc và căng thẳng ban đầu đã biến mất.

Hạ Nam Chi vốn tưởng rằng đêm nay là cùng Lục Tiềm uống rượu giải sầu, không say không về, nhưng kết quả chỉ giống như uống rượu bình thường.

Lúc rời khỏi quán bar vẫn còn rất tinh táo.

Ba người tách ra ở cửa sau của quán bar, Lục Tiềm vẫy tay chào tạm biệt rồi lên xe của Hà Bành đỗ cách đó không xa.

Ở giữa trung tâm của sự chế nhạo mà vẫn mỉm cười đứng sừng sững, bất vi sở động.

-----oOo-----

Chương 54: Đột phá

Nguồn: EbookTruyen.Net

Những lời chửi rủa và nhục mạ trên mạng càng ngày càng nghiêm trọng, không hề vì sự im lặng của các bên mà hạ nhiệt. Dần dần, một số người hâm mộ từ ban đầu bắt đầu tin rằng mối quan hệ của Lục Tiềm và Hà Bành thực sự là mối quan hệ vì lợi ích dơ bẩn.

Từ fan trở thành phún tử* còn kinh khủng hơn. Họ đăng lên mạng một bài viết đẫm máu và nước mắt được rất nhiều người share và thích. Điều này lại gây nên một đợt sóng mới.

*phún tử: những người lên tiếng chỉ trích người khác một cách không có logic và không có bằng chứng. Người thích đổ lỗi cho người khác một cách bừa bãi và vô lý.

Hôm gặp Lục Tiềm trở về, Hạ Nam Chi đã không thể nhìn được nữa mà phải thay anh ta lên tiếng.

Cô tìm trên mạng đoạn video quay lại những lời nói của mình tại lễ trao giải hôm đó. Lúc ấy chỉ là đột nhiên muốn nói vài câu, cũng có thể coi là một biện pháp phòng ngừa chuyện Lục Tiềm cùng Hà Bành bị phát hiện. Không ngờ tới vậy mà thực sự có lúc dùng đến.

Cô share lại đoạn video đó và kèm theo một câu thoại trong một bộ phim của Nhật:

Ác quỷ chân chính, thao túng dư luận, tự nhận mình là người lương thiện, là những người lương thiện vậy mà lại quần áo con chó hoang bị rơi xuống cống.

Mà những gì cô nói trong video là...

“Lục Tiềm, hôm nay nhận được giải thưởng này tôi nên cảm ơn anh ấy. Có thể mọi người không biết, trong lúc quay phim Lục Tiềm gặp rất nhiều chấn thương. Anh ấy thực sự rất nỗ lực cũng rất chuyên nghiệp. Vì vậy tôi nghĩ rằng mọi người yêu thích một diễn viên thì nên quan tâm đến mồ hôi nước mắt vì diễn xuất của anh ấy nhiều hơn là cuộc sống riêng tư của anh ấy. Giống như lần đầu tiên anh ấy lọt vào mắt bạn, không phải vì bản thân anh ấy, mà vì vai diễn anh ấy đã tạo nên.”

Tuy nhiên cũng chẳng có tác dụng.

Chẳng qua dư luận lại đem sự tức giận của họ lại chuyển lên người Hạ Nam Chi mà thôi.

Có một số fan đã thuyết phục cô đừng nhảy vào vũng bùn này, cũng không ít người mắng cô là đồ chó cọ nhiệt, mà những lời mắng chửi lại nhiều hơn hẳn những lời thuyết phục của fan. Những lời chửi rửa ấy còn được quần chúng ghim lên đầu đề.

Hạ Nam Chi ngồi trên giường, tức giận đọc bình luận, ném điện thoại sang một bên, tức giận chửi bới: “Con mẹ nó đều có bệnh hết à?”

Kỷ Y Bắc ôm máy tính trên đùi, đeo một cặp kính gọng kim loại 50 độ*, tay áo xắn đến khuỷu tay, đang bùm bụp mà ấn bàn phím.

*đơn vị đo độ cận thị bên Trung Quốc.

Anh liếc nhìn cô gái bên cạnh, kéo cô đến bên cạnh mình: “Lục Tiềm đã ở trong giới giải trí nhiều năm như vậy rồi mà còn không hiểu sao? Em có nói thì cũng vô dụng thôi.”

Trong giới, ngoại trừ Hạ Nam Chi thì không một ai lên tiếng cả. Những ‘người bạn’ thường kề vai sát cánh với Lục Tiềm cũng dường như biến mất chỉ sau một đêm.

Kỷ Y Bắc có thể không hiểu, nhưng Hạ Nam Chi lại rất hiểu cảm giác cô đơn và bất lực này.

“Một đám không có nghĩa khí.” Hạ Nam Chi lầm bầm.

“Có nghĩa khí hay không anh không biết.” Kỷ Y Bắc vươn tay lấy điện thoại di động rơi ở cuối giường ném cho cô: “Nhưng mà anh biết một lúc nữa sẽ có cuộc gọi đến mắng em đấy.”

Anh vừa dứt lời thì chuông điện thoại reo lên.

Là Thân Viễn.

“...”

Hạ Nam Chi nhận điện thoại nhưng còn chưa đề vào tai thì từ rất xa đã nghe thấy tiếng gầm của Thân Viễn rồi.

“Con mẹ nó em lại có bệnh à!! Mù sao mà xem nào nhiệt lại còn vội vàng đi tìm chết! Lúc trước bảo em xào couple cùng Lục Tiềm thì em chạy thật xa, bây giờ sự tình đến nước này rồi em lại nhảy vào góp vui! Mất hồng rồi sao? Cho em nghỉ ngơi mà em còn rước lấy rắc rối cho anh! Hạ Nam Chi, em đúng là đủ tốt!”

Anh ta nói một tràng không ngớt, khí thế mười phần.

Hạ Nam Chi im lặng nghe anh ta chửi xong, liếc mắt thấy Kỷ Y Bắc đã rời mắt khỏi màn hình máy tính, khóe miệng anh cong lên, tò mò nhìn vào điện thoại trên tay cô.

Hạ Nam Chi đưa điện thoại đến gần tai ôn tồn nói: “Đăng cũng đã đăng rồi, cũng không thể xóa đi được chứ.”

Hiển nhiên đầu bên kia điện thoại lại vang lên tiếng thở dài đầy tức giận: “Em được đấy! Nhân vật chính của sự việc này là Lục Tiềm, em mới đăng một bài như vậy đã bị cắn chặt lấy rồi, sau này đừng có đăng gì nữa, nghe chưa?”

“Ồ, không đăng nữa.”

Sau khi cúp điện thoại lại nhận được một tin nhắn của Lục Tiềm.

- Tôi ghét cô. Cô lại có thể so sánh tôi với' con chó hoang bị rơi xuống cống'.

Hạ Nam Chi: “...”

? ? ? ? ? ? ? ? ? ?

Đây là trọng điểm sao???

Vì vậy cô nhất quyết không xen vào cái mớ hỗn độn ngu ngốc này nữa, ném điện thoại đi, nghiêng người lấy kính của Kỷ Y Bắc.

“Anh đang xem gì thế?” Hạ Nam Chi nghiêng người qua.

Kỷ Y Bắc thản nhiên tháo kính ra, dù sao anh cũng chỉ đi đeo kính buổi tối khi xem máy tính, cận 50 độ có đeo hay không cũng không ảnh hưởng.

Anh xoay màn hình máy tính sang một chút.

Là điều tra về việc sử dụng mảnh đất nơi phát hiện ra bộ xương của Hạ Anh Lâm.

Hạ Nam Chi thu lại tâm tư chơi đùa của mình ngồi thẳng dậy, nhưng cô thấy rằng mình không thể hiểu được những từ dày đặc trên màn hình kia.

Kỷ Y Bắc một bên giải thích cho cô.

“Ban đầu anh tự hỏi tại sao hân lại ném thi thể của cha em ở một nơi công khai như vậy. Các dự án cải tạo trong những năm qua nối tiếp nhau, khu đất hoang đó có thể được phê duyệt bất cứ lúc nào để khởi công xây dựng, nếu như vậy thì tất cả sự kiện năm đó sẽ bị phơi bày ra. Cho nên anh mới muốn điều tra về mảnh đất đó.”

“Điều tra được gì chưa?” Hạ Nam Chi hỏi.

“Có một cuộc đấu thầu của chính phủ cho mảnh đất đó vào năm 2006. Lúc đó cha của Trần Quan Minh đã trúng thầu, thế nhưng ông ta chỉ vẩn vơ lấy một góc của mảnh đất ấy để xây viện dưỡng lão cao cấp. Diện tích đất xây chỉ có hai phần năm. Anh cũng đã kiểm tra quy mô vốn của Chen Jun vào năm 2006, mặc dù nó đã có một quy mô nhất định nhưng vào thời điểm đó, về cơ bản, một công ty như vậy không thể chi 400 triệu nhân dân tệ cho chi phí kỹ thuật.”

Hạ Nam Chi sửng sốt.

Kỷ Y Bắc tạm dừng rồi chuyển sang một trang web khác: “Vì vậy anh lại điều tra thông tin dòng tiền của công ty họ vào thời điểm đó, phát hiện ra tập đoàn Lư Thị này. Vào thời điểm đó, bọn họ đã ký một hợp đồng lớn với Trần Quân trước khi đấu thầu và trả trước toàn bộ số tiền.”

Hạ Nam Chi im lặng lắng nghe nhưng móng tay đã cắm sâu vào da thịt.

Như vậy xem ra tất cả mọi thứ đều được liên kết với nhau.

Kỷ Y Bắc chú ý đến những ngón tay căng cứng của cô, vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô. Hạ Nam Chi liền thả lỏng tay ra.

“Vậy anh nghĩ Trần Quân và Trần Quan Minh không phải là nhân vật trọng yếu của mạng lưới này, mà là công ty lớn khác?”

“Không nhất định.” Kỷ Y Bắc trầm ngâm: “Cũng có thể là một vòng bọc một vòng, nhưng công ty Lư Thị kia chắc chắn là vòng ngoài của Trần Quân.”

Một gia tộc nổi tiếng như nhà họ Trần mà cũng chỉ có thể được coi là một trong những mắt xích. Kỷ Y Bắc cuối cùng cũng triệt để nhận thức được sau lưng của mạng lưới này rốt cuộc có bao nhiêu sâu.

“Lư Thị...” Hạ Nam Chi đột nhiên nhớ tới cái gì đó: “Con trai của chủ tịch công ty đó tên là Lư Hạo sao?”

Ở Cảnh Thành không có nhiều người họ Lư, chưa kể đến lại là phú nhị đại.

Kỷ Y Bắc tay đang cầm chuột liền dừng lại, quay lại nhìn Hạ Nam Chi: “Sao em biết?”

“Em có một người bạn học đại học tên là Tân Nhiên. Trước đây cô ấy và Lư Hạo ở bên nhau. Lần trước là cô ấy rủ em lên du thuyền. Lư Hạo và Trần Quan Minh quen nhau.”

Kỷ Y Bắc sừng sốt: “VẬY là có liên kết rồi.”

Màn đêm dần buông xuống, ngoài cửa sổ cũng không có động tĩnh gì ngoại trừ tiếng lá cây xào xạc trong gió.

Kỷ Y Bắc cầm chặn bông lên: “Em ngủ trước đi, ngày mai anh sẽ kiểm tra mối quan hệ này.”

Nghe thấy từ ‘ngủ’, những ý nghĩ xấu xa của Hạ Nam Chi lại tuôn ra. Cô dùng ngón tay móc lấy chun quần của Kỷ Y Bắc rồi lại thả ra, tạo ra âm thanh kéo dẫn của dây thun. Sau khi lặp lại vài lần, Hạ Nam Chi còn cho ngón tay vào.

Lúc cô vừa định kéo quần lót của anh lên thì Kỷ Y Bắc đã nắm lấy tay cô kéo ra.

Cô ngược mắt lên thì đột nhiên chìm vào đôi mắt đen như mực của anh, còn tràn ngập dục vọng.

Giọng Kỷ Y Bắc khàn khàn: “Làm loạn cái gì.”

Tay Hạ Nam Chi chạm vào một vật cứng, kiên định tiếp tục trêu chọc nó. Cuối cùng lại bị Kỷ Y Bắc cầm lấy tay ném sang một bên, kiên quyết từ chối.

“Em còn như vậy thì anh đuổi về phòng mà ngủ đây.”

Hạ Nam Chi cảm thấy thật ủy khuất.

Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn rút tay về. Kỷ Y Bắc thực sự đã hứa với cô rằng anh sẽ không chạm vào cô trong vài ngày tới cho đến khi cô vết thương vào đêm hôm đó bình phục hoàn toàn.

Trong những ngày này, những lời mắng chửi trên mạng đã trở thành một

cuộc tấn công nghiêm trọng. Theo bức ảnh bị lộ, nơi mà Lục Tiềm và Hà Bành sinh sống ban đầu đã bị đào ra. May mắn thay Hà Bành đã sớm dự đoán được điều này nên đã đổi chỗ ở mới, vì vậy mới không bị người ta bắt gặp.

Họp đồng ban đầu của Lục Tiềm cũng đã bị hủy vì điều này, lịch trình cũng trống không, ở nhà cả ngày không có gì làm.

Anh ta cũng dần dần không chống đỡ được nữa. Dáng vẻ tỏ ra không quan tâm lúc ban đầu cũng không giữ nổi nữa, không dám ra ngoài, không dám kéo rèm ra, dần dần cũng rất hiếm khi lên mạng.

Sự việc lần này còn tệ hơn cả sự cố xảy ra lúc anh ta gia nhập làng giải trí không lâu trước kia, ít nhất khi đó cũng không bị mắng chửi như bây giờ.

Mà Kỷ Y Bắc cũng đã bí mật lên đường điều tra những móc nối của các công ty kia.

Vì có liên quan đến Phó cục nên mọi hành động của anh đều được thực hiện bí mật.

Chủ tịch tập đoàn Lư Thị tên là Lư Lê. Đồng thời, ông ta cũng là một trong những cổ đông quan trọng của viện dưỡng lão ở khu đất hoang ngoại thành. Phạm vi sản nghiệp của nhà họ Lư cũng rất rộng. Sản nghiệp khổng lồ như vậy không thể thiếu được một chút tư liệu đen nhưng không có hành vi vi phạm nào ngoài pháp luật, hoặc là nói còn chưa có vi phạm nào bị phát hiện.

Mà một điều kỳ lạ mà anh phát hiện ra là có một bệnh viện tư nhân dưới quyền của Lư Thị, vừa khéo đây lại là bệnh viện mà Hoàng Nhã Hòa nhập viện sau vụ tai nạn giao thông kia.

Lúc điều tra vụ án của Sầm Kính Lộ, anh còn thấy lạ khi người lại được đưa đến bệnh viện đó.

Xét theo vị trí xảy ra tai nạn thì bệnh viện đó không phải là gần nhất, có hai bệnh viện công còn gần hơn. Tại sao lại phải đưa đến một nơi vừa xa vừa

đắt hơn?

Sau đó Hạ Nam Chi nói với anh rằng người đã giúp cô tìm được địa chỉ của Triệu Phong chính là Hà Bành. Nguyên nhân có thể tìm ra là bởi vì anh ta gặp Triệu Phong khi hắn đang làm việc trong xí nghiệp của Hoàng thị.

Triệu Phong rất dễ nhận ra cho nên Hà Bành căn bản có thể nhớ được. Vì vậy khi xem ảnh cô gửi tới, anh ta liền biết phương hướng để dò hỏi.

Dư Hiểu Dao lặng lẽ lên vào văn phòng, nhìn quanh hành lang không thấy ai mới đóng cửa lại.

Cô ấy hiện là người duy nhất trong đội cảnh sát biết về hành động của Kỷ Y Bắc.

“Kỷ đội, hồ sơ của vụ tai nạn giao thông đó tôi đã gửi qua cho anh rồi.” Dư Hiểu Dao cầm một xấp giấy lên: “Hoàng Nhã Hòa hoàn toàn chịu trách nhiệm về vụ tai nạn đó. Vì vậy, lúc đó chính cha của Hoàng Nhã Hòa là Hoàng Thành chịu trách nhiệm chi trả chi phí chữa bệnh cho Lịch Hi. Mà khi đó lý do thoái thác là vì cha của Hoàng Nhã Hòa quen biết giám đốc của bệnh viện tư nhân đó, bệnh viện lại còn có thiết bị tân tiến cho nên bọn họ mới đến đó.”

“Vẫn có một điểm đáng ngờ không thể giải thích được.” Kỷ Y Bắc lấy bản đồ thành phố Lâm ra đánh dấu hai vòng tròn màu đỏ: “Nếu con gái của cô bị tai nạn giao thông, không phải nên đưa nó đến bệnh viện gần nhất sao?”

“Là như thế này.” Dư Hiểu Dao giải thích: “Khi vụ tai nạn xảy ra thì Hoàng Nhã Hòa đang ở băng ghế phía sau, trên người cũng không bị thương nặng, chỉ là đôi mắt bị cửa kính vỡ cắt qua.”

Kỷ Y Bắc gấp bản đồ lại: “Vì vậy trên đường đến ông ta cũng đã đoán được mắt Hoàng Nhã Hòa xảy ra vấn đề, mà bản thân ông ta cũng đã tìm sẵn được một đôi mắt tốt để thay thế rồi?”

Mà hầu hết những bệnh viện tư nhân lớn đều là người có tiền mới vào, vì vậy Lịch Hi, một người không có quyền lực và ảnh hưởng nhưng bị trúng đạn và bị thương nặng đã trở thành mục tiêu.

Dư Hiểu Dao nói tiếp: “Hiện tại, lời giải thích này là hợp lý nhất. Chỉ cần điều tra xem nhà họ Hoàng và nhà họ Lư có quan hệ hay không là có thể chứng minh.”

Kỷ Y Bắc cười: “Đã điều tra ra rồi.”

“Mặc dù không có bằng chứng về mối quan hệ thân thiết giữa Hoàng Thành và Lư Lê nhưng có một mối liên hệ giữa Lư Lê và vợ của Hoàng Thành là Đồng Lệ Lệ. Đồng Lệ Lệ là cục trưởng cục thuế, lúc đó ở tổng công ty của Lư Lê có một vụ bê bối về trốn thuế, mà Đồng Lệ Lệ lại là người đã đứng ra giúp đỡ.”

Khi mặt trời lặn, những đám mây ở phía tây trở nên mờ ảo, những bóng cửa chớp trong hành lang của đồn cảnh sát hắt lên bề cửa sổ và mặt đất.

Lúc Kỷ Y Bắc bước xuống cầu thang thì nhìn thấy Ph cục đứng ở đằng trước, anh chào hỏi: “Phó cục, về nhà à, cần cháu tiện đường đưa về không?”

“Không cần, tôi tự về được rồi.” Ông ta xua tay: “Dạo này rảnh nhỉ?”

Cảnh sát được phân ra làm mấy loại. Bình thường mà nói thì cảnh sát địa phương nhiều việc vặt nhưng ít khi phải làm thêm giờ. Tuy nhiên cảnh sát hình sự và cảnh sát phòng chống ma túy thì lại bận rộn với các vụ án đến nỗi họ chỉ có thể ngủ được vài tiếng mỗi ngày, nhiều khi gặp phải những vụ án bất cóc, giết người hàng loạt thì lại càng khó ngủ mất mấy ngày, mà lúc không có án thì mới rảnh được một chút.

“Không phải phải bắt đầu viết báo cáo về vụ án của Triệu Phong rồi sao, vụ án cũ này rất khó viết.” Kỷ Y Bắc mặt không đổi sắc nói chuyện với ông ta.

Phó cục vỗ tay anh, lời nói nghiêm túc và tha thiết: “Nhưng mà vụ án oan ức năm đó cũng coi như là đã được giải quyết rồi. Cậu làm đội trưởng rất

tốt, tỷ lệ phá án lại cao. Đợi năm sau tôi sẽ đề cử tên cậu.”

Kỷ Y Bắc thất lưng thẳng tắp nhìn về phía xa xăm, cười nhạt: “Chú Phó, cháu nghe A Minh nói rằng chú đã hỏi cậu ấy về tiến trình điều tra vụ án.”

Phó cục sừng sốt.

Hiển nhiên là ông ta không nghĩ rằng anh sẽ đem chuyện này ra nói công khai, ông ta nghiêng đầu cổ kị mà liếc anh một cái.

“Đúng thế, thuận mồm hỏi một chút thôi.”

“Cháu cũng không cố ý giấu chuyện này với chú, chỉ là lúc đó người trong đội của Hạ đội cũng bị nghi ngờ, lúc cháu hỏi cha cháu về sự việc năm đó thì cháu cũng không nói với ông ấy tất cả. Chú Phó, chú không để ý chứ?”

Phó cục lập tức xua tay: “Đây là điều nên làm, cũng là quy tắc mà. Chú hiểu.”

“Về chuyện của Triệu Phong, cháu có một câu hỏi muốn hỏi chú...” Kỷ Y Bắc nhìn Phó cục thật sâu rồi hỏi: “Trước đây chú có quen người này sao?”

Trên mặt Phó cục bình thường luôn mang vẻ ôn hòa mà bây giờ lại hiện lên một tia lạnh lùng, dù chỉ là thoáng qua nhưng cũng khiến Kỷ Y Bắc phải cau mày.

“Không quen.” Ông ta nói.

“Nhân tiện, vừa rồi cháu kiểm tra thông tin của mấy công ty lớn, phát hiện ra bọn họ có mối quan hệ, không chừng có liên quan đến kẻ xúi giục giết hại Hạ đội.” Anh nhếch miệng thản nhiên nói.

“Có sao.” Phó cục thờ ơ: “Vậy tiếp tục điều tra đi.”

Kỷ Y Bắc không bận tâm đến vấn đề này nữa, coi như vấn đề vừa rồi chỉ là chuyện phiếm thông thường, anh xua tay rồi bước đi.

Trong bóng tối, Phó cục ấn một dãy số.

-----oOo-----

Chương 55: Tạm biệt

Nguồn: EbookTruyen.Net

Hiếm khi Kỷ Y Bắc không tăng ca vào cuối tuần, nhưng Hạ Nam Chi lại có thông báo.

Vì vậy Kỷ Y Bắc đã dậy từ sáng sớm và sẵn sàng đưa Hạ Nam Chi ra sân bay.

Tối nay có một hoạt động quay phỏng vấn, trước đó cô và Lục Tiềm đã được mời với tư cách là khách mời. Đây cũng là chương trình duy nhất không hủy bỏ hợp đồng vào thời điểm này.

Cũng cho đến ngày hôm nay, Kỷ Y Bắc mới thực sự thấy rằng Hạ Nam Chi có thể vì tác phong mà hoàn toàn không quan tâm đến nhiệt độ.

Hạ Nam Chi ban đầu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và quần sooc, cuối cùng bị Kỷ Y Bắc mắng cho một trận mới miễn cưỡng đổi sang một chiếc quần dài, đeo thêm một đôi kính râm và đội một chiếc mũ.

Hạ Nam Chi nhìn mình trong gương, thực sự cảm thấy mình như một kẻ tị nạn từ một nơi nào đó chạy ra đường.

Tuy nhiên Kỷ Y Bắc lại thích, thậm chí không hề keo kiệt lời khen ngợi mà cô hiếm khi được nghe trong suốt mười năm qua: “Đẹp lắm!”

Hạ Nam Chi yên lặng trợn mắt nhìn anh, mở ra cánh tay quay người một vòng, cong lên khoe môi: “Có phải anh cảm thấy em mặc như thế này là đẹp nhất không?”

Kỷ Y Bắc gật đầu, lại gật đầu.

Hạ Nam Chi tròng mắt, lại tròng mắt.

“Em đừng có không tin.” Kỹ Y Bắc quàng tay qua cổ cô: “Ban nãy em ăn mặc như thế chỉ có mấy đứa trẻ mười mấy tuổi mới thích thôi. Những người đàn ông trưởng thành như anh thích như thế này.”

Hạ Nam Chi cười, lấy cùi chỏ đánh anh: “Biến! Lưu manh trưởng thành thì có.”

Kỹ Y Bắc đưa tay vỗ nhẹ sau đầu cô, cầm chiếc vali nhỏ của cô lên: “Đi, đưa em đến đó.”

Xe chạy vào bãi đậu của sân bay, lúc vừa đi qua cổng sân bay, cô tình cờ liếc mắt nhìn liền thấy một ít fan có thẻ cổ vũ, nhưng không thấy tên trên thẻ.

Điều này có chút rắc rối. Hành trình của hai người bọn họ không được công khai, cũng không biết bọn họ đến để tiễn ai, không biết gặp phải Lục Tiềm sẽ là cái cảnh tượng gì.

“Có chuyện gì sao?” Kỹ Y Bắc chú ý đến ánh mắt của cô liền hỏi.

Hạ Nam Chi lắc đầu: “Không sao đâu. Em vừa nhìn thấy fan của người khác tới tiễn. Anh trai, anh đừng vào nữa, cẩn thận bị chụp ảnh.”

Kỹ Y Bắc xuống xe giúp cô lấy vali ra khỏi cốp, sau đó hỏi: “Một mình em không sao chứ?”

“Không sao đâu.” Hạ Nam Chi lắc điện thoại: “Lục Tiềm đã đợi em ở lối vào thang máy rồi. Đừng lo lắng.”

Cô cầm vali, đeo kính râm lên, kiễng chân vòng tay qua cổ Kỹ Y Bắc, đặt lên môi anh một nụ hôn.

“Tối mai là em về rồi. Bai bai.”

Rốt cuộc, Hạ Nam Chi kéo vali đi không nhìn lại, giong tay vẫy vẫy, như thường lệ bước đi oai phong lẫm liệt.

Kỷ Y Bắc dựa vào xe nhìn theo bóng lưng của cô, đột nhiên cười ra tiếng.

Lục Tiềm thực sự đợi cô ở cửa thang máy, dựa vào tường, vành mũ bị kéo xuống, không nhìn thấy khuôn mặt nhưng dù vậy khí chất trên người vẫn thu hút sự chú ý của người xung quanh.

Hạ Nam Chi đứng cách năm sáu mét nhìn anh ta.

Đột nhiên cô cảm thấy hơi chạnh lòng. Lục Tiềm gây đi rồi. Anh ta thực sự không phải là một người thấp bé, ra vào sân bay thường xuyên có thể nhảy lên hot search, lần nào không phải là kiểu ăn mặc gọn gàng phong thái phi phàm chứ.

Anh ta không nên là đáng vẻ như bây giờ.

Hạ Nam Chi tiến lên, đá nhẹ vào anh ta: “Đi thôi.”

Lục Tiềm yên tĩnh đi theo cô.

Hạ Nam Chi quay đầu nhìn anh ta nhắc nhở: “Tôi vừa nhìn thấy có fan ở sân bay, cẩn thận một chút.”

“Không sao đâu.” Lục Tiềm nhàn nhạt nói: “Có khi tôi còn vì chuyện này mà rời khỏi giới giải trí đây.”

Cô dừng lại, vẻ mặt khó tin. Lục Tiềm không giống cô, anh thực sự yêu máy quay và sân khấu.

“Tại sao? Sự việc đã đến mức đấy rồi sao?”

Lục Tiềm nhếch khóe miệng cười một tiếng: “Ai biết được, nhưng sau sự việc này tôi cảm thấy chẳng còn ý nghĩa nữa. Chỉ vì một chuyện như vậy mà bị mắng chửi mắng chửi đầy đầu, quan tâm làm gì.”

Hạ Nam Chi cứng họng, không nghĩ ra lời nào để an ủi, chỉ biết vỗ vai anh ta mấy cái.

Sau khi vào sân bay, hai người gửi hành lý rồi đi về phía cổng lên máy bay.

Đột nhiên có một đám đông náo động, không biết ai đột nhiên hét lên ‘Lục Tiềm làm hầu hết mọi người trong sân bay đều nhìn họ.

Hạ Nam Chi nhìn thấy tên trên thẻ cổ vũ trên tay của những người hâm mộ đó, cũng là tên một nam minh tinh nổi tiếng, trước đây Lục Tiềm đã từng cùng anh ta bất hòa.

Với tiếng hét đó, các phóng viên đang buôn chuyện ở sân bay đến đón nam ngôi sao đã nghe thấy tiếng gió và bắt đầu mang theo máy ảnh chạy về phía họ.

Hạ Nam Chi bắt giắc cau mày.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Hạ Nam Chi cũng chưa từng trải qua cảnh tượng như vậy bao giờ, nhất thời cảm thấy hụt hẫng.

Ngay khi cô định kéo Lục Tiềm nhảy qua trạm kiểm soát an ninh thì Lục Tiềm đã âm thầm bẻ tay cô ra. Anh ta bước tới và đối mặt với đám người đang chạy về phía mình.

Ánh mắt anh ta bình tĩnh, cằm hơi nhếch lên, không khiếm tốn cũng không hống hách.

Cho đến khi một nhóm người vây quanh anh ta và chĩa máy ảnh vào anh ta như điên, hỏi những câu hỏi gay gắt một cách ồn ào, Lục Tiềm vẫn không hề tỏ vẻ muốn rút lui.

Một tay kéo Hạ Nam Chi sang một bên.

Đối mặt với tình cảnh như vậy nhưng vẫn toát ra phong độ của một quý ông.

“Lục Tiềm, bạn có gì để nói về cơn bão bạn đã gây ra trong giới giải trí không!?”

“Bạn và Hà Bành của công ty giải trí Chí Hoa thực sự là loại quan hệ đó sao?!”

“Xin hỏi bạn muốn nói gì với những người hâm mộ đã bị bạn lừa dối không?”

Đây là những câu hỏi của các phóng viên lá cải.

Mà những người hâm mộ kia thậm chí còn điên cuồng cố gắng đáp trả lại anh vì lúc trước Lục Tiềm đã đối xử với thần tượng của họ như vậy. Những gì họ nói còn hằn học hơn, không thể chịu đựng nổi.

Bên tai Hạ Nam Chi tràn ngập những lời nói khó chịu, lông mày đột nhiên nháy dựng, ánh mắt dần dần lạnh lẽo.

Cô gạt tay Lục Tiềm ra, bước lên đẩy người phóng viên đứng gần ra, không hề che giấu sự ác ý trong lời nói của mình: “Con mẹ nó các người có bệnh à? Nói với các người, các người sẽ tin sao?”

Việc các nhân vật của công chúng đứng trước ống kính và chửi bới phóng viên lẫn người hâm mộ sẽ là một điều mới lạ.

Mọi người im lặng trong giây lát, một lần nữa tích tụ sự tức giận, một trong những người hâm mộ còn liên tục đẩy Hạ Nam Chi.

Hạ Nam Chi đang đi giày cao gót, có chút đứng không vững liền ngã xuống đất.

Lục Tiềm còn chưa kịp kéo cô lên bảo hộ thì đã bị vây lại, không tiến cũng không lùi được.

Đúng vào lúc này.

Hạ Nam Chi vẫn ngồi trên mặt đất, xuyên qua kẽ hở của những đôi chân

nhìn thấy Kỷ Y Bắc và Hà Bành từ cửa chạy vào, trong lúc nhất thời cô quên mất phải đứng dậy.

Hai người đàn ông cao lớn thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm nghị, giữa lông mày không kiềm chế được tức giận, bầu không khí toàn sân bay lập tức giảm xuống vài độ.

“Con mẹ nó tránh hết ra cho tôi!”

Là giọng nói của Kỷ Y Bắc.

Động tác của anh không hề có chút sức lực nào. Khi nhìn thấy Hạ Nam Chi ngoi lên trên mặt đất, ánh mắt anh liền trầm xuống một chút, dùng một chút sức lực liền dễ dàng kéo mấy nữ và phóng viên xung quanh ngã xuống đất.

Máy ảnh rơi mạnh xuống đất, bị Kỷ Y Bắc đá văng ra xa, xung quanh vang tiếng la hét.

Khí tức này mạnh hơn rất nhiều so với lời mắng mỏ vừa rồi của Hạ Nam Chi. Những người khác không thể không nhường chỗ cho anh. Kỷ Y Bắc bước qua đám đông, nhìn xuống Hạ Nam Chi.

Cô nhìn lên, nhìn thấy sự đau khổ trong mắt của người đàn ông đứng trước mặt mình.

Vì thế bèn nở một nụ cười.

Hạ Nam Chi cong mắt, đưa một bàn tay về phía anh để anh kéo lên. Kỷ Y Bắc phớt lờ cô, ngồi xuống bên cạnh cô để kiểm tra mắt cá chân đang sưng lên của cô.

“Là ai làm?” Giọng anh trầm thấp, kìm nén tức giận.

Hạ Nam Chi mím khóe miệng dựa vào vai anh nhìn các cô gái đang đứng xung quanh. Cô dùng đầu ngón tay xoa xoa môi, giống như tiên nữ đùa bỡn: “Để em tìm xem.”

Sau đó ánh mắt của cô lướt qua các khuôn mặt một cách thản nhiên, cuối cùng khóa chặt vào một người và cười nhạt với cô ta.

Ngón trỏ duỗi ra chỉ vào người đó: “Cô ta đẩy em.”

Kỷ Y Bắc vòng tay qua người Hạ Nam Chi để đỡ cô lên rồi quay đầu lại nhìn cô gái phía sau anh.

Cô gái đó hoảng sợ, mắt đi về kiêu ngạo lúc này.

Kỷ Y Bắc kiên quyết bước về phía cô ta: “Hành vi của cô vừa rồi cấu thành tội gây thương tích nhẹ, chỉ là vi phạm pháp luật không phải là tội, nhưng chúng tôi không định hòa giải. Đưa chứng minh thư cho tôi.”

Anh điềm nhiên nói chuyện nhưng ánh mắt nhìn cô gái đó lại như muốn ăn thịt người.

Ngay lập tức cô gái kia sợ hãi rơi nước mắt.

Khó khăn phản bác lại: “Tôi, tôi tại sao lại phải đưa chứng minh thư cho anh chứ!”

Kỷ Y Bắc khinh khỉnh khịt mũi: “Ngại quá, tôi là cảnh sát. Nếu không muốn giao cho tôi cũng không sao. Tôi sẽ gọi người đến xử lý.”

Hạ Nam Chi ở phía sau anh quan sát với vẻ thích thú, không có ý định tiến lên để ngăn cản anh.

Sau khi nói xong, Kỷ Y Bắc phớt lờ phản ứng của cô gái đó, trực tiếp gọi cho đồn cảnh sát gần đó cử một cảnh sát đến ngay lập tức.

Bên kia, Hà Bành nắm tay Lục Tiềm, nhỏ giọng hỏi nhiều lần để xác nhận rằng anh không sao, sau đó liếc qua logo trên máy ảnh trên vai của tay săn ảnh trước mặt.

Tạp chí Phương Đông, thời sự giải trí, tin tức hằng ngày,...

Toàn là những tạp chí nhỏ chán sống.

Hà Bành âm thầm ghi nhớ trong lòng, giờ ngón trỏ chỉ vào một người trong số họ: “Không phải muốn trở thành chó săn sao, tôi xem sau này anh còn có thể tìm được việc không.”

Đám phóng viên lá cải kia chỉ dám kêu ngạo trước mặt Lục Tiềm, lúc này ở trước mặt Hà Bành đến rấm cũng không dám phóng.

Hà Bành cười cười nhìn bọn họ, ánh mắt như điện, nhìn chăm chăm một hồi lâu, cho đến khi Lục Tiềm đột nhiên rút tay ra.

Hà Bành quay đầu, tỏ vẻ khó hiểu.

Lục Tiềm kéo tay anh lên phía trước, ném mũ, kính và khẩu trang ra. Sắc mặt anh ta tái nhợt, khi nhìn gần còn có thể nhìn thấy mạch máu nổi lên dưới da, đôi mắt xanh lam, nhưng dù vậy thì anh ta vẫn lóa mắt như thường.

Anh ta đi vòng qua một phóng viên, bật máy quay lên.

“Xin chào mọi người, tôi là Lục Tiềm.” Anh ta nói trước ống kính.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, một số người còn dừng lại để xem.

Lục Tiềm từ lâu đã quen với việc bị theo dõi, anh ta không hề sợ hãi, vẫn mỉm cười trước ống kính như thường lệ.

Nhưng câu tiếp theo khiến mọi người đang náo loạn trở nên câm nín...

“Sự việc hôm nay xảy ra đột ngột, nhưng cũng khiến tôi hạ quyết tâm rằng tôi, Lục Tiềm, từ hôm nay sẽ rời khỏi giới giải trí.”

Tôi, Lục Tiềm, từ hôm nay sẽ rời khỏi giới giải trí.

Lục Tiềm chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ chia tay màn ảnh theo cách này. Nhưng cho dù có khó xử thì anh ta vẫn nói chuyện từ tốn, tao nhã đến như vậy.

Lời đồn nổi lên từ bốn phía, gây gộc bay khắp nơi nhưng không đánh gục được anh. Anh chỉ là ung dung thản nhiên mà bỏ đi.

Nói xong, Lục Tiềm dừng lại, cười thoải mái rồi hơi cúi đầu trước ông kính.

“Khi tin đồn mới bắt đầu, tôi không lên tiếng vì tôi biết các bạn sẽ không những lời tôi nói. Nhưng bây giờ tôi đã quyết định rời khỏi giới giải trí, vì vậy tôi muốn nói về điều này một lần cuối cùng.”

Lục Tiềm nhìn Hà Bành rồi giơ hai bàn tay đan vào nhau về phía máy quay.

Anh ta cười nói: “Tôi và Hà Bành, không phải là loại quan hệ không thể đưa ra ánh sáng như mọi người nghĩ đâu. Sau khi rời khỏi giới giải trí tôi có thể hào phóng giới thiệu với bất kỳ ai rằng – Hà Bành, anh ấy là bạn trai của tôi.”

Hạ Nam Chi đứng một bên, cổ họng chua xót, đôi mắt lặng lẽ đỏ hoe.

Lục Tiềm đối mặt với một núi những lời nhục mạ và vu khống, anh lại lựa chọn tha thứ để giữ hòa bình, nhưng loại bình tĩnh này lại giống như một loại ngạo nghễ từ trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Chỉ khi bạn thực sự mạnh mẽ thì bạn mới có thể làm được điều này.

Lục Tiềm biết mình chưa đạt đến trình độ này, nhưng may mắn thay, anh ta là một diễn viên.

Còn có thể diễn xuất ung dung tự tại.

“Cuối cùng, tôi có lời muốn nói với người hâm mộ của mình. Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ Lục Tiềm. Thực sự rất cảm ơn sự yêu thích của mọi người dành cho tôi. Lần sau nếu có gặp nhau thì chúng ta đã còn là thần tượng và fan nữa rồi. Chúng ta sẽ trở thành bạn bè.” Lục Tiềm Vươn tay vẫy chào về phía máy quay: “Tạm biệt tất cả mọi người.”

Một lời ‘tạm biệt’ đơn giản.

Lục Tiềm cũng là đang chào tạm biệt với nhiệt huyết của chính mình.

Cảnh quay cuối, Hà Bành ôm lấy Lục Tiềm rồi hôn anh ta.

Lục Tiềm nhắm mắt lại, lông mi run lên, rũ bỏ giọt nước mắt đã chất chứa bấy lâu nay.

Đôi lời của editor:

Thực sự edit đến chương này lòng như bị tắc lại, cái kiêu mà buồn buồn, muốn khóc nhưng không khóc được. Phải chăng mọi người đừng phản ứng thái quá như vậy, phải chăng mọi người có thể thông cảm một chút cho Lục Tiềm thì anh đã không phải rút khỏi giới giải trí, từ bỏ nơi ánh đèn sân khấu – nơi mà đáng lẽ sinh ra là dành cho anh. Thực sự lời nói là những lưỡi dao vô hình. May thay anh vẫn còn Hà Bành...

-----oOo-----

Chương 56: Đảm bảo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lục Tiềm nói xong những gì muốn nói, vẫy tay chào với máy quay, cười với phóng viên: “Nhờ anh rồi.”

Sau đó anh ta vẫy tay với Hạ Nam Chi và Kỷ Y Bắc, không ngần ngại nắm tay Hà Bành, ngẩng cao đầu đi ra khỏi sân bay.

Quả thực là đã buông xuống được tất cả.

Hạ Nam Chi nhìn theo bóng lưng anh ra rồi đi, trong lòng có chút chua xót nhưng cô chưa kịp suy nghĩ gì thì đã bị Kỷ Y Bắc ôm ngang lên.

“Ya...”

Cô thở ra một tiếng, ngay lập tức vòng tay qua cổ Kỷ Y Bắc.

Anh ôm Hạ Nam Chi đang bị trẹo chân bước qua đám đông, đặt cô ngồi vào ghế chờ.

“Còn đau không?”

Hạ Nam Chi cười: “Anh ôm thì không đau nữa.”

“Em ngồi đây một lát, anh đi mua băng.”

Sau khi Kỷ Y Bắc rời đi, Hạ Nam Chi liền gọi vào điện thoại của Thân Viễn và chủ động thừa nhận lỗi lầm của mình.

Cô còn giải thích những gì đã xảy ra vừa rồi một chút.

“A Viễn, có thể rất nhiều người đã chụp được ảnh của anh trai em. Nếu nó bị lộ ra trên mạng thì anh giúp em giải quyết một chút.”

Thân Viễn hùng hùm hỏ hỏ mà đồng ý.

Sau khi cô cúp điện thoại thì Kỷ Y Bắc cũng đã mua băng quay lại.

Anh cởi giày cao gót cho Hạ Nam Chi, cầm mắt các chân cô hơi dùng sức một chút, nghe thấy cô hít vào một tiếng, chân cũng khẽ run lên.

Kỷ Y Bắc ngược mắt lên nhìn cô, ấn miếng băng vào nơi sưng đỏ rồi thổi nhẹ.

Hạ Nam Chi ngoan ngoãn ngồi trên ghế, hai tay đặt lên đùi, lúc này mái tóc đặc biệt cắt ngắn đã dài đến ngang vai, cô nghiêng đầu, đôi mắt đen đầy cười nhìn người đàn ông đang ngồi xổm trước mặt.

Ánh mắt người đàn ông rất xót, sợ băng trong túi cọ xát làm đau cô nên trước đó đã bóp nát nó ra.

Hạ Nam Chi cảm thấy trái tim trống rỗng trước đây của cô đã được lấp đầy rồi.

“Đúng rồi.” Cô lên tiếng: “Cô gái lúc nãy đâu?”

Kỷ Y Bắc lật túi băng, cũng không nhìn lên nói: “Lúc nãy đã bị bắt đi rồi. Nếu không hòa giải có thể bị tạm giam mấy ngày.”

Hạ Nam Chi nghịch mái tóc ngắn của anh, có vài sợi đâm vào tay cô, giọng nói của cô rất nhỏ: “Có phải lúc nãy anh tức giận vì cô ta đẩy ngã em không?”

Kỷ Y Bắc nhướn mày: “Vô nghĩa.”

Hạ Nam Chi liếm môi, cười đến vui vẻ.

“Kỷ Y Bắc, em yêu anh.” Cô gái nhỏ cong mắt đầy ý cười, giọng nói trong trẻo, cô không hề xấu hổ khi bày tỏ tình yêu của mình.

Bàn tay Kỷ Y Bắc đang xoa nắn chân cô ngay lập tức dừng lại, anh nhướn người lên phía trước hôn lên môi cô, cuối cùng anh cũng mỉm cười lần đầu kể từ lúc bước vào sân bay.

Trái tim của Hạ Nam Chi đập thành thịch.

Cô chưa bao giờ nói với anh câu ‘em yêu anh’ kia. Mặc dù cô đã cố tình nói rất nhỏ nhưng trong lòng vẫn nổi lên một trận gió bão khó có bình ổn được.

Thật giống như cả cơ thể và trái tim của cô đều đi theo câu nói này mà trung thành với Kỷ Y Bắc. Đối với Hạ Nam Chi mà nói, lời ngon tiếng ngọt như thế này càng ngày càng trở nên thoải mái, càng giống như tấm lòng chân thành khó nói nên lời.

Băng đã tan hết.

Hạ Nam Chi: “Em đi vào vệ sinh một lát rồi chúng mình đi về nhé.”

Kỷ Y Bắc cười: “Được. Anh đi lấy xe. Em xong thì đi ra ngồi đợi anh một lát.”

Anh đỡ Hạ Nam Chi đứng dậy. Cô một tay bám vào tay Kỷ Y Bắc, nhảy lò cò về phía phòng vệ sinh.

Kỷ Y Bắc chạy đến bãi đỗ xe, lái xe đỗ bên bên đường ngoài sân bay rồi lại đi vào sân bay.

Tuy nhiên anh lại không nhìn thấy thanh ảnh của Hạ Nam Chi đâu nữa. Anh gọi một người dọn dẹp vào phòng vệ sinh tìm thử nhưng cũng không thấy. Sân bay rộng lớn đông đúc như vậy không tìm thấy được thân ảnh của Hạ Nam Chi.

Kỷ Y Bắc hoảng sợ, lập tức gọi điện thoại cho Hạ Nam Chi.

Đầu bên kia vang lên hai tiếng chuông sau đó bị tắt đi.

Sao lại thế này?

Anh ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Đúng lúc này một cậu bé cao đến nửa người anh đi tới, đưa cho anh một bức thư: “Có một chú bảo em đưa cái này cho anh.”

Kỷ Y Bắc nhận lấy, nhịp tim tăng vọt, cậu bé đưa xong đồ liền chạy về bên cạnh mẹ. Kỷ Y Bắc nghe thấy giọng hỏi han của mẹ cậu bé quanh quẩn bên tai.

Hiển nhiên là bị lợi dụng mà còn không hề hay biết.

Trái tim Kỷ Y Bắc liền run rẩy, cánh tay bởi vì dùng lực mà nổi đầy gân xanh rất dọa người. Anh xé bức thư ra, bên trong có một tờ giấy trắng.

Trên tờ giấy là những con chữ được in lên..

Muốn cứu cô ta, đừng kinh động người khác, tao sẽ liên lạc với mày sau.

Kỷ Y Bắc giống như đọc không hiểu, nhìn chăm chăm vào những dòng chữ đó. Mắt anh trở nên đỏ ngầu, tờ giấy bị vò nhàu nát, trong đầu anh vang lên

những tiếng ong ong.

Trước mắt không nhìn rõ được gì, trong bóng tối có một tia sáng yếu ớt xuyên qua.

Hạ Nam Chi vô thức muốn dụi mắt, lại phát hiện ra hai tay mình đang bị trói ở sau ghế, trước mắt chắc là bị bịt một tấm vải đen.

“Yo, tỉnh rồi à?” Là giọng nói của một người đàn ông.

Hạ Nam Chi đè nén sự hoảng sợ trên mặt, bình tĩnh hỏi: “Mày muốn làm gì?”

Người đàn ông khịt mũi một tiếng, không trả lời.

Hạ Nam Chi cố gắng tỏ ra bình tĩnh. Cô nhận ra rằng khi cô quay mặt sang một hướng thì mới có một chút ánh sáng, còn lại bốn phía đều là bóng tối.

Hướng đó chắc là có một cánh cửa.

Hướng có ánh sáng đó hiện lên một bóng người, có người đi vào.

Giây tiếp theo, tấm vải đen trên mắt Hạ Nam Chi bị giật ra.

Đây là một nhà kho.

Người đàn ông trước mặt có một vết sẹo do bỏng kinh khủng trên mặt, gầy yếu nhưng lưng lại rất thẳng, một đôi mắt không mở được vì vết bỏng, đôi mắt còn lại thì mờ đến mức không phản chiếu được ánh sáng.

Một người đàn ông khác gật đầu với hắn ta, địa vị cũng đã rõ ràng.

Tên mặt sẹo dùng tay kẹp lấy cằm cô, dùng sức đến mức móng tay cũng đã đổi màu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mày chắc là Hạ Nam Chi, là con gái của Hạ Anh Lâm!”

Khuôn mặt hắn ta xám xịt như đất, ánh mắt tràn đầy thù hận.

Hạ Nam Chi không khỏi nín thở: “Đừng thế. Mà tìm tao đến làm gì?”

Tên mặt sẹo cười không ngừng, vết sẹo trên khuôn mặt tươi cười càng thêm gớm ghiếc, gò má hắn rất cao làm cho mặt càng thêm dữ tợn.

“Mày đúng là giống hệt cha mày. Nhìn thấy quan tài còn không đổ lệ.” Tên mặt sẹo lại cười, giọng nói nhẹ nhàng, lạnh đến thấu xương: “Không sao. Tao có cách làm cho mày phải khóc.”

Dứt lời, hắn vung tay lên.

Màn hình ở trên tường được bật lên, là hình ảnh ở sân bay. Chính giữa màn hình là hình ảnh của Kỷ Y Bắc, anh đang ngồi thất thần trên một chiếc ghế, mười ngón tay đan vào tóc, thân thể khẽ run lên.

Trong khoảnh khắc đó, đồng tử Hạ Nam Chi co lại, hô hấp trở nên dồn dập.

Từ trước đến nay cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ như thế này của Kỷ Y Bắc.

“Lúc này tao nói với nó nếu muốn cứu mày thì đừng có làm gì cả. Mày nói xem... nếu nó một mình đến đây cứu mày thì sẽ như thế nào? Bên ngoài trùng điệp cửa ải, tùy tiện bắn một viên đạn cũng có thể làm nó chết ở đây.”

Hai mắt Hạ Nam Chi đỏ bừng tức giận, cô cố gắng giải thoát hai tay đang bị trói nhưng chẳng có tác dụng gì ngoài việc làm cổ tay thêm thâm tím.

“Rốt cuộc mày muốn làm gì!?”

Hạ Nam Chi đột nhiên nổi điên, đôi mắt đã mất đi độ cong bình thường, chỉ còn lại sự lạnh lẽo.

“Tao chỉ muốn bọn mày cùng chết ở đây thôi.” Tên mặt sẹo cười: “Nhưng mà trước khi chết có thể cho chúng mày nói chuyện điện thoại lần cuối.”

Trên người hắn ta có mùi khói thuốc, màu đen ở móng tay còn lan ra cả phần thịt.

Hạ Nam Chi trừng mắt nhìn hắn ta, nhìn hắn ta gọi một cuộc điện thoại.

Trên màn hình TV, Kỹ Y Bắc lạnh lùng nhìn cuộc gọi đến, cuối cùng lướt ngón tay trên màn hình điện thoại, đặt điện thoại lên gần tai.

“Alo.”

Giọng nói phát ra từ điện thoại.

Hạ Nam Chi đột nhiên cảm thấy lỗ chân lông trên toàn thân mở ra, một luồng ớn lạnh truyền đến tận xương tủy khiến cô hơi run lên.

Tên mặt sẹo bật loa ngoài, thản nhiên ném điện thoại sang một bên: “Hạ Nam Chi đang ở trong tay tao. Làm theo lời tao nói.”

“Chờ một lát.” Giọng nói của Kỹ Y Bắc hơi dao động, cố gắng kìm nén trở nên bình tĩnh: “Mày để tao nói chuyện với cô ấy trước đã.”

“À, cũng được.”

Tên mặt sẹo chậm rãi đi đến bên cạnh Hạ Nam Chi, vỗ lên mặt cô, nhoen miệng cười: “Chào hỏi bạn trai mày đi.”

Hạ Nam Chi cắn môi, không nói chuyện.

“Nói!” Tên mặt sẹo gào lên.

Giây tiếp theo hắn ta đột nhiên phát điên rồi rút súng ra, nhắm vào chân Hạ Nam Chi, bóp cò không chút do dự.

Không có tiếng súng... Là súng giảm thanh.

“A!!” Hạ Nam Chi không chịu nổi hét lên một tiếng, mồ hôi lạnh trên trán

chảy xuống, máu nhanh chóng thấm ướt ống quần.

Phía bên kia Kỷ Y Bắc chỉ cảm thấy tay chân lạnh ngắt, suýt không cầm nổi điện thoại. Tiếng hét của Hạ Nam Chi quanh quần bên tai anh, ánh mắt anh đầy sát khí.

“Mày làm gì cô ấy rồi!?”

“Chẳng làm gì cả. Chỉ bắn một phát vào chân nó thôi.” Tên mặt sẹo bình thản nói, trên mặt mang theo nụ cười đáng sợ: “Không nghe rõ sao? Không nghe rõ thì để tao lại bắn vào tim nó một phát.”

“Mày còn dám bắn cô ấy một lần nữa thì tao đảm bảo sẽ bắn mày thành cái lỗ!” Kỷ Y Bắc khàn giọng hét lên, đâm mạnh vào ghế.

“Suýt...”

Tên mặt sẹo đưa ngón trỏ lên môi: “Hết cái gì, hết gọi người khác đến thì nó thực sự chỉ còn con đường chết thôi đây. Tiếp theo, ném tất cả mọi thứ trong túi mày vào trong thùng rác trước mặt, lấy sim điện thoại ra. Tao đã chuẩn bị cho mày một cái sim mới ở phía sau bồn cầu trong phòng vệ sinh rồi. Sau đó đi ra ngoài sân bay, sẽ có một chiếc ô tô đến đón mày.”

Hạ Nam Chi há miệng thở dốc, trên chân có một lỗ hồng, gió lạnh thổi vào khiến cô run lên.

Không dễ dàng mà phát ra âm thanh...

“Kỷ Y Bắc, bình tĩnh... Em đợi anh đến cứu em.”

Lúc đầu cô không muốn lên tiếng vì thực sự sợ Kỷ Y Bắc sẽ gặp phải nguy hiểm. Nhưng sự tình đã đến bước này rồi, Hạ Nam Chi cũng biết câu nói ‘đừng qua đây’ là loại lời nói hoàn toàn vô ích.

Giọng nói bình tĩnh của cô xuyên qua trái tim Kỷ Y Bắc như một liều thuốc đặc biệt. Trong một thời gian ngắn anh liền ổn định lại tâm trí và lấy lại sự tỉnh táo.

Kỷ Y Bắc đứng dậy, đối diện với camera trước mặt, lần lượt ném ví, bao thuốc lá và bật lửa trong túi vào thùng rác, cuối cùng lấy sim điện thoại ra ném đi.

Sau khi anh làm xong như lời hắc ta đã nói, lắp chiếc sim mới kia vào điện thoại liền lập tức nhận được định vị của một địa điểm.

Không được mang theo vũ khí, một mình tới.

Đoạn video trong nhà kho dừng lại sau khi Kỷ Y Bắc ra khỏi sân bay.

Đôi giày của Hạ Nam Chi đã thấm đẫm máu nhưng lượng máu cung đã chảy ít hơn. Hạ Nam Chi chống đỡ cơ thể bằng chân trái không bị thương, ngồi thẳng lưng trên ghế.

Cô nhìn tên mặt sẹo, giọng khàn khàn: “Mày quen biết với cha tao sao?”

Khóe miệng tên mặt sẹo tràn ra một tia khinh thường: “Rất quen thuộc.”

Bởi vì mất máu mà khuôn mặt Hạ Nam Chi tái mét, chỉ có chóp mũi ửng hồng: “Tao nghe nói sau khi cha tao mất có một nhóm người muốn mạng của tao. Nhưng sau đó lại dừng lại. Hai việc này có phải là lệnh của mày không?”

“Đúng.” Tên mặt sẹo khẽ nhún vai thừa nhận.

Hắn kéo một chiếc ghế đến ngồi cạnh Hạ Nam Chi, như thể muốn trò chuyện tâm sự với cô thật lâu nữa.

“Vì sao muốn giết tao? Nghe nói là vì tao biết một số bí mật có thể tận diệt chúng mày?”

Đôi mắt tên mặt sẹo nheo lại, một lúc lâu sau hắn lại cười: “Không phải mày quên rồi à? Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của tao, đôi lại là màn kịch hay như ngày hôm nay cũng coi như không lỗ vốn.”

Hạ Nam Chi cong môi, nhướn mày khinh thường: “Người chết không thể nói chuyện đối với mày mà nói càng có đảm bảo hơn nhỉ, không sợ đột nhiên tao sẽ nhớ lại sao?”

Tên mặt sẹo đi một đôi giày da bóng loáng, không nhanh không chậm đi đến, phát ra tiếng động.

Cộc, cộc, cộc...

“Cho nên hôm nay sẽ là ngày giỗ của mày. Để bạn trai mày chôn cất cho mày.”

Hạ Nam Chi âm thầm chịu đựng cơn đau buốt ở chân, nó cũng dần dần làm cô bình tĩnh lại: “Có nước không? Tao khát.”

Có lẽ là do giọng điệu của cô quá mức bình tĩnh nên tên mặt sẹo nhìn cô một hồi lâu rồi vẫy tay, một lúc sau liền có người cầm một ly nước bước vào.

Rất tốt. Là một cái ly thủy tinh.

Hạ Nam Chi lộ ra một nụ cười ngắn ngủi.

Đang uống một ngụm nước từ trên tay tên đàn ông kia, cô đột nhiên dùng chân trái đá vào đầu gối hắn ta. Người đàn ông không đứng vững quỵ xuống vì đầu gối đau.

Ly thủy tinh rơi xuống đất vỡ vụn.

Ngụm nước ngậm ở trong miệng cô không nuốt xuống, phun ra trên mặt đất.

“Xin lỗi. Đột nhiên nhớ ra cái gì rồi.” Hạ Nam Chi không nhìn người đàn ông ngã trên mặt đất mà nhìn thẳng vào tên mặt sẹo đang đứng.

“Một kẻ chỉ vì tao không nói chuyện mà bắn tao, vì sao lại để tao nói chuyện suốt hơn 20 năm?” Ánh mắt Hạ Nam Chi giễu cợt: “Là vì mày có

tình cảm đặc biệt gì đó với cha tao nên mới quyết định bỏ qua cho tao à?”

Cô thích thú quan sát ánh mắt của tên mặt sẹo biến thành sắc bén.

Cô lại tiếp tục tự nói với bản thân: “Không thể nào. Nếu là tình cảm đặc biệt thì đó cũng là thù hận. Giết tao chắc là mong muốn bao nhiêu năm nay của mày rồi. Sao không giết tao luôn đi? Đợi lát nữa Kỳ Y Bắc đến cũng lưu loát mà giết anh ấy luôn chứ. Dù sao thì cho dù tao sống hay chết, anh ấy cũng sẽ không để tao một mình ở đây.”

Nói đến đây, màu sắc trong ánh mắt Hạ Nam Chi dịu đi.

“Tao thực sự không hiểu, tại sao chứ?”

Cô ngẩng đầu, gương mặt khiêu khích khiến người ta phẫn nộ.

“Không lẽ... Tao chết rồi sẽ bất lợi cho mày sao?”

Tên mặt sẹo đột nhiên cười điên cuồng, hất gơ tay lên tát mạnh vào má Hạ Nam Chi.

Ba!

Da bên má Hạ Nam Chi lập tức đỏ lên, đau dữ dội, đầu cô bị đánh nghiêng sang một bên, tai ù đi, cảm giác chóng mặt và buồn nôn ập đến. Cô lắc đầu muốn cho nó dừng lại và biến mất.

Tai cô bị móng tay của gã cào rách một mảng da, máu chảy xuống dọc dải tai.

Đoán đúng rồi.

Tên mặt sẹo quả nhiên là không dám giết cô.

-----oOo-----

Chương 57: Bắt chết

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tên mặt sẹo túm tóc Hạ Nam Chi kéo lại, hần học: “Mày có giỏi thì nói lại lần nữa.”

Hạ Nam Chi bị buộc phải ngẩng đầu lên, da đầu bị kéo đau đớn.

“Đại ca, thằng nhóc đấy đến rồi!” Một tên đàn ông lao vào với vẻ mặt lo lắng.

Tên mặt sẹo kéo tóc cô hất sang một bên, chiếc ghế vì sức lực đó mà bị đổ xuống, Hạ Nam Chi ngã ra đất, một mảnh thủy tinh ở trên mặt đất đâm vào cánh tay cô.

Cô kêu lên một tiếng đau đớn, một giọt mồ hôi lạnh trượt dài trên má. Hạ Nam Chi bình tĩnh nắm chặt một mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó cô bị tên đàn ông vừa bị cô đá nhấc dậy, cởi bỏ dây thừng quấn quanh eo cô ra.

Họng súng lạnh lẽo dí vào sau đầu cô.

“Đứng dậy.”

Hạ Nam Chi nghe theo run rẩy đứng dậy, đến lúc này cô đã chặt vật đến cực điểm rồi.

Một bên chân bê bết máu, cánh tay bị mảnh thủy tinh đâm thủng, má sưng vù lên, trên tai có vết thương, mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay cũng làm xước tay cô.

Nghe thấy Kỷ Y Bắc đã đến, trong đầu cô lóe lên một suy nghĩ: Có phải bây giờ cô rất xấu không?

“Đi!”

Họng súng dí sau đầu cô đẩy cô về phía trước.

Hạ Nam Chi lao đảo miễn cưỡng bước đi, một mảnh thủy tinh trượt qua các kẽ ngón tay cắt sợi dây thừng trói cổ tay.

Bước ra khỏi nhà kho tối om không có ánh sáng, Hạ Nam Chi nhất thời không thể mở mắt, cô nheo mắt lại liền nhìn thấy Kỷ Y Bắc đứng cách đó không xa.

Trên đường đi đến đây Kỷ Y Bắc đã hoảng sợ đến suýt ngã xỉu, mà khi anh nhìn thấy Hạ Nam Chi, người gần như bị bầm tím khắp nơi, sợi dây lý trí cuối cùng của anh cũng bị đứt.

“Con mẹ nó mày đánh cô ấy!?”

Lúc Kỷ Y Bắc bước vào, anh đã thuận tiện nhặt một cây gậy ở ngã tư, bước đi về phía tên mặt sẹo, trong mắt anh toàn là lửa tức giận.

Tuy nhiên, anh chưa đi được vài bước thì đã bị một đoàn người vây quanh. Lúc này tên đàn ông đứng sau Hạ Nam Chi bước sang một bên, im lặng giơ súng lên.

Kỷ Y Bắc ngay lập tức dừng lại.

Anh mắt anh lạnh lẽo: “Mày muốn làm gì?”

Môi Hạ Nam Chi trắng bệch, một bên chân phải gần như không thể chống đỡ được sức nặng cơ thể đang không ngừng run rẩy, hai má cô sưng tấy bị gió nóng bên ngoài thổi qua khiến nó càng thêm đau đớn.

“Kỷ Y Bắc, đừng động.”

Hai người nhìn nhau, Kỷ Y Bắc ngay lập tức hiểu ý của cô: trì hoãn thời gian.

Nhưng mà anh chưa bao giờ cảm thấy bất lực như bây giờ.

Anh nhìn chăm chăm vào bắp chân bị thương của Hạ Nam Chi, dùng đầu lưỡi ấn mạnh vào răng hàm, ném cây gậy trong tay đi, giơ hai tay lên trên đầu: “Mục tiêu của chúng mày là tao. Bây giờ tao đổi chỗ cho cô ấy, chúng mày để cô ấy đi.”

Hạ Nam Chi cắn môi.

Tên mặt sẹo hừ lạnh: “Mày nghĩ tao ngu à? Có đứa con gái này trong tay, mày cũng chạy không thoát. Nếu không trói mày lại, mày giết hết những người ở đây thì phải làm sao bây giờ?”

“Vậy mày nói xem làm thế nào mày mới để cô ấy đi?” Kỷ Y Bắc nắm chặt tay lại.

Tên mặt sẹo nhoen miệng cười, như có như không đánh giá hai người trước mặt.

Kỷ Y Bắc đứng trong gió, tiếng gió vù vù cắt qua cơ thể anh. Anh chỉ đứng thẳng người ở đó, khuôn mặt căng chặt giống như chỉ cần chạm vào là sẽ vỡ vụn.

Một vòng thái dương đỏ như máu in sau đầu anh.

Gió ngừng, mặt trời đã hoàng toàn khuất sau những đám mây.

Sắc trời lập tức tối sầm đi vài phần.

“Rất dễ,” Tên mặt sẹo nói: “Ở đây có hơn 20 anh em của tao, nếu mày đánh gục được tất cả chúng nó thì tao sẽ để con ranh này giết mày. Nếu mày bị đánh gục thì tao sẽ bắn lên người nó (Hạ Nam Chi) một lỗ. Yên tâm, tao sẽ không làm bị thương chỗ yếu hiểm đâu, nhưng mà mất máu quá nhiều cũng dẫn đến nguy hiểm cho tính mạng đấy.”

Hai mắt Kỷ Y Bắc tối sầm, anh lắc lắc cổ tay, cởi áo khoác ném xuống đất.

Tay Hạ Nam Chi hoạt động không ngừng, nhưng sợi dây quần chặt lấy cổ

tay cô như một con rắn, lúc nghe thấy lời kia của tên mặt sẹo thì ở lòng bàn tay cô lại có thêm một vết thương mới.

Bị sợi dây thừng thô ráp kia trói, mười đầu ngón tay nối liền với tim, đau nhói.

“Anh! Đừng mắc mưu của hắn!!”

Nhưng may Kỳ Y Bắc lại chỉ bình thản mà nhìn lướt qua khuôn mặt cô, dịu dàng cười với cô.

Ánh mắt anh chỉ dừng lại một chút rồi nhìn sang chỗ khác, trong mắt hiện lên vẻ giễu cợt, thấp giọng nói: “Lên đi.”

Ngay lập tức hơi 20 tên đàn ông cường tráng xông lên, còn có tên cầm cả gậy, mà trên tay Kỳ Y Bắc thì trống không.

Cây gậy vung thẳng về phía Kỳ Y Bắc.

Cổ họng Hạ Nam Chi không kiểm soát được hét lên một tiếng. Đường dẫn nước mắt dường như bị tắc từ lúc bị trói ngay lập tức như được khai mở, cô vừa khóc vừa la hét, nước mắt chảy dài trên má.

“Đừng mà! Kỳ Y Bắc! ...”

Động tác của Kỳ Y Bắc vừa thô bạo vừa dữ dội. Một tay anh xô vai người nọ ra rồi vịn mạnh làm hắn lập tức trật khớp. Anh nhanh chóng lấy cây gậy trên tay hắn rồi lật người ném tên kia qua vai, trả lại những chiếc gậy đáng lẽ rơi trên người anh. Tên đàn ông kia toàn thân từ trên xuống dưới trúng hơi hai mươi gậy, ngay lập tức ngã xuống đất nôn ra máu.

Cuối cùng, Kỳ Y Bắc bước ra khỏi vòng vây, trên tay cầm cây gậy sắt dính đầy máu.

Anh vịn cổ phát ra tiếng xương răng rắc, ngón tay móc lên chỉ về phía những người còn lại: “Lên đi.”

Trên người Kỳ Y Bắc chính là có khí chất như vậy, rơi vào tình cảnh khốn cùng như thế mà vẫn như cũ làm thiên vương lão tử.

Lại một nhóm người khác lao tới, Kỳ Y Bắc nhanh chóng lùi sang một bên, đá vào bụng một tên.

Nhưng dù sao cũng là một người đối phó với rất nhiều người, Kỳ Y Bắc cuối cùng cũng bắt đầu mất sức rồi ngã xuống. Anh đã bị ăn rất nhiều gậy rồi, bị đánh đến mức máu chảy trên dòng dòng trên trán, cánh tay cũng đã tê liệt không cảm giác.

Hạ Nam Chi trợn to mắt kinh hãi, cô đã không còn sức để hét, nếu không có ai bên cạnh thì lúc này cô đã không còn đứng vững nữa rồi.

Kỳ Y Bắc liếc nhìn cô, tùy ý lau mồ hôi và máu đi, thần sắc bình tĩnh mà ảm đạm.

Lần này không đợi nhóm người tiếp theo xông đến mà anh đã trực tiếp lao thẳng tới.

Hạ Nam Chi nhắm chặt hai mắt không dám nhìn, chỉ có thể thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng la hét, rên rỉ và hỗn hển, một số phát ra từ Kỳ Y Bắc, một số thì không.

Không biết đã qua bao lâu, tên mặt sẹo đột nhiên vỗ tay cười.

“Không hổ danh là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, thân thủ này có thể so sánh với Hạ Anh Lâm năm đó đấy.”

Hạ Nam Chi mở mắt ra.

Cô nhìn thấy máu trên mặt đất, trên mặt và tay của Kỳ Y Bắc. Máu trên trán anh chảy xuống khóe mắt, mắt đỏ hoe, trên quần áo của anh còn có rất nhiều dấu giày.

Hai mươi mấy người kia đều đã ngã xuống, ôm chặt lấy thân thể mà rên rỉ.

“Ding dong...”

Thanh sắt trong tay Kỷ Y Bắc rơi xuống đất, không biết là bị thương chỗ nào, chỉ thấy máu đỏ chảy dọc theo cánh tay xuống đầu ngón tay, rồi nhỏ thẳng xuống đất.

Bên người không còn chỗ dựa, hai chân Kỷ Y Bắc mềm nhũn quỳ một chân xuống, trong lòng bàn tay anh toàn là máu.

Hạ Nam Chi gần như phát điên, trước mắt bởi vì nước mắt mà mờ ảo, giọng nói run rẩy: “Đừng mà Kỷ Y Bắc... Anh nhìn em này!”

Anh ngẩng đầu lên nhưng không nhìn Hạ Nam Chi, thay vào đó anh nhìn chăm chăm vào tên mặt sẹo, ánh mắt sắc bén và đáng sợ: “Thả cô ấy ra.”

“Tất nhiên là tao sẽ thả rồi, nhưng mà chúng ta đã nói là nếu màu trắng thì tao sẽ giết mày trước, sau đó mới thả nói.” Tên mặt sẹo nhìn vững máu trước mặt, trong lòng trở nên hưng phấn.

“Được.” Giọng anh chắc chắn.

Thủ hạ của hắn đưa một khẩu súng qua, ngón trỏ của tên mặt sẹo kéo chốt an toàn, hòng súng nhắm vào giữa lòng mày của Kỷ Y Bắc.

Kỷ Y Bắc nhắm mắt lại, thầm đếm trong lòng: ba, hai,...

Anh bị người khác đẩy ngã, viên đạn không bắn vào trên người anh.

“Ngô...”

Hạ Nam Chi ngã vào lòng ngực của anh, nặng nề rên rỉ, giống như muốn nôn hết cả ruột gan ra ngoài.

Cô lập tức phun ra một ngụm máu.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, cuối cùng Hạ Nam Chi cũng cắt được sợi dây thừng rồi chạy về phía Kỷ Y Bắc một cách tuyệt vọng, đứng trước

mặt anh đỡ lấy viên đạn.

Hai tay Kỷ Y Bắc bắt lực ôm lấy Hạ Nam Chi, sau lưng cô có một vết đạn, máu vẫn đang không ngừng chảy, làn da nhợt nhạt dường như không còn máu, chỉ có đôi môi nhuốm máu đỏ tươi.

Cùng lúc đó, giọng nói của Dư Hiểu Dao cuối cùng cũng vang lên bên tai anh: “Lão đại, lính bắn tỉa đã vào vị trí!”

Hỗ trợ cuối cùng cũng đã đến.

Mặt Kỷ Y Bắc không chút cảm xúc: “Bắn chết, một tên cũng không chừa!”

—

Ba ngày trước.

Kỷ Y Bắc và Dư Hiểu Dao bắt đầu điều tra mạng luwois không lồ phía sau vụ án, đồng thời họ cũng biết một khi đã đặt chân vào thì nhất định sẽ mang theo tai họa.

Cả hai đã thỏa thuận trước rằng nếu điện thoại di động của một bên bị tắt hoặc treo máy, có nghĩa là họ đã gặp nguy hiểm và yêu cầu hỗ trợ.

Hai ngày trước.

Kỷ Y Bắc bởi vì tìm hiểu xem rốt cuộc Phó cục có phản bội hay không, đã đặc biệt vào lúc tan làm mà nói với ông ta mấy lời đó.

Bây giờ xem ra, Phó cục đã không thể trốn thoát được nữa rồi.

Kỷ Y Bắc cố tình dùng bản thân mình mạo hiểm, muốn mượn việc này bắt lấy kẻ chủ mưu đứng đằng sau, nhưng anh lại không ngờ rằng Hạ Nam Chi lại trở thành miếng mồi ngon.

Một tiếng trước.

Dư Hiểu Dao cuối cùng cũng nhận ra rằng rất có thể Kỷ Y Bắc đang gặp nguy hiểm, ngay lập tức yêu cầu đội cảnh sát vũ trang hỗ trợ, bắt đầu lần theo thiết bị theo dõi được đặt trên xe của anh trước đó, nhưng lại phát hiện ra xe của anh đang đậu ở sân bay.

Kỷ Y Bắc đã trực tiếp bị những người đó bắt đi rồi.

Bộ đàm của cô ấy được kết nối với tai nghe vô hình ở trong tai Kỷ Y Bắc, tiếng ho được sử dụng như một tín hiệu để xác định tình hình cơ bản.

Dư Hiểu Dao vội vã đến sân bay, gọi người giám sát đến rồi nhấc sim điện thoại trong thùng rác ra.

Lúc này trong nhà kho, Hạ Nam Chi đang bị ai đó mang ra, điện thoại di động của cô ở trong túi kẻ đó, cô đưa tay bị trói sang ngang, lặng lẽ thò tay vào túi hắt rồi bật lên.

Lần trước lúc gặp Kỷ Y Bắc ở tiểu khu Triệu Phong ở, cô biết rằng điện thoại di động của mình đã được anh gắn định vị.

Cô cũng đoán rằng Kỷ Y Bắc nhất định sẽ tìm cách để truyền tin ra ngoài.

Với sự ngầm ăn ý này, Dư Hiểu Dao đã có được địa chỉ chỗ này và chạy đến cùng một nhóm người.

Đó là một nhà máy bị bỏ hoang, xung quanh bị người của tên mặt sẹo bao vây kín kẽ. Với hai con tin trong tay bọn chúng, trực tiếp xông vào là điều không thể. Vì vậy họ phải bố trí các tay súng bắn tỉa ở trong các tòa nhà cao tầng gần đó.

Viên đạn hồi hả xuyên qua gió, trực tiếp xuyên vào ngực. Sự xuất hiện bất ngờ khiến cho nhóm người hoảng sợ.

Dư Hiểu Dao trước đó đã gọi xe cấp cứu và đang đợi ở bên ngoài.

Kỷ Y Bắc ôm chặt Hạ Nam Chi vào trong lòng, trong giọng nói mang theo sự nghẹn ngào: “Em chạy đến làm cái gì... Làm sao anh có thể bỏ em lại rồi để cho hắn ta giết chứ...”

Trong kế hoạch ban đầu của mình, anh biết rằng các tay súng bắn tỉa sẽ ngay lập tức có mặt, anh chỉ cần giữ cho viên đạn không bắn vào phần yếu hiểm của mình là được.

Tuy nhiên, sự xuất hiện bất ngờ của Hạ Nam Chi, người đỡ một viên đạn cho anh đã trở thành sơ hở trong kế hoạch của anh.

Hạ Nam Chi, vĩnh viễn là một sơ hở trong lòng anh.

Cô gái đang dần mất ý thức nghe thấy tiếng than thở của anh, cố gắng mở mắt ra cười yếu ớt, giọng nói rất nhẹ...

“Con mẹ nó... anh không nói sớm, đau quá...”

Nói xong, cuối cùng cô cũng ngất đi, không biết là vì quá đau hay là vì mất quá nhiều máu.

“Kỷ đội, xe cấp cứu đang ở bên ngoài, mau đưa cô ấy đến bệnh viện!”

Dư Hiểu Dao lao vào nhà máy cùng với mọi người, cô vẫy tay một cái, mọi người đều dồn dập cầm súng tản ra tìm kiếm.

Tay bắn tỉa vừa rồi đã thất bại trong việc giết chết tên mặt sẹo. Một trong những thuộc hạ của hắn ta đã đỡ thay hắn một viên đạn vào giữa mi tâm. Một khi đã bỏ lỡ cơ hội đầu tiên thì sẽ rất khó để tiêu diệt thành công đối tượng khi tay bắn tỉa ở xa.

Có một số tên được sử dụng để chặn đạn nằm trên mặt đất, những người khác đã bỏ chạy.

Nghe thấy tiếng nói của Dư Hiểu Dao, Kỷ Y Bắc mới tỉnh táo lại.

Bản thân anh cũng bị thương nặng, không biết đã hứng chịu bao nhiêu gậy,

trên người máu me be bết, ôm Hạ Nam Chi bước ra ngoài.

Từng bước, từng bước.

Hạ Nam Chi rất gầy, anh vẫn luôn biết, chẳng qua hiện giờ ôm cô mới cảm thấy đau.

Tại sao không ăn nhiều một chút?

Tiếng thở của cô vô cùng yếu ớt, chỉ có nhịp đập trên mạch của cô mới có thể chống đỡ Kỷ Y Bắc khỏi ngã xuống.

Anh vượt qua những nhân viên cảnh sát đang lao vào, với bước chân nặng nề và đôi mi ướt đầm.

Con đường từ nhà máy đến xe cấp cứu chỉ vài mét nhưng trong vài giây này, anh chợt nhớ lại những trải nghiệm khác nhau mà anh và Hạ Nam Chi đã có trong suốt mười năm qua.

Lúc anh 14 tuổi, Hạ Nam Chi 10 tuổi, mang theo chiếc cặp màu hồng đến nhà anh.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Nam Chi, anh đã thích cô. Cô giống như một con búp bê, làn da trắng nõn, đôi mắt sáng long lanh. Dần dần, anh bắt đầu bắt nạt cô em gái này, cô em gái ít nói này đã trở thành tay sai của Kỷ Y Bắc nghịch ngợm tinh quái.

Về sau, anh lên cấp ba, Hạ Nam Chi học cấp hai, hai người học cùng một trường học, cấp hai và cấp ba cách nhau một con sông. Thời điểm đó thậm chí Hạ Nam Chi còn trở nên càng xinh đẹp hơn, rất nổi tiếng trong trường học.

Cũng có một số bạn bè hỏi anh về cách liên lạc với Hạ Nam Chi, khi đó anh từ chối từng người một, còn dọa Hạ Nam Chi nếu dám yêu sớm thì sẽ đuổi cô ra khỏi nhà anh.

Không biết từ khi nào, Hạ Nam Chi thay đổi. Cô không còn ngày nào cũng

im lặng như trước nữa, cô bắt đầu kết bạn, bắt đầu nói đùa với Kỷ Triết và Trần Khê, cũng bắt đầu cười... mặc dù không nhiều lắm.

Nhưng khi cô chỉ có một mình, ánh mắt cô luôn lạnh lùng và xa cách.

“Kỷ đội, lẽ nào anh không biết cụm từ ‘đưa em về’ không bao gồm việc gọi taxi đưa con gái về nhà sao?”

“Anh nói câu ‘đưa em về’ có nghĩa là, cô gái ấy không thể nào là em gái của anh, không để em ngồi xe đạp về với anh đã là may rồi.”

“Dì à, con và Lục Tiềm là chân ái, phải thêm tiền!”

“Hạ Nam Chi, cô bị nghi ngờ lừa đảo, tôi phải đưa cô đi.”

Lão nương cho người dựng cờ. Một tháng, tôi không tin không theo đuổi được anh ấy.

“Anh, anh đi đâu thì em đi đó.”

“Cậu bao nuôi.”

“Kỷ Y Bắc, em thích anh, sớm hơn cả anh tưởng tượng. Em thích anh rồi, anh có thể... không chia tay với em không.”

“Sống như thế này thực sự mệt mỏi, mệt quá, mệt đến mức mí mắt cũng không nâng được rồi... nhưng vẫn phải cố nhịn.”

“Anh trai, về sau anh chính là khẩu súng của em, em sẽ không lại gây rắc rối cho anh nữa.”

“Kỷ Y Bắc, em yêu anh.”

Con người Hạ Nam Chi, trước khi yêu cô ấy, cô ấy sẽ khắp nơi trên chóc khiến bạn buồn bực, sau khi yêu cô ấy, cô ấy nơi nào cũng làm cho bạn tức giận và đau khổ.

Những hình ảnh và âm thanh của quá khứ lướt qua tâm trí và đôi tai của Kỷ Y Bắc, gần như tiêu hao hết năng lượng của anh.

Cánh đã đợi bên ngoài, chân của Kỷ Y Bắc mềm nhũn, Hạ Nam Chi trên tay anh được các bác sĩ nâng lên cánh.

Lúc này anh mới hít một hơi sâu, đầu óc trở nên minh mẫn. Vết thương và máu trên người Hạ Nam Chi làm mắt anh thật đau.

Câu chuyện nhỏ về Lục Tiềm:

Lục Tiềm, học sinh năm cuối cấp ba, nằm trên giường nghịch điện thoại.

- Lúc nào thì anh quay lại?

- Tôi sắp đói chết rồi đâyyyyyyy!

- Mèo nhà chúng ta cũng sắp đói chết rồi.

- Muốn ăn quan đông chữ (tên món ăn) ở dưới lầu, anh về thì nhớ mua một ít!

Cậu ta cũng không nhớ mình đã gửi bao nhiêu tin nhắn cho Hà Bành, nhưng cuối cùng Hà Bành cũng không trả lời cậu ta, cậu ta liền mê man chìm vào giấc ngủ.

Không rõ đã trôi qua bao lâu, cậu ta đột nhiên ngửi thấy mùi thơm của quan đông chữ xộc vào mũi.

Đôi mắt ngái ngủ, nhìn thấy ánh sáng mờ ảo quanh một người đàn ông cao gầy, sau một ngày bốn ba, bộ vest cũng không còn thô cứng nữa.

“Ăn cơm.”

Người đàn ông dịu dàng ôm cậu lên.

Sau đó cậu ta nhìn xuống và thấy một tin nhắn chưa đọc trên điện thoại.

- Yên tĩnh một chút, ngoan.

-----oOo-----

Chương 58: Mất kiểm soát

Nguồn: EbookTruyen.Net

Vàng trắng ló rạng, đêm đầu hè thật yên tĩnh và ấm áp, nhưng mùi máu tanh nồng đã phá tan bầu không khí này.

Kỷ Y Bắc từ lúc Hạ Nam Chi bị đẩy vào phòng cấp cứu thì lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế đợi ở bên ngoài, cũng không đi chữa trị vết thương của mình. Anh nhìn mặt trời lặn, bầu trời phía Tây nhuộm một màu hồng, hành lang bệnh viện tập nập người ra vào, nhìn vào hàng chữ ‘đang cấp cứu’ sáng lên trên phòng cấp cứu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Vết máu trên người anh đã khô từ lâu, ban đầu vì cơn hoảng loạn dữ dội và lực đánh mạnh mẽ mà xem nhẹ đau đớn, một lần nữa lại kiêu ngạo đứng lên.

Nỗi đau như xuyên thấu tâm can.

“Y Bắc!”

Trần Khê kéo theo Kỷ Triết chạy nhanh đến, may mắn trước đây cả hai người đề là cảnh sát cho nên lúc này mới không ngất xỉu vì một thân toàn máu của anh.

Kỷ Y Bắc bởi tiếng gọi này mà trở lại từ bờ vực sụp đổ. Tiếng gọi ‘Y Bắc’ của Trần Khê trùng với tiếng gọi của Hạ Nam Chi cứ quanh quẩn trong tâm trí của anh.

Anh nắm chặt tay, quay đầu lại gọi một tiếng: “Mẹ, cha.”

“Con ngồi ngốc ở đây làm gì, nhanh đi băng bó!” Trần Khê muốn kéo anh đi băng bó nhưng lại không biết nên hạ tay ở đâu, thoạt nhìn khắp nơi đều là máu.

“Chờ một chút.” Kỹ Y Bắc ghen ngào: “Đợi Nam Nam ra rồi con sẽ đi.”

“Nam Nam...”

Trần Khê hé môi, đột nhiên sững người.

Lúc nhận điện thoại, bà chỉ được thông báo tình hình của Kỹ Y Bắc, không ai nói với bà Hạ Nam Chi cũng xảy ra chuyện, còn đang trong phòng cấp cứu.

“Cô ấy...” Giọng Kỹ Y Bắc khàn đi, anh ho liên tục: “Cô ấy là con tin, bị bắn một phát đạn, lại vì con mà... đỡ một phát đạn nữa.”

Nói xong, anh vùi đầu vào vòng tay hít một hơi thật sâu, những lời vừa thốt ra lập tức làm khóe mắt anh ươn ướt, nước mắt nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

“Đứa nhỏ này...”

Đôi mắt của Trần Khê cũng ngay lập tức đỏ ửng, Kỹ Triết ôm bà ấy vào lòng, vỗ nhẹ lưng an ủi.

Cuối cùng Kỹ Triết cũng gọi bác sĩ để băng bó sơ qua cho Kỹ Y Bắc trước phòng cấp cứu.

Lưng và bụng của anh đều là những vết bầm tím đen vì bị thanh sắt đâm vào, trên vai trái còn có một lỗ sâu do dao cứa vào gần như có thể thấy cả xương.

Mà đây chỉ là vết thương ở phần trên, còn rất nhiều vết thương lớn nhỏ ở trên bắp chân của anh.

Vết thương cũ và mới chồng lên nhau, còn có một vết thương do gậy gây ra

ở trên lưng anh khi anh cứu Hạ Nam Chi khỏi con hẻm hời cấp ba.

Vết thương cũ và mới chồng lên nhau, nối liền quá khứ và tương lai của anh cùng Hạ Nam Chi.

Anh cởi áo sơ mi ra, toàn bộ cánh tay đầm máu, vết máu khô lại rồi lan ra thành một họa tiết trong thật khủng khiếp.

Bác sĩ xử lý vết thương do dao đâm cho anh, vết thương nhiều và dày đến mức gần như đổ hết cả một chai rượu, vết thương như xuyên vào trong da thịt, xuyên vào tận xương tủy.

Trần Khê lấy tay lau nước mắt, bà không dám mở mắt ra nhìn nữa.

Còn Kỷ Y Bắc thì chống tay lên đầu gối, lưng thẳng tắp, không hề rên rĩ vì đau đớn, chỉ là lúc đã được khử trùng xong thì đầu anh đã đầy mồ hôi lạnh, nhỏ xuống từng giọt.

Sau khi khử trùng, quần gạc rồi băng lại, cuối cùng xử lý vết thương nặng nhất trên vai của anh.

Bác sĩ cau mày giúp anh xử lý máu xung quanh, nói: “Chỗ này phải khâu.”

Kỷ Y Bắc bất động nói: “Khâu đi.”

“Tôi đi lấy thuốc gây mê.”

“Không cần.” Kỷ Y Bắc gọi cô ấy qua lại: “Trực tiếp khâu đi.”

Giọng anh rất yếu, bác sĩ nhìn anh với vẻ khó tin, tình trạng của anh không tốt lắm, sợ anh sẽ ngất xỉu vì không cảm cự được. Bác sĩ liếc mắt nhìn Kỷ Triết.

Không ngờ ông bố này cũng xua tay, đồng ý.

Bác sĩ lấy dụng cụ ra và nói nhỏ: “Sẽ rất đau, cố chịu một chút.”

Người đàn ông cả người cứng ngắc, không lộ ra vẻ sợ hãi, bình tĩnh gật đầu, bất động thanh sắc nhìn về phía phòng cấp cứu.

Tim vị bác sĩ không khỏi đập nhanh, nhìn về phía phòng cấp cứu, bất giác có chút ghen tị với cô gái bên trong. (cô thử đi đỡ 2 viên đạn đi xem nào =))

Cô nghe nói người đàn ông này là cảnh sát, những vết thương này có phải là do đánh nhau với bọn côn đồ không? Trong lòng cô dâng lên sự ngưỡng mộ, cố gắng thả lỏng hết sức, không để ý đến cơ bắp của anh, bắt đầu khâu vết thương lại.

Người đàn ông này quả nhiên là một người kiên cường, không mấy chực mũi mà không rên một tiếng, chỉ cau mày chịu đựng cơn đau.

Bác sĩ băng bó cho anh xong rồi dặn dò: “Mấy ngày này không được để vết thương chạm vào nước, không được dùng sức, nghỉ ngơi một thời gian rồi đến bệnh viện tháo chỉ.”

Kỷ Y Bắc gật đầu, không nói lời nào mặc lại áo.

Lúc này chiếc điện thoại anh ném trên ghế bên cạnh đột nhiên rung lên, là Dư Hiểu Dao gọi tới.

Kỷ Y Bắc cầm nó lên, khó khăn đặt lên bên tai.

“Đội trưởng, anh không sao chứ?”

“Có chuyện gì không?” Kỷ Y Bắc không trả lời câu hỏi của cô ấy.

“Chúng tôi bắt sống được ba người, người đàn ông có vết sẹo đã chạy rồi. Chúng tôi vẫn đang kiểm tra biển số xe. Một trong ba người chắc là biết được nhiều, là tên đã chĩa súng vào Hạ Nam Chi, có thể là tâm phúc. Tí nữa tôi và Thư Khắc sẽ thẩm vấn hắn ta. Sau đó tôi sẽ báo cáo với anh, anh yên tâm dưỡng bệnh đi. Còn Hạ Nam Chi có sao không?”

Lách cách, cửa phòng cấp cứu mở ra.

Kỷ Y Bắc ngay lập tức ngẩng đầu lên nhìn qua, hô hấp cứng lại, huyết áp của anh tăng vọt, có ít máu đã rỉ ra từ chỗ băng bó.

Quần áo bảo hộ và găng tay của bác sĩ ướt đầm máu, có thể thấy được khung cảnh bên trong hỗn loạn như thế nào.

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, cộng thêm thể lực kém nên giờ tình hình rất nguy kịch, người nhà cần chuẩn bị tinh thần.” (theo như mình nhớ thì đây là truyện HE mọi người ạ =))

Nói xong ông ấy lại bước vào phòng mổ.

Để lại ba người ở ngoài phòng phẫu thuật không thể chấp nhận được hiện thực này. Trần Khê ghen ngào che miệng, không kìm được nước mắt nữa.

Hệ thống phòng thủ tâm lý được xây dựng chắc chắn của Kỷ Y Bắc ngay lập tức sụp đổ khi nghe thấy câu nói ‘chuẩn bị tinh thần’. Một lúc lâu sau, những lời hỏi thăm lo lắng của Dư Hiểu Dao phát ra từ điện thoại.

Kỷ Y Bắc đột nhiên đứng dậy, nhưng vì vết thương ở chân mà suýt nữa quỵ xuống, cuối cùng anh cũng đứng thẳng, giọng anh lạnh lùng và u ám, nói vào điện thoại: “Tôi qua đây.”

Sau đó anh hoàn toàn không để ý đến Trần Khê đang gọi mình ở đằng sau, bước nhanh ra khỏi bệnh viện không quay đầu lại.

Ban đêm, phòng thăm vẫn vẫn sáng đèn.

Ngồi đối diện là một gã đàn ông cũng chật vật không kém, tay bị còng, mái tóc bết dính, mu bàn tay đầy những vết trầy da, đây là lúc phản kháng làm ra.

Dư Hiểu Dao: “Người đàn ông có vết sẹo trên mặt là đại ca của anh đúng không?”

Gã đàn ông không trả lời, mỉm cười khiêu khích.

Đột nhiên cánh cửa bị đá văng ra, Kỷ Y Bắc lao vào. Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nhanh chóng rút khẩu súng treo trên thắt lưng của Dư Hiểu Dao ra, bất chấp lao về phía trước, nắm lấy cổ áo của gã đàn ông.

Một loạt hành động của anh nhanh đến mức không ai kịp phản ứng.

“Nói, hắn ta đang ở đâu?!”

Anh cầm súng đập vào đầu gã đàn ông, hoàn toàn mất lý trí, hai mắt đỏ hoe, ngón trỏ giữ chặt cò súng, hô hấp dồn dập.

Dư Hiểu Dao lập tức hít một hơi: “Kỷ đội, anh đừng xúc động!”

Tên tội phạm ngạo mạn hét lên: “Cảnh sát đánh người rồi! Cảnh sát đánh người rồi!”

Dư Hiểu Dao tức giận đến mức đau răng, rất muốn xông lên đánh hắn ta. Cô lại nhìn về phía Kỷ Y Bắc, vẻ mặt anh rất dọa người, Cô từ đằng sau chộp lấy khẩu súng trong tay anh.

Dù sao thì Kỷ Y Bắc cũng đang bị thương nặng, lúc Dư Hiểu Dao đè vai anh lại, anh thở ra một hơi đau đớn, vô thức thả lỏng tay ra.

Dư Hiểu Dao đè tai nghe lại, nói với các đồng đội trong phòng quan sát: “Tắt máy giám sát đi.”

Ngay lập tức đèn đỏ ở hai cameras trên đầu bị tắt đi.

Dư Hiểu Dao cất súng đi, trầm giọng nói: “Đừng đánh chết người.”

Kỷ Y Bắc hơi nghiêng đầu, giọng nói khàn khàn: “Cảm ơn.”

Dư Hiểu Dao và Thư Khắc buồn bã ra khỏi phòng, còn giúp anh đóng cửa, ngăn cách toàn bộ âm thanh.

Hai người tựa vào bức tường bên ngoài, quay lưng về phía căn phòng, thất thần nhìn ra ngoài.

Dư Hiều Dao cong lưng, hai tay chống nạnh, cổ nên đau nhức ở cổ: “Xong rồi. Lần này làm loạn lại phải viết bản tường trình mấy nghìn chữ. Kỷ đội phỏng chừng sẽ bị tạm thời đình chỉ.”

Trong lòng Thứ Khắc còn sợ hãi, nhìn xuyên qua cửa kính vào bên trong.

Đúng lúc nhìn thấy Kỷ Y Bắc đề gãi đàn ông xuống đất, nắm tay đâm vào mặt hắn ta. Anh ta chưa bao giờ trông thấy một Kỷ đội như thế này.

Thứ Khắc mới gia nhập đội được nửa năm nhưng anh rất rõ cách xử lý công việc của Kỷ Y Bắc. Anh ấy bình thường thì cố chấp và kiêu ngạo, lúc phá án lại rất bình tĩnh và tỉnh táo. Hai loại tính cách tùy ý hoán đổi, chưa bao giờ thấy anh ấy mất kiểm soát như bây giờ.

“Lão đại bị đình chỉ công tác, chúng ta còn có thể phá án sao?”

Kỷ Y Bắc là trụ cột của cả đội.

Dư Hiều Dao mím môi: “Anh ấy như thế nếu không thể phát tiết ra thì lúc này thực sự anh ấy có thể đã bắn gãi kia rồi. Đến lúc đó thì không chỉ đơn giản là đình chỉ công tác đâu. Nhưng mà anh ấy như thế này... sẽ không phải là không cứu được Hạ Nam Chi chứ?”

“Không thể nào...”

Kỷ Y Bắc đi ra.

Vết thương mới khâu lại trên vai lại bị rách ra, máu thấm ra ngoài.

Thứ Khắc nhìn vào bên trong, gã đàn ông kia ăn no đòn ngã trên đất, nghiêng răng chịu đau.

“Đội trưởng... anh không sao chứ?”

Kỷ Y Bắc đột nhiên ngồi xổm xuống lấy tay che mặt, phát ra tiếng nước nở, cuối cùng anh không nhịn được nữa khóc ra tiếng.

Anh thật giống như một bức tượng điêu khắc đã được hong khô, ngồi xổm ở ngoài phòng thẩm vấn.

Trong đầu anh bây giờ chất đầy hình ảnh toàn thân đầy máu của Hạ Nam Chi nhưng trên mặt cô vẫn không có một tia tức giận.

“Nam Chi cô ấy... như thế nào rồi?” Dư Hiểu Dao cẩn thận dò hỏi.

Kỷ Y Bắc vùi mặt thật sâu vào lòng bàn tay, anh chỉ cảm thấy tim như có ngàn vết dao đâm, đau như bị thiêu đốt, lòng bàn tay ướt đầm, từ lúc anh có trí nhớ thì hầu như đã không còn khóc nữa.

Điện thoại reo lên.

Là Trần Khê gọi đến.

Kỷ Y Bắc nhìn vào màn hình, mất một lúc mới ấn nghe.

“Nam Nam được cứu rồi!”

Anh đột nhiên đứng dậy, bóng tối trước mắt làm anh suýt ngã, được Thư Khắc giữ chặt, hỏi đi hỏi lại nhiều lần: “Anh không sao chứ?”

Kỷ Y Bắc xua tay.

“Tôi đi đây.”

Anh nói xong, lao đảo đi ra khỏi sở cảnh sát.

Vào một ngày như thế mà anh chạy tới chạy lui, sức lực đã bị hao hết từ lâu, lại thêm vết máu đã khô trên quần áo, tài xế taxi miễn cưỡng không muốn đưa anh đi, sợ anh sẽ chết trên xe mất.

Anh năn nỉ một lúc tài xế mới đồng ý, phóng hết tốc lực đến bệnh viện.

Con đường cuối cùng bước lên vài bậc thang, Kỷ Y Bắc không biết mình đã đến đó bằng cách nào, bước chân nặng nề, trong lòng rất nhiều lo lắng, không dám nhìn Hạ Nam Chi đang nằm trên giường bệnh.

Lục Tiềm và Thân Viễn không biết đã nhận được tin ở đâu cũng chạy đến.

“Anh không sao chứ?” Lục Tiềm cẩn thận đỡ lấy Kỷ Y Bắc đang lão đảo, chỉ vào phòng bệnh: “Đừng lo, không tổn thương đến nội tạng, có nhịp tim cũng có hô hấp, khả năng tỉnh dậy rất cao, tỉnh dậy là có thể chuyển sang phòng bệnh bình thường rồi.”

Kỷ Y Bắc gật đầu, từng bước đi đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Hạ Nam Chi yên lặng nằm trên giường bệnh, cả khuôn mặt trở nên mềm mại. Cô rất gầy, cánh tay mảnh khảnh lộ ra bên ngoài chần bông cẩm kim, trên cánh tay vẫn đeo chiếc vòng anh đã tặng. Dáng vẻ vui vẻ tươi cười của cô gái nhỏ ngày ấy lại hiện ra trước mắt anh.

Vết thương ở tai cô cũng đã được xử lý.

Nếu không chú ý đến những vết thương khủng bố do súng gây ra ở dưới quần áo kia thì cô chỉ an tĩnh giống như đang ngủ mà thôi.

Kỷ Y Bắc thất thần đứng ngoài cửa kính, đứng rất lâu, rất lâu.

Câu chuyện nhỏ về Lục Tiềm:

Vẫn là Lục Tiềm hồi cấp ba.

Lục Tiềm đúng là người được sinh ra vì nghệ thuật. Rất nhiều tiết học văn hóa bị bỏ dở, phải đến năm 3 của cấp 3 thì cậu mới chật vật học bù.

Ngược lại, Hà Bành luôn là học sinh đứng thứ nhất của cấp 3.

Sau khi tăng ca xong anh về nhà, Lục Tiềm đang ngồi trên đất, trên bàn đặt quyển bài tập toán, phim truyền hình vẫn ồn ào trên TV.

“Làm bài tập còn xem TV.” Hà Bành bước lên, cầm lấy điều khiển tắt TV đi, ngồi trên ghế sofa.

“Không làm được, quá khó rồi.” Lục Tiềm cầm bút, gục đầu trên chân của Hà Bành.

“Câu nào không làm được?”

“Đây, đây, còn có câu này.” Cậu lấy tờ giấy kiểm tra ra, mặt sau gần như trống không.

Hà Bành thở dài, cầm lấy bút, dạy Lục Tiềm làm từng bài toán.

Đến khi tờ giấy trắng đã được viết đầy chữ thì Lục Tiềm tắm xong đi ra, nhìn thấy Hà Bành đã ngã lên giường ngủ rồi.

Cả ngày tăng ca làm cho mắt anh không mở nổi nữa, ngay cả dáng vẻ lúc nhắm mắt cũng thật mệt mỏi.

Lục Tiềm nhẹ nhàng nhắc chân lên chui vào, nhắc cánh tay Hà Bành lên dựa sát vào anh, ngón tay còn câu lấy quần áo của người đàn ông. Ánh trăng chiếu lên mặt anh tạo ra dáng vẻ mềm mại.

“Chỉ lần này thôi.” Lục Tiềm nói thầm trong lòng.

Sau đó cậu nhắm mắt lại, nhẹ nhàng phủ lên môi Hà Bành, răng cắn chặt lấy môi anh một cách ủy khuất và kiềm chế.

Đột nhiên Hà Bành cử động, Lục Tiềm vội vàng dừng lại, nhìn anh một cách vô tội.

Anh không để ý đến động tác nhỏ vừa rồi, xoa tóc Lục Tiềm, ôm lấy cậu: “Ngủ đi. Sáng mai tôi đưa cậu đi học.”

-----oOo-----

Chương 59: Sống sót sau tai nạn

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tin tức về việc Hạ Nam Chi bị thương và nhập viện được kịp thời phong tỏa. Cô đã hôn mê ba ngày, câu chuyện tình yêu giữa cô và Kỷ Y Bắc cũng đã lan truyền ba ngày trên mạng.

Thân Viễn đã dùng rất nhiều nguồn lực để ngăn chặn khuôn mặt của Kỷ Y Bắc bị phát tán lên mạng, nhưng cho dù có khắc lên gạch men thì chỉ cần nhìn vào dáng người của anh cũng biết anh là một anh chàng đẹp trai.

Mà những lời nói kia của Lục Tiềm lại một lần nữa tạo nên sự chấn động. Trên mạng, không ít người trước đây có những lời bình luận không tốt về tuyên bố của Lục Tiềm, dồn dập khởi xướng các chủ đề #xin lỗi Lục Tiềm#, #Lục Tiềm quay lại#.

Nhưng anh ấy thực sự đã thực hiện lời hứa của mình vào thời điểm đó, không tiếp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, cũng không bao giờ công khai trả lời nữa.

Anh ấy ở thời điểm phải hứng chịu đầy những lời chỉ trích liên ròi đi, từ đó về sau trở thành một huyền thoại.

Vào ngày thứ ba sau khi nhập viện, Hạ Nam Chi được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh bình thường.

Ngay sau khi tỉnh lại, cô hồi phục rất nhanh chóng vì không bị tổn thương nội tạng mà chỉ bị hôn mê do mất máu quá nhiều.

Ngày hôm đó, cô vừa mở mắt ra đã thấy Trần Khê đang ngồi bên cạnh giường, đằng sau còn có Kỷ Triết đang đứng, cô nhìn xung quanh một lúc mới thấy Kỷ Y Bắc đang đứng bên cửa sổ.

“Nam Nam! Con tỉnh rồi!” Trần Khê kích động đứng lên.

Lúc này Hạ Nam Chi thực sự không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, cô

vừa mới tỉnh lại, suy nghĩ rất mơ hồ, cũng nói không ra lời, chỉ thể cười với Trần Khê.

Trần Khê luống cuống chân tay đứng lên: “Y Bắc, con nhanh đi gọi bác sĩ!”

Sau khi nằm bất động ba ngày, cổ Hạ Nam Chi trở nên cứng đờ, chỉ có thể di chuyển tầm mắt, thoáng thấy Kỷ Y Bắc đã băng bó, những ký ức ngày hôm đó như thủy triều ập đến.

Hai người nhìn nhau hai giây, Kỷ Y Bắc ngoảnh mặt đi, không nói một lời đi gọi bác sĩ.

Hạ Nam Chi hơi nhú mày.

Đây là lại làm sao thế?

Gương mặt cô vô cùng xanh xao hốc hác, không chỉ vậy mà còn sụt cân trông thấy. Lúc trước thời gian vào thăm, Kỷ Y Bắc đứng bên giường bệnh nhìn cô, vẫn luôn tự hỏi cô làm thế nào mà có thể sụt cân nhiều như vậy, trên mặt chẳng có tí thịt nào.

Bác sĩ bước vào, Kỷ Y Bắc theo sau. Hạ Nam Chi nhìn anh chăm chăm, đáng tiếc là do mất máu quá nhiều nên mắt cô không còn chút sức lực nào, đành thất thần nhìn về hướng đó.

Sau một hồi kiểm tra, tất cả các chỉ số đều khá ổn định, chỉ là vẫn phải tiếp tục bồi bổ máu.

Trần Khê vỗ đùi nói: “Canh gà hầm táo đỏ đang hầm ở nhà. Y Bắc, con mau về lấy đi.”

Mí mắt Kỷ Y Bắc chuyển động: “Cha, mẹ, hai người đi một chuyến đi. Con có lời muốn nói với Nam Nam.”

Trần Khê sững sốt, cũng không hỏi thêm gì, vỗ vào lưng Kỷ Triết thúc dục: “Đi thôi đi thôi.”

Kỷ Triết không hiểu, lúc ra hành lang mới hỏi: “Thằng nhóc đó bị làm sao thế, đi lấy canh gà thôi mà còn đẩy tới đẩy lui.”

“Ông thì hiểu cái gì!” Trần Khê nhẹ giọng trách mắng: “Ông không nhìn thấy bộ dạng mấy ngày nay của con trai chúng ta sao? Chắc chắn, sao trước đây tôi lại không nhìn ra nó thích Nam Nam chứ, thật kỳ lạ.”

“Không phải nó có bạn gái rồi sao?” Kỷ Triết xua tay, tỏ rõ không tin những lời nói khoa trương của bà.

Trần Khê bật cười: “Lần trước hai đứa về nhà tôi đã cảm thấy kỳ lạ rồi. Y Bác của chúng ta bảo vệ Nam Nam, tôi còn tưởng là quan hệ anh em của chúng nó có tiến triển, bây giờ xem ra nào có đơn giản như vậy!”

Trong phòng bệnh, Kỷ Y Bác kéo một chiếc ghế đến, ngồi xuống cạnh giường.

Nhiều bệnh nhân trong phòng ICU mười mấy hai mươi ngày cũng không tỉnh lại được, một số thậm chí còn không thể để người nhà vào thăm, người nhà cũng không thể nhìn thấy mặt bệnh nhân lần cuối trước khi chết.

Kỷ Y Bác đã trải qua ba ngày lo lắng như thế. Anh hầu như không ngủ được, có ngủ được thì cũng là nửa tỉnh nửa mê, mặc dù bác sĩ nói có khả năng cao Hạ Nam Chi sẽ tỉnh lại nhưng anh vẫn không khỏi cảm thấy sợ hãi và tuyệt vọng.

Mấy hôm nay anh không ngừng suy nghĩ, nếu cô tỉnh lại thì phải làm sao.

Cho đến hôm nay cô tỉnh lại, anh lại không biết phải đối mặt với Hạ Nam Chi như thế nào... anh gần như chìm đắm trong sự tự trách và tội lỗi.

Hạ Nam Chi mở mắt ra, muốn nắm lấy tay anh nhưng lại không có sức, đành phải nhích tay từng chút một.

Những cử động nhỏ này của cô đều bị Kỷ Y Bác dễ dàng phát hiện ra. Anh nắm lấy bàn tay không có kim tiêm của cô, áp bàn tay đó lên má anh.

Mãi cho đến khi hơi ấm trên bàn tay truyền đến gò má lạnh lẽo thì Kỷ Y Bắc cuối cùng cũng nguôi ngoai.

Cuối cùng cũng tỉnh rồi.

“Đau không?”

Trong mắt Kỷ Y Bắc đầy vẻ xót xa.

Hạ Nam Chi nói không ra tiếng, chỉ đành mấp máy môi nói với anh: “Hôn một cái sẽ không đau nữa.”

Nói xong cô còn thực sự chu môi ra rồi nhắm mắt lại.

Kỷ Y Bắc cười nhẹ một cái, cúi người xuống hôn cô, lưỡi anh còn liếm quanh đôi môi khô khốc của cô một vòng.

Lúc đôi môi anh rời đi Hạ Nam Chi mới mỉm cười, nhưng lại không thể phát ra âm thanh, khóe miệng chỉ có thể câu lên thành một đường cong, trong mắt tràn ngập ý cười.

“Xin lỗi, là anh không bảo vệ tốt cho em.” Kỷ Y Bắc xoa bóp bàn tay cho cô, nhìn cô nói.

Hạ Nam Chi lắc đầu, rất không để ý.

“Lại gầy rồi.” Kỷ Y Bắc nói.

Hạ Nam Chi dùng khẩu hình nói: “Lại xinh đẹp rồi.”

“Vớ vẩn.” Kỷ Y Bắc xoa tóc cô: “Béo hơn mới đẹp.”

“Thảm mỹ vứt đi.”

Kỷ Y Bắc lại cười, chẳng qua nụ cười này càng thêm ngẩn ngui, còn chưa hiện ra ý cười thì đã trở thành cười khỏ. Mấy ngày không ngủ làm đôi mắt anh hiện lên tơ máu, dùng mắt thường cũng có thể thấy được khóe mắt anh

đang dần chuyển sang đỏ.

Đột nhiên anh cúi đầu xuống, một tay đan mười ngón tay vào với Hạ Nam Chi, một tay đặt trên mu bàn tay cô, lông mày hơi nhíu lại, hơi thở nóng rực phả vào cổ tay cô.

Hạ Nam Chi bị dọa một trận.

Cô nghe thấy tiếng nấc nghẹn ngào, một giọt lệ rơi trên đầu ngón tay cô, giọt khác lại rơi trên mu bàn tay cô, chui vào trong cổ tay áo.

Hô hấp cô cứng lại.

Hạ Nam Chi yếu ớt cử động ngón tay, gãi nhẹ vào lòng bàn tay anh.

Kỷ Y Bắc ngẩng đầu lên, đôi mắt ướt đẫm, vừa lau mắt vừa nói: “Em đã hôn mê ba ngày rồi. Anh còn tưởng rằng, tưởng rằng...”

Anh nói không ra lời nữa rồi.

Hạ Nam Chi muốn vỗ lưng cho anh nhưng thân thể lúc này sức lực có hạn, đành phải dùng sức nắm chặt lấy tay anh: “Không phải em tỉnh rồi sao.”

“Sau này đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa.”

Hạ Nam Chi gật đầu, lại dùng khẩu hình nói: “Vậy anh lại hôn em cái nữa đi.”

Vẻ mặt cô bình tĩnh, không có một chút sợ hãi sau khi trải qua nguy hiểm nào, ở một mức độ nào đó mà nói, cô đã một lần nữa sống lại, lặn lội làm nũng muốn ôm một cái, còn mang theo một chút kiêu ngạo và tự phụ.

Mà từ góc độ của Kỷ Y Bắc, cái người vẫn đang ở trên bờ vực nguy hiểm này không giống như đã học được một bài học, vì vậy anh liền tăng âm lượng lên: “Nghe rõ chưa!”

Hạ Nam Chi không chút do dự gãi đầu lần nữa, bĩu môi, ý tứ rất rõ ràng.

Kỷ Y Bắc lúc này mới rướn người lên hôn trán cô một cái.

Lại thấy cô bất mãn nhìn chăm chăm anh: “Môi.”

Kỷ Y Bắc bị cô chọc tức, xoa mặt cô rồi búng nhẹ lên trán cô: “Đợi em được ra viện mới hôn môi.”

Hạ Nam Chi cau khóe miệng, mí mắt sụp xuống, trợn tròn mắt.

Đột nhiên ngoài hành lang có tiếng ồn ào, tầng này vốn là phòng đơn của khu VIP, cách biệt với các khu khác, thường ngày rất ít tiếng ồn, chỉ có tiếng người nhà nói chuyện phiếm với nhau.

Kỷ Y Bắc lại dụi mắt, đi ra mở cửa, nghiêng người ra ngoài nhìn.

Anh nhìn thấy trong tay Lục Tiềm đang cầm mộ bó hoa hồng rất to rất khoa trương, toàn thân đã được trang bị mà vẫn bị người khác nhận ra, xung quanh có lẽ là hai cô bé đến thăm người bệnh.

“Lục Đại! Em là fan của anh a a a! Có thể cho em xin chữ ký không!?”

Lúc Tiềm bình tĩnh mà ưu nhã ‘hừ’ một tiếng, cầm lấy bút rồi ký tên: “Cảm ơn, cảm ơn, đừng đăng lên mạng.”

Sau đó anh ta còn làm dáng giơ hai ngón tay lên, lưu lại hai cô bé với tiếng hét chói tai kia, đi về phòng bệnh của Hạ Nam Chi.

“Nam Nam!” Lục Tiềm nhảy vào phòng bệnh, mở rộng vòng tay, hăng hái nhiệt tình hét lên một tiếng.

Ngay lập tức anh ta bị Kỷ Y Bắc đánh một cái: “Gào cái gì, lại muốn gọi fan của cậu đến à.”

Nói xong anh cầm lấy bó hoa hồng đỏ trong tay Lục Tiềm, vẻ mặt khinh thường: “Trâu bò thật, đây là lần đầu tiên tôi thấy có người cầm hoa hồng đến thăm bệnh đây.”

Lục Tiềm rộng lượng khoát tay, quyết tâm không quan tâm đến tên đàn ông có lòng dạ hẹp hòi này. Dường như anh ta cũng đã hồi phục sau khi bị bạo lực mạng mấy ngày trước, tinh thần còn tăng cao.

“Ôi, lại gây rồi. Như vậy cũng tốt, nằm ba ngày rồi thuận tiện giảm mỡ luôn.” Lục Tiềm vui vẻ ngồi xuống bên cạnh cô.

“Cậu nói cái gì vậy.” Kỷ Y Bắc bắt mắt: “Cô ấy ở với cậu lâu ngày đầu óc cũng không được bình thường nữa rồi, ngày nào cũng cảm thấy càng gây mới càng đẹp.”

Lục Tiềm cảm thấy rất ủy khuất.

Diễn viên bọn họ để có được hiệu ứng màn ảnh tốt nhất thì hoàn toàn không thể giống người bình thường được. Sau khi lên màn hình thì sẽ bị kéo ngang, cũng vì vậy mà sẽ trở nên béo hơn. Cho nên cân nặng của họ phải luôn được kiểm soát một cách chặt chẽ.

Kỷ Y Bắc ném mấy bông hoa loa kèn đã héo vào thùng rác, rút một vài bông hoa hồng ra cắm chúng vào bình.

Lục Tiềm chỉ vào chiếc bình rồi hỏi: “Đẹp không, tôi đoán cô nhất định sẽ thích loại này.”

Hạ Nam Chi gật đầu.

Kỷ Y Bắc nhớ ra hình xăm của cô, hỏi: “Em thích hoa hồng à?”

Hạ Nam Chi lại gật đầu.

Lục Tiềm: “Cô chưa đọc mấy lời trên mạng đúng không, Kỷ Y Bắc đã trở thành người nổi tiếng rồi. Khuôn mặt trên mặt tấm gạch men kia làm cho một nhóm cô nương thần điên bát đảo rồi.”

Hạ Nam Chi chớp mắt, nhìn về phía Kỷ Y Bắc dùng khẩu hình nói: “Cho em xem.”

“Cái gì?” Lục Tiềm còn chưa hiểu.

Kỷ Y Bắc đứng phía sau uể oải giải thích: “Cô ấy nói cho cô ấy xem.”

Lục Tiềm lấy điện thoại di động ra và cho cô xem những bức ảnh và video được gửi từ sân bay vào thời điểm đó. Có một video có nhiều bình luận nhất, video gi lại toàn bộ quá trình Hạ Nam Chi bị đẩy ngã cho đến khi Kỷ Y Bắc làm anh hùng cứu mỹ nhân đẩy đám đông ra.

Bình luận bên dưới đều là: Đây là cười ngựa đóng phim thần tượng sao! Hu hu hu, tôi cũng muốn bị đẩy!!

...

“Vậy còn cậu?” Kỷ Y Bắc hỏi Lục Tiềm.

Lục Tiềm thờ ơ nói: “Tôi? Tôi rất tốt, sự việc kia cũng coi như kết thúc rồi.”

Hạ Nam Chi chớp chớp mắt: “Anh thật sự rời khỏi giới giải trí sao?”

Lục Tiềm vẫn không nghe hiểu, quay lại nhìn Kỷ Y Bắc, đợi anh nói lại một lần nữa.

Trời ơi!

Cái này mà cũng nghe hiểu được hả!

“Là thật. Nếu không phải cô đột nhiên xảy ra chuyện thì giờ này có lẽ tôi đã ra nước ngoài với Hà Bành rồi.”

Hạ Nam Chi nghi hoặc nhìn, lần này không cần cô nói thì anh ta cũng hiểu cô có ý gì.

Anh ta giải thích: “Chúng tôi đã có kế hoạch này ngay sau khi sự kiện đó xảy ra. Hà Bành đã giải quyết xong công việc của công ty thời gian trước

rồi, ở trong nước tôi làm gì cũng không tiện, có thể ra nước ngoài du học. Anh mà biết được, dù sao cũng có thể ăn, uống, vui chơi, hưởng thụ cuộc sống. Hà Bành và tôi có làm gì cũng không thể tiêu hết tiền được.”

Hai người trò chuyện dưới sự phiên dịch của Kỷ Y Bắc một lúc thì Trần Khê mang canh gà tới.

Kỷ Y Bắc cắt điện thoại vào trong túi, đặt lại tay của Hạ Nam Chi vào trong chăn bông, hất cằm về phía Lục Tiềm nói: “Nói ít thôi, cô ấy vừa mới tỉnh.”

Lục Tiềm cười: “Anh mà đi thì chúng tôi căn bản sẽ nói chuyện theo kiểu râu ông này cắm cằm bà kia.”

Hạ Nam Chi hỏi: “Anh đi đâu?”

Kỷ Y Bắc chỉnh lại chăn bông cho cô nói: “Mẹ anh mang canh gà tới rồi, anh xuống tầng lấy.”

Sau khi anh đi, Lục Tiềm thản nhiên cầm lấy một quả táo rồi thở dài: “Không làm diễn viên cũng tốt, về sau muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.”

Hạ Nam Chi hé môi cũng không biết đang nói cái gì, Lục Tiềm học theo cô mấp máy môi một hồi nhưng vẫn không hiểu cô đang nói gì.

Hai người đồng thời cười lên.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ chiếu lên giường bệnh, trên khuôn mặt tái nhợt của cô dần dần có huyết sắc và nhiệt độ.

Hai người bọn họ đều là sống sót sau tai họa. Một người từ siêu sao thiên vương rút lui trở thành người bình thường, người kia lại từ một người bình thường dần trở thành nữ thần quốc dân. Hai người hoàn toàn khác nhau nhưng lại trở thành bạn bè tốt không có gì giấu nhau.

“Này,” Lục Tiềm đang gặm táo đột nhiên nhướn mày nhìn cô hỏi: “Muốn biết hồi đó tôi theo đuổi Kỷ Y Bắc như thế nào không?” (chết cười với thanh niên chém gió không biết ngượng =))

Hạ Nam Chi mặt đen lại, gật đầu.

“Hahaha, lúc đó tôi bí mật quyến rũ anh ta (Kỷ Y Bắc) một thời gian dài, tôi nghĩ chắc cũng gần được rồi, kết quả có một lần tôi ngại ngừng gọi anh ta một tiếng ‘chồng’.”

Nói đến đây, Lục Tiềm thích thú nhìn vẻ mặt của Hạ Nam Chi, làn da của cô đã có sức sống hơn trước, còn đang đỏ rục.

Anh ta lại tiếp tục: “Kết quả là anh ta đá tôi một phát, nói ‘cậu con mẹ nó đừng có làm tôi thành gay’. Lúc này tôi mới biết tôi tốn thời gian dài như vậy mà anh ta chả có tí phản ứng nào cả.”

Hạ Nam Chi cười, một tia sáng lóe lên từ khóe mắt.

“Cô không biết đâu! Lúc đó bệnh tình của cô rất nguy hiểm, thiếu chút nữa liền thông báo không qua khỏi. Kỷ Y Bắc tức giận vội vàng chạy về sở cảnh sát đánh cho tên kia gãy vài cái xương sườn, còn chưa hết, bây giờ hẳn là anh ta đã bị đình chỉ công tác rồi.”

Hạ Nam Chi sùng sốt, lập tức cảm thấy bàn tay nơi nước mắt Kỷ Y Bắc chảy xuống bỏng rát.

Một vệt khói mờ mịt lơ lửng trên bầu trời, mặt trời chiếu qua nó, uốn cong một góc, phát ra ánh sáng.

Kỷ Y Bắc lê đôi chân không linh hoạt của mình xuống cầu thang.

Trần Khê đang ngồi trong xe, vừa thấy anh tới liền hạ xuống cửa sổ, đưa bình giữ nhiệt ra.

“Nam Nam vẫn tốt chứ?”

“Vẫn tốt, mẹ không lên à?” Kỷ Y Bắc ôm bình giữ nhiệt trong tay.

“Mẹ không lên nữa.” Trần Khê rất hiểu ý nói: “Con mau lên đi. Bây giờ bên

cạnh con bé không thể không có người được. Đợi Nam Nam ngủ thì con cũng ngủ đi, mặt cũng xấu đi rồi.”

“... Không sao, Lục Tiềm đang ở trên rồi.”

“Lục Tiềm? Cậu minh tinh đó?”

“Vâng.”

“Yo, phim truyền hình của cậu ấy mẹ xem qua rồi, cũng đẹp trai đấy. Cậu ấy ở một mình cùng Nam Nam mà con không lo lắng à?” Một người không bao giờ đọc tin tức như Trần Khê tất nhiên biết chuyện động trời do Lục Tiềm gây ra mấy ngày qua.

Lông mày Kỷ Y Bắc nhảy dựng lên, anh nhận ra có gì đó không ổn: “Mẹ, mẹ muốn nói gì?”

“Haiz! Con do mẹ sinh ra, mẹ còn không hiểu trong lòng con nghĩ gì sao? Thích Nam Nam thì thả theo đuổi nó đi, người ta vừa xinh đẹp vừa tốt tính, nếu thực sự ở bên nhau thì con lời to rồi! Trước đây không phải con bé nói có người thích rồi sao, nếu đã không ở bên nhau thì chính là cho con một cơ hội, đã biết chưa?”

“.....”

Khóe miệng Kỷ Y Bắc co giật, sau một thời gian dài sắp xếp ngôn ngữ, anh vẫn không biết làm thế nào để ngắt lời ảo tưởng đã bay vào vũ trụ của Trần Khê, cuối cùng gợn gàng dứt khoát...

“Mẹ, mẹ dành thời gian đi giải trừ việc nhận nuôi cô ấy đi.”

“?”

Trong gió, Kỷ Y Bắc cố gắng thẳng lưng: “Con và tiểu nha đầu kia đã ở bên nhau được một thời gian rồi, dù sao sau này kết hôn thì việc nhận nuôi cũng phải bị bác bỏ.”

-----oOo-----

Chương 60: Câu đố

Nguồn: EbookTruyen.Net

Trong thời gian này, Hạ Nam Chi vô cùng nhuần nhuyễn thấu hiểu được cái gì gọi là được sủng mà kiêu.

“Anh trai, em muốn ăn táo.”

“Anh gọt cho em đi.”

“Lại cắt nó thành mấy miếng nhỏ nữa.”

“Ăn đi.”

Kỷ Y Bắc kiên nhẫn làm theo từng yêu cầu của cô, cắt quả táo bằng cánh tay không linh hoạt của mình, cho vào bát và dùng tăm đút cho cô.

Cô nằm nghỉ ngơi mấy ngày, đến sáng nay đã có thể nói chuyện bình thường trở lại.

“Anh bị đình chỉ công tác bao lâu?”

Kỷ Y Bắc lại lấy một miếng khác đút cho cô, nhàn nhạt đáp: “Khoảng một tháng.”

“Vây cũng tốt, có thời gian để vết thương phụ hồi.”

Kỷ Y Bắc mỉm cười, để trái cây sang một bên, cầm cốc giữ nhiệt rót một cốc trà long nhãn: “Uống cái này đi.”

Hạ Nam Chi ngoan ngoãn uống hết một hơi cạn sạch. Kỷ Y Bắc gần như đã lấp đầy phòng bệnh bằng những thứ đồ bổ cho máu, mỗi ngày một nồi súp gà hầm xương hoặc súp gan lợn, các món ăn vặt thường dùng là táo tàu, táo và vải.

Cô cảm thấy chỉ sợ là sau khi ra viện sẽ còn béo hơn cả hồi trước.

“Đã đến lúc thay băng chưa?” Kỹ Y Bắc cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay:
“Sao bác sĩ còn chưa đến, để anh đi gọi.”

Việc bổ sung máu là một công trình lớn cần được tích lũy theo thời gian, mà hiện tại điều quan trọng nhất của Hạ Nam Chi là chăm sóc vết thương do đạn bắn ở chân và lưng, thay băng thường xuyên hàng ngày để ngăn ngừa nhiễm trùng và viêm nhiễm.

Hạ Nam Chi thẳng người dậy, móc lấy ngón tay của Kỹ Y Bắc: “Anh thay cho em đi.”

“Đừng làm loạn, bác sĩ làm tốt hơn.” Anh nghiêm túc cự tuyệt.

“Không đâu.” Hạ Nam Chi làm nũng.

Cô đã xem bác sĩ đổi thuốc cho mình mấy lần rồi, chẳng qua là tháo băng gạc, bôi thuốc kháng viêm rồi đắp băng gạc mới. Những vết thương trên cơ thể của Kỹ Y Bắc đều do chính anh tự thay băng rồi bôi thuốc, còn làm rất điêu luyện.

“Muốn anh thay cho em cơ.”

Kỹ Y Bắc không còn cách nào khác, lấy băng gạc và thuốc từ ngăn kéo bên hông ra: “Quay người lại.”

Hạ Nam Chi bật cười, nhìn anh bằng đôi mắt ngấn nước, bắt đầu cởi cúc áo của mình, ngón tay mảnh khảnh, xoắn một cái, cố ý làm động tác chậm lại.

“...” Kỹ Y Bắc bình tĩnh nhìn động tác của cô, nhìn cô bắt đầu cởi cúc áo thứ ba, ánh mắt dừng lại ở nơi tuyết trắng như ẩn như hiện kia một lúc.

Anh cười xấu xa: “Chốc nữa là cha mẹ anh đến, em tiếp tục đi.”

Hạ Nam Chi nhanh chóng dừng động tác, cài cúc lại, thành thật xoay người

lại, chỉ vén áo từ phía sau lên.

Kỷ Y Bắc cẩn thận xé miếng gạc ra, làn da của cô đặc biệt trắng và mỏng manh, làm chỗ vết thương do đạn bắn trông càng đáng sợ hơn, da thịt chỗ đó đều bị nát vụn.

Kỷ Y Bắc nhẹ nhàng thổi vào vết thương: “Có đau không?”

“Đau.” Hạ Nam Chi co người lại.

Kỷ Y Bắc khéo léo thay thuốc cho vết thương ở lưng của cô rồi kéo áo xuống, lại tiếp tục xử lý vết thương ở chân cô.

Anh nhắc chân ra, vết thương ở bên chân trái của cô, xương cốt chỗ này bị thương sẽ chậm khỏi hơn.

“Lúc đó bị bắn có sợ không?”

“Sợ chứ, sợ anh chẳng chuẩn bị gì cứ thế một mình đến cứu em.”

Tim Kỷ Y Bắc run lên, nắm lấy chân cô xoay qua một bên để thay băng, cúi đầu nói: “Lúc đó đúng thật là chuẩn bị tự mình đến, nửa đường may là Dư Hiểu Dao phát hiện ra có chuyện.”

“Anh trai.” Hạ Nam Chi cong chân còn lại lên, cầm chống đầu gối, yên lặng nhìn anh: “Anh yêu em nhiều lắm sao?”

“Ừ.” Anh lầm bầm.

Hạ Nam Chi mỉm cười, đôi mắt sáng ngời, giống như một cô bé được kẹo, hỏi: “Vậy có phải anh cảm thấy em rất xinh đẹp không?”

Kỷ Y Bắc ngược mắt lên, lại cúi xuống, thản nhiên thốt lên một tiếng ‘ừ’ khác.

Cô gái nhỏ với ống truyền dài và kim tiêm lủng lẳng trên tay, vươn tay xoa tóc Kỷ Y Bắc, khen: “Thật tinh mắt.”

Lúc Trần Khê và Kỷ Triết vào phòng bệnh thì thấy hình ảnh như thế này: người đàn ông nắm lấy mắt cá chân của cô gái, cô gái với nụ cười trong mắt nhẹ nhàng xoa đầu người đàn ông.

Sợ nhất là bầu không khí đột nhiên trở nên im lặng.

Hình ảnh này cũng quá xấu hổ rồi.

Hạ Nam Chi vô thức dùng chân phải đá vào Kỷ Y Bắc, muốn anh thả cô ra nhưng ai biết anh lại chẳng hề nhúc nhích, lại còn nghiêm túc vỗ nhẹ vào mu bàn chân cô khiển trách: “Em loạn cái gì, cẩn thận vết thương lại rách ra!”

“... Dì.”

Trần Khê cười nhẹ nhàng, lời nói ra làm khác kinh ngạc: “Sao còn gọi là dì chứ!”

“... Dạ?” Hạ Nam Chi sửng sốt.

Kỷ Y Bắc giả vờ giận: “Mẹ!”

Trần Khê mỉm cười ngồi xuống bên cạnh giường: “Kỷ Y Bắc đã nói với mẹ rồi. Đứa trẻ này, chuyện này có gì mà phải xấu hổ chứ! Mẹ và cha nó còn vui mừng không kịp đấy, có một cô con gái xinh đẹp như thế này, lại còn là minh tinh nữa.”

“...”

Hạ Nam Chi không kịp phản ứng, sao mà cô chỉ hôn mê mấy ngày liền có thêm cha mẹ thế này.

Sự phát triển này... cũng quá nhanh rồi.

Cô đá Kỷ Y Bắc rồi hỏi anh: “Tình huống gì đây?”

Kỷ Y Bắc cười nhìn cô, bình tĩnh trả lời: “Anh nói với họ về quan hệ của hai chúng ta rồi.”

“...”

Trong ấn tượng của Trần Khê, Hạ Nam Chi luôn là dáng vẻ của một cô gái ngoan ngoãn, trên thực tế, cô muốn biểu hiện ra dạng người nào thì sẽ biểu hiện ra dạng người nấy, ngoại trừ ở trước mặt Kỷ Y Bắc, cô đã phạm phải vô số sai lầm, bây giờ cô chỉ muốn phóng túng được làm chính mình.

Trần Khê vui vẻ nắm lấy tay Hạ Nam Chi: “Lúc trước Kỷ Y Bắc cũng đã bảo mẹ giải trừ quan hệ con nuôi đi, đợi con khỏe lại rồi chúng ta cùng đi làm luôn nhé.”

“Sao lại muốn giải trừ ạ?”

“Kết hôn cần làm những thủ tục đấy.” Kỷ Y Bắc không ngẩng đầu lên nói.

Hạ Nam Chi ngẩn ra, mặt ửng hồng, cô kỳ quái hỏi: “Anh muốn kết hôn với em?”

Kỷ Y Bắc nhướn mày, nhìn cô với ánh mắt ‘còn nói nhảm cái gì nữa’, hỏi: “Em không đồng ý?” (Đây có được coi là cầu hôn không thành ko =)))

Đối với Hạ Nam Chi mà nói, cô đã thích Kỷ Y Bắc từ rất lâu rồi, trong tiềm thức, cô luôn cho rằng anh là một người không thể thân cận, mặc dù bây giờ anh thực sự ở bên cô, nhưng cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc kết hôn.

Cô sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt, mắt cũng không chớp, vô thức lắc đầu rồi lại gật đầu.

Chân tay luống cuống.

Trần Khê quay sang mắng Kỷ Y Bắc: “Làm gì có ai cầu hôn như con! Hoa tươi, nhẫn, quỳ, một cái cũng không có!”

Kỷ Y Bắc nhìn bộ dạng sững sờ của Hạ Nam Chi, cảm thấy buồn cười, đuổi

ngón trở nhéo cầm cô, nhẹ giọng hỏi: “Nguyên ý không, cùng anh kết hôn.”

Gật đầu, lại lắc đầu.

Sau này, mỗi khi nhớ lại cảnh tượng ngày hôm đó đều làm Hạ Nam Chi cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Ngay sau đó Kỷ Y Bắc cười khẽ ra tiếng: “Tiểu nha đầu mong chờ điều này đã lâu rồi.”

Hạ Nam Chi: “...”

Cũng đúng, lúc trước từ chối người ta, cô cũng đã nói cô là con dâu nhà họ Kỷ rồi.

Sau khi Kỷ Y Bắc thay băng gạc xong, anh lại giúp cô đắp chăn bông lại.

Buổi chiều, Trần Khê và Kỷ Triết rời đi.

Hạ Nam Chi động tay động chân nói: “Anh trai, em muốn ra ngoài đi dạo một vòng.”

“Được.” Kỷ Y Bắc đẩy xe lăn đến cho cô, giúp cô đeo khẩu trang và mũ lên, rồi bế cô nhẹ nhàng đặt lên xe lăn.

Bên ngoài mặt trời chói chang, mùa hè thực sự đến rồi, mùi hoa thoang thoảng bay trong không khí.

Hạ Nam Chi cũng không phải là người không thể ở yên trong nhà, so với việc ra ngoài hoạt động thì cô càng thích ở nhà hơn, chẳng phải làm gì, còn được an tĩnh.

Chỉ là sau khi ở bệnh viện mấy ngày, nằm trên giường không cử động được, cô mới đột nhiên cảm thấy những ngày bên ngoài thật tốt biết bao.

Sau khi ở bên Kỷ Y Bắc, Hạ Nam Chi cũng đã vô thức thay đổi.

Cô bắt đầu khao khát ánh nắng và ánh sáng, bắt đầu biết cách quan tâm đến một người, bắt đầu thích nghề diễn viên, cũng bắt đầu dần buông bỏ những hận thù và gút mắc trong quá khứ.

Nghĩ đến điều này, cô đã không còn gặp ác mộng trong một thời gian dài rồi.

Trong ánh nắng ấm áp, Kỳ Y Bắc đẩy Hạ Nam Chi đi dọc theo con đường mòn dưới bóng cây.

“Tên mặt sẹo kia đã bị bắt chưa?” Đây là lần đầu tiên cô hỏi về việc kia sau khi tỉnh dậy.

“Chưa, bọn họ đã kiểm tra biển số xe, xem camera tuyến đường nhưng hấn biến mất không tung tích, chỉ bắt được mấy tên không chịu mở miệng.”

Mặc dù Kỳ Y Bắc đã bị đình chỉ nhưng với tư cách là đội trưởng được mọi người công nhận, ngày nào cũng sẽ có người báo cáo với anh.

Mấy ngày nay mặc dù ngày nào anh cũng ăn ngủ ở bệnh viện nhưng trên thực tế, anh cũng không mất quyền kiểm soát đối với vụ án, hướng điều tra hiện tại của đội cũng là lệnh của anh.

Tuy nhiên, hướng suy đoán ban đầu của anh hoàn toàn khác với tình hình hiện tại.

Ban đầu, anh nghĩ rằng vụ án này là liên doanh của các công ty lớn ở Cảnh Thành, vì một số mục đích và lợi ích thâm kín của họ.

Tuy nhiên, dựa trên tình hình điều tra hiện tại, vụ bắt cóc của Hạ Nam Chi không liên quan gì đến những công ty đó và cũng không thể tìm thấy bất kỳ thông tin liên quan nào với tên mặt sẹo.

Giống như một người tự nhiên được sinh ra, nhưng lại không để lại bất cứ một dấu vết nào trên đời.

Càng bí mật thì càng nguy hiểm.

Kỷ Y Bắc nhớ rằng tư thế cầm súng của hắn ta lúc đó rõ ràng là đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, hơn nữa trên tay hắn rõ ràng còn có vết tích của việc dùng súng trong một thời gian dài, vết tích như vậy thường chỉ có trên binh lính và một số sĩ quan cảnh sát.

Kết quả là, danh tính của kẻ đó càng ngày càng khó hiểu.

“Còn một điểm kỳ lạ nữa.” Hạ Nam Chi nói: “Em vẫn luôn thấy kỳ lạ, nếu em đã biết bí mật gì đó của bọn chúng thì tại sao chúng không dùng súng giết em chứ, cho nên có phải là nếu em chết rồi thì sẽ bất lợi đối với hắn ta hay không.”

“Em còn nói chuyện với hắn?” Khóe miệng Kỷ Y Bắc giật giật, cảm thấy tiểu nha đầu này đúng là chẳng biết sợ cái gì.

Hạ Nam Chi mỉm cười: “Biểu cảm lúc đó của hắn ta cho thấy là em nói đúng rồi... Bọn chúng không dám để em chết. Anh xem hai vết thương này của em chảy bao nhiêu máu như thế mà vẫn không có chuyện gì.”

Chiếc xe lăn đột ngột dừng lại.

Hạ Nam Chi nghi ngờ quay lại nhìn người đàn ông phía sau, lại thấy vẻ mặt nghiêm nghị cùng vẻ mặt u ám của anh, cô nhanh chóng giảm bớt nụ cười hờ hững lại.

Kỷ Y Bắc nghiêm túc đính chính: “Thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện rồi.”

Nhưng cô cũng nói không sai, nếu thật sự làm tổn thương nội tạng hoặc trúng mạch máu lớn, lâu như vậy mới đến bệnh viện cấp cứu thì cô có lẽ đã tắt thở giữa đường rồi.

“Anh nói xem, có khi nào em là một boss lớn bị mất trí nhớ không? Cho nên bọn chúng mới không dám giết em.” Hạ Nam Chi nói đùa.

Kỷ Y Bắc xoa đầu cô: “Vậy thì càng tốt, chúng ta cùng nhau đem bọn chúng tận giết sạch, đem tiền chia đều.”

Xe lăn lại bị đẩy đi, dừng lại ở một cây cổ thụ cao ngất, Kỳ Y Bắc xoay người mở chai nước đưa qua: “Uống nhiều nước vào.”

Hạ Nam Chi thuận tay cầm lấy uống một ngụm.

Kỳ Y Bắc ngồi xuống, tay quạt gió: “Không dám giết em thì chứng tỏ em có lợi cho bọn chúng, hoặc là cái chết của em sẽ uy hiếp đến bọn chúng.”

Anh nhìn xuống cô gái nhỏ đã bình phục sau cơn hấp hối, anh thật sự không biết trên lưng cô đang mang thứ gì mà lại có thể uy hiếp một tổ chức đen tối như vậy.

“Trước khi qua đời, cha em có đưa cho em cái gì không, hoặc là hỏi em điều gì khiến em cảm thấy kỳ lạ không?”

“Chắc là không, mặc dù trí nhớ của em ở thời điểm đó không rõ ràng lắm nhưng e đã kiểm tra lại và cũng làm thôi miên rồi, không có kết quả.”

Điều này trở thành một câu đố.

Có vô số nghi vấn về vụ án không có hồi kết này.

Nửa tháng sau, Hạ Nam Chi xuất viện và trở lại nhà của Kỳ Y Bắc trong ánh mắt soi mói của Trần Khê và cái nhìn khó tin của Kỳ Triết.

Thời gian đình chỉ công tác của Kỳ Y Bắc cũng chính thức kết thúc, chính thức đối đầu với những tên xã hội đen đứng trong bóng tối đằng sau vụ án.

-----oOo-----

Chương 61: Chú Phó

Nguồn: EbookTruyen.Net

Kể từ khi Kỳ Y Bắc trở lại đội, ý chí chiến đấu của đội cảnh sát hình sự trở nên bùng bùng phần chấn. Thân phận của tên mặt sẹo vẫn mơ hồ dù bọn họ

đã dùng hết mọi biện pháp thẩm vấn ngọn ngành ba gã công nghiệp không lồ ở Cảnh Thành trong những năm gần đây.

Mà Trần Quân, Lư Lê và Hoàng Thành cầm đầu ba tập đoàn lớn quả thực không sạch sẽ như vẻ bề ngoài, chỉ dựa vào việc bọn họ thông đồng với nhau đấu thầu, trốn tránh việc kiểm tra thương nghiệp,... là có thể thấy rõ dấu vết phạm tội.

“Đưa những tài liệu này cho đội điều tra kinh tế, điều tra rõ ràng ngọn ngành của việc này.” Kỷ Y Bắc ném một đồng tài liệu lên trên bàn, sau một buổi sáng bận rộn, vừa rảnh rỗi liền nhắn tin cho Hạ Nam Chi để nhắc cô uống thuốc.

“Lão đại, bên chỗ Phó cục... xử lý như thế nào?”

“Một tháng tôi không ở đây có động tĩnh gì không?”

“Không có.” Dư Hiểu Dao sắp xếp lại thông tin, gõ tay xuống bàn.

“Được, vậy tôi sẽ đi hỏi trực tiếp ông ấy.”

Kỷ Y Bắc lấy ra một tờ giấy ghi lại nhật ký cuộc gọi từ trong đồng giấy tờ trên bàn rồi đi qua hành lang, vào văn phòng của Phó cục.

“Phó cục.” Kỷ Y Bắc bình tĩnh và tự nhiên, ánh mắt có chút lạnh lùng.

“À, vết thương đã khỏi rồi chứ.”

Kỷ Y Bắc xoay vai, thản nhiên: “Cũng kha khá rồi, cháu đến có chuyện muốn hỏi chứ.”

“Chuyện gì?” Vẻ mặt Phó cục hơi co lại, thoáng nghi hoặc cầm lấy tờ giấy anh đưa. Ông ta cúi đầu đọc xong mặt liền biến sắc, nhuốm một tầng tức giận.

Trên tờ giấy ghi chép lại nhật ký cuộc gọi của ông ta.

Bởi vì thân phận của ông ta có chút đặc biệt, là cục trưởng cục cảnh sát, được thiết lập một hệ thống chống giám sát, vì vậy Kỷ Y Bắc chỉ có thể tra ra người và thời gian của cuộc gọi.

Nhưng mà chỉ cần điều này cũng đã đủ khả nghi rồi.

Cuộc gọi cuối cùng là thời gian sau khi hai người nói chuyện xong lần trước, lần mà Kỷ Y Bắc đã tỏ rõ sự nghi ngờ của anh. Số điện thoại ông ta đã gọi bị điều tra và phát hiện là số không đăng ký giấy tờ mà lẽ ra đã phải bị hủy.

Đối phương có khả năng phản trình sát rất mạnh, làm Kỷ Y Bắc nhớ đến vết chai bởi súng trên tay của tên mặt sẹo kia.

“Cậu đang điều tra tôi?”

“Vâng, chính xác mà nói thì cháu nghi ngờ chú có liên quan đến bọn họ.” Kỷ Y Bắc gõ tay lên mặt bàn: “Thời gian nói chuyện là hai phút, chắc không phải gọi nhầm đúng không? Hai người đã nói chuyện gì vậy?”

“Kỷ Y Bắc! Cậu đang thẩm vấn tôi đấy à!” Phó cục tức giận.

“Cháu chỉ đang nghĩ biện pháp giúp chú loại bỏ hiềm nghi thôi, nếu chú không ngại thì cho cháu xem điện thoại đi.” Anh chưa nói xong đã giật lấy di động trên bàn của Phó cục: “Mặt khẩu là bao nhiêu?”

Phó cục nhìn chăm chăm anh một hồi, cuối cùng mới miễn cưỡng nói ra mặt khẩu.

Di động được mở ra.

Kỷ Y Bắc thành thạo mở nhật ký cuộc gọi ra, không tìm thấy số điện thoại kia, chắc là đã bị xóa rồi. Anh lại mở danh bạ ra, cũng không thấy.

“Phó cục, chuyện này có chút không rõ ràng.” Anh cười nhạt trả lại di động

về chỗ cũ: “Không biết nếu cháu lý giải chuyện này thành một loạt sự việc Hạ Nam Chi bị bắt cóc đều là vì cuộc điện thoại này thì có đường đột quá không nhỉ.”

“...” Phó cục im lặng, trong mắt hiện lên vẻ thù địch.

“Ngoài ra, theo như cháu hiểu thì tính mạng của Hạ Nam Chi đối với bọn chúng còn có chút hữu dụng, cho nên lần này cô ấy chỉ là mồi nhử, mà thứ bọn chúng muốn chính là tính mạng của cháu. Chẳng nhẽ cháu đã nắm được một manh mối quan trọng nào đó sao? Là Triệu Phong?”

“Nhưng mà cháu đã cẩn thận điều tra về Triệu Phong rồi, hắn ta chỉ thay đổi thân phận một lần duy nhất, chính là sau khi giết chết Hạ đội mới thay đổi. Mà cùng thời gian đó, một số tiền đã được chuyển vào tài khoản ngân hàng mới của hắn ta, kể từ đó cũng không còn xuất hiện nữa. Coi như chuyện này là một cái chậu vàng để rửa tay hoặc chỉ đơn giản là một tên sát thủ chuyên nghiệp không được sử dụng nữa. Sau hơn mười mấy năm sinh sống bình thường, trang thiết bị hiện đại mới khiến cháu có thể dễ dàng mang hắn ta trở lại. Về chuyện Hạ đội, Triệu Phong đã nhận tội và nói rõ ràng không biết kẻ chủ mưu đứng sau. Hắn chỉ là một tên côn đồ già, cứ cho là một kẻ thượng vô lão hạ vô tiểu*, tiền không thiếu, lại không có bạn đồng hành. Chúng cháu còn điều tra được thông tin sức khỏe của hắn ta, năm ngoái được phát hiện ung thư dạ dày, không có cách nào chữa trị.”

*Thượng vô lão hạ vô tiểu: không có người thân họ hàng nào.

“Một kẻ như vậy, chú nói xem hắn ta có gì đáng sợ chứ, cũng chẳng có gì đáng để uy hiếp đúng không?”

Phó cục ho khan một tiếng, khó khăn nhắm mắt lại: “Điểm yếu của một người sao có thể để cậu điều tra ra dễ dàng như vậy chứ, chỉ dựa vào việc này mà cậu đã tin tưởng rằng hắn thực sự không biết gì thì có phải quá không chuyên nghiệp rồi không?”

Kỷ Y Bắc nhìn ông ta chăm chú, không giận mà cười: “Vậy chú có điểm yếu gì không, địa vị, gia thế? Điểm yếu của chú không cần điều tra cũng có thể phát hiện rất nhiều. Điều này hắn sẽ dễ dàng không chế hơn Triệu

Phong nhiều.”

“Tên khốn kiếp!” Phó cục tức giận trừng mắt, cầm tách trà trên bàn đập xuống đất.

“Chú Phó.”

Kỷ Y Bắc đột nhiên trở nên mềm mỏng, giọng nói cũng trầm xuống. Phó cục một ngụm tức đập vào bông, nhìn không thấu anh.

“Ngày hôm đó cháu đi giải cứu Hạ Nam Chi, nhìn thấy một chiếc xe cảnh sát có vũ trang đỗ ở góc đường. Cháu cứ nghĩ là người mà Dư Hiểu Dao gọi đến hỗ trợ, nhưng sau đó mới biết là không phải. Vì vậy đó là cảnh sát vũ trang chú đã gọi đến nhĩ, chỉ là sau đó Dư Hiểu Dao kịp thời đến nên chú đã cho họ rút lui, đúng không?”

“... Tôi không hiểu cậu đang nói gì.” Tay Phó cục dưới gầm bàn nắm chặt lại.

“Chú Phó, cháu kiểm tra máy giám sát ở xe của chú, chú đã đến bờ sông vào đêm bắt được Trần Quan Minh. Nếu chú không nguyện ý nói chú đến đó để làm gì thì để cháu đoán vậy, chú là đến để nguy tạo hiện trường chiếc du thuyền của Trần Quan Minh.”

Phó cục nói không nên lời, trong văn phòng chỉ còn lại tiếng hít thở.

Kỷ Y Bắc tự rót cho mình một cốc nước, uống hết nửa cốc mới tiếp tục nói: “Thực ra, cháu đã sớm phát hiện ra có một thế lực đang hướng dẫn cháu phải làm gì tiếp theo. Chú Phó, rốt cuộc chú đang bố trí ván cờ gì vậy?”

“Tên nhóc này...”

Phó cục xua tay, khó thấy được có chút mập mờ: “Hãy nhớ những gì chú đã nói với cháu. Bây giờ là lúc để bắt đầu điều tra cái URL kia rồi.”

Kỷ Y Bắc sừng sốt.

“Vậy là Phó cục vẫn trong sạch sao!?”

Tay Dư Hiểu Dao đang cầm một gói khoai tây chiên to, khoanh chân ngồi trên ghế, giống như đang ngồi nói chuyện phiếm.

“Không phải.”

Kỷ Y Bắc nheo mắt nhìn cô ấy, ở cùng với Hạ Nam Chi đã lâu, anh tự cảm thấy nữ sinh hẳn là lượng ăn nên ít như thế, cho nên đôi khi nhìn Dư Hiểu Dao làm cho anh có một loại cảm giác kỳ lạ.

Kỷ Y Bắc nhìn đồng khoai tây trên tay cô ấy một hồi mới nói tiếp: “Sao có thể dễ dàng lợi ra khỏi đồng bùn mà không bị bẩn chứ. Có thể là bọn chúng đã nắm được điểm yếu nào đó của Phó cục, cho nên ông ấy chỉ có thể dùng phương pháp này mà hướng dẫn chúng ta giải quyết nhóm người kia.”

Chỉ là, giải quyết xong cũng đồng thời với việc những việc xấu trước kia ông ấy làm sẽ bị mang ra ánh sáng, cho dù như thế nào thì cũng không thể giữ bản thân mình trong sạch được.

“Được rồi.” Dư Hiểu Dao nhanh chóng hiểu ra, ăn nốt miếng khoai tây cuối cùng: “Tôi lập tức cho người đi điều tra thông tin của Phó cục, xem có thể mò ra được điểm yếu của ông ấy rốt cuộc là gì không!”

Kỷ Y bắc gật đầu: “Nếu thực sự đào ra được thì lời nói của ông ấy là đáng tin, chỉ cần bí mật của trang web đó bị phá vỡ thì có lẽ vụ án này sẽ kết thúc.”

Trong lúc vô thức, những liên kết của manh mối đã trở nên rõ ràng hơn.

Anh lấy một tờ giấy trắng từ máy in ra và bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Trước mắt, những nghi vấn chưa được giải quyết có:

Chuỗi trang web đứng sau vụ án Lý Duy.

Ba tập đoàn lớn rút cuộc đóng vai trò gì.

Ai là đồng phạm của Trần Quan Minh trong vụ tấn công tình dục.

Hạ Anh Lâm đã phát hiện ra điều gì mới dẫn tới họa sát thân.

Kẻ chủ mưu đằng sau sai khiến Triệu Phong giết Hạ Anh Lâm rốt cuộc là ai.

Còn có... Hạ Nam Chi có tác dụng gì cho tổ chức đó.

...

Anh ghi từng mục một lên tờ giấy trắng, theo bản năng nghĩ rằng muốn một lần diệt trừ tận gốc thế lực hắc ám phía sau thì hẳn sẽ có một cuộc chiến ác liệt.

Nghĩ đến đây anh lại nhớ đến cô gái nhỏ ở nhà, khoe miệng khế cong lên.

Lúc trước anh vì nghề nghiệp mà không chấp nhận lời tỏ tình của Hạ Nam Chi, sau đó anh mới biết được câu chuyện đằng sau Hạ Nam Chi và lựa chọn ở bên nhau để bảo vệ cô. Cho đến bây giờ, anh lại biết được đám ma quỷ giết người không chớp mắt kia lại không dám lấy tính mạng của cô.

Nói đi nói lại cũng thật thú vị, hai người cho đến bây giờ đều đã không thể tách ra được nữa rồi.

Dư Hiểu Dao đang ngồi đối diện anh liền cảm thấy rùng mình khi nhìn thấy nụ cười khó hiểu của Kỷ Y Bắc.

Mẹ kiếp, lão đại của bọn họ sẽ không phải muốn phá án đến phát điên rồi chứ?

Trong tiểu khu nơi Kỳ Y Bắc ở có một khu vườn, bên trong có một cái ao bây giờ đã đầy hoa sen, ghề đá bên bờ ao rợp bóng cây.

Cũng vì vậy mà tiểu khu này thu hút rất nhiều đang ông và phụ nữ lớn tuổi. Tuy nhiên Kỳ Y Bắc thường xuyên tăng ca cả ngày, nếu không tăng ca thì cũng là dành thời gian để ngủ bù nên anh chưa bao giờ để ý rằng có một nơi tốt như thế này trong tiểu khu.

Chính Hạ Nam Chi là người đầu tiên phát hiện ra nó.

Buổi trưa Thân Viễn đến thăm cô, thuận tiện nói chuyện về việc sắp xếp công việc cho nửa năm cuối năm cho cô. Trước khi Thân Viễn rời đi, cô nhờ anh ta đẩy cô ra vườn.

Thật ra mấy vết thương đã được chăm sóc kỹ cả tháng nay rồi, Hạ Nam Chi đã có thể miễn cưỡng đi được rồi, nhưng cô đã quen với bản tính lười biếng, vì vậy cô cứ tiếp tục chiếc xe lăn với lý do ‘dưỡng thương’ cho tốt.

Lúc mặt trời ngả về phía Tây, trong khu vườn râm rộ kỳ lạ.

Bên bờ ao, Hạ Nam Chi đang ngồi trong góc, bên cạnh là một nhóm người già đang buôn chuyện về những chuyện nhảm chán sau bữa ăn.

Thân Viễn đẩy cô đến nơi thì có việc phải rời đi, Hạ Nam Chi dựa vào xe lăn nhắm mắt dưỡng thần, cũng không có ý định xen vào.

Nhóm người già cũng không xem TV quá nhiều, đương nhiên là không nhận ra Hạ Nam Chi, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người chỉ vào cô và nói nhỏ: “Cô gái nhỏ này lớn lên thật thanh tú.”

Cô liếc mắt một cái, chán nản lấy điện thoại ra thì nhìn thấy tin nhắn của Lục Tiềm gửi cho cô nửa tiếng trước.

[Tôi đi Úc đây, lúc nào có thời gian thì đến thăm tôi.]

Hạ Nam Chi nhìn màn hình một lúc cũng không định hỏi han, điều này không hợp với tính cách của cô.

Vì vậy cô tùy tiện chụp một bức ảnh của hoa sen trước mặt, trong bức ảnh có thể nhìn thấy đôi dép và chiếc xe lăn của cô.

Một khung cảnh nhàn nhã.

Cô trả lời: [Thân thể có bệnh, hay là anh về nước thăm tôi đi.]

Lục Tiềm rất nhanh liền trả lời: [Khốn nạn, cho cô biết một tin, thông tin của người lần trước tuần tin tức ra ngoài đã tra ra rồi, là Tân Nhiên, cô với cô ta chắc là có quen biết, cẩn thận một chút.]

Hạ Nam Chi sửng sốt, vừa định nhấn tin trả lời thì đã nhận được một tin nhắn khác.

Lục Tiềm: [Tôi lên máy bay rồi, đừng trả lời nữa, tự mình cẩn thận, đừng để bị người khác lừa.]

Cô cất điện thoại đi, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Đột nhiên cô nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Lục Tiềm.

Lúc đó Hạ Nam Chi đang cạnh tranh vai nữ chính với bố cô gái khác, Lục Tiềm bước tới và thản nhiên chỉ cô: “Là cô ấy đi.”

Sau này cô mới biết lúc đó là Kỷ Y Bắc đã âm thầm bảo vệ cô rồi.

Trời đã tối rồi, xung quanh cũng ít người hơn, có lẽ là đã về nhà ăn tối rồi.

Hạ Nam Chi nhìn đồng hồ, Kỷ Y Bắc chắc sắp về rồi, cô từ từ đẩy xe lăn trở về.

Trên đường trở về phải đi qua một con đường nhỏ lát đá cuội.

Bánh xe ma sát với bề mặt không bằng phẳng, tạo ra âm thanh kết kết, xuyên qua tai khiến cô rùng mình.

Gần như là theo bản năng.

Cô nhắm mắt lại để cảm nhận nó rõ hơn, sự chấn động trong lòng cô càng dữ dội hơn.

Một âm thanh khác phát ra từ tai cô, là âm thanh do bánh xe vali tạo ra khi cô đẩy vali qua con đường tối và ẩm ướt khi chuyển đến nhà Kỳ Y Bắc lần đầu tiên.

Hai âm thanh dần dần hòa làm một, cùng xuyên qua thời gian và không gian xa xôi tạo thành một bức tranh hiện lên trong tâm trí cô.

Cô nhớ ra rồi.

Lần cuối cùng cô mơ thấy vụ nổ súng là vào đêm đầu tiên ở đây, sau đó cô cũng đặc biệt tìm kiếm quanh nhà của Kỳ Y Bắc để tìm nguồn khơi dậy cho ký ức này, nhưng vô ích.

Hóa ra là âm thanh này...

Lúc Kỳ Y Bắc lái xe vào tiểu khu, anh thoáng liếc nhìn ven đường, nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền gần như sợ đến đau tim.

Nước da Hạ Nam Chi tái nhợt, ngón tay nắm chặt tay vịn, ánh mắt tan rã nhưng dường như đang nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó.

“Hạ Nam Chi!” Anh vội vàng xuống xe chạy tới, nắm lấy tay cô: “Làm sao vậy, có chỗ nào không thoải mái?!”

Hạ Nam Chi từng chút một ngẩng đầu giống như quay chậm, ánh mắt dần dần thanh tỉnh lại.

“Em, em nhớ lại rồi, là chú Phó.”

“Chú Phó?”

“... Là Phó cục.” Hạ Nam Chi khó khăn lên tiếng.

Lúc cô còn nhỏ, Phó cục vẫn là đồng đội của Hạ Anh Lâm, cả hai quan hệ rất tốt, sau khi tan làm thường đi cùng nhau. Hạ Nam Chi rất hay thấy Phó cục ở nhà cô, gọi ông là ‘chú Phó’.

Kỷ Y Bắc vỗ nhẹ vào lưng cô để an ủi, cũng không vội hỏi.

Hạ Nam Chi nhanh chóng sắp xếp lại ngôn ngữ nói: “Vụ nổ súng trong giấc mơ của em, người đó bị Phó cục giết... người bị giết có lẽ đã theo dõi em một lúc lâu rồi.”

“Theo dõi?” Kỷ Y Bắc nhú mày.

“Đúng vậy, lúc này nghe thấy tiếng bánh xe lăn em mới nhớ ra. Lúc còn nhỏ em đã bị theo dõi một thời gian. Lần đó trong con hẻm nhỏ, kẻ đó cố tình tạo ra âm thanh để thu hút sự chú ý của em, em muốn chạy nhưng bị hắn ta bắt được.”

Lúc đó cô mới chỉ 10 tuổi.

“Sau đó...” Cô cau mày nhớ lại: “Sau đó Phó cục xuất hiện cứu em... Không đúng, ông ấy không nhìn thấy em.”

Trong giấc mơ, vụ nổ súng cô nhìn thấy là lúc cô đang nấp bên cạnh tường.

“Có thể là sau khi em chạy thoát được thì Phó cục mới xuất hiện, sau đó ông ấy nói gì đó, người đàn ông kia liền khuy xuống vì sợ hãi, cuối cùng Phó cục bắn chết hắn ta. Những việc sau đó em đã nói với anh rồi.”

Giọng cô đều đều, giống như đang kể chuyện của người khác.

Nhưng Kỷ Y Bắc vẫn nhận ra đầu ngón tay đang co lại của cô, đây là động tác khi Hạ Nam Chi căng thẳng. Những ngón tay hơi cong lại, tạo thành một nắm đấm rỗng.

“Đừng sợ.” Anh vỗ nhẹ lên đầu Hạ Nam Chi rồi cúi đầu hôn cô.

“Nhưng mà tại sao Phó cục lại giúp em, hay đó là cái giá phải trả?”

Điều này cũng đã xác nhận phỏng đoán ban đầu của Kỷ Y Bắc.

Phó cục chắc chắn không hoàn toàn sạch sẽ, cũng không phải hoàn toàn đen tối.

Cứu Hạ Nam Chi và giết kẻ theo dõi là một ví dụ.

“Hiện tại em cứ dưỡng thương cho tốt đi, đừng nghĩ nhiều, để anh đi tra xem.”

Kể từ sau lần bị thương, Kỷ Y Bắc chưa bao giờ kể với cô về vụ án, nhiều lần Hạ Nam Chi đề cập đến nhưng đều bị dừng giữa chừng, một phen cũng không nhích được.

Hạ Nam Chi biết anh không muốn cô dính líu đến nên không hỏi nữa.

Cô gật đầu, nên quay về rồi.

“Đi thôi, anh đưa em về. Anh mua đồ ăn ở nhà hàng em thích đấy.” Kỷ Y Bắc bế cô lên xe, sau đó gấp xe lăn lại cho vào trong cốp xe.

Hoàng hôn thật lộng lẫy.

-----oOo-----

Chương 62: Tai nạn giao thông

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ngày hôm sau, phán quyết của Trần Quan Minh cuối cùng đã được đưa ra – là tử hình.

Kỷ Y Bắc ngay lập tức thông báo cho trại tạm giam áp giải Trần Quan Minh đến sở cảnh sát một lần nữa để nắm bắt tình hình.

Phán quyết tử hình trái với dự tính của anh. Lúc Trần Quan Minh bất ngờ nhận hết mọi tội lỗi có lẽ đã nghĩ rằng sẽ đảm bảo được sự an toàn của chính hắn ta, nhưng bây giờ xem ra chính hắn đã bị quật ngược lại.

Vì vậy lúc đầu anh kiên nhẫn chờ đợi ván cờ bắt đầu, chỉ cần tiếp tục điều tra theo hướng này thì sẽ tra ra là ai làm, nhưng như bây giờ cũng tốt, ít nhất có thể dễ dàng cạy miệng của tên ngu Trần Quan Minh kia, ít đi một bước điều tra.

“Kỷ đội! Xe hộ tống Trần Quan Minh bị tai nạn rồi!”

“Ở đâu?”

Thư Khắc báo cho anh một dãy địa chỉ.

Kỷ Y Bắc cầm lấy chìa khóa xe trên bàn rồi lao vút ra ngoài, lái xe thẳng đến hiện trường vụ tai nạn.

Nơi xảy ra vụ tai nạn là nơi tập chung đông người, do sự nghiêm trọng của vụ tai nạn nên một nhóm cảnh sát đã tập trung lại, con đường chính thường xuyên bị kẹt xe đã nhanh chóng được phong tỏa, cảnh sát giao thông cũng đã được cử đến để chỉ huy khai thông tuyến đường.

Kỷ Y Bắc xuyên qua con đường với tiếng còi xe cảnh sát hú vang, anh vẫy tay với một cảnh sát ở bên cạnh để hỏi thăm tình hình.

Trước mắt là một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, một chiếc xe tải lớn va chạm với xe hộ tống, thân xe lật nghiêng đè lên xe hộ tống, một bên hông của xe hộ tống đã biến dạng, khói trắng bốc lên nghi ngút.

Liên tiếp có những người toàn thân bê bết máu được đưa ra.

“Tù nhân đâu?” Kỷ Y Bắc ngậy người hỏi, lạnh lùng nhìn những người nằm trên cáng.

“Kỷ đội, ở đây.” Một cảnh sát thò ra từ phía sau chào anh rồi chui vào xe.

Kỷ Y Bắc cũng bước vào trong xe, Trần Quan Minh đang bị còng tay vào nóc xe, do quán tính của vụ tai nạn nên đầu hắn ta bị đập mạnh vào tấm kim loại, trên thái dương và cổ áo hắn ta có một vũng máu lớn.

Kỷ Y Bắc vạch cổ áo của hắn ta ra, đôi mắt anh trầm xuống: “Đã chết.”

Anh thản nhiên giật lấy chiếc khăn của một người đưa cho và lau sạch vết máu trên tay, tầm mắt anh vẫn dán chặt lên Trần Quan Minh.

“Nhân viên hộ tống thì sao?”

“Một người chết, hai người bị thương.”

“Hai người bị thương lúc đó ngồi ở đâu?”

“Một người ngồi ở ghế lái phụ, một người ngồi ở ghế còn lại trong chỗ giam giữ tù nhân.”

Kỷ Y Bắc xuống xe đứng sang một bên quan sát lại hiện trường vụ tai nạn: “Tài xế xe tải hoàn toàn chịu trách nhiệm về vụ tai nạn này đúng không?”

Cảnh sát giao thông bên cạnh trả lời: “Đúng vậy, không loại trừ khả năng cố ý giết người, nhưng tài xế xe tải cũng đã tử vong.”

Kỷ Y Bắc gật đầu, đương nhiên là cố ý giết người, nhưng sự cố ý này quá thiếu chuyên nghiệp, khó có thể đảm bảo 100% vị trí Trần Quan Minh ngồi 100% sẽ chết.

Nếu như hắn ta không chết thì sẽ tiết lộ với cảnh sát những thông tin gì đây, nếu như vậy thì thật là mất nhiều hơn được rồi.

Bên kia Dư Hiểu Dao cũng đã tới nơi, nhanh chóng nắm được tình hình liền đi về phía Kỷ Y Bắc: “Lão đại, chuyện này thật đáng ngờ!”

Kỷ Y Bắc giơ tay ngắt lời cô ấy, trầm giọng nói: “Lập tức thông báo cho gia đình và pháp y yêu cầu khám nghiệm tử thi!”

“Các thành viên trong gia đình đã được thông báo, họ đã từ chối khám nghiệm tử thi.” Trợ lý pháp y đứng một bên trả lời.

Kỷ Y Bắc liếc nhìn cha mẹ của Trần Quan Minh đang chạy đến, nhếch môi khinh bỉ: “Từ chối cũng không có tác dụng. Vụ án này còn liên quan đến án hình sự và vẫn còn nhiều điểm nghi ngờ, ngay lập tức gửi lại yêu cầu cho bộ phận pháp y để khám nghiệm tử thi!”

Giọng anh rất thuyết phục, làm cho người khác không thể chối cãi. Trợ lý pháp y sững sốt, anh ta quay lại và thông báo ngay cho chủ nhiệm pháp y.

Dư Hiểu Dao: “Anh nghi ngờ hẳn ta chết trước khi vụ tai nạn xảy ra đúng không?”

“Đúng, vụ tai nạn chỉ là biện pháp để nguy trang và đảm bảo. Hung thủ rất thận trọng nên sẽ đến hiện trường để xác nhận về cái chết của Trần Quan Minh.”

Dư Hiểu Dao nghi ngờ liếc nhìn xung quanh, không thấy có gì khả nghi, liền nói nhỏ: “Tôi sẽ cho người đi kiểm tra camera giao thông ngay lập tức.”

“Được.” Kỷ Y Bắc dặn dò xong liền quay lại xe tải rồi lấy bộ đàm ra: “Sáu thành viên của tổ đi kiểm tra thông tin của tài xế xe tải, tôi đoán gia đình anh ta rất khó khăn.”

Đến chiều, kết quả điều tra lần lượt được công bố.

Vụ tai nạn đúng là mượn tay giết người, người tài xế xe tải có con gái bị ung thư máu, cần tiền chữa trị và phẫu thuật. Tuy nhiên hai ngày trước lúc xảy ra tai nạn, chi phí điều trị và phẫu thuật đầu đã được thanh toán xong.

Đúng như Kỷ Y Bắc dự đoán, không thể tìm ra được một chút manh mối nào về kẻ đằng sau, nhưng may mắn trước đó anh đã không tập chung vào điều tra tài xế xe tải.

Nói chung, người chết trong vụ tai nạn xe cộ sẽ không được khám nghiệm tử thi đầy đủ, nếu đúng như vậy, vụ án này cũng chỉ được coi là một vụ tai nạn giao thông, bằng cách này, dù sao cũng là chết không đối chứng, nhưng nguyên nhân thực sự của cái chết lại chệch khỏi quỹ đạo.

Dư Hiểu Dao xem báo cáo khám nghiệm tử thi trong tay.

“Mặc dù hẳn ta đúng là chết trong vụ tai nạn giao thông, nhưng trước khi vụ tai nạn xảy ra thì đã có dấu hiệu ngộ độc. Đây mới là nguyên nhân thực sự của cái chết.”

Kỷ Y Bắc khoanh tay ngồi ở bên cạnh nói: “Tôi đã đi tìm hiểu tình hình trong trại giam. Trần Quan Minh đã hút một bao thuốc trước khi chết. Vừa rồi tôi và Thư Khắc đã lên vào kiểm tra, nó có thành phần giống với chất độc trong cơ thể hẳn ta.”

Dư Hiểu Dao mở to mắt kinh ngạc: “Anh còn có thể điều tra ra cả chuyện này?”

Kỷ Y Bắc thờ ơ nói: “Ừ, không phải lúc học đại học đã được học rồi à.”

Đúng là có khóa học này ở trường đại học, nhưng nó không phải là khóa học nghiệp vụ của cảnh sát hình sự bọn họ, mọi người đổ là tốt rồi. Dư Hiểu Dao sớm đã không còn nhớ nó là cái gì rồi.

“... Thuốc lá lấy từ đâu?”

“Trần Quân đã bí mật đưa cho trại giam không ít tiền để chăm sóc cho con trai ông ta, còn yêu cầu họ đưa thuốc lá vào. Đó là bao cuối cùng được gửi vào trước khi được đưa đi.”

Dư Hiểu Dao im lặng, một lúc sau mới nói: “... Sao lại có cảm giác như bị che mắt vậy.”

Kỷ Y Bắc cười một cái: “Tất nhiên là biện pháp bịt mắt rồi, chốc nữa đi thăm vấn Trần Quân xem.”

“Hả? Anh đã gọi ông ta đến rồi à?”

“Chưa.” Kỹ Y Bắc thản nhiên nhún vai: “Không phải là không đồng ý cho khám nghiệm tử thi à, chắc là vẫn đang ở cục pháp y.”

Trong trường hợp bình thường thì người nhà có quyền từ chối khám nghiệm tử thi nhưng khi có nghi vấn trong vụ án, cảnh sát có thể không cần sự đồng ý của gia đình.

Sự thật chứng minh, phán đoán của Kỹ Y Bắc là đúng.

Anh ung dung bước tới cửa phòng pháp y, gạt đám đông ồn ào sang một bên rồi bước thẳng đến chỗ Trần Quân: “Kết quả khám nghiệm tử thi đã có, con trai của ông bị trúng độc do bao thuốc mà ông đã đưa cho anh ta trước khi vụ tai nạn xảy ra, vụ tai nạn chỉ là hỗ trợ, cứ cho là không có vụ tai nạn thì anh ta cũng không sống được.”

Xung quanh trở nên im lặng.

Trong lúc Trần Quân đang mất hồn, Kỹ Y Bắc vỗ một cái vào lưng ông ta: “Đi vào trong cùng tôi.”

Vì thế, Trần Quân vừa mới nãy còn đang gây ồn ào, không khác gì một đứa trẻ đầu gấu, cuối cùng mắt đỏ hoe đi theo Kỹ Y Bắc vào phòng thẩm vấn.

Phòng thẩm vấn tối om, Kỹ Y Bắc bật đèn lên, cả phòng lập tức sáng lên, anh hất cằm nhìn Trần Quân rồi thản nhiên nói: “Ngồi đi.”

Nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác: “Trần Quan Minh và con trai của tập đoàn Lư Thị – Lư Hạo có mối quan hệ tốt chứ?”

Trần Quân sững sốt, tựa hồ như chưa kịp phản ứng sao anh lại hỏi vấn đề này: “... Hình như cũng được, tôi cũng không biết rõ lắm.”

Vừa nói ông ta vừa vùi đầu vào lòng bàn tay xoa xoa hai lần, ông ta già hơn so với một tháng trước. Mấy ngày qua chắc là đã rất lo lắng cho đứa con

traí độc nhất này, cái bụng bia cũng đã không còn nữa.

“Cảnh sát Kỳ, anh nói rằng con trai tôi bị đầu độc do thuốc lá...?”

“Ông mua cho con trai của ông bao thuốc cuối cùng ở đâu?”

“Tôi lấy ở nhà... bao thuốc đấy còn chưa được mở, làm sao lại có độc được chứ?”

Nói như vậy thì rất có thể vụ đầu độc này được thực hiện bởi những người trong trại giam...

Kỷ Y Bắc lấy bao thuốc được đựng trong túi vật chứng ra: “Ông đưa cho anh ta bao thuốc nào sao?”

Hai tay Trần Quân run run cầm bao thuốc trên bàn rồi đột nhiên bật khóc: “Đúng vậy, là gói này...”

Trên bao thuốc có ký hiệu, Kỷ Y Bắc đã sớm phát hiện ra... là ký hiệu bên trong có đồ gì đó.

“Ông muốn thuốc lá để truyền tải thông tin gì?” Kỷ Y Bắc thẳng thắn.

“... Tôi, tôi nhét vào một tờ giấy.” Trần Quân đã mất đi đứa con duy nhất của mình, xem ra đã muốn cá chết lười rách rồi: “Tôi nói với nó đừng lo lắng, sẽ có người cứu nó trên đường đi xét xử.”

Nhịp tim của Kỷ Y Bắc đột nhiên tăng nhanh, anh cảm thấy rằng mình đã đến rất gần sự thật rồi!

Vẻ mặt anh vẫn không đổi sắc: “Cứu? Cứu như thế nào? Xe áp giải là xe chống đạn không thể mở ra được.”

“... Cảnh sát Kỳ, bây giờ trọng điểm là kẻ đã giết chết con trai tôi!!”

Kỷ Y Bắc im lặng nhìn ông ta, một cơn bão nổi lên trong mắt anh. Sự thông đồng của ba công ty, mối quan hệ giữa Lư Hạo và Trần Quan Minh, cuối

cùng dẫn đến vụ bắt cóc Hạ Nam Chi và tên mặt sẹo.

Một lúc sau anh lại nói chuyện: “Lúc đầu Trần Quan Minh đã nhận tội, đồng thời ông cũng giữ im lặng, là bởi vì ai? Hẳn ta đã nói gì với các người? Đừng nói với tôi ông không biết người giết con trai ông là ai, nếu hẳn ta đồng ý bảo vệ Trần Quan Minh thì tại sao lại có phán quyết tử hình, chắc là ông cũng biết ai đang ‘tháo chạy’ chứ... Kẻ đó, cũng là một trong những kẻ có liên quan đến vụ tấn công tình dục đúng không?”

Làn da của Trần Quân nhợt nhạt, dường như đã bị rút hết sạch máu.

“Là ai?”

“...”

“Vì sao rõ ràng ông biết hung thủ là ai mà lại không muốn để cảnh sát điều tra ra? Chẳng nhẽ... trong sở cảnh sát của chúng tôi có tai mắt?”

Trần Quân đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

“Đừng lo lắng, máy giám sát đã bị tắt rồi, cũng không có máy nghe trộm, sẽ không ai biết những gì ông nói và làm cả.”

Dư Hiểu Dao ở phòng quan sát bên cạnh tròn tròn mắt. Kể từ lúc Kỷ Y Bắc có kinh nghiệm tắt máy giám sát lần đầu tiên thì anh đã trở nên chẳng quan tâm đến các quy tắc của cảnh sát nữa.

Giữa thanh thiên bạch nhật, anh thông đồng kèm theo đe dọa Dư Hiểu Dao lên vào tắt máy giám sát.

Cuối cùng.

Việc làm không phù hợp với quy tắc như vậy lại có hiệu quả.

Trần Quân cuối cùng cũng tin Kỷ Y Bắc, nói ra một cái tên: “Lư Hạo.”

“Rất tốt, cũng không khó đoán ra.” Kỷ Y Bắc tùy tiện gật đầu: “Cảm ơn

ông đã xác nhận suy đoán của tôi.”

Suy đoán này của anh cũng xuất phát từ cuộc điều tra về Trần Quân và Lư Lê trước đây. Mặc dù hai công ty hiện nay trên cơ bản cũng là kẻ tám lạng người nửa cân nhưng ở một mức độ nào đó, bởi vì một số nguyên nhân mờ ám mà trong nhiều dự án, Trần Thị sẽ chủ động đưa lợi nhuận cho Lư Thị.

Trong bóng tối, họ dường như có một mối quan hệ thứ bậc kỳ lạ.

Mặt khác, Hoàng Thị – kẻ kết hợp giữa kinh doanh và chính trị, lại đứng trên đỉnh của kim tự tháp, mặc dù dường như có thứ gì đó đang đè nó ở trên đỉnh.

Dư Hiểu Dao ở trong phòng quan sát nhanh chóng bố trí người đi bắt Lư Hạo.

“Tiếp theo, ông tiếp tục nói về kế hoạch cứu con trai của ông đi, để chúng tôi cải tiến xe hộ tống.”

Kỷ Y Bắc khoanh tay và chống cằm lên, thể hiện một tư thế thoải mái.

“... Chỉ cần tạo một sự hỗn loạn trên tuyến đường hộ tống, sau đó lợi dụng sự hỗn loạn đó để giải cứu nó.”

Kỷ Y Bắc cười khinh bỉ: “Các người coi nhiều cảnh sát như thế là vật trang trí à? Nói cho ông biết, đến cửa xe ông cũng mở không được!”

“...”

Kỷ Y Bắc xé một tờ giấy ghi chú, dùng miệng mở nắp bút rồi nhanh chóng viết ra địa chỉ trang web đã in sâu trong tâm trí mình, gõ lên bàn và đưa tờ giấy ghi chú ra trước mặt ông ta.

“Nhìn có quen không?”

Trần Quân mặt mày nâng mắt rồi lập tức đơ ra, ánh mắt nghi ngờ nhìn Kỷ Y Bắc.

Từ biểu hiệ của ông ta, Kỵ Y Bắc biết rằng anh đã đoán đúng rồi, tất cả manh mối thực sự đều liên quan đến trang web này, Phó cục gợi ý không sai.

“Không sai, chúng tôi đã tra đến chỗ này rồi.” Kỵ Y Bắc mỉm cười nhìn ông ta.

Một lúc lâu sau, giọng nói khô và khàn của Trần Quân mới vang lên, người đàn ông đã sống hơn nửa quãng đời này có lẽ đang thực sự sợ hãi điều gì đó, khi nhìn thấy trang web này, ông ta dường như nhìn thấy một con quỷ rất kinh khủng.

Cổ họng ông ta như bị bóp nghẹt, giọng nói giống như đang đi giữa địa ngục, tuyệt vọng và khàn khàn: “Các người tra không ra đâu.”

Kỵ Y Bắc mỉm cười: “Ông biết những gì?”

Trần Quân nhất thời cười khổ: “Tôi không biết gì cả. Tôi đã dành hơn mười năm rồi mà vẫn không tra ra một cái gì cả.”

-----oOo-----

Chương 63: Ôn lại chuyện cũ

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Vậ Lư Hạo là một trong những người có liên quan đến vụ án tấn công tình dục, anh có bằng chứng gì không?”

Hạ Nam Chi ngồi đối diện với Kỵ Y Bắc, dứt từng miếng cơm nhỏ vào miệng. Hôm nay Kỵ Y Bắc phải tăng ca, cô buồn chán nên chống gậy đến sở cảnh sát, mang đồ ăn cho anh.

Đến giờ ăn tối, cả hai ngồi tán gẫu về vụ án.

“Không có bằng chứng, chỉ có lời nói chứng minh của Trần Quân, mà vì sự

an toàn của ông ta nên không thể tiết lộ cho Lư Hạo biết được.” Anh vừa ăn vừa trả lời.

“Vậy thì sao mà thăm vấn được?”

“Đi bước nào hay bước ấy vậy.” Kỷ Y Bắc thản nhiên xua tay.

Anh ngẩng đầu lên thì thấy Hạ Nam Chi đã đặt đũa xuống, đồ ăn trong hộp cơm của cô chỉ bằng một phần năm của Kỷ Y Bắc, bây giờ còn dư hơn một nửa mà cô đã không nữa rồi.

Kỷ Y Bắc vươn tay gõ vào bên cạnh bàn của cô, cầm lấy thìa của cô đặt lên hộp cơm: “Ăn nốt một nửa này đi.”

“Em no rồi.” Hạ Nam Chi lắc đầu.

“Ăn ít như thế làm sao mà no được.”

“Thật mà, dạ dày em nhỏ.” Hạ Nam Chi cũng không nói dối. Sức ăn của cô ít, hơn nữa cô cũng không có quá nhiều chấp niệm đối với thức ăn, bình thường cô chỉ ăn nó đến 70% là ngừng đũa.

Kỷ Y Bắc véo má cô, nói một cách khoa trương: “Em nhìn em xem, gầy đến da bọc xương rồi mà còn ăn ít như thế! Chẳng trách lại chậm như vậy.”

“...”

Cô nhìn Kỷ Y Bắc, người đã nhanh chóng chinh tề, lại nhìn lại chính mình, người chỉ đi vài bước đã như sắp hết hơi, chỉ đành im lặng mà ăn nốt hộp cơm của mình, no 70% đã trở thành 100% rồi.

Kỷ Y Bắc mỉm cười nhìn cô ăn xong, xoa đầu cô, thưởng cho cô một nụ hôn như dỗ trẻ con: “Em ở đây đợi một lát, anh đi thăm vấn Lư Hạo.”

“Vâng.” Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Nhìn Kỷ Y Bắc bước ra khỏi văn phòng, cô có chút do dự, cuối cùng cô lấy

điện thoại ra gửi cho Tân Nhiên một tin nhắn: Gặp mặt đi.

Sau khi Tân Nhiên và Lư Hạo đính hôn, cô ta vốn dĩ có ý định từ bỏ giới giải trí và chính thức trở thành vợ nhà giàu, nhưng không ngờ đến giữa chừng lại xảy ra biến cố, chia tay với Lư Hạo, cô ta lại phải quay về giới giải trí để đóng phim.

Nhưng cô ta cũng chỉ là một diễn viên mới chưa nổi tiếng, lại không có trình độ, còn mang thân phận bạn gái cũ của Lư Hạo, tài nguyên càng khó tìm.

Khoảng thời gian trước, rất khó để tìm được một bộ phim truyền hình mới cho nữ thứ ba, mà lúc này cô ta lại bị Hà Bành phát hiện ra chính mình là người tung tin đồn (tin về mối quan hệ của Lục Tiềm và Hà Bành), lại bị anh tình cờ ngấm ngấm ở bên ngoài ngáng chân không ít lần. Những cảnh phim tự nhiên biến mất, thậm chí cô ta còn bị tước hoàn toàn tư cách tham gia thử vai cho các bộ phim truyền hình khác, tình cảnh lập tức như bị đóng băng.

Chỉ cần nghĩ đến việc cô ta đã hại Lục Tiềm như thế nào là Hạ Nam Chi liền cảm thấy chán ghét.

Tám giờ tối, trong một phòng bao của nhà hàng Tây gần sở cảnh sát.

“Đã ăn chưa?” Hạ Nam Chi hỏi Tân Nhiên khi nhìn thấy cô ta đi vào, ánh mắt xa cách và vẻ mặt lạnh lùng, rõ ràng là không còn nể tình cảm trước đây nữa.

Ngoại trừ Kỷ Y Bắc ra, cô cũng không phải là người quá coi trọng tình cảm, nhưng cũng có thể coi là một người coi trọng nghĩa khí. Trong lòng cô càng coi Lục Tiềm là bạn tốt thì càng tức giận Tân Nhiên hơn.

“Chưa.”

Tân Nhiên tháo kính râm xuống, hai mắt sưng đỏ, rõ ràng đã khóc. Xem ra áp lực từ phía Hà Bành rất có tác dụng. Hai mắt cô ta đỏ ngầu, khí sắc không tốt, tinh thần cũng rất kém.

So với Hạ Nam Chi thì hoàn toàn trái ngược. Mặc dù cô bị thương ở chân nhưng từng cái giờ tay nhắc chân đều khiến cho người khác phải kinh diễm, khí chất lạnh lùng, vẻ ngoài quyền rũ, hai loại mâu thuẫn làm cho khí chất Hạ Nam Chi trở nên đặc biệt.

Giới giải trí không chỉ xuất hiện người đẹp, mà còn đào tạo ra người đẹp.

Sự ngây ngô ban đầu của cô đã biến mất, khí tức toàn thân cũng có thể thu phóng tùy ý, trở mã càng thêm xinh đẹp.

Theo cách nói của người hâm mộ thì trong giới giải trí không thiếu những nữ thần thanh thuần, các cô ấy nhiều như tiên nữ, nhưng lại rất ít người kiêu diễm, không giống tiên mà lại giống như yêu tinh, đoạt hồn phách con người, nhưng lại không làm người ta chán ghét.

Tân Nhiên thờ ơ nhìn cô, trong lòng tràn đầy ghen tị.

Cô ta ghen tị vì cô có thể dễ dàng mà làm diễn viên hạng hai, hạng ba, mà số lượng người hâm mộ lại ở tuyến một. Cô ta ghen tị vì cô có Lục Tiềm làm hậu thuẫn, ghen tị vì cô không ngừng cùng Lục Tiềm và người bạn trai bí ẩn kia liên tục lên hotsearch, sống trong cái nhìn chăm chú của quần chúng.

Vì thế Tân Nhiên muốn hủy hoại Hạ Nam Chi, sắp xếp cho cô gặp Trần Quan Minh.

Cô ta còn muốn hủy luôn cả Lục Tiềm, cho nên mới bí mật thuê một thám tử tư để điều tra, không ngờ cuối cùng lại phát hiện ra bí mật của Hà Bành.

Dù sao quãng thời gian cô ta sống cũng chưa đủ lâu, không nghĩ rằng một lần tiết lộ lại hoàn toàn hủy hoại chính bản thân mình như vậy.

Hạ Nam Chi đẩy thực đơn đến trước mặt cô ta, bình tĩnh hỏi: “Vậy cô gọi món trước đi.” Cô nhấp một ngụm cà phê vừa mới gọi.

“Cô không ăn sao?”

“Tôi ăn rồi.”

Tân Nhiên giương mắt: “Vậy thì thôi.”

Cô ta cũng gọi một ly cà phê.

“Tìm tôi có việc gì?” Tân Nhiên vào thẳng vấn đề, mối quan hệ của hai người cũng đã đến giới hạn, cũng không định giả tạo mà chào hỏi nhau nữa.

“Ôn lại chuyện cũ thôi. Không phải trước đây cô nói chia tay với Lư Hạo rồi nên muốn tìm tôi nói chuyện à?” Hạ Nam Chi khẽ nâng mắt lên nhìn cô ta, trong mắt có vài tia châm chọc.

Ánh mắt Tân Nhiên cũng mang vẻ giễu cợt: “Làm sao, muốn chê cười tôi à?”

“Sao có thể chứ, cùng anh ta chia tay là một lựa chọn sáng suốt đấy. Anh ta cũng không phải loại người tốt gì, tôi đến đây để chúc mừng cô.”

Tân Nhiên cười lạnh, kỳ quái nói: “Ồ, thì ra cô cũng rất hiểu anh ta nhỉ?”

Hạ Nam Chi nghe ra được sự oán hận trong lời nói của cô ta, cảm thấy kỳ quái, không trả lời thẳng, qua loa mà nói: “Tôi có hiểu anh ta thì cũng không hiểu bằng cô được.”

“Bạn trai hiện giờ của cô là ai?”

Đột nhiên bị hỏi câu này làm Hạ Nam Chi không thể đoán được ý định của cô ta, chỉ nói: “Là cảnh sát, sao thế?”

“Tôi còn tưởng cô với Lư Hạo ở bên nhau chứ. Cảnh sát có nhiều tiền như anh ta sao, còn có thể cung cấp tài nguyên cho cô, không qua bao lâu chắc chắn cô sẽ nổi tiếng hơn.”

Đây là một thu hoạch ngoài ý muốn.

Hạ Nam Chi cụp mắt xuống, khuấy cốc cà phê trong tay. Theo ý nói của Tân Nhiên, cô ta cho rằng lý do khiến cô ta và Lư Hạo chia tay là vì cô.

Nhưng mà cô biết rất rõ, ngoại trừ lần ở trên du thuyền, Lư Hạo chưa bao giờ xuất hiện trước mặt cô. Thế mà Tân Nhiên lại có thể nghĩ như vậy, là do Lư Hạo thông qua cô ta hỏi về tin tức của cô sao?

“Sao thế, Lư Hạo thích tôi à, tôi thực sự không biết đấy.”

Tân Nhiên trừng mắt nhìn cô, trong mắt không hề che giấu sự tức giận. Cô ta đột nhiên đứng dậy, xách túi rồi đi ra ngoài.

“Đợi đã.” Hạ Nam Chi ngăn cô ta lại: “Cô có biết Lư Hạo đã làm những gì không?”

“Làm chuyện gì?” Tân Nhiên hỏi lại.

Hạ Nam Chi nhìn cô ta một lúc, phát hiện ra cô ta có lẽ không biết gì cả: “Không có gì. Cô nói xem anh ta đã nói gì về tôi, nói thật dạo này tôi đang dính vào mấy vụ án nghiêm trọng, rất không may là lại có liên quan đến bạn trai cũ của cô, cho nên hôm nay tôi mới hẹn cô đến gặp mặt.”

Hạ Nam Chi thẳng thắn thừa nhận. Cô rất hiểu Tân Nhiên, dễ dàng oán hận, cũng dễ dàng tin rằng sẽ có miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống, lại càng dễ dàng trong lúc nóng nảy mà làm chuyện ngu xuẩn.

Lư Hạo vứt bỏ cô ta như thế, trong lòng cô ta hẳn là rất oán hận.

Nghe xong những gì cô nói, cuối cùng Tân Nhiên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc: “Có chuyện gì?”

Hạ Nam Chi thờ ơ nói: “Chuyện phạm pháp. Dù sao tôi và cô cũng từng là bạn tốt, tôi khuyên cô một câu thật lòng, Lư Hạo đã phạm tội có thể khiến hẳn ta phải ngồi tù mấy năm, đừng dây dưa không rõ với hắn nữa.”

“... Tôi không còn dây dưa với anh ta nữa. Nam Chi, chúng ta từng là bạn tốt như vậy... Cô hiện nay đứng vững rồi, cô có thể giúp tôi một chút

không, cô nói với Lục Tiềm một tiếng, bảo anh ta đừng gây áp lực cho tôi nữa.”

Hạ Nam Chi nâng trán, cười nhạo một tiếng: “Anh ta lười phải quản mấy cái kỹ xảo nhỏ đó của cô. Mấy việc này là do Hà Bành làm. Tôi với anh ta không thân, không giúp được cô.”

Tân Nhiên im lặng, một lúc lâu sau lại trở về chỗ ngồi, nghiêm túc xoa xoa khuôn mặt: “Cô muốn hỏi gì thì hỏi đi, tôi sẽ nói hết cho cô, chỉ cần cô giúp tôi đi cầu tình là được.”

“Tôi có thể giúp cô nói một tiếng, nhưng anh ta có nguyện ý buông ta hay không thì tôi không đảm bảo được, hy vọng cũng không nhiều.”

“... Được.”

“Vẫn câu hỏi cũ, Lư Hạo đã nói những gì liên quan đến tôi?”

“Lúc trước anh ta nhìn thấy ảnh cô trong điện thoại của tôi, hỏi cô là ai. Sau này tôi mới biết là do Trần Quan Minh bị cô đánh bị thương, Lư Hạo đến bệnh viện thăm anh ta mới biết đến cô.”

“... Sau đó thì sao?”

“Ngày hôm sau anh ta bảo tôi hẹn cô đến du thuyền vào buổi tối hôm đó... Nam Chi, tôi thực sự không biết rằng Trần Quan Minh sẽ làm như vậy với cô.”

Hạ Nam Chi giơ tay cắt ngang lời xin lỗi của cô ta, nhàn nhạt nói: “Tiếp tục đi.”

“Sau đó Trần Quan Minh bị phát hiện làm ra những việc kia rồi bị bắt. Bố của Lư Hạo mắng anh ta, bảo anh ta không được xen vào việc này nữa. Về sau tôi phát hiện ra Lư Hạo lén lút điều tra thông tin của cô, tôi với anh ta cãi nhau một trận rồi chia tay.”

“... Cho nên cô cảm thấy anh ta thích tôi?”

“...”

“Ngu xuẩn.” Hạ Nam Chi đánh giá.

Trong lời nói của Tân Nhiên ngoại trừ việc Lư Hạo bí mật điều tra về cô thì không còn thông tin nào hữu ích cả. Lư Hạo tuy cũng là công tử bột nhưng anh ta thông minh hơn Trần Quan Minh, có một số việc không để cho Tân Nhiên biết được.

Sau khi ra khỏi quán cà phê (chắc tác giả nhầm chữ ở trên viết là nhà hàng kiểu Tây), Hạ Nam Chi một bên đi về phía sở cảnh sát, một bên nhắn tin cho Lục Tiềm.

Hạ Nam Chi: Tôi vừa mới gặp Tân Nhiên, vì để moi được tin tức từ trong miệng cô ta nên tôi đã đồng ý cho cô ta một lần cầu tình, tôi nói với anh một tiếng thôi.

Lục Tiềm:?????

Lục Tiềm: Hạ Nam Chi, cô là người sao? Cô vậy mà lại có thể vờn khuỷu tay ra ngoài!

Hạ Nam Chi: Hahahaha Tôi đã nói với cô ta là có thể anh sẽ không đồng ý rồi, anh cứ cho là tôi đánh rắm đi.

Lục Tiềm: Thôi quá, cách xa tôi ra.

Cô cất điện thoại đi, bước vào sở cảnh sát.

Cô thấy ánh đèn trong văn phòng Đội trưởng đội cảnh sát hình sự đang tắt nên cũng không đi vào nữa, hai tay cô đút túi đứng ở bậc thang, mũi chân hơi nhón lên. Hai phút sau, Kỷ Y Bắc đi ra ngoài.

Trong tay anh cầm hộp cơm mới mang đến lúc này: “Em đi đâu thế, anh

tưởng em về nhà trước rồi.”

Hạ Nam Chi khoác lấy tay anh: “Em đi gặp bạn gái cũ của Lư Hạo.”

Kỷ Y Bắc ngừng một chút, nhướn mày: “Em quen biết à?”

Hạ Nam Chi chưa từng nói đến Tân Nhiên với anh nên tất nhiên là không biết: “Lần trước là cô ta gọi em đến chỗ du thuyền, nghe cô ta nói Lư Hạo đã điều tra tin tức về em.”

Kỷ Y Bắc chú ý đến câu nói ở đằng trước, cau mày bất mãn: “Sao em lại kết bạn với loại người như vậy, cẩn thận cô ta kéo em xuống theo đấy.”

“Đã không còn là bạn bè nữa rồi.”

“Tại sao Lư Hạo lại điều tra về em?”

“Không biết.”

Kỷ Y Bắc nhớ lại quá trình thẩm vấn Lư Hạo vừa rồi, hẳn ta rất bình tĩnh, trả lời rõ ràng từng câu hỏi khác nhau của anh, không hề tỏ ra rụt rè, cũng không tỏ ra lo lắng hay nghi ngờ có điều gì đó không ổn.

Cũng may Kỷ Y Bắc không phải kiểu chưa nắm chắc mà đã gọi Lư Hạo đến thẩm vấn, chẳng qua manh mối mà anh đang mong chờ cũng chưa bị lộ. Lư Hạo bị tạm giam tại sở cảnh sát cũng sẽ làm loạn bước chân của nhóm người kia.

“Không nói đến việc này nữa.” Kỷ Y Bắc vỗ nhẹ đầu cô: “Có thể bước đi được không?”

“Không thể.” Hạ Nam Chi cười, duỗi tay ôm lấy cổ anh: “Anh bế em.”

Hạ Nam Chi né tránh người ngoài bao nhiêu thì càng gần gũi với Kỷ Y Bắc bấy nhiêu, giống như một đứa trẻ con.

Kỷ Y Bắc vừa cười vừa mắng: “Lười vừa thôi, em tự đi đi, suốt ngày đòi

anh bé thì chân làm sao mà tốt lên được.”

Hạ Nam Chi lầm bầm: “Xì, vậy mà anh còn hỏi em.” Hai mắt cô như vì sao, dùng hết sức làm nũng: “Anh hôn em một cái rồi em tự đi.”

Kỷ Y Bắc véo cằm cô hôn mạnh một cái rồi vỗ mông cô: “Tiểu nha đầu.”

“Anh, mai em muốn đi Úc.”

“Đi làm gì?”

“Đi xem Lục Tiềm.”

“Ngày mai? Mai anh không có thời gian để đưa em đi, Lư Hạo vẫn còn đang ở sở cảnh sát.”

Hạ Nam Chi cười: “Không sao, em tự mình đi được mà, thừa dịp gần đây không có việc gì.”

“Chân của em chịu nổi sao?”

“Chịu được mà.”

Sau khi về nhà, Kỷ Y Bắc lại một lần nữa được trải nghiệm kỹ năng diễn xuất của Hạ Nam Chi. Chân của cô gái này đã sớm khỏi rồi, mấy ngày nay cái gì mà hôn rồi ôm đều là giả vờ!

“Hừ! Kiên chế đi!”

Vừa bước vào nhà, Hạ Nam Chi đã nắm lấy tay Kỷ Y Bắc, đẩy anh vào tường, cúi người hôn lên môi anh như thể hết kiên nhẫn.

Nhiệt độ đột nhiên nóng lên.

Những ngày này, Kỷ Y Bắc đều lo nghĩ cho vết thương của cô, cũng đã không gần gũi cô một tháng rồi, rất dễ trở nên mất không chế.

Chỉ một câu mà Kỷ Y Bắc đã hoàn toàn đầu hàng. Sự dịu dàng cuối cùng của anh dùng để ôm lấy cô bằng cả hai tay rồi nhấc bổng cô lên để chân cô không bị đau.

Hạ Nam Chi cảm giác được sức nóng hùng hực của vật kia đang cọ vào đùi cô qua lớp vải, cô vô cùng nóng vội cởi quần của Kỷ Y Bắc, cũng đòi thời cởi luôn chiếc áo ngắn tay trên người anh.

Cơ bắp cuộn cuộn, hơi thở nóng rực khó mà chịu nổi.

Hạ Nam Chi đang mặc trên người một chiếc váy, anh trực tiếp luồn tay từ bên dưới vuốt ve đùi cô, lên bụng dưới rồi đến ngực của cô, sau đó anh cởi dây áo ngực, ném nó xuống đất.

Thậm chí anh còn không đợi được để trở về phòng ngủ, đèn phòng khách sáng rực, quần áo vương vãi trên sàn.

Kỷ Y Bắc mở khóa quần của anh ra khiến Hạ Nam Chi không khỏi rùng mình một cái, làn da trắng nõn đỏ rực, cô cắn lấy vai anh rên rỉ.

“Ah...”

Tiếng kêu như mèo của cô khiến cho Kỷ Y Bắc mỉm cười, cả người cô như không có xương, treo trên người Kỷ Y Bắc, chịu đựng sự mạnh mẽ ra vào của anh.

Cô thần trí mơ hồ, tìm lấy cổ tay của Kỷ Y Bắc, đặt hay ngón tay lên trên đó.

Mạch đập đến lợi hại.

Hạ Nam Chi đã muốn làm điều này từ lâu rồi. Trước đây hai người diễn trò ở quán bar, bà chủ của quán bar đã vuốt ve mạch đập của Kỷ Y Bắc, nói rằng nó đập chẳng nhanh gì cả.

“Sao thế?” Kỷ Y Bắc hôn một đường lên hình xăm của cô, màu đen và đỏ xen kẽ, gợi cảm lại bí ẩn.

“Mạch đập... nhanh quá.” Hạ Nam Chi buông cánh tay đang ôm chặt lấy cổ anh ra, sắp bị đung đến ngã rồi.

Rốt cuộc cũng kết thúc.

Trên mặt Hạ Nam Chi ướt đầm, tóc tai rối bời, không phân biệt được là nước mắt hay là mồ hôi. Hai người bọn họ, người đầu tiên đi trêu chọc là cô, người đầu tiên bị đánh bại đến mức khóc lóc cầu xin cũng là cô.

Toàn thân cô không còn chút sức lực nào, để mặc Kỷ Y Bắc ôm vào phòng tắm, tắm rửa cho cô rồi bế trở lại giường, chân cũng không chạm đất.

“Khốn nạn...” Cô lảo bẫm, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, còn có thói quen quấn lấy eo Kỷ Y Bắc rồi vùi đầu vào vòng tay của anh.

Một tay Kỷ Y Bắc bị cô gối lên, một tay khác xoa vai cho cô rồi vươn tay tắt đèn ngủ bên cạnh.

P/S: Vì có một số nhân vật từ thiện trở thành ác, lại có một số nhân vật không thiện cũng không ác nên mình sẽ tùy theo hoàn cảnh và ngữ cảnh để đổi cách xưng hô và ngôi thứ ba cho phù hợp, sẽ không làm mọi người bị rối đầu ạ.

-----oOo-----

Chương 64: Điểm yếu

Nguồn: EbookTruyen.Net

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xuống máy bay, thời tiết mùa này ở Úc thật tốt, trong không khí có hương thơm thoang thoảng như ẩn như hiện, những cơn gió cả ngày lẫn đêm lợc

sạch không khí, để lại một bầu trời xanh ngắt.

Lục Tiềm dùng ngón trỏ kéo kính râm xuống để lộ ra đôi mắt, xa xa vẫy tay với Hạ Nam Chi.

“Nam Nam, ở bên này.”

Mặc dù người ở Úc cũng biết rằng anh ta là người ngoại quốc hoặc là người Trung Quốc nhưng dù sao ở đây cũng tự do hơn nhiều so với môi trường ở trong nước, cho nên bản chất của Lục Tiềm lại càng thể hiện ra ngoài rõ ràng hơn.

Một chiếc áo sơ mi trắng, ba cúc trên cùng bung ra, đứng tựa vào một chiếc xe thể thao màu vàng tươi, khiến người đi qua cũng phải dừng lại để nhìn.

Hạ Nam Chi mỉm cười đi qua.

Cô sang đây trừ việc thăm Lục Tiềm ra thì còn vì phải hỏi Hà Bành một số chuyện. Cô cũng không định ở lại đây lâu, ngay cả hành lý cũng không mang, cứ thế mà lên máy bay.

“Ồ, đẹp trai hơn nhiều đấy.” Cô thản nhiên nói một câu.

“Còn cần cô nói à?” Lục Tiềm vênh vào liếc cô một cái.

“Nhưng mà vẫn không đẹp trai bằng Kỷ Y Bắc.”

“...”

Lục Tiềm trợn tròn mắt, cố ý nói điều gì đó làm cô không vui: “Còn phải nói sao, dù sao cũng là người mà tôi đã từng nhìn trúng.”

“Phi!” Hạ Nam Chi vừa cười mỉa, làm bộ dạng muốn đánh anh ta: “Ngại quá, hiện tại đã là người của tôi.”

Hai người cười đùa âm ỉ.

Cũng không phải đã lâu không gặp nhưng lại giật mình có một loại cảm giác thời thế đã thay đổi rồi.

Hà Bành ngồi ở ghế lái hạ cửa kính xuống, lịch sự gật đầu với Hạ Nam Chi: “Lên xe đi, nhà hàng đã được đặt rồi.”

Hạ Nam Chi ngồi ở ghế sau, Lục Tiềm ngồi ở ghế phụ lái, vừa mở cửa ngồi xuống đã bị Hà Bành đấm một phát: “Lúc này ở ngoài mới nói lung tung gì đấy.”

Lục Tiềm im thin thít, lặng lẽ nhấp môi, không nói lời nào nữa.

Hạ Nam Chi cười hả hê: “Hà tổng, anh phải kiểm soát anh ta đi. Anh ta có vẻ thèm muốn bạn trai tôi từ rất lâu rồi đấy.”

“Hạ Nam Chi!” Lục Tiềm tức giận cầm lấy hộp giấy ăn bên cạnh ném cô, lại thấy vẻ mặt Hà Bành nghiêm nghị không vui, hạ bút thành văn: “Love you, only you.”

“...”

“...”

Xe chạy đến trước cửa một nhà hàng, bên trong xa hoa tráng lệ, ánh đèn rực rỡ, bây giờ là giờ ăn trưa mà lại không có một bóng người.

Hạ Nam Chi cảm thấy kỳ quái: “Tại sao không có ai cả?”

Lục Tiềm chỉ chỉ Hà Bành: “Anh ấy bao cả nhà hàng rồi.”

Hà Bành bình tĩnh nói: “Nghe Lục Tiềm nói lần này cô đến đây là có việc muốn hỏi tôi, ở nhà hàng so với nhà riêng thì an toàn hơn.”

Hạ Nam Chi kinh ngạc ngược mắt lên, nghe thấy câu nói này cô liền biết lần này sẽ không uổng công đến đây, Hà Bành nhất định biết bí mật quan trọng nào đó.

Ba người ngồi vào chỗ, đồ ăn rất nhanh được bung lên. Có lẽ là lo lắng cô ăn không quen nên hai người đã trực tiếp đặt một nhà hàng Trung Quốc.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện.

“Hà tổng, tôi cũng không vòng vo nữa, lần này tôi đến là muốn anh về chuyện có liên quan đến tình huống về ba công ty của Trần Quân, Lư Lê và Hoàng Thành, một số tình huống không thể đưa lên mặt báo.”

Hà Bành nhấp một ngụm rượu vang, anh cũng đã sớm đoán được vấn đề Hạ Nam Chi muốn hỏi, lấy ra một tập tài liệu đã được chuẩn bị từ trước đưa cho cô.

“Đây là bằng chứng về các hoạt động bất hợp pháp và hối lộ mà tôi biết của Trần Thị và Lư Thị, còn Hoàng Thành đã xử lý sạch sẽ tất cả từ vài năm trước rồi, bây giờ công ty của ông ta cũng không vi phạm pháp luật nên tôi không được rõ lắm.”

Hạ Nam Chi nhìn tập tài liệu, cũng không lập tức vươn tay cầm lấy mà do dự hỏi: “Anh đưa tôi những thứ này có chỗ nào bất lợi với công ty của anh không?”

“Không sao, ngoại trừ bất động sản ở Trung Quốc thì các khoản đầu tư của tôi cũng đang rút dần, tôi cũng chưa trực tiếp chạm vào khu vực bất hợp pháp, những bằng chứng này sẽ không ảnh hưởng gì đến tôi. Dù sao thì tôi và Lục Tiềm cũng dự định sau này sẽ sống ở Úc.”

Nói đến đây Hạ Nam Chi rất khâm phục anh ấy.

Như vậy anh ấy đã dứt khoát chặt đứt mọi mối liên hệ ở trong nước và từ bỏ cuộc sống vốn đã ở trên đỉnh kim tự tháp để đến Úc tái phát triển.

Sự dũng cảm này rất phù hợp với Lục Tiềm sau khi anh ta rời khỏi giới giải trí một cách tự do và thoải mái.

Hạ Nam Chi nhận lấy tập tài liệu, cuốn sợi chỉ ở mặt trên mở ra, những thứ được sắp xếp ở trên chỉ vừa lướt mắt qua đã làm người ta hoảng sợ.

Sản xuất ma túy, vũ khí, mại dâm, tất cả đều có.

“Bản ghi chép ở mặt trên có chỗ không được đầy đủ vì trước đây tôi có sản nghiệp liên quan đến vùng xám, hai công ty đấy đã đưa cho tôi một cảnh ô liu, lúc đó chỉ vì muốn nắm được nhược điểm của họ nên mới bí mật yêu cầu điều tra. Bây giờ đã không còn tác dụng nữa rồi, cô cầm về đi.”

Sự việc như thế này, so với những thương nhân có sức mạnh tương đương cũng không hề “trong sạch”.

Hạ Nam Chi cau mày lật từng trang một, đã sớm quên cả ăn cơm.

Một số trang báo cáo về buôn bán vũ khí mỗi năm, sớm nhất bắt đầu từ năm 2005 nhưng sau năm 2006 thì lại bị bỏ trống mấy năm.

Đối với Hạ Nam Chi thì con số 2006 này chính là một vết sẹo.

Nhưng may mắn là vết ọ đã dần đóng vảy rồi, ngoại trừ việc thỉnh thoảng chạm vào sẽ có cảm giác ra thì cũng không còn cảm xúc nữa.

“Chỗ này tại sao mấy năm liên đều không có ghi chép?”

Hà Bành nhìn qua rồi giải thích: “Chuyện này đã quá lâu rồi, tôi cũng không rõ lắm. Chắc là sự việc đã bị bại lộ nên yên tĩnh một thời gian, nhưng chắc chắn là đã tìm người chịu tội thay rồi. Hai công ty của bọn họ không có dấu vết gì cả.”

Mười hai năm trước, cả Trần Quân và Lư Lê đều chỉ là hai công ty mới đặt chân vào thành phố, mà Hà Bành cũng mới tốt nghiệp đại học, muốn điều tra sự việc đằng sau một cách đặc biệt chi tiết là chuyện không thể nào.

Hạ Nam Chi bình tĩnh nhìn những số liệu trên giấy, về cơ bản có thể khẳng định, đại khái là súng ống đạn dược này chính là thứ mà năm đó bố cô đã truy xét.

Chỉ là trong hồ sơ không có manh mối nào về hai công ty liên quan đến vụ

án hiện tại. Tất cả trách nhiệm đã đổ lên đầu nhà máy kia.

Cô xem lại lần nữa, những bí mật được chôn sau đang từng lớp từng lớp được bóc ra.

Về Phạm Tĩnh Chi, Hà Yếu, Tinh Tinh và Hoàng Phạm, tất cả đều được tài liệu này làm rõ.

Một ngày sau, Hạ Nam Chi cầm tập bằng chứng này về nước, đội điều tra kinh tế cũng gửi thông tin mới nhất cho Kỷ Y Bắc. Trần Thị và Lư Thị âm thầm sụp đổ có ảnh hưởng rất lớn đến toàn bộ giới tài chính.

“Kỷ đội, thông tin mà trước đây anh bảo tôi bí mật điều tra có tiến triển mới rồi.”

Mọi người đều bận tối mày tối mặt, Dư Hiểu Dao bận rộn cũng tranh thủ đến văn phòng, chỉ có Kỷ Y Bắc và Hạ Nam Chi nên cô liên báo cáo luôn.

Sau khi giải quyết được một vụ án lớn như vậy, mọi người vừa bận rộn vừa phấn khởi.

Kỷ Y Bắc đang đắm chìm trong việc viết báo cáo, Hạ Nam Chi lại nhàn rỗi ngồi một bên chơi điện thoại.

Kể từ sau vụ bắt cóc lần trước thì về cơ bản hai người đã không còn tách nhau ra nữa. Hạ Nam Chi thường xuyên đến văn phòng, không phải đưa đồ ăn nhẹ cũng là đưa cà phê. Vì vậy mà mọi người ăn cơm chó cũng rất vui vẻ.

“Thế nào?”

“Phó cục có một cô có gái bệnh nặng, đang được chữa trị ở bên Mỹ...”

“Đội đã. Con gái của Phó cục không phải đang du học bên Mỹ sao?” Kỷ Y Bắc nghi ngờ ngẩng đầu lên.

Dư Hiểu Dao tỏ vẻ ‘để ta nói cho mà nghe’, bát quái nói: “Chuyện này được giấu rất kỹ. Lúc đầu tôi cũng tra rất lâu mà không phát hiện ra manh mối gì. Sau này mới phát hiện ra vợ của Phó cục rất thường xuyên bay qua Mỹ, không giống như là đi thăm con gái du học bên đấy. Vừa đúng lúc vài ngày trước bà ấy có đặt vé máy bay, tôi liền gửi ảnh của bà ấy cho một người bạn bên Mỹ nhờ cô ấy theo dõi hộ.”

Nói đến đây, Kỷ Y Bắc đưa mắt nhìn Hạ Nam Chi, thấy cô đang chống tay lên má yên lặng lắng nghe, lúc này anh mới an tâm một chút.

Dù gì Hạ Nam Chi cũng đã có ‘tiền án’, Kỷ Y Bắc luôn sợ rằng cô sẽ làm điều gì đó mà chẳng màng đến mạng của mình nữa.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cô ấy gửi cho tôi một vài tấm hình.” Dư Hiểu Dao lấy điện thoại đưa đến trước mặt anh.

Trên điện thoại là một bức ảnh chụp từ bên ngoài phòng ICU, trong phòng có một cô gái đang nằm.

Kỷ Y Bắc nhìn thấy bức ảnh liền theo phản xạ mà rùng mình, anh vô thức nhớ đến cảnh mình nhìn thấy Hạ Nam Chi từ bên ngoài phòng ICU.

Anh ngẩng đầu lên thì Hạ Nam Chi như người chẳng có việc gì đang nhào người lên muốn xem bức ảnh, trong lòng anh đột nhiên bùng lên một ngọn lửa không rõ nguyên nhân.

“Nhìn cái gì mà nhìn, ngồi yên đấy!” Kỷ Y Bắc giơ tay lên rồi đẩy cô ngồi trở lại ghế.

“...”

Hạ Nam Chi chẳng hiểu ra làm sao.

Kỷ Y Bắc trừng mắt nhìn cô, thấy vẻ mặt vô tội của cô thì lại tự nhiên hết

giận, xoa xoa mặt của cô rồi lại nhìn xuống bức ảnh. (ai bảo chỉ có con gái mới thay đổi thất thường 😊)) anh nhà lật mặt còn nhanh hơn bánh tráng nhớ)

Anh phóng to bức ảnh lên, gương mặt của cô gái trên giường bệnh cũng hiện ra rõ ràng. Chính là cô gái trong bức ảnh trên bàn làm việc của Phó cục.

“Cô ấy mắc bệnh gì?”

“Hình như là bệnh liên quan đến tim, suy nội tạng, thỉnh thoảng mới tỉnh lại. Tôi nghe nói cô ấy từ lúc còn rất nhỏ đã mắc phải bệnh này rồi, chỉ là phòng ICU của bệnh viện này một ngày có giá 2 vạn tệ, đã ở bao nhiêu năm rồi...”

Kỷ Y Bắc biết Dư Hiểu Dao muốn nói điều gì.

Đây chính là điểm yếu của Phó cục.

Nếu không thì làm sao ông ấy có thể giấu được tin tức con gái mắc bệnh hiểm nghèo được, mọi người đều cho rằng con gái của ông đang học tập và sinh sống bên Mỹ.

Cũng có thể kẻ đứng đằng sau kia đã sắp xếp tất cả những việc này, cung cấp chi phí chữa bệnh, lợi dụng việc sinh sống của con gái bên Mỹ này mà kiểm soát Phó cục.

“Có tra ra được manh mối đáng ngờ nào khác không?”

“Tôi vốn dĩ muốn kiểm tra biên bản nhận và chuyển khoản nhưng phát hiện ra tiền thuốc men đều là do vợ Phó cục thanh toán, lần nào cũng dùng tiền mặt, không phát hiện được gì.”

Kỷ Y Bắc trầm ngâm, một lúc sau anh mới hỏi: “Thảm vấn Trần Quân và Lư Lê đến đâu rồi?”

“Hai người bọn họ đang bị đội điều tra kinh tế thẩm vấn. Trần Quân đã nhận tội còn Lư Lê thì chưa, nhưng chúng ta đã có đủ bằng chứng để kết tội rồi.”

“Có đề cập đến trang web kia không?”

“Không có.”

Kỷ Y Bắc nhướn mày: “Trần Quân cũng không có sao, trước đó không phải ông ta đã thừa nhận rằng mình biết sao?”

“Hiện tại ông ta lại khẳng định mình không biết, cho dù hỏi như thế nào ông ta cũng không thừa nhận, chỉ giả ngu.”

Kỷ Y Bắc thở hắt ra, lưỡi áp vào bên má: “Xem ra thừa nhận chuyện này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến mức phạt.”

Ngay khi anh vừa nói xong thì chuông điện thoại vang lên.

Là Chu Đông Hâm.

“Alo?” Kỷ Y Bắc nghe điện thoại.

“Này người anh em, lần này quay về sẽ được lên chức rồi chứ!” Anh ta phấn khích hét lên: “Tôi đến chúc mừng cậu!”

Kỷ Y Bắc hừ một cái: “Không phải cậu cũng thế sao.”

Hai nhà Lư, Trần sụp đổ liên lụy đến rất nhiều dây chuyền bất hợp pháp, bao gồm cả tập đoàn buôn lậu ma túy mà đội của Chu Đông Hâm đã truy đuổi rất lâu.

Vụ án về nhóm tội phạm bắt cóc mà mấy tháng trước hai người họ đã trao đổi cứ như vậy mà được phá, Chu Đông Hâm vẫn có chút không phản ứng kịp.

“Hahaha, còn không phải là nhờ phúc của cậu sao, nhưng mà mạng lưới lớn

như vậy mà các cậu chỉ cần một bước đã tóm gọn, trâu bò thật!”

Kỷ Y Bắc liếm môi cười, liếc nhìn Hạ Nam Chi ngồi đối diện: “Quý nhân phù trợ.”

Lần này phá án coi như là chó ngáp phải ruồi. Lúc trước anh gọi đội điều tra kinh tế đến điều tra cũng chỉ vì muốn tìm hiểu thêm về bí mật đằng sau cái chết của Hạ Anh Lâm, không ngờ lại lôi ra nhiều nhánh như vậy.

Cộng thêm bằng chứng do Hạ Nam Chi mang về, làm cho bọn họ trực tiếp được miễn việc điều tra và tìm bằng chứng.

“Nhưng mà Y Bắc, tôi vẫn luôn cảm thấy việc này sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy đâu, vẫn còn chỗ mà chúng ta chưa phát hiện ra được.”

Kỷ Y Bắc trầm giọng nói: “Tôi biết.”

Cúp điện thoại xong Kỷ Y Bắc đứng lên vẫy tay với Thư Khắc vừa đi ngang qua cửa văn phòng: “Thư Khắc, chốc nữa đi thăm vấn Lư Hạo đi.”

Thư Khắc thò đầu vào: “Đợi tí nữa đi lão đại, tôi đi giao tài liệu này trước đã.”

Sau khi vụ án được giải quyết thì mọi người càng bận rộn hơn, tiếp theo chính là chuỗi ngày đối chiếu dữ liệu và gửi báo cáo vô tận.

Kỷ Y Bắc xua tay: “Đi đi, để tôi người khác.”

Hạ Nam Chi ngẩng đầu lên: “Em đi với anh nhé?”

“Em đi làm cái gì?”

“Không phải Lư Hạo điều tra về em sao, nói không chừng nhìn thấy em lại nói ra được điều gì đấy.”

Kỷ Y Bắc biết đây là một chủ ý tốt nhưng anh ích kỷ không muốn Hạ Nam Chi đối mặt với những thức rác rưởi này. Sau đó còn chưa đợi anh phản ứng

thì Hạ Nam Chi đã ung dung đi về phía phòng thẩm vấn.

“Đợi đã!” Kỷ Y Bắc tóm được cô ở trước cửa phòng thẩm vấn: “Em đừng có đi lung tung, có nghe không?”

Hạ Nam Chi cười cười: “Em biết mà.”

Vốn dĩ sau khi giam giữ 48 giờ thì hôm nay Lư Hạo đã được thả ra, nhưng mà việc Lư Lê bị bắt làm cho công ty giải trí của Lư Hạo cũng không thoát được.

Thế là anh ta lại tiếp tục phải ở lại đây.

Anh ta đã mất đi phong thái trước đây của mình, nhưng vẫn duy trì được sự tỉnh táo.

So với Trần Quan Minh thì mạnh mẽ và bình tĩnh hơn rất nhiều, mặc dù anh ta thực sự sửng sốt khi nhìn thấy Hạ Nam Chi bước vào.

“Có vẻ là anh biết tôi nhỉ.” Hạ Nam Chi ngồi xuống bên cạnh Kỷ Y Bắc.

Lư Hạo nhanh chóng khôi phục bình tĩnh: “Minh tinh như cô tất nhiên là tôi biết rồi.”

“Kỷ Y Bắc: “Biết chuyện của cha anh chưa?”

“Chuyện gì?”

Kỷ Y Bắc bình tĩnh thuật lại chuyện náo động bên ngoài cho anh ta nghe, lại nói thêm: “Hoạt động mại dâm dưới danh nghĩa của Lư Lê là thú tiêu khiển chỉ dành cho quan chức cấp cao. Chuyện của ông ta đã bị phơi ra rồi, anh nghĩ chuyện của anh còn có thể giấu được bao lâu?”

Mặt Lư Hạo biến sắc, nhìn chằm chằm Kỷ Y Bắc với vẻ mặt khó hiểu, nói từng chữ: “Tôi, nói, là, tôi, không, làm.”

Hạ Nam Chi cười mỉa: “Tôi gặp bạn gái cũ của anh rồi. Cô ấy còn cho rằng

anh thích tôi đấy. Đây có phải là có hiểu lầm lớn nào không?”

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh như không có chuyện gì, từ góc độ như vậy dường như cô đang cố ý quyến rũ người khác vậy.

Kỷ Y Bắc lần đầu tiên thấy có cuộc thăm vấn như thế này, cánh tay ở dưới bàn của anh véo lên đùi cô, tỏ vẻ rất bất mãn.

Hạ Nam Chi mặt không đổi sắc nhưng lại âm thầm nắm lấy bàn tay ở dưới bàn kia.

Dễ như trở bàn tay mà dập tắt ngọn lửa trong lòng anh.

Lư Hạo cười một tiếng: “Cũng không phải hiểu lầm gì lớn lắm, không phải Trần Quan Minh cũng thích cô sao, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu.”

Đến cuối cùng vẫn không cậy được miệng của Lư Hạo.

Anh ta biết rõ cảnh sát còn chưa nắm được manh mối chính xác cho nên hạ quyết tâm không mở miệng.

Hạ Nam Chi và Kỷ Y Bắc đứng ở bên cửa sổ.

Bây giờ đã là giữa hè, cũng đã bước vào mùa mưa, những cây cỏ thụ ở lối vào công viên đối diện sở cảnh sát bị nước mưa xối vào làm rũ cả cành xuống.

“Anh, đột nhiên em nhớ đến một người.”

“Ai thế?”

Hạ Nam Chi ngẩng đầu lên: “Có thể cô ấy sẽ biết điều gì đó.”

-----oOo-----

Chương 65: Trang Web

Bên trong phòng tiếp khách của công ty môi giới.

Hạ Nam Chi đau đầu nhìn cô gái đang lú lo trước mặt.

Hoàng Nhã Hòa vẫn đang mặc đồng phục học sinh, có lẽ là vừa tan học thì đã chạy qua đây, trên ngực còn đeo huy hiệu của trường, là một trường trung học nghệ thuật nổi tiếng ở Cảnh Thành.

Nửa tiếng trước Hạ Nam Chi gọi một cuộc điện thoại cho Thân Viễn.

Cô biết cái cô gái ‘dùng nhân dân tệ theo đuổi mình tinh’ này vẫn luôn muốn gặp mặt cô nhưng trước đó đã bị cô từ chối. Thân Viễn nghe thấy lần này cô muốn chủ động liên lạc thì cảm thấy kỳ quái.

Hạ Nam Chi tùy tiện bịa ra một lý do khiến anh ta thích: mở rộng nhân mạch. Vì vậy mà Thân Viễn rất cảm động, ngay lập tức đi sắp xếp việc này.

“Mới tan học à?” Hạ Nam Chi thản nhiên chào hỏi.

“Vâng, vâng. Gần đây Hạ bang chủ đang quay bộ phim nào thế!” Cô gái nhỏ hết sức cao hứng, đến ánh mắt cũng muốn phát sáng rồi.

Hạ bang chủ là biệt danh mà fans của cô đặt cho, cô đã nhìn thấy nhiều trên mạng rồi, nhưng tận tai nghe thì vẫn có chút không được tự nhiên. Hạ Nam Chi lại không phải là kiểu người vừa gặp đã như thân thiết từ rất lâu. (vì vậy nên cuộc đối thoại giữa 2 người sẽ kiểu 1 bên nóng, 1 bên lạnh, phía Hạ Nam Chi thì thực sự là không có chủ ngữ luôn, nhưng cũng không quá xa cách, chứ không phải là mình edit theo kiểu cộc lốc như vậy nha:v)

“Dạo này không quay phim, qua một tháng nữa sẽ có bộ phim bắt đầu quay.”

“Hả? Sao người đại diện của chị nói gần đây lịch trình của chị rất dày đặc, không có thời gian để gặp em?”

“...”

Hạ Nam Chi dừng một chút rồi trả lời: “Cách đây không lâu mới bị thương, chỉ là tin tức không được tiết lộ nên anh ấy mới nói như vậy.”

Cô gái nhỏ trừng lớn mắt, nhanh chóng bật dậy hét lên: “Chị không sao chứ! Bị thương có nặng lắm không!”

Hạ Nam Chi nhàn nhạt nói: “Đã khỏi rồi, nhưng mà em thích chị từ bao giờ vậy?”

“À... thích chị từ rất lâu rồi! Lúc đó không phải chị vì một tên giết người liên hoàn mà bị mắng chửi thậm tệ sao. Thực ra em cũng có liên quan đến vụ án đó cho nên mới chú ý đến chị, cảm thấy chị thật là đẹp trai!”

Hạ Nam Chi cười nói: “Chị biết em cũng liên quan đến vụ án đó. Lúc đấy em rất sợ đúng không?”

“Không sợ ạ.” Hoàng Nhã Hòa lắc đầu, căn ống hút đang cắm vào lon nước có ga: “Cha gọi cho em mấy người vệ sĩ, còn có rất nhiều cảnh sát đến nhà em nữa.”

Hạ Nam Chi không nhịn được hỏi: “Em biết chân tướng của vụ án sao?”

Cô gái nhỏ hưng phấn gật đầu, cho rằng Hạ Nam Chi đang muốn hóng chuyện nên kích động phổ cập khoa học cho cô.

“Cái người đấy tên là Sầm cái gì Lộ ý nhỉ?”

“Sầm Kính Lộ.”

“Đúng rồi, Sầm Kính Lộ! Trước đây bạn gái hắn ta và em xảy ra tai nạn xe, sau đó thì cô ấy không cứu được, mắt của em lại bị thương nên cha đã lấy mắt của cô ấy phẫu thuật cho em. Nhưng cái tên này cứ khẳng khẳng là bạn gái hắn ta không tự nguyện, nhưng rõ ràng đã ký những đồng thỏa thuận lộn xộn kia rồi mà.”

Cô gái vừa nói vừa di chuyển đôi mắt, đôi mắt đó lại chứa giắc mạt của một cô gái tội nghiệp khác. (thực ra đọc đến đây mới thấy con bé cũng không độc ác gì cả, chỉ là bị chiều hư thôi, và cũng không biết sự thật tàn khốc kia)

Thần sắc Hoàng Nhã Hòa vẫn tự nhiên. Hạ Nam Chi nhìn cô gái mới học cấp ba này, nhin không được muốn nói cho cô bé biết sự thật.

Xem ra là đã được cha mẹ giấu diếm rất tốt.

“Cha em bảo vệ em rất tốt.”

“Lúc đây cha em sợ em bị dọa, còn khẳng định rằng sẽ bắt được Sâm Kính Lộ, không để cho hắn ta làm hại em.”

Cô bé nói đến đây thì cả khuôn mặt tràn đầy vẻ tự hào.

Hạ Nam Chi cười trào phúng. Cô nhớ rằng trong vụ án kia, Hoàng Thành không hề thảo luận với cảnh sát đã tự ý bố trí vệ sĩ cho Hoàng Nhã Hòa. Lúc đó Hạ Nam Chi còn cảm thấy cô gái này thật đáng thương.

“Cha của em khẳng định với em như thế nào?”

“Chính là sẽ bắt được hung thủ ạ, sẽ không để hắn ta có cơ hội đến gần em nửa mét. Lâu quá rồi em cũng không nhớ nữa.”

Thế này thật kỳ lạ...

“Cha em dự định làm như thế nào, chị nghĩ thôi đã thấy hoảng sợ rồi. Tên giết người đấy đã giết chết ba người mà, chị còn thiếu chút nữa đã đối mặt với hắn ta đấy.”

“Em cũng không biết.” Cô gái nhún vai, chọc học bánh su kem trong tay: “Nhưng mà không phải về sau hắn ta tự nhảy lầu rồi à.”

Trái tim Hạ Nam Chi đột nhiên nhảy lên, trực giác có liên quan đến trang web.

“Trước đây chị có đọc một kịch bản nói về một tên sát nhân biến thái. Chị đọc xong liền cảm thấy không ổn, sau đó cũng không chọn kịch bản này nữa.”

Cái này cô tùy tiện bịa ra để xem phản ứng của Hoàng Nhã Hòa.

Quả nhiên cô gái nhỏ vui vẻ cười nhạo cô: “Hạ bang chủ, em còn tưởng gan chị to lắm chứ! Hóa ra cũng chẳng khác gì em. Tên sát thủ biến thái kia đã làm gì?”

Hai tay Hạ Nam Chi còn đưa lên xoa trước ngực, như thể cố gắng không để mình nổi da gà.

“Hắn ta dùng nhiều cách tàn nhẫn khác nhau để giết rất nhiều người, còn đăng tải quá trình và các bức ảnh giết người lên trên mạng.”

Điều này là lúc thâm văn tác giả của cuốn sách <Những bí ẩn tội phạm> biết được, sáng nay Kỷ Y Bắc mới nói cho cô biết.

Cô quan sát biểu hiện của Hoàng Nhã Hòa, thấy cô bé khẽ rung mình, thiếu chút nữa làm rơi chiếc bánh su kem trong tay xuống đất.

Hạ Nam Chi lại nói thêm: “Nhưng mà điều càng khủng bố hơn chính là chị nghe biên kịch nói nó được chuyển thể từ một vụ án có thật. Sau này chị nghĩ lại thì cảm thấy chắc là giả thôi nhỉ, nếu không thì cũng quá dọa người rồi.”

Hoàng Nhã Hòa nhẹ giọng nói: “Hạ bang chủ, chuyện này hình như là thật đấy...”

“Hả?”

“Lúc còn nhỏ em có nhìn thấy một trang web như thế.” Hoàng Nhã Hòa trừng lớn mắt: “Nhưng mà từ lâu lắm rồi, em nhìn thấy trên máy tính của bố em xong bị dọa đến khóc ầm lên. Bố em rất tức giận, còn cho người đi điều tra xem ai đã lập ra trang web biến thái như vậy, ông còn dỗ em rất lâu

nữa.”

Hoàng Nhã Hòa nói xong còn tấm tắc hai tiếng, có chút cảm khái nói: “Ảnh tuổi thơ thật đấy.”

Hạ Nam Chi nhìn chăm chăm vào hai con người trong sáng mà đơn thuần của cô bé, cũng không nói gì.

Theo như Triệu Kiệt (tác giả cuốn sách kia) nói thì trang web đó cần có tài khoản và mật khẩu để đăng nhập vào, mà hầu hết mọi người đều không thể truy cập. Vì thế nó không thể là một trang web spam đột nhiên xuất hiện trên máy tính của Hoàng Thành được.

Hoàng Thành rất có thể là thành viên của trang web đó.

Chỉ là...

Tại sao?

Kiểu trang web như thế này thì có lợi gì cho ông ta?

Hạ Nam Chi đột nhiên giật mình, những gì Hoàng Nhã Hòa vừa nói tựa như một sợi dây mỏng liên kết lại với nhau, hình thành nên một ý nghĩ khủng khiếp.

Những bức ảnh giết người đẫm máu trên trang web, sự đảm bảo của Hoàng Thành rằng tên sát nhân sẽ không thể đến gần cô bé.

Làm thế nào mới có thể thực sự đảm bảo tên sát nhân sẽ không thể đến gần con gái của mình? Với biến số nhiều như vậy, tự nhiên chỉ có người chết mới có thể đảm bảo được. (ý là có thể giết tên sát nhân kia trước)

Trong lúc cô còn đang suy nghĩ thì cửa phòng tiếp khách mở ra, tài xế chuyên đưa đón Hoàng Nhã Hòa đến trường đi vào: “Tiểu thư, cô nên về nhà rồi.”

Hoàng Nhã Hòa không hài lòng, đứng đưa chân giữa không trung: “Ở thêm

một chút nữa!”

Hạ Nam Chi định thần: “Về đi, tí nữa chị còn có chuyện khác phải làm.”

Hoàng Nhã Hoà miễn cưỡng đứng lên, lầm bầm: “Vâng ạ.”

Cô gái cầm theo balo nhảy khỏi ghế, vẫy tay với Hạ Nam Chi: “Vậy em đi đây.”

Hạ Nam Chi nhìn theo bóng lưng của cô bé, trong lòng đột nhiên cảm thấy đồng cảm, có lẽ Hoàng Thị cũng sắp sụp đổ rồi. Sau này nếu đứa trẻ này biết những lời nói hôm nay của cô bé sẽ trở thành một trong những manh mối cho tội ác của cha mình thì nhất định sẽ rất hận cô.

“Hoàng Nhã Hòa.” Cô gọi cô bé nhưng lại không biết nói gì: “... Học tập cho thật tốt nhé.”

Cô bé cười hớn hở, hờ hững vẫy tay: “Em biết rồi!”

Biết rằng cửa đã đóng lại, Hạ Nam Chi mới nhẹ nhàng nói với theo hướng cô bé rời đi câu ‘xin lỗi’.

Trờ lại sở cảnh sát, Hạ Nam Chi lại vào phòng thẩm vấn của Lư Hạo với tư cách ‘cố vấn đặc biệt’, nhưng lần này cô lại không nhàn rỗi như lúc ngồi bên cạnh Kỷ Y Bắc nữa mà cô thực sự có điều muốn hỏi.

Ngay cả Kỷ Y Bắc cũng bị cô đẩy ra phòng quan sát.

Trong phòng thẩm vấn chỉ còn lại Hạ Nam Chi và Lư Hạo.

“Anh đã điền tên của tôi vào trang web giết người đó rồi nhỉ.” Hạ Nam Chi thẳng thắn.

Cô vừa nói xong, không chỉ Lư Hạo tỏ ra kinh ngạc mà tất cả mọi người trong phòng quan sát cũng đều kinh hãi nhìn chằm chằm vào trong.

Trang web giết người!?

Lúc học đại học, Hạ Nam Chi đã có rất nhiều bài tập về diễn xuất. Để hoàn thành những bài tập đó, cô thường quan sát thái độ và động tác của mọi người, từ đó dần dần hình thành khả năng đọc hiểu hành vi của người khác.

Bây giờ con người trong đôi mắt Lư Hạo đang rã ra, không còn sắc bén như trước nữa, hai tay bị còng run lên phát ra âm thanh chói tai.

Cô biết rằng kẻ này đã không còn bất khả xâm phạm như lúc sáng nữa rồi.

Vì vậy cô thừa thắng xông lên truy đuổi: “Anh muốn giết tôi là vì ở một mức độ nào đó tôi đã đưa Trần Quan Minh vào tù. Mà anh vì rửa sạch hiềm nghi của chính mình đã tốn không ít công sức, cho nên anh chán ghét tôi, muốn giết tôi.”

“Sao cô không đi làm biên... (kịch)”

“Anh nghe tôi nói đã.”

Giọng nói của Hạ Nam Chi rất mềm mại, thậm chí là yếu ớt nhưng cô đã thành công cắt ngang lời nói của Lư Hạo.

Anh ta đã hoảng loạn rồi.

“Nhưng mà lúc anh nhập thông tin của tôi vào đã nhìn thấy cái gì?” Hạ Nam Chi đột nhiên mỉm cười, nhìn anh ta một cách thích thú rồi dùng ngón tay quăn quăn đuôi tóc của mình.

Mọi người trong phòng quan sát nhìn nhau.

Dư Hiểu Dao thận trọng nhìn phản ứng của Kỷ Y Bắc, phát hiện ra anh chỉ đang nhìn chằm chằm về phía trước, một lúc anh cũng nở một nụ cười một cách khó tin.

“Kỷ đội, anh không sao chứ...”

Kỷ Y Bắc Nâng cầm nhìn về phía Hạ Nam Chi: “Cô ấy đang trá cung*. Cô nhìn động tác của cô ấy xem. Tiểu nha đầu này mỗi khi nói dối sẽ bắt đầu nghịch tóc.”

*trá cung: phương pháp chuyển đổi sự thật, người thẩm vấn cố tình nói sai tình tiết vụ án để người bị thẩm vấn phản bác lại hoặc vô tình nói ra sự thật.

Mọi người: ...

Hạ Nam Chi ung dung nhìn Lư Hạo đang hoảng sợ, vô cùng nhàn nhã mà bắt chéo chân ngồi ở trên ghế.

“Tôi đoán là anh đã bị cảnh cáo không được giết tôi, nếu không anh sẽ phải trả giá đắt.”

“...”

Ánh mắt Lư Hạo trở nên hung ác.

“Cho nên anh nghi ngờ tôi là một trong những kẻ đứng sau trang web giết người này, còn bí mật điều tra thông tin về tôi, lại khiến cho Tân Nhiên lầm tưởng rằng anh thích tôi.”

Lư Hạo nghiêng răng: “Rốt cuộc cô là ai!?”

Hạ Nam Chi lắc đầu cười nhạt, tỏ vẻ bất lực: “Đến tôi còn không rõ rốt cuộc là mình có thân phận gì đây. Nói một cách chính xác thì tôi cũng mới biết rằng tôi đang được ‘nhóm người đó’ bảo vệ đây. Nhắc mới nhớ, hồi còn nhỏ tôi đã bị theo dõi và suýt bị giết nhưng mà vẫn sống sót cho đến bây giờ, nói không chừng còn là phúc của người kia đấy.”

Nói một hồi, cô đã khéo léo biến ‘không dám giết’ thành ‘bảo vệ’ cô rồi.

Cô ngay lập tức đem Lư Hạo dọa đến ngẩn người rồi.

“Anh nói xem, nếu tôi lấy danh nghĩa của anh thuê mấy tên sát thủ đến giết

tôi thì anh có bị giết không? Dù sao thì lúc còn nhỏ tôi cũng đã thấy kẻ kia bị bắn chết trước mặt tôi rồi.”

Những người khác trong phòng quan sát chỉ nghĩ những lời này của cô dùng để không chê Lư Hạo, chỉ có Kỷ Y Bắc là cau mày.

Chuyện này đến ngày hôm nay anh vẫn không hiểu, người theo dõi Hạ Nam Chi lúc đó chỉ có thể là được người khác phái tới, nếu như thực sự là bị Phó cục giết chết thì tại sao bây giờ Phó cục vẫn được ‘hắn ta’ tín nhiệm.

Anh thở dài, ấn đường nhíu lại, cảm thấy bí mật về thân phận của Hạ Nam Chi thật là khó hiểu.

“Nhưng mà có thể khẳng định một vấn đề, người đứng sau trang web này và tên mặt sẹo có liên quan đến nhau, hoặc có thể chính là tên mặt sẹo!”

Tóc mái trên trán Lư Hạo rũ xuống, mấy ngày hôm nay anh ta không được gội đầu nên trông rất cầu thả, vốn dĩ còn miễn cưỡng dùng khí thái của mình chống đỡ tỏ vẻ tinh thần không hề sa sút, nhưng bây giờ thì đã khác rồi.

“Cho nên tôi muốn làm một giao dịch với anh. Anh có muốn dùng bí mật kia để đổi lấy cái mạng này của mình không? Biểu hiện tốt nói không chừng còn được giảm án đấy.”

Sắc mặt Lư Hạo u ám, hồi lâu sau mới xây dựng lại tâm lý của mình rồi nói: “Cô muốn biết cái gì?”

“Trang web là gì?”

Anh ta kinh ngạc: “Cái này mà cô cũng không biết sao?”

Hạ Nam Chi thẳng thắn thừa nhận: “Tôi chỉ biết một trang web từ mười năm trước nhưng bây giờ đã bị xóa rồi. Tôi đoán là nó đã đổi rồi.”

Lư Hạo nhìn cô đầy ẩn ý, như muốn xác nhận xem những gì cô vừa nói là thật hay giả.

Cuối cùng anh ta xòe bàn tay ra, Hạ Nam Chi hiểu rõ đưa giấy bút cho anh ta, nhìn anh ta viết ra địa chỉ của một trang web, cô không vội xem mà bình tĩnh tiếp tục hỏi.

“Tôi chắc là không thể đăng nhập vào trang web này, có cần tài khoản với mật khẩu không?”

“Cũng thông minh đấy, chẳng trách tên ngu Trần Quan Minh kia bị bắt.” Lư Hạo đã bình tĩnh trở lại.

“Quy trình hoạt động của trang web giết người này như thế nào?”

Anh ta hạ giọng, trong mắt hiện lên một tia khinh thường: “Gửi thông tin như tên và ảnh của người cần giải quyết lên, rồi trả tiền để giết người.”

Đổi tiền lấy mạng.

Giá cả niêm yết.

Thấy anh ta thẳng thắn như vậy làm Hạ Nam Chi có chút ngoài ý muốn, cho đến khi giọng Kỷ Y Bắc vang lên trong tai nghe: “Ra ngoài đi.”

Cô bước ra khỏi phòng thẩm vấn thì Kỷ Y Bắc đã đợi bên ngoài, những người khác có lẽ đã bị anh đuổi đi trước rồi.

Hạ Nam Chi bước tới ôm lấy eo anh, hoàn toàn khác với dáng vẻ kiêu ngạo đe dọa trong phòng thẩm vấn vừa rồi, lão hồ biến thành mèo con.

“Làm tốt lắm.” Kỷ Y Bắc xoa vai cô, trầm giọng nói.

“Cái này cho anh.”

Cô đưa tờ giấy có địa chỉ trang web trong tay cho anh.

“Sao em đoán được đó là trang web giết người?”

Hạ Nam Chi đè cầm lên cơ ngực của anh, ngẩng đầu nhìn anh, ngón tay nắm chặt lấy áo của anh.

Lặng yên không một tiếng động mà quyến rũ người khác.

Cô nói với Kỷ Y Bắc tất cả thông tin mà cô lấy được từ chỗ của Hoàng Nhã Hòa, sau đó nói ra suy đoán của mình: “Em nhớ rằng Hoàng Thành là một tên đàn ông trung niên người toàn mỡ, không giống kẻ có thể tự mình giải quyết, cho nên em đoán trang web đó có cung cấp dịch vụ giết người, không ngờ em đoán trúng rồi.”

Kỷ Y Bắc xoa xoa vai cô: “Loại thủ đoạn này... cần rất nhiều sát thủ chuyên nghiệp, cũng cần một số người tên đàn em có thể làm được việc.”

Anh nhớ lại những kẻ giết người vây quanh tên mặt sẹo hôm ở nhà máy bỏ hoang.

Đào tạo sát thủ yêu cầu cần phải có thời gian.

Bình thường loại tình huống này nghiêng về phía các gia tộc bồi dưỡng trong thời gian dài. Tuy nhiên sau khi điều tra lại không có bất kỳ thông tin nào liên quan đến tên mặt sẹo kia, hẳn ta lại thiên về phía không có gia đình hoặc bạn bè.

Cho nên, nếu những tên sát thủ này không cần đào tạo thì sao?

Kỷ Y Bắc sững sốt.

“Nếu... mười ba năm trước Hạ đội phát hiện ra trang web chỉ là nơi tụ tập của những kẻ sát nhân thì sao?”

Lông mày Hạ Nam Chi nhảy dựng: “Cái gì?”

Cô nhanh chóng hiểu ra, đó là lý do tại sao trang web đó có rất nhiều bức ảnh đẫm máu, là chúng đang khoe ‘chiến tích’, những tên sát nhân biến thái có tâm lý thích khoe khoang.

Mà kẻ đứng sau lại dùng tâm lý này mà chiêu mộ bọn chúng, sử dụng phương pháp này biến chúng thành công cụ để phục vụ cho mục đích riêng của mình.

Mà trang web Lư Hạo viết cho cô có lẽ chỉ là một trang web giao dịch được nâng cấp lên mà thôi.

Bằng cách này, những chỗ khó hiểu dường như không thể giải thích đều đã được lý giải.

-----oOo-----

Chương 66: Hy sinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Thư Khắc, đem trang web này giao cho đội kỹ thuật hình sự phá khóa đi!”
Kỷ Y Bắc bàn giao xong lại vội vàng dẫn Hạ Nam Chi đến phòng nghỉ, dặn dò: “Em ở đây đợi một lát, chốc nữa anh làm việc xong thì cùng nhau về.”

Tình hình bây giờ càng thêm cấp bách.

Chân tướng theo đó đang không ngừng đến gần, cũng sẽ gặp càng nhiều nguy hiểm và khó khăn hơn.

Cuối hành lang tối om, ánh trăng thừa thớt, những khu phố như những ngôi sao uốn khúc từng đường kéo dài sự bận rộn và náo nhiệt của ban ngày.

Nhiều năm như vậy, trong thành phố này một chính một tà, một sáng một tối, từng người đều chuẩn bị lực lượng cho bản thân, đan xen giữa tiến và lùi, cuối cùng cũng có một ngọn đèn phải tắt.

Bóng đêm bao phủ gương mặt của Phó cục, chôn vùi trong đêm khuya.

Ông ta nhận điện thoại, để điện thoại đặt ở bên tai: “Có chuyện gì?”

“Điều tra đến bước nào rồi?” Giọng nói này thô ráp có chút khàn khàn.

Phó cục nghe thấy tiếng bước chân bận rộn trong tòa nhà, tiếng la hét, tiếng gõ chữ, cuối cùng trả lời: “Vẫn còn thăm vắn, không có ai khai ra.”

“Được, tắt đây.”

“Chờ một chút!” Trong không khí xa xôi trống trải, Phó cục thở ra một hơi: “Thu tay đi, Lương Thanh.”

“Thu tay? Hừ, tôi thấy là ông bị dọa sợ rồi!”

“Con trai của Kỷ Triết rất thông minh, ông hiện tại thu tay còn có thể bảo toàn rút lui, nếu không tất cả những chuyện mà ông làm đều sẽ bại lộ!”

Sau một trận cười như điên dại làm người ta kinh sợ, giọng nói kia mang theo chút tức giận khó mà nén lại: “Tên tiểu tử đó sống không nổi mấy ngày nữa đâu! Lúc này ông đừng có mà làm rùa đen rút đầu, nghĩ đến con gái của ông đi!”

Tút tut tut tut—

Điện thoại bị ngắt, Phó cục giống như ngập trong nước đá, rét lạnh thấu xương.

Bên trong phòng hội nghị lớn sáng như ban ngày, việc này chưa xong việc khác đã đến, báo cáo phạm tội của hai công ty lớn còn chưa viết xong thì đội trình sát lại có nhiệm vụ mới.

“Nhóm thứ tư và thứ năm tiếp tục điều tra kỹ lưỡng về các dấu vết phạm tội dưới của ba công ty Hoàng, Lư, Trần. Chú ý coi trọng về vụ án giết người liên quan đến công ty! Tổ hai tiếp tục làm việc như trước kia, chú ý đến những điểm đáng ngờ trong kinh doanh phi pháp của ba công ty này! Tổ ba lại đi một chuyến đến công xưởng bỏ hoang để tìm manh mối, đội kỹ thuật hình sự tìm kiếm trong phạm vi toàn thành phố về một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, cao 1 mét 78, nặng khoảng 65kg, trên mặt có một vết sẹo bồng lớn!”

Kỷ Y Bắc không thở gấp mà nhanh chóng dấn dò, ba bước lại thành hai bước đi đến bên cạnh người của nhân viên kỹ thuật: “Thế nào rồi? Phá được khóa của trang web rồi à?”

“Chưa ạ, trái lại còn lắp thêm phá mật mã cao cấp, mấy người chúng tôi đều thử qua rồi nhưng không tìm được cửa phá bỏ!”

Kỷ Y Bắc không mấy tức giận mà đánh lên bàn một cái, chào hỏi tổ trưởng tổ kỹ thuật ở bên cạnh: “Khu vực quản lý khác có chuyên gia về phương diện này không, mời giúp đỡ đi!”

“Đội trưởng, đội chúng tôi đã là trình độ cao nhất rồi, cho chúng tôi thêm chút thời gian nữa!”

Kỷ Y Bắc bực bội, khó thở, cuối cùng muốn đứng dậy uống ngụm nước.

Lại nghe thấy bên cạnh không biết miệng ai đang lẩm bẩm: “Nếu tiền bồi Lương Thanh còn ở đây thì tốt rồi.”

Một cảnh sát thực tập không biết gì chen miệng vào: “Ai vậy?”

“Trước kia là một hình cảnh lão luyện của đội chúng ta, mật mã gì đó đều không làm khó được ông ấy, là thầy của tổ trưởng chúng ta đấy. Sau này lại bị điều chuyển đi tổ công tác bên ngoài, hy sinh rồi.”

Mọi người sứt sứt thiếu chút nữa đã muốn làm lễ truy điệu tạm thời, bị Kỷ Y Bắc nghiêm khắc ho lên một tiếng cắt ngang: “Tốc độ nhanh chút!”

“Ôi.”

Mười giờ tối vang lên một loạt tiếng than thở mệt mỏi của mọi người.

Kỷ Y Bắc gõ bàn: “Thăng chức, tăng lương!”

“Được!!”

Lúc này mọi người mới miễn cưỡng hoạt động lại lần nữa.

Lần xoay này trực tiếp xoay đến rạng sáng luôn, mọi người phân công hợp tác, cậu ngủ tôi xử lý vụ án, tôi xử lý vụ án thì cậu ngủ, đến lúc trời sáng mọi người cũng chỉ ngủ được ba bốn tiếng.

Phát hiện hai vụ án mạng, một vụ liên quan đến việc đánh nhau để phá bỏ và di dời, còn một vụ khác liên quan đến cái chết ‘ngoài ý muốn’ về người đầu thầu của đối thủ. Trên giấy tờ buôn bán vũ khí đạn dược, phát hiện hơn một nghìn khẩu súng, đạn, thuốc chảy vào con đường không rõ nguồn gốc.

Nhưng mà trong những vụ án đó vẫn khó mà phân biệt được bất luận đầu mỗi gì về hình bóng đứng đằng sau kia.

Trong toàn bộ quá trình đã những người phù hợp với những tiêu chuẩn kia chỉ có mấy người. Kỷ Y Bắc đã từng gặp qua tên mặt sẹo kia, anh vừa nhìn liền phủ nhận, chỉ có thể mở rộng phạm vi tiếp tục điều tra.

Đến nửa đêm, nhân viên kỹ thuật chuyên phá khóa mật mã trang web tước vũ khí đầu hàng, chỉ có thể đem mục tiêu điều tra chuyên hướng, trực tiếp từ trong chuyên gia mật mã hàng đầu trong nước điều tra và sàng lọc người hiềm nghi.

Dù sao người có thể tạo ra mật mã không có kẽ hở như thế này thì thực lực của bản thân cũng nhất định là trình độ cao.

Thế mà lại không có kết quả.

Kỷ Y Bắc chịu đựng đến nỗi trong mắt đều nổi lên tơ máu, ngửa đầu dựa lưng lên ghế, nhắm mắt ấn ấn đường của mình, đem mạch suy nghĩ chồng chất từ trong vụ án đẩy ra ngoài, lúc này mới giật mình nhớ đến Hạ Nam Chi.

Chết rồi!

Anh nhớ lại, trước đó còn đặc biệt dặn dò cô cùng nhau trở về.

Kỷ Y Bắc vội vàng chạy ùng ùng về phòng làm việc, phát hiện Hạ Nam

Chi đã không còn ở cạnh bàn làm việc của anh nữa, trong lòng liền nhảy lên. Khi anh vừa muốn lui ra để đi tìm thì thoáng thấy ở phía trong cùng của căn phòng hé ra một cô gái đang nghiêng người ngủ say ở trên sofa.

Trên người cô đắp áo khoác cảnh phục của anh, hai chân hơi cong lên, yên lặng nằm đấy.

Đôi môi cô mím lại, hai hàng lông mày theo thói quen hơi chau lại, lông mi dày che dưới mắt, tóc đen xõa ra ở trên vai che nửa khuôn mặt.

Hình ảnh này giống như gió xuân ấm áp lướt qua lòng anh, phiền muộn và buồn bực ở trong lòng trước đó bỗng nhiên tan biến.

Chỉ giữ lại một chút háo hức và xúc động.

Kỷ Y Bắc nhẹ nhàng hít thở, nhìn thấy mặt trời ở ngoài cửa sổ dần dần lên cao, đi qua kéo rèm lại, không ngờ trong văn phòng yên tĩnh đột nhiên vang lên âm thanh.

“Anh xong rồi à?” Hạ Nam Chi tỉnh ngủ, xoa mắt ngồi dậy.

“...”

Ba chữ này làm cho Kỷ Y Bắc nảy sinh ra một loại xấu hổ khó tả, bởi vì vấn đề của anh mà làm Hạ Nam Chi mất công ngủ ở đây một đêm, tỉnh dậy lại không có nửa câu trách móc, giống như là thật sự yên lặng chờ anh mấy phút thôi.

“Chỗ này ngủ không thoải mái phải không.” Kỷ Y Bắc ngồi xuống bên cạnh cô, vỗ đầu cô: “Về nhà ngủ bù.”

Hạ Nam Chi ngáp lắc đầu, mắt nhìn rèm cửa sổ đã bị Kỷ Y Bắc kéo được một nửa, mặt trời đã lên cao rồi.

“Anh cũng về sao?”

“Anh đưa em về rồi quay lại.”

Hạ Nam Chi ngược mắt nhìn tơ máu màu đỏ của anh, hỏi: “Anh không ngủ à?”

“Năm sắp ở trên bàn một lát.”

Giây tiếp theo bàn tay ấm áp của cô dán lên đôi mắt của Kỷ Y Bắc, thâm nhập vào lỗ chân lông, hòa tan mệt mỏi ban đầu của anh.

“Vậy anh cứ bận đi, không cần quan tâm đến em.”

Kỷ Y Bắc cười lên: “Không mắng anh bận làm việc không để ý đến em sao?”

Hạ Nam Chi híp mắt lại: “Anh, em phát hiện hiểu lầm trước đây của anh đối với em rất nghiêm trọng nhé, em là loại người như vậy hả.”

Đáng tiếc rằng trước kia Hạ Nam Chi thật sự là người như vậy.

Cô còn nhớ rõ, lúc nhỏ cô thường xuyên oán trách cha chỉ biết bận làm việc, bây giờ dần dần hiểu rồi, cũng không phát cáu như vậy nữa.

Kỷ Y Bắc nhéo mũi cô, tương đối cưng chiều: “Vậy em có về nhà không?”

“Không về, ở đây đợi.” Hạ Nam Chi ôm mặt của anh hôn một cái: “Bổ sung năng lượng cho anh bất cứ lúc nào, anh đi bận việc đi.”

Kỷ Y Bắc quả là được cô dỗ đến sững sốt.

Thật là... đã định phải chết ở trong tay cô rồi.

Thực ra, Kỷ Y Bắc bây giờ thật sự một bước cũng không đi được, giúp Hạ Nam Chi mở bình nước khoáng đặt ở bên cạnh sofa rồi lại vội vàng đi luôn.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team)

Lúc giữa trưa, Phó cục nhận được một cuộc điện thoại đến từ buồng điện thoại công cộng.

“Phó Diệp Minh!” Âm thanh nghiêng rặng nghiêng lợi từ đầu bên kia, hét tên của Phó cục: “Có phải là ông cho rằng trong sở cảnh sát tôi chỉ có một mình ông là tai mắt không!”

Trong lòng Phó cục ngừng lại, thầm nghĩ: Xong rồi.

“Ngay cả ông cũng phản bội tôi! Chỉ cần một câu nói của tôi thì con gái ông sẽ lập tức mất mạng, thế mà ông còn dám lừa tôi! Ông có tin tôi một súng bắn vỡ đầu con bé không!?”

“Đừng! Không được, ông đừng làm hại con bé... Xin ông.”

Đầu bên kia hừ lạnh một tiếng: “Lúc ông phản bội tôi thì nên nghĩ đến kết cục này! Muốn giữ lại mạng của con gái ông, chỉ có một cách...”

“Cách gì...” Giọng nói của Phó cục run rẩy, hoàn toàn không có uy nghiêm như ngày thường.

Đầu bên kia điện thoại là ma quỷ.

“Giết Kỷ Y Bắc!” Giọng nói của lão ta bình tĩnh lạnh nhạt, thậm chí còn lộ ra một chút hưng phấn: “Ở trong sở cảnh sát, cầm súng của ông giết chết thằng nhãi đó!”

Con người của Phó cục kịch liệt co rút, sắc mặt u ám xám xịt, cảm xúc phần nộ quanh quẩn ở trong ngực.

“... Ông thật sự điên rồi!”

“Đừng phí lời! Mạng của con gái ông và mạng của thằng nhãi đây, ông tự chọn đi!”

Sau khi một hồi trầm mặc...

“Tôi đồng ý với ông...”

Ngắt điện thoại, Phó cục lại bị ép nhét tai nghe điện thoại vào tai, gọi điện thoại bảo Kỷ Y Bắc qua đây.

Năm phút sau Kỷ Y Bắc xoa trán bước vào, anh bận đến sứt đầu mẻ trán lại bị Phó cục tạm thời gọi qua đây: “Có chuyện gì vậy Phó cục.”

“Điều tra thế nào rồi?”

Kỷ Y Bắc nói một câu: “Có lẽ đã làm rõ nguyên nhân kết quả rồi, chỉ là vẫn chưa điều tra đến nơi ẩn náu thôi.”

Ở trong mắt anh, trong hoàn cảnh trước mắt, có lẽ Phó cục được coi là một người bạn, không thể tiết lộ quá nhiều, cho nên manh mối liên quan đến Phó cục ở trong tay anh cũng chậm chạp không giao nộp, định chờ thật sự bắt được hung thủ rồi nói.

“Lúc trước Hạ đội điều tra vụ án này, tôi nói qua với ông ấy đừng tiếp tục điều tra nữa, nếu tra nữa nhất định sẽ gặp phải nguy hiểm. Hiện tại tôi cũng nói với cậu như vậy, Y Bắc, tôi nhìn cậu trưởng thành, vụ án này thật sự không thể tiếp tục điều tra nữa.”

Kỷ Y Bắc: “Dù sao cũng phải có người đi điều tra, cũng vẫn có người có thể điều tra ra.”

Giọng nói anh kiên định, chính khí trong mắt anh làm Phó cục hốt hoảng, cảm thấy vô cùng xa lạ, nửa ngày mới nhớ lại, ngày nhận chức đầu tiên ông đi chụp thẻ công tác, mặt trên bức ảnh kia chính là loại chính khí như này.

Nhiều năm như vậy, tờ giấy chứng nhận công tác đầu tiên ông cũng không vứt, vẫn để ở trong ngăn kéo, bức ảnh vẫn là diện mạo của ông hai mươi mấy năm trước, nhưng mà ông cũng đã quên đi cỗ chính khí này.

Bây giờ ở trên người ông sớm đã tìm không thấy một chút hình bóng nào

của trước kia nữa rồi.

Đột nhiên ông nhớ đến lúc đó Hạ Anh Lâm cũng nói với ông như vậy: “ Có khó có khổ, chuyện này dù sao cũng phải có người làm thôi!”

Trong tai nghe ông truyền đến giọng nói bén nhọn của Lương Thanh: “Phí lời với nó làm cái gì! Nổ súng đi!”

Phó cục bị câu nói đó của Kỳ Y Bắc chấn động đến tâm can, qua một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, hồi ức tựa như đèn kéo quân, nhớ đến ngày tháng bản thân mới tiến vào trong đội.

Lúc đó ông là hình cảnh duy nhất ở trong đội thi lên được, tiếng phổ thông nói còn không chuẩn, là Hạ Anh Lâm dạy ông phá án như thế nào, còn dạy ông tiếng phổ thông.

Khi đó ông tràn đầy nhiệt huyết, vừa gặp được vụ án liền kích động, sau khi phá án xong nhìn thấy nụ cười của người nhà liền cảm thấy cái gì cũng đều đáng giá.

Có một lần bởi vì sai lầm của ông mà suýt chút nữa chậm trễ cứu viện, con tin suýt chút nữa vì thế mà mất mạng, đoạn thời gian đó tinh thần ông sa sút rất lâu, thậm chí nghĩ, có lẽ bản thân không làm cảnh sát mới gọi là ‘vì dân phục vụ’, tránh liên lụy cho mọi người.

Sau đó Hạ Anh Lâm mang đến một chậu hoa, người nhà của người bị hại vì cảm ơn ông mà tặng một chậu hoa đến sở cảnh sát, nói với ông rất nhiều điều làm cho ông lại lần nữa phấn khởi trở lại.

Rồi sau đó...

Con gái được chẩn đoán ra bệnh suy tim bẩm sinh, ai ông cũng không nói, vừa vặn lúc này có một vụ án, có một nhà giàu mới nổi nhờ ông giơ tay giúp đỡ, cho ông hai mươi vạn tiền mặt.

Phó cục lúc đó chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy, lại thêm tình hình của con gái, ông hầu như không kiểm chế nổi mà thu hồi lộ.

Thế mà lúc sự việc bị bại lộ, Hạ Anh Lâm rất nhanh phát hiện ra chỗ sai của vụ án kia, khi lật lại vụ án một lần nữa, cũng biết chuyện ông đã nhận hối lộ, mặc dù không đem chuyện của ông báo cáo lên, nhưng hai mươi vạn đó lại bị người ta đòi về.

Ở giây phút con gái cần chi phí điều trị gấp, là Lương Thanh vốn đã hy sinh tìm đến ông.

Vì thế từ đó đi vào con đường sai lầm.

Giọng nói của Lương Thanh vẫn còn vang vọng, Phó cục hoàn hồn, ung dung thản nhiên rút tai nghe ra, đứng dậy đi đến trước mặt của Kỷ Y Bắc.

“Thực ra tin tức của lão ta tôi đã sớm tiết lộ cho cậu ở phòng hồ sơ rồi.”

Kỷ Y Bắc sửng sốt.

“Chính là...”

Đoàng!

Một viên đạn xuyên qua cửa thủy tinh của văn phòng cục trưởng, xuyên qua tim của Phó cục, máu tươi khó mà không chế được bắn ra ngoài.

Phó cục mở miệng, gió ngoài cửa sổ thổi vào trong miệng ông.

Ông khàn giọng, cái tên còn chưa được nói ra miệng đã bị thổi tan ở trong gió.

P/S: thực sự là edit đến chương này cũng không biết phải để ngôi 3 của Phó cục như thế nào nữa. Một người vì hoàn cảnh ép buộc mà tay nhuốm máu, đến lúc hối hận thì đã muộn.

-----oOo-----

Chương 67: Trở tay không kịp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đoàng đoàng đoàng!

Ba viên đạn, trong nháy mắt cửa thủy tinh vỡ ra thành từng mảnh, Kỷ Y Bắc phản ứng rất nhanh, lộn một vòng trên sàn nhà, đem bản thân nấp vào trong điểm mù của góc bản.

“Phó cục! Phó cục!” Bàn tay anh gắt gao ấn chặt miệng vết thương đang không ngừng chảy máu ở trên người của Phó cục.

Anh tiện tay kéo một cái chân ghế qua, lúi đến đằng sau mình làm vật che chắn, không để gì mới từ trong phòng ra đến hành lang.

Đối phương đánh lên từ tòa cao ốc ở xa, bên trong sở cảnh sát chỉ có thể nghe thấy âm thanh vỡ vụn của kính thủy tinh, lại xem như không có chuyện gì mà chỉ ngoảnh mặt về chỗ thủy tinh nhìn một cái.

Cho đến khi Kỷ Y Bắc kéo theo Phó cục bị trúng đạn đi ra mới thật sự kinh sợ, trên người Kỷ Y Bắc đều là máu của ông, cả bàn tay đã bị máu thấm ướt.

“Mau gọi xe cứu thương! Còn ngây ra đấy làm gì! Đem thuốc cầm máu và băng gạc qua đây!” Kỷ Y Bắc nhìn đám người trước mắt hét lên, đầu anh đầy mồ hôi, hai tay chồng lên miệng vết thương.

Nhưng mà một phát súng kia trực tiếp bắn vào động mạch chủ, máu liên tục cuộn cuộn phun ra từng dòng từng dòng, căn bản không giữ được.

Phó cục mở miệng, từ trong yết hầu phát ra âm thanh khàn khàn, vô cùng dữ tợn, nhưng lại không phát ra chút âm thanh nào.

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, xe cứu thương sắp đến rồi!”

Anh dùng sức đến mức gân xanh cũng nổi lên, tốc độ máu chảy càng nhanh

hơn.

Kỷ Y Bắc ngồi xồm ở trên sàn nhà, sức lực trên dưới toàn thân đều tập trung ở trên đôi tay, anh giơ tay lau mồ hôi, trên mặt đều dính máu.

Hạ Nam Chi nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài liền đi ra ngoài xem, từ xa nhìn thấy Kỷ Y Bắc ở trong đám người, trên người anh toàn là máu, không khống chế được mà hét lên một tiếng, vội vàng chạy qua.

“Kỷ Y Bắc!!”

Cô đá lung tung mà chen vào trong đám người, bởi vì lúc này trong nháy mắt có vô số tuyệt vọng dẫn đến chân cũng mềm đến mức đứng không nổi, cô dựa vào tường thở dốc.

Cô nhìn thấy một mảnh lộn xộn trước mắt, theo bản năng mà nhẹ nhàng thờ ra.

“Thuốc cầm máu!” Cuối cùng một hình cảnh cũng cầm thuốc đến.

Kỷ Y Bắc trực tiếp dùng miệng cắn mở, rắc qua loa lên miệng vết thương, nhưng mà lúc này ở trên sàn nhà máu đã chảy xuống thành một vòng tròn, lượng máu này xem ra đã không kịp nữa rồi...

Trong mắt Phó cục dần dần không tụ được ánh sáng, da dẻ vốn dĩ được phoi đến ngăm đen cuối cùng cũng lộ ra một loại nhợt nhạt kỳ dị, nhưng ông vẫn mở miệng ê a ê a muốn nói gì đó.

Hạ Nam Chi ngồi xồm xuống bên cạnh ông, lấy một loại giọng nói nhẹ nhàng nói: “Con gái ông rất an toàn, đã được chuyển đến bệnh viện khác rồi.”

Đột nhiên Phó cục có một loại hồi quang phản chiếu*, nét mặt lộ vẻ xúc động rồi chảy nước mắt, khóc giống như trẻ con, nhe răng trợn mắt, từ dưới yết hầu phát ra tiếng gào khóc.

*Hồi quang phản chiếu: Là ánh sáng mặt trời phản chiếu lên không trung

vào lúc hoàng hôn rất sáng rất đẹp, hàm ý chỉ con người trước khi chết thần trí bỗng nhiên cực kỳ thanh tỉnh.

Trước khi chết ông khóc trong sám hối, ăn năn tất cả nỗi nhục hoang đường suốt đời này, lời của Hạ Nam Chi rốt cuộc cũng làm ông không nhịn được nữa.

Nếu lúc đó ông có thể trực tiếp nói tình hình thực tế cho Hạ Anh Lâm, có lẽ sẽ không có nhiều chuyện về sau như vậy, Hạ Anh Lâm cũng sẽ không chết.

Hạ Nam Chi nhìn thấy đôi mắt của ông dần dần mất đi sức sống, đột nhiên cảm thấy ông rất đáng thương.

“Tôi không hiểu ông, nhưng tôi tha thứ cho ông.”

Phó cục ngã ngửa xuống, vô cùng nhếch nhác mà ngã nhào vào vũng máu, trong cái chết phút chốc ấy chắc là hiểu được câu nói đó của Hạ Nam Chi, khuôn mặt vẫn còn dính đầy nước mắt đục ngầu hiện lên một nụ cười gọi là kỳ dị.

Ở trong đó cất giấu nhiều nhất là tự giễu, sau đó có lẽ là thoải mái.

Cuối cùng xe cứu thương còn chưa đến thì Phó cục đã tắt thở rồi, chuyện này nhanh chóng kinh động đến phía trên, bắt buộc bọn họ nhanh chóng phá án, phá không được thì tước toàn bộ cảnh hàm! (cấp bậc cảnh sát)

Vết máu trên người của Kỷ Y Bắc còn chưa kịp lau đã vội vàng đi tìm dấu vết của tay súng bắn tía, sau đó dựa theo việc dựng lại tình hình ở hiện trường kính thủy tinh, tập trung vào nhà cao tầng nơi tiến hành đánh lén.

Chấn động lớn cộng thêm thể lực tiêu hao làm cho Kỷ Y Bắc cảm thấy tinh thần và sức lực vô cùng mệt mỏi.

Anh ở buồng vệ sinh rửa mặt, đưa tay lau sạch sẽ vết máu đã khô, thực ra trên quần áo cũng có, chẳng qua quần áo đen nhìn không ra nên anh cũng mặc kệ.

Hạ Nam Chi dựa vào cửa nhìn anh, lên tiếng: “Kỷ đội, anh không sao chứ.”

Kỷ Y Bắc chống tay lên bồn rửa tay, ngược mắt nhìn chính mình ở trong gương, hơi lộ rõ vẻ nhếch nhác, bị giết đến trở tay không kịp.

“Không sao, vừa rồi dọa đến em rồi nhỉ” Kỷ Y Bắc vẫy tay lấy bao thuốc ra ngâm một miếng thuốc, ôm lấy bả vai của cô.

“Ừ, em tưởng là anh chảy máu.”

Kỷ Y Bắc vỗ đầu của cô, trầm mặc một lát.

“Em cứu con gái của Phó cục ra lúc nào thế?”

“Em tìm Lục Tiềm giúp đỡ, bệnh viện mà cô bé ở có cổ phần của Hà Bành, buổi tối hôm qua sau khi em moi ra được từ trong miệng của Lư Hạo, em liền bảo bọn họ hành động.”

Cô nắm chắc thời gian vừa phải, vừa không đến mức kinh động bên này quá sớm, cũng không đến nỗi để lộ Lục Tiềm và Hà Bành.

Kỷ Y Bắc: “Vậy bây giờ cô bé ở đâu?”

“Ở trong bệnh viện Úc, không dễ dàng tìm thấy như vậy đâu.”

Hạ Nam Chi dựa vào tường ở hành lang cùng anh, Kỷ Y Bắc kẹp lấy đầu thuốc vừa sáng vừa tối, anh hít sâu một ngụm rồi thở ra một đoàn khói, khói thuốc mờ nhạt quanh quẩn ở trước mắt, có vẻ không hiện rõ lắm.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team)

“Anh.”

“Ừm?”

“Anh đang lo lắng điều gì?”

“...”

Kỷ Y Bắc nghĩ lại lúc nãy, nếu như động tác của anh chậm một bước, sợ rằng hiện tại người bị nâng đi sẽ không chỉ có một mình Phó cục, kỹ thuật bắn súng của người kia rất tốt.

Ngược lại anh không lo lắng cho mình, mà là Hạ Nam Chi. Dù rằng hình như cô có một loại bùa hộ mệnh nào đó nhưng Kỷ Y Bắc sợ đến lúc đối phương thật sự giết người đến đỏ mắt cũng sẽ ra tay với cô, Phó cục chính là một ví dụ chứng minh.

Hút xong một điều thuốc, điện thoại của Hạ Nam Chi kêu lên, là một tin nhắn.

Kỷ Y Bắc liếc mắt một cái, là thông báo cô về trường học tham dự lễ tốt nghiệp, nói mới nhớ, cô mới chỉ là một sinh viên đại học năm tư.

Hạ Nam Chi vừa mới dự định xin nghỉ thì nghe thấy người đàn ông bên cạnh nói: “Em đi đi.”

“Vì sao.” Cô ngược mắt lên, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, môi mím thành một đường nhỏ.

“Nơi này rất nguy hiểm, tiếp theo anh sẽ rất bận, anh sợ không chăm sóc được cho em, lại sợ em xảy ra chuyện như lần trước.”

Anh còn đang tự trách.

Hạ Nam Chi nhìn anh, hiểu rõ ý của anh và cũng hiểu rõ lo lắng của anh, sau đó nói: “Được, em đi. Vậy bây giờ em về nhà thu xếp đồ đạc.”

Cô ở trước mặt anh, trước kia luôn cố ý chống đối với anh để trêu chọc anh tức giận, sau đó sau khi ở bên nhau thì đặc biệt nghe lời, cơ bản là chuyện gì cũng đồng ý, chẳng qua hôm nay đồng ý chuyện này làm Hạ Nam Chi có chút lo âu.

Hạ Nam Chi đi về trước mấy bước, cái chết của Phó cục làm cả bầu không

khí ở trong sở cảnh sát rơi vào trầm lặng, trong đó cũng bao gồm cả Kỷ Y Bắc. Dù sao cũng là người chú nhìn anh lớn lên, lại là một lãnh đạo giúp đỡ anh thăng tiến.

Cho dù có sai, nhưng con người chính là kỳ lạ như vậy, bạn có thể ghét một người, lại đồng thời có một chút thích như vậy, điều này cũng không xung đột.

Kỷ Y Bắc lại rút ra một điều thuốc, nhưng đột nhiên bị cô gái nhỏ nhào vào trong lòng, một điều thuốc không cầm chắc rơi ở trên nền nhà, điều thuốc trực tiếp hướng thẳng xuống đất, văng ra vài sợi thuốc lá.

Cô gái nhỏ ồm ồm, mang theo oán trách không dễ nhận ra: “Vẫn là câu nói đó, Kỷ Y Bắc, anh đi đâu em đi đó.”

Đây là cảnh cáo, Kỷ Y Bắc nghe ra được.

Nếu như anh không sợ chết, vậy thì, anh đi đâu em đi đó.

Kỷ Y Bắc cười cúi xuống trước mặt cô, thổi một hơi, kiêu ngạo nói: “Không chết được, yên tâm.”

“Cũng không được bị thương.”

Kỷ Y Bắc gãi lông mày: “Điều này có chút khó khăn đấy.”

Đôi mắt đen nhánh của Hạ Nam Chi nhìn chăm chăm anh, không chịu nghe lời cũng không chịu khuất phục.

“Được rồi, anh sẽ cố gắng hết sức.” Kỷ Y Bắc đầu hàng, hai tay giơ lên đình đầu.

Hạ Nam Chi liếc nhìn anh một cái thật sâu, đầu cọ trên vai anh, hít sâu một hơi: “Em đi đây.”

Anh nhìn hình bóng cô rời đi, nhặt lên điều thuốc lúc nãy vừa mới rơi ở trên đất vút vào thùng rác, xoay người đi đến phòng hồ sơ.

Anh vẫn còn nhớ rõ mấy câu nói trước khi chết của Phó cục, ngay trước khi đến cuối cùng cũng chưa nói ra cái tên kia, ông ấy nói một câu: Thực ra thông tin của lão ta tôi sớm đã tiết lộ cho cậu ở trong phòng hồ sơ rồi.

“Chú Vương, cho cháu xem sổ ghi chép một chút.”

Kỷ Y Bắc lật tìm từng trang, biên bản ghi chép của Phó cục không nhiều, đều là những vụ án được xử lý gần đây, cũng không tìm ra manh mối nào cả.

Vương Chí, người trông coi phòng hồ sơ có chút băn khoăn hỏi: “Kỷ đội, hung thủ giết hại Phó cục đã bắt được chưa?”

Kỷ Y Bắc lắc đầu, vừa tìm vừa trả lời: “Còn đang tìm.”

Chẳng qua là hung thủ này, anh biết chính là nhóm người kia, nhưng mà không tìm thấy manh mối liên quan đến hành tung của bọn họ.

“Lão đại, cuối cùng cũng tìm được anh rồi!” Dư Hiểu Dao đẩy cửa đi vào: “Cái này được tìm thấy ở phòng làm việc của Phó cục, ông ấy lắp đặt máy ghi âm.”

“Phó Diệp Minh! Có phải ông cho rằng trong sở cảnh sát tôi chỉ có một mình ông là tai mắt thôi không!”

“Ngay cả ông cũng phản bội tôi! Chỉ cần một câu nói của tôi thì con gái ông sẽ mất mạng, thế mà ông còn dám lừa tôi! Ông có tin tôi một súng bắn vỡ đầu con bé không!?”

“Đừng! Không được, ông đừng làm hại con bé... Xin ông.”

“Lúc ông phản bội tôi thì nên nghĩ đến kết cục này! Muốn giữ lại mạng của con gái ông, chỉ có một cách...”

“Cách gì...”

“Giết Kỷ Y Bắc! Ngay trong sở cảnh sát, cầm súng của ông giết thằng nhãi đó!”

“... Ông thật sự điên rồi!”

“Bớt phí lời đi, mạng của con gái ông và mạng của thằng nhãi đó, ông tự chọn đi!”

“... Tôi đồng ý với ông.”

Kỷ Y Bắc bình tĩnh nghe hết, các khớp ngón tay nắm chặt điện thoại đến trắng bệch.

Trong sở cảnh sát ngoại trừ Phó cục ra, vẫn còn có người của lão ta.

“Giọng nói này, rất giống với tên mặt sẹo kia.” Kỷ Y Bắc nói: “Chuyện này chỉ được tiết lộ cho những anh em có thể tin tưởng, những người khác phải giấu đã!”

Lúc này Vương Chí chen miệng vào nói: “Đúng rồi, trước kia có một chuyện tôi vẫn luôn thấy rất kỳ lạ, có lẽ là khoảng hai tháng trước Phó cục bảo tôi báo cáo với ông ta lúc nào thì cậu đến phòng hồ sơ.”

Kỷ Y Bắc sững sờ: “Cụ thể là lúc nào?”

“Chuyện này tôi thật sự không nhớ rõ nữa, hình như là vụ án của Lý Duy thì phải.”

Kỷ Y Bắc nhanh chóng nhớ lại: “Chú Vương, chú tìm giúp cháu phân hồ sơ vụ án phóng hỏa công nghiệp hóa chất của tháng 6 năm 2004 một chút!”

“Ừ, được.”

Lúc đó Kỷ Y Bắc còn thấy quái lạ vì sao Phó cục lại đi lật xem vụ án này lâu như vậy, cho nên lúc đó anh đặc biệt tỉ mỉ nhìn qua các mục cáo báo, đều không có phát hiện khác thường gì.

Bây giờ xem ra, thì ra Phó cục nói lưu lại chứng cứ cho anh chính là cái này rồi, ở hai tháng trước.

“Đội trưởng, đây.”

Kỷ Y Bắc nhận lấy, đọc nhanh như gió qua một lần, vẫn không cảm thấy chỗ khác thường.

“Chú Vương, cháu đi trước đây, chú giúp cháu ghi tên một chút!”

Nói xong anh chạy ra sở cảnh sát, trực tiếp lái xe đến nhà cha mẹ.

Kỷ Triết đã rút lui khỏi tiền tuyến nhiều năm, sau khi rút lui từ vị trí cục trưởng thì thường xuyên ở nhà viết thư pháp, đọc báo, ngược lại cũng nhàn nhã. Mà Trần Khê trước đây là một người đứng đầu trong khoa pháp y, vài năm trước còn thường xuyên được mời đi khắp nơi để ngồi thuyết trình, chỉ là sau đó dựa theo kỹ thuật không ngừng đột phá, tác phẩm của bà cũng không còn xuất sắc như vậy nữa, mấy năm nay vẫn luôn ở nhà.

“Sao lúc này con lại về nhà?”

Trần Khê mở cửa nhìn thấy Kỷ Y Bắc cũng bị dọa.

Kỷ Y Bắc trực tiếp cởi giày thay dép lê đi vào nhà: “Cha con đâu?”

“Ở trong thư phòng ấy.”

Trong tay anh cầm phần hồ sơ vụ án kia, dùng dùng dùng chạy lên lầu:
“Cha, con có chuyện muốn hỏi cha.”

Kỷ Triết ngẩng đầu nhìn anh, thông dong điềm tĩnh thu lại bút lông, uống một ngụm trà: “Sao thế, vội như vậy.”

“Cha, Phó cục chết rồi, ở trong sở cảnh sát bị bắn chết.”

Kỷ Triết khó mà tin tưởng, hồi lâu không nói chuyện. Ông rời đi đã lâu, có lúc cũng quên luôn cảm giác mạng sống treo trên tiền tuyến, sau khi có

gắng hít thở mới hỏi: “Là vì trang web kia sao?”

“Đúng.”

Kỷ Y Bắc không biết nên nói với ông như thế nào, thực ra bởi vì Phó cục phản bội tổ chức kia nên mới dẫn đến họa sát thân, vì thế dứt khoát không nói nữa.

“Cha còn nhớ rõ vụ án này không.” Kỷ Y Bắc cầm hồ sơ vụ án đưa qua.

Kỷ Triết nhìn thấy tiêu đề của hồ sơ vụ án, tay đưa ra dừng lại một chút: “Vụ án phóng hỏa này làm cho một người bạn trong đội của cha mất cả vợ và con, ông ấy xông vào tìm, kết quả đúng lúc phát nổ, cũng mất rồi...”

Kỷ Y Bắc nhớ lại trước kia khi điều tra hung thủ giết hại Hạ Anh Lâm, từng đem mấy tên của cảnh sát cũ trong đội đều làm điều tra hết.

Quả thực là có một người đã chết.

Tên là...

Lương Thanh!

Tối hôm qua lời nói của mọi người khi phá khóa mật mã không có kết quả bỗng nhiên tràn ngập não anh, nếu như vẫn còn tiền bối Lương Thanh ở đây thì tốt rồi, mật mã gì cũng không làm khó được ông ấy.

“Cha, người cảnh sát hy sinh này... Tên là Lương Thanh phải không?”

“... Làm sao con biết?” Da thịt sau gáy ông buộc chặt, trong lòng nổi lên một loại dự cảm đáng sợ kỳ lạ.

“Ông ta thật sự đã chết rồi sao?”

“Nổ lớn, chết không toàn thân... Không tìm được thi thể, con đang nghi ngờ cái gì?”

Kỷ Y Bắc lấy điện thoại của Phó cục từ trong túi ra, phát đoạn ghi âm kia.

“Giọng nói của Lương Thanh là như này sao?”

Kỷ Triết nhíu mày nín thở nghe một hồi lâu, lúc nghe thấy giọng nói hung ác u ám nói ‘giết Kỷ Y Bắc’ vội nắm chặt nắm đấm, kì thực tiếp nhận không nổi người này chính là Lương Thanh.

“Nghe không ra, giọng nói này khàn quá, chẳng qua chỗ cha có ảnh chụp của ông ta.”

Từ trong ngăn kéo Kỷ Triết lấy ra một bức ảnh, trên bức ảnh là ảnh chụp chung đội ngũ năm người của bọn họ lúc đó. Lương Thanh cao gầy, là người trắng nhất trong đó, năm người khoác vai nhau tùy tiện cười dưới nắng.

“Ông ta cao bao nhiêu.”

“Thấp hơn cha một chút, chắc là 1m78.”

Kỷ Y Bắc trầm mặc, nhớ đến vết sẹo bị bỏng nặng trên mặt người đàn ông đó, hoàn toàn nhìn không ra khuôn mặt ban đầu của lão ta.

Nhớ đến hai vụ hỏa hoạn gần như giống với vụ hỏa hoạn mà Hạ Nam Chi gặp phải, một vụ là Lương Thanh mất vợ và con gái, còn một vụ là Hạ Anh Lâm và vợ, cũng suýt nữa mất con gái.

“Y Bắc, bản thân con phải cẩn thận.”

Kỷ Y Bắc gật đầu, còn trầm tư.

Kỷ Triết hỏi: “Nam Nam đâu?”

Vừa vặn lúc này Hạ Nam Chi gửi một tin nhắn đến: “Em về trường sớm đây, họ tạm thời bảo em lấy tư cách là sinh viên tốt nghiệp xuất sắc lên bục phát biểu.”

Định vị là ở sân bay.

“Cô ấy quay về trường học rồi.”

“Được, phải chú ý an toàn.”

-----oOo-----

Chương 68: Máu

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Tổ chuyên án! Cùng tôi đi vào họp!”

Sáng sớm hôm sau, Kỷ Y Bắc ba bước làm thành hai bước gõ cửa văn phòng, gọi mọi người đi họp.

Bởi vì nguyên nhân trong sở cảnh sát còn tồn tại tai mắt nên lần này người được trực tiếp tham gia hành động chỉ có sáu người, đều là đồng đội tin tưởng lẫn nhau.

Kỷ Y Bắc đứng ở cạnh cửa nhìn mọi người đi vào phòng họp, lại lộ đầu liếc nhìn trên hành lang một cái rồi đóng cửa lại.

“Trước mắt, người tình nghi được xác định là Lương Thanh, mất tích trong vụ án 628 bốn năm trước. Ngày mai, chính là ngày 28 tháng 6, tôi đã bảo Thư Khắc điều tra nghĩa trang của vợ và con gái của Lương Thanh. Mỗi năm vào ngày này Lương Thanh sẽ đi, chúng ta sẽ chuẩn bị hành động vào ngày mai!”

Anh đã đi hỏi nhân viên trông nghĩa trang, bởi vì toàn bộ mặt của người kia toàn là vết bỏng trông đặc biệt kinh khủng, cho nên họ vô cùng nhớ rõ.

Ngày này hàng năm, kẻ trên mặt toàn sẹo này đều sẽ đến.

“Ngày mai chỉ mấy người chúng ta đi thôi hả, đội trưởng?”

“Đúng vậy! Cho nên đây nhất định là một trận khó đánh. Hôm nay mọi người nghỉ ngơi, dưỡng sức cho thật tốt, có thể bắt được lão ta không thì xem ngày mai thôi!”

“Đã rồi!”

—

Ngày 28 tháng 6, bắt đầu lễ tốt nghiệp.

Hạ Nam Chi mặc áo sơ mi ngắn tay và quần sooc jean, gọn gàng sạch sẽ, khuôn mặt trắng trẻo thuần khiết không trang điểm, buộc tóc đuôi ngựa, đi ở trong đám người ngược lại cũng không khó nhận ra.

Làn da cô trắng đến phát sáng, áo sơ mi phất phới trong gió ôm vòng lấy thân thể lộ ra vòng eo của cô, vừa mảnh mai lại cao, lộ ra đôi chân thẳng trắng nõn.

Mỹ nhân trời sinh.

“Sao em không trang điểm mà đã đến, lát nữa kết thúc còn có phỏng vấn đấy!” Theo sau Thân Viễn còn có một người cầm camera.

Tối hôm qua hầu như cô không ngủ, cho dù không trang điểm thì trên mặt cũng không có khuyết điểm, nhưng mà quần thâm dưới mắt lại không che được.

Hạ Nam Chi thở nhàn: “Không có tâm tình, đến lúc phỏng vấn thì trang điểm vậy.”

Thân Viễn chú ý dáng vẻ uể oải của cô, xua tay bảo người cầm camera tạm dừng trước, ngồi xuống bên cạnh cô: “Làm sao vậy, gặp phải chuyện gì rồi?”

Hạ Nam Chi xoa vành tai lạnh mà run, ổn định lại tâm trạng, thở dài: “Cứ cảm thấy Kỷ Y Bắc sẽ xảy ra chuyện gì đó, đầu óc rối bời.”

Thân Viễn sững sốt: “Vậy sao hôm này em còn đến đây?”

“Bị anh ấy đuổi qua đây đây. Em nghĩ đợi ở đây có khi còn gây trở ngại hơn, không bằng đến đây.”

Từ lúc cô xuống máy bay đến giờ cũng chưa gửi tin nhắn cho Kỷ Y Bắc, một là sợ anh phân tâm, hai là bản thân quả thực không dám hỏi.

“Vậy quán lấy cậu ấy để cậu ấy đến đây cùng em thôi, không đi cùng thì em cũng không đi.” Thân Viễn không biết rõ tình huống khẩn cấp của bây giờ, câu được câu không mà nói chuyện.

Hạ Nam Chi liếc nhìn anh một cái, hai má nóng hầm hập bị gió thổi, cảm xúc khó chịu trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Cô nghĩ nếu mình thật sự quán lấy Kỷ Y Bắc bảo anh đi cùng thì nói không chừng còn bị anh túm lấy rồi nhét lên máy bay đưa đi luôn, hơn nữa anh còn nhảy xổ lên nữa.

Từ trước đến nay anh chính là như vậy.

Chính khí, kiên quyết lại kiêu ngạo.

Tất cả đều là đáng vẽ cô thích.

Nhớ đến Kỷ Y Bắc, trên mặt cô hiện lên nụ cười thản nhiên: “Anh ấy là cảnh sát, nếu như thật sự trốn tránh như vậy, em sẽ không còn thích anh ấy nữa.”

Thân Viễn tám tắc lắc đầu: “Nửa năm qua đi em trái lại đã trưởng thành rồi.”

Hạ Nam Chi liếc anh một cái: “Em đã sớm trưởng thành rồi nhé.”

“Xì! Em cũng không biết trước kia em khó dạy thế nào!”

Vừa nói đến Hạ Nam Chi của trước kia là anh ta liền tức giận, vốn dĩ lúc

công ty phân người mới tốt nghiệp cho anh ta, anh ta còn rất vừa ý, dù sao thì người mới cũng ngoan ngoãn, dễ uốn nắn.

Thế mà Hạ Nam Chi lại đập đổ tưởng tượng của anh ta.

Tổ tông này đi đến đâu đều có thể kiếm chuyện cho anh ta, còn cực kỳ không kính nghiệp, có lẽ trong xương cốt không biết cái gì gọi là ‘nhẫn’.

Lúc quay bộ phim đầu tiên đã đánh một nam diễn viên vì hắn ta động tay động chân với cô, đánh chết cũng không đồng ý cùng bên đầu tư ăn cơm. Lần đầu tiên Thân Viễn còn cho rằng bản thân có thể uy hiếp được cô, thay cô hẹn ăn cơm tối, kết quả là cô chôn bắt vô âm tín, buổi tối ngày hôm đó anh ta với bên đầu tư hai tên đàn ông mắt tròng mắt, khỏi phải nói có biết bao xấu hổ.

Nếu không phải kỹ thuật và diễn xuất của cô không tệ cùng với lớn lên xinh đẹp lại có chí hướng, lại cộng thêm có nhiệt độ với Lục Tiềm, thì một nha đầu như này đã sớm bị tuyệt vời rồi.

Lúc đó, Thân Viễn – một người đàn ông ba mươi tuổi cũng không biết vì sao, thật sự không dám trêu chọc Hạ Nam Chi tức giận, đôi mắt đỏ của cô thật sự rất biết nói, vừa tức giận là lạnh lùng đến đáng sợ.

May mà hiện tại cô đã lấy tốc độ đáng kinh ngạc mà vững chân ở trong giới giải trí, không cần phải đi ăn mấy bữa cơm bán sắc đẹp ấy nữa. Chờ nghỉ hè 《Độc Ân》 sẽ bắt đầu chiếu, lại chau chuốt tốt một chút là sẽ có địa vị rồi.

Thân Viễn lại nhìn chăm chăm mắt của cô một lát, phát hiện không biết bắt đầu từ lúc nào, trong đôi mắt này lại thiếu đi sự mạnh mẽ và lạnh lùng, lại thêm vào sự dịu dàng, ngược lại càng mê người.

“Biết không, trước kia anh cảm thấy mặc dù một chân của em đã giẫm vào giới này, nhưng từ trước đến giờ em vẫn không thật sự nghĩ muốn làm một diễn viên, chẳng qua hiện tại lại có một chút dáng vẻ của diễn viên rồi.”

Hạ Nam Chi cười, uể oải dựa vào lưng ghế: “Là trước kia không nghĩ, bây

giờ dự định muốn làm một diễn viên tốt rồi.”

Cô không nói được vì sao bản thân lại có loại chuyển biến như này, chỉ là lúc đó nhìn thấy Lục Tiềm tuyên bố rời khỏi ở trước mặt mọi người, trong lòng cô rung động.

Đề tay lên ngực tự hỏi chính mình có phải thật sự yêu thích nghề này không, xong cũng có phút chốc không nữa.

Từ nhỏ đến lớn ngoài Kỳ Y Bắc ra, cô không đặc biệt thích cái gì đó, đối với nghề nghiệp cũng không có tham vọng lý tưởng cao xa, chẳng qua lúc thi đại học không muốn động não làm bài với học thuộc lòng nên mới đi con đường này,

Thân Viễn hỏi: “Bài phát biểu lát nữa đã chuẩn bị xong chưa?”

Hạ Nam Chi mở miệng, hiển nhiên là đã quên chuyện này từ lâu rồi, sau đó lại bình tĩnh: “Đến lúc đó em bịa tại chỗ là được.”

Thân Viễn trợn mắt khinh bỉ: “Biết hôm nay có bao nhiêu cameras không, khóa này của các em, hiện tại em là người nổi tiếng nhất, có biết bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chăm em đấy!”

Sau đó anh ta mệt mỏi mà từ trong túi lôi ra một tờ bản thảo diễn thuyết đã được chuẩn bị trước.

“Lát nữa dựa theo cái này đọc đi.”

Hạ Nam Chi cười: “Được.”

Cô nhìn từng ngọn đèn sáng lên ở trung tâm quảng trường, lễ tốt nghiệp chính thức bắt đầu rồi, mạch suy nghĩ của cô lại bay đến trên người Kỳ Y Bắc nơi xa tận 100km kia.

Thời tiết hôm nay rất tốt, bầu trời từ đầu bên này đến cuối đầu bên kia đều

là màu xanh lam, nghĩa trang ở bên trong một vùng núi, quét dọn sơ sài, có rất nhiều cỏ dại, lúc đi qua cỏ dại nhẹ nhàng quét qua mắt cá chân, phủ lên một chút không khí u ám.

Cả ngọn núi chỉ có một bia mộ đặt một bó hoa đằng trước.

Một người đàn ông đứng trước bia mộ, mùa hạ như này mà vẫn mặc áo khoác mỏng, hai tay đặt ở sau lưng, có thể nhìn thấy vết sẹo ngoằn ngoèo từ cổ tay áo.

Lão ta nhẹ giọng nói: “Chỉ một lần này nữa thôi, về sau sẽ không quấy nhiễu em ngủ nữa.”

Phía sau là tiếng vang của lốp xe phanh lại trên bùn đất lầy lội, lão ta không quay đầu, chỉ bí mật ấn xuống một cái chót.

Kỷ Y Bắc quay đầu nói với đồng đội: “Ngàn vạn lần không được đi tách ra, đi tách ra sẽ có nguy hiểm!”

Nói xong anh sai bước xuống xe, trong nháy mắt, bang bang bang một trận bắn phá bắn lên xe, dùng dùng một trận, tiếng vang hải hùng khiếp vía.

“Con mẹ nó!” Anh thấp giọng mắng một câu rồi nhanh chóng lùi vào trong xe.

Trên núi hoang vắng như vậy có một số nơi cỏ dại mọc cao đến nửa người, nếu như có người nằm sấp ở đằng sau thì căn bản không phát hiện được. Kỷ Y Bắc dựa theo tiếng súng vừa mới nghe thấy có lẽ phán đoán được vị trí mai phục rồi.

Sau đó ánh mắt của anh nhìn chung quanh một vòng, quả quyết: “Trực tiếp từ con đường này lái xe vào núi!”

Tiếng nổ ga rầm rầm, lốp xe ở trong vũng bùn cuộn cuộn đào ra một vòng bùn đất, trực tiếp lái xe lên sườn núi.

“Chính là Lương Thanh, dựng súng!”

Mọi người phối hợp ăn ý, mỗi bên xe có ba người, trừ người điều khiển ra thì năm người khác cầm súng đưa ra khe hở bên cửa sổ, nín thở tập trung, bắn phá một trận vào trong bụi cỏ.

Nháy mắt một chiếc xe ẩn nấp ở phía sau trực tiếp xông ra, xoẹt một cái dùng đuôi xe chặn viên đạn bắn về phía Lương Thanh của Kỷ Y Bắc.

Một đôi tay từ trong xe đưa ra, đem Lương Thanh nhét vào trong xe.

Kỷ Y Bắc một lần nữa nạp đạn, ngắm chuẩn bánh xe, nổ sáu phát súng. Kỹ thuật bắn súng của anh rất tốt, súng bắn trúng rồi thế nhưng chiếc xe kia đã trải qua xử lý đặc biệt, có thể chống đạn.

Xem ra hành động hôm nay bị lộ rồi.

Mặt bốn người khác nghiêm túc, giữa vùng núi mênh mông vang lên vài tiếng súng, mai phục ở sau bụi cỏ xa xa bị giải quyết toàn bộ, máu tươi đen đỏ nhuộm lên đám cỏ dại, rất chói mắt.

“Vị trí số 1 bắn xong!”

“Vị trí số 2 bắn xong!”

“Vị trí số 3 bắn xong!”

“Vị trí số 4 bắn xong!”

Kỷ Y Bắc trầm giọng, bình tĩnh: “Đuổi!”

Ra lệnh một tiếng, xe tăng tốc độ, đâm vào bụi gai chặn ngang, leo xuống sườn núi.

Nửa người của Kỷ Y Bắc vươn ra cửa sổ, vừa đẩy vừa lên đạn, ‘đoàng’ một tiếng bắn vỡ kính chiếu hậu của chiếc xe kia.

Có lẽ đây là chỗ duy nhất sợ đạn bắn của chiếc xe kia, Thư Khắc cũng đồng

thời bắn một phát đánh vỡ kính chiếu hậu ở một bên khác.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team)

Chiếc xe kia không sợ chết mà nhanh chóng chui ra hai cái đầu, trực tiếp chia nhau ngấm vào Kỳ Y Bắc và Thư Khắc.

“Rẽ phải!”

Thân xe đột nhiên quay phải.

Mệnh lệnh của Kỳ Y Bắc vừa nói ra cũng đồng thời bóp cò, một phát bắn trúng giữa mi tâm, mà người kia trước khi chết cũng bắn ra một viên đạn cuối cùng sượt qua cánh tay Kỳ Y Bắc, để lại một vết cháy đen ở trên quần áo của anh.

Cùng lúc đó Thư Khắc cũng xử lý xong một người, viên đạn vốn dĩ ngấm vào cậu ấy bắn ở trên kính chắn gió đã được xử lý đặc biệt.

Hai chiếc xe đầu đá lung tung lái ra khỏi nghĩa trang đến một con đường nhỏ chưa được sửa chữa, gồ ghề xóc nảy, thân xe lung lay dữ dội, muốn lấy lại tinh thần để chuẩn bị nổ súng là chuyện không thể nào.

“Đội đã! Đội trưởng! Phương hướng đó là công xưởng hóa chất bỏ hoang của vụ án phóng hỏa 628!” Dư Hiểu Dao vừa hét vừa nhào qua ra sức đánh tay lái.

Kỳ Y Bắc ngăn ra: “Quay đầu! Mau!”

Cùng lúc đó, đột nhiên từ chỗ rẽ lao ra vài chiếc xe tải, phân làm hai đường chuẩn bị giáp công xe của bọn họ!

“Tăng tốc! Bắn lớp xe!”

Mấy người kéo cửa sổ xe xuống, tình huống khẩn cấp căn bản không kịp nhắm chuẩn, chỉ có thể dựa vào cảm giác bắn phá một trận. Xe không ngừng tăng tốc độ vượt mức quy định, lớp xe của mấy chiếc xe tải đằng sau

trúng đạn tắt lửa, ở trên mặt đất phát ra âm thanh ma sát dồn dập.

Nhưng mà một xe lại một xe, bọn họ đây là muốn đánh luân phiên mà!

Rất nhanh xe tải liền đến gần xe của bọn họ, chuẩn bị đánh từ hai bên.

“Đội trưởng, toàn bộ đường rẽ trái phải đều được bí mật phong tỏa rồi, chắc là có người của Lương Thanh canh gác!”

Kỷ Y Bắc đồ mồ hôi.

“A...” Cánh tay của Dư Hiểu Dao trúng đạn.

“Đều trở về! Đóng cửa sổ, A Minh trực tiếp lái xe đến con đường cụt phía trước!”

Dư Hiểu Dao cắn răng, trực tiếp xé một mảnh vải trên quần áo quần chặt cánh tay của bản thân rồi buộc một nút chết.

Trên con đường cụt phía trước chỉ có một cái lan can vây quanh, xông qua thì sẽ bị rơi vào trong biển.

Tiếng súng không ngừng, liên tục rung chuyển bầu trời, kim đồng hồ trên mặt đồng hồ chỉ hướng 180, động cơ nóng hầm hập rung lên hầu như sắp nổ tung, con đường cụt trước mắt từng giây một đến gần.

“Ầm ầm” một tiếng, lan can chắn ngang bị đâm gãy, xe bay trên mặt đất, bởi vì tốc độ cao, trong phút chốc xe treo lơ lửng giữa trời, dưới lớp xe còn đang chuyển động rất nhanh.

Kỷ Y Bắc hét lớn: “Mở cửa xe ra!”

Lại ầm một tiếng, bọt nước văng tứ tung, xe rơi vào trong biển tạo ra vòng lốc xoáy nhỏ, lá cây trôi nổi trên mặt biển trước đó theo vòng xoáy cuốn vào đáy biển.

Đồng thời, trên mặt biển lộ ra sáu cái đầu.

Kỷ Y Bắc còn chưa kịp thở, đột nhiên bả vai chấn động, cả người bị lực bắn kia va chạm mạnh, lại nhào vào trong nước một lần nữa.

Anh trúng đạn rồi!

Chỗ này cũng có mai phục.

—

Hạ Nam Chi đọc bài phát biểu mà Thân Viễn đưa.

Cô vừa dứt lời, trên quảng trường tiếng vỗ tay như sấm.

Hạ Nam Chi hơi cúi người về phía dưới khán đài, lúc đi xuống từ bậc thang bên kia đột nhiên trong lòng kinh sợ một trận, trước mắt đen kịt một mảnh, chân mềm nhũn ngồi trên mặt đất.

Bên dưới có tiếng kinh hãi, cũng có tiếng chụp ảnh.

Chân cô mềm nhũn, trái tim đập thành thịch, dùng sức chớp mắt muốn nhìn rõ hình ảnh trước mắt nhưng lại là một vùng đỏ rực.

Giống như máu.

“Ngẩng đầu! Hạ Nam Chi! Đừng động!” Thân Viễn vội vàng chạy lên khán đài, ấn cái trán của cô ép cô ngẩng đầu lên: “Mau lấy khăn giấy cho tôi!”

Hóa ra là máu mũi!

Cô lấy tay mò được tờ giấy đưa qua, tùy tiện che ở trên mũi, tay lau qua hai má vậy mà còn có nước mắt.

Thân Viễn đuổi phóng viên bao quanh đi, dìu Hạ Nam Chi từ trên mặt đất lên: “Không sao chứ?!”

Cô đứng một hồi lâu không động đậy mới chậm chạp lấy lại tinh thần, Hạ Nam Chi ngẩng đầu, câu đầu tiên là: “Em phải trở về.”

-----oOo-----

Chương 69: Vương bát đản

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Trước tiên em cùng anh đi bệnh viện làm kiểm tra đã!”

Xuống máy bay, Thân Viễn không khỏi phân trần mà đem Hạ Nam Chi kéo vào trong xe, quả là bị cô làm cho tức điên rồi.

Đột nhiên trước mắt tối sầm ngã ở trên đất, còn bắt đầu chảy máu mũi, nghĩ thế nào cũng thấy khủng bố, còn kiên trì nhất định phải đi máy bay trở về, chính là không muốn sống nữa! Trên đường trở về, Thân Viễn sợ ở trên cao ảnh hưởng đến bệnh của cô.

Hạ Nam Chi run cầm cập, hỗn loạn gọi điện thoại nhiều lần, trước sau đều không có ai nhận.

Cô ngây ngốc, gần như không biết bản thân đã như thế nào được đưa đến bệnh viện.

Thân Viễn chạy trước chạy sau, lôi kéo người điên mất hồn mất vía này, còn phải thường xuyên chú ý đề phòng bị người khác chụp trộm, thật không dễ dàng mới bận bịu xong.

“Không có chuyện gì, là đột nhiên cảm xúc chấn động quá lớn nên dẫn đến thôi.” Bác sĩ nhìn cô gái đeo khẩu trang ngồi trên ghế: “Nhớ rõ điều tiết tâm tình, trong lòng uất ức lâu dài sẽ bị chứng bệnh uất ức.”

Thân Viễn thở phào nhẹ nhõm, ban nãy đột nhiên xảy ra tình trạng như vậy thiếu chút nữa anh ta cho rằng Hạ Nam Chi bị mắc bệnh nan y nào đó. (người đại diện thật là có tâm:))

“Em đây, trước tiên về nhà ngủ một giấc đi.”

Hạ Nam Chi chậm chạp ngẩng đầu: “Đưa em đi sở cảnh sát đi, anh Viễn.”

Cô kiên trì, trên mặt không có cảm xúc, thậm trí nhìn không ra trên mặt người này ban nãy vừa là máu vừa là nước mắt.

Thân Viễn không lay chuyển được cô, chỉ có thể bực bội mà khoát tay: “Được được được, đưa em đi!”

Trời tối rồi, mặt trăng cũng lên rồi, một tầng hào quang mờ nhạt, xa cách lạnh lẽo, chiếu vào đáy lòng lạnh cả người.

“Tránh ra tránh ra! Lập tức chuẩn bị túi máu để tiến hành truyền máu!!”

Một chiếc xe cứu thương hò hét mà đến, cáng cứu thương từ trong xe xình xịch di chuyển xuống dưới, trên người của người được kéo xuống máu thịt lẫn lộn, hơi thở yếu ớt, cả người ướt đầm như là vừa mới kéo từ trong biển lên.

Không phân rõ là nước hay là máu.

Bước chân Hạ Nam Chi dừng lại, ánh mắt di chuyển theo cáng cứu thương.

Người nằm chính là Thư Khắc.

Ngay sau đó là Dư Hiểu Dao toàn thân cũng ướt đầm, chân đi cà nhấc từ trên xe xuống, trên cánh tay quấn băng vải, có lẽ là ở trên xe đã băng bó lại một lần nữa, chỉ có chỗ đó là khô.

Hạ Nam Chi cảm thấy bản thân đi không nổi nữa, cảm giác của buổi chiều lại đè lên vai cô.

“Dư Hiểu Dao.” Giọng nói cô khàn khàn, còn chưa hỏi được cái gì thì vành mắt đã đỏ trước rồi: “Đội trưởng của mọi người đâu?”

Dư Hiểu Dao tồn rất nhiều sức mới không chế khóc nức nở, gần như cứng

đờ mà nói: “Anh ấy, còn chưa cứu lên... Xe của chúng tôi rơi vào trong biển rồi.”

Trong nháy mắt.

Âm thanh gì Hạ Nam Chi cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn thấy, giống như đầu bị trúng một gậy lớn, trong đầu một mảnh trắng xóa, không biết nói cũng không biết động đậy.

Dư Hiểu Dao thân mình còn chưa lo xong, cũng không kịp an ủi cô, cô ấy lấy một tư thế kỳ quái không tự nhiên mà kéo theo cái chân bị thương chạy đến phòng cấp cứu.

Rơi vào trong biển.

Còn chưa được cứu lên.

Vết thương đạn bắn.

Máu tươi.

Đèn tắt rồi*.

*Đèn tắt rồi: Cái chết của con người giống như ngọn đèn tắt.

Vẫn là câu nói kia: Kỷ Y Bắc, anh đi đâu em đi đó.

Không chết được, yên tâm.

Cũng không được phép bị thương.

Này có chút khó khăn.

Đột nhiên Hạ Nam Chi ngồi xuống ôm lấy đầu gối, chỉ cảm thấy máu khuấy động chảy ngược, gió lạnh thổi vào, mạnh mẽ mở xẻ ra một đường rách trong trái tim cô, chích máu chảy ra.

Mặt trăng hôm nay đặc biệt vắng lặng, gió đêm hôm nay đặc biệt lạnh thấu xương, thổi đến hai má cô đều đau, trên mặt đất lưu lại vết xe cứu thương vừa nãy, chính là vết máu.

Ma xui quỷ khiến Hạ Nam Chi vươn tay sờ vết máu trên mặt đất kia, nó sớm đã bị gió thổi khô ở trên nền xi măng rồi.

Thân Viễn đứng ở bên cạnh, nhìn Hạ Nam Chi mờ mịt trong bóng đêm, giống như con sói nhỏ cô độc gào thét trong đêm tối.

Đột nhiên anh ta cảm thấy, nếu như Kỷ Y Bắc thật sự xảy ra chuyện, có lẽ Hạ Nam Chi cũng sống không nổi nữa.

Cô chống đỡ không nổi.

Đèn cô tắt rồi, cả thế giới lại một lần nữa rơi vào một vùng đen tối.

Một tay Thân Viễn giữ chặt tài xế từ trên xe cứu thương xuống: “Những cảnh sát vừa nãy đến kia là cứu lên từ chỗ nào vậy?”

“Chính là dưới biển, là đoạn đường cụt của cây cầu cạn phía trước.”

Hạ Nam Chi ngẩng đầu, đầu choáng váng, được Thân Viễn một tay tóm lấy nhét vào trong xe: “Đi, anh đưa em qua đây tìm!”

Bờ biển gió lớn, xen lẫn cát mịn, xung quanh một vùng sáng sữa, có mấy con thuyền cứu hộ lớn tiếng hét tên Kỷ Y Bắc.

Tiếng vọng ở trong không khí và sương mù vang lại, nhưng lại không có hồi âm. Sóng biển lướt qua chân, ngấm ướt giày dưới chân Hạ Nam Chi, cái lạnh từ dưới lòng bàn chân theo xương sống chạy lên trên.

Nước mắt Hạ Nam Chi nhẹ theo chiều gió, bị gió biển thổi vào trong nháy mắt thấm ướt cả khuôn mặt.

Cô không phát ra tiếng khóc, từng bước từng bước đi về phía biển, cho đến khi nước qua đến đùi mới dừng lại, cô nhìn mặt biển như cái hố đen.

Tùng đợt sóng thủy triều đập lên người cô.

“Tìm được rồi!!” Âm thanh chuyên ra từ trong loa của chiếc thuyền cứu hộ ở xa.

Vót lên một khối thi thể lạnh ngắt, các khớp ngón tay đã cứng nhắc, cầm chặt một khẩu súng lục.

Trong lòng Hạ Nam Chi run lên một cái, từ màn hình điện thoại ngẩng đầu lên, ánh sáng của điện thoại chiếu sáng nước mắt lóng lánh trên mặt cô.

Thân Viễn từ xa nhìn thấy liền thầm nói ‘không ổn’, đi nhanh đến nắm chặt cánh tay của cô, sợ cô sẽ mất không chế.

Sau đó cô không có mất không chế, ngược lại rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn chăm chăm lên cổ thi thể kia.

“Vương bát đản.”

“Em, em không sao chứ?” Thân Viễn bị cô dọa đến hốt hoảng, vẻ mặt đỏ của cô giống như một giấy tiếp theo đã chuẩn bị xong để tự tử rồi.

Hạ Nam Chi quay đầu, ngoan cố không nhìn phương hướng kia nữa.

Giọng nói cô rất nhẹ: “Đi rồi.”

—

Mười một giờ tối.

Trong sở cảnh sát người đến người đi, nhưng lại không có bất kỳ tiếng ồn ào nào, rất yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ, bầu trời ở xa một vùng đục ngầu, không rõ đen tối.

Kỷ Triết và Trần Khê vội vàng chạy đến, Hạ Nam Chi đỡ hai người đi vào sở cảnh sát. Nhìn Kỷ Triết, một người đàn ông cả một đời chính trực bất

khuất như vậy, trong nháy mắt cũng bị tin dữ như thế đè đến mức lưng cũng bị cong xuống, càng không cần nói là Trần Khê, khóc đến nỗi sắp phải cõng đi rồi.

Điều thống khổ nhất trên thế giới này chính là người đầu bạc tiền người đầu xanh.

Kỷ Triết cúi đầu đi vào sở cảnh sát, người xung quanh không một ai không gật đầu kính nể: “Cục trưởng Kỷ.”

Ông ấy có thể cảm giác được, trước kia lúc người khác cung kính gọi ông ấy là cục trưởng Kỷ, là bởi vì thân phận của ông ấy, mà lần này ngoại trừ thân phận ra thì còn là vì con trai của ông.

Trước đây Kỷ Y Bắc nhuộm một đầu tóc màu vàng, cậy cha mình là cục trưởng nên đi khắp nơi nghịch phá làm chuyện xấu, giờ đây ông ấy lại vì người con trai này mà được tất cả mọi người kính phục.

Kỷ Triết gật đầu với mọi người một cái, sải bước lớn đi vào.

Mũ và cảnh phục của Kỷ Y Bắc được đặt ngăn nắp trên bàn, Kỷ Triết không nói gì mà nhìn thiếu niên trong bức ảnh.

Từ trước đến nay, yêu cầu của ông đối với Kỷ Y Bắc rất cao, nhưng thằng nhãi con này từ nhỏ đã thích gây chuyện, không phải hôm nay đánh bóng đập trứng cô gái nhà hàng xóm làm người ta khóc, thì chính là ngày mai lái xe đập ở trên đường đâm hỏng cái gì đó.

Lúc nào lòng của ông cũng lo lắng.

Sau đó có một hồi, con trai ông tự nhiên không phạm lỗi nữa, trong lòng Kỷ Triết cảm thấy kỳ lạ nên bắt đầu lặng lẽ để ý, kết quả phát hiện thằng khôn nạn này lại đem toàn bộ lỗi của bản thân đổ cho Hạ Nam Chi!

Kỷ Triết lại ngăm quan sát, chuẩn bị bắt anh tại trận rồi lại mắng anh một trận, kết quả từ đó về sau không biết vì sao anh lại không có đồ tội nữa, chuyện này cũng bỏ mặc như thế luôn, bây giờ Kỷ Triết nhớ lại đoán chừng

tên tiểu tử kia cho rằng mình lúc nhỏ rất thông minh, chưa từng bị phát hiện.

Sau này học cấp ba, bởi vì nó cứu Hạ Nam Chi mà bị thương, mặc dù trên miệng Kỷ Triết là mắng, nhưng trong lòng lại là hài lòng.

Tự hào: Không hô là con trai ta!

Lúc học xong cấp ba, tiểu tử này nói nó muốn làm cảnh sát, Kỷ Triết gần như là theo tiềm thức mà bác bỏ. Ông ở trên tiền tuyến vào sinh ra tử nhiều năm tất nhiên biết nguy hiểm của nghề nghiệp này, cho dù kiêu ngạo, nhưng không hy vọng nó đi mạo hiểm. Nhưng tên tiểu tử này sớm đã quen phá vỡ quy củ của ông rồi, lấy việc nghĩa không được chùn bước mà ghi danh trường cảnh sát.

Khi đó, so sánh với việc làm một cảnh sát với niềm vinh quang tự hào vốn có của sứ mệnh thì ông càng mong muốn Kỷ Y Bắc tùy ý đi làm một viên chức nhỏ ở đâu đó, không cầu đại phúc đại quý chỉ cầu bình an.

Nhưng hiện tại, lúc ông nhìn bức ảnh trước mắt, con trai của ông, cầm mũ mặc cảnh phục, khoe miệng nhếch lên, vẫn kiêu ngạo như lúc nhỏ, bỗng nhiên ông cảm thấy, trái lại cũng rất tốt.

Cả một đời người này, người có thể chân chính làm chuyện bản thân muốn làm rất ít, chân chính yêu thích phần nghề nghiệp cảnh sát này cũng không nhiều.

Chẳng qua rất khéo, Kỷ Y Bắc làm việc bản thân muốn làm, hơn nữa còn rất nhiệt tình.

Kỷ Triết nhìn bức ảnh, chào một cái theo tiêu chuẩn.

Vị thiên địa lập tâm, vị sinh dân lập mệnh, vị vãng thánh kế tuyệt học, vị vạn thế khai thái bình*.

*Đây là “Tứ vị cú” liên quan đến các nội dung như giá trị tinh thần của xã hội và dân chúng, ý nghĩa cuộc sống, truyền thừa học thống, lí tưởng chính

trị. Có thể đem “Tứ vị cú” của Trương Tải dịch sang Hán ngữ hiện đại là: *Vì xã hội kiến lập lại giá trị tinh thần, vì dân chúng xác lập ý nghĩa của sinh mệnh, vì tiền thánh kế thừa học thống đã bị gián đoạn, vì vạn thế khai thác cơ nghiệp thái bình.* (Tác giả: Giáo sư hướng dẫn luận văn học vị Tiến sĩ, giáo sư Khoa Triết học Đại học Sư phạm Thiểm Tây).

Thằng bé làm được rồi.

Thi thử che vải trắng ở trên bàn.

Kỷ Triết tiến lên, vén một góc vải trắng lên, thân thể đã bị ngâm trướng ở trong nước, vô cùng dữ tợn.

Kỷ Triết nhú mày nhìn một lúc, quay đầu nhìn Trần Khê và Hạ Nam Chi, tiến lên nói với cục trưởng: “Chúng tôi mang Y Bắc về.”

Cục trưởng vỗ vai ông ấy, hai người cũng coi như là quen biết đã lâu: “Được, xin nén bi thương.”

Kỷ Triết dùng sức lau mặt, hai cảnh sát đi qua người trước người sau nhắc cẳng đi ra ngoài.

“Đi thôi.” Ông ấy đi qua dắt tay của Trần Khê đi ra ngoài, lại hỏi Hạ Nam Chi: “Nam Nam, con có về không?”

Hạ Nam Chi ngẩng đầu với vành mắt đỏ hoe, chỉ cảm thấy ngực bị chọc ra từng bọt máu chua xót: “Hai người về trước đi. Chú, con muốn đợi ở đây một lúc.”

“Được.”

Qua một lúc lâu, người ở đây dần dần đều đi rồi, mọi người dừng chân ở trước bức ảnh để lại một cảnh hoa trắng, dừng lại một chút rồi rời đi, không để lại bất kỳ âm thanh nào.

Một mình Hạ Nam Chi ngồi ở trên sàn nhà lạnh lẽo, lưng dựa vào tường rồi ôm lấy chân.

Cô nhìn Kỷ Y Bắc trong bức ảnh, nhìn rất lâu, rất lâu.

Sau khi từ ở bờ biển trở về cô không còn nói một lời nào cả, chỉ có lúc xem điện thoại một chút, không biết đang xem cái gì, ánh mắt nhìn thẳng phía trước.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung team)

Trong tay cô có một cành hoa trắng, cầm trong lòng bàn tay, không đặt xuống.

Hoa ở chỗ đó nhiều lắm, đã đặt không được nữa rồi, chồng chất ở trên bộ cảnh phục đó của anh, chỉ lộ ra cảnh hàm ở bả vai, đó là mỗi giọt máu mỗi vết thương chồng chất lên.

Cô ngẩn ngơ nhìn một lúc, điện thoại rung lên.

Hạ Nam Chi nhấc lên xem, là một dãy số lạ: Nha đầu, sao em còn chưa về nhà?

Một dòng tin nhắn trước đó là gửi lúc ở bên bờ biển, lúc đó chính là lúc đội cứu hộ kêu lên ‘tìm thấy rồi’: Nha đầu, đừng khóc nữa, anh nói rồi anh không chết được.

Có lẽ Hạ Nam Chi có thể đoán được Kỷ Y Bắc muốn làm gì, nhưng vẫn tức giận, lại lo lắng bản thân lập tức về nhà sẽ bị người khác nhìn ra manh mối, vì thế một mình đợi ở đây đến tối như vậy.

Cô đứng dậy, vỗ quần áo, chuẩn bị về nhà.

Lúc đi vào cửa nhà toàn bộ đèn đều tối, có lẽ sợ bị người khác phát hiện.

Hạ Nam Chi đem chìa khóa ném sang một bên, đôi giày đóng cửa lại rồi mới bật đèn lên.

U tối bị đuổi ra ngoài, đèn sáng rồi. Hạ Nam Chi nhìn qua, đúng lúc Kỷ Y

Bắc từ trong phòng đi ra, thân trên trần trụi, trên vai quấn băng, trên mặt có vết máu xước của vết thương.

Trước người anh sáng sủa, phòng ngủ ở sau lưng một mảnh đen kịt, che phủ cả người anh lộ ra mấy phần tang thương, nhưng cũng có mấy phần khí phách.

Kỷ Y Bắc cười rộ lên, tác động đến cơ thịt của vết thương trên mặt lại đau đến rứt lại, thấp giọng mắng một câu.

“Về rồi à.”

Hạ Nam Chi, trên mặt toàn là nước mắt đứng ở cửa.

P/S: TỰ NHỦ 7749 LẦN ĐÂY LÀ TRUYỆN HE MỌI NGƯỜI Ạ:)))

-----oOo-----

Chương 70: Sống lại

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Bảo bối, đừng tức giận.”

Kỷ Y Bắc kéo lấy tay của cô, lại bị Hạ Nam Chi hất ra, cô gái nhỏ mặt đỏ xem ra là thật sự bị làm cho tức giận rồi.

Kỷ Y Bắc làm gì biết dỗ con gái, trước kia nói chuyện yêu đương ở trường đại học trái lại còn không có trách nhiệm gì, có lúc cô gái tức giận mấy ngày liền anh cũng không có phản ứng, cũng chia tay luôn, anh chính là trước giờ chưa từng dỗ dành ai.

Nhưng mà Hạ Nam Chi không giống.

Kỷ Y Bắc ngồi ở trên sofa, đưa tay lay tay của cô, lại bị cô gái nhỏ bực bội gỡ ra. Anh dứt khoát một tay ôm chặt cô vào trong lòng.

“Anh buông ra!”

Cô vùng vẫy, Kỷ Y Bắc bị chạm đến vết thương ở trên vai liền ‘hít’ một tiếng, động tác của cô gái nhỏ lập tức dừng lại, trừng mắt nhìn vết thương trên người anh.

Cuối cùng cô cũng vươn bàn tay nhỏ bé ra sờ nhẹ một cái: “Đau không?”

Kỷ Y Bắc học theo cô nói: “Em hôn một cái sẽ không đau nữa.”

“Không hôn.” Cô bẹp miệng, từ trong ngực anh đi ra rồi đến gần lưng anh, nhìn vết thương do súng bắn ở bên trên: “Nếu như chệch xuống bên dưới một chút nữa thì hai chúng ta đã có vết thương tình nhân do súng bắn rồi.”

Kỷ Y Bắc bị cô đùa liền cười, nâng mặt của cô lên hôn một cái: “Trên lưng của em đã sắp nhìn không ra rồi.”

“Phải không.”

Cô không chú ý.

Da của Hạ Nam Chi tốt, sẽ không lưu lại sẹo, vết thương do súng bắn ở trên lưng đã nhìn không ra dấu vết gì rồi, chỉ có nhìn nghiêng qua mới có thể lờ mờ nhìn thấy bóng vết sẹo.

“Tiếp theo anh muốn làm gì?”

Anh kéo ngăn kéo dưới bàn trà ra, từ trong đó lấy ra một cái camera ẩn hình: “Bắt nội gián.”

Anh lén lút đặt cái camera này ở trên hành lang ngoài phòng họp, ngắm chuẩn góc chết của máy theo dõi, mà lần hành động này quả nhiên đã bị Lương Thanh biết trước rồi, cho nên nếu không có gì bất ngờ thì cái camera này nhất định đã quay được kẻ nội gián kia.

Vốn dĩ anh đã tính toán xong rồi, lần hành động này chủ yếu là bắt được nội gián và toàn bộ thành viên an toàn trở về là được.

Chỉ là Lương Thanh còn tàn nhẫn và táo bạo hơn so với tưởng tượng của anh. Nếu không phải anh giữ cho bản thân một con đường khác, yêu cầu trợ giúp của Chu Đông Hâm thì chỉ sợ rằng hiện tại trên người anh chính là từng lỗ vết thương do súng bắn rồi.

Lúc này Dư Hiểu Dao ở trong bệnh viện gọi đến, Thư Khắc đã phẫu thuật thành công.

Coi như hữu kinh vô hiểm*.

*hữu kinh vô hiểm: Chỉ kinh sợ chứ không gặp nguy hiểm.

Hạ Nam Chi đứng thẳng dậy: “Vậy hiện tại anh không tra sao?”

“Không vội.” Kỹ Y Bắc niết mặt của cô: “Trước tiên phải dỗ em vui vẻ đã.”

“Biết em sẽ không vui rồi mà anh còn giấu em.”

“Anh còn tưởng rằng ngày mai em mới về cơ. Nói cho em lại sợ em lo lắng, nào biết được Dư Hiểu Dao đi bệnh viện lại trực tiếp chạm mặt với em. Không phải cô ấy nói cho anh xong anh liền gửi tin nhắn cho em rồi sao.”

Hạ Nam Chi nhớ đến lúc ở bên bờ biển, nửa người dưới của cô ngâm ở trong nước biển, lúc đó cô quả thật có một loại ý nghĩ cứ thế mà đi vào trong biển.

Ngay lúc đó liền nhìn thấy một dòng tin nhắn, cho dù là một dãy số xa lạ nhưng vừa nhìn liền biết là Kỹ Y Bắc gửi đến.

“Nha đầu, đừng khóc nữa, anh nói rồi anh không chết được.”

Đột nhiên Kỹ Y Bắc nhận ra vài phần không thích hợp: “Sao em lại ở trong bệnh viện, không khỏe ở đâu à?”

Hạ Nam Chi không muốn vào lúc này lại để anh lo lắng, liền thuận miệng nói: “Không có gì, đưa một người bạn đi mà thôi.”

Tiếp theo cô lại cọ xát ở trên vai anh, có hơi bất mãn: “Chuyện anh còn sống bây giờ có mấy người biết rồi?”

“Ngoài năm người cùng anh chấp hành nhiệm vụ ra, thì còn các anh em trên thuyền cứu hộ, và em biết.”

Hạ Nam Chi chờ anh, càng thêm bất mãn: “Nhiều người biết như vậy anh còn giấu em!”

“Giấu em là sợ em lo lắng, nói cho bọn họ là vì để phối hợp.”

Cỗ thi thể kia vẫn là Tôn Kiêm tốn hơn nửa ngày mới làm ra được mô hình người có độ mô phỏng cao, dù sao cứu lên cũng đã bị ngâm nước đến biến dạng rồi, cho nên dù bộ dạng có mấy phần không giống thì ngược lại cũng không sao cả.

Mà anh em trên thuyền cứu hộ chính là bạn bè cũ mà Tôn Kiêm tin tưởng nhiều năm.

Phí nhiều sức như vậy, chỉ vì tìm ra nội gián, đồng thời công kích Lương Thanh một đòn cuối cùng.

Chỉ có Kỷ Y Bắc chết rồi thì Lương Thanh mới có thể thả lỏng cảnh giác, mà lão ta lại đa nghi, cho nên diễn kịch phải diễn tròn vai.

“Cỗ thi thể kia một chút cũng không giống anh, em vừa nhìn liền nhận ra, xấu chết đi được.” Hạ Nam Chi làm tổ ở trong ngực anh nói.

Kỷ Y Bắc cười: “Ngâm ở trong nước thời gian dài như vậy, cho dù thật sự là anh cũng sẽ xấu như thế.”

Hạ Nam Chi thản nhiên liếc anh một cái, nói: “Vậy anh đừng chết như vậy, quá xấu, em sẽ không thích đâu.”

“Chờ chút bảo bối, đứng lên một chút.” Kỷ Y Bắc ngồi dậy, đẩy tay Hạ Nam Chi xuống: “Anh gọi điện thoại cho Tôn Kiêm, bảo anh ấy đem mô

hình thi thể kia thu lại.”

Thời gian lâu cũng sợ bị người khác phát hiện.

“Không cần đâu, cha mẹ anh đã mang về nhà rồi.”

Kỷ Y Bắc sửng sốt.

Cô còn nói: “Đoán chừng chú và dì cũng biết người kia không phải là anh rồi.”

“... Vậy anh gọi điện thoại cho bọn họ.”

Kỷ Y Bắc lấy ra một chiếc điện thoại còn chưa đăng ký ở trong túi, chiếc điện thoại kia vốn đã rơi ở trong biển rồi.

Đau lòng. (cái điện thoại)

Chuyện này anh cũng không nói trước một tiếng cho cha mẹ, hiện tại gọi điện thoại qua đột nhiên có chút hoảng hốt, anh liếc nhìn Hạ Nam Chi, đem điện thoại lấy ra lại thả trở lại.

“Bảo bối, em giúp anh gọi một cuộc điện thoại báo bình an nhé?”

“Để làm gì?”

“Cha mẹ anh không nở mắg em, anh tự gọi xác định là bị mắg đến máu chó đầy đầu.”

Hạ Nam Chi cười, gọi điện thoại cho Trần Khê, tút một tiếng liền được nhận, xem ra là đang chờ cuộc điện thoại này.

“Dì, là con. Anh trai không sao, bảo con gọi điện thoại báo bình an cho dì.”

Trần Khê hừ lạnh một tiếng, tinh thần khóc lóc đến ruột gan đứt đoạn ở trong sở cảnh sát lúc này thu lại vô cùng sạch sẽ, chỉ muốn cách chiếc điện thoại này đem thẳng nhóc thối không đáng tin cậy này đánh cho một trận.

(phát hiện ra hình như kỹ thuật diễn của nữ9 cũng là được mọi người xung quanh luyện nên:)))

“Nó ở bên cạnh con à, con đưa điện thoại cho nó đi, dì muốn nói chuyện với nó!”

Hạ Nam Chi nhìn Kỷ Y Bắc, người ở phía sau điên cuồng xua tay nháy mắt ra hiệu với cô, đáng vẻ chết cũng không nhận điện thoại.

Hạ Nam Chi di chuyển tầm mắt, bấm chức năng rảnh tay: “Ủm anh trai, vết thương của anh ấy cũng rất nặng, hiện tại không nhận nổi điện thoại, lần này là vì vụ án này nên mới làm như thế.”

Trên sô pha, Kỷ Y Bắc giờ ngón tay cái lên với cô.

Ngay sau đó, liền nghe thấy nữ sĩ Trần Khê ‘hừ’ một tiếng: “Nam Nam, con ở cùng với thằng nhóc thối này lâu nên học xấu của nó rồi, nếu như nó bị thương nặng thì bây giờ con còn có thể bình tĩnh hòa nhã gọi điện thoại cho dì sao?”

Hạ Nam Chi: “...”

Kỷ Y Bắc: “... Mẹ.”

Hạ Nam Chi đưa điện thoại cho anh, Kỷ Y Bắc bấm hủy chức năng rảnh tay, đi vào trong phòng nghe điện thoại.

“Ôi, mẹ, con... Con biết rồi con biết rồi, chuyện này là con suy nghĩ không chu đáo, còn không phải là vì vụ án sao... Phải phải phải, mẹ nói đúng, con chính là không hiểu chuyện, lần sau không thế nữa... Không, Nam Nam cũng vừa mới biết, vừa dễ dàng xong đấy... Ai ya mẹ à, con bây giờ không phải là đang dỗ mẹ sao...”

Hạ Nam Chi nghe giọng nói dứt quãng của anh, khóe miệng nhếch lên cười.

Lại qua một lúc sau, đáng vẻ cà lơ phớt phơ của Kỷ Y Bắc mới thu hồi lại, đứng cũng thẳng lên rất nhiều. Hạ Nam Chi không cần nghe nội dung cũng

biết đầu dây điện thoại bên kia đã đổi người rồi, hiện tại là Kỷ Triết nói chuyện cùng anh.

Kỷ Triết: “Người không sao chứ?”

“Không sao, trên vai trúng một phát súng, một mình con đã xử lý xong rồi, không sâu chỉ bị thương da thịt một chút thôi.”

“Tiếp theo dự định làm thế nào?”

Kỷ Y Bắc đem kế hoạch của mình nói cho ông ấy, lại có chút hồ thẹn hỏi: “Hôm nay đã dọa đến cha và mẹ rồi hả?”

Kỷ Triết sờ mũi, trầm mặc một lúc: “Không sao, nếu mà con nhắc trước với bọn ta nói không chừng còn bị người khác nhìn ra được manh mối.”

Đây chính là mặt trời ló dạng từ phía tây.*

*Mô tả những việc không thể làm được, người ta thường dùng câu này để diễn đạt những điều bất ngờ, bất thường.

Vừa rồi Kỷ Y Bắc không dám gọi điện thoại về nhà chính là sợ cha anh mắng, từ nhỏ anh không sợ người nào, cha anh tính là người đầu tiên, không nghĩ đến ông ấy lại thấu tình đạt lý như vậy.

“Vậy cái đó, cha, nếu chuyện này thuận lợi thì dự đoán ba ngày sau có thể kết thúc rồi, cha với mẹ đừng lo lắng.”

“Được.”

Hiếm thấy Kỷ Triết áp a áp ứng mơ hồ gì đó: “Y Bắc, những năm này ta đối với con rất nghiêm khắc phải không?”

Đối với hai cha con mà nói, câu nói này có lẽ là tình thương từ cha của người bình thường mà từ trước đến giờ Kỷ Y Bắc không cảm nhận được, nhất thời có chút xấu hổ, không biết nên làm sao tìm từ.

“... Vẫn, vẫn được, dù sao con cũng không nghe lời của cha lắm.”

“Hôm nay ta đi sở cảnh sát thăm con, lúc nhìn ảnh của con liền nghĩ...” Nói đến đây, Kỷ Triết hơi giấu đầu hờ đuôi mà ho nhẹ một cái: “... Cha rất tự hào vì con.”

Kỷ Y Bắc sừng sốt một chút, khoe môi nhếch lên, cúi đầu nhìn mũi chân, bắt đầu lằng lằng: “Không phải sao, con trai tốt như con cũng ít lắm đấy.”

Kỷ Triết hừ một tiếng, nhanh chóng trở về thân phận người cha nghiêm khắc mà mắng.

“Xú tiểu tử nhanh chóng đem cái đồ chơi hỏng ở trong nhà kia xử lý đi cho ta!!” Kỷ Triết nhìn mô hình thi thể có chín phần giống kia ở trong nhà, thật sự rất buồn bực.

Nếu không phải sợ để ở đó không an toàn thì ông cũng sẽ không yêu cầu mang về nhà.

Kỷ Y Bắc cười lớn, gạt đầu tại chỗ: “Được, chuyện này vừa kết thúc con liền sống lại tại chỗ cho cha xem.”

Đêm khuya sâu đến đáy liền bắt đầu nổi lên bọt trắng, sắc trời ở xa giống như bong bóng cá.

Ban ngày Hạ Nam Chi lo lắng hãi hùng thực ra sớm đã mệt rồi, vừa leo lên giường liền ngủ luôn, Kỷ Y Bắc ngồi ở đầu giường bên cạnh, bật một ngọn đèn sáng lơ mờ.

Anh đeo tai nghe, trên màn hình xuất hiện hình ảnh chụp trộm ngày hôm đó.

Đúng như dự đoán, khi sáu người của tổ chuyên án tiến vào phòng họp không lâu liền có một cảnh sát sợ trước sợ sau từ chỗ khác qua đây, nấp ở cạnh góc cửa.

Kỷ Y Bắc ấn phím tạm dừng, phóng to hình ảnh.

Nhận ra mặt cảnh sát này là cảnh sát thực tập mới vào đội không lâu.

Kỷ Y Bắc lấy điện thoại chụp ảnh lại rồi gửi cho Dư Hiểu Dao, việc tiếp theo đến tận bước cuối cùng anh cũng không thể ra mặt nữa.

Xử lý xong chuyện này Kỷ Y Bắc tắt đèn, chân tay nhẹ nhàng chui vào trong chăn, Hạ Nam Chi vừa mới ngủ say liền giống như bạch tuộc ôm lấy anh.

Kỷ Y Bắc hôn trán cô một cái.

Ngủ.

Buổi tối hôm nay Hạ Nam Chi ngủ đặc biệt ngon, có lẽ là liên quan đến ngày hôm trước vì cô lo lắng quá nên gần như không ngủ được, lúc cô vừa tỉnh dậy, bên cạnh đã không có ai, bên anh ngủ ngay cả độ ẩm cũng không có.

Cô theo bản năng mà kinh sợ, dùng sức từ trên giường ngồi dậy, nhìn thấy kim đồng hồ chỉ mười giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Nam Chi vò tóc, dùng ngón tay vuốt tóc, giẫm lên dép rồi đi tìm Kỷ Y Bắc.

Kỷ Y Bắc đang đeo tai nghe nhìn chăm chăm vào màn hình rồi chỉ huy từ xa, có lúc lại nhắc nhở mấy câu.

Sở cảnh sát lúc này.

Dư Hiểu Dao ngồi đối diện với hình cảnh sát thực tập, tên là Lí Trăn Trăn, đầu năm mới thi vào đây, xem hồ sơ nhìn không ra khác thường gì, thuộc loại đi đến đâu cũng không bị chú ý đến.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team.)

“Lí Trăn Trăn, cô với Lương Thanh là quan hệ gì?”

“À, tiền bối Lương Thanh, ông ấy là thân tượng của tôi.”

“Vậy tôi đổi một cách hỏi khác.” Dư Hiểu Dao bắt chéo chân, vẻ mặt lạnh lùng: “Vậy cô có biết người này không.”

Cô ấy đem chân dung của Lương Thanh được chuyên gia vẽ ra dựa theo mô tả bằng miệng đẩy đến trước mặt cô ta, mặt toàn là vết sẹo.

Lí Trăn Trăn nhìn thoáng qua liền rung mình một cái: “... Biết mà, đây không phải là tội phạm truy nã trong sở đang truy bắt sao.”

Bên tai truyền đến giọng nói của Kỷ Y Bắc: “Nói với cô ta một chút về tình huống thực tại của Lương Thanh đi, dọa cô ta nhả ra là được.”

Trước đây Phó cục nói: điểm yếu của một người nào có dễ dàng bị mọi người tra ra được như thế đích thực không sai, mỗi người đều có điểm yếu, bao gồm cả Lương Thanh.

Chỉ là nhược điểm của lão ta không phải nhìn thấy sờ thấy được, nhược điểm ở tính cách của lão ta.

Lão ta là người rất biết kiểm soát ham muốn, sẽ không hài lòng bởi việc thành lập quan hệ hợp tác bình thường, so sánh như thế lão ta càng nghiêng về thành lập mối quan hệ hoàn toàn kiểu ta cao người thấp hơn.

Mà điều này tất nhiên sẽ dẫn tới tâm lý phản nghịch của đối phương, cho dù nhất thời không không chế được, lúc có khả năng thoát khỏi Lương Thanh thì rất có thể gặp phải phản bội đạo nghĩa không được chùn bước.

Đây là nhược điểm của lão ta.

Dư Hiểu Dao: “Đối với vụ án này có lẽ một thực tập sinh như cô cũng không nắm đủ được thông tin nhiều lắm. Tôi nói với cô về lệnh truy nã tội phạm này nhé, mười bốn năm trước lão ta lập ra một trang web chuyên

cung cấp cho bọn giết người khoe khoang tác phẩm của bọn chúng, mà lão ta lại ở trong đó tìm kiếm được một nhóm sát thủ chuyên nghiệp trời sinh không cần đào tạo, nhưng cái trang web này rất nhanh bị đội trưởng Hạ Anh Lâm lúc đó phát hiện ra.”

“Vì thế lão ta phải sát thủ giết chết Hạ Anh Lâm, hài cốt mới được phát hiện trước đó không lâu, lão ta lại chuẩn bị phóng hỏa giết vợ và con gái của Hạ Anh Lâm. Về sau nữa, đội ngũ sát thủ của lão ta dần dần thuần thục, lão ta đóng cái trang web kia rồi bắt đầu kinh doanh một trang web giết người, vừa kiếm tiền lại vừa giết người.”

Nói đến đây, cô ấy giương mắt quan sát phản ứng của Lí Trăn Trăn đang ngồi ở trên ghế như ngồi trên đồng lửa, đến cùng thì vẫn cũng là người trẻ tuổi không có kinh nghiệm xã hội thôi.

“Lão ta bao giờ cũng cho người khác một chút lợi ích trước rồi mới mượn cớ này để nắm chắc nhược điểm, điều khiển cô, để cô thay lão ta bán mạng, thay lão ta phạm tội. Sau khi lão ta thanh toán tiền thuốc men cho con gái của Phó cục liền đưa con gái của ông ấy đi bệnh viện bên Mỹ để không chế, mà Phó cục vừa có ý nghĩ phản bội lão ta liền bị một phát súng bắn vào đầu chết luôn.”

“Lão ta đã cho cô những lợi ích gì thế?”

Đôi môi cô gái run rẩy, không không chế được chấn động trong lòng mình.

Đầu óc toàn là câu nói ‘Phó cục vừa có ý nghĩ phản bội lão ta liền bị một phát súng bắn vào đầu chết luôn’.

Cô ta cũng sẽ bị bắn chết sao?

“... Không có... Đội phó Dư, tôi thật sự không quen biết lão ta, cô phải tin tưởng tôi!”

Dư Hiểu Dao đánh gãy lời nói của cô ta, nghiêng người đến gần.

“Người này kỹ thuật máy tính rất cao, thiết lập mật mã không ai trong sở

cảnh sát có thể phá giải được, còn có đội kỹ thuật bắn tỉa chuyên nghiệp, có năng lực phản trình sát.”

Dư Hiểu Dao trầm giọng, có chút hài hước: “Cô nói, người này có giống với thần tượng ban nãy cô nói không, Lương Thanh ấy?”

-----oOo-----

Chương 71: Còng tay

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cô gái trừng mắt khó mà tin được, từ khóe môi tràn ra tiếng khóc nức nở.

Mới đầu, cô ta cùng người đàn ông kia nảy sinh quan hệ cũng chẳng qua là vì lão ta nói có thể giúp cô thi vào sở cảnh sát. Lí Trần Trần tin tưởng lão ta, sau đó ngày phỏng vấn hôm ấy chính là Phó cục, cô ta nghĩ những lão đại ở đây đều nghe lời của lão ta nên bản thân càng không dám thờ ơ một chút nào.

Lúc cô ta nhìn thấy ảnh chụp lệnh truy nã tội phạm mới biết được đối mặt với bản thân chính là một người đáng sợ như thế nào.

Lại sau nữa, Phó cục chết rồi, trên dưới sở cảnh sát đều nói là do kẻ kia làm, Lí Trần Trần lại nhận được mệnh lệnh của lão ta, muốn cô nghe ngóng, tiếp cận tình hình tiếp theo của sở cảnh sát. Cô ta cực kỳ sợ hãi, căn bản không dám từ chối.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team)

Chỉ sợ viên đạn tiếp theo chính là ở trên người cô ta.

Ngón tay Lí Trần Trần lúng túng xoay tròn: “Tiền bối Lương Thanh... Không phải là đã chết rồi à...”

Ngón tay Dư Hiểu Dao gõ bàn, khóe môi nhếch lên, động tác này là học từ Kỷ Y Bắc, đối phó với cô gái có gan nhỏ như này là có tác dụng nhất.

Đầu ngón tay chạm vào mặt bàn phát ra âm thanh cùm cụp cùm cụp, vừa lạnh lẽo lại nặng nề.

“Lần trước lúc nghe lén Kỷ đội sắp xếp nhiệm vụ còn chưa nghe hết phải không, có biết lần này chúng tôi vì sao lại chọn chỗ kia không? Chỗ ấy chôn vợ và con gái của Lương Thanh, lão ta vẫn chưa chết, ngược lại còn làm cả Cảnh Thành này đều ngập trong chương khí mù mịt.”

Chúng cứ đến quá nhiều, Lí Trăn Trăn không dễ gì mới tiêu hóa được, phản ứng ra một câu: “Gì cơ... Nghe lén?”

Câu hỏi này Dư Hiểu Dao đã chờ rất lâu rồi, vui sướng mà cảm ra một chồng ảnh chụp cô ta lén lút ở cạnh phòng họp rồi ném đến trước mặt cô ta.

“Không phải... Tôi không có.” Cô ta còn muốn ngụy biện.

Dư Hiểu Dao không kiên nhẫn mà cắt ngang cô ta: “Cho cô hai con đường để chọn.”

“Một là từ chối không nhận tội, chúng tôi sẽ không quản cô, thả cô ra cho cô đi tìm Lương Thanh, ngược lại cô có thể cảm nhận một chút việc ông ta từng bước khống chế cô ra sao. Sau đó chúng tôi sẽ bắt cô và lão ta trở về coi như đồng bọn rồi bắn chết!”

“Một con đường khác, là hợp tác với chúng tôi, lập công chuộc tội.”

Móng tay của Lí Trăn Trăn sắp cắm vào tận trong máu thịt rồi, dùng sức đến mức trắng bệch, cô ta do dự không quyết định.

Nhưng nội tâm lại càng nghiêng về lựa chọn thứ hai. Lương Thanh... rất khủng bố.

Dư Hiểu Dao bình tĩnh nhìn cô ta, trong lòng cơ bản đã có thể xác định cuộc đàm phán này coi như thành công rồi, chỉ cần có một tác động để ép buộc cô ta đưa ra quyết định mà thôi.

Lúc này.

“Đội phó Dư, Lí Trăn Trăn có một cuộc điện thoại.”

Cô ấy liếc mắt nhìn số hiển thị, một dãy số không có chú thích. Cô ấy đưa mắt ra hiệu với người ở đằng sau, lập tức có người bắt tay vào tìm định vị địa chỉ IP của dãy số đó.

Dư Hiểu Dao lấy điện thoại ném qua: “Là Lương Thanh phải không, nhận đi. Trực tiếp lựa chọn, tất nhiên cô cũng có thể nói cho lão ta biết chúng tôi đã phát hiện ra cô rồi, chẳng qua là...”

Dư Hiểu Dao trực tiếp lấy súng ra, duỗi thẳng cánh tay trực tiếp nhắm vào mi tâm của cô ta, thở nhẹ ra một hơi: “Phải nhìn xem miệng cô nhanh hay đạn của tôi nhanh đây.”

Lí Trăn Trăn không dám tin người cầm súng dùng như đồ chơi ở trước mắt này chính là đội phó Dư, người mà thường ngày rất chiều cố cô ta.

Dư Hiểu Dao xem hiệu sự giật mình trong vẻ mặt của cô ta, nghiêng rằng: “Vì một Lương Thanh mà Phó cục mất rồi. Kỷ đội cùng tôi vào sinh ra tử cũng mất rồi. Thư Khắc, A Minh hiện tại đều còn đang nằm trong bệnh viện! Hiện tại tôi cái gì cũng có thể làm được!”

Bản BGM này chắc là tự phát theo phong độ chí khí của “Kỷ đội” lúc phát biểu. Dư Hiểu Dao thiếu chút nữa vì lời nói của bản thân mà nổi lên một tầng da gà, chỉ là lúc này ở bên tai không đúng lúc vang lên âm thanh hài hước đánh vỡ ảo tưởng hoàn mỹ của cô ấy.

Kỷ Y Bắc cười nhạo một tiếng: “Dư Hiểu Dao, giả vờ hơi lộ rồi đấy, xấp xỉ là được rồi. À, cầm súng uy hiếp chính là phá hoại quy tắc.”

Dư Hiểu Dao: “...”

Lúc đầu là ai ở đây dùng súng chỉ người hả, thật không dễ gì bị cô cướp về còn tay không đánh gãy ba cái xương sườn, rồi lại đánh gãy chân của phạm nhân mới miễn cưỡng nguôi giận!

Phá hoại quy tắc, đường đường là đội trưởng đội hình cảnh mà lại phá hoại trước!

Mà cô chỉ có thể miễn cưỡng coi là phạm tội một lần, thượng bất chính hạ tắc loạn thôi!

Thế mà một lần giả vờ phát biểu của cô ấy ở trong mắt của Kỹ Y Bắc bị coi thành hơi nặng lời, nhưng may là vẫn dọa được Lí Trăn Trăn.

Lí Trăn Trăn run rẩy cầm điện thoại: “Tôi chọn con đường thứ hai...”

“Thông minh.” Dư Hiểu Dao dứt khoát nhanh nhẹn thu lại súng, liếc mắt theo dõi, thay đổi ý nghĩ, lại nghĩ bây giờ Phó cục chết rồi, mà Kỹ Y Bắc cũng miễn cưỡng được coi là đã chết, lúc này cô mới là lão đại, có gì mà phải sợ chứ!

“Chỉ cần cô ngoan ngoãn phối hợp, đến lúc đó điều tra đến cô tôi sẽ giúp cô viết chút lời hay, nhưng mà đi theo Lương Thanh, tuyệt đối không có quả ngon để ăn đâu.”

Diễn hình cho một cái tát lại cho một quả táo ngọt.

“... Tôi nên nói thế nào?”

Lúc này điện thoại đã ngắt một lần, lại gọi đến lần thứ hai.

“Thì coi như nói chuyện bình thường là được, nhớ rõ bật ghi âm loa ngoài, đừng căng thẳng quá.”

“... Được.”

“Alô?”

“Sao lâu như vậy mới nhận! Làm sao, có người hoài nghi cô à!”

Lí Trăn Trăn liếc nhìn Dư Hiểu Dao một cái, cô ấy lắc đầu.

“... Không có, trong sở xảy ra chuyện lớn rồi, mọi người làm gì có thời gian quản một thực tập sinh như tôi chứ...”

“Chuyện lớn gì?”

“Ông không biết hả? Chính, chính là Kỷ Y Bắc. Anh, anh ấy chết rồi. Hôm qua thuyền cứu hộ mới vớt anh ấy từ trong biển lên.”

“Cái gì? Tên tiêu tử đó chết rồi? Xác định không?”

Đích thực lúc đó có một tên thuộc hạ báo cáo cho ông là Kỷ Y Bắc trúng một phát đạn, sau đó bởi vì chỉ viện đến cho nên mới có thể không thật sự ép bọn họ vào con đường chết.

Không nghĩ đến vận khí lại tốt như vậy!

“Xác, xác định. Thi thể tối hôm qua tôi cũng nhìn thấy rồi, rất nhiều người đều đến đây, trong bệnh viện cũng nằm hai người.”

Đột nhiên có tiếng cười điên cuồng dọa cho cô gái run sợ. Dư Hiểu Dao nháy mắt với cô ta, hai tay lên xuống ở trước ngực ý bảo cô ta hít thở sâu bình tĩnh.

“Vậy tốt quá rồi! Quả nhiên là ông trời cũng giúp ta. Cô tiếp tục chú ý động tĩnh bên kia, vừa có khác thường phải lập tức báo cáo với tôi!”

“Rõ...”

Ngắt điện thoại, Dư Hiểu Dao có chút bất mãn mà liếc nhìn cô ta một cái rồi hỏi: “Cô run lẩy bẩy rồi còn nói lắp, lão ta có thể tin không?”

“Không, không sao. Tôi nói chuyện với lão ta luôn như vậy...”

“...” Dư Hiểu Dao cầm lấy điện thoại của cô ta, nghịch ngợm hơn mười mấy phút: “Lắp đặt hệ thống nghe trộm cho cô rồi, sau này cứ dựa theo bình thường mà nói chuyện với lão ta là được, chờ đến lúc cần cô giúp đỡ

tôi sẽ tìm cô.”

“... Được.”

Dư Hiểu Dao thoải mái đứng dậy duỗi eo một cái, mục tiêu lại tiến gần thêm một bước rồi.

Cô ấy đi ra cửa phòng thăm vấn, một lão hình cảnh ở bên ngoài tiến lên an ủi, hỏi: “Tay không sao chứ?”

Dư Hiểu Dao không chút để ý mà vỗ bằng quần trên cánh tay: “Không sao!”

“Đội trưởng của mấy người... Hừm, còn trẻ như vậy, cũng thật đáng thương. Cô đừng đau buồn quá, bắt được hung thủ mới có thể để cho cậu ấy nhắm mắt.”

Đột nhiên khóe miệng đang khép lại của Dư Hiểu Dao suýt nữa mở ra, đánh bại Lí Trần Trần đắc ý quá, thiếu chút nữa quên luôn bản thân hiện tại vẫn còn đang ở giai đoạn diễn kịch.

Cô ấy vừa muốn tùy tiện nói vài câu đau buồn một trận thì nghe thấy Kỷ Y Bác trong tai nghe nói: “Ái chà, ngủ dậy rồi à, bữa sáng còn ở trong lò vi sóng, em tự qua lấy ăn nhé.”

“...”

Đột nhiên cô ấy cảm thấy, không có đội trưởng này cũng rất tốt đó, lúc đây đại vương trong ngọn núi này chính là cô!

Khóe miệng Dư Hiểu Dao có chút run rẩy: “Đội trưởng, anh ấy...., ừm... Tôi đi bệnh viện thăm Thư Khắc!”

Lão hình cảnh nhìn hình bóng đi xa của cô ấy, thở dài lắc đầu: “Đứa trẻ ngoan chịu lần đả kích này mặt đều suy sụp cả rồi!”

Hạ Nam Chi ăn bữa sáng và nước trái cây, nhàn nhã nằm ở trên sô pha xem

TV.

Vì phòng ngủ có người ở gần rình trộm sẽ phát hiện ra Kỷ Y Bắc nên rèm cửa trong nhà khép chặt, ban ngày cũng bật đèn.

Video và tám ảnh ngã ở trong buổi lễ tốt nghiệp hôm qua đều đã được đưa lên tin tức, Kỷ Y Bắc vừa từ phòng sách đi ra liền liếc nhìn thấy nội dung ở trong điện thoại cô, nhất thời kinh ngạc.

“Tình huống gì vậy? Hôm qua em làm sao thế?”

Hạ Nam Chi ngửa đầu nhìn người đàn ông đứng ở đằng sau: “Đột nhiên đầu choáng một chút rồi chảy máu mũi, ảnh chụp xấu quá.”

Kỷ Y Bắc nhíu mày: “Sao lại đột nhiên bị như vậy, đã đi bệnh viện chưa?”

Hạ Nam Chi hơi hốt nói: “Còn không phải là bị anh làm bức bối sao, bác sĩ nói là do cảm xúc gây nên, không có vấn đề gì lớn.”

Kỷ Y Bắc thở dài, vỗ đầu của cô, vỗ về nói: “Rất nhanh sẽ kết thúc rồi.”

—

Nghỉ ngơi hai ngày, về cơ bản vết thương của Kỷ Y Bắc đã khôi phục với tốc độ hơn hẳn người thường.

Chẳng qua may mà lúc đó người nổ súng bắn anh ở trong biển đang ở trên bờ, chịu lực cản của nước biển nên vết thương súng bắn không sâu, không bị thương đến xương cốt, cũng chỉ giống như bị dao chọc một vết nhỏ thôi.

Hai ngày này Kỷ Y Bắc ở nhà bí mật bố trí toàn bộ, Hạ Nam Chi cũng vẫn luôn ở trong nhà, Thân Viễn còn tưởng cô đau lòng vì mất đi bạn trai nên cũng không đến làm phiền cô.

Thời gian này Lương Thanh lại gọi điện thoại cho Lí Trăn Trăn một lần nữa để thăm dò tình hình.

Chỉ là cảnh sát không xác định được vị trí của lão ta, dù sao cũng là hình cảnh tiền tuyến đương thời, cũng biết cài đặt hệ thống phòng bị theo dõi cho điện thoại, chỉ có thể lợi dụng Lí Trần Trần gọi lão ta tự xuất hiện.

Cô ta dựa theo dẫn dò của Dư Hiểu Dao mà tiết lộ cho lão ta: “Hiện tại ở trong sở cảnh sát không có cục trưởng và đội trưởng, mọi người như rắn mất đầu, tất cả đều sợ hãi rồi, chỉ có một mình đội phó Dư đang lén lút điều tra tin tức thôi.”

Đến hôm nay, thời cơ đã coi như chín muồi.

Dư Hiểu Dao bảo cô ta chủ động gọi điện thoại cho Lương Thanh.

“Alô, có một tin, tình hình mới.”

“Thế nào?”

“Vừa nãy tôi chạm mặt với đội phó Dư, tôi hỏi cô ta đi đâu vội vàng như thế, cô ta nói bạn gái của Kỷ đội tìm cô ta. Tôi, tôi thấy cô ta rất vội liền nói với ông một tiếng.”

Đầu bên kia điện thoại nghe thế quả nhiên trầm mặc.

Dù sao Hạ Nam Chi ở trong mắt lão ta cũng có một thân phận đặc biệt nào đó.

“... Biết cô gái kia vì sao tìm cô ta không?”

“Không, không biết, không kịp hỏi, liền, liền nghe cô ta nhận điện thoại nói gì mà chú ý an toàn, lập tức qua ngay các thứ.”

Tin tức này có ý cung cấp rất mơ hồ, dẫn dắt lão ta hoài nghi Hạ Nam Chi có phải hay không đã nhớ đến chuyện gì đó về lúc nhỏ, ví dụ như lúc Hạ Anh Lâm nói với cô chuyện gì đó.

Thế mà lúc này Hạ Nam Chi đang ngồi xếp bằng ở trên ghế, trong tay là một đĩa hoa quả, thưởng thức bộ dạng Kỷ Y Bắc điều khiển và chỉ huy bố

trí một cách thích thú.

Cô không biết rằng việc lấy cô làm môi nhử này đã khiến cho Kỷ Y Bắc và Dư Hiểu Dao tranh luận rất lâu, nhưng ngoại trừ việc này ra thì đích thực ngay cả người có thể thay thế làm môi nhử cũng không có.

Mà để phòng ngừa ngộ nhỡ, Kỷ Y Bắc bí mật nhờ vả Chu Đông Hâm sắp xếp võ cảnh và súng bắn tỉa đặc biệt để bảo vệ cô.

Lúc này xung quanh tòa nhà của họ bao vây không ít cảnh sát mặc thường phục, các điểm bắn tỉa xung quanh có thể ngấm vào trong căn phòng này đều đã có người không chế.

Con người của Lương Thanh u ám đục ngầu: “Buổi tối hôm nay cô tìm một lý do hẹn cô ta (Dư Hiểu Dao) ra ngoài. Địa điểm chính là trong quán bar ở trên con đường Tú Lâm kia.”

“Tôi, tôi thử xem...”

“Thử gì mà thử!” Đột nhiên Lương Thanh gào lên: “Hẹn không được thì cô chờ chết đi! Đem cả Hạ Nam Chi kia cũng gọi ra luôn!”

Dư Hiểu Dao lắc đầu với cô ta, ý bảo Hạ Nam Chi không thể đi qua.

Bị hai bên uy hiếp, cô gái cuối cùng nhịn không được nữa khóc lên, ngược lại cũng hợp với tình hình, sẽ không bị hoài nghi: “Tôi không quen biết cô ấy mà...”

Điện thoại im lặng kết thúc.

Dư Hiểu Dao xua tay bảo người khác đem Lí Trăn Trăn đang khóc lóc mang đi, ấn tai nghe: “Đội trưởng, hiện tại làm thế nào?”

Đôi mắt Kỷ Y Bắc trầm lắng đen thui, nghĩ cũng không nghĩ: “Hạ Nam Chi không thể đi qua!”

Cho dù không trộn lẫn bất kì cảm xúc gì thì cũng nên quyết định như vậy.

Cảnh sát không thể nào lợi dụng một người vô tội đi làm con tin dụ dỗ tội phạm được.

“Được, lát nữa tôi tìm một lý do đi khai thông với Lí Trần Trăn. Kỷ đội, tối nay anh ra sân sao?”

Kỷ Y Bắc ‘ừm’ một tiếng, tương đối trắng trợn: “Đối phó lâu như vậy cuối cùng cũng phải kết thúc rồi, tôi không thể sống lại sao.”

“Được đây!”

Kỷ Y Bắc ngắt kết nối tai nghe, phát hiện không biết từ lúc nào Hạ Nam Chi đã đi đến trước bàn của anh.

“Kỷ đội, có phải Lương Thanh muốn em qua đó không?”

Kỷ Y Bắc trợn mắt nhìn cô một cái, không muốn cùng cô nói chuyện này: “Em ở trong nhà đợi là được, đừng nghĩ muốn đi là đi.”

“Nhưng em muốn cùng anh đi.”

“Nghe lời, tính nguy hiểm của lần hành động này sẽ giảm xuống thấp nhất.”

“Nhưng mà Lương Thanh nghi ngờ nhiều người như vậy, em không đi lão ta sẽ có phòng bị, sẽ ảnh hưởng đến hành động của mọi người. Hơn nữa một mình Dư Hiểu Dao ở đó càng nguy hiểm hơn.”

“Em đi rồi thì chính là hai người nguy hiểm. Dư Hiểu Dao còn biết tự giải thoát, bọn anh sẽ có chiến thuật.”

Hạ Nam Chi mếu máo, vẫn đang kiên trì: “Vậy anh thả em vào xe kiểm soát ở cùng với anh là được rồi, dù sao em cũng muốn ở cùng với anh.”

Kỷ Y Bắc không nói cho cô tối hôm nay anh sẽ không chỉ ở trong xe kiểm soát để điều khiển, anh cũng sẽ đi vào trong quán bar.

Thấy anh vẫn còn đang chần chừ, Hạ Nam Chi dứt khoát xoay người đi ra

thư phòng.

“Em đi đâu hả!”

“Trang điễm!”

“Ai đồng ý cho em đi!?”

Kỷ Y Bắc vội vàng đuổi theo, nắm chặt bả vai của Hạ Nam Chi ép lên ghế sofa, từ trong ngăn kéo lấy ra một bộ còng tay, nhanh chóng đem tay của cô còng ở một bên lan can.

Hạ Nam Chi:???

“Nhẹ nhàng nói với em thì em không nghe!” Nói xong anh liền đánh một cái vào mông Hạ Nam Chi, lại niết bả vai mình: “Hừ, miệng vết thương sắp bị em giày vò đến nứt ra rồi.”

Hạ Nam Chi trừng anh.

Kỷ Y Bắc: “Trừng anh cũng vô dụng! Chờ anh trở về sẽ tháo ra cho em!”

Hai mắt Hạ Nam Chi ngấn lệ.

Kỷ Y Bắc: “Lại giả vờ nữa xem!”

“...”

-----oOo-----

Chương 72: Thư

Nguồn: EbookTruyen.Net

Chín giờ tối.

Quán bar đứng tên của Hoàng Thành trên đường Tứ Lâm dần dần náo nhiệt,

ngọn đèn lập lòe xa hoa lãng phí chói mắt, nhóm người trên sàn nhảy bắt đầu khởi động, mơ mơ màng màng như người say rượu mà vịn vịn tay chân.

Họ căn bản không ngờ đến ở một góc nào đó đang tiến hành cảnh tượng quyết đấu chấn động lòng người.

Dư Hiểu Dao đến đúng giờ, đi đến chỗ đã hẹn.

Ở một góc trong quán bar có một người đàn ông có vẻ ngoài đáng sợ đang ngồi, trong tay cầm một chiếc ly thủy tinh, nhẹ nhàng chuyển động chất lỏng màu cam nhạt ở trong ly, qua miệng cốc lão ta nhẹ nhàng nhấp một ngụm chất lỏng.

Nếu không nhìn thấy khuôn mặt đầy vết sẹo che đậy trong đèn tối của lão ta thì động tác này thật dễ làm cho người ta suy nghĩ miên man.

Dư Hiểu Dao từng bước từng bước đến gần, ngồi ở trên quầy bar bên cạnh Lí Trăn Trăn, lưng đang đối diện với cô ấy, giả vờ thả lỏng giờ tay gọi một ly rượu, nói với Lí Trăn Trăn: “Thả lỏng chút.”

“Rượu của cô.”

Âm thanh quen thuộc.

Đột nhiên Lí Trăn Trăn ngẩng đầu, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn người đàn ông đội mũ, mặc quần áo đồng phục đen và đeo khẩu trang đen ở trước mặt, anh cúi đầu chỉ lộ ra đường nét chiếc cằm.

Nhưng mà âm thanh kia lại cực kỳ dễ nhận ra.

Kỷ đội không chết!

Chỗ của Kỷ Y Bắc vừa đúng lúc là góc chết của chỗ Lương Thanh đang ngồi, anh dùng thân che lại biểu cảm giết mình của Lí Trăn Trăn, nhất thời kéo vành mũ lên, liếc nhìn cô ta một cái: “Suyt.”

Tiếp theo anh đến bên cạnh người Dư Hiểu Dao: “Mỹ nữ, ly rượu này 60 tệ, tiền mặt hay quét mã?”

“Tiền mặt.”

Dư Hiểu Dao móc từ trong túi tiền ra hai tờ tiền đặt lên quầy rượu.

Lương Thanh đang ngồi ở vị trí góc 60 độ thuận theo chiều kim đồng hồ của cô ấy.

Trong tai nghe ẩn hình ở trong tai của Lí Trăn Trăn vang lên giọng nói của Lương Thanh: “Hạ Nam Chi, người đâu?”

Lập tức thiết bị trong xe kiểm soát ở bên ngoài cũng đồng thời nghe được câu này: Hạ Nam Chi, người đâu?

Bởi vì sợ xảy ra tình huống gì đó, ngoại trừ tiếp nhận thiết bị thì trên người Dư Hiểu Dao cái gì cũng không mang theo, Kỷ Y Bắc chỉ mang theo một khẩu súng.

Chu Đông Hàm cầm lấy bộ đàm, điều chỉnh tần số của hai người: “Chú ý, phương hướng 60 độ ngoại trừ Lương Thanh còn có sáu tên thuộc hạ, trong quán bar cũng có đồng lõa, bất cứ lúc nào cũng phải duy trì cảnh giác, hoàn tất.”

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team.)

Lí Trăn Trăn hỏi: “Sao bạn gái của Kỷ đội không đến?”

Dựa theo tin tức mà Lí Trăn Trăn tiết lộ cho Lương Thanh trước đó thì đích thực là đã hẹn được Hạ Nam Chi rồi.

Nhưng không phải là cô ta chủ động nhắc đến đâu, mà là lúc cô ta mượn có công việc để hẹn Dư Hiểu Dao, Dư Hiểu Dao lại lấy lý do là phải đi chiếu cố Hạ Nam Chi để từ chối. Cuối cùng do cô ta khẳng khẳng nên Dư Hiểu Dao đồng ý qua đây cùng với Hạ Nam Chi.

Dư Hiểu Dao cầm ly rượu, có mấy phần chán chường, uể oải xua tay: “Bị cha mẹ của Kỷ Y Bắc gọi đi rồi. Ngày mai phải hỏa táng, hầy...”

Mà dù sao thì Lí Trăn Trăn cũng mới biết tin tức Kỷ Y Bắc sống lại, hiển nhiên là sẽ không thông dong được như Dư Hiểu Dao, chờ đến lúc giọng nói ở trong tai nghe lại chửi bới lần thứ hai mới bỗng nhiên giật mình trở lại.

Dư Hiểu Dao kỳ lạ mà liếc nhìn cô ta một cái: “Cô không sao chứ, gần đây áp lực rất lớn à.”

Lí Trăn Trăn khó khăn hỏi: “Dư, Dư Hiểu Dao, buổi chiều cô đi tìm Hạ Nam Chi cũng, cũng là vì chiếu cổ cô ấy hả?”

Chu Đông Hâm ở trong xe bị hình cảnh thực tập sinh này dọa đến ấn đường giật gật: Kỷ Y Bắc từ đâu tìm được người thế, sao lại dễ kích động như vậy!?

Anh ấy đem tần số chinh đến Lí Trăn Trăn, thì đồng thời nghe thấy Lương Thanh nói: Cô bình tĩnh chút, hoảng cái gì!

Chu Đông Hâm: ...

Ánh mắt của Dư Hiểu Dao chú ý Kỷ Y Bắc cầm khay rượu từ trên quầy rượu đi ra bên ngoài, hiểu rõ rằng anh đi làm quen địa hình để chuẩn bị bố trí rồi.

Cô ấy mím môi, lời nói có hạn nhưng đầy ẩn ý: “Chúng ta tán gẫu chút chuyện khác đi.”

Hai người nói chuyện câu được câu không, Kỷ Y Bắc đã trở lại.

Anh xoay người đối mặt với quầy rượu, bộ dạng giả vờ lau ly rượu mà nói chuyện cùng Chu Đông Hâm: “Vị trí bắn tỉa 1, 3, 4 đợi lệnh, nếu như có thể dẫn lão ta đi ra sẽ có thể áp dụng kế hoạch bắn tỉa.”

Lương Thanh: “Dẫn cô ta đến chỗ cửa sau của quán bar.”

Trong quán bar quá nhiều ánh mắt, muốn bí mật giải quyết Dư Hiểu Dao ở nơi đông người này là không có khả năng. Dù sao thì hiện tại ở giờ phút quan trọng này, lão ta cũng không mong muốn để lộ bản thân lần nữa.

Lí Trăn Trăn: “Đội phó Dư, cô cùng tôi đi WC nhé.”

“...”

Cái lý do sút sẹ này! Đứa nhỏ này tưởng mình vẫn là học sinh trung học hả!

Dư Hiểu Dao cũng không đồng ý mà cũng không từ chối, cuối cùng vẫn là quyết định để an toàn: “Người bao lớn rồi, đi WC tự đi đi.”

“... Ồ, được rồi.”

Chờ đến khi cô ta trượt xuống ghế, xuyên qua đám người để đi đến chỗ WC, Kỷ Y Bắc và Dư Hiểu Dao nhanh chóng bí mật liếc nhìn nhau một cái, lại tản ra.

Chu Đông Hâm: “Súng bắn tia hướng 180 độ vào chỗ, đối tượng mục tiêu là bốn người.”

Qua mấy phút sau, Lí Trăn Trăn đi WC trở lại, hầu như là nhào đi qua, cuối cùng kỹ thuật diễn xuất cũng nâng cao lên không ít: “Đội phó Dư! Cửa sau, chỗ đó có đánh nhau!”

Dư Hiểu Dao đem ly rượu đặt lên bàn, vội vàng theo cô ta chạy ra ngoài.

Cô ấy vừa bước ra cửa sau thì bốn người vạm vỡ vốn dĩ ở trong quán bar cũng lặng lẽ bám đuôi đi theo.

“Làm gì có ai đâu?” Dư Hiểu Dao kỳ quái hỏi, ánh mắt nhìn chăm chú bóng dáng không ngừng chiếu dài trên mặt đất.

Đồng thời, trong tai nghe: “Năm sắp xuống!”

Dư Hiểu Dao một tay túm chặt lấy Lí Trăn Trăn rồi nhanh nhẹn nhào về phía trước, nhào vào trong đồng hoa ở ven đường.

Lập tức bịch bịch bịch ba tiếng, không phải tiếng súng, mà là tiếng ba tên đàn ông vạm vỡ ngã nằm xuống đất, ngực đều trúng một phát đạn.

Còn thừa lại một người vừa nãy ở trong hoảng loạn trốn được viên đạn kia, lập tức phản ứng lại chỗ này có mai phục, nghiêng người tránh ở đằng sau một cái cột, thoát thân được liền chạy vào bên trong.

Dư Hiểu Dao nhanh chóng bò lên, chạy lấy đà năm bước, ở trong không trung nhảy lên, một cước đạp vào sau lưng tên vạm vỡ, hai tay cô ấy vòng chặt cổ của hắn ta rồi dùng sức vặn sang một bên.

Tất thở rồi.

Cô ấy móc lại tai nghe, thở dốc nói nhỏ: “Cửa sau giải quyết.”

Lương Thanh: “Giải quyết rồi sao?”

Lí Trăn Trăn bừng tỉnh hoàn hồn: “Giải, giải quyết rồi.”

Nghe được giọng nói của cô ta, Lương Thanh lập tức lạnh lùng.

Mệnh lệnh mà lão ta truyền xuống là giết hai người Dư Hiểu Dao và Lí Trăn Trăn, chỉ cần Lí Trăn Trăn còn có thể mở mồm nói chuyện sẽ nói rõ nhiệm vụ thất bại.

Lí Trăn Trăn tạo phản rồi!

Bộ dạng Lương Thanh kinh sợ, cô ta lúc nào thì tạo phản? Vậy thì tất cả chỗ này đều là một cái bẫy sao?

“Con mẹ nó! Trốn!”

Lương Thanh mạnh mẽ đứng lên, lại đột nhiên bị hòng súng lạnh ngắt ngấm

vào sau ót, một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “Đừng động.”

Người đưa rượu của bàn bọn họ lúc này không biết từ lúc nào đã đổi thành cảnh sát mặc thường phục.

Răng rắc!

Một nhóm thuộc hạ xung quanh đồng loạt rút súng ngắm vào Kỷ Y Bắc.

Lương Thanh kinh hãi mà xoay đầu qua, nhìn thấy trong bóng tối loáng thoáng hiện ra sườn mặt của Kỷ Y Bắc, như bị điện giật.

“Tôi không phải...”

Kỷ Y Bắc hừ cười, kéo mũ và khẩu trang xuống ném lên trên mặt đất, súng chống ở sau cái ót của lão ta dùng sức: “Nào có dễ dàng chết như vậy.”

Anh trực tiếp tháo súng ở eo của Lương Thanh xuống, sau đó bắn lên trời đoàn đoàn sáu phát súng, đem toàn bộ đạn trong băng đạn bắn hết.

Tiếng súng vang động trời, át cả tiếng nhạc âm ỉ, nhất thời mọi người trong quán bar đều dừng động tác và nhìn về hướng phát ra âm thanh kia, giống như không dám tin trong quán bar bỗng dưng vô cớ sẽ xuất hiện tiếng súng, trong chốc lát lại không có ai chạy trốn, chỉ là đều dừng lại rồi.

Cửa sau.

Dư Hiểu Dao nhận được mệnh lệnh: “Dư Hiểu Dao, Lí Trăn Trăn, rút lui!”

“Không phải, Kỷ đội anh ấy...” Dư Hiểu Dao nhìn về hướng quán bar nơi truyền ra tiếng súng, không muốn đi.

Chu Đông Hâm nghiêm túc: “Rút lui! Nhanh chóng!”

Rõ.

Kỷ Y Bắc lớn tiếng: “Cảnh sát! Toàn bộ đều rời khỏi quán bar! Mấy người

dám nổ súng với quần chúng tôi liền giết lão ta trước!”

Mọi người la hét và chạy tán loạn.

Trước kia vì bảo đảm an toàn của đông đảo quần chúng, Chu Đông Hâm không dám phái nhiều cảnh sát đi vào, lo lắng sẽ gây ra trường hợp giết người lung tung không thể khống chế được.

Theo đám người không ngừng tản ra, Kỷ Y Bắc đờ bả vai của Lương Thanh xuống, đẩy lão ta về phía trước: “Đi về phía trước!”

Bọn họ lùi lại từng bước một, ngoại trừ sáu người ban đầu ở bên xô pha ra, mấy người xen lẫn trong nhóm người cũng gia nhập cuộc giằng co, cũng là cảnh một chọi hơn hai mươi.

Suy cho cùng trước kia Lương Thanh cũng là hình cảnh chuyên nghiệp từng học qua bắn tỉa, vừa nhìn phương hướng của Kỷ Y Bắc liền biết anh muốn đưa mình đây đến chỗ trung tâm để thuận tiện cho việc bắn tỉa.

Lương Thanh đi về phía trước theo bước chân của anh, lúc sắp đến điểm trung tâm thì đột nhiên bám lấy bả vai của Kỷ Y Bắc, tại chỗ vọt lên dồn sức nhảy qua hướng đằng sau anh.

Cho dù Kỷ Y Bắc đã sớm làm tốt chuẩn bị, nhưng vai của anh vừa mới bị bắn, lại chưa hồi phục tốt lắm, nhanh chóng bị lão ta dùng sức kéo như vậy làm miệng vết thương lập tức nứt ra, máu tươi tràn ra ngoài, thấm ướt một mảng lớn quần áo trên vai.

Tay anh mềm nhũn, súng rơi xuống đất, trong nháy mắt Lương Thanh thoát ra khỏi trói buộc của anh.

Tiếng súng xung quanh lập tức vang lên, Kỷ Y Bắc lăn ở trên mặt đất chộp lấy khẩu súng rơi xuống, tóm lấy một gã không biết tên trong đó làm lá chắn thịt người, nhanh chóng nấp người vào sau quầy bar.

Anh bám lại tai nghe vừa muốn lên tiếng với Chu Đông Hâm, lại đột nhiên phát hiện trận đánh nhau lúc này không biết đã làm rơi từ lúc nào rồi.

Sao chi viện còn chưa đến!

Lúc Kỷ Y Bắc cầm chặt súng, ở trong đầu ngẫm bố trí suy nghĩ đường đi có khả năng trực tiếp bắn Lương Thanh, thì cửa quán bar rầm rầm một tiếng mở ra.

“Dừng tay.”

Giọng nói này...

Gân xanh trên cổ Kỷ Y Bắc trực tiếp nảy lên, giọng nói này... là Hạ Nam Chi?

Ba phút trước.

Ánh mắt của Chu Đông Hâm khóa chặt vào từng nhóm quần chúng chạy ra ngoài, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chờ đám người tản ra hết liền xông vào chi viện.

Chính vào lúc này, một cô gái chạy ngược lại nhóm người, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, đôi mắt sâu và đen, kiên định bình tĩnh, cầm trong tay một phần tài liệu không biết là cái gì, bước đi mang theo gió.

Nổi bật trong đám người đang nhăm ra bên ngoài để chạy thoát thân.

“Chu đội, Kỷ Y Bắc đâu?”

“...” Chu Đông Hâm không có tiền đồ mà nuốt nước miếng.

Hạ Nam Chi nhíu mày: “Ở bên trong?”

Lúc này rốt cuộc đám người đã phân tán xong, tiếng súng lập tức nổi lên tứ phía.

Lúc đó máu trên mặt Hạ Nam Chi như rút đi hết, trực tiếp xông vào cửa ở trước mặt một cái rồi đá văng cửa.

“Dừng tay!”

Giọng nói thanh lệ của cô gái cắt ngang bầu không khí căng thẳng tràn đầy hoocmon nam tính.

Kỷ Y Bắc quay đầu lại nhìn, thấy cô đứng ngược sáng, đứng thẳng ở cửa, mái tóc đen buộc có mấy sợi lòa xòa rơi xuống giữa trán, giống như một cây dương liễu cao lớn.

Lại nhìn về phía sau lưng cô, một nhóm cảnh sát giờ súng đen, nếu không phải mặc cảnh phục thì vừa nhìn như vậy, còn tưởng là trùm xã hội đen nào đó.

Hạ Nam Chi ở trong đám cảnh sát thấp hơn nửa cái đầu, nhưng khí chất mạnh mẽ, giữa lông mày có một cỗ khí khái anh hùng.

Tiêu đề anh hùng cứu mỹ nhân làm sao lại có chút ngược rồi nhỉ.

Đồng thời, Kỷ Y Bắc giận cô tự bước vào nguy hiểm, cắn môi dưới, đột nhiên khước miệng nhếch lên cười.

Cô gái này ở trước mặt người khác tính khí luôn là vừa cứng lại vừa thẳng, mà ở trước mặt anh lại mềm như vũng bùn, khiến anh vừa nghĩ đến trái tim đều mềm nhũn như bị bóp chặt một cái.

Kỷ Y Bắc mem theo quây bar, xoay người một cái nhảy đến trước người Hạ Nam Chi, cầm súng ngắm Lương Thanh.

Hạ Nam Chi giờ túi tài liệu giấy dai trong tay lên: “Lương Thanh, trong đây có bức thư cuối cùng mà Dương Lị viết cho ông.”

Dương Lị là vợ của Lương Thanh.

Lương Thanh kinh ngạc, lập tức chán nản mà cúi đầu, giờ tay bám vào tên thuộc hạ ở đằng sau.

Tất cả mọi người đều bị lần chuyển ngoặt này làm sợ ngây người, nhất thời không biết đây là tình huống gì.

Hạ Nam Chi được Kỷ Y Bắc che ở phía sau, cô cũng không động, cứ như vậy đứng ở dưới bóng của anh, chỉ có giọng nói của cô bay ra ngoài.

“Lương Thanh, trước kia tôi vẫn luôn nghĩ không hiểu vì sao ông không dám giết tôi, hiện tại thì biết rồi. Ông biết trong tay tôi có di vật cuối cùng mà vợ ông để lại, cho nên ông sợ giết tôi rồi thì cũng sẽ không nhìn thấy nữa. Ông không giết tôi không phải là vì tôi quên chuyện hồi nhỏ, mà là muốn chờ sau khi tôi nhớ đến sự tồn tại của bức thư này rồi mới giết tôi, phải không?”

“Bây giờ tôi mang đến rồi đây! Ông giết nhiều người như vậy, ông còn dám đọc thư Dương Lệ viết cho ông sao!”

Khi nước mắt nóng bỏng xẹt qua khuôn mặt của Lương Thanh, lão ta hoàn toàn bị chấn động, khàn giọng gào thét: “Cô đưa thư cho tôi!! Hôm nay tôi liền để lại một con đường sống cho cô và Kỷ Y Bắc! Nếu không! Tôi trốn không thoát, giết hai người cũng không phải là nói chơi!”

Kỷ Y Bắc mím môi, mặt bình tĩnh, ngón trỏ sát sao ấn ở trên cò súng.

Hạ Nam Chi nhẹ nhàng cười rộ lên, vô cùng khinh thường: “Thư đương nhiên sẽ đưa cho ông. Chẳng qua tôi muốn nhắc trước cho ông, Dương Lệ từ trước đến nay chưa từng phản bội ông.”

“Từ đầu đến cuối, cũng không có ai phản bội ông! Từ trước đến nay đều là ông phản bội người khác. Ông phản bội cha tôi, mẹ tôi, Phó cục, còn có tất cả những người anh em trước đây chung một đội với ông.”

Kỷ Y Bắc khẽ nhú mày.

“Câm miệng! Cô câm miệng cho tôi! Cô con mẹ nó là thứ gì, biết cái quái gì!!”

Cái cổ vốn đen xám của lão ta đã đỏ lên, cùng màu với vết sẹo trên mặt,

nhìn qua càng khiến người ta kinh hoảng khiếp sợ.

Lão ta bắt đầu mất không chế.

Hạ Nam Chi kéo tay áo của Kỷ Y Bắc, đứng ở bên cạnh anh, quay đầu đưa mắt ra hiệu với Chu Đông Hâm.

Tiếp đó cô giật bức thư ra: “Tôi biết, trong thư đều viết rồi, tôi đọc cho ông nhé.”

-----oOo-----

Chương 73: Hồi tưởng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Thời gian lùi về ngày 28 tháng 6 năm 2004.

Dương Lệ dắt theo con gái, xách theo hành lý, trong tay cầm một bức thư muốn đưa cho Lương Thanh, lúc này vợ chồng bọn họ đã ở riêng được một tháng.

Bà ấy đến đây là vì gặp Hạ Anh Lâm, người đang cùng điều tra vụ án cướp bóc có quy mô lớn ở công xưởng hóa chất này. Bà ấy đem thư giao cho Hạ Anh Lâm, nhờ ông sau khi bà ấy đi rồi thì giao cho Lương Thanh.

Từ trước đến nay Hạ Anh Lâm làm đội trưởng đều rất quan tâm nhà bọn họ, cho nên Dương Lệ cũng tin tưởng ông.

Hạ Anh Lâm khuyên bà ấy mấy câu nhưng không có kết quả, bà ấy vẫn kiên quyết muốn rời khỏi, lại im lặng không nói nguyên nhân. Hạ Anh Lâm không có biện pháp, ông cũng không giỏi xử lý chuyện mâu thuẫn gia đình như này, vội vàng đi điều tra tình huống mới.

Vì thế ông bịa một lý do bảo Dương Lệ ở bên trong công xưởng hóa chất

chờ ông một chút, rồi gọi điện thoại cho Lương Thanh bảo ông ta mau qua đây.

Nhưng khi ông vừa rời đi không lâu thì đột nhiên sau lưng âm vang một tiếng, công xưởng hóa chất xảy ra vụ nổ dữ dội, từng ngọn sóng lửa văng khắp nơi, cùng với âm thanh bùm bùm ở trong, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát.

Hạ Anh Lâm như điên xông vào trong, đầu chui vào biển lửa.

Ở vòng nổ mạnh thứ nhất, bên trong đã là một vùng lộn xộn, mấy người ở cửa bị lửa làm bỏng cả một mảng, lại đi vào trong đã có thì thể bị thiêu cháy.

Hạ Anh Lâm gọi tên Dương Lệ, thiếu chút nữa bị một người phụ nữ từ trong chỗ rẽ xông ra đâm ngã, người phụ nữ kia túm được nhánh rơm cứu mạng, chân của chồng cô ta đã bị tám thép đè chặt, lôi kéo Hạ Anh Lâm đi giúp đỡ.

Chờ Hạ Anh Lâm đưa hai vợ chồng bị thương ra đến cửa thì Lương Thanh đã đuổi đến, chẳng ngó ngang gì mà xông vào biển lửa, ngay khi Hạ Anh Lâm cứu hai người họ và đưa ra chỗ trống rồi chuẩn bị đi vào cứu người.

Lần nổ thứ hai đã xảy ra.

Ông bị luồng không khí trào ra đó đập bay ra ngoài, cái ót nện lên phiên đá, ba ngày sau mới tỉnh lại.

Lúc tỉnh lại biết được một nhà Lương Thanh đều chết trong vụ nổ, điều này làm ông tự trách và áy náy không dứt, khoảng một đoạn thời gian không phục hồi được.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung Team.)

Lúc này, bức thư đó vẫn ở trong ngực ông nhưng lại không còn đối tượng để đưa nữa rồi, ngay cả người viết thư và nhận thư đều mất rồi.

Vì thế Hạ Anh Lâm mở thư ra, muốn đọc trước mộ của Lương Thanh cho ông ta nghe.

Nhưng trong bức thư kia ngoài một số lời giải thích ra, thì còn tiết lộ một chuyện.

Trong thư viết như này:

Lương Thanh, tôi mang con gái đi rồi.

Chúng ta ở với nhau không có cái gọi là tình cảm lãng mạn, chúng ta qua xem mắt mà quen biết. Tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, túi tiền của tôi bị trộm, ông không nói hai lời liền xông lên đuổi theo, không bao lâu liền bắt được tên trộm đưa vào đồn công an, rồi cầm túi tiền trả lại cho tôi. Lần xem mắt đầu tiên của chúng ta cứ như thế mà kết thúc.

Lúc đó tôi rất có cảm giác an toàn, có một người bạn trai làm cảnh sát thật tốt.

Tôi thích người đàn ông này.

Sau đó chúng ta nhiều lần gặp mặt, tôi mới biết được ông là một hình cảnh, bình thường không phải đối mặt với kẻ trộm cắp mà là những kẻ xấu thật sự khủng bố. Cha mẹ tôi nói không nên tìm một người làm cảnh sát, công việc rất không ổn định, nhưng tôi nói, tôi cứ thích như thế, chính nghĩa, dũng cảm, oai phong lẫm liệt. Tôi cảm thấy rất oai phong, rất tự hào.

Chúng ta xác định quan hệ, càng ngày tôi càng thêm sùng bái ông. Lúc đó mỗi lần có vụ án cần giải mật mã đều sẽ gọi ông đi, lần nào ông cũng làm rất tốt. Mỗi lần tôi đi sở cảnh sát tìm ông, mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt rất khâm phục, đội trưởng của mấy người còn nói với tôi kết hôn sớm chút đi, sau này Lương Thanh tiền đồ rộng lớn phải nắm chặt cơ hội! Tôi cười, sau đó quả nhiên chúng ta kết hôn.

Ông không biết, ngày hôm đó là ngày vui nhất của tôi cả đời này, có thể gả cho ông làm tôi cảm thấy bản thân là cô gái hạnh phúc nhất trên đời.

Bây giờ tôi thường nghĩ, nếu chúng ta có thể giống như lúc đầu thì thật tốt biết bao. Tôi không đòi hỏi đại phú đại quý, thật đó, tôi thậm chí không ước mong bình an sống đến tám mươi tuổi, chỉ hy vọng người một nhà chúng ta có thể sống vui vẻ mỗi ngày, chỉ cần ở cùng nhau thì ngày nào cũng đều là vui cười.

Cho đến một ngày tôi từ trên máy tính của ông phát hiện cái trang web kia...

Mộng đẹp của tôi tiêu tan rồi.

Lúc đó tôi còn mang thai, suýt nữa bị bức ảnh đầm máu kia dọa sinh non. Tôi chất vấn ông đây là cái gì, ông nói chỉ là một trang web rác bảo tôi quên đi. Tôi tin, cho đến sau khi tôi sinh con gái ra lại một lần nữa nhìn thấy nó trên máy tính của ông.

Nó càng thêm to lớn.

Cùng với dã tâm của ông giống nhau. Tôi không hiểu vì sao ông phải làm như vậy. Tôi cực kỳ sợ, mỗi buổi tối ông ngủ ở bên cạnh tôi, lúc tôi vừa nhắm mắt trong đầu liền hiện ra những bức ảnh kia. Cuối cùng ông nói thật với tôi, ông nói cái này là ngọn nguồn của cái có thể để tôi sau này trở thành bà chủ giàu có. Ông nói ông sẽ không để tay ông dính máu tươi, không cần sợ, sẽ có người thay ông giết người. Tôi cảm thấy ông nhất định là điên rồi! Ông nói cảnh sát chính là một nghề làm ơn mắc oán. Ông nói rất nhiều kẻ xấu chế tạo thuốc phiện, những kẻ xấu buôn bán thuốc phiện đó nhưng đến cuối cùng thì tiền lại chảy thành núi.

Nhưng lúc đầu tôi thích ông, vì ông là một cảnh sát kiên cường chính trực.

.....

Kỷ Y Bắc và Hạ Nam Chi cơ bản đoán không sai.

Chỉ có một chút là Lương Thanh không phải sau khi vợ và con gái chết mới sinh ra oán giận mà lập ra trang web giết người, trước đó lão ta đã bắt đầu bắt tay vào làm rồi.

Sau vụ nổ, Lương Thanh trong cái chết tìm được con đường sống liền lấy giấy chứng nhận đã chết này để chính thức bắt tay vào làm trang web của lão ta, hơn nữa lấy chuyên ngành của mình, bắt đầu buôn bán thuốc phiện, buôn bán vũ khí đạn dược.

Lão ta căm hận Hạ Anh Lâm, hận ông ấy vì sao lại đưa vợ và con gái mình đến công xưởng hóa chất nguy hiểm kia, hận ông vì sao không đi cứu hai mẹ con họ trước, thậm chí đột nhiên hoài nghi Dương Lệ và mình tách ra có phải là vì có quan hệ gì đó không thể nói rõ với Hạ Anh Lâm, phản bội mình không.

Việc buôn bán phi pháp của lão ta ngày càng lớn, câu kết với ba công ty có tiếng nhất Cảnh Thành. Bọn họ lợi dụng lão ta để mở rộng chuỗi sản xuất công nghiệp phi pháp của mình, đồng thời cũng bị Lương Thanh khống chế.

Lại sau nữa, con gái của Phó Diệp Minh sinh bệnh, lúc đó Lương Thanh đã tích lũy được ít tiền. Đó là lần đầu tiên lão ta xuất hiện trước mặt người quen sau khi ‘chết’. Phó Diệp Minh thỏa hiệp với lão ta, tình cờ nói cho lão ta gần đây Hạ Anh Lâm vẫn luôn đang điều tra một địa chỉ trang web.

Lúc Lương Thanh chưa biết vợ mình để lại cho mình một bức thư, lại nghe được lời này, cho rằng đây là chứng cứ có sức thuyết phục nhất về việc vợ lão ta và Hạ Anh Lâm có dây dưa.

Buôn bán vũ khí đạn dược là dấu vết lão ta cố ý để lại, để chờ Hạ Anh Lâm mắc câu. Từng bước tiếp theo, cho đến khi sau khi Triệu Phong giết Hạ Anh Lâm, tất cả đều nằm trong kế hoạch của Lương Thanh.

Thế mà những điều này không hề làm lão ta thỏa mãn, lão ta muốn phóng hỏa thiêu vợ và con gái của Hạ Anh Lâm, để ông cũng giống như mình. Vì thế Lương Thanh đem mọi lửa đặt ở cạnh phòng ngủ của cô con gái Hạ Anh Lâm cưng chiều nhất, chỉ là không nghĩ đến cô bé mười tuổi này vậy mà thành công được cứu ra ngoài.

Điều này làm lão ta căm hận đến hại mắt, phẫn sát thủ đi giết Hạ Nam Chi.

Kết quả giữa đường bị Phó Diệp Minh ngăn lại, Phó Diệp Minh nói với lão ta rằng Hạ Anh Lâm có một bức thư Dương Lệ đưa cho lão ta. Đó là lời nói cuối cùng trên thế giới này bà ấy để lại cho lão ta nghe, nhưng sau khi Hạ Anh Lâm biết được bản thân có thể đã bị người khác để ý lại đem thư giao cho một người có thể tin tưởng.

Ông ấy tin tưởng tình yêu của Lương Thanh đối với Dương Lệ, lấy cái này để đảm bảo con gái mình từ nay về sau được an toàn.

Phó Diệp Minh thuật lại: “Một khi Hạ Nam Chi chết, bức thư đó sẽ bị người kia thiêu hủy. Ông cũng sẽ không nhìn thấy lời cuối cùng mà Dương Lệ viết cho ông nữa.”

Chỉ đơn giản như vậy, Lương Thanh thỏa hiệp.

Hạ Nam Chi tin hơn một nửa, đem bộ mặt đáng sợ của Lương Thanh vạch trần ở trước mặt mọi người, mà lão ta giống như đã không cảm giác được bất kỳ cái gì nữa rồi, cả người cứng đờ giống như tượng gỗ, cái cổ nghiêng về trước, sít sao nhìn bức thư đó, súng trong tay vẫn nắm Kỷ Y Bắc.

Bức thư đó đến muộn mười mấy năm.

“Nhưng mà lúc đầu tôi thích ông, là vì ông là một cảnh sát kiên cường chính trực.”

Lúc Hạ Nam Chi đọc câu này, Chu Đông Hâm chìm người xuống, phát mệnh lệnh: “Bắn.”

Vì thế lấy tư thế nhanh như chớp, tay súng bắn tĩa vào vị trí, đem thuộc hạ trong phạm vi của Lương Thanh bắn phá một trận, chỉ còn thừa lại hai người bên cạnh lão ta.

Lương Thanh như ở trong mộng mới tỉnh, khôi phục lại gương mặt u ám phù hợp với vết sẹo của lão ta.

Ngực của lão ta phập phồng với biên độ lớn, cảm xúc kích động, chỉ là tay cầm súng của lão ta run rẩy, một lần nữa lão ta lùi về trong bóng tối, để hai gã thuộc hạ còn lại chặn ở đằng trước mình.

Đến bước này, thực ra Lương Thanh cũng không thể chạy thoát, trong ngoài đều đã bị cảnh sát bao vây.

Nhưng mà như vậy thì càng thêm không dám hành động thiếu suy nghĩ, tồn thất của bọn họ đã rất lớn rồi, lần hành động này lão ta muốn mỗi một người đều không nguyên vẹn mà trở về!

Năng lực ý chí của Hạ Nam Chi thật sự vượt qua người bình thường, sánh đôi cùng Kỷ Y Bắc ở đằng trước, một chút cũng không sợ. Nếu bọn họ nổ súng thì nguy hiểm nhất chính là hai người họ.

Giọng nói cô nhẹ nhàng, bức thư lay động: “Lương Thanh, ông trốn không thoát đâu, khoan tay chịu trời đi. Tôi sẽ đem đoạn còn lại này cho ông xem. Ông nhịn mười mấy năm không phải là vì nó sao?”

“Nha đầu thôi, trước kia là vì cái này nên mới không dám giết cô. Hiện tại thư đã ở đây rồi, cô còn dám thảo luận điều kiện với tôi sao?!”

Họng súng của Lương Thanh di chuyển, từ trên người Kỷ Y Bắc đến trên người Hạ Nam Chi.

Nhất thời Kỷ Y Bắc kinh hãi, trái tim sắp muốn nhảy ra cổ họng rồi.

Bàn tay của Chu Đông Hâm vung lên: “Bắn!!”

Trong chốc lát, vô số viên đạn thoát khỏi họng súng, một tay Lương Thanh kéo chặt hai người phía trước làm tấm chắn thịt người, chớp mắt bị bắn thành cái sàng rồi. Kỷ Y Bắc ôm lấy Hạ Nam Chi ngã xuống đất rồi nhào một cái, viên đạn sượt qua lưng anh rồi bắn lên trên tường.

Một tay Kỷ Y Bắc nắm lấy túi tài liệu trong tay Hạ Nam Chi ném ra bên ngoài.

Bức thư kẹp trong túi tài liệu nhẹ nhàng tung bay ở trong không trung, nhưng lại mang theo bí mật hơn mười mấy năm.

Lương Thanh nhìn thấy bức thư kia, theo bản năng chen khỏi hai người kia, ra sức nhào qua phía trước, lão ta muốn bắt lấy bức thư kia, muốn nhìn lời nói cuối cùng ấy.

Mặt Kỷ Y Bắc u ám, bảo vệ Hạ Nam Chi đang ngã trên mặt đất, một tay che mắt của cô, một tay khác cầm súng ngắm ngay trái tim của Lương Thanh.

Một súng bắn ra.

Lương Thanh đang giơ tay bắt lấy bức thư trong không trung, một chân rời khỏi mặt đất, nhìn bức thư kia với ánh mắt thành kính.

Lão ta lấy tư thế này mà bị bắn ngã.

Đáy mắt Kỷ Y Bắc có oán hận, trong đầu đều là hình dạng ngày đó Hạ Nam Chi đầm đìa máu tươi, anh lại cầm súng lên, hướng trên đầu của Lương Thanh bắn một phát súng, tiếp theo là lưng của lão ta.

Đều là vị trí mà lần trước lão ta bắn lên người Hạ Nam Chi.

“Không sao chứ?” Kỷ Y Bắc nhìn Hạ Nam Chi ở trong lòng, nhẹ giọng hỏi.

Hạ Nam Chi lắc đầu, đứng lên.

Lương Thanh ngã trên mặt đất, trong miệng máu không ngừng trào ra, lão ta duỗi tay với lấy bức thư, ngón tay cào lấy mặt đất muốn bò qua, không biết thế nào mà mài đỏ cả tay, hơi thở đứt đoạn, cuối cùng vẫn không thể với đến, không thể nhìn thấy nội dung cuối cùng trong bức thư.

Mọi người hoan hô một trận, Chu Đông Hâm cầm bộ đàm nói với các cảnh sát luôn đợi lệnh đang bao vây ở bên trong và ngoài cao ốc: “Nhiệm vụ hoàn thành, đã bắn chết, thu đội!”

Thi thể của Lương Thanh rất nhanh đã được người khác đưa đi.

Hạ Nam Chi yên tĩnh nhìn từng màn này, những ác mộng liên quan đến hỏa hoạn, súng lục, đầm đìa máu tươi đỏ của cô cũng theo đó mà tiêu tan.

Cô bước lên, bước qua một vũng máu tươi, nhặt lấy bức thư ở trên mặt đất.

Câu cuối cùng kia là...

Tôi đi rồi, nếu như có kiếp sau, tôi sẽ không quen ông nữa.

Nếu kiếp này, ông có thể đủ hồi cải để làm người mới, triệt để phân rõ ranh giới với những thứ kia, một năm sau tôi sẽ đợi ông ở cửa của cửa hàng tiện lợi nơi mà chúng ta lần đầu tiên gặp mặt.

Hạ Nam Chi kéo tay Kỷ Y Bắc: “Đi thôi.”

Kỷ Y Bắc hỏi: “Bức thư này em tìm thấy ở đâu?”

“Là vợ của Phó cục, bà ấy mang đến cho em. Chắc là đang cảm ơn em đem con gái của bà ấy cứu ra ngoài.”

Hạ Nam Chi đem chuyện gần tối nói cho anh.

Lúc đó Hạ Anh Lâm đang vô cùng nguy nan, mà người được phó thác là Phó cục, chỉ là lúc đó dặn dò của ông ấy: “Nhất định phải tìm được Lương Thanh, đem bức thư này đưa cho cậu ta.”(lúc đấy mọi người còn là anh em nên mình để xưng hô là cậu ta nhé.)

Nhưng mà sau đó đủ loại bằng chứng chứng minh Lương Thanh sớm đã giết người đổ mắt đến tàu hỏa nhập ma, Phó cục âm thầm nghe ngóng tên sát thủ theo dõi Hạ Nam Chi, đồng thời giết luôn tên đó.

Điều này làm cho Phó cục thay đổi lại suy nghĩ, với việc đem hy vọng này gửi gắm cho một sát nhân ma quỷ, không bằng dùng bức thư này bảo toàn tính mạng cho con gái của Hạ Anh Lâm.

Vì thế ông ấy bịa ra một lời khác, hơn nữa vẫn luôn đem bí mật này bảo quản.

Hạ Nam Chi nghĩ.

Nếu như lúc đầu cha tin tưởng Phó cục, lại tin tưởng sai người thì có lẽ hiện tại cô đã không còn ở trên cái thế giới này rồi.

Nếu như lúc đó Lương Thanh nhìn thấy bức thư này, thật sự hối hận thì sau đó đã không có tất cả các vụ án mạng như thế này.

Chẳng qua là may mắn.

Mặc kệ như thế nào, dường như vận mệnh vĩnh viễn có một sợi dây xuyên qua nó.

Từ lần đầu tiên cô vào nhà họ Kỷ, nhìn thấy Kỷ Y Bắc bị Kỷ Triết giáo huấn. Từ lúc cô được Kỷ Y Bắc cứu ra từ trong con hẻm nhỏ mờ tối. Từ lúc cô được Kỷ Y Bắc đưa ra từ trong văn phòng của giáo viên chủ nhiệm. Từng lần đối mặt với nhau trong các vụ án.

Kỷ Y Bắc tóc vàng hung hăng càn quấy đến nỗi không ai bì nổi, cho đến bây giờ, Kỷ Y Bắc tóc ngắn trưởng thành và chính nghĩa, đều tồn tại ở ký ức của cô, cũng xuyên suốt tương lai của cô.

Hạ Nam Chi được Kỷ Y Bắc dắt ra ngoài, trong đầu không ngừng hiện lên đủ chuyện quá khứ đã qua.

Đột nhiên bước chân của Kỷ Y Bắc dừng lại, xoay người.

Hạ Nam Chi ngẩng đầu nhìn anh.

“Nha đầu chết tiệt, không phải anh đã còng tay của em không cho phép em qua đây sao, làm sao mở được thế?”

Hạ Nam Chi cười lên, từ trong túi quần lấy ra một chiếc chìa khóa móc ở trên ngón tay, giơ lên trước mặt anh: “Em trộm được từ trên người anh

đấy.”

“Hừ, em đúng là hỗn đản, dám trộm đồ ở trên người chú cảnh sát!”

Kỷ Y Bắc nói xong muốn cù cô, bị Hạ Nam Chi cười đùa tránh ra.

Chu Đông Hâm ở xa nhìn thấy một màn này, trực giác cảm thấy cay mắt.

Anh ta tấm tắc ra tiếng: “Cô gái tốt thế này, làm sao lại vừa ý tên lưu manh này chứ.”

-----oOo-----

Chương 74: Cuộc sống mới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Cùng với chuyện Lương Thanh bị bắn chết, hệ thống chống điều tra của trang web giống như không còn tác dụng, mật mã trang web bị bẻ khóa, bí mật không thấy ánh sáng hơn mười năm trong đó cuối cùng bị đào ra ngoài, khắp Cảnh Thành nổi lên một cơn sóng dữ dội.

Các khu vực trực thuộc bên trong Cảnh Thành nghênh đón một cuộc thay máu toàn diện, tóm được không ít cảnh sát cấu kết với Lương Thanh, có thân phận địa vị cao, có vô danh tiểu tốt, rải rác ở trong các khu vực được che đậy bởi cơ sở ngầm.

Mà bí mật của Phó cục, người trước kia được coi là hy sinh quang vinh, cũng nổi lên mặt nước, bị hủy bỏ lễ truy điệu liệt sĩ và xóa tên trong đội cảnh sát. (đọc đoạn này tiếc cho Phó cục nhưng ông cũng làm cả việc giết người nên đây cũng là điều hợp lý)

Xử phạt của ba công ty Hoàng, Lư và Trần ở trong bản ghi chép của trang web được đột phá toàn bộ, tội càng thêm tội, sau lưng ba nhà gánh không ít vụ án mạng liên quan đến lợi ích, đều bắt nguồn từ cái trang web giết người kia. Vụ án lúc trước được coi là tử vong ngoài ý muốn được điều tra lại một lần nữa, tiêu đề được sửa lại thành cố ý giết người, nhất thời bận đến nỗi cả

đội hình cảnh đều thờ không nổi.

Trừ lần đó ra còn phát hiện phương thức kết nối của Lương Thanh với công ty, đại khái là ăn khóp với suy đoán trước đó.

Công ty thông qua trang web kết nối với đối tượng muốn giết người, thông qua phương thức trả tiền đặc biệt để hoàn thành đơn đặt hàng. Từ đầu đến cuối đều không thăm dò và lấy được thân phận của Lương Thanh, mà Lương Thanh cũng từ đó nắm được bí mật của bọn họ, đồng thời lấy việc này để uy hiếp người khác. Ban đầu thi thể của Hạ Anh Lâm là do Lương Thanh ra lệnh một công ty hóa chất ra tay.

Vụ án của Lý Duy cũng theo đó mà có kết quả rồi.

Kẻ giết hại Lý Duy chính là một lão ‘cao nhân đắc đạo’ kỳ quái, khoác lác là vì giúp trẻ em thoát khỏi bể khổ, lúc lão bị cảnh sát gõ cửa nhà và đưa về sở cảnh sát, đã là một lão già lớn tuổi rồi.

Trong nhà lão thu dọn rất sạch sẽ, các loại bình rượu uống hết đều được bày ra ngay ngắn, không biết là do đam mê thu gom kỳ lạ nào đó hay là do chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Kỷ Y Bắc nhớ lại, lúc đẩy bộ xương trắng của Lý Duy được sắp xếp trong hòm gỗ, mặt trên đó có mấy cây đinh ngay ngắn, lúc đó anh liền phán đoán có lẽ hung thủ có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nào đấy.

Dựa theo sự thẳng thắn của hung thủ, hai người liên lạc ở trên mạng, lão hiểu rõ Lý Duy nhưng cha mẹ không hiểu cậu bé, đối với việc cậu bé thích chơi búp bê, đồ chơi nhồi bông vô cùng không vừa lòng, lúc phát hiện cậu bé giấu đồ trang điểm của con gái, thậm chí họ còn muốn đưa cậu bé vào viện tâm thần.

Sau đó chính là hung thủ từng bước một dụ dỗ Lý Duy thay quần áo con gái, ném hai chiếc cặp sách giống nhau ở khu vực ngoại ô phía Đông và phía Tây của thành phố. Cậu bé và hung thủ chơi một ‘trò chơi’, nếu như

cha mẹ cậu có thể phát hiện ra cậu thì cậu sẽ cùng bọn họ về nhà, còn nếu như họ không phát hiện được thì cậu sẽ chết ở trong nước, nơi mà cậu bé thích nhất.

Lý Duy không nghĩ đến hung thủ đem cặp sách giấu ở gần đập chứa nước, cho đến khi nước mưa không ngừng quét qua mới được người khác phát hiện.

“Đội trưởng, video giám sát trên đường đã tìm thấy rồi.”

“Được, cô đi thăm vấn Lư Hạo đi. Tôi muốn đem những chuyện này báo cáo lên trên.” Kỷ Y Bắc đầu cũng không ngẩng lên.

Vừa sáng sớm anh liền đi huy động giám sát giao thông của đoạn đường gần nơi Trần Quan Minh xảy ra tai nạn xe cộ, không biết làm sao lúc đó toàn bộ đội đều bận tối mịt về chuyện của Lương Thanh, chỉ có thể đem chuyện này tạm thời gác lại.

Quả nhiên trong video tìm được dấu vết của Lư Hạo.

Mà trong trang web giết người cũng tra ra được đơn đặt hàng yêu cầu giết Trần Quan Minh của Lư Hạo, đầu độc cảnh sát ở trại tạm giam cũng tìm thấy, chứng cứ vô cùng xác thực.

Dư Hiểu Dao vội vàng đi ra phòng làm việc thiếu chút nữa thì đâm vào một người, vừa ngẩng đầu nhìn liền lập tức chào hỏi: “Cục trưởng Kỷ.”

Kỷ Y Bắc ở trong phòng làm việc ngẩng đầu, đứng dậy: “Cha, sao cha lại đến đây?”

Kỷ Triết đi lên vỗ vai của anh bảo anh ngồi xuống: “Chuyện của Lương Thanh, gọi ta qua phối hợp điều tra một chút.”

Thực ra chuyện lúc đó ông ấy cũng không cảm kích, có lẽ Hạ Anh Lâm cũng là niệm tình chuyện cũ, vẫn luôn âm thầm điều tra nhưng không chính

thức lập án điều tra.

Vừa nhớ đến Lương Thanh...

Kỷ Triết thở dài, làm như thế nào cũng nghĩ không thông vì sao ông ta lại biến thành bộ mặt như thế này.

Ông ấy chuyển đề tài: “Lần này chức vụ và cảnh hàm của con đều phải thăng nhĩ?”

Lần này hoàn thành một vụ án lớn như vậy, Kỷ Y Bắc thuộc về đặc cách thăng chức.

Kỷ Y Bắc gật đầu: “Vâng, qua một đoạn thời gian nữa sẽ có lễ trao chức.”

Kỷ Triết lộ ra một nụ cười vừa lòng, tương đối tự hào mà vỗ vai anh: “Một trận này đánh rất đẹp.”

—

Cho đến qua hơn nửa tháng, chuyện này mới dần dần hạ màn.

Một bộ phim mà trước kia Hạ Nam Chi nhận cuối cùng cũng sắp nghênh đón lễ khởi quay, <<Độc Ân>> trước kia quay ở trong sở cảnh sát cũng chính thức gia nhập vào kho lưu trữ mùa hè, bắt đầu phát sóng vào khung giờ vàng của một số kênh truyền hình lớn.

Trên mạng đã tiến hành một cuộc tranh luận liên quan đến diễn xuất của Hạ Nam Chi và Chung Kỳ, theo bình luận trước mắt và quan sát lòng dân, hình như Hạ Nam Chi khá hơn một chút.

Nhưng mà đây chỉ là đề tài nhỏ sau giờ rỗi rãi, cơn sóng lớn hơn chính là lần xuất hiện đầu tiên trên màn hình của Lục Tiềm sau khi tránh bóng. Mọi người điên cuồng like, ở bên dưới Weibo của anh ta ngày ngày kêu gọi anh ta quay về, nhưng mà cái weibo có gần sáu nghìn vạn fans vẫn cứ yên lặng tường hòa*, một chút động tĩnh cũng đều không có. (giờ có kêu gọi cũng quá muộn r, có ko giữ mất đừng tìm, hừ)

*Trường hòa: chỉ sự cát tường và vui vẻ.

Hạ Nam Chi ngồi ở trong xe bảo mẫu nói với Kỷ Y Bắc ở trong điện thoại rằng mấy ngày này bản thân phải ra bên ngoài quay phim nên gần đây có thể không thường xuyên trở về, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thì nhìn thấy Hoàng Nhã Hòa.

Cô bé đứng ở cổng của một trường trung học, thu lại cười đùa mà bình thường Hạ Nam Chi vẫn hay chê, trong ánh mắt có sầu muộn không phù hợp với lứa tuổi này.

“Anh Viễn, dừng xe một chút.”

“Làm sao vậy?”

Hạ Nam Chi chỉ Hoàng Nhã Hòa bên ngoài: “Em nói chuyện với cô bé hai câu.”

Thân Viễn thò đầu ra nhìn, lúc nhìn thấy Hoàng Nhã Hòa cũng không tránh khỏi cảm khái nhân sinh vô thường*.

*Nhân sinh vô thường: Nghĩa là đời người không có cái gì luôn thế, lúc nào cũng thế, nó không phải bất biến mà luôn thay đổi.

Không lâu trước đó cha cô bé vì phạm tội kinh tế với mua bán giết người mà ngồi tù, còn mẹ thì vì mưu kế cá nhân cũng bị tước chức để điều tra.

Lại nói đến bộ phim mà bọn họ đang quay vốn dĩ là Hoàng Thành đầu tư, sau khi xảy ra chuyện mới tạm thời xoay chuyển nhà đầu tư.

“Được, anh đi gọi cô bé lên đây với em.”

Một lúc sau, Hoàng Nhã Hòa cùng Thân Viễn lên xe bảo mẫu.

Khi cô gái nhìn thấy Hạ Nam Chi, không giống như trước kia mà hô to ‘Hạ bang chủ’ rồi ôm chặt lấy cô, mà nhẹ nhàng cười với cô một cái rồi gọi ‘Hạ

bang chủ’.

Hạ Nam Chi hỏi: “Lần trước em nói em là sinh viên nghệ thuật, dự định thi cái gì không?”

Hoàng Nhã Hòa nhếch khóe miệng: “Biểu diễn.”

Hạ Nam Chi sững sốt: “Được đấy, nếu có gì không biết có thể đến hỏi chị.”

Nói xong cô từ chỗ của Thân Viễn rút ra một tờ danh thiếp đưa qua. Lúc đầu khi cô thi nghệ thuật, lấy thành tích hạng nhất môn nghệ thuật và hạng hai môn văn hóa để thi vào đó, nên cũng biết một ít kinh nghiệm.

Ánh mắt của Hoàng Nhã Hòa trong nháy mắt sáng lên, nhận lấy tờ danh thiếp, nói cảm ơn rồi xuống xe.

Lúc đầu từ trong miệng của cô bé cạy ra bí mật liên quan đến Hoàng Thành làm Hạ Nam Chi có một loại cảm giác có lỗi, vì thế liền nghĩ nhân cơ hội này nói không chừng còn có thể giúp được cô bé.

Đến sân quay phim mới, Hạ Nam Chi vẫn lười yêu cầu phòng trang điểm cá nhân, nên cùng với nhóm vai phụ cùng nhau dùng một phòng trang điểm, yên lặng nhắm mắt trang điểm.

Nam chính của bộ phim này là một người lão luyện ở trong giới giải trí, tên là Đường Quý, ba mươi tuổi, khó tránh khỏi có chút coi thường Hạ Nam Chi, một người mới tham gia quay phim không lâu.

Vì thế ngày đầu tiên liền giương oai với cô.

Ánh mặt trời của tháng tám vốn đã rất độc, Hạ Nam Chi mặc trang phục cổ trang bọc kín toàn thân, cầm ô đứng ở dưới ánh mặt trời chờ nam chính diễn với bạn diễn.

Thân Viễn ở một bên cầm quạt gió quạt cho cô, mồ hôi vẫn không ngừng từ

hai má cô trượt xuống dưới, vì thế nhân viên hóa trang lại đi dặm phấn cho cô, một tầng lại một tầng phấn dặm lên, càng thêm khó thở.

Thân Viễn ở một bên giọng oán giận: “Sao lại chậm như vậy?”

Hạ Nam Chi không nói chuyện, yên lặng đợi ở một bên.

Tính cách của Hạ Nam Chi không tính là tốt, nhưng cũng không thích gây rắc rối, càng huống hồ Hạ Nam Chi trời sinh tính cách lạnh nhạt, không hề để ý người khác có thích cô hay không, chẳng qua chỉ là chuyện phôi nấng một chút thôi.

Đợi thêm một lúc, cuối cùng đến rồi.

Cả người Đường Quý hóa trang hiệp khách, ngược lại cũng rất đẹp trai, đi đến đâu đều có người nịnh bợ.

Nhưng mà Hạ Nam Chi thì không, thậm chí ngay cả liếc mắt một cái cũng không có, chỉ thu ô che nắng lại rồi đi qua nói với đạo diễn “Bắt đầu đi.”

Đường Quý ngẩn người.

Màn diễn đầu tiên bắt đầu.

Vừa quay, trong nháy mắt Hạ Nam Chi liền tiến vào trạng thái, trong ánh mắt cũng không lạnh nhạt giống như trước nữa, vui cười tức giận diễn rất linh động có thần, kỹ năng nắm bắt lời thoại cũng rất mạnh, một chút cũng không kiêu ngạo.

Vốn dĩ Đường Quý tưởng cô là một bình hoa nên cô ý không đợi gặp cô, một lần đối diễn như vậy lập tức biết thực lực của cô.

Quay phim xong, anh ta cầm đồ uống ướp lạnh đi qua đưa cho Hạ Nam Chi: “Quay không tệ.”

Hạ Nam Chi giương mắt, nhận lấy đồ uống đặt qua một bên, lạnh nhạt: “Cảm ơn.”

Vừa rời khỏi ống kính, Hạ Nam Chi lại một lần nữa bị hơi lạnh bao phủ lên, nhưng cũng không tỏ ra lạnh nhạt, ngược lại tràn đầy tiên khí, cùng với ồn ào ở bên ngoài không hợp nhau.

Da của cô trắng như tuyết, cái cổ nhỏ nhắn, vòng eo thon thả, từ dưới làn váy dài của cô lộ ra một đoạn mắt cá chân, tơ lụa giống như ánh lên những tia sáng, khiến cho người khác không kiềm chế được mà ngoảnh mặt nhìn lên người cô.

Đường Quý nhìn cô một lúc, động tâm rồi, nhận lỗi: “Lúc này để cô đợi lâu rồi phải không, xin lỗi cô.”

Hạ Nam Chi lắc đầu: “Anh là tiên bối, nên mà.”

Vẫn là như vậy, lễ phép lại xa cách, không thể gần gũi.

Nhưng chính thái độ mê người đó lại khiến người ta sinh ra một cổ dục vọng chinh phục kỳ lạ. Đường Quý lại nhìn chăm chăm cô một lúc, phát hiện nước uống ướp lạnh đưa cho cô một ngụm cô cũng không uống.

“Không uống sao?”

Hạ Nam Chi miễn cưỡng mà uống một ngụm: “Cảm ơn.”

Đây là hạ lệnh đuổi khách rồi.

Đường Quý cười, đi luôn, đến bên cạnh người đại diện, ánh mắt vẫn còn dán ở trên người Hạ Nam Chi, anh ta hỏi: “Nữ diễn viên đó có bạn trai không?”

Người đại diện liếc nhìn một cái: “Có đấy, bạn trai của Hạ Nam Chi ở trên mạng cũng rất nổi tiếng.”

Đường Quý sừng sốt: “Cũng là diễn viên?”

“Không phải, nghe nói là một cảnh sát, chẳng qua không có ảnh chính diện.

Sao thế, cậu đối với cô ấy có hứng thú à, nhưng người ta có bạn trai rồi.”

Đường Quý khẽ cười, không mẶn không nhạt* mà hừ cười: “Còn trẻ như vậy mà có thể bò lên được vị trí này cũng là người thông minh, đương nhiên nên biết rằng tôi có thể mang lại cho cô ấy nhiều hơn tên cảnh sát kia.”

*Không mẶn không nhạt: Chỉ thái độ lạnh nhạt.

Anh ta khinh thường mà nói lẶm bẶm, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi ‘anh trai’ đầy ngạc nhiên và mừng rỡ của người bên cạnh.

Cùng với đó là một bộ quần áo màu hồng lướt qua.

Đường Quý theo giọng nói mà nhìn qua, nháy mắt sững sờ, sờ cái mũi rồi đi luôn.

Hạ Nam Chi giống như bạch tuyết mà ôm chặt Kỷ Y Bắc, hai chân vòng ở trên eo anh, một chút lạnh nhạt ở trong mắt nháy mắt không còn, mà tràn đầy vui mừng, lại gần hôn anh một cái: “Sao anh lại đến đây!”

Kỷ Y Bắc nâng đùi cô lên ôm chặt lấy cô, trên người vẫn còn mặc cảnh phục, tràn đầy chính khí.

“Hôm nay là lễ thăng chức, kết thúc rồi không có chuyện gì làm nên đến đây thăm em.”

Trong mắt cô gái nhỏ đều là ánh sáng: “VẬy anh thăng cấp rồi à!”

Kỷ Y Bắc gật đầu: “Đúng rồi.”

“VẬy em mặc kệ, anh phải tặng quà chúc mừng cho em.”

Kỷ Y Bắc khẽ cười: “Anh thăng chức còn phải tặng quà cho em à.”

Cô gái nhỏ nghiêm túc gật đầu.

Kỷ Y Bắc vỗ mông cô bảo cô từ trên người mình đi xuống, đưa hộp quà ở trong tay mình đến trước mặt cô, là một sợi dây chuyền.

Kỷ Y Bắc cũng không biết nên tặng con gái quà gì, chỉ thấy trên bàn trang điểm của Hạ Nam Chi có rất nhiều các loại vòng tay dây chuyền và khuyên tai, bèn đoán là cô thích cái này.

Thực ra chỉ cần là quà anh tặng thì cô gái nhỏ đều thích.

Hạ Nam Chi mở hộp quà ra, lúc muốn lấy ra lại liếc nhìn trang phục quay phim của mình, lại bỏ vào trong: “Chờ hôm nay em quay phim xong lại đeo, anh trai lát nữa anh còn có chuyện khác không?”

“Không, gần đây không có vụ án.”

Đạo diễn ở phía sau hét quay phim.

Đường Quý vượt môi nhìn Hạ Nam Chi cười vui vẻ từ xa đi đến, trong lòng không có mùi vị gì.

Hạ Nam Chi ôm Kỷ Y Bắc một lúc rồi bỏ ra: “Vậy anh chờ em một lúc, em đi quay phim đây!”

Cô vui vẻ chạy về sân, khoảng cách vừa nãy chớp mắt biến mất.

—

Úc.

Hà Bành mua một gian biệt thự ở nông thôn, từ cửa sổ nhìn ra là có thể nhìn thấy màu xanh biếc vô biên, bầu không khí tươi mát, giống như bồng lai tiên cảnh.

Ngược lại Lục Tiềm đã quen cuộc sống nhàn nhã của người dân bình thường ở đây, lúc có giờ học thì lái xe đi trường học lên lớp, không có giờ học thì cùng Hà Bành làm tổ trong nhà hoặc cùng nhau đi dạo ở trên cánh đồng.

Gần đây <<Độc Ân>> phát sóng, mỗi ngày Lục Tiềm đều xem rất đúng giờ.

Sau khi anh ta tuyên bố rút khỏi giới giải trí, thực ra cũng không chính thức lấy tên của mình rút khỏi công ty, Hà Bành cũng không cho người khác đi làm chuyện này.

Cho nên gần đây người đại diện của anh ta thường xuyên gửi không ít lời mời chương trình cho anh ta, hỏi anh ta có muốn tham gia không.

Hiện tại là thời cơ tốt của Hạ Nam Chi.

Lục Tiềm từ chối từng cái một, chẳng qua thường xuyên nhìn bản thân trong màn hình mà sống sờ.

Lúc Hà Bành tắm rửa xong đi ra nhìn thấy bộ dạng như này của anh ta.

Bước lên vỗ đầu của anh ta: “Trở về đi.”

Lục Tiềm ngẩng đầu.

Hà Bành: “Anh sắp xếp cho em.”

-----oOo-----

Chương 75: Một năm sau

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một năm sau, Hạ Nam Chi giành được nhiều giải thưởng vì bộ phim mới chiếu, kịch bản muốn tìm đến cô ngày càng nhiều, mà Hạ Nam Chi chỉ quay kịch bản bản thân thấy hứng thú, trái lại cũng không phải bận rộn đến nỗi không thấy người.

Chỉ là gần đây tham gia tuyên truyền, tham gia lễ trao giải, bận đến nỗi không thể dứt ra được, đã sắp gần một tháng không về Cảnh Thành rồi.

Hôm nay cô xong sớm, cuối cùng cũng có một ngày được nghỉ ngơi, bèn nôn nóng về nhà.

Lúc đến nhà đã là mười giờ đêm.

Cô vừa đẩy cửa thì nhìn thấy Kỷ Y Bắc ngồi trên ghế sofa nhìn cô cười lạnh lùng.

“Còn biết về nhà cơ à.”

Hạ Nam Chi cười, đập giày ra đến cả dép cũng không đi mà chạy qua, nhảy lên ghế sofa chui vào trong ngực anh.

“Em về rồi đây.”

Kỷ Y Bắc nhéo mặt của cô, hừ một tiếng: “Ồ, em coi chỗ này là khách sạn à, muốn đến thì đến muốn đi thì đi.”

Thực ra đây cũng không phải là điều mà Kỷ Y Bắc khó chịu, dù sao lúc công việc của anh bắt đầu bận rộn thì cũng trực tiếp ngủ ở trong sở cảnh sát luôn, điều thật sự khó chịu là vì trong kịch bản của Hạ Nam Chi còn có cảnh hôn với người khác.

Cho dù biết nha đầu này có lẽ chỉ gặp mình mới sẽ chủ động, nhưng trong lòng anh vẫn có một chút khó chịu.

Chẳng qua khó chịu thì khó chịu, anh vẫn rất ủng hộ công việc của Hạ Nam Chi.

Hai người vì đều có công việc của bản thân, có lúc hơn mười mấy ngày cũng không thấy mặt nhau, chỉ thỉnh thoảng Kỷ Y Bắc không có việc gì thì đi chỗ quay phim gặp cô, Hạ Nam Chi được nghỉ phép thì đi sở cảnh sát tìm anh.

Trái lại phối hợp cũng rất ăn ý.

Hai người ở trong phòng khách âm ỉ một lúc, Hạ Nam Chi đứng dậy đi tẩy

trang.

“Gần đây phơi nắng cũng sắp phơi đen rồi.” Hạ Nam Chi lâu bầu.

Cô mặc một bộ váy ngủ có dây đeo, từ đằng sau nhìn qua thấy bờ vai mượt mà trắng nõn và xương bả vai đẹp đẽ rõ nét, trắng đến chói mắt.

“Không đen, vẫn như thế.”

Kỷ Y Bắc bước tới, có ý nghĩ xấu mà vén làn váy của cô lên, một bàn tay thăm dò vào trong, môi ma sát ở sau tai cô.

Hạ Nam Chi nhạy cảm, lập tức run lên một cái, nhưng cũng không tránh, nhanh chóng rửa sạch bọt ở trên mặt rồi cầm khăn lau khô, xoay người lại đối mặt với anh.

Kỷ Y Bắc hôn cổ của cô.

Một bên hỏi: “Lần sau lúc nào đi?”

Hạ Nam Chi không kiềm chế được mà nhón mũi chân lên hùa theo anh, thỏa mãn mà thở dài một tiếng, trả lời: “Ngày mai.”

“Nhanh như vậy?”

“Ừ, phải về trường học một chuyến. Đừng... nhẹ chút, buổi tối ngày kia sẽ trở về.”

Kỷ Y Bắc ôm lấy cô, mút lấy môi của cô, mập mờ không rõ: “Vậy buổi tối hôm nay em phải bồi thường cho anh.”

Hạ Nam Chi khẽ cười, trêu đùa cùng anh: “Một lần một vạn.”

“Được, vậy làm mười vạn trước.”

Hạ Nam Chi bị ném lên giường, giây tiếp theo Kỷ Y Bắc đến gần nghiêng người đè lên, cửa phòng ngủ chậm chạp đóng lại, chỉ để lại âm thanh càu

nhà và dấu vết mập mờ trong đêm tối.

Ban ngày của mùa hè vừa dài mà còn yên tĩnh, vài nam sinh viên cởi trần đá bóng ở trên sân thể thao, trên người phủ đầy mồ hôi lấm tấm, bị ánh nắng phơi thành màu đồng cổ.

Tiếng ve ở trên ngọn cây truyền đến, giống như khúc hát ru, làm cho người ta vừa nghe liền cảm thấy buồn ngủ giữa mùa hè.

Hạ Nam Chi từ trong cơn ngủ gật bị đánh thức, ngược mắt lên phát hiện đã đến trường học rồi.

Cô mặc áo tay lỡ và váy ngắn, ngoại trừ gương mặt hiện nay đã được mọi người biết rõ thì dáng vẻ như vậy vừa nhìn là biết sinh viên xinh xắn có tinh thần phấn chấn của thời thanh xuân.

Vừa xuống xe đã nghe thấy từ xa vang lên một tiếng ‘Hạ bang chủ’ đầy vui vẻ.

Hạ Nam Chi quay đầu lại, nhìn thấy Hoàng Nhã Hòa ở bên đường đối diện vẫy tay với cô.

Thực ra nửa năm trước hai người đã gặp nhau rồi, lúc đó Hoàng Nhã Hòa vội vàng chuẩn bị thi nghệ thuật, mời Hạ Nam Chi hướng dẫn, gọi cô là cô giáo, giúp được không ít chuyện.

Hạ Nam Chi nhớ lại, sau đó Hoàng Nhã Hòa gửi tin nhắn cho cô bảo là thi đậu rồi, sau này chính là học muội của cô, bây giờ là tháng chín chắc vừa mới khai giảng.

Hoàng Nhã Hòa vô cùng phấn khởi mà chạy qua đường, hỏi cô: “Cô, sao hôm nay cô lại đến đây?”

“Trường học gọi cô đến giảng bài cho khoa biểu diễn.”

“Thật ư!” Hoàng Nhã Hòa kích động: “Em chính là nhận được thông báo đi nghe giảng đó!”

Vì thế hai người cùng nhau đi lên bậc thang để đến phòng học.

Lần này đến nghe giảng đều là tân sinh viên, Hạ Nam Chi vừa lên sân khấu đã nhận được vỗ tay và hoan hô của những người bên dưới, trong đó có Hoàng Nhã Hòa hăng say nhất, chỉ kém chút nữa là đứng lên bàn thối.

Thật sự cô cũng không có kinh nghiệm đặc biệt gì muốn giảng, chẳng qua nói những việc mình từng trải và bí quyết biểu diễn mà bản thân cho rằng là quan trọng thôi.

Kết thúc diễn thuyết, ngay sau đó chính là phỏng vấn.

Camera đối diện với cô.

Phóng viên hỏi: “Những bộ phim truyền hình và điện ảnh của Nam Chi đóng đồng thời đạt rating cao nhất và đứng đầu doanh thu phòng bán vé, được mọi người gọi là nữ thần phòng vé, cô có bí quyết gì không?”

Hạ Nam Chi: “Cái này cũng không phải là công lao của một mình tôi, tiền bối hợp tác với tôi đã dạy tôi rất nhiều thứ.”

Phóng viên: “Chẳng hạn như tiền bối nào?”

Đây là đang đào một cái hố, không chừng còn có thể truyền ra tin xấu khác.

Hạ Nam Chi nghĩ, cười với ông kính một cái: “Cảm ơn nhất khẳng định là Lục Tiềm rồi, hai bộ phim đầu tiên đều hợp tác với anh ấy, anh ấy đã dạy tôi rất nhiều điều.”

Lục Tiềm, cái tên này...

Đối với vòng giải trí hiện nay vừa quen thuộc vừa lạ lẫm.

Một năm nay, anh ta không làm việc lại, không có bất kỳ tác phẩm nào,

nhưng từ trước đến nay chưa từng bị người khác quên đi.

Có lẽ là trước kia tác phẩm đi vào lòng người nhiều quá, trên tivi cũng thường xuyên phát sóng lại phim truyền hình mà anh ta diễn, giống như anh ta vẫn luôn như vậy.

Phóng viên sững sốt một chút, hỏi: “Nam Chi, gần đây cô có liên lạc với Lục Tiềm không, có thể tiết lộ cho mọi người gần đây anh ấy đang bận làm gì không? Các fans đều rất nhớ anh ấy.”

“Tôi chỉ biết cuộc sống của Lục Tiềm bây giờ rất nhàn nhã, chẳng qua chúng tôi lâu rồi không gặp mặt. Lần trước lúc tôi nghỉ phép còn đi gặp anh ấy.” Hạ Nam Chi cười.

“Anh ấy thật sự không quay lại nữa sao?”

“Điều này tôi cũng không rõ lắm, chẳng qua ngược lại mọi người có thể kỳ vọng một chút.”

“Chúng tôi đều biết Nam Chi và Đường Quý là cặp tình nhân màn ảnh ở trong phim, vậy lúc quay phim có cạ sát ra tia lửa tình yêu không nhỉ?”

Hạ Nam Chi lạnh nhạt nhún mày một cái, nhìn có vẻ hơi giật mình bởi câu hỏi này, lập tức trả lời: “Tất nhiên là không, tôi có bạn trai rồi, những fans chú ý đến tôi có lẽ đều biết.”

Với những việc Đường Quý mờ ám trêu chọc cô, ít nhiều Hạ Nam Chi cũng có thể cảm giác được.

Phóng viên ‘wow’ một tiếng.

Một năm này, tin tức liên quan đến bạn trai thần bí của Hạ Nam Chi từ trước đến nay đều không giảm bớt nhiệt.

Trên mạng tùy tiện tra “Bạn trai của Hạ Nam Chi” là có thể tìm thấy hơn một trăm bức ảnh đẹp trai của những người mẫu nam có khuôn mặt được làm mờ.

Phản bình luận bên dưới đều đồng loạt “Anh trai đẹp trai quá”, “Cầu ảnh chính diện của anh trai”, và “Lúc nào anh trai với Lục Tiềm lại mở phát sóng trực tiếp vậy.”

Phóng viên: “Nam Chi có nghĩ sau này muốn thử sức với vai diễn nào không?”

“Ừm... Có lẽ là sẽ thử một chút bộ phim có mức độ khó, nghiêng về tình tiết vở kịch nhiều hơn một chút, mà không phải là kiểu phim tình cảm thuần khiết.”

“Vì sao vậy?”

“Một là vì bản thân với kịch bản như này tương đối cảm thấy có hứng thú, ngoài ra chính là vì bạn trai của tôi không thích tôi đóng cảnh hôn.”

Nói đến đây, khóe môi Hạ Nam Chi nhếch lên.

Tiếp nhận phỏng vấn xong, Hạ Nam Chi vừa muốn bước ra khỏi bậc thang của phòng học thì bị một sinh viên chặn lại, nói: “Học tử Hạ, thầy dạy biểu diễn của tôi bảo tôi gọi chị đi một chuyến.”

Hạ Nam Chi sửng sốt một chút, nhớ lại thầy giáo của mình.

“Hả, thầy giáo nào?”

“Chị đi thì sẽ biết thôi.” Sinh viên kia nói xong số phòng học rồi chạy luôn.

Hạ Nam Chi nghi ngờ mà nhìn Thân Viễn một cái, đưa cái túi trong tay cho anh ấy: “Anh Viễn, em đi một lúc, anh về lên xe đợi em nhé.”

“Em một mình đi không sao chứ?”

“Không sao, không cần lo lắng cho em.”

Hạ Nam Chi ngựa quen đường cũ mà đi theo hướng phòng học mà sinh

viên kia nói, gõ cửa hai cái: “Có thể vào không?”

“Vào đi.”

Là giọng nói của một người đàn ông, rất quen thuộc.

Hạ Nam Chi sững sốt, chớp mắt mặt mũi lộ ra vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ, lập tức đẩy cửa ra, trực tiếp gọi tên của anh ta: “Lục Tiềm!”

Người đàn ông trước mắt vẫn giống như trên màn ảnh năm đó, tự tin phô trương, chẳng qua giữa lông mày ngược lại nhìn ra chín chắn không ít, toàn thân anh ta mặc quần áo bình thường, đội ngược chiếc mũ lưỡi trai màu trắng, lưỡi biếng ngồi dạng chân ra.

(Truyện được edit bởi Diễm Sắc Cung team)

“Sao anh lại ở đây?” Hạ Nam Chi kinh ngạc.

Lục Tiềm dơ hai tay ôm cô một cái: “Tôi đến đi làm.”

“Anh muốn làm thầy dạy biểu diễn hả!”

Trong mắt Lục Tiềm chứa ý cười mà gật đầu.

Lúc đó khi nhìn thấy mình ở trên tivi một lần nữa, Lục Tiềm mới biết bản thân căn bản không thể nào từ bỏ phần sự nghiệp này, anh ta thích biểu diễn, thích ánh đèn, thích tiếng vỗ tay và cái ôm. (yeah! nam phụ tái xuất giang hồ muahahaha)

Hà Bành bảo anh ta trở về, nói lần này sẽ rải đường giúp anh ta. Lục Tiềm do dự, thực ra anh ta rất muốn trở về, nhưng lúc đó tổn thương vẫn còn ở trước mắt.

Anh ta là một người rất kiêu ngạo.

Cho nên sau khi về nước anh ta suy nghĩ nhiều lần vẫn từ chối.

Cuối cùng hiệu trưởng của trường học này liên hệ với anh ta, muốn mời anh ta đến làm giáo viên đặc biệt của khoa biểu diễn.

Hạ Nam Chi post ảnh chụp chung của hai người lên Weibo, trong chớp mắt lên đến mười mấy vạn lượt thích.

Hai người ngồi bên tảng đá lớn ở trên quảng trường của trường học, trong tay mỗi người là một lon nước lạnh.

Hạ Nam Chi nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt, hỏi: “Thật sự không quay trở lại sao?”

“Không quay trở lại nữa, ở đây làm thầy giáo có thể càng có cảm giác thành tựu hơn. Ai mà biết được, đi bước nào xem bước đấy thôi.”

Trong mắt anh ta đều là tự nhiên, đã bỏ xuống rồi, trong lòng cũng bình thản.

Hạ Nam Chi ngừng lại một chút, uống một ngụm nước, nói: “Rất luyện tiếc anh đó.”

“Hạ Nam Chi.” Lục Tiềm nghiêng đầu nhìn cô: “Hiện tại tôi nhớ lại mấy năm ở giới giải trí, tôi cảm thấy điều may mắn nhất chính là lúc đó quen biết cô.”

Ở xa, có mấy cây sồi che đi ánh nắng mặt trời, chỉ có vệt sáng loang lo chiếu trên mặt đất, một đàn chim én bay qua đỉnh đầu, hương hoa quần lấy nhau.

Thực ra cuộc sống đã rất nhẹ nhàng rồi.

Kỷ Y Bắc cầm theo hồ sơ vụ án từ phòng thẩm vấn đi ra, ném cho Thư Khắc và Dư Hiểu Dao đang lặng lẽ nói gì đó: “Đã nhận tội, có thể bắt đầu viết báo cáo kết thúc vụ án.”

Sau đó anh lại đi vào trong, từ trong ngăn kéo rút ra một chồng vé xem phim đặt ở trên bàn rồi gõ.

“Buổi tối đều rảnh phải không, đi xem phim đi.”

“Wow! Rõ!”

“Đội trưởng vạn tuế!”

“Là phim của chị dâu chúng ta hả?”

Mọi người hoan hô một trận, ngoại trừ biểu cảm của Thư Khắc lúc này giống như bị táo bón cả một tuần, vừa nãy cậu ấy mới lấy được dũng khí hẹn Dư Hiểu Dao tối nay đi xem phim.

Thế mà Kỷ Y Bắc không những phát hiện cậu ấy có gì đó không bình thường, mà còn cười ha ha đưa vé xem phim cho cậu ấy.

Thư Khắc vừa giơ tay chuẩn bị nhận lấy thì Dư Hiểu Dao ở bên cạnh ngắc đầu, ho nhẹ một tiếng: “Anh đừng đưa cho Thư Khắc, buổi tối hôm nay cậu ấy còn phải giúp tôi viết báo cáo vụ án.”

Kỷ Y Bắc kỳ lạ: “Cái đó không phải viết xong rồi sao?”

“Phải sửa.” Dư Hiểu Dao nghiêm túc liếc nhìn.

Kỷ Y Bắc cũng không nghi ngờ, cũng không đưa vé cho hai người nữa, phát xong vé xem phim anh lại qua hỏi: “Thư Khắc, cậu thích viết báo cáo à?”

“À, ừ? Đúng...”

Kỷ Y Bắc cười ranh mãnh: “Vậy vừa đúng lúc chỗ tôi còn có một phần, tối nay nhân tiện cậu cũng giúp tôi viết luôn nhé.”

“...”

Buổi tối, một nhóm cảnh sát xem phim xong, hùng hổ từ trong rạp chiếu phim đi ra, có người thì ghép xe đi cùng nhau, có người thì nhà ngay gần đây.

Chỉ để lại một nữ cảnh sát thực tập mới đến, nhà cũng ở rất xa.

Kỷ Y Bắc nhìn sắc trời bên ngoài một cái, nói: “Sắp mưa rồi, tôi đưa cô về nhé, nhà cô ở đâu?”

Nữ cảnh sát nói một chuỗi địa chỉ, cẩn thận nói cảm ơn một chút rồi ngồi vào trong xe của vị đội trưởng danh tiếng lầy lùng này.

Xe vũng vàng lá trên đường lớn, dọc đường đi hai người cũng không nói chuyện, Kỷ Y Bắc vì không có gì muốn nói, còn nữ cảnh sát thì có chút nhút nhát.

Xe lái được một lúc, đột nhiên đằng sau vang lên một trận còi dồn dập.

Kỷ Y Bắc nhìn kính chiếu hậu một cái, chớp mắt khẽ cười ra tiếng, nói với nữ cảnh sát ngồi bên cạnh một câu ‘chờ một chút’, rồi đem xe dừng lại ở bên đường.

Chiếc xe bảo mẫu ở phía sau cũng lập tức dừng lại.

Một cô gái nhỏ bé từ trên xe nhảy xuống, trực tiếp chạy đến đằng trước của chiếc xe bên cạnh.

“Anh trai!”

Hạ Nam Chi vừa lên xe liền ôm lấy cổ của Kỷ Y Bắc rồi áp người vào.

Lúc này mới chú ý thấy đằng sau còn có một cô gái, nhất thời sửng sốt, bàn tay còn đang đặt ở trên lưng của Kỷ Y Bắc nhéo mạnh một cái.

Kỷ Y Bắc cười, giới thiệu với nữ cảnh sát phía sau: “Bạn gái của tôi, đây là cảnh sát mới đến trong đội của bọn anh.”

Hạ Nam Chi thản nhiên cười với cô gái.

Bạn gái của Kỷ đội là minh tinh đang nổi hiện nay, được mọi người công khai giữ bí mật rồi, đương nhiên là nữ cảnh sát cũng biết, sợ cô hiểu lầm bèn vội vàng nói: “Chúng tôi mới xem xong phim, đây là đội trưởng đưa tôi trở về.”

Cái này ngược lại càng giải thích càng không rõ ràng rồi.

Hạ Nam Chi ngồi trên ghế phó lái, nâng một bên mắt liếc Kỷ Y Bắc, im lặng uy hiếp.

“Cái này không phải là phim của em chiếu sao, khó có được có một bộ không diễn cảnh hôn, anh không thể không mời mọi người đi xem hả, nếu không đám người kia ở trong nhóm lúc nào cũng gửi meme ảnh hôn của em, tức đến hộc máu.”

Hạ Nam Chi cười ra tiếng.

Chờ đưa cô nữ cảnh sát kia đến nhà, sau khi xuống xe.

Hạ Nam Chi ‘bộp’ một phát lên lưng của Kỷ Y Bắc: “Anh được lắm, lại dám cùng cô gái đi xem phim rồi còn đưa người ta về nhà.”

“Cô gái của anh không phải là một mình em sao.”

Lời này chọc Hạ Nam Chi vui vẻ rồi, tiến lại gần anh hôn một cái: “Mau giải thích!”

“Anh thấy trời sắp mưa, cô ấy một mình ở lại đó không dễ gọi xe nên dứt khoát đưa cô ấy về nhà luôn, không phải em nói ngày mai với trở về sao?”

Cô gái hừ hừ, cố ý nói: “Em đến bắt gian đó!”

Kỷ Y Bắc biết cô không tức giận, chỉ là cố ý trêu đùa vài câu thôi.

Vuốt gáy của cô, nói đùa: “Em đây, yên tĩnh một chút đi, đừng lấy anh của

em ra trêu đùa.”

Hoàn chính văn.

-----oOo-----